

# Giới thiệu Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô

Truyện Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô là một cuộc tranh đấu nhưng hai bên đều âm thầm "giả nai" mà thôi.

Xuất thân từ một gia tộc lớn nhưng buồn bán thất bại không thể làm gì hơn đành phải ôm hận ra đi. Sau khi tỉnh lại một lần nữa nàng là một tiểu thư ngốc nghếch của phủ tướng quân. Đã vậy nàng tranh thủ phá luôn với biệt danh "ngốc nghếch" nên mọi người không để ý.

Bỗng nhiên có thánh chỉ tôn nàng làm Vương Phi, Dự Vương cũng có biệt danh ngây thơ ngáo. Một ngốc nghếch một ngây thơ ngáo. Hai người này gặp nhau vô cùng hài hước...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Q.1 - Chương 1: Mở đầu

Khi hai con phúc hắc yêu nghiệt va chạm với nhau, thật giả cùng xảy ra, cuối cùng chân tướng người nào thua người nào thắng?

Lời đồn rằng, Thái Hậu thân bí của Mặc Kỳ quốc nắm giữ quyền lực.

Lời đồn rằng, yêu nghiệt Hoàng Thượng Mặc Kỳ quốc yêu thích nam nhân.

Lời đồn rằng, sự ngu dại của Vương gia Mặc Kỳ quốc tạo ra vô số trò cười.....

Cứ như thế, tổ hợp ba người hoàng thất nhìn qua thì bình thường nhưng lại nổi lên sát khí mãnh liệt, một nữ nhân muốn tự nhiên xem cuộc vui, lại bị khiêu chiến đến giới hạn, bực tức nhúng tay vào - dám dẫm thương người nàng để ý, dám tấn công sao! Ta sẽ hủy diệt hết!

Diễn loan ngốc phượng 1:

"Nương tử, nàng không mặc quần áo nữa sao?" Tay chỉ vào trước ngực một người phụ nữ, hai mắt một nam nhân sáng lên, giống như thấy được thức ăn ngon hung hăng nuốt một ngụm nước bọt.

Bắt chợt cúi đầu, phát hiện ra rõ ràng y phục vốn đã được mặc tốt nay lại thả xuống từ lâu, lộ ra một mảng vai trắng nõn và phần lớn xương quai xanh, trưng đương với nửa thân trần!

Vội vàng dùng y phục che kín thân mình, mỹ mẫu bắn tia lửa giận về kẻ ngu trước mặt, người này nhìn một lúc rồi mới cho nàng biết y phục không mặc chỉnh tề.

"Ngươi, đi ra ngoài cho ta!" Nhất thời, trong phòng vang lên tiếng rống giận dữ của một cô gái!

Diễn loan ngốc phượng 2:

Thần y phong lưu phóng khoáng hai mắt sáng lên, hướng dẫn từng bước: "Chỉ nhi, đi theo ta đi, ta dẫn ngươi đi ngao du tứ hải, ăn hết thức ăn trong thiên hạ!"

Một nữ tử yếu ớt nói: "Nhưng mà, kẻ ngu nhà ta đã nói, trong nhà có thiên hạ đệ nhất đầu bếp, nên ta lười phải di chuyển."

Lệ Vương gia tài mạo song toàn nhìn chăm chăm con mồi bị mình nhìn trúng nói: "Chỉ cần ngươi đi cùng Bôn vương, Bôn vương sẽ lập tức chiếm lấy vương vị, đem vị trí Vương Hậu ban thưởng cho ngươi."

Một nữ tử đùa bốn ngón tay ngọc nhỏ dài, bi ai liếc nhìn nam nhân: "Đáng tiếc chia buồn với ngươi, tối nay Khâu Lệ quốc của ngươi sẽ bị kẻ ngu nhà ta cho tận diệt."

Một yêu nghiệt Hoàng thượng nhiều hứng thú nói: "Nếu hoàng đệ không muốn ngươi, trầm vì ngươi mà phá bỏ hậu cung phi tần cũng không phải là không thể."

Một nữ nhân đồng tình nhìn về nơi nào đó của hắn nói: "Không phải nam sủng của Hoàng thượng ngươi không thể cùng ngươi đẩy chứ."

Một nam tử lạnh lùng sâu xa nói: "Chỉ cần để cho ta đi theo phía sau ngươi bảo hộ ngươi là tốt rồi."

Một nữ nhân bị làm khó, không thể nói gì để chống đỡ.

Có một nam nhân sắc mặt không tốt vọt tới giữa hai người: "Bên người Chỉ nhi chỉ cần có một mình ta là đủ!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trên Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Q.1 - Chương 2: Phần đậm

Trên một vùng trống trải có thể nhìn thấy nước mặt hồ xanh sâu thăm thẳm, màu nước với màu trời hòa vào nhau, giống như đã cắn nuốt tất cả dấu hiệu của sinh mạng, ngay cả hạt cát của nước bên cạnh cũng không cảm giác được hơi thở của ánh sáng mặt trời, mỗi một viên tảo ra ánh sáng màu lam sâu thẳm. Trên mặt nước, có một cái cột chống đỡ, trong suốt long lanh như nước, không giống với nước chảy xuống từ thác nước.

Từ xa đến gần, một con chim Thanh Linh bay quanh quẩn quanh sắc trời màu xanh, roi bạch xuống phía trên thác nước, thân thể khéo léo dường như bất kỳ lúc nào cũng có thể bị bọt nước bao phủ.

"Người lại đang chờ Chiến thần, nếu chín khúc sông này hoàn toàn khô cạn có lẽ người cũng không có phản ứng gì đi, thân là Cửu Hà Thần Nữ, bởi vì không cai quản tốt, cần thận ta đi cáo trạng người với Đế Tuấn!" Chim Thanh Linh phát ra giọng nói của một con không rõ trống mái, trong giọng nói chứa đầy sự bất mãn.

Phía sau cột nước, một cô gái mặc y phục màu trắng bạc đang ngồi chồm hổm trên tòa sen cuộn cuộn tạo sóng, hai mắt nhìn về phương xa, trong ánh mắt là sự tha thiết không khó để nhận ra ở giữa một đám người.

Thân thể nhỏ bé của cô gái bị từng đợt bọt sóng trên tòa sen bao vây, chỉ có đôi chân ngọc ở dưới làn nước màu xanh hơi phát ra ánh sáng, cả người nàng đều bị vòng sáng bao vây, đây chính là thần nữ.

Hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào phía trước, tâm tình của cô gái giống như rất tốt, không so đo với hấn, bất mãn nói: "Sống chết đều có số, sách cũng nói như thế, người chim như người thì hiểu được cái gì chứ...."

"Không cho phép người gọi ta là người chim!" Chim Thanh Linh giống như đang giận dữ, ánh sáng chợt lóe lên, một yêu nghiệt mỹ nam xuất hiện bên người cô gái, trở rách cả mắt ra nhìn chăm chăm cô gái.

"Hừ, bọn người chỉ là đám kẻ phụ tình thôi! Chiến thần của người đó hiện đã chiến thắng trở về, hơn nữa không phải là về một mình, hiện tại có lẽ đã sớm cùng nàng ta tình nồng mật ý, cũng chỉ có người vẫn ngây ngốc ở đây chờ hấn...."

Lời của hấn còn chưa nói hết, đột nhiên cô gái bắn tới hấn ánh mắt sắc nhọn làm cho hấn sợ đến mức phải nuốt lại những lời định nói ra, hấn có thể nhìn thấy rõ ràng đôi mắt màu xanh hồ phách kia đang dần dần đỏ lên, trong lòng hiểu rằng nàng đang chứng thực xem lời mình nói là thật hay giả.

Không đợi cho hấn có cảm giác hối hận khi mình lỡ miệng nói sai, ngay lập tức cảm giác được ở dưới chân mất đi lực chống đỡ, giương mắt nhìn lên, cô gái đã ngồi trên Thủy Long hướng về phía Cửu Trọng Thiên bay đi.

"Chi Tuyền!" Không còn kịp nữa, cảm thán tốc độ đáng sợ của người kia, hấn cũng nhanh chóng biến thành chim bay theo.

Không có bất kỳ sự ngăn cản nào, cô gái đi thẳng đến đài tiên dao trên Cửu Trọng Thiên, đang định đến điện Lăng Tiêu, thì nhìn thấy hai bóng người đang hướng phía mình đi tới.

Cô gái ngơ ngác nhìn nam tử tuấn lãng hào hoa không thay đổi chút nào, vẫn đang mặc khôi giáp do nàng tự tay làm, thần thái tuấn lãng, không người nào có thể sánh được.

Mà giờ khắc này, nam tử lại cười nói nhỏ nhẹ với cô gái đang rúc vào bên cạnh mình, đó chẳng phải là đặc quyền mà trước kia chỉ mình nàng mới có thể hưởng sao.

Nhìn hai người làm như không nhìn thấy mình, cứ như vậy đi thoáng qua bên người nàng, trong lòng nảy sinh một trận co rút, một nỗi chua xót đau đớn dâng lên ở ngực, hai mắt như được nhìn chăm chăm vào bóng lưng hai người: "Uyên Cực! Người đứng lại đó cho ta!"

Rốt cuộc thì hai người cũng quay người nhìn về phía nàng, nụ cười dịu dàng trên mặt nam tử đã sớm biến mất không thấy đâu, nhìn cô gái bằng ánh mắt lạnh lẽo dị thường: "Vị tiên hữu này, không biết là có chuyện gì?"

"Tiên hữu? Uyên, vì sao người trở về không nói cho ta biết!" Trong lòng một lần nữa bị vẻ mặt lạnh lùng của hấn hung hăng đánh ra một roi, vẫn cố gắng giả bộ bình tĩnh, lạnh giọng chất vấn, cố gắng không nhìn vào cô gái bên cạnh hấn.

Nam tử cau đôi chân mày đẹp mắt: "Bồn thần và tiên hữu không quen biết, xin giữ tự trọng!" Cho rằng đây là cung nga tự đa tình, làm sao lại lớn mật chặn lại như thế, không nói lễ nghi, nếu không phải tu vi của nàng rất cao thì hấn cũng lười để ý tới.

"Làm sao lại không quen biết!" Cô gái kích động bước đến trước mặt hai người, "Lẽ nào người đã quên ta rồi sao? Bởi vì có nữ nhân này bên cạnh, khiến chúng ta trở nên không quen biết?" Lý trí giờ đã hồng mắt, cảm hận chỉ ngón tay vào nữ nhân trước mặt, mới phát hiện ra đây là Bắc Sơn Tuyết Nữ, mắt dường như đang bị thương, được che lại bằng dải lụa trắng, "Tuyết Cơ? Vì sao lại là người?"

Đưa cô gái đang co rúm bên cạnh về phía sau cánh tay bảo vệ: "Nếu người tiếp tục vô lễ, đừng trách Bồn thần vô tình!"

"Vô tình..... Uyên, người làm sao vậy? Vì sao lần này đại chiến trở về ngay cả ta người cũng không nhận ra, ta là người yêu mến Tuyền Nhi a!" Sắp bị vẻ lạnh lùng của hắn làm tổn thương tan nát cõi lòng, cô gái chậm giọng nói.

"Đừng có nói bậy! Cô gái Bồn thần yêu mến chỉ có một mình Tuyết Nhi!" Vừa nói vừa nắm chặt tay, dịu dàng che chở vô hạn. Động tác nho nhỏ trong nháy mắt bị phóng đại lên, biến thành vô số mũi tên đâm thẳng vào tim cô gái.

Tuyết Cơ sợ hãi ngẩng đầu lên, dịu dàng nói: "Cửu Hà tỷ tỷ, đừng có chọc Uyên tức giận, hắn mới đánh giặc xong nên rất mệt mỏi."

Cửu Hà tỷ tỷ? Uyên? A! Nhanh như vậy đã gọi thân mật thế rồi, nhìn khuôn mặt vẫn thuần khiết xinh đẹp như cũ trước mặt, nàng lại cảm thấy từ trước tới giờ chưa từng quen biết, chẳng lẽ cái dáng vẻ hiểu chuyện khéo léo luôn đi theo mình trước kia chỉ là giả bộ thôi sao? Ánh mắt sau dải lụa trắng kia nhất định không tinh khiết được như vậy đi!

Không để ý tới cô gái vẫn còn đang ngăn người, nam tử nhẹ nhàng ôm lấy Tuyết Cơ xoay người đi, nếu nữ nhân này còn dám quấy nhiễu, hắn không thể đảm bảo mình sẽ không giết nàng!

"Không cho phép đi!" Một tiếng quát trong trẻo lạnh lùng vang lên, một đường kiếm nước lạnh lẽo hướng về phía hai người bắn tới.

Nam tử nhẹ nhàng ôm lấy Tuyết Cơ tránh được một đòn, lông mày dựng lên, quay đầu căm tức nhìn đối phương, khe giờ cánh tay phải lên, trong tay bất ngờ xuất hiện một thanh Long Vân bảo kiếm, thẳng tắp chỉ về cô gái đối diện.

Trong mắt tràn đầy không dám tin, trông mắt màu hổ phách như muốn vỡ ra, từng mảng da bị nứt ra, trong mắt dâng lên một tầng dày: "Không ngờ đến có một ngày Ngự Lữ Thần Kiếm lại chìa vào ta, ha ha ha ha ha, người đã không nghĩ ra, vậy để ta giúp người suy nghĩ một chút."

Vừa nói xong liền đón lấy, trong tay cầm một thanh huyền thủy kiếm, cùng với ngự lữ thần kiếm của hắn phát ra những âm thanh bén nhọn. Ngự Lữ Thần Kiếm co rúm lại, giống như né tránh không muốn ứng chiến, trông mắt Uyên Cực khẽ động, Ngự Lữ Thần Kiếm cũng có lúc cự tuyệt ứng chiến, nhưng hắn không suy nghĩ nhiều, tiếp chiêu mà lên!

Mặc dù thụ động múa kiếm, nhưng hai con mắt của cô gái nhìn chăm chăm nam tử, lúc này hắn lạnh lùng và nghiêm túc, chiêu thức bén nhọn, hắn thực sự đem mình trở thành kẻ thù sao?

Tình cảnh quen thuộc như vậy diễn ra trước đây không lâu, trên mặt hai người còn mang theo nụ cười, là một đôi thần tiên quyến lữ múa kiếm, mà giờ khác này, cũng là đao kiếm đối đầu nhau!

Di chuyển thân mình đến trước mặt hắn, hai kiếm cùng nhau song song, có thể nhìn thấy dấu răng mình lưu lại trên cổ tay hắn, dấu vết này vẫn còn ở đấy, nhưng quanh cảnh lần này là tạm biệt!

Không đúng, không phải là cái dạng này, Uyên làm sao có thể đối xử với nàng như vậy!

Đề nén kích động và đau đớn trong lòng: "Uyên, chúng ta có thể nói chuyện một chút được không?"

Uyên Cực lại thâm sâu nhưu mảy một cái, chế trụ cảm giác đau lòng không giải thích được, cũng chậm rãi thu vũ khí lại, dừng lại chiêu thức trong tay, trong lòng hiểu ra nhất thời không thể đánh lại nữ nhân này.

Hai người đồng loạt thủ thế, bởi vì phản xung của mình mà nhanh chóng lùi về phía sau mấy bước, lại thấy một bóng trắng vọt tới: "Không.....đừng.....đánh....."

Thân thể Tuyết Cơ chậm rãi ngã xuống, ngay giữa trước ngực là chuôi của thanh huyền thủy kiếm, màu đỏ chói mắt từ trong bạch y của nàng thẩm thấu ra ngoài.

"Tuyết Nhi!" Uyên Cực vội vàng ôm lấy thân thể sắp rơi xuống mặt đất, giọng nói gấp gáp. Không chú ý đến trong góc có một luồng khói xanh đen.

Ngơ ngác nhìn một màn vừa phát sinh, cô gái giết mình: "Làm sao có thể, kiếm của ta không hướng về phía nàng....." Như thế nào mà nàng ta lại vừa vịn trúng một kiếm của mình?

"Chẳng lẽ tự nàng đâm vào người sao?" Thanh âm nam tử trầm thấp, đáng sợ giống như giọng nói từ địa ngục.

"Ách!" Không đợi nàng mở miệng nói gì, ngực bị chấn động mạnh, nàng mở mắt khiếp sợ bị thương nhìn nam tử đối diện, căn bản quên mất phải chống đỡ, một cái tay của hắn còn duy trì tư thế ra chiêu, thời gian giống như đang dừng lại trong tức khắc, cô gái giống như một con diều đứt dây bị gió thổi đi, hai mắt thủy chung nhìn chăm chăm nam tử, chứa đựng vô tận phức tạp và đau đớn.

Nhìn cặp mắt màu hổ phách kia, trong lòng Uyên Cực không tự chủ co rút thật nhanh, dường như không khống chế được bản năng nhìn theo cặp mắt kia.

"Đỉnh!" Âm thanh thanh thúy kêu gọi sự chú ý của nam tử trở lại, khom người nhặt Thủy Châu băng ngọc dưới mặt đất lên, cái lạnh làm tay run lên, nháy mắt trong đầu nhảy ra vô số đoạn ngắn hình ảnh, là tiếng cười đùa vang vọng bên tai.

Người nếu như còn đi theo phía sau im lặng không nói gì, ta sẽ, cho dù phải đi khắp chín con sông ta cũng sẽ tìm một bình tôm tước cá để gả cho!

Uyên, người biết không, nụ cười lúc người thức dậy, ánh mắt màu vàng kim, giống như là một ngôi sao.

Người không có chuyện gì mà vì sao lớn lên lại đẹp mắt như vậy, câu sạch tâm tư của tiểu cô nương nhà người ta, người chẳng qua cũng là một người, ta không cho rằng người ở trước mặt người khác lại đẹp mắt như vậy!

Cái dấu răng này cũng chính là ấn ký ta dành riêng cho người, từ nay về sau, người chỉ có thể là người của ta!

.....

Không phân biệt rõ đâu là tiếng chuông đâu là lời nói quanh quẩn bên tai, từ từ những đoạn ngắn đó càng ngày càng nhiều, thanh âm càng lúc càng lớn, hần thốn khó ôm lấy đầu, con người bỗng chốc mở to, phi thân đuổi theo hướng Chỉ Tuyền rơi xuống, có thể coi là nhanh như tia chớp nhưng cũng đã chậm, ở đó có một cô gái một thân màu trắng bạc giống như một đóa tuyết, thẳng tắp rơi xuống phía sau, đó là Tuyết Tiên Dao Đài!

"Tuyền Nhi!" Uyên Cực gào lên một tiếng vang dội, chấn động bốn phía, tiếp theo đó một bóng dáng màu đen cũng theo đó rơi xuống.

Truyền thuyết viết rằng, rơi xuống Tuyết Tiên Dao Đài phải chịu qua lửa trời thiêu đốt, luân hồi chuyển kiếp mới có thể trở về.....

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trên Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Q.1 - Chương 3: Ngày hôm trước diệt, hôm nay sinh

"A!" Đột nhiên tỉnh lại, mồ hôi chảy ròng ròng, một môi ngồi dậy, giấc mơ vừa rồi giống như là lạc vào cảnh giới kỳ lạ, chỉ nhớ rõ là nàng đã rơi xuống vực sâu vô tận, phía dưới là lửa địa ngục đang chờ nàng, nhưng vẫn vô vọng bị hút vào phía dưới.

Gần đây không biết thế nào, luôn nằm mơ giấc mơ này.

Lắc lắc đầu cho khỏi hôn mê, cố gắng xóa bỏ hình ảnh còn đọng lại trong đầu, mờ mắt ra phát hiện thì ra mình ngủ thiếp đi ở trên ghế sa lon trong phòng làm việc của mình, có phải gần đây có nhiều chuyện phiền lòng nên mới gặp ác mộng liên tiếp như vậy.

"Đồng đồng đồng"

"Vào đi!" Nhanh chóng sửa sang lại y phục bị uốn nếp khi ngủ, một lần nữa ngẩng đầu lên, trong đáy mắt là một mảnh trần tĩnh.

Tiếng mở cửa đi vào, một nam tử mặc âu phục màu đen đi vào: "Vân tỷ, nửa giờ nữa bắt đầu họp hội đồng quản trị, đến bây giờ người vẫn chưa nghỉ ngơi, hay để ta thông báo với họ lùi lại một giờ đi."

Nhìn đồng hồ trên tay một lúc, đã bảy rưỡi rồi: "Không cần, kết thúc sớm một chút cũng tốt!"

Từ khi hiểu chuyện đến nay nàng chưa từng để hạt bụi đi lạc cả, nói đến đây, để là người chiến thắng nàng cũng không phải quá dễ dàng a. Trong cả đại gia tộc nghìn người, không tránh khỏi âm mưu hỗn loạn, trong hiện thực tối tăm đó, nàng cũng chỉ còn cách đem hết dã tâm và thủ đoạn ra dùng, vì mình và mẫu thân có thể kiếm được chỗ đứng trong gia tộc.

Nhìn nam tử trẻ tuổi trước mắt này, rất ít khi lộ ra nụ cười. Hắn cũng không phải là người nhà, chẳng qua là con nuôi của mẫu thân, không cùng nàng có quan hệ máu mủ, tuy nhiên, đứa nhỏ này chừng chặc lại khôn khéo, có năng khiếu có thể bồi dưỡng, chờ một ngày nào đó nàng chán nản cuộc sống này, cũng có thể yên tâm để hắn tiếp nhận lấy công việc này.

Chỉnh đốn xong suy nghĩ, nàng đứng lên đi về phía cửa, không chút nào ướm át bản thủ.

Bộ mặt nam tử lộ ra vẻ khó xử, giống như đang do dự cái gì: "Nhưng mà, Vân tỷ, các cổ đông thay mặt người nhà hiện tại đều đang ở chi nhánh công ty Đạt Lợi, muốn chúng ta phải cầu xin để mở cuộc họp cổ đông, chúng ta.....đang cố gắng lo chu toàn."

Đang chuẩn bị mở cửa đi ra ngoài Vân Chỉ dừng bước, bóng râm che lấp khuôn mặt nàng, không thấy rõ là đang có vẻ mặt gì, chỉ thấy khóe miệng khẽ vẽ lên một đường cong châm chọc: "A, chẳng phải đến giờ họ vẫn không chết tâm sao? Ta cũng muốn đi nhìn một chút xem họ còn muốn diễn trò gì!" Bọn họ sẽ không cho là khi mở cuộc họp hội đồng quản trị trên địa bàn của mình là có thể thay đổi gì đi? Ai, cũng quá ngây thơ rồi! Suy nghĩ xong tiếp tục đi về phía trước.

Người phía sau cũng nhanh chóng bước theo sau, một đạo tinh quang trong ánh mắt vừa biến mất trong bóng tối.

Dưới lầu xe đã chuẩn bị xong từ trước, hai người ngồi lên xe nhanh chóng chuyển bánh, chi nhánh công ty cách cũng không xa, chỉ cần hai mươi phút là có thể tới nơi.

Ánh đèn ne-on quý dị, mờ mờ trên đường giống như chỉ có chiếc xe của bọn họ đang chạy, trên con đường này người ở cũng thưa thớt, Vân Chi vừa lái xe vừa suy nghĩ, nếu hiện tại muốn ra tay liều mạng với nàng thì cũng dễ dàng đi rất nhiều.

Chỉ cần bọn họ dám ra chiêu, nàng sẽ dám tiếp chiêu!

Quả nhiên không bao lâu sau, đột nhiên từ ven đường lao đến một số lượng xe moto, vây chặt tiến lại gần, định ép xe dừng lại.

Trên mặt lộ ra nụ cười nghiền ngẫm, quả nhiên Nhị nương của nàng không để cho nàng thất vọng a, tuy nhiên các nàng cho rằng chỉ mấy sát thủ trên mấy cái xe đua là có thể làm gì nàng sao? Hừ, nàng có thể sống đến bây giờ, chẳng lẽ trong mắt họ nàng vẫn chỉ là một quả hồng mềm thôi sao?

Đáy mắt lóe lên những tia hàn quang: "Giữ chặt dây an toàn!" Lạnh giọng dặn dò Mặc Lê ngồi phía sau, bất chợt vùng tay lái lên, trong lúc xe sắp sửa bị buộc phải dừng lại thì nhanh chóng quay đầu, bằng một tốc độ không ngờ đến lướt qua mấy cái moto, mấy cái moto ở giữa còn bị ngã xuống đất, lăn lộn mấy vòng mới dừng lại, có mấy người ngã trên mặt đất đã hôn mê tê liệt.

Đội ngũ moto khổng lồ giống như một con cá trạch, trong tay không có vũ khí, cửa xe đã được trang bị sẵn công cụ, mở cửa ra, dùng chân đá mạnh, xoay người tại chỗ, đóng cửa lại, động tác nhạy bén, làm liền một mạch.

Mấy người còn sót lại bên ngoài xe hét lên một tiếng rồi cũng ngã xuống, Vân Chi hừ lạnh một tiếng, khoe miệng khẽ nhếch lên, nhưng chỉ đến độ cong tựa như phi tiêu thì dừng lại, không hiểu nhìn về Mặc Lê, người mà chẳng biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh mình, một cái tay hần không chế tay lái, chân đạp lên phanh xe, một cái tay khác vòng trên cổ của mình, đây chính là phương pháp tốt nhất để chế trụ kẻ địch.

Trong lòng Vân Chi nặng nề run lên một cái, cảm thấy dường như có một điềm xấu mạnh mẽ đang muốn cắn nuốt nàng, nàng phải tỉnh táo lại: "Lê, ngươi đang định làm cái gì vậy?"

Trên mặt nam tử lộ ra vẻ mặt mà nhiều năm nay nàng chưa từng nhìn thấy, hần đang cười, nhưng cười một cách âm trầm quý dị, tựa vào bên tai Vân Chi nói khẽ: "Vân tỷ, ngươi không nên trách ta, muốn trách thì nên trách khối tài sản của nhà các ngươi quá mức hấp dẫn người khác, ta cũng chỉ là người bình thường mà thôi."

"Mặc! Lê! Khi ngươi nảy sinh ra ý nghĩ này, ngươi không sợ là sẽ làm mẹ.....thất vọng hay sao?" Trong lòng Vân Chi cảm giác thất vọng, đau đớn đan xen, nhưng trong mắt vẫn lộ ra chút hy vọng, hy vọng hần biết mình lạc đường mà quay lại.

"Đó là mẹ ngươi! Không phải mẹ ta!" Nam tử lớn tiếng nói, sau đó lại trầm giọng xuống: "Ngươi yên tâm đi, nhìn vào việc nàng đã nhận nuôi ta, ta sẽ nhường nhịn nàng để nàng sống bình yên nửa đời sau."

Không dám nhìn đôi mắt tràn đầy sự khiển trách kia, nam tử nhanh chóng dùng dây an toàn khóa chặt tứ chi nàng, sau đó chuyển hướng tay lái, đâm thủng túi phòng hộ, dùng tốc độ nhanh nhất nhảy ra khỏi xe, để lại Vân Chi một mình tự sinh tự diệt.

Dây an toàn cuốn vài vòng đã khóa chặt tứ chi của mình, căn bản không thể nhúc nhích, nhìn thấy xe đang tiến đến sườn núi ven đường, Vân Chi vô vọng nhắm hai mắt lại, nàng hoàn toàn hiểu rõ, mình đã bị rơi vào hoàn cảnh bị người thân phản bội.

Tuy nhiên, coi như nàng chết đi, cũng sẽ không thể để bọn họ được như ý, ngay từ khi nàng nắm giữ được một nửa quyền lực trong nhà, cũng đã bảo luật sư viết xong di chúc, trừ mẫu thân nàng là người thừa hưởng hợp pháp, những người khác một đồng cũng đừng nghĩ có được.

Trên cái xe này còn có máy theo dõi, là do ban đầu mẫu thân không yên lòng mới trang bị cho nàng. Nghĩ đến việc hiện tại mẫu thân có thể đang ở nhà mà chuẩn bị bữa ăn khuya cho nàng, trong lòng co rút một hồi, trên đời này, người duy nhất yêu thương mình cũng chỉ có mẫu thân, không dám tiếp tục tưởng tượng, khi mẫu thân thấy mình và xe trở thành tro bụi thì sẽ thương tâm như thế nào!

Mẫu thân, con sai lầm rồi, nếu đã quyết định đi về con đường này thì có lẽ con nên cẩn thận hơn.

Mẫu thân, con bất hiếu, sau này không thể tiếp tục chăm sóc ngài, hiếu kính với ngài,.....

Chiếc xe nhanh chóng rơi xuống sườn núi, phía trên kính chắn gió xuất hiện hiện một vòng ánh sáng chói mắt, không giống với màu sắc nhân gian.

Vân Chi nhắm mắt chờ đợi cái chết, trong đầu hiện lại quá trình gần gũi hơn hai mươi năm phần đầu, thì ra cuối cùng vẫn là một con chó cho gia tộc.....

Đời này, cuối cùng nàng vẫn thua trên tay người nhà, nếu có kiếp sau, nhất định nàng sẽ không để những đau khổ này xảy ra nữa!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trên Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Q.1 - Chương 4: Trọng sinh thành tên khát cái

"Đây là nha đầu, tiểu tử nào mà dám tranh giành địa bàn với ta!"

"Nhất định là người mới tới, không hiểu qui củ, mau đuổi bọn họ đi, bắt đầu đi!"

Một khuôn mặt bản thủ lộ ra vẻ khinh thường và tức giận, đưa chân đá mạnh về phía cô gái và bé trai đang cuộn tròn nằm trong góc tường: "Này! Này này! Mau đứng lên cho lão tử, không biết đây là địa bàn của huynh đệ chúng ta sao?"

"Đằng Đằng, Hắc Đan, người xem dáng vẻ tiểu tử này trắng trẻo mập mạp, so với tiểu quan trong sân cũng hấp dẫn hơn a, chúng ta giữ lại có được không!" Một tên khát cái bản thủ đá cô gái và bé trai đang ở góc tường, sau khi nhìn thấy dung mạo bé trai, lộ ra vẻ mặt dâm dăng bỉ ổi: "Nếu dám chiếm địa bàn của anh em chúng ta, vậy thì hãy để cho chúng ta hảo hảo chơi đùa một chút!" Vừa nói hai mắt liền sáng rực xôn lên.

Vân Chi bị đánh đau mà tỉnh lại, đã đến đất địa phủ rồi sao?

Trong lòng chậm rãi đánh giá, từ từ mở hai mắt ra liền thấy hai người bỉ ổi, bản thủ đang cười dâm dăng nhìn về phía nàng, trong chốc lát khiến nàng ngạc nhiên ngẩn người tại chỗ.

Đây là tình huống gì vậy, người đứng trước mặc trang phục cổ trang rách nát, tóc dài lung tung, khiến cho nàng lúc đầu nhìn thấy còn tưởng đây là quỷ!

Khoan đã, chẳng lẽ! Trái tim báo lên hồi chuông cảnh giác, Vân Chi nhanh chóng nhìn quanh một vòng, lại cúi đầu nhìn mình một chút, cũng đang mặc cổ trang, càng ngạc nhiên hơn chính là thân thể này tuyệt đối không phải là của nàng!

"Cái nha đầu xấu xí này nhìn cái gì vậy, mau cút qua một bên cho ta, chớ có ảnh hưởng gia đình thú vui." Một tên khát cái không tha cho mục tiêu cản trở là Vân Chi, nhanh chóng dùng chân đá đá nàng.

Lúc này Vân Chi mới theo ánh mắt của hai người nhìn về phía sau lưng, có một bé trai ngũ quan tinh xảo, da trắng như ngọc đang ngủ, dáng người này chừng mười sáu mười bảy tuổi, một lần nữa quay đầu nhìn về phía hai tên khát cái, ánh mắt của chúng chính là đứa trẻ sau lưng nàng, khắp người mùi hôi thối và mặt mũi dâm dăng kia làm cho bụng Vân Chi nổi âm âm, thiếu chút nữa thì phun ra!

"Thật ghê tởm!" Khẽ nguyên rủa một tiếng, nhanh chóng hướng về phía chân hai người đó quét ngang qua, nhưng bởi vì khí lực của cổ thân thể này yếu nên hai tên khát cái không lập tức ngã xuống, chẳng qua là lão đảo ngược về phía sau mấy bước mới đứng vững.

Hai người kinh ngạc nhìn gương mặt cô gái đang khinh bỉ nhìn mình, sự kiên định thâm trầm không nên thuộc về khuôn mặt nhỏ nhắn bản thủ của nàng: "Xú nha đầu có phải người không muốn sống nữa hay không! Để xem gia đình ngươi như thế nào!"

Khom người tiến lên phía trước giống như đang bắt gà để bắt nàng lại, ngay khi sắp chạm đến, thân thể nhỏ nhắn chợt lóe lên, hai người nhào vào không khí, ngay trong lúc xoay người tìm kiếm lại mục tiêu thì có hai đôi chân nhỏ dùng sức đá tới, hai người hét lên một tiếng rồi ngã xuống đất, còn chưa kịp bò dậy thì trên người của mình đã dính thêm một đòn cùi chỏ và một đòn chân, cứ như vậy hai người bị một cô bé gât gao chế trụ trên mặt đất.

"Đại tiểu thư, coi như ngươi lợi hại, vị trí này để lại cho ngươi, để chúng ta đi không được sao."

"Cút xa một chút, đừng để ta phải nhìn thấy các ngươi một lần nữa!" Vân Chi linh hoạt lật người đứng lên, ghét bỏ phui phui quần áo.

Nàng còn chưa hiểu hết tình huống đã ra tay, cũng không phải là vì gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, mà chỉ là nàng thấy không vừa mắt. Chi cần là trưởng mắt nàng, nhất định phải trừ bỏ!

Chờ cho hai tên khát cái kia chạy xa, một lần nữa nàng đi đến bên cạnh bé trai, hắn đã hoàn toàn tỉnh lại, hai mắt hần trầm ngâm nhìn nàng, ánh mắt mang theo tia phòng bị và lạnh lùng, giống như một con thú nhỏ đang cảnh giác. Có lẽ từ lúc nàng bắt đầu đánh nhau hắn đã tỉnh lại, chẳng qua là ánh mắt hần lúc này chỉ lộ ra vẻ hung ác không sợ hãi chút nào.

Khỏe mặt giật giật: "Tên ngươi là gì? Ngươi có biết ta là ai không, tên gọi là gì?" Vân Chi nhẹ giọng hỏi, chỉ sợ nói nặng một chút sẽ dọa hần mất. Có thể bé trai này sẽ giải đáp được nghi ngờ của nàng.

Ánh mắt bé trai lộ ra vẻ nghi ngờ, quét mắt nhìn nàng một lần từ đầu tới chân.

Ngay khi Vân Chi cho rằng bé trai này bị cảm, rốt cuộc nghe được giọng nói của hần:

"Bản.....Ta, ta không biết ngươi, ta cũng chỉ mới gặp ngươi tối hôm qua." Hơn nữa, cô gái của ngày hôm qua và ngày hôm nay hoàn toàn bất đồng.

"Ngươi cũng không biết ta....." Vân Chi rơi vào trầm tư, cần phải xem xét tình huống trước mắt.

Nàng nhớ là trước khi chết, đệ đệ nàng đã phản bội, hãm hại nàng, xe rơi xuống sườn núi, chắc chắn phải có kết quả là người chết xe hỏng. Mà bây giờ, trừ việc thân thể nhỏ nhắn này không phải của mình, những thứ khác đều không cần để ý, nàng biết rằng nàng đã sống lại, hơn nữa còn sống lại ở cô đại, còn gọi là xuyên không.

Bất quá, nhìn tình huống bây giờ, những thứ mặc trên người nàng mặc dù bẩn thỉu, nhưng đều là tơ lụa thượng hạng, cũng chỉ là không may mắn bị tiểu khát cái khi dễ mà thôi. Đột nhiên thần khí Vân Chi trở về, cười cười tự giễu, thế nào mà bệnh cũ lại tái phát, vốn dĩ kiếp trước nàng cũng như thế này, vì để đảm bảo thành công, luôn tự thân vận động, vô cùng thận trọng, mà kết quả nhận được thì ra sao?

Quên đi, nếu trời cao cho nàng sống thêm một lần, cho dù thân phận là như thế nào, nàng sẽ tiếp nhận nó thật tốt, sống thêm một lần, cái gì cũng đã trải qua, bất chấp kết quả có ra sao, cái gì tới cũng sẽ phải tới.

"Vừa rồi.....Cám ơn." Đột nhiên một tiếng cảm ơn thật thấp kéo suy nghĩ của Vân Chi trở về.

"Nga, không cần cảm ơn, chỉ là ta rất ghét hai vẻ mặt đó thôi." Nhân nhạ nhìn đứa trẻ thật vất vả mới nói được lời cảm ơn, quay đầu nhìn đáng vẻ không được tự nhiên đó, trong lòng cảm thấy buồn cười, không nhịn được trêu ghẹo nói: "Đáng vẻ người nhìn thế này không thích hợp làm khát cái đi, người xem da trắng mịn màng, quả thật thích hợp là tiểu quan."

Khuôn mặt của bé trai bị lời nói trêu đùa của nàng làm cho đỏ bừng, lại không tìm được lời phản kích thích hợp, không thể làm gì khác hơn là tức giận nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang vui mừng đó của nàng, cho dù bẩn thỉu, nhưng khi cười lên cũng giống như đám mây ở chân trời bắn ánh sáng ra bốn phía, đặc biệt là cặp đồng tử phát ra ánh sáng màu xanh kia, giống như muốn hút người khác vào.

"Được rồi, được rồi, không nói đùa nữa, nếu tất cả mọi người đều lưu lạc nơi chân trời góc bể, sau này có thể sống nương tựa lẫn nhau, quá khứ cũng nên bỏ qua thì cuộc sống sau này mới có thể đặc sắc hơn." Dĩ nhiên nàng nhận ra đứa trẻ trước mặt này cũng không phải là người bình thường, nhất định hẳn cũng trải qua chuyện gì đó thì mới lưu lạc đến đây, chỉ là nàng không có hứng thú hỏi thăm chuyện tình của người khác, ai mà lại không có quá khứ chứ?

Nam tử bình tĩnh nhìn cô gái trước mặt, tuy cùng một loại giống mình, nhưng hẳn có thể nhìn ra cô gái này không giống người bình thường, năng lực của nàng chỉ sợ ngay cả hắn cũng không thể đạt tới. Cừ chi, hành động của nàng cũng rất kì quái, tựa như không giống với những cô nương bình thường khác mà hẳn từng gặp qua, chỉ sợ không phải là trùng hợp, tuy nhiên, mặc dù trong lòng từng nhắc nhở mình phải cẩn thận, nhưng vẫn không tự chủ được bị nụ cười đó hút vào vực sâu, trực giác nói cho hắn biết! Nàng đáng để tin tưởng!

"Tên ta là Mạc Lăng."

Đột nhiên xuất hiện một câu nói như vậy, Vân Chi im lặng nhìn đứa trẻ này, vẫn tưởng tượng rằng tâm lý đề phòng của hắn quá mạnh, sẽ không để ý tới mình, nói ra tên mình như vậy, ý là triệt tiêu đề phòng với mình sao?

Cảm giác được người khác tin tưởng, thật tốt.

Nếu hắn buông xuống đề phòng với mình, nàng cũng sẽ không để cho hắn thất vọng, kiếp trước đã được ném trái cảm giác đau lòng, nàng không có cách nào tin tưởng những người xung quanh mình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Q.1 - Chương 5: Đại tiểu thư ngốc nghếch

"Ừng ục....."Vân Chi bị một âm thanh kỳ quái làm cho hết hồn, thật vất vả mới tìm ra được nguồn gốc âm thanh.

Nghiên ngẫm nhìn bụng đứa trẻ, lại thấy người đó đã sớm đỏ mặt xấu hổ.

Vân Chi bất đắc dĩ thở dài, rõ ràng là tính tình lạnh lùng, thế nào mà có thể đỏ mặt được đây.

"Chờ một chút." Để lại hai chữ, bóng dáng nho nhỏ đi ra khỏi góc tường, chỉ trong chốc lát đã không thấy bóng người đâu.

Không bao lâu sau, bé trai đã thấy Vân Chi mang theo nụ cười thỏa mãn trở lại, trước ngực ôm một cái bọc thật to, co quắp ngồi vào bên cạnh hắn, đem đồ trải ra: "Ăn nhanh đi!"

Bên trong có đủ loại điểm tâm màu sắc, đủ để hắn phải hưng hăng nuốt ngậm nước bọt: "Người có bạc sao?"

Vân Chi nhàn nhã cầm một khối điểm tâm: "Ta không có a, chẳng qua là có một tên mập mập xách từ trong nhà ra ngoài, ta thuận tay giúp hắn thôi."

"Đây là người trộm được?" Giọng nói bé trai cao lên, trên mặt đầy vẻ chính nghĩa không hài lòng.

"Nếu không phải thế thì có người tự đưa đến cho người a?" Liếc hắn một cái, Vân Chi tiếp tục ăn điểm tâm trên tay, đứa nhỏ này không phải là quá mức tuân thủ đạo đức đây chứ, rõ ràng là có năng lực tự đi tìm cái ăn nhưng lại vẫn chịu đói đến tận bây giờ: "Người còn không ăn nhanh lên, cái này đã ăn qua, có muốn trả lại cũng không được nữa rồi?"



Bé trai há hốc miệng, không nói lại được câu nào, cũng chỉ lặng lẽ ngồi ăn điểm tâm.

"Chỉ nhi!" Đầu ngõ bên kia truyền đến một tiếng hét kinh hãi, hai người đưa mắt nhìn sang, liền thấy một đoàn người đang chạy về hướng bọn họ, quần áo hoa lệ, vừa nhìn đã biết là người giàu có.

Dẫn đầu đoàn người là một người phụ nữ, người phụ nữ đó chạy vội đến, gắt gao ôm lấy Vân Chi nói: "Chỉ nhi, con hù chết mẹ rồi."

Vừa nhìn vừa nhìn tỉ mỉ từ đầu đến chân Vân Chi một lần rồi mới yên tâm. "Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi, lần sau không bao giờ.....được rồi khỏi mẫu thân nữa."

Hiện tại Vân Chi đã ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không nghe thấy đối phương nói gì: "Mụ mụ". Ngơ ngác nhìn người phụ nữ trước mặt, từ trong miệng thốt ra hai chữ, bởi vì người phụ nữ xinh đẹp trước mặt này, đáng đáp giống y như đức mụ mụ ở kiếp trước của nàng.

"Chỉ nhi, đang mê mê sáng cái gì, cái gì là mụ mụ a, ta là mẫu thân của con, Chỉ nhi cái gì cũng không biết nhưng chắc chắn là biết mẫu thân nha."

"Phu nhân, đừng hù dọa tiểu thư nữa, tiểu thư đã ngốc nghếch rồi, đợi trở về phủ để cho đại phu xem một chút." Một cô gái có lẽ là nha hoàn đi lên, nhẹ nhàng an ủi phu nhân, sau đó tỉ mỉ đỡ Vân Chi dậy, tỉ mỉ vỗ sạch bụi bẩn trên người nàng.

Nói như vậy, cuối cùng Vân Chi cũng đã khôi phục lại lý trí, chẳng qua mẫu thân trước mặt chỉ tương tự với mụ mụ kiếp trước mà thôi, từ trong lời nói của hai người bọn họ, nàng đại khái đã hiểu được thân phận của nàng, thì ra cũng không phải là một tên khất cái, là một tiểu thư ngốc nghếch, trong một phút lơ đãng mới bị lưu lạc đầu đường.

"Đến đây, Chỉ nhi, chúng ta đi về nhà, về nhà vẫn là tốt nhất a." Vạn Úc Liên đi đến cầm lấy tay Vân Chi dịu dàng nói.

Nhìn mặt mũi quen thuộc này, trong lòng Vân Chi nhất thời gợn lên những đợt sóng nhỏ, trong lòng tràn đầy vẻ chua xót và hoài niệm, nghe lời mẫu thân này đi về phía đầu ngõ.

Chỉ là dường như nàng quên mất cái gì đó, đột nhiên Vân Chi dừng bước ở đầu ngõ, quay đầu nhìn về bé trai vẫn ngồi ở góc tường.

Vốn tưởng rằng mình lại bị bỏ rơi, đúng lúc nhìn thấy ánh mắt Vân Chi nhìn sáng, trong nháy mắt con người âm thầm kia sáng lên.

Từ ánh mắt của hắn, Vân Chi biết, Mạc Lăng cũng muốn đi theo mình. Nàng cứ ngơ ngác đứng ở đó, chỉ là nhìn đứa bé không nói gì, nếu bây giờ thực sự nàng là một tiểu thư ngốc nghếch, vậy thì theo như tình huống trước mặt thì không cần nói gì mới là tốt nhất.

Phát hiện người bên tay dừng bước, Vạn Úc Liên nhìn theo ánh mắt của nữ nhi mình, nhìn đến dung mạo của bé trai mà sửng sốt trong giây lát liền khôi phục bình thường: "Chỉ nhi muốn dẫn theo hài tử này về?"

Nghe thấy câu hỏi đúng ý mình, Vân Chi hăng hái gật đầu, hơn nữa còn nở một nụ cười ngây ngốc, khoe miệng khe rớt xuống vài giọt nước miếng, tận lực giả bộ ngốc nghếch.

"Như vậy cũng được.....chẳng qua là....." Vạn Úc Liên có chút do dự, trong lòng suy đoán đứa trẻ này trong lúc Chỉ nhi gặp nguy hiểm đã ra tay cứu giúp, mới khiến cho Chỉ nhi không muốn xa rời như vậy, nàng làm mẫu thân thì có gì không làm được cho nàng, chỉ là một yêu cầu nhỏ này có thể thỏa mãn được nữ nhi thì cũng tốt.

"Chẳng qua là quy định của phủ tướng quân nghiêm ngặt, đứa nhỏ này cũng chỉ có thể làm người làm thôi." Không làm người làm thì có thể làm cái gì, địa vị của hai mẹ con nàng cũng chỉ vượt qua người làm, làm sao có năng lực chăm sóc chu toàn cho hắn đây.

Nghe lời mẫu thân, Vân Chi vui vẻ chạy đến, cầm lấy tay Mạc Lăng dắt về bên cạnh mẫu thân, ngơ ngác cười khúc khích.

Thấy nữ nhi tươi cười như vậy, trên khuôn mặt xinh đẹp của Vạn Úc Liên cũng lộ ra nụ cười vui mừng như ánh sáng chiếu rọi một mảnh rối loạn vừa rồi.

Mà Vân Chi dắt theo Mạc Lăng, hắn ngây ngốc nhìn chằm chằm vào bàn tay được dắt đi, trên mặt đã hồng đến mức có thể vắt ra giọt máu.

Thấy tình cảnh này, Vạn Úc Liên cười càng rạng rỡ hơn, nhìn hai người có thể hòa hợp như thế, xem ra hôn sự sau này của Chỉ nhi sẽ không phải lo lắng nữa rồi.

Không bao lâu sau, đoàn người đi đến trước một cánh cửa lớn, tám biển phía trên dùng bút mạnh mẽ viết ba chữ: "Phủ tướng quân", trước cửa là hai con sư tử đá tinh xảo, trước cửa có bốn thủ vệ, trong vòng một dặm không có một người dân nào dám lại gần.

Ai, thật là khí phách. Trong lòng Vân Chi ca thán một tiếng, theo đoàn người đi vào cửa.

Bên ngoài nhìn đã thế, tự nhiên bên trong cũng sẽ không kém, đình đài lầu các, cầu kiều nước chảy, đá ngọc thạch..... Cái gì cần đều có cả.

Tuy nhiên, trong lòng Vân Chi cũng không cảm thấy quá vui vẻ khi mình lại có phúc khi xuyên qua vào một gia đình giàu có, vừa rồi nhìn về mặt của mẫu thân, nàng có thể nhìn ra hai mẹ con nàng ở phủ tướng quân cũng không phải tốt đẹp gì.

Quả nhiên, đúng với suy đoán của mình, đi tới liền chạm phải một đám người đủ mọi màu sắc, nhất cô gái đi đầu tiên, cái vòng eo ông ẹo kia khiến trong



lòng Vân Chi khê vì nàng mà rót một giọt mồ hôi, cái kia mà hung hăng bóp một cái chi sợ có thể vụn gãy trong một khắc.

"Ai ôi! Tỷ tỷ đã tìm được Chi nhi rồi sao! Ai nha, đây cũng không phải là lần đầu tiên mà đúng không!" Vừa nói vừa tiến lên nhéo nhéo vào gương mặt Vân Chi, trong giọng nói biểu hiện rõ ràng sự thất vọng.

Thời khắc bị cái tay đó chạm vào, ánh mắt Vân Chi tối sầm lại, nhưng vẫn nhịn xuống cảm giác muốn bẻ gãy cái tay kia.

Vạn Úc Liên liền đưa Vân Chi ra phía sau mình, lạnh lùng nhìn nữ nhân trước mặt: "Nhị muội, người có lòng đến nghênh đón, ta biết. Hiện tại Chi nhi cần nghỉ ngơi, chúng ta đi trước."

Một người trong đám người tiến lên một bước nói: "Ai ôi! Nhị tỷ a, nhìn xem đại tỷ không bằng lòng gặp chúng ta, trung bộ mặt như vậy ra là để cho ai nhìn a? Cát giấu Chi nhi đi làm gì, chúng ta cũng đâu phải sai lang hổ báo!"

Vạn Úc Liên coi như không nghe thấy, chuẩn bị kéo Vân Chi đi xuyên qua đám người đó.

"Mẫu thân, chó chó tới đón tiếp chúng ta sao!" Một giọng nói tựa như vô cùng khoan khoái của trẻ con cũng đủ để cho vẻ mặt của những người ở đây vỡ vụn, một đám trên mặt vốn đầy vẻ khinh bỉ trong nháy mắt bị tức giận thay thế, hồng xanh đan xen.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

## Q.1 - Chương 6: Người không thức thời

Lửa giận tăng vọt, tia lửa trong đáy mắt xẹt qua một người, chỉ là còn thiếu nước nhào tới ăn tươi nuốt sống nàng! Kẻ ngốc này lại dám nói các nàng là chó!

Tia lửa giận còn chưa kịp phát tiết, lại bị tình cảnh trước mặt đánh lửa, nữ nhân ngu ngốc kia đang nở nụ cười như hoa nở, bên cạnh có một con chó đang cọ cọ vui mừng.

Một đám người đành phải giấu lửa giận hùng hục trong cổ họng, làm gương mặt không tự chủ sưng lên, nhuộm đỏ từng khuôn mặt một.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, những lời này từ trong miệng một kẻ ngốc nói ra, cho dù nhận ra không phải là hướng về các nàng, chỉ sợ là những người ở đây đều âm thầm chiếu theo số mà ngồi rồi.

Một đám người vốn dĩ chuẩn bị chế nhạo hai mẹ con nàng đều từng người người nắm chặt khăn tay, khoe miệng tê liệt, bụng đầy lửa giận muốn phát tiết nhưng không có chỗ phát, chỉ có thể nhìn mấy người các nàng bình yên đi qua.

Không ai phát hiện có một người khác đang cúi đầu, trong mắt xuất hiện một tia sáng chột lóe lên rồi biến mất.

Phủ Tướng quân huy hoàng, trong một đường rẽ vắng vẻ, Vân Chi thần thanh khí sảng đang đi dạo, không nghi ngờ chút nào, nơi này là khu vực cách xa phủ Tướng quân náo nhiệt, chính là nơi ở Đại phu nhân và Đại tiểu thư không được cung chiều.

Tắm nước nóng xong, đổi sang một thân y phục sạch sẽ, tâm tình Vân Chi cũng tốt lên nhiều. Suy nghĩ một chút lại cảm thấy buồn cười, số mạng sau khi nàng sống lại thật là giống kiếp trước, cùng là mẫu thân và cô con gái không được cưng chiều trong một đại gia tộc, chịu sự khinh bỉ của đám tiểu lão bà, chẳng qua cái khác nhau là thời đại mà thôi. Trước kia, nàng lựa chọn để cho mình trở nên mạnh mẽ, dốc toàn bộ sức lực để tìm một chỗ đứng cho nàng và mẫu thân, mà kết quả..... Kiếp này, nếu ông trời cho nàng lựa chọn một lần nữa, nàng nguyện che dấu tài năng, cứ thuận theo tự nhiên mà làm, chỉ cần người khác thức thời không chọc đến nàng, nàng sẽ tiếp tục làm Đại tiểu thư ngốc nghếch không buồn không lo.

Vừa đi vừa suy nghĩ, ngẩng đầu lên, Vân Chi bị cảnh đẹp trước mắt hút hồn, quên cả hô hấp. Gió đông lạnh thổi vào những cây ngô đồng, vô số phiến lá bay tán loạn xuống dưới, vẽ nên trên mặt đất như một bức họa màu hồng, trên bức họa có một nam tử cao gầy đang đứng thẳng, khí phách tựa như ngọn gió, giống như một giấc mộng, giống như một cái lá cây có thể bay đi bất cứ lúc nào.

Đi thêm một đoạn về phía trước, lúc này mới phát hiện ra nam tử này chính là Mạc Lăng hôm qua mang về, không ngờ rằng sau khi hấn đổi trang phục, nhìn qua cũng có mùi vị của nam tử trưởng thành, toàn thân phát ra một loại khí chất lạnh lùng khiến người không thể sao lãng, cảm giác hấn luôn là người ngoài cuộc cho dù đứng giữa cả một đám người.

Đi đến bên cạnh hấn, Vân Chi tùy ý dựa vào một cái cọc nói: "Người đi theo ta đến nơi này có hối hận hay không?"

Như đang đi vào cõi thần tiên, lúc này Mạc Lăng mới nhìn thấy Vân Chi, nhìn thấy dung mạo khi sạch sẽ của nàng tựa như được điều khắc ra không thấy còn một điểm nào ngốc nghếch, chỉ có hình ảnh phản chiếu trong đôi mắt sâu thẳm được coi như là một mảng sáng rực sinh động.

Vân Chi biết hấn đang ngờ ngác vì dung mạo mình, nàng cũng mới phát hiện ra, sau khi rửa sạch sẽ soi gương vào mới phát hiện dung mạo của nàng và nha đầu ngốc trong tưởng tượng hoàn toàn khác nhau, nàng thừa kế toàn bộ dung mạo khuynh thành của kiếp trước nhưng ở đây lại có thêm sự thủy mị,

giống như là được gia công thêm một bước, trở nên vô cùng hoàn mỹ.

Một lúc lâu sau, Mạc Lăng mới trở lại bình thường, ho khan một tiếng, che giấu sự thất thố vừa rồi của hắn: "Nơi này, rất tốt." Dù sao hiện tại hắn cũng không có chỗ nào để đi, nơi này đúng là nơi đặt chân rất tốt, hơn nữa, nữ nhân kỳ quái trước mặt, nàng đã khiến cho hắn này sinh hứng thú nghiên cứu.

"Vậy từ nay ngươi đi theo ta đi, mặc dù không được sống cuộc sống cảm y ngọc thực, nhưng vẫn có người thân bảo đảm an toàn." Lời nói miễn cưỡng bay ra, Mạc Lăng biết đây là cam kết của nàng, không nặng, nhưng tuyệt đối cũng không nhẹ!

"Đúng rồi, Mạc Lăng, ngươi nói cho ta nghe một chút tình hình thời đại này đi, ngươi cũng thấy đấy, ta từ trạng thái ngu ngốc hồi phục, cái gì cũng không hiểu cả."

Cái gì cũng không hiểu? Thiếu chút nữa Mạc Lăng không nhận được trọn ngược hai mắt, đáng vẽ của hắn giống như để lừa gạt lắm sao!

Tuy nhiên, hắn cũng không lên tiếng phản bác, chẳng qua đưa mắt nhìn ra xa, phân tích thế cục trước mắt cho nàng: "Theo như phân chia đất đai, hiện tại chỉ có ba quốc gia có thể gọi là đại quốc, theo thứ tự là Mặc Kỳ quốc, Hách Liên quốc, và Khâu Lệ quốc, trong đó mấy năm trở lại đây Hách Liên quốc đã trở thành quốc gia phục thuộc Mặc Kỳ quốc. Hiện tại chúng ta đang ở Mặc Kỳ quốc, tuy Mặc Kỳ là nước lớn rộng mênh mông, nhưng cũng đã bị suy tàn hầu như không còn gì, trong triều đình hôm nay đều do Thái Hậu nắm quyền, cậ là nước lớn, thường xuyên gây ra chiến tranh, không biết chinh đồn nội bộ đất nước, còn tiếp tục như vậy chắc chắn đất nước sẽ loạn mà chết."

Vân Chi ngo ngác nhìn miệng lưỡi lưu loát của hắn, không ngờ đến cái cây gậy lúc nào cũng buồn bực lại có thời điểm biết ăn nói như vậy, tuy nhiên trong đó nàng đã nắm được tin tức quan trọng: "Khâu Lệ quốc? Vậy ngươi là....."

"Không sai, ta chính là người trong hoàng tộc Khâu Lệ, nhưng mà hôm nay đã không phải nữa rồi." Hắn cũng không định dùng thân phận này lừa Vân Chi, tuy nhiên cái thân phận này giờ cũng không còn quan hệ với hắn nữa rồi.

Liếc mắt nhìn Mạc Lăng, phát hiện toàn thân hắn tỏa ra một hơi thở ưu thương, rồi như nhớ ra một chuyện cũ gì đó không chịu nổi: "Sau này gọi ngươi là Tần Lăng đi, nếu có một người hoàng tộc đi theo ta, ta không thích ứng được." Nếu là quá khứ bị thương, vậy thì quên hết tất cả đi, bắt đầu lại một lần nữa. Tần Lăng, Tinh Lăng (trời quang, sáng sủa), hy vọng hắn có thể tìm thấy được chỗ ra.

"Nhị tiểu thư, tiểu thư nhà ta đã nghỉ ngơi, mời ngài trở về đi! Nhị tiểu thư....." Đột nhiên một tiếng ồn ào cắt đứt hai người nói chuyện, Vân Chi nhìn về phía cửa viện, chỉ thấy một cô gái một thân màu vàng đang bị Mộng nhi hết sức ngăn cản không cho đi vào, chỉ sau chốc lát một khuôn mặt tiến đến trước mặt nàng. Hé ra một khuôn mặt xinh đẹp, cặp mắt như lửa đốt nhìn chằm chằm vào Vân Chi, chỉ hận không thể dùng tia lửa đốt cháy nàng.

"Một kẻ ngốc như ngươi có tài cán gì mà dám đi giành Uyên ca ca với ta! Ngươi, ngươi không biết xấu hổ!" Cô gái giống như dầm phải lửa, vừa đến liền lớn tiếng mắng chửi Vân Chi, nàng trong lúc tức giận đã thổ lộ tình cảm vậy mà.....không thể tìm được những lời ác độc hơn để giải tỏa bớt mối hận, không cần tiếp tục suy nghĩ, tay hướng về gò má đối phương.

Uyen ca ca của nàng, ngay từ khi còn nhỏ nàng đã sùng bái hắn, thích hắn, cho dù người khác thấy hắn như thế nào thì hắn vĩnh viễn là Uyên ca ca của nàng. Mà hôm nay, thánh chỉ hạ xuống, đã bị kẻ ngốc trước mắt này làm rối loạn hết tất cả!

Vân Chi hoàn toàn bối rối, cái này đâu có giống trò đùa! Nữ nhân này điên rồi sao, bàn tay kia bay tới cực nhanh, tuy Vân Chi có chú ý tới nhưng vẫn không kịp tránh ra, chỉ có thể giảm bớt lực đạo ở gò má.

Một cái tát vẫn chưa xả hết giận, một cái tát khác chuẩn bị buông xuống, mi mắt Vân Chi khẽ động, nàng đảm bảo rằng nếu cái tát này dám đến, nhất định kẻ chịu thiệt sẽ là cánh tay nàng ta.

"Nhị tiểu thư, ngài tạm tha cho tiểu thư nhà chúng ta đi, tiểu thư nàng ý không hiểu cái gì, chuyện của Dự Vương gia không thể trách tiểu thư a!" Cánh tay kia còn chưa kịp rơi xuống đã bị Mộng nhi ôm chặt lấy, nửa quỳ khóc lóc cầu xin tha thứ.

Thiên Đại Tuyết Ngưng đang muốn phát tiết lửa giận lại bị chặn lại, càng thêm nóng nảy, trực tiếp đánh cái tát này lên trên mặt Mộng nhi, lực độ so với cái tát vừa rồi lớn hơn hai lần, có thể thấy gương mặt trắng nõn kia lập tức sưng đỏ lên, khóe miệng rỉ ra máu tươi. Tiếp tục thấy nữ nhân điên đó còn chưa hả giận, tiếp tục đá mấy đá vào một bên người Mộng nhi: "Một tiện nha đầu như ngươi mà còn đòi bảo hộ chủ nhân! Chẳng lẽ kẻ ngốc này có thể cảm tạ ngươi chắc!"

Lửa giận trong lòng Vân Chi ngày càng dâng cao, người đi cũng nẫu thân lúc đi đón nàng về chính là nha hoàn này, lúc này lại đang dùng tư thế thấp kém để người khác bắt nạt, còn bị nữ nhân trước mắt này vừa đánh vừa chửi! Hừ! Nàng đã từng nói qua, nếu có người không thức thời đến trêu chọc nàng, hậu quả ra sao còn phải xem nàng ta có phúc khí chịu đựng hay không!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Q.1 - Chương 7: Nấu cháo phủ tướng quân

Trông mắt màu lam sâu không nhìn thấy đáy, đột nhiên Vân Chi đưa Mộng nhi qua một bên, hai tay lôi kéo quần áo Nhị tiểu thư: "Người đánh ta! Người là nữ nhân hừ! Ta muốn nói cho mẫu thân ta biết! A a a! Ô ô ô!" Chi trong chốc lát nước mắt nước mũi lan rộng, mặt khác đem nước mắt nước mũi lau lên y phục của Thiên Đại Tuyết Ngưng.

Tiếng gào khóc thảm thiết trong nháy mắt đã vang dội cả phủ tướng quân, sự việc xảy ra đột biến khiến tất cả mọi người ở đây đều hóa đá trong nháy mắt, khuôn mặt Thiên Đại Tuyết Ngưng cứng lại, từ trước đến giờ kẻ ngốc này luôn chỉ ngơ ngác mặc người khác bắt nạt, hôm nay làm sao lại quấy rối như vậy?

Mà Tần Lăng bên cạnh cũng chuẩn bị ra tay cũng bị Vân Chi làm cho bất ngờ, miệng há ra chưa khép lại được, thay đổi này cũng quá là nhanh đi! Quả nhiên, phụ nữ luôn dễ dàng thay đổi! Mà cô gái trước mặt này thay đổi chỉ trong nháy mắt!

"Người, cái kẻ ngu này! Người điên rồi sao!" Thiên Đại Tuyết Ngưng sử dụng tất cả sức lực cũng không gỡ được bàn tay bản thủ đang bám trên quần áo mình, tức giận đến mức dùng cả tay và chân cùng đá, mà Vân Chi lại không chút dấu vết có thể tránh ra, lôi kéo phía dưới, làm hai người đồng thời ngã xuống đất tiếp tục đánh nhau, Vân Chi đè lên người Thiên Đại Tuyết Ngưng chiếm ưu thế, nhất thời cục diện trở nên vô cùng hỗn loạn.

Những người khác chỉ thấy hai người như hai con quỷ cãi nhau âm ỹ, nhưng người khác lại không thấy được trong lúc hỗn loạn Vân Chi đã cho người phía dưới thân mấy cái bạt tai, đám trên chọc nằng, vậy thì phải chấp nhận bị trả giá gấp bội!

Tần Lăng nhận ra ý đồ của Vân Chi, khoe miệng cười khé, tìm một vị trí thích hợp đứng bên cạnh xem cuộc vui, xem ra cũng không cần hắn phải ra tay.

Trong phút chốc, thân thể Thiên Đại Tuyết Ngưng phía dưới run lên, Vân Chi phát hiện ánh mắt nàng trở thành màu đỏ khác thường, nhận ra được có khí tức quỷ dị, nghiêng đầu nhìn về phía tường bên kia, chỉ thấy một màu tím liếc qua nhanh chóng, ánh mắt đỏ bị cái nhìn của Tần Lăng chống lại, đối phương thay đổi ý, xoay người đuổi theo.

Quả nhiên nàng không đoán sai, còn có võ công nữa! Thật là kiếm được món hời.

"Ta muốn giết người!" Thiên Đại Tuyết Ngưng khàn khàn hét lên, cũng không biết là lấy sức từ đâu ra, trực tiếp quăng Vân Chi xuống, đứng lên đánh về phía Vân Chi, chiêu thức độc ác, so với vừa rồi càng khiến người ta mở rộng tầm mắt, hoàn toàn vứt bỏ lễ nghi của tiểu thư khuê các.

Vân Chi biết nàng đã trúng kế, hiện tại mọi hành động đã không còn chịu sự khống chế của đại não nữa rồi, còn không phải là muốn khiêu nại với nàng sao, bóng dáng vừa rồi không rõ là địch hay bạn, hiện tại cần khắc chế nữ nhân điên này trước rồi hãy nói. Nhanh chóng bò dậy từ dưới đất, nhanh chân bỏ chạy ra ngoài viện, nhìn qua có vẻ nghiêng ngả lão đảo, tốc độ cũng không nhanh không chậm so với Thiên Tuyết đuổi phía sau.

"Cứu mạng a! Cứu mạng a! A! Giết người, có kẻ muốn giết người!" Vừa chạy vừa hô lên, giọng nói sắc bén phải cố gắng truyền khắp phủ tướng quân mới có thể yên tâm.

Lúc này Thiên Đại Tuyết Ngưng giống như thay đổi sang một người khác, không biết từ lúc nào trên tay có thêm một cây chùy thủ, búi tóc cũng đã rối lên, không khác gì một kẻ điên.

Người trong phủ bị hấp dẫn ra phía ngoài, vốn nghĩ rằng lần này là Đại tiểu thư ngốc nghếch lại nổi điên mà thôi, nhưng lại thấy Nhị tiểu thư liều mạng đuổi theo phía sau! Ai cũng tròn to hai mắt, có ai có thể nói cho họ biết là đang xảy ra chuyện gì được không! Kia chính là Nhị tiểu thư, Mặc Kỳ quốc không ai không biết Nhị tiểu thư của phủ tướng quân có tri thức hiểu lễ nghĩa, danh xưng là tài nữ, nhưng bây giờ nào còn chút nào là bóng dáng của tiểu thư khuê tú!

Đuôi mắt Vân Chi nhìn thấy một thân hình cao lớn đang đi vào từ cửa lớn, người phía trước mặc một bộ khôi giáp quân trang, kia chắc chắn chính là chủ nhân của phủ tướng quân Thiên Đại tướng quân.

Đến thật đúng lúc! Khóe miệng Vân Chi nhếch lên, chạy tới phía đám người kia, còn cố ý làm cho tốc độ chậm lại, âm thầm chờ Thiên Tuyết đuổi theo phía sau.

Cần thời cơ tốt, đến khi còn cách đám người mười bước, Thiên Đại Tuyết Ngưng cũng đuổi kịp Vân Chi đến hồ sen: "Ai ui! Một tiếng kêu đau vang lên, ở bên hồ sen Vân Chi ngã lộn đầu một cái, tiếp theo Thiên Tuyết xông lên, tay chân múa máy, giống như đang muốn liều mạng với nàng.

Vân Chi cúi người xuống để người khác không thấy được góc độ này rồi dùng tay chế trụ thân thể đang nhào tới, ở góc nhìn của Thiên Đại chỉ có thấy nữ nhi điên đang đánh nữ nhi ngốc nghếch, giờ phút này đứng phía sau lưng hắn còn có một vài đồng liêu trong triều, đang chuẩn bị tiễn khách ra cửa liền trông thấy tình cảnh mất mặt như vậy, trong nháy mắt khuôn mặt của hắn đổi sang màu xanh.

Đang định đi lên ngăn lại, lại nghe thấy một tiếng "Ùm ùm", chỉ cần là người đứng ở đây đều có thể nhìn thấy, là Nhị tiểu thư đẩy Đại tiểu thư xuống, chân trước Vân Chi vừa mới rơi xuống ao, vừa "ùm ùm" một tiếng, chân sau Thiên Tuyết Ngưng cũng rơi xuống theo, nhìn qua giống như bị một lực đẩy thật mạnh đẩy xuống ao, trực tiếp rơi xuống giữa ao, bị nước ngâm ngay lập tức tỉnh táo lại, ở trong nước tay chân luống cuống, kêu cứu mạng.

Thấy mực nước trong ao chỉ cao hơn đầu chút ít, Vân Chi được như ý lộ ra nụ cười, hai ba lần xoay mình từ ao lên bờ, khóe mắt liếc về người cha đang đi tới, lập tức ngồi xổm xuống đất gào khóc, chính là nhà ai chết cha chết mẹ cũng không bị thương bằng nàng.

"Tiểu thư, đừng khóc, đừng khóc nữa, đã không sao rồi." Mộng nhi chạy đến, ôm Vân Chi nhẹ giọng trấn an.

Thiên Đại mặt đen như than tiêu sái đi lên, liếc nhìn Vân Chi đang khóc trên mặt đất, ghét bỏ rồi lại bất đắc dĩ thầm than một câu: "Chăm sóc thật tốt cho tiểu thư nhà người, không nên để cho nàng tùy tiện ra khỏi viện nữa."

Lúc này, Thiên Đại Tuyết Ngưng cũng đã được gia đình cứu lên, liên tiếp ho khan vài cái tống nước ra ngoài rồi mới mê mang mở mắt ra: "Cha!" Vừa mở mắt ra, Thiên Đại Tuyết Ngưng bị phụ thân đánh một cái tát mạnh đến mức không phân biệt nổi nam - bắc, tay vuốt vuốt gương mặt, nước mắt ùy khua dâng lên: "Cha.....Con gái đã làm gì sai?" Nàng vẫn luôn là hòn ngọc quý trên tay cha nàng, luôn được che chở bảo vệ, chưa bao giờ bị đánh mắng từng phạt.

"Đồ bất tài! Đã làm gì sai đến chính ngươi còn không biết sao! Xem bộ dáng của ngươi bây giờ còn chút nào tư cách của hoàng phi tương lai! Hôm nay mặt mũi của lão phu đều bị làm cho mất hết!" Thiên Đại chỉ thẳng vào nữ nhi đang nửa nằm trên mặt đất tức giận trách cứ, hần phúc mừng, cười rất nhiều vợ bé nhưng cũng chỉ có hai nữ nhi, con gái đầu đã như vậy rồi, con gái thứ hai còn như thế, sau này hần làm sao có thể tiếp tục nâng cao đầu trong triều được đây!

Thấy con gái của mình bị lão gia khiển trách như vậy, Nhị phu nhân không nhịn được tiến lên bảo vệ con gái của mình, gấp giọng nói: "Lão gia, nhất định Ngưng nhi bị hãm hại, Ngưng nhi ngoan như vậy, làm sao có thể làm ra cái chuyện như vậy! Đúng rồi, nhất định là tiện nhân này giờ trò quỉ, nhất định là như thế!" Tay chỉ vào Vân Chi đứng bên cạnh, ánh mắt kia giống như muốn hủy đi cả xương cốt của nàng.

"Đừng tiếp tục ở đây làm mất mặt ta nữa, rút hết về phòng cho ta! Những ngày tới hai người các ngươi cứ hảo hảo ở trong viện của mình, đợi Ngưng nhi lấy chồng rồi hãy ra khỏi cửa!" Nhắc chân đá phải Nhị phu nhân đang sốt ruột bảo vệ con gái, Thiên Đại vung tay áo rồi đi, nhắm mắt làm ngơ!

Đầu óc Thiên Đại Tuyết Ngưng lúc này vẫn trong trạng thái hỗn độn, tại sao có thể như vậy? Nàng chỉ nhớ rõ mình nghe thánh chỉ tứ hôn, nhất thời không cam lòng, mới đến tìm kẻ ngu này giải tỏa, nhưng chẳng qua cũng chỉ chuẩn bị giáo huấn một chút rồi đi, làm sao lại náo loạn thành dạng này, vừa rồi rốt cuộc nàng đã làm cái gì mà khiến phụ thân tức giận như vậy! Như thế nào mà cái gì nàng cũng không nhớ! Thống khổ ôm lấy đầu, làm thế nào cũng muốn không nhắc lại chuyện vừa rồi.

"Lại đây, tiểu thư, chúng ta đi về trước, ngoan." Mộng nhi cẩn thận đỡ Vân Chi dậy, nhìn dáng vẻ ngơ ngác của nàng, còn tưởng rằng tiểu thư nhà nàng đã bị dọa sợ đến choáng váng.

Vân Chi ngoan ngoãn đi theo Mộng nhi, ánh mắt còn quay lại nhìn Thiên Đại Tuyết Ngưng, nhìn dáng vẻ thống khổ của nàng hiển nhiên là không nhớ rõ những chuyện vừa mới xảy ra, còn có bóng dáng màu tím biến mất ở góc tường kia, rốt cuộc hần là ai, chạy đến phủ tướng quân là muốn làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Q.1 - Chương 8: Một buổi tiệc đầy tính cầu huyết

"Hoàng thượng giá lâm! Thái hậu nương nương đến! Dự Vương gia đến!" Giọng nói bén nhọn xẹt qua buổi tiệc, tất cả mọi người ở đây đều cung kính đứng lên, hoặc là nửa ngồi hoặc là khom người, nghênh đón ba người trình diện.

Vân Chi không có thói quen quỳ xuống hành lễ, hơn nữa ý vào chuyện nàng là một đứa ngốc nên vẫn ngồi như cũ thờng thức mỹ vị trong tay, giống như không quan tâm tình hình xung quanh.

Khóe mắt lại lướt đến đoàn người đang đi đến, cầm đầu đích thị là Thái hậu, ngồi ngay ngắn trên phượng giá, hai bên có hai cung nữ dùng lụa mỏng che đi phượng nhan, và dẫn đường cho nàng, không nhìn thấy diện mạo, khí thế thần bí kia đủ lớn để đánh thành ba chữ "ta lớn nhất" làm thành biểu ngữ đặt trước mặt mọi người.

Nếu như nói Thái hậu thần bí là át chủ bài thì Hoàng thượng kia cũng làm cho Vân Chi không ít ngạc nhiên, chỉ thấy bên người Thái hậu có một nam tử mặc long bào vàng sáng như bước đi trên không mà đến, trái ôm phải ấp hai người diêm dúa lòe loẹt, ách, mỹ nhân, hơn nữa đằng sau vẫn còn có thêm người. Mỹ nhân đẹp thì đẹp thật nhưng nhìn kỹ thì có thể thấy đây là mỹ nam mặc nữ trang, chẳng lẽ Hoàng thượng này thích đàn ông sao? Hơi hơi quay đầu nhìn về Thiên Đại Tuyết Ngưng với sắc mặt xanh mét kia, Vân Chi âm thầm lắc đầu.

Khi nàng đang ngẫm phỏng đoán thì mấy người đó đã ngồi vào chỗ, khóe mắt có một bóng đen chọt lóe, Vân Chi cảnh giác nhìn về phía bên cạnh nàng, chẳng biết từ lúc nào bên người lại xuất hiện thêm một người vừa nhìn đã cho người ta biết là ngốc nghếch, đây không phải là nam tử mặc trang phục mây đen nhìn thấy ở trên đường sao! Làm sao hần lại ở trong này! Quan sát ở khoảng cách gần, Vân Chi bị dung mạo phong hoa tuyệt đại này hấp dẫn đến thần hồn điên đảo, quả nhiên là đôi mắt ánh sáng lưu chuyển kia ẩn chứa những tia sáng sâu sắc, vừa nhìn thấy thì cảm giác như bị che bởi một tầng sương mỏng, không thể tìm tòi nghiên cứu ra, Vân Chi có cảm giác có chút gì đó không thích hợp, nhưng lại không tìm ra đó là chỗ nào.

Khi nàng đang nhìn chằm chằm mỹ nam thì mỹ nam cũng đang đánh giá Vân Chi, gương mặt trái xoan với làn da trắng mịn như nước, cặp lông mi nghiêng nghiêng như trăng rằm, đôi mắt trong trẻo, có thể nhìn thấy sự thăm thẳm bên trong, mũi như ngọc, răng đều như hạt bầu, môi như củ ấu, không ngờ rằng trên đời còn có người có dung mạo có thể so sánh với mẫu thân!

"Tỷ tỷ, dáng vẻ của ngươi thật đẹp mắt, ta nghĩ ta muốn hôn ngươi!" Nam tử hết sức say mê nhìn Vân Chi, khuôn mặt tuấn tú để sát phía trước khuôn mặt nàng, khoảng cách tuyệt đối không vượt qua được một tí tẹo, lúc này hai mắt hần đang phát ra những tia sáng, trên miệng thì bắt đầu chảy nước ra.

Có thể nói câu nói không đầu không đuôi như vậy mà mặt không đỏ tim không đập mạnh đã phá vỡ không khí vốn đang yên tĩnh của mọi người, tất cả

mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên trên, tìm kiếm nơi phát ra âm thanh.

Vốn dĩ Vân Chi đang nhìn chằm chằm nghiên cứu ánh mắt của nam tử kia thì bỗng nhiên nghe thấy giọng nói giống như của một đứa trẻ làm nàng hoảng sợ, lại nhìn vào con người kia, đúng rồi, đây chính là cái không thích hợp, ánh mắt bóng đẹp nhưng lại âm u, trong lúc này như vực không đáy không thể nhìn thấu, nhưng có lúc lại như ánh mắt thuần túy của một đứa trẻ. Ách, người vừa rồi vừa nói cái gì vậy?

"A, người không nói gì, tức là đồng ý a.....!" Không đợi Vân Chi nhớ ra, một đôi môi mềm mại che lấy đôi môi nàng.

Như là sấm sét giữa trời quang, Vân Chi đột nhiên hiểu ra, trọn to đôi mắt nhìn người nào đó đang nhắm mắt hưởng thụ, cảm giác trên đôi môi có cái gì đó đang nhúc nhích, phản ứng đầu tiên chính là muốn đẩy đối phương ra, nhưng sau khi chấn tĩnh lại thì hành động đã không theo kịp đầu óc, rất không dễ dàng mới tìm được chút sức lực đẩy nam tử đang sõ sàng trên người nàng ra.

Nam tử vẫn còn chưa thỏa mãn liếm liếm thêm trên đôi môi mềm mại kia rồi mới từ từ buông ra.

Mẹ ơi! Ở đâu ra cái tên đàn ông biến thái như vậy, vừa nhìn thấy đã phi lễ người khác, hấn chưa từng nhìn thấy phụ nữ hay sao! Hiện tại trong lòng Vân Chi đang vô cùng tức giận, lau khước miệng một chút để chuẩn bị bảo nổi lật bàn, không thêm đề ý hấn dùng sự ngu ngốc này làm đồ trang sức, trước tiên phải diệt tên biến thái này đã!

Đang chuẩn bị phát tiết lửa giận, thì một khuôn mặt tươi cười lại gần ngăn lại. Chỉ thấy tên nam tử vừa bị đẩy ra kia dai như một cái kẹo cao su kéo thế nào cũng không đứt, cười đến vô cùng sáng lạn.

"Tỷ tỷ thấy như thế nào? Các cô nương ở Di Hồng Viện đều nói kỹ thuật hôn của ta rất tốt nha! ! Đúng rồi, tỷ tỷ đừng nóng vội, vừa rồi là Uyên nhi hôn người, hiện tại người có thể hôn lại ta rồi!" Nói xong thì nhếch cái miệng lên, như một đứa trẻ đang chờ kẹo.

Hấn, hấn, hấn. . . . . Vân Chi đen mặt, đôi môi cứ mở rồi lại khép, tìm mãi không được từ nào để hình dung nam nhân trước mặt này!

Nàng thật sự muốn điên rồi, , đây là cái gì tình huống, rõ ràng đây là một mỹ nam tuấn tú tuyệt luân, nhưng làm sao lại có lời nói và việc làm khác người như vậy, hấn là không phải người bình thường!

Từ từ, nếu nói hấn không phải người bình thường, thì người này.....

"Xem ra Uyên nhi và Chi nhi rất tình đầu ý hợp nha! Việc hôn sự kia cũng được coi là công đức viên mãn, ai gia cũng yên tâm rồi." Phía sau tấm màn truyền ra giọng nói trả lời nghi vấn trong lòng Vân Chi, sau đó âm điệu có chút trầm xuống: "Đúng rồi, vừa rồi Uyên nhi có nói đến Di Hồng Viện? Là ai như vậy lớn mật, dám mang Dự vương đến nơi ô uế như vậy!"

Mặc Kỳ Uyên nhìn về vị trí Thái hậu, trong mắt biểu lộ là sự sợ hãi, đáng thương tội nghiệp khó xử nói: "Lư Sản nói, không thể nói cho mẫu hậu biết hấn đưa Uyên nhi đến Di Hồng Viện."

"Lư Sản.....Kéo xuống đánh 50 đại bản trừng trị tội không bảo vệ chủ nhân thích đáng."

Thái giám đứng sau Mặc Kỳ Uyên nghe thấy lập tức quỳ xuống, oan khuất gào khóc nói: "Thái hậu, oan uổng nô tài! Nô tài tuyệt đối không dám làm chuyện này, là do Vương gia nhớ lầm, không liên quan đến nô tài....." Cho dù có gào lên như thế nào thì cũng không có ai để ý đến hấn, không bao lâu sau thì có hai thị vệ kép hấn ra ngoài.

"Được rồi, buổi tiệc bắt đầu đi!" Thái hậu tao nhã vung tay lên, âm nhạc tấu lên, buổi tiệc cũng chính thức bắt đầu.

Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Mặc Kỳ Uyên, Vân Chi chỉ muốn nhìn thấy sơ hở của hấn, nói hấn là kẻ ngốc thì hấn sẽ kẻ ngốc, nói hấn là kẻ điên thì hấn sẽ là kẻ điên sao? Vậy thì nụ hôn đầu tiên của nàng bị cướp đi thì sẽ tìm ai tính sổ đây!

"Tỷ tỷ, người là nương tử của Uyên nhi đúng không? Thế có nghĩa là sau này có thể ngủ cùng Uyên nhi đúng không?" Một tay chống đầu, Mặc Kỳ Uyên cứ không biết sợ như vậy nghênh ngang đi vào đôi mắt đẹp đang phần nộ kia, không biết như thế nào, nhìn thấy đôi mắt đang hừng hực lửa giận kia trong lòng hấn liền cảm thấy rất cao hứng.

Như căn bản là không nhìn thấy ánh mắt có thể giết người của Vân Chi, Mặc Kỳ Uyên ở một bên vô cùng niềm nở đáp lời: "Nương tử, vì sao người luôn nhìn chằm chằm Uyên nhi như vậy, là do Uyên nhi quá xinh đẹp nên khiến tỷ tỷ ghen tị đúng không? Nương tử không cần để ý, sau này Uyên nhi để cho nương tử mỗi ngày đều được nhìn, người có thể coi nó như mặt mình để nhìn....."

Trời ạ! Người này làm sao lại có thể giống Đường Tăng thế a! Chẳng lẽ là hấn thật sự bị điên sao? Vân Chi hỗn độn, đối mặt với cái tên Đường Tăng mỹ nam này, nàng không có chút khí lực chống đỡ nào cả!

Đúng lúc sắp chạm đến giới hạn của Vân Chi thì một giọng nói giải cứu nàng xuất hiện: "Buổi tiệc lần này là vì hôn nhân của Hoàng Gia ta Tướng Quân, tuy rằng là nghe lệnh cha mẹ, lời mai mối cũng đã định, nhưng các bậc tiền bối để lại quy củ không thể làm trái, hiện tại hai đôi các người đưa lễ vật cho nhau đi." Giọng nói của Thái hậu giống như hiệu lệnh của binh phù, động tác của mọi người ở đây đều đồng loạt ngừng lại, chờ đợi ở giữa sân diễn trò.

Tặng lễ vật sao? Đúng rồi, chính là muốn tặng cho hấn cái túi gấm kia, một tay âm thầm cầm cái túi gấm đã sớm chuẩn bị trong tay áo, trong lòng Vân Chi thầm đắc ý, cuối cùng cũng tìm được phương pháp để trả thù hấn rồi! Hừ, để xem nàng chinh hấn như thế nào!

Trước tiên là Hoàng thượng và Thiên Đại Tuyết Ngưng tặng lễ vật cho nhau, có thể thấy được hai người chỉ như là đi ngang qua sân khấu mà thôi, Thiên

Đại Tuyết Ngưng cố gắng tỏ ra xấu hổ để kiềm chế sự giận dữ đang tăng vọt, tặng một chiếc khăn tay thêu hoa tinh tế. Còn Mặc Kỳ Tần thì vẫn ngồi ở vị trí cũ bên cạnh các mỹ nam ái phi chàng chàng thiếp thiếp, miễn cưỡng vung tay một cái, một đám thái giám bùng lên mấy món trân bảo, nhìn qua cũng có thể thấy là bảo vật hiếm có!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.1 - Chương 9: Không có thuốc nào chữa được

Sau khi đôi này hoàn thành xong, mọi ánh mắt của mọi người đầy hào hứng nhìn về một đôi ngốc nghếch này.

Không cần đợi người ngoài nhắc nhở, Vân Chi cực kỳ thông minh đưa túi gấm ra, chờ người nào đó tiếp nhận, khéo mắt liếc nhìn về phía Thiên Đại Tuyết Ngưng, phát hiện nét phấn khởi trên khuôn mặt kia, trong lòng cảm thấy buồn cười.

Tiếp nhận túi gấm, Mặc Kỳ Uyên cũng cực kỳ trịnh trọng lấy ra một bức tranh, khiến những người ở đây vô cùng kinh ngạc, trong lòng âm thầm phỏng đoán, chẳng lẽ Dự Vương ngốc nghếch này lại có thể vẽ đôi phượng mà vẽ một bức họa thật sao!

Vân Chi không có hứng thú với lễ vật trong tay hắn, trong lòng âm thầm đánh giá thời gian được liệu phát huy tác dụng.

Mà khuôn mặt của Mặc Kỳ Uyên chính là đang trong cảnh xuân sắc đầy mặt, cực kì đắc ý, "Nương tử xinh đẹp, giúp ta với nào." Nói xong thì nhanh chóng mở bức họa đang cuộn tròn ra cho mọi người thưởng thức.

Trong nháy mắt bức họa cuộn tròn được mở ra trước mắt mọi người, mọi người ở đây như bị phép thuật làm cho đông cứng, tất cả đều nghẹn họng trân trối nhìn đến ngẩn người, chỉ vì bức họa kia là Xuân Cung Đồ có thể khiến máu trong người sôi sục, họa sĩ kia vô cùng tinh tế, khiến cho người khác như lạc vào cảnh giới kỳ lạ - thế giới nhiệt huyết sôi trào, dĩ nhiên nam tử ở đây cũng không thể kiên định tự chủ, còn các thiên kim tiểu thư thì đều đã đỏ bừng cả hai má, tránh mắt đi không nhìn vào bức họa, mà lòng hiếu kỳ vẫn nổi lên, len lén đưa mắt nhìn.

Nhưng về mặt của mỗi nam vẫn là hứng trí bùng bùng, thân nhiên nói: "Bức họa này ta tốn một vạn lượng mới mua được đó....., mà mà nói bức họa này ta nên thưởng thức cùng nương tử, vì thế ta đưa tranh này cho nương tử xinh đẹp xem, nương tử, có phải cũng rất thích đúng không!"

Khóe miệng Vân Chi giật giật, nam nhân này thật biết cách dọ người! Phối hợp gật gật đầu, trong lòng lại đang sôi ruột, người này lại có thể kháng lại thuốc thật sao, sao lâu như vậy mà vẫn chưa phát tác!

Như là đáp lại sự oán giận trong lòng Vân Chi, Mặc Kỳ Uyên bên người đột nhiên biến sắc, thoáng chốc thân thể bắt đầu giật giật, không tới một khắc, trên mặt là một mảng đỏ, dưới chân cũng bắt đầu không đứng vững, thẳng tắp ngã xuống, một đám người chạy ầm ầm đến đỡ hắn!

Lúc này Mặc Kỳ Uyên cảm thấy cả người như đang có vô số côn kiến đang bò, trong người máu huyết sôi trào, như là hiện tượng bị trúng xuân dược, nhưng đầu óc lại trở nên hoa mắt chóng mặt không giống như vậy, là ai dám động tay động chân với hắn? Khóe mắt hắn lờm đến một mỗ nữ đang nhàn nhã đứng bên ngoài vừa cuộn bức họa lại vừa xem diễn trò, trên khuôn mặt mỉm cười, nữ tử tuổi đẹp dạt dào kia nếu là một đứa ngốc thì người trong khắp thiên hạ này đều là kẻ ngu rồi!

Quả nhiên là giả ngốc, con người màu đen của Mặc Kỳ Uyên xẹt qua một tia cân nhắc, nhưng sự khó chịu của thân thể không thể bỏ qua khiến đôi mày rậm của hắn nhíu chặt lại. Không thể tiếp tục nén, Mặc Kỳ Uyên ngã xuống đất rên rỉ kêu, vẫn không quên dùng tay che bụng, giả bộ là ăn phải đồ ăn không tốt.

"Để cho ta xem, để cho ta xem!" Ngay khi mọi người đều đang cảm thấy luống cuống thì một bạch y nam tử đẩy đám người ra đi vào, không đợi mọi người kịp nhận ra đây là ai thì đã dùng tay thăm dò mạch trên cổ tay Mặc Kỳ Uyên, tiếp theo là một ánh mắt băng hàn, đang định nói ra thì lại có cảm giác bị túm lại, nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Mặc Kỳ Uyên, trong lòng không hiểu nhưng cũng cực kỳ phối hợp.

Bước nhanh đến trung tâm buổi tiệc, áo bào bay ra, chân sau quỳ xuống đất thỉnh an, động tác tiêu sái giống như nước chảy "Thái hậu nương nương kim an, Hoàng thượng vạn phúc, Công Ngọc đến chậm thật có tội, tuy nhiên Dự Vương gia ăn phải thức ăn không tốt nên thân thể không được khỏe, xin cho tại hạ chẩn đoán bệnh xong rồi sẽ quay lại thỉnh tội."

"Trẫm tha tội cho người, mau đưa hoàng đệ đến cung điện bên cạnh khám và chữa bệnh!" Vừa rồi Mặc Kỳ Tần có thể nhìn ra Uyên không giống như đang giả dạng, tuy rằng biết được năng lực của hắn nhưng trong lòng vẫn không khỏi cảm thấy sốt ruột.

Một đám nữ quyến đã sớm bị dáng vẻ tiêu sái của Công Ngọc Viêm Bản hạ gục, một đám người ngu ngơ, trong lòng thầm la lên Viêm Bản công tử, trong mắt bắn ra trái tim hồng. Sau khi kiểm tra ăn mặc của chính mình thì nhớ lại xem tiếng hét vừa rồi của mình có bị Viêm Bản công tử nghe thấy hay không.

Sau đó kích động ngẩng đầu lên, chuẩn bị tiến lên trả lời thì lại phát hiện phía trước đã không còn bóng dáng tao nhã, một đám trở nên vô cùng ảo não.

Vân Chi nhìn thoáng qua nam tử áo trắng kia, khi bắt mạch mà trong lòng không loạn, trong lòng tò mò, chẳng lẽ hắn có thể giải được độc này hay sao?



Độc này hẳn không có thuốc giải mới đúng, bởi vì nó là do nàng tạo nên, hòa năm phần rượu mạnh, ba phần phần ngựa, hai phần thuốc mê vào với nhau, nàng lấy chuột bạch thử nghiệm thì thấy không có lực sát thương gì lớn chỉ là bị hành hạ năm sáu ngày thôi. Khi Tần Lăng nhìn thấy thành quả chế tác của nàng đã cảm thán khả năng thiên phú của nàng, bản lĩnh không cần thầy dạy này quả đúng là khá tốt.

Trong phòng, Công Ngọc Viêm Bản bảo đảm hạ nhân lui ra, miễn cưỡng tựa vào bên giường nhìn người đang rên rỉ thống khổ trên giường, không ngờ Dự Vương cường đại như vậy lại có lúc bị trúng chiêu của người khác.

Phát hiện trong phòng chỉ còn hai người bọn họ, Mặc Kỳ Uyên cũng không giả vờ nữa, nhìn khuôn mặt tươi cười đáng đánh đòn của Công Ngọc Viêm Bản, một ánh mắt cảnh cáo bắn tới. "Mau đưa thuốc giải ra đây! Nếu ngươi còn cười bỉ ổi như vậy nữa thì đêm nay bốn vương sẽ bảo Đình Nhi ăn ngươi!"

Công Ngọc Viêm Bản lập tức thu hồi nụ cười, ở trong lòng oán giận, Mặc gia nhà hắn đều là những người kỳ lạ!

"Khụ khụ, độc ngươi trúng phải do nhiều loại phối hợp mà thành, cũng không có lực sát thương, nhưng cũng không có thuốc nào chữa được, thuốc và kim châm cứu đều là tương sinh tương khắc, ta không thể tùy tiện sử dụng được, ngươi tự mình dùng nội công bức nó ra ngoài là được rồi."

Nhìn Mặc Kỳ Uyên nhanh chóng bức độc ra ngoài, hiếu kỳ hỏi: "Là ai có bản lĩnh vừa làm cho ngươi trúng độc vừa khiến ngươi che chở như vậy?"

"Thiên Đại Vân Chi, ha ha, không bảo vệ nàng thì nàng sao có thể làm Dự Vương phi của ta!" Một tay đỡ lấy cằm, con ngươi đen tuyền của Mặc Kỳ Uyên phát ra những tia sáng.

Công Ngọc Viêm Bản đứng một bên da đầu bắt đầu run lên, cái tên phúc hắc gia hỏa này lại muốn làm gì! Tuy nhiên hình như ý tứ vừa rồi của hắn là Thiên Đại đại tiểu thư kia cũng là đang giả bộ sao? Chẳng trách, lần này lại có trò hay để xem, hắn còn tưởng rằng trên đời này không còn người có thể khiến cho Mặc Kỳ Uyên kinh ngạc nữa kia! Một đôi phu thê giả ngây giả dại, trong khoảng thời gian kế tiếp hẳn nhất định phải ở lại kinh thành để xem trò hay mới được.

"Không cần đến Dự Vương phủ ta xem diễn trò, muốn xem trò hay thì phải trả giá, ngươi là khách quen thì càng phải biết điều đó."

Đang miên man suy nghĩ đến một nơi nào đó thì bị giọng nói lạnh lùng của một người chặn lại, không thể không cảm thấy bị bề mặt được. Nhất thời hưng phấn lại quên mất trước mắt đang có một nam nhân mà lâu nay hắn không thể nhìn thấu, ở trước mặt hắn vẫn nên cẩn thận một chút mới tốt.

"Viêm Bản công tử, có chuyện gì không, Hoàng thượng và Thiên Đại Đại tướng quân cùng đến thăm Dự Vương gia." Đột nhiên phía ngoài cửa vang lên giọng nói của một thái giám.

Hai người nhanh chóng chuẩn bị xong, lên tiếng, một đám người bên ngoài cửa tiến vào.

Nhìn sắc mặt của Mặc Kỳ Uyên đang ngồi trên giường đã trở nên tốt hơn, tất cả mọi người đều nhẹ nhõm thở dài một hơi.

"Viêm Bản công tử không hổ danh là thần y, cho dù là bệnh tật gì đều có thể chữa được." Mặc Kỳ Tẫn lên tiếng thừa nhận, trong lòng lại vẫn cảm thấy đáng tiếc nhân tài như vậy mà mình lại không thể sử dụng, tuy nhiên Uyên đã nói là Công Ngọc Viêm Bản thích giang hồ tự do, hắn cũng không nên miễn cưỡng.

"Hoàng thượng quá khen, tại hạ chỉ là tận tâm tận lực mà thôi."

Bởi vì Vân Chi tò mò nên cũng đi theo đám người đến xem, ánh mắt phóng đến nam tử mặc áo trắng kia, không ngờ rằng "tiểu bạch kiểm" này lại thật sự có chút tài năng, có cơ hội nhất định nàng phải lấy chút kinh nghiệm từ hắn mới được. Nàng phát hiện những thứ như thuốc độc rất thú vị, nhân tài như vậy cũng không thể cứ để xói mòn như vậy, nhất định phải tìm cơ hội để lừa gạt để nàng hảo hảo áp bức hắn mới được.

Đột nhiên, Công Ngọc Viêm Bản cảm thấy sau lưng mình đang chảy mồ hôi lạnh, quay đầu lại nhưng không nhìn thấy người nào nguy hiểm đang tồn tại, trong lúc này có một điểm xấu xuất hiện trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trên Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Q.1 - Chương 10: Biểu thị cõi lòng

Cung yến náo nhiệt thì từ lúc Dự Vương ăn phải đồ không tốt cũng kết thúc, sau khi đại thần và các nữ quyến đi hết, dĩ nhiên sắc trời trở nên tối đen, trong cung ban đêm càng trở nên hắc ám đáng sợ, như đang cất giấu vô số bí mật phía sau tòa thành, thường thường toát ra một diện mạo đáng sợ.

Trong một cung điện khá lớn, một nam tử với một dáng người mạnh mẽ đi xuyên qua màn đêm, như muốn dung hòa với màn đêm hắc ám để người khác không thể nào cảm nhận được sự có mặt của mình.

Hắc y nhân hiện thân rõ ràng dưới ánh đèn phía trong một cung điện, cung kính khom lưng bẩm báo: "Chủ nhân, thuộc hạ vừa mới phát hiện có thị vệ



trong cung đi vào Thiên Đại phủ Tướng quân, khi đó thuộc hạ đuổi theo thì thấy tên thị vệ kia và Thiên Đại Đại tướng quân cùng nhau biến mất nên đặc biệt đến bẩm báo."

Một tấm màn che màu xanh lam, dưới ánh đèn vàng chỉ có thể thấy ần ần hiện hiện phía sau là một bóng dáng của một người phụ nữ, người phụ nữ nằm trên ghế mỹ nhân, những ngón tay ngọc son móng tay xinh đẹp đang cầm một chiếc cốc ngọc trắng, vừa suy nghĩ vừa uống rượu, động tác tao nhã mỉ hoặc, không biết có nghe thấy bên dưới bẩm báo hay không.

"A.....? Cuối cùng đã muốn ra tay rồi sao!" Giọng nói êm tai lại uyển chuyển truyền ra từ phía sau màn, chính là người xuất hiện tại buổi tiệc hôm nay - Thái hậu.

Tạm dừng lại, bóng người phía sau màn xanh ngồi dậy, nghiêng người nói: "Chú ý nhất cử nhất động của Hoàng đế cho ta, có gì bất thường thì bẩm báo lại cho ai gia. Ngày mai là đại hôn đặc biệt của Hoàng đế, các người phải kiểm tra kỹ xem xem đồ cưới Thiên Đại Đại tướng quân đưa đến là gì, ví dụ như thiếu một cái gì thì người không cần đến gặp ai gia nữa."

Tuy rằng giọng nói thuộc loại tự nhiên dễ nghe như của một thiếu nữ nhưng cũng có thể khiến cho hắc y nhân đang khom người đứng phía dưới phải sợ đến mức sau lưng toát ra mồ hôi lạnh, Thái hậu Mặc Kỳ quốc này chắc chắn không phải là một người phụ nữ bình thường, chẳng thể thì sẽ không có năng lực nắm chặt quyền hành của Mặc Kỳ quốc trong lòng bàn tay.

"Còn nữa, bảo Diễm Họa đẩy nhanh tiến độ đi, mấy ngày nữa ai gia sẽ đi kiểm tra, nếu không hợp ý ai gia thì chuẩn bị chết đi!"

"Vâng, thuộc hạ lĩnh mệnh!" Sau khi gặp chủ nhân bẩm báo công việc xong thì đi ra khỏi cung điện, trong khoảnh khắc đã biến mất trong màn đêm.

Xuyên thấu dưới ánh đèn phiêu dật, khuôn mặt tuyệt mỹ kia tỏa sáng trên nền ánh sáng óng vàng của cung điện, hoàn toàn không có khả năng là dung mạo của một phụ nữ đã hơn bốn mươi tuổi!

Cho dù có đẹp thì cũng là vẻ đẹp lạnh lùng, còn lộ ra một chút tà khí!

"Mặc Kỳ Uyên, Mặc Kỳ Tần, các người đã muốn chơi thì ai gia sẽ từ từ chơi với các người, thời gian còn nhiều mà! Ha ha ha....."

Giọng nói trầm thấp quý dị biến mất trong màn đêm, như một trận sóng lặng lẽ đập vào chân đế, khiến cho giữa bóng đêm bề bộn bắt đầu nổi lên sóng ngầm mãnh liệt.

Dự Vương phủ.

"Ngày mai người phải che dấu Lăng thị vệ thật tốt, không cần tránh né những người đó, cứ để cho họ phát hiện thì càng tốt."

"Vâng, sau chuyện đó, có muốn diệt trừ bọn họ hay không?"

"Không cần, đến lúc đó thì sẽ có người làm thay."

.....

Lúc này trong Dự Vương phủ không còn một căn phòng nào còn sáng đèn, chỉ có tiếng nói chuyện lầm rầm truyền ra. Tất cả là vì chuẩn bị âm thầm hành động của ngày đại hôn ngày mai.

"Uyên, người đã ngủ chưa?" Đột nhiên một giọng nữ ôn nhu vang lên ở ngoài cửa, ngăn cản người ở trong phòng bàn bạc thêm một bước.

Dùng ánh mắt sai khiến, trong đó có một nam tử hiếu ý, xoay người ra ngoài cửa sổ chớp mắt đã không thấy đâu.

Cửa được mở ra, theo ánh trăng, Lạc Băng Tuyết có thể thấy nam tử phong hoa tuyết đại trước mặt này đang mặc áo lót trắng, đang hà hơi sau đó mơ mơ màng màng mở mắt, tuy rằng nửa khép nửa mở nhưng nàng vẫn có thể nhìn thấy bên trong tia sáng âm u sáng rọi.

"Tuyệt tỷ tỷ! Người đến xem Uyên nhi ngủ đúng không? Hiện tại ta không ngủ được, tỷ nói chuyện phiếm với ta đi!" Mặc Kỳ Uyên giống như vừa mới tỉnh ngủ, cố gắng mở to hai mắt, thấy rõ người phía cửa, vui sướng hoan nghênh nữ tử đi vào trong, đối với khuôn mặt người nào tràn đầy sự vui vẻ, đáng về thiên chân khả ái không hề giống một đứa trẻ vài tuổi.

Lạc Băng Tuyết thấp đèn sáng lên, nháy mắt trong phòng đã đầy ánh sáng, chiếu sáng lên khuôn mặt của nữ tử kia như hoa sen mới nở, thật sự là người giống như teen, khuôn mặt sáng đẹp giống như băng tuyết, giống như một đóa tuyết liên, cao thượng tươi mát.

"Ta đến để đưa hi phục cho ngày mai." Lạc Băng Tuyết chậm rãi mở bộ y phục đang ôm trong tay, dưới ánh sáng màu vàng, có thể nhìn thấy hoa văn thêu hình long lân trên nền y phục đồ thẫm, sợi thêu bóng đẹp càng tôn thêm sự trang nghiêm cho bộ trang phục, có thể thấy người thêu may ra bộ y phục tốn không ít tâm tư trong đó.

"Cái này là do ta làm gấp cho người, người đi thay thử xem, không vừa người thì để ta sửa lại." Vừa nói vừa đưa y phục cho hắn, đầu vẫn cúi thấp, không nhìn vào cặp mắt mỹ lệ kia. Giọng nói của nàng uyển chuyển, nhưng vẫn nghe ra được trong đó có chút khàn khàn vỡ vụn.

Thật ra cũng không phải là mấy ngày nay nàng làm gấp, mà từ vài năm trước nàng đã chuẩn bị xong nhưng vẫn không lấy ra mà thôi.

Nhiều năm như vậy nàng đã trông mong vào vị trí tần nương, nhưng lại bị người khác cướp đi mất rồi, cho dù không thể làm nương tử của Uyên thì nàng cũng phải là người đầu tiên được nhìn thấy hân mặc hi phục, lúc này Uyên chỉ thuộc về một mình nàng.

Lạc Băng Tuyết ngơ ngác nhìn nam tử trước mắt, trong mắt có sự ưu thương, nước mắt cũng không dễ dàng chảy xuống.

"Tỷ tỷ không ngờ đề ta cưới vợ sao? Thật ra cho dù Uyên nhi có nương tử thì vẫn sẽ đối tốt với Tuyết tỷ tỷ nhất." Giống như không đành lòng nhìn cô gái trước mặt khóc, Mặc Kỳ Uyên an ủi.

Người con gái không che giấu được cảm xúc của mình nữa, tựa vào trong lồng ngực Mặc Kỳ Uyên, nức nở: "Uyên, vì sao khi ở trước mặt ta người vẫn nguy trang như vậy, nhiều năm trôi qua, chẳng lẽ ta còn không hiểu người sao! Trên đời này không còn người nào hiểu người hơn ta, người phải làm gì ta đều biết, người chỉ cần để ta đứng sau lưng người chăm sóc người cũng tốt rồi."

Trong lòng rung động, hân biết tâm tư của Tuyết nhi, nhưng cũng không ngờ đến chuyện nàng đã biết toàn bộ nhưng vẫn phối hợp với mình. Tuy rằng hân biết tâm ý của mình nhưng hân không thể đáp lại điều gì, Tuyết nhi là người duy nhất may mắn sống sót của Lạc gia, là con gái mà sự phụ yêu thương nhất, hân không thể để cho nàng bị cuốn vào nguy hiểm phía trước.

"Người.....Ai, trong khoảng thời gian này thì cố gắng ở lại trong Vương phủ, không cần đi ra ngoài, không bao lâu nữa ta có thể báo thù cho sự phụ, ta đã đồng ý với sự phụ là sẽ chăm sóc người thật tốt." Mặc Kỳ Uyên cũng không giả diễn giả ngốc nữa, thờ dài một hơi, bàn tay to vỗ nhẹ tấm lưng đang run rẩy, thấp giọng dặn dò.

Mười năm trước từ lúc một nhà Thái phó bị hãm hại thì Mặc Kỳ Uyên trong hàm Lạc gia phát hiện Lạc Băng Tuyết may mắn còn sống sót, lúc đó hân thể sẽ vì gia đình sự phụ mà báo thù rửa hận, chăm sóc thật tốt sự muội cả đời."

"Chẳng lẽ trong lòng người ta chỉ trách nhiệm mà phụ thân giao cho người thôi sao!" Đột nhiên Lạc Băng Tuyết rời khỏi lồng ngực rắn chắc, trợn to hai mắt bị thương chất vấn.

"Không, các người đều là người nhà của ta, không có các người ta cũng không phải cố gắng như ngày hôm nay." Là do sự phụ bên bờ sinh tử để lại cho hân dũng khí sống sót, mười năm này, cũng chỉ có Hoàng huynh và Tuyết nhi ở bên cạnh hân cùng lùi cùng tiến, nhưng con đường tiếp theo vẫn chỉ nên để hân một mình đi xuống.

Nhìn dáng vẻ bị thương Mặc Kỳ Uyên, Lạc Băng Tuyết cũng không muốn nghe đáp án, khi đã là tri kỷ thì không cần hỏi thêm gì nữa, ít nhất, hiện tại vị trí của nàng trong lòng Uyên là không thể thay thế, cho dù Uyên có lấy về Dự Vương phi thì nàng cũng là người phụ nữ mà Uyên đề ý.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.1 - Chương 11: Hoàng cung bí sử

Đại hôn mà dân chúng Mặc Kỳ quốc mong chờ từ lâu cuối cùng cũng đã đến, từ vương công quý tộc đến lê dân bách tính đều muốn xem hôm nay một đôi ngốc nghếch kia sẽ làm nên chuyện cười gì, từ sớm trước cửa Dự Vương đã tập trung rất nhiều người đến xem náo nhiệt, tìm đúng thời cơ để trà trộn vào xem trò hay.

Thiên Đại phủ Tướng quân cũng đã bận rộn từ sớm, chỉ vì hai cô con gái duy nhất đều được gả đi trong hôm nay, hơn nữa một người làm Hoàng phi, còn một người làm Vương phi, cho dù có như thế nào thì cũng muốn chuẩn bị thật sung túc.

Sáng sớm Vân Chi đã bị kéo ra khỏi giường rửa mặt chải đầu, mắt thấy đại công sắp cáo thành, ngay khi nhìn thấy nàng mặc hi phục, mọi người trong phòng đều bị một cảnh tượng màu đỏ hoa lệ làm cho chói mắt, giờ phút này, mọi người đều chỉ thấy một thiếu nữ khuynh thành tuyệt sắc, mà không nghĩ đến đây chính là một đứa ngốc. Vạn Ưc Liên cũng cười dịu dàng nhìn con gái bảo bối xinh đẹp tuyệt luân của mình.

Vân Chi không nói gì, nhìn dáng vẻ một đám người trợn mắt há mồm nên có lòng tốt không thể hiện ra động tác gì khác người đến mức phá hủy đi hình tượng tốt đẹp này.

"Khụ khụ khụ." Một tiếng ho khan của một người đàn ông ngoài cửa giúp đám tỷ nữ trong phòng hoàn hồn.

Sau khi nhìn thấy rõ người đến là ai thì mọi người đều lập tức hoàn hồn, cúi người quỳ xuống đất: "Lão gia!"

"Ừ, các người ra ngoài đi, bản Tướng quân có chuyện cần nói với Đại tiểu thư." Giọng nói già dặn mạnh mẽ vang lên thể hiện là một lão tướng đầy uy vũ có kinh nghiệm sa trường khiến những người đang quỳ ở đây như có một áp lực vô hình.

Thiên Đại Duật vững vàng đi vào trong phòng ngồi xuống bên cạnh cái bàn, chờ một đám người đi ra ngoài.

Vạn Ưc Liên chần chừ rồi mới ra khỏi cửa, trước khi ra ngoài vẫn không yên tâm nhìn vào hai người bên trong, nàng và đám tỷ nữ đều đang cảm thấy cực kỳ khó hiểu, từ trước đến nay lão gia không quan tâm đến Chi nhi, hiện tại lại muốn nói lời tạm biệt với Chi nhi sao? Chi nhi có khả năng nghe hiểu

được cái gì chứ, chỉ hy vọng Chi nhi không nói bậy chộc giân lão gia mà thôi.

Nghe được âm thanh đóng cửa phòng, lúc này Thiên Đại Duật mới nhìn về phía Vân Chi đang mặc hi phục, đột nhiên hấn để lộ ra nụ cười từ ái, vẫy vẫy tay với Vân Chi: "Chi nhi, người cũng ngồi xuống đi, vì phụ có mấy câu muốn nói với người."

Bị nụ cười hiền lành của hấn dọa sợ, Vân Chi buồn bực nhìn người đàn ông trước mặt, không nói gì, đi đến ngồi xuống vị trí bên cạnh hấn, ngược lại nàng lại có chút tò mò, người cha này lại muốn nói chuyện gì với đứa con ngốc nghếch của hấn, chẳng lẽ thật sự không muốn nàng đi sao!

"Chi nhi, vì phụ đã già, gia tộc Thiên Đại này lại không có người kế thừa, hơn nữa sinh tử của cả đại gia đình đều phụ thuộc vào một suy nghĩ của ta." Sau đó thở dài một hơi, cả thân thể theo đó cũng dừng lại một chút.

Trong lòng biết cô con gái ngốc nghếch này nghe không hiểu, Thiên Đại Duật giống như tìm được đối tượng, bỏ bộ dạng nghiêm túc thường ngày xuống, bao nhiêu mệt mỏi trong mấy ngày qua đều được trút xuống trong lúc thở dài.

Sinh tử của một đại gia đình sao? Chẳng lẽ trong triều xảy ra chuyện gì khiến hấn khó xử sao? Sinh tử của người trong phủ dĩ nhiên nàng không cần quan tâm, nhưng nó lại có quan hệ đến mẫu thân của nàng cho nên nàng không thể không hỏi đến, nhìn chằm chằm Thiên Đại Duật, chờ hấn tiếp tục nói.

Ngẩng đầu nhìn lên vẫn là đứa con ngốc nghếch của mình, lại thêm một tiếng thở dài nữa, hấn nói nhiều như vậy nhưng đứa con ngốc này chắc gì đã hiểu.

"Chi nhi, cất kĩ khôi kim bài này, trừ bỏ Lăng thị vệ bên người Hoàng thượng thì không được đưa cho ai, biết không?" Thiên Đại Duật mang ra một khối kim bài bằng đồng màu vàng đặt vào trong tay Vân Chi, trịnh trọng dặn dò.

Cúi đầu nhìn tấm kim bài trong tay mình, hoa văn khắc ở cạnh góc có thể nhìn ra được niên đại của kim bài, trên có khắc chữ "Lệnh", những hoa văn ám hiệu được khắc rõ ràng có thể thấy quyền lực và uy lực đến thế nào của khối kim bài này.

"Bình phù?" Đưa bình phù cho nàng để làm gì, làm một Tướng quân thì hấn bình phù còn quan trọng hơn cả sinh mạng, thế mà hấn lại yên tâm giao cho một "đứa ngốc"! Xem ra sắp có chuyện lớn xảy ra rồi.

Thiên Đại Duật khiếp sợ nhìn về phía Vân Chi, giống như không thể tin vào lỗ tai hấn!

"Chi nhi, người biết đây là cái gì sao?" Vừa rồi là hấn nghe nhầm hay sao! Đứa con gái ngốc này của hấn sao có thể nhận ra đây là bình phù!

Nhìn thấy sự đờ đẫn, ngu dại biến mất trên khuôn mặt Vân Chi, trở thành sự bình tĩnh, lạnh lùng mà không phải nữ tử bình thường có thể có. "Vì sao lại để bình phù rời khỏi người, gia tộc Thiên Đại bị theo dõi sao? Mà người cho rằng mình âm thầm đầu quân về phía Hoàng thượng thì Thái hậu sẽ phản ứng như thế nào chưa?"

Lúc này Thiên Đại Duật trở nên hoàn toàn mơ hồ, về mặt bình tĩnh trước mặt này, khí thế mạnh mẽ này mười mấy năm qua hấn chưa từng thấy một nữ tử nào như vậy? Nàng chỉ cần dựa vào mấy câu hấn nói mà có thể đoán được tình hình đại khái, cảm giác nhanh nhạy như vậy, tác phong như vậy ngay cả hấn cũng cảm thấy tự mình cũng không bằng....."

"Rốt cuộc người có nói hay không!" Vân Chi trợn hai mắt nói, còn lớn hơn cả Tướng quân nha, đến lúc này vẫn còn đang thất thần!

"Được, được, không hồ là con gái của gia tộc Thiên Đại ta!" Đột nhiên, Thiên Đại Duật cao giọng cười to "Bây giờ vì phụ sẽ nói cho người nghe chuyện của hoàng cung Mặc Kỳ quốc."

Không hề truy hỏi xem có phải mười mấy năm qua nàng giả ngốc hay không, có lẽ đứa con gái linh mẫn bình tĩnh trước mặt này có thể có biện pháp giúp gia tộc Thiên Đại tránh được kiếp nạn, cũng có lẽ hấn có thể thử đặt niềm tin vào tia hy vọng này!

Thiên Đại Duật nhẹ nhàng thở ra một hơi rồi nói lại một mạch hoàng cung bí sử những năm gần đây.

"Hiện giờ Thái hậu - người một mình nắm lấy quyền lực vốn dĩ là Đại công chúa của Khâu Lệ quốc, tướng mạo thuộc diện hiếm có của nhân gian, sau khi được gả đến Mặc Kỳ quốc của chúng ta thì vẫn an phận thủ thường, nhưng mười năm trước, dường như Thái hậu lột xác thành người khác, tranh được độc sủng của tiên hoàng, không bao lâu sau khi tiên hoàng băng hà, Thái hậu nắm toàn bộ quyền lực trong tay, trong hoàng thất chỉ còn sót lại Hoàng thượng và Dự Vương gia nhưng sau đó Dự Vương gia trở nên vừa ngu ngốc vừa điên. Đến hôm nay vì phụ cũng mới biết được là Hoàng thượng đã phải chịu nhục suốt mười năm qua, chỉ vì mục đích cuối cùng là đánh bại Thái hậu, củng cố hoàng quyền. Mặc dù vì phụ không phải là người không biết sợ, nhưng cũng là người được tiên hoàng phó thác, hy vọng 20 vạn binh quyền này có thể hỗ trợ Hoàng thượng sớm ngày đoạt lại quyền lực củng cố đất nước." Dường như theo như lời hấn nói thì hấn không phải là người không biết sợ, hấn cũng chỉ muốn bảo vệ gia đình Thiên Đại này thôi.

Vân Chi nghe xong, cúi đầu suy nghĩ, hiện giờ khối bình phù này là miếng thịt béo mà cả hai bên đều đang đồ mất theo dõi, mà khối kim bài này cũng quyết định sự sống chết của cả gia tộc Thiên Đại, nếu hấn muốn giao vật này cho Hoàng thượng thì tự nhiên cũng hiểu rõ Hoàng thượng có thể nắm trong tay lợi thế để đối đầu với Thái hậu, tuy nhiên đây cũng không phải là biện pháp tốt nhất để bảo toàn cho gia tộc Thiên Đại!

"Đưa nốt một nửa bình phù còn lại cho ta!" Một bàn tay mạnh mẽ vương ra, như là một đứa con gái ngỗ nghịch muốn vơ tiền của cha, ánh mắt lợi hại trói chặt Thiên Đại Duật, khẩu khí khiến người khác không thể cãi lại.

"Người, người làm sao biết còn một nửa nữa!" Thiên Đại Duật run run hỏi, trong khoảng thời gian ngắn này đứa con gái ngốc nghếch này cho hấn những kích động không giống nhau, hấn cũng đã có một bó tuổi rồi, nên thừa nhận năng lực tiếp nhận của mình là hữu hạn thôi.

Vân Chi không nói lời nào, nàng cũng chỉ là nhìn thấy khối binh phù này có quy luật đường con rõ ràng, hơn nữa mới mài mòn ít nên mới đoán như vậy.

Nhìn đứa con gái trước mặt này, Thiên Đại Duật cảm thấy mình hoàn toàn gặp khó khăn, mang ra một khối binh phù tương tự rồi bắt đầu đi nói: "Một nửa vốn dĩ nên ở trong tay tiên hoàng, trước khi lâm chung tiên hoàng đã nhắc nhở vi phụ, nhưng mà vi phụ cũng không còn cách nào khác, ta, ta chỉ muốn bảo vệ gia tộc Thiên Đại mà thôi."

"Chia binh phù ra làm hai rồi đưa cho Thái hậu và Hoàng thượng sao? Nếu bên nào phát hiện ra trước thì chẳng phải toàn gia chúng ta sẽ không còn đường chạy nạn hay sao? Hừ, người đứng là đã tự đào hố chôn mình!" Vân Chi ánh chằm hai khối binh phù trong tay, lớn tiếng chất vấn, chằm chằm xem thường, cái đầu óc đánh giặc của Đại tướng quân chắc là bị hấn là cho hỏng rồi! Đến lúc đó có khi đem toàn bộ gia đình chôn sống mà cũng không biết!

Giật mình nhìn về phía Vân Chi, rồi một mối cúi đầu, là lỗi của hắn, nếu ngay từ đầu hắn giữ vững lập trường thì hiện giờ cũng sẽ không rơi vào kết cục cả trong và ngoài đều không được lòng người như này.

"Hiện tại giao hai khối binh phù cho ta, người có gắng chiếu cố mẹ ta cho thật tốt là được, sau khi chuyện này chấm dứt, nếu ta thấy mẫu thân ít đi một sợi tóc, hừ, lúc này gia tộc Thiên Đại sẽ thêm một người muốn diệt trừ nó!" Không hề để ý đến lão nam nhân này, Vân Chi mở cửa tiếp tục tiến hành hôn lễ hôm nay của nàng.

Thiên Đại Duật ngơ ngác nhìn màu đỏ kia đi xa dần, mãi lâu sau vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

## Q.1 - Chương 12: Người nào trên người nào dưới

Vì Thiên Đại Tuyết Ngưng gả cho Hoàng thượng nên dĩ nhiên muốn đi ra trước Vân Chi, khi Vân Chi được bà mới tiếp nhận đưa đến một cỗ kiệu khác thì một cỗ kiệu màu đỏ son vàng đã chuẩn bị khởi hành, còn chiếc kiệu hoa kia cũng không khác mấy so với kiệu hoa phổ thông, cửa sổ và cửa kiệu đều rộng mở, tân nương Thiên Đại Tuyết Ngưng cũng không có khăn lụa đỏ che mặt, Hoàng phi vào cung nên muốn nhận được sự cúng bái và chiêm ngưỡng của dân chúng nên có chút khác biệt so với hôn lễ bình thường.

Tuy rằng được ngăn bằng những dải lụa đỏ mỏng nhưng Vân Chi vẫn cảm thấy được Thiên Đại Tuyết Ngưng đang hướng ánh mắt phần hận về phía nàng. Ngay khi tám rèm đỏ thắm được hạ xuống khuôn mặt nàng lộ ra nụ cười giễu cợt, nàng thật sự tò mò, không hiểu sao Thiên Đại Tuyết Ngưng này lại đi thích cái tên Dự vương ngốc nghếch kia, chẳng lẽ cũng là vừa bị hấn nhìn thấy liền bị hấn cắn, sau đó tình cảm càng sâu đậm hơn?

Nhớ đến hôm trước bị hấn hôn thì da đầu Vân Chi lại run lên. Ân oán rõ ràng như vậy, để xem hôm nay nàng trừng trị cái tên gia hỏa kia như thế nào!

Sau khi cỗ kiệu son vàng đi được khoảng một phút thì cỗ kiệu hoa này cũng bắt đầu khởi hành.

Sau khi đến Dự Vương phủ là đủ mọi nghi lễ phức tạp của đại hôn, tuy rằng Vân Chi biết nghi lễ trong hôn lễ cổ đại rất phức tạp nhưng không ngờ nó lại làm khổ người ta như vậy, cho nên vì để nàng có thể tiếp tục sống lâu thêm mấy ngày, nàng quyết định sẽ không tiếp tục phối hợp nữa.

Đang lúc chuẩn bị làm một đứa con gái khóc om sòm thì lại bị người bên cạnh nàng giành trước một bước, chỉ thấy dải lụa đỏ trong tay bị ném đi, bên tai truyền đến tiếng khóc rống oán giận: "Bổn vương không bái nữa, một chết ta, ta muốn nương tử đưa ta đi ngủ!"

Dự Vương như một đứa con nít dậm chân tranh cãi ầm ĩ làm cho khách ở đây đều bắt đầu cười nhạo, hôn lễ dài dòng cũng không thể tiếp tục được nữa, mà ma quân giáo đành phải vừa trấn an Dự Vương vừa kết thúc qua loa buổi lễ, sau khi kết thúc mọi lễ nghi, nhóm người ma ma kia mất nửa cái mạng cũng không phải là nói quá.

Vân Chi bị bọn nha hoàn đưa đến phòng hi, sau đó để lại một mình nàng trong phòng.

Lặng lặng ngồi trên giường, dưới khăn voan đỏ dung nhan yêu kiều lặng lẽ nở nụ cười tươi rói, trong căn nhà này còn có người đang chờ nàng à! Là lễ vật ai đưa đến vậy? Tuy rằng trong lòng đang cố gắng nhớ lại nhưng toàn thân lại bị buộc chặt nên đành chờ người đó hiện thân.

"Vương phi, thuộc hạ là Lăng thị vệ bên người Hoàng thượng, thỉnh người giao binh phù mà Thiên Đại Tướng quân đưa cho người cho ta." Một giọng nói nam hùng hậu vang lên trên đầu Vân Chi, trong giọng nói bao hàm sự khinh thường đối với người phụ nữ ngốc nghếch trước mặt.

A.....~ Thì ra là đến đòi binh phù, binh phù hiện ở trên tay nàng, đáng tiếc, hiện tại nàng không muốn đưa!

Thu hồi nụ cười nghịch ngợm, Vân Chi hoảng sợ xốc khăn voan đỏ lên, cuộn mình vào góc giường: "Người không nên! Không nên! Hu hu, ta không có tiền!"

Vốn dĩ bị dung mạo khuynh thành làm cho chấn động nhưng sau đó nhớ đến người phụ nữ trước mắt chỉ là một đứa con gái nên nam tử buồn bực chậm rãi nói: "Ta không thể giết ngươi, ngươi chỉ cần đem binh phù giao cho ta là được, có lẽ Thiên Đại Tướng quân đã đưa nó cho ngươi."

"Người là người xấu, người mang đao đến giết ta, ta muốn về nhà! Ta muốn mẫu thân!" Căn bản không để cho nam tử tiếp tục nói, Vân Chi ném toàn bộ chân đệm trên giường về phía hắn, giọng nói càng kêu càng to lên, có ý muốn gọi toàn bộ khách trong phủ đến đây.

"Nhỏ tiếng một chút! Ta sẽ không làm thương tổn người, chỉ cần người đưa binh phù cho ta là được!" Nam tử gần đám đang được ném từ tứ phía rồi bước nhanh về phía trước, muốn che lại cái miệng nhỏ nhắn đang tru lên của Vân Chi, nhưng nàng lại cứ né tránh gầm loạn lên. Đáp lại sự cố gắng không ngừng của Vân Chi, âm thanh bén nhọn kia như muốn phá thủng màng nhĩ của người khác, vang vọng khắp phủ.

Nghe thấy tiếng bước chân hướng về phía này, nam tử oán hận nhìn nữ nhân ngốc này, đành phải phi thân nhảy ra ngoài cửa sổ, xem ra chỉ có thể để Vương gia ra tay mới có biện pháp lấy được binh phù.

Lăng thị vệ đi một mạch đến thư phòng Dự Vương phủ, một nam tử mặc y phục màu đỏ đã sớm đứng chờ ở đó, đứng ở cửa sổ đưa lưng về phía hắn, y phục đỏ thắm mặc trên người hắn chẳng những không làm mất đi vẻ đẹp dễ của nó mà ngược lại còn làm tăng thêm sự phong thái tuấn lãng cho hắn.

"Không lấy được sao?" Nam tử mặc trang phục đỏ xoay người lại, không đợi hắn mở miệng đã tự mình nói ra chân tướng.

Cúi đầu xấu hổ nói: "Là thuộc hạ vô dụng, ngay cả một kẻ ngốc cũng không làm gì được!"

"Ha ha, không thể trách người, bốn vương tự mình ra tay là được, người đi xuống trước đi!" Đôi mắt mỉm cười, một nữ tử thông minh linh hoạt như vậy sao có thể ngoan ngoãn giao binh phù ra được, vừa đúng lúc hắn muốn lĩnh giáo nàng ta, binh phù và người, hắn đều phải thu phục!

Hôm nay có hai đại hôn, nhất định lão yêu bà kia sẽ tăng số người đi tiếp cận hoàng cung bên kia, làm sao có thể nghĩ ra được Thiên Đại tướng quân lại đưa một vật quan trọng như binh phù cho một đứa ngốc mang đến Dự Vương phủ! Chỉ cần có thể lấy được tám binh phù này thì thời điểm thành công cách không xa bọn họ nữa rồi.

Lăng thị vệ mang về mặt nghi hoặc lui ra ngoài, chợt nghĩ hôm nay Vương gia thật lạ? Không trách hắn? Chỉ nhiệm vụ đơn giản như vậy mà cũng không hoàn thành mà cũng không trách hắn! Hắn đã từng nhìn thấy Vương gia trừng trị cấp dưới khi làm việc bất lợi, nhưng đột nhiên lại tha thứ cho hắn, đến chính hắn cũng không dám tin tưởng đây là thật!

Tiếng gào khóc của Vân Chi chắc chắn đã đưa sự chú ý của mọi người trong đại sảnh đến tân phòng, sau khi một đám ma ma và tỷ nữ vội vào trấn an tân nương ngốc ngếch thì sắc trời cũng dần tối, lúc này nhóm ma ma ở Dự Vương phủ đã bị lẫn qua lẫn lại đủ, các nàng đều nghĩ có lẽ mình vẫn nên nhanh chóng hồi hương dưỡng lão nếu không thì chẳng sớm thì muộn cũng sẽ bị cặp đôi ngốc ngếch này hành hạ đến chết!

Bóng đêm tiến đến, cuối cùng Dự Vương phủ cũng trở nên yên tĩnh.

Nghe thấy âm thanh cửa mở, Vân Chi giữ vững tinh thần, đoán xem là ai đi vào.

Khăn lụa đỏ trên đầu bị khều ra rơi xuống đất, Vân Chi ngẩng đầu lên thấy hiện ra một gương mặt yêu nghiệt tươi cười đến ngốc ngếch, nhìn dáng vẻ đáng đánh đòn kia, Vân Chi lại nhớ đến ngày ấy vô duyên vô cớ bị trêu chọc! Vì thế, hai khuôn mặt có thể được so sánh như sau: một tươi cười như ánh mặt trời, hai thì đen như sắt gỉ!

Mặc Kỳ Uyên cúi xuống cho bằng độ cao với Vân Chi, vẻ mặt đầy sự hồn nhiên vui vẻ.

"Nương tử xinh đẹp, chúng ta đi ngủ có được hay không! Lý ma ma dạy ta rất nhiều tư thế đi nru, có ngủ ở trên, còn có ngủ phía dưới, ta thích ngủ phía dưới, nương tử, người ngủ trên có được hay không?"

Vân Chi dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn chăm chăm khuôn mặt mà thần phạt đều phần nộ này, như muốn đâm một cái lỗ thủng lên trên.

"Hiện tại chỉ có hai người chúng ta ở đây nên người không cần phải giả bộ." Vân Chi dừ ton dí tay vào trán tên yêu nghiệt kia, gần từng chữ cầm hận nói.

Gương mặt đang vui vẻ nhất thời sụp xuống, Mặc Kỳ Uyên như một đứa trẻ tội thân nói: "Nương tử, ta thật sự thích nằm dưới nha!"

"Được" Mặt Vân Chi đen lại, người này thật sự là nghiện diễn kịch rồi nha, vậy thì nàng sẽ chơi cùng hắn!

"Người muốn nằm dưới đúng không? Ta sẽ cho người nằm dưới!" Nói xong thì xoay người lên trên giường, vứt một cái chăn mỏng vào lòng Mặc Kỳ Uyên rồi đá hắn ra: "Xuống sàn nhà mà ngủ!"

Mặc Kỳ Uyên bị đá đến mức phải lùi vài bước về phía sau mới có thể đứng vững, trong tay ôm lấy tám chân, hắn cúi gầm đầu, yếu ớt nói: "Ma ma nói nằm dưới là nằm dưới thân nương tử."

"Ngủ sàn nhà cũng là dưới thân ta, nhanh đi ngủ đi!" Sau đó, kéo chăn lên đi ngủ, cứ nhìn đến dáng vẻ thương cảm kia là nàng lại phát hỏa!

"Nhưng mà, như thế thì sẽ không có ai sưởi ấm cho nương tử, ta sẽ ngủ bên cạnh nương tử, không ngủ phía dưới là được." Nói xong tiện tay tiện chân bò lên giường luôn.

Vừa mò đến mép giường, Mặc Kỳ Uyên được nghênh đón bằng một cước trời giáng, lập tức lại đi đập xuống!

"Nếu còn không đi ngủ thì cút ra ngoài cho ta!" Trùng trùng nhìn nam tử nào đó đang lăn xuống dưới rồi gầm lên giận dữ, Vân Chi không quản hắn nữa,

kéo chân lên đi ngủ.

Không nghe thấy âm thanh gì nữa, nghĩ thầm, có lẽ tên này đã ngoan ngoãn nằm ngủ trên mặt đất rồi.

Vân Chi nằm trên giường, trong lòng phiền muộn, chẳng lẽ Vương gia này thật sự là một đứa ngốc sao? Thôi, không cần để ý xem hắn ngu ngốc hay là thông minh, chỉ cần hắn không chọc vào nàng thì mọi thứ đều có thể nói chuyện, đợi ngày mai sẽ sắp xếp cho tên ngốc này một gian phòng, nàng cũng không muốn ngày nào cũng phải thảo luận với hắn vấn đề người nào trên người nào dưới!

Vừa suy nghĩ, Vân Chi từ từ đi vào giấc ngủ, nhưng hoàn toàn không cảm nhận được có một tên gia hỏa đang ở trên giường nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Q.1 - Chương 13: Cái này gọi là khác chủng loại

Đêm tối dần dần trôi đi, sương mù sáng sớm tiến đến, sau khi những ánh mặt trời chiếu sáng Dự Vương phủ, màu vàng chói lọi bao phủ lên những mái ngói cổ kính giống như muốn tuyên bố rõ ràng là mình đẹp như thế nào.

Vân Chi có cảm giác mình ngủ rất say, lúc này mới nhận ra, sau khi đến cổ đại này nàng đã không còn thói quen xấu là mất ngủ khi không quen giường nữa.

Nụ cười thỏa mãn còn chưa khoe hết ra thì bị ngưng lại ở khóe miệng, quay đầu lại, Vân Chi thật sự muốn chết!

Chỉ thấy bên cạnh có một nam tử mặc áo lót màu trắng tóc đen như mực cùng với sắc xanh của mình hòa vào cùng một chỗ, khuôn mặt yêu nghiệt kia lập lòe trong đồng chân đậm màu đỏ, càng phụ trợ thêm cho khuôn mặt hồng hào tươi đẹp, hồn nhiên đang ngủ say giống như một đứa trẻ. Mà tư thế ngủ kia cũng không cực kỳ không yên, một bàn tay vẫn không an phận để lên thắt lưng nàng, đáng ngủ say mê như thế khiến cho Vân Chi trở nên thần thờ.

Nhắm chặt mắt, trong lòng Vân Chi tự nói cho chính mình khẳng định là do sáng sớm nên xuất hiện ảo giác, đều là biểu hiện giả dối đều là biểu hiện giả dối. . . . .

Sau khi khi mở mắt ra, quả nhiên không còn thấy một màn vừa rồi, nhưng lại có một khuôn mặt được phóng đại ra trước mắt Vân Chi, cặp mắt ẩn chứa ánh sáng kia chiếu thẳng vào nàng. "Nương tử, ngươi cũng thức dậy rồi à!"

Phản xạ có điều kiện là tát một cái đem cái khuôn mặt yêu nghiệt kia ngã xuống giường, sau đó Vân Chi thu hồi lại tay rồi nhìn về phía Mặc Kỳ Uyên đang trung ra vẻ mặt vô cùng ủy khuất về phía nàng.

"Ngươi nào đồng ý để ngươi bò lên giường!" Trong quá trình gằm rú vẫn không quên kiểm tra lại quần áo của mình, trời ơi! Sao mà toàn thân nàng lại mặc bộ áo lót màu trắng vậy, người nào dám đụng chạm vào nàng! Chiết tiết nàng ngủ sâu như vậy sao, làm sao mà lại không phát hiện ra!

Ngồi ở trên giường, nhìn xuống người đàn ông phía dưới, một đôi mắt đẹp như muốn nứt ra, gần từng chữ hỏi: "Là ngươi dối y phục cho ta?"

"Ngươi là nương tử của ta, chăm sóc nương tử là chuyện đương nhiên." Như muốn được Vân Chi khen ngợi, Mặc Kỳ Uyên trung ra vẻ mặt tươi cười lấy lòng.

Được! Được lắm! Vân Chi giận quá cười to, lửa giận làm nàng mất đi bình tĩnh, vọt đến trước mặt Mặc Kỳ Uyên, tóm lấy cổ áo hắn, trợn mắt trừng trừng: "Có phải ngươi đã chiếm tiện nghi của lão nương hay không! Hả? Ngươi dám đụng vào lão nương sao!"

"Nương tử, đáng vẻ này của ngươi trông thật dữ tợn!" Hoàng sợ trợn to hai mắt, vội vàng giải thích: "Tiện nghi của nương tử cực kỳ quý giá, cho nên ta phải đối xử thật tốt với nương tử nhà, tối hôm qua là Lý ma ma giúp ngươi rửa mặt chải đầu rồi mới giúp ta mặc áo nha."

Không bị kẻ ngốc này nhìn thấy sao? "Vậy sao ngươi không nói sớm!" Vân Chi trợn mắt, buông lỏng cổ áo đối phương ra.

"Ta có nói nhưng thật sự nhìn nương tử quá là dữ tợn nha!" Sợ hãi nhìn ánh mắt của Vân Chi, thấy nàng không còn đáng vẻ hung ác vừa rồi thì mới từ từ đứng lên.

Đối với vẻ mặt oán giận của một nam ngốc nghếch, Vân Chi quyết coi như không có "Ta đi thay quần áo, không cho phép nhìn lên!"

Đi đến phía sau bình phong rồi nhưng vẫn không ngăn được âm thanh lải nhải tiến vào "Nương tử, ma ma nói làm nương tử thì không thể quá hung hãn, nếu nương tử quá hung hãn thì ta có thể bỏ ngươi, nhưng mà ta cực kỳ thích nương tử nhà, cho nên chỉ cần ngươi không cần quá hung hãn thì ta sẽ không bỏ ngươi."

"Thân ái, ngươi có thể nghỉ một lúc đừng lải nhải nữa được không!" Nghe đến mức phiền toái, y phục thật quá khó mặc! Trước kia là kẻ ngốc, y phục

nếu không phải do Mộng nhi thì là do mẫu thân mặc cho, hiện tại mới thấy nó thật là phiền toái!

"Nương tử, đây là người nói đấy nhé! Ta đi nói cho ma ma biết người không chỉ bắt ta ngủ sàn nhà mà còn đánh ta, người phạm thất xuất chi điều rồi nha!"

Từ đã, muốn đi nói cho người khác biết? Như thế không phải bọn họ sẽ biết là nàng giả ngốc sao! Gấp gấp nói: "Không được đi, người dừng lại cho ta!"

Vân Chi ôm một đám y phục vẫn chưa được mặc chỉnh tề ra đuổi theo ngăn cái tên ngốc kia lại, nhưng vừa quay đầu lại thì thấy vẻ mặt đầy ý cười của Mặc Kỳ Uyên đứng bên cạnh bình phong nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt đang du đầu bất định: "Nương tử, ta nói đùa với người thôi, ta làm sao có thể bỏ nương tử được chứ!"

Nhất thời trên mặt có đầy hắc tuyến, nàng lại bị một đứa ngốc đùa giỡn!

"Nương tử, người không mặc quần áo sao?" Ngón tay chỉ vào trước ngực Vân Chi, hai mắt phát ra những tia sáng nhìn chăm chăm, giống như nhìn thấy một món ăn ngon hung hăng nuốt một ngụm nước bọt!

Đột nhiên cúi đầu, phát hiện vừa rồi trong lúc vội vã gọi hấn lại, y phục vốn dĩ vẫn chưa mặc hoàn chỉnh nay càng tuột xuống, lộ ra xương quai xanh và một mảng da thịt trắng nõn, gần giống như nửa thân trần! Vội vàng dùng y phục che kín lại thân mình, ánh mắt oán hận nhìn về kẻ ngốc trước mắt, nhìn này nhìn một lúc mới nói cho nàng biết y phục mặc không chỉnh tề.

"Người đi ra ngoài cho ta!" Hiện tại Vân Chi đang vô cùng tức giận, càng thêm bức bối với chính mình, nàng thế mà nhiều lần bị một đứa ngốc qua mặt như vậy, thật không thể tin nổi!

Mặc Kỳ Uyên nghe vậy cũng tiêu sái quay mặt đi hướng khác, nhàn nhã chờ nương tử hấn thay xong quần áo, nhưng bên trong cũng thật lâu vẫn chưa xong.

"Người, quay lại đi vào trong cho ta!" Có thể nghe ra được, trong giọng nói đầy sự thất bại và bất đắc dĩ!

Nghe thấy câu nói đúng ý mình, mỗ nam từ từ tiêu sái đi vào, nhìn nàng từ trên xuống dưới rồi cười một cách quyến rũ: "Nương tử, vẫn nên để ta đến giúp nương tử mặc quần áo đi, quần áo của ta đã sớm mặc xong.....cho nên có phải ta cực kỳ thông minh không!"

Vân Chi cắn răng, ý này là muốn nói nàng ngu dốt sao! "Nhắm mắt lại không được nhìn!"

Mỗ nam ngoan ngoãn nhắm mắt lại, ngoan ngoãn mò mẫm mặc quần áo vào cho nàng. Sau đó khi những câu nói "Không cho phép sờ loạn!" "Không cho phép mở mắt!" kết thúc thì cuối cùng cũng mặc quần áo thành công.

Trải qua một đêm, Vân Chi quyết tâm muốn đổi một gian phòng khác, nếu còn tiếp tục như vậy, nàng không cần giả ngốc thì có thể phát điên thật rồi!

Mặt trời bắt đầu lên cao, Vân Chi nhàn nhã ngồi lên ghế mây dưới cây hòe, suy nghĩ mọi chuyện.

Cuộc sống ở Dự Vương phủ này quả nhiên rất thư thái, mọi người trong phủ đều cho rằng Vương phi là một đứa ngốc nên mọi chuyện trong phủ đều do Lý ma ma và Lưu quản gia xử lý, căn bản không có chuyện gì có thể làm nàng phiền lòng, hiện tại chuyện nàng cần xử lý chính là chuyện cái bình phù kia rồi.

Đột nhiên, có một nhân ảnh hiện ra trên đầu tường chạy về phía Vân Chi.

Không cảm thấy sự nguy hiểm nên Vân Chi chỉ nhân nhạ giường mắt lên nhìn, chỉ thấy Tàn Lăng toàn thân áo xanh đang hiên ngang đứng trước mặt nàng.

"Có chuyện gì vậy? Ở phủ tướng quân phát sinh chuyện gì sao, mẹ ta xảy ra chuyện gì sao!" Vân Chi sốt ruột đứng thẳng lên hỏi, nàng để Tàn Lăng ở lại phủ tướng quân là để hấn có thể chăm sóc mẫu thân, không có việc gì hấn là hấn sẽ không tìm đến nàng.

"Không có việc gì, hiện giờ Thiên Đại Tướng quân đối xử với Thiên Đại phu nhân rất tốt, ta đến là để thay Thiên Đại Tướng quân đưa một bức thư." Một lá thư được đưa đến trước mặt Vân Chi, ánh mắt Tàn Lăng thùy chung chỉ nhìn vào một người, nhìn người con gái trước mắt này, xem ra nàng vẫn ổn, như vậy hấn sẽ yên tâm hơn.

Biết mẫu thân không có việc gì, Vân Chi cũng yên tâm, tiếp nhận bức thư trong tay hấn, mở ra xem, khóe miệng lộ ra nụ cười vui mừng.

Xem ra người cha này đã nhìn ra vấn đề rồi nha, rồi hỏi kinh thành và hỏi hương cùng gia đình, ừ, quyết định không sai. Tuy nhiên khi đưa bình phù giao cho nàng thì thật là coi trọng nàng nha! Hừ, nếu không phải mẫu thân còn đang ở đây thì lần này còn lâu nàng mới nhúng tay vào!

"Được, ta đã biết, người trở về nói cho hấn, chờ ta xử lý xong việc này sẽ đi tìm mẫu thân." Lại nhìn qua dáng vẻ vân đạm phong khinh, lạnh nhạt của Tàn Lăng rồi nói: "Ừ, hiện tại người không cần ở phủ tướng quân nữa, người có thể đi theo ta không màng đến chuyện đời hay là tự mình đi hành tẩu giang hồ?"

Con người đen lẳng lặng nhìn Vân Chi, giống như âm thầm trách cứ.

"Bất cứ lúc nào người yêu cầu ta đều có thể xuất hiện!" Cũng không trực tiếp trả lời vấn đề Vân Chi hỏi, không tự nhiên quay đầu không nhìn vào người



con gái trước mắt này nữa.

Nhỏ giọng cười cười, mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ không được tự nhiên của hắn thì cảm thấy vừa đáng yêu vừa buồn cười: "Được rồi, người trở về bàn bạc lại một chút với Thiên Đại Duật, ngày mai trở lại tìm ta, dù sao ở kinh thành vẫn phải để lại một nơi để chúng ta có thể nghỉ chân."

"Rõ rồi, ta đi về trước!" Không biết có phải hay không sợ mình càng lún sâu hơn vào vẻ mặt tươi cười như hoa kia, dường như Tần Lăng càng nhanh chóng rời đi hơn, mới thể mà đã không thấy bóng người.

Vân Chi tiếp tục ngồi trên ghế mây, chuyện binh phù này cực kỳ khó giải quyết, nàng muốn nhanh chóng xử lý tốt một chút. Nàng nghe Tần Lăng phân tích qua, hiện tại mọi chuyện trong triều đang do Thái hậu xử lý nhưng xử lý lại hoàn toàn không phù hợp với ý nguyện của nhiều người, mà Hoàng thượng có thể chịu nhục hơn mười năm thì xem ra cũng không phải là nhân vật bình thường!

Thái hậu ở ngoài sáng, Hoàng thượng ở trong tối, nàng cảm thấy thích thú với chuyện tình khó khăn này, cho nên nàng quyết định, đi trước Hoàng thượng kia một bước, ra điều kiện, nếu vừa ý thì giao binh phù cho hắn, sau đó hỗ trợ hắn một tay cũng không phải là không thể.

Tuy nhiên, nếu không thể tìm thấy đồng bọn bằng lòng hợp tác, nàng cũng không để ý việc mình cất giữ hai khối binh phù này, dù sao binh phù được đặt ở một nơi cho dù là ai cũng không thể lấy được!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Q.1 - Chương 14: Lên núi đàm phán

Đợi cho màn đêm buông xuống, ánh sáng ban ngày bị một màn sương bí ẩn đẩy ra, toàn bộ những sự vật bị sương mù che lại dần dần hiện ra.

Vẫn là cái mặt thất quen thuộc kia, hai người đã sớm tụ họp ở đó để thương thảo, trong đêm tối âm thanh đối thoại trầm thấp càng thêm rõ ràng.

"Ta không tìm thấy binh phù trên người nàng, có lẽ nàng đã giấu binh phù ở một nơi nào đó." Mặc Kỳ Uyên đã cái bỏ giọng nói non nớt, thành thật dễ nghe đi. Nhớ đến sáng nay một người con gái bình tĩnh lại lộ ra vẻ mặt đáng yêu như vậy trên mặt hắn không tự giác lộ ra nụ cười.

"Nếu như Thiên Đại Vân Chi thật sự là một đứa ngốc thì binh phù có lẽ không ở trên người nàng, nhưng người lại nói là nàng giả ngốc, vậy thì không thể chắc chắn được. Hơn nữa, nếu Thiên Đại Tướng quân đã đồng ý với trẫm thì trẫm sẽ tin tưởng hứa hẹn của hắn!" Trầm ngâm một lúc, Mặc Kỳ Tần từ từ phân tích, nhưng nếu muốn để Thiên Đại Duật nhả binh phù ra thì một bước đều không thể đi sai!

Đột nhiên có một tiếng động nhỏ, dường như trong đó là một viên đá đang được di chuyển, Mặc Kỳ Uyên bước nhanh về phía bên trái bức tường, dùng tay đè chỗ kia xuống, lập tức có một lỗ nhỏ xuất hiện tại trước mắt, từ bên trong lấy ra một cái ống trúc, mở ra bên trong là một bức thư mật.

Mở tờ giấy nho nhỏ ra, ánh mắt chạy chậm chậm, khóe miệng dần dần lộ ra ý cười cân nhắc, Vương phi của hắn thật sự là suy xét sâu xa nha.

"Làm sao vậy?" Mặc Kỳ Tần đi đến lấy tờ giấy dùng tốc độ nhanh nhất đọc qua. "Ngày mai ở núi Lê gặp mặt thương lượng chuyện binh phù! Quả nhiên binh phù ở trong tay nàng, ha ha, Vương phi này thật sự đã làm cho trẫm phải thay đổi cách nhìn rồi nha!"

"Đã như vậy thì mai người đi tiếp nàng đi!" Ánh mắt Mặc Kỳ Uyên như đang cân nhắc điều gì đó, ánh nhìn di chuyển như muốn nói, ta muốn nhìn xem người có thể thu phục Vương phi này của ta hay không!

"Được! Ngày mai nhất định ta sẽ đem binh phù về!"

Núi Lê

Núi Lê là ngọn núi đẹp nhất, lớn nhất trong kinh thành Mặc Kỳ quốc, một phần bởi vì nó ở gần Hoàng cung, người trong Hoàng gia cũng thường xuyên đến đây du ngoạn, vui chơi, còn những khi người trong Hoàng gia không đến thì núi Lê này trở thành địa điểm vui chơi giải sầu tốt nhất của dân chúng địa phương.

Vừa đúng lúc vào xuân, trên khắp núi Lê là màu trắng của hoa lê, một biển hoa mênh mông, khiến cho người ta có cảm giác như lạc vào tiên cảnh, quên hết tất cả phiền não ưu tư trong lòng.

Vân Chi mang theo Mộng nhi vừa đi vừa ngắm hoa vừa thuận tiện dò xét con đường lên núi, cảnh đẹp tuyệt mỹ này giống như hòa cùng vào với khung cảnh trong lòng nàng, càng khiến cho Vân Chi cảm thấy như đang rong chơi trong biển hoa.

Lúc này Mộng nhi đã sức cùng lực kiệt, từ sáng sớm Vương phi đã kéo nàng ra ngoài, nàng đã cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhìn người con gái vẫn đang đi phía trước, người con gái thanh nhã kia chính là tiểu thư ngốc nghếch mà nàng quen biết suốt mười mấy năm qua hay sao?

"Tiểu thư, người đi chậm một chút, ta đi không nổi nữa rồi!" Mộng nhi thở từng ngụm phì phò, vô lực ở phía sau kêu lên, nàng cũng không muốn làm lạc

tiểu thư nữa.

Xoay người, nhìn về phía Mộng nhi đang ngồi trên đất, tự nhiên cười: "Ngươi cứ ngồi ở đây nghỉ ngơi đi, ta đi một chút rồi sẽ quay xuống tìm ngươi!" Nói xong không đợi Mộng nhi trả lời đã xoay người tiếp tục đi.

"Không được! Ta phải đi theo Vương phi! Nếu Vương phi xảy ra chuyện gì thì phu nhân sẽ rất lo lắng!" Mộng nhi cố gắng đứng lên đuổi theo, nhưng lại giật mình, dáng vẻ vừa rồi của Vương phi không bình thường nha, bình thường thì tiểu thư sẽ không tươi cười như vậy, cũng không phải là không thể, tiểu thư đã khỏi bệnh rồi sao!

Mộng nhi đứng một mình một chỗ bắt đầu vui vẻ suy đoán, rồi sau đó ngẩng đầu tìm kiếm bóng dáng màu trắng mới đó mà đã không nhìn thấy đâu.

Vân Chi chậm rãi đi lên trên, chỉ lát nữa thôi là sẽ đi đến đỉnh núi, trên đỉnh núi Lê có thể nhìn ra toàn cảnh, so với chân núi thì vẻ đẹp của đóa hoa càng thêm hồng nhuận bóng đẹp, có một vài đóa hoa nở sớm bị gió thổi bay mất,片片 hoa rơi đầy trên mặt đất, khiến cho nàng bước đi mỗi bước đều phải thật cẩn thận, không đành lòng giẫm nát những đóa hoa bên dưới chân.

Một nam tử chờ đợi từ sớm đã nghe thấy tiếng bước chân nhỏ, xoay người nhìn qua, trong lúc này không còn phân biệt rõ là lúc nào, một người con gái mặc đồ trắng tay cầm quạt lụa mỏng bước đi mỗi bước đều cân nhắc, nửa cúi đầu toàn bộ tinh thần đều đặt ở dưới chân, đường cong hoàn mỹ của đôi má lộ ra không bỏ sót chi tiết nào, hần có thể nhìn thấy đôi mi trên khuôn mặt trắng nõn kia đang giương lên nhẹ nhẹ, lông mi theo động tác của nàng khẽ run lên.

Lúc này, nàng giống như một tiên tử đang lạc bước xuống phạm trần, thuần khiết hoàn hảo, làm cho người ta không đành lòng phá đi. Hơn nữa khung cảnh đẹp như vậy cùng với một bức tranh trong đầu không mưu mà hợp.

Không biết Vân Chi lấy đâu ra hứng trí, toàn thân cứ di chuyển như vậy trong biển hoa, đợi đến khi nàng cúi đầu thì trong tầm mắt đã xuất hiện một đôi giày vàng thêu chỉ đen, lúc này mới ngẩng đầu lên.

Trước mặt là một nam tử mặc trang phục toàn thân màu đen, dáng người cao ngất hoàn mỹ kia trong ký ức đã xuất hiện qua, trên mặt mang theo nửa tấm mặt nạ, chỉ để lộ ra một đôi môi mỏng. Hắn chỉ tùy tiện đứng ở đó nhưng khí tức phát ra từ người hắn thì không ai có thể bỏ qua.

Người này hẳn là nhân trung long phượng! Trong lòng Vân Chi nhận định hắn như vậy, không ngờ là Hoàng thượng lại phái một nhân vật như hắn đến gặp mặt mình, có thể thấy binh phù là cực kỳ quan trọng nha, xem ra trong tay nàng đã có thêm nhiều lợi thế thêm một chút.

"Đến chậm, thật xấu hổ!" Vân Chi khoát tay áo nói với nam tử trước mặt, tuy là để giải thích nhưng như thế nào cũng không có cảm giác giống như đang giải thích.

Bất đắc dĩ cười cười, hắn đi theo phía sau nàng từ lúc nàng ra khỏi cửa, nhưng lại khiến hắn đứng đợi ở đây một canh giờ, quả nhiên nàng đang giữ binh phù trong tay nên không biết sợ là gì nha.

"Một khi đã như vậy thì nói yêu cả của ngươi ra xem như thế nào." Người đàn ông này đi thẳng vào vấn đề, giọng nói trầm thấp, yên ổn khiến cho người khác như bị ma lực khống chế.

"Yêu cầu của ta không nhiều lắm, cũng không khó, các ngươi khẳng định là sẽ làm được, đó là các ngươi phải đảm bảo với ta, chỉ được phép thắng không được phép thua." Nói xong đột nhiên hùng hổ tiến về phía đối phương.

Từ từ lui thân thể lại về phía sau tiếp tục nói: "Ta cũng không muốn đặt cược rồi phạm sai lầm, rồi rơi vào kết cục diệt môn mà Thái hậu đặt ra, cho nên, nhất định phải để cho ta không cần phải lo trước lo sau!"

"Cái này đương nhiên không cần phải nói, mặc dù lần này không nói có nắm chắc có thể bức vua thoái vị mà đoạt quyền nhưng đây có thể coi là điểm yếu kém cuối nhất của lão yêu bà kia. Chúng ta có thể đảm bảo cho một nhà Thiên Đại được an toàn." Giọng nói của hắn âm vang mà có lực giống như hắn là một người luôn đứng trên người khác, có một loại ma lực làm cho lòng người ổn định, làm cho người ta không tự giác muốn tin tưởng.

"Như vậy thì tốt, điều ta muốn, ngươi có thể làm thì quan hệ hợp tác của chúng ta chính thức được thành lập!" Vừa đi vừa vẫy vẫy ngón tay nói: "Đầu tiên, ta muốn ngươi bảo đảm chúng ta có thể thuận lợi rời khỏi kinh thành, tìm một nơi yên tĩnh để cha mẹ ta an hưởng tuổi già. Hơn nữa sau khi xong chuyện, ta muốn để cho Thiên Đại Duật tiếp quản mười vạn binh lực, dĩ nhiên chỉ là về bề ngoài, khi nào các ngươi đổi ý thì chúng ta cũng không thể đánh trả. Nếu đã làm đại sự thì nên có giấy trắng mực đen làm chứng, nếu ngươi không có quyền lực gì vậy thì đưa khế ước đến tay Hoàng thượng, ta sẽ giao binh phù cho các ngươi."

"Ha ha, nếu là như vậy, hiện tại ta cũng có thể. . . . ."

Đang nói thì đột nhiên dừng lại, một tia ánh sáng sắc bén lóe lên trong con ngươi đen, không đợi đến khi hắn xác định phương hướng phát ra nguy hiểm thì vài cái phi tiêu hình thoi phi đến hướng về phía hai người, phi tiêu sắc bén ánh lên màu xanh lam chứng tỏ trên mặt kia toàn bộ là độc.

Điều đầu tiên hắn nghĩ đến là bảo vệ người con gái kia, nhưng đã thấy cũng nhanh chóng tránh được phi tiêu, quay đầu đôi mắt đẹp trợn lên với hắn: "Ngươi định giết ta sao!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trên Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Q.1 - Chương 15: Không biết nhìn người.

Biết nàng đang hiểu lầm chính mình, mà tình huống lúc này lại khiến hắn không thể giải thích nhiều.

Tuy nhiên phi tiêu lại càng ngày càng nhiều, tuy rằng hắn đã cảm nhận được chỗ tối có người, nhưng phi tiêu cứ tiếp tục bay đến gần cản hắn đi về phía trước, kiếm trong tay bay lượn trong không trung đánh chặn, Vân Chi phía sau cũng đang đánh chặn phi tiêu.

Nếu phi tiêu cứ bay ra vô cùng vô tận như vậy thì không phải là biện pháp hay, Mặc Kỳ Uyên thầm than một tiếng, kiếm trong tay múa thành một vòng tròn xoáy, rót nội lực vào bên trong, phi tiêu đi đến đó cứ như vậy bị cố định một chỗ, sau đó, đường kiếm vốn đang mềm mại thì thay đổi, những phi tiêu đang ở đó quay đầu bay về hướng cũ.

Không thể ở lại, tiện tay kéo Vân Chi chạy hướng về chân núi, chỉ để lại tiếng người kêu rên ở phía sau.

Bị kéo đi chạy một lúc lâu, Vân Chi đã thở hồng hộc, dùng hết sức lực cuối cùng giãy tay khỏi cánh tay cứng như sắt thép kia, ngồi xuống mặt đất.

"Có phải, à không, nguoi, các nguoi định.....Ra tay với ta hòng cướp được binh phù! Hừ, tính sai rồi, hiện tại binh phù không ở trên người ta!" Vân Chi thở không ra hơi cố gắng nói hoàn chỉnh câu này, lần này ra ngoài đàm phán thiếu chút nữa đánh rơi cái mạng nhỏ.

"Những người đó cũng là kẻ địch của ta, còn chuyện binh phù thì không thay đổi gì." Người đàn ông đó thấp giọng giải thích, trong tay mở ra chiếc phi tiêu hình thoi, sắc bén, trên mặt có in dấu hiệu, đôi mắt chiếu sáng lên đó, xem ra Diêm Hỏa Môn muốn diệt môn nhà!

Sau khi thở hổn hển xong, Vân Chi từ từ đứng lên trên mặt đất, hừ một tiếng với người đàn ông này "Ta tin nguoi mới là đứa ngốc! Ta đi đây, đừng đi theo ta!"

Dù sao hiện tại nàng vừa trải qua một trận hoảng sợ, cái gì cũng không cảm thấy an toàn, cho dù vừa rồi có là kẻ thù của hắn, không liên quan đến hắn, nhưng nguy hiểm vẫn là từ chỗ hắn mà ra, những kẻ đứng sau màn lại không tính toán rõ ràng mà lại có thể bảo đảm nàng và cả phủ tướng quân được an toàn.

Vốn định xoay người gọi lại nàng, nhưng lại nuốt xuống. Hiện tại hắn cần phải xử lý đám người này trước đã, vừa rồi còn cố kị vì có Vân Chi ở đây, hiện tại hắn sẽ cho đám người Diêm Hỏa Môn biết thế nào là hối hận!

Vân Chi buồn bực đi xuống núi, lại thiếu chút nữa đụng phải một người "Oa? Tàn Lăng, làm sao nguoi lại ở đây?"

"Chẳng phải nguoi cho người đến tìm ta sao, ta cũng chỉ mới vừa đến đây thôi." Tàn Lăng nhàn nhạt trả lời, ánh mắt lại nhìn về phía sau lưng Vân Chi và suy nghĩ sâu xa, lại nhìn thấy Vân Chi toàn thân áo trắng giờ đã dơ dáy bẩn thỉu không chịu nổi, nhíu mày: "Đã xảy ra chuyện gì rồi sao?"

"Ra ngoài gặp chuyện xui xẻo, không biết nhìn người, là xui xẻo thôi!" Vân Chi nhăn mặt lại, buồn bực nắm chặt y phục nhìn vô cùng thâm trầm, cắn hận nói.

"Là người đàn ông mặc đồ đen kia không? Có phải trên mặt hắn có đeo một cái mặt nạ màu vàng?"

"Làm sao mà nguoi biết được? Nguoi biết người đàn ông đó sao?" Ngay cả một thị vệ bên người Hoàng thượng mà cũng có thể nổi tiếng đến như thế hay sao?

Một lần nữa trong đầu lại hiện lên hình ảnh khuôn mặt mới chỉ nhìn thấy một bên kia rồi nhìn Vân Chi chậm rãi nói: "Nếu ta nhìn không lầm thì có lẽ hắn là cung chủ Ly Thiên cung, Cực Thiên!"

"Ly Thiên cung? Rất mạnh sao?" Vân Chi khinh thường hừ hừ, chỉ cần liên quan đến người vừa rồi là lại thấy oán hận nên đối với cái Ly Thiên cung này cũng hoàn toàn không xem trọng.

"Ừ, trên giang hồ Ly Thiên cung là một tổ chức thần bí, ôm đồm cả điều tra tình báo, ám sát người khác, thành lập bí mật trong bóng tối nhưng phạm vi ảnh hưởng của thế lực này dần dần bành trướng rộng. Khi hành sự thì tàn nhẫn dứt khoát, không một môn phái nào trong giang hồ dám trêu chọc cũng không thể nịnh bợ." Khi nói về Ly Thiên cung, giọng điệu của Tàn Lăng vô cùng trịnh trọng, trong giọng nói vừa có sự bội phục nhưng cũng có cả sự bài xích.

Hắn cũng chỉ được nghe nói về cung chủ Ly Thiên cung qua những lời đồn đại, nhưng lại không ngờ rằng hắn lại có thể dễ dàng hiện thân ở bên người Vân Chi như vậy.

Nghe Tàn Lăng giải thích xong, Vân Chi cảm thấy có chút kinh ngạc, không ngờ đến một tổ chức lớn trong giang hồ như vậy lại đi làm việc cho Hoàng cung, xem ra hậu thuẫn của Hoàng thượng rất mạnh mẽ nha, hiện tại ngấm lại quyết định không hợp tác vừa rồi rồi không biết có phải là sai lầm không nữa?

"Suy nghĩ cái gì thế! Người như vậy rất nguy hiểm, về sau cách xa hắn một chút." Tàn Lăng thầm than một tiếng, người con gái trước mặt này rõ ràng là vô cùng thông minh, nhưng cũng có những hành động và lời nói vô cùng kỳ quái làm cho người khác không thể yên tâm.

"A....., ta biết rồi, đi thôi, trước tiên tìm một bộ quần áo để ta thay trước, sau đó chúng ta đi xem nhà." Tần Lăng nói rất đúng, người nguy hiểm như vậy vẫn nên cách xa một chút vẫn tốt hơn! Làn não nhiệt này thiếu chút nữa làm nàng quên việc chính sự cần làm.

Hai người cùng nhau xuống núi rồi đuổi Mộng nhi đang chờ dưới đó trở về.

Muốn nói tuy rằng cổ đại có vẻ lạc hậu, nhưng có điều không hoàn toàn chính xác, chính là phong cảnh đặc biệt mỹ lệ này, nhìn thật sự rất trữ tình.

Lúc này Vân Chi đang mặc một bộ nam trang màu xanh, ngồi cùng với Tần Lăng trên tầng hai của một quán rượu uống trà ngắm cảnh, lúc này con đường bên dưới lâu có thể coi là con đường nhộn nhịp nhất trong kinh thành Mặc Kỳ quốc, những âm thanh rao hàng từ các cửa tiệm, người trên đường đi qua đi lại dạo chơi có thể làm cho Vân Chi cảm thấy sự thích thú của họ.

"Đúng rồi, phố này gọi là phố gì?" Thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn về phía Tần Lăng đang ngồi đối diện hỏi, hiện tại Tần Lăng giống như thư ký của nàng, từ lúc mà đi theo nàng, giải thích nghi hoặc cho nàng.

Trên mặt có chút ửng đỏ, Tần Lăng hơi chần chừ rồi mới mở miệng giải thích: "Phố này gọi là Hoa Liễu phố, khu khu, là nơi vui chơi trăng hoa nổi tiếng nhất Mặc Kỳ quốc. Ban ngày thì người bán hàng rong mua bán náo nhiệt, tối đến thì là nơi vui chơi của oanh yến và ca hát."

"Hoa Liễu phố sao?" Vân Chi dùng tay nâng cằm lên, ánh sáng phát ra từ đôi mắt màu lam bắt đầu di chuyển. "Vậy thì tìm một viện ở con đường này để làm nơi đặt chân đi."

"Tại sao lại ở một nơi hỗn độn như thế này." Tần Lăng kinh ngạc nói, từ đầu đến cuối hần vẫn không thể theo kịp suy nghĩ của nàng.

"Ai! Một nơi hỗn độn như này cũng có chỗ tốt! Chúng ta có thể nhận được tin tức mới nhất trước tiên! Càng loạn! Chúng ta càng dễ dàng ẩn thân mà không dễ bị phát hiện. Còn nữa, ta nhìn từ trên này xuống, nếu tâm tình ta tốt thì có thể mua đứt cả con phố này cũng không thành vấn đề." Vân Chi như một lão sư đang giảng dạy, giải thích với Tần Lăng, lời nói rất đúng khiến đối phương vô cùng sửng sốt.

Bệnh nghề nghiệp từ kiếp trước của nàng đột nhiên bộc phát, nhìn thấy địa bàn có hy vọng phát triển thì trong não lại nảy sinh vô số ý tưởng, tuy nhiên, nàng cũng chỉ nói ra một chút thôi, con phố lớn như vậy nàng cũng không cần phải lấy hết làm gì.

"Vị công tử này, tại hạ có thể ngồi ở chỗ này không?" Đột nhiên một giọng nói dịu dàng như ngọc ngắt ngang lời nói chuyện của hai người, một bộ trường bào màu ánh trắng xuất hiện bên bàn của bọn họ.

Giương mắt nhìn lên, lại nhìn thấy một nam tử nho nhã mặc bộ trường bào màu xanh trúc càng làm nổi bật lên sự mê người, mà lúc này người này lại nhã nhặn cười yếu ớt với nàng, vừa hay lại chính là Công Ngọc Viêm Bản nhìn thấy trong hoàng cung ngày hôm ấy.

Rướn cổ lên nhìn ra phía sau lưng hần rồi lại quay lại nhìn Công Ngọc Viêm Bản buồn bực nói: "Nhiều người như vậy sao không tìm chỗ khác ngồi, vì sao cứ phải ngồi ở chỗ chúng ta!"

Nếu không phải hiện tại nàng đang mặc nam trang thì nhất định nàng sẽ cho rằng Công Ngọc Viêm Bản này đang trình diễn màn kịch cũ rích để tiếp cận mỹ nữ.

Đối với biểu hiện không hoan nghênh hiển nhiên của Vân Chi nhưng Công Ngọc Viêm Bản vẫn duy trì nụ cười hoàn mỹ nhất: "Vị trí ngắm cảnh tốt nhất ở quán rượu này vừa vặn ở gần cửa sổ, hôm nay không may nhưng cũng không thể ép buộc nên chỉ có thể mạo muội ngồi cùng bàn với công tử, tại hạ nguyện ý mời khách tạ tội."

Nói xong không đợi Vân Chi đồng ý đã nhấc góc áo lên ngồi vào giữa hai người, động tác nho nhã cao quý khiến một đám nữ tử bên cạnh si ngốc nhìn lên.

Vân Chi liếc hần một cái, nói một đồng câu vô nghĩa làm gì không biết, nói thẳng là muốn mời khách không được sao!

Giả bộ ôm quyền, cũng không khách sáo với hần nói "Nếu vị công tử này đã thẳng thắn như vậy thì không cần cảm ơn!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Q.1 - Chương 16: Mười ngày đánh cuộc

"Đó là đương nhiên!" Công Ngọc Viêm Bản nhẹ nhàng cười cười, khuôn mặt đẹp như ngọc kia cười rộ lên giống như một loại gió xuân thổi vào khiến người khác cảm thấy thư thái.

Người nam tử tuấn tú phiêu dật trước mặt này từ đâu đó lộ ra vẻ tiêu sái tùy hứng, hơn nữa vừa rồi trong lúc vô tình nghe thấy lời nói vừa sâu sắc vừa độc đáo như vậy nên hẳn mới bị hấp dẫn qua đây.

Không ngờ đến có thể gặp được người thú vị như vậy, Công Ngọc Viêm Bản đầy hứng thú, tao nhã mở cây quạt trong tay, cất cao giọng nói: "Vừa rồi trong lúc vô ý nghe thấy được công tử muốn mua lại Hoa Liễu phố này, sợ rằng là đang nói đùa đi, ai mà không biết nhờ Hoa Liễu phố này mà các ông chủ ở đây đều là vô cùng giàu có!"

Liếc mắt nhìn nụ cười ôn hòa của người đàn ông này, người này đang khinh thường năng lực của nàng sao? Vân Chi không chịu thua nhìn lại, chỉ là một con phố mà thôi, chỉ cần biết sử dụng kế sách thì đều có thể mua được.

Bị Vân Chi nhìn chằm chằm như vậy, càng ngày Công Ngọc Viêm Bản càng không được tự nhiên, cúi đầu nhìn lại toàn thân mình từ trên xuống dưới kiểm tra một lần nữa, rồi lại ngẩng đầu lên, đã thấy nàng lộ ra nụ cười đầy ẩn ý, nụ cười ôn nhu như ngọc kia làm cho người khác cảm thấy như đắm chìm trong cảnh xuân sáng lạn.

"Nếu công tử cảm thấy như vậy không được, không bằng chúng ta đánh cược xem thế nào? Cược xem trong vòng mười ngày ta có thể thu mua toàn bộ cửa tiệm ở phố Hoa Liễu này được hay không!" Vung tay về hướng đường phố ngoài cửa sổ, tuy là đang cười nói nhưng giọng điệu trong đó khiến người khác có thể cảm thấy được là nàng không hề nói đùa.

Công Ngọc Viêm Bản bị giọng điệu bình tĩnh cũng ánh sáng rực rỡ tỏa ra từ đôi má kia làm cho rối loạn, người đàn ông này là ai vậy, sao có thể nói ra một lời nói điềm tĩnh đến như thế, theo như hắn biết, ở Mặc Kỳ quốc trừ bỏ có mấy người kia ra thì cũng không tồn tại người nào có thực lực như vậy.

Trong lúc này, hắn cũng cảm thấy vô cùng hứng thú, người có ý tứ như vậy hẳn cũng muốn hảo hảo mà kết bạn.

"Có thể, người nói xem định đánh cược như thế nào!" Thu cây quạt lại, Công Ngọc Viêm Bản bày ra vẻ mặt lạnh nhạt đáp lại. Trong lòng tuy biết rằng người đàn ông trước mặt này không hề đơn giản, nhưng trước sau gì cũng không tin tưởng hắn có khả năng làm được việc này.

"Nếu người nào thua, người đó phải làm đủ mọi chuyện có khả năng cho đối phương trong vòng hai năm, không được chối ý!" Dựng thẳng hai ngón tay đến gần trước mặt hắn, lúc này Vân Chi cười nụ cười vô cùng quý dị.

Tiền đặt cược này không nhỏ nha, Công Ngọc Viêm Bản trầm nghĩ, người đàn ông này nắm chắc phần thắng như vậy sao? Hắn không sợ thua rồi sẽ bị rơi vào tay mình sao!

"Được!" Sáng khoái đồng ý, nụ cười ôn nhu yếu ớt trên mặt kia vẫn ung dung bình tĩnh như vậy. "Nếu thời gian mười ngày không đủ thì có thể thư thả thêm vài ngày."

"Không cần, thời gian mười ngày là đủ rồi!" Cao giọng cười sau đó đứng dậy. "Thời gian không còn sớm nữa, tiền nước trà này làm phiền công tử, Tàn Lăng, chúng ta đi!"

Lúc này đã đi rồi hả? Công Ngọc Viêm Bản vội vàng ngăn hai người lại, ôm quyền hỏi: "Tại hạ Công Ngọc Viêm Bản, không biết nên xưng hô với công tử như thế nào?"

"Đến khi con phố này đổi chủ nhân tự nhiên người sẽ biết!" Vân Chi vừa đi vừa trả lời, cũng không hề quay đầu lại mà cứ đi về phía trước.

Nhìn bóng lưng không tầm thường của hai người vừa rời đi, Công Ngọc Viêm Bản rơi vào trầm tư, xem ra cần phải hảo hảo điều tra xem thân phận hai người này là gì rồi.

Tuy nhiên, lần đánh cược này, hắn nhất định sẽ thắng! Trên phố Hoa Liễu này không phải cửa hiệu nào cũng nổi danh, nhưng chỉ cần một nhà không đồng ý bán thì phố Hoa Liễu này cũng không bị tính là bán đứt!

Đi theo Vân Chi từ quán rượu ra, Tàn Lăng vẫn không lên tiếng nhưng lúc này lại không nhịn được hỏi: "Người thật sự muốn mua lại toàn bộ con phố này sao? Sau khi mua được thì muốn làm gì?"

Dừng bước, xem ra tâm tình của Vân Chi không hề tệ. "Mua ít là mua mà mua nhiều cũng là mua, người không biết cảm giác có được một thần y làm việc cho ta rất tốt sao!"

"Người có biết hắn, hắn là ai vậy?" Sau khi kinh ngạc, Tàn Lăng cũng yên tâm hơn, nếu nàng biết đối phương là ai mà vẫn cùng hắn đánh cược thì tất nhiên trong lòng đã có sẵn tính toán.

"Ta cũng chỉ là nghe nói qua mà thôi, hiện tại lại cảm thấy có vài phần hứng thú, người nói ta nghe về hắn một chút đi." Tiếp tục đi về phía trước, không hề quay đầu nên không thể thấy dáng vẻ cảm thấy hứng thú của nàng, nàng chỉ muốn hiểu thêm về đối thủ thôi, biết người biết ta mới trăm trận trăm thắng!

Tàn Lăng cũng không nói nhiều, trực tiếp nói những tin tức mà mình biết ra: "Công Ngọc Viêm Bản là con cả của Tướng phủ, nhưng lại không kế thừa gia nghiệp, lại trầm mê y thuật, được mệnh danh là thần y. Tính tình ôn hòa, rộng lượng, tài hoa trác tuyệt, đứng hàng thứ hai trong ba vị công tử, người đời đều gọi hắn là Viêm Bản công tử."

"Ba vị công tử? Vậy hai khác là ai?" Vân Chi vừa đi vừa lẳng lặng lắng nghe, đầu hơi nghiêng nghiêng, đưa ra nghi vấn mình cảm thấy hứng thú.

"Thái tử Hách Liên quốc Hách Liên Diệp, nhân phẩm và tướng mạo đều thuộc loại thượng thừa, tài hoa hơn người, được gọi là công tử. Còn có một vị....." Dừng lại một lúc, cũng khiến Vân Chi phải dừng bước, tò mò chờ đợi.

"Có lẽ hiện tại hắn đã bị mọi người lãng quên rồi cũng nên, mười năm trước Dự Vương Mặc Kỳ Quốc tài năng được người người ái mộ, năm ấy bảy tuổi có thể đứng độc lập trên triều đình, có thể tranh luận với đủ loại quan lại, mười tuổi là lúc văn tài võ lược mà không người nào trong triều Mặc Kỳ quốc có thể địch lại, đến năm mười ba tuổi có thể mang binh đi đánh giặc, chiến thắng trở về, là người đứng đầu trong Ba vị công tử. Nhưng không lâu sau bị bệnh nặng trở nên điên loạn, ngu ngốc."

Từ dưới đáy lòng thờ dài tiếc hận một tiếng, khi hắn còn nhỏ, Tần Lăng thường xuyên được nghe bên tai những chuyện liên quan đến tài năng của Mặc Kỳ Uyên. Bởi vậy có thể coi đây chính là đối tượng chính mình thời niên thiếu muốn cạnh tranh, nếu có một ngày có thể tỷ thí cùng hắn thì cho dù có thua cũng được!

Thì ra không phải là bẩm sinh nhà, được nghe lại cảm thấy vẫn rất đáng thương! Vân Chi yên lặng trầm tư, thôi, từ sâu đối tốt với hắn một chút là được.

"Được! Chúng ta bắt đầu đi! Kế hoạch thu mua con phố này ngày mai ta sẽ đưa cho ngươi, hiện tại chúng ta đi thu phục mấy nhà trước, rồi ngươi xem ta làm thế nào, ngày mai cứ thế mà làm theo là được." Trước tiên, Vân Chi kết thúc cuộc trò chuyện, ngừng đầu đi về phía trước, công việc trong đầu làm cho tinh thần nàng hưng phấn sinh động hẳn lên. "Đúng rồi, Thiên Đại Duật đã đưa đầy đủ bạc cho ngươi chưa?"

Tần Lăng đã bắt đầu quen với việc nàng đột nhiên đổi đề tài, thân nhiên nói: "Thiên Đại Tướng quân đã đưa bạc đủ để mua lại mười cửa hàng ở đây."

"Tốt lắm, chúng ta sẽ giảm bớt các bước. Trước hết vào nơi này đi!"

Vân Chi đột nhiên dừng bước trước cửa lớn màu đỏ đang đóng chặt, trên cái bảng hiệu trang trí hoa lệ kia rõ ràng có viết ba chữ "Di Hồng Viện" to tướng!

Không đợi Tần Lăng đang kinh ngạc kịp phản ứng lại, nàng đã đẩy cửa đi vài, tự nhiên như là đang đi dạo phố.

Sau khi vào cửa, phát hiện trong đại sảnh không có lấy một bóng người, Vân Chi tìm đến một cái bàn nhàn nhã ngồi xuống, ngón tay thon dài bình tĩnh gõ lên mặt bàn vài tiếng, âm thanh vọng lại trong không gian trống trải nghe có vẻ đặc biệt to.

Chỉ trong chốc lát, một người phụ nữ mặc bộ đồ đồ tươi, nhìn qua cách ăn mặc có thể biết đây là một người phụ nữ trung niên đi từ trên cầu thang xuống, nhìn thấy Vân Chi đang ngồi trong đại sảnh và Tần Lăng đứng phía sau lập tức để lộ ra nụ cười chuyên nghiệp, nàng đã gặp bao nhiêu loại người, đương nhiên có thể nhìn ra được hai người này hoàn toàn không phải nhân vật tầm thường.

"Ai ôi, bây giờ còn là ban ngày ban mặt, công tử chẳng lẽ không chờ kịp sao!" Tú bà ưỡn ẹo cái thân thể đầy đặn đã đi đến trước mặt Vân Chi, khuôn mặt tươi cười tươi rói.

"Như thế nào? Không hoan nghênh có phải không!" Vân Chi bày ra bộ dáng một công tử kiêu ngạo, khí thế quyết không chịu thua. "Bản công tử đến là đưa cho ngươi cơ hội kiếm tiền, ngươi phải nắm bắt lấy cơ hội nha.....!"

"Hả....? Cơ hội gì cơ công tử, nói ta nghe một chút xem sao?" Tuy rằng trên mặt là vẻ mặt đặc biệt hứng thú, nhưng có thể nghe ra được trong giọng nói đã không còn bình tĩnh tự nhiên như vừa nãy, vén váy ngồi bên cạnh Vân Chi, cười duyên rĩ nhìn Vân Chi.

Nhìn dáng vẻ đàm phán bình tĩnh thuần thực này của nàng thì xem ra cũng là người làm ăn, Vân Chi giữ vững tinh thần, như thế này thì càng muốn nắm chắc sinh ý này.

Từ từ tiêu sái đi đến mở cửa sổ phía trước ra, hai mắt nhìn ra cảnh sắc bên ngoài, trong giọng nói chưa đầy sự kiên định, dừng cảm: "Bán lại nơi này cho ta, ngươi cứ tiếp tục làm theo ý ngươi, ta có thể biến nơi này thành nơi có lượng khách đến đông nhất, kiếm về số tiền lớn nhất trên vùng đất này."

Thật sự là có khí phách! Một người nào đó đứng ở một nơi bí mật khóe miệng nhếch lên, người phụ nữ này luôn biết cách để mình trở thành tiêu điểm chú ý!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trên Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Q.1 - Chương 17: Chuyển tối sang sáng

Liễu Yên bị khí thế đó làm cho ngẩn người, rồi sau đó cười nhẹ ra tiếng: "Công tử đang nói đùa sao! Di Hồng Viện chúng ta đang làm ăn vô cùng tốt, hơn nữa nơi này vốn dĩ là nơi nhộn nhịp nhất trên phố Hoa Liễu này, chuyện mà công tử nói thật đúng là chuyện cười nha.."

"Làm ăn đang rất tốt sao?" Vân Chi nhìn nàng cười châm chọc, rồi sau đó quay đầu giờ nhẹ tay lên, chỉ ra hướng ngoài cửa sổ. "Nếu ta không đoán sai thì mấy thanh lâu ở phía đối diện mang đến cho tú bà ngươi không ít áp lực đi! Hơn nữa, không ai nói là thanh lâu chỉ có thể mở cửa buổi tối, khách khứa tuy nói là đều đến tìm vui nhưng nếu không hoàn thiện phong cách phục vụ thì chẳng khác nào đuổi khách! Như vậy quá lãng phí thời gian, xói mòn tiền"

tài, ta nghĩ tú bà sẽ không phải là không muốn kiếm tiền đi?"

Liễu Yên bị cảm giác nhạy bén và phân tích tinh tế của nàng làm cho kinh ngạc, tuy Di Hồng Viện của nàng có thể xem là nằm ở nơi làm ăn rất tốt trên phố Hoa Liễu này, nhưng đây cũng là điểm yếu trí mạng, mấy thanh lâu phân bố gần đây khiến khách bị phân tán, dòng người bị chia ra nhiều nơi. Nếu có thể cải thiện có lẽ đối với việc tình báo của chủ thượng cũng sẽ thuận tiện hơn lên rất nhiều. Người trước mặt này hẳn là một thương nhân thông minh lanh lợi, nếu có thể tin nhiệm thì hợp tác cũng không hẳn là có vấn đề.

Trong lòng đầy sự ngạc nhiên, nhưng trên mặt vẫn duy trì được nụ cười tươi quyến rũ: "Điều công tử nói quả là hấp dẫn người khác, tuy nhiên cần phải làm như thế nào thì vẫn cần công tử tiết lộ ra một ít."

"Không vội, ngày mai ta sẽ phái người đưa đến cho người phương án cụ thể, người còn đầy đủ thời gian để xem xét. Hơn nữa,...." nghiêng người bình tĩnh nhìn Liễu Yên, đôi mắt màu xanh xinh đẹp lóe lên tinh quang, "Mục tiêu của ta là toàn bộ con phố Hoa Liễu này, đến lúc đó tất cả các thanh lâu hợp nhất không biết tú bà có hay không có hứng thú quản lý tất cả số thanh lâu này?"

"Đề nghị của công tử ta sẽ cố gắng suy xét, hy vọng phương án ngày mai công tử đưa đến sẽ không làm ta thất vọng." Thu hồi lại nụ cười giả vờ quyến rũ, Liễu Yên thật sự cảm thấy hứng thú với chuyện này, quyết định sẽ đem việc này bẩm báo lại với chủ thượng.

"Đó là điều đương nhiên, ta sẽ đề xuất ra cho người phương án trăm lợi mà không có một cái hại nào, người bảo các cô nương xuất bị thật tốt đi, đến lúc đó nếu không cạnh tranh giành được thì sẽ bị đào thải đó." Vân Chi nói một cách tự tin, giọng điệu hài hước kia càng làm cho người khác tự nhiên cảm thấy tin tưởng. "Đúng rồi, còn có một chuyện cần làm phiền tú bà, người ở đây đã quen, có thể phiền người tìm giúp ta một tòa nhà được không, sạch sẽ mát mẻ là được."

"Việc ấy chỉ là chuyện nhỏ đối với ta, công tử có thể yên tâm." Mặc dù miệng đồng ý như vậy nhưng trong lòng thì thâm kinh ngạc, chẳng lẽ vị công tử có thực lực này là người nơi khác đến làm ăn hay sao? Sở dĩ nàng có thể đoán được vì người như vậy ở Mặc Kỳ quốc thì đã nổi tiếng lâu rồi. Xem ra chuyện hợp tác hôm nay cũng không phải là mục đích cuối cùng, nàng cần phải bẩm báo lại cẩn thận với chủ thượng mới được.

"Vậy thì làm phiền người, tại hạ đi trước một bước!" Nơi này có thể thu phục quả không ngoài dự kiến của nàng, Vân Chi ôm quyền sáng khoái xoay người đi.

"Ta đây cung tiễn công tử."

Nhìn theo hướng hai người rời đi, ánh mắt mỉm cười dần trở nên thâm thúy. "Người đâu, đi theo hai người kia."

"Từ đã."

Một giọng nói đàn ông lạnh nhạt mà hùng hậu từ phía sau truyền đến, Liễu Yên giật mình, xoay người lại nhìn một người đàn ông toàn thân mặc đồ đen, trên mặt là chiếc mặt nạ vàng càng khiến hắn trở nên thần bí.

"Chủ thượng!" Lập tức Liễu Yên khom người hành lễ.

"Hai người này không cần điều tra, những điều họ vừa nói với người, người cứ đồng ý là được!" Cực Thiên nhân nhạt phênh phó, nhìn đến nơi Vân Chi vừa ngồi lúc nãy, đôi mắt thanh thúy dưới mặt nạ màu vàng đã sớm du động đến nơi nào, để lộ ý cười sâu xa.

"Vâng, thuộc hạ tuân mệnh!" Mặc dù còn chút nghi ngờ nhưng Liễu Yên vẫn trịnh trọng lĩnh mệnh.

Lúc Vân Chi trở lại Dự Vương phủ đã là chạng vạng tối, hiện tại chính nàng đã tự phân phòng ra, nàng lại đang có hứng đi dạo trong vương phủ, trong lúc vô tình lại phát hiện nhiều cái không bình thường ở nơi này, trong vương phủ này rất ít người làm nhưng lại có rất nhiều người luôn âm thầm giám sát. Một kẻ gốc ở trong vương phủ mà phải huy động nhiều người đến trông coi vậy sao, thật sự là quá kì lạ rồi.

Vân Chi vừa đi vừa miên man suy nghĩ, vừa thuận tiện thăm dò địa hình trong vương phủ, trong lòng âm thầm thám phục người đã xây dựng vương phủ này có nhiều đường nét độc đáo như vậy, không thể nói là tất cả mọi khu vực đều bị bộc lộ trước mắt mọi người, ví dụ như thư phòng, các loại phòng ngủ đều tương đối ở nơi kín đáo, hoặc bốn phía đều có chỗ có thể ẩn nấp, bố trí như vậy theo nàng là an toàn nhất.

Đi tới đi lui, đột nhiên phát hiện căn phòng phía trước lóe lên ánh sáng đèn, mà căn phòng kia lại vừa đúng là thư phòng của vương phủ, Mặc Kỳ Uyên là một người đàn ông, vậy thì sách trong phòng này là ai sử dụng? Trong lòng tò mò, Vân Chi tự nhiên nâng chân lên bước về hướng thư phòng.

"Tỷ tỷ!" Một giọng nói dịu dàng kêu lên khiến cho Vân Chi phải dừng bước.

Nhìn người con gái từ phía bên kia thư phòng đi đến, ngũ quan xinh đẹp, nụ cười dịu dàng, toàn thân mặc trang phục màu vàng càng phụ trợ cho khí chất thanh khiết của nàng. Vân Chi tìm tòi nghiên cứu người con gái trước mắt này, suy đoán xem thân phận của nàng là gì, vì sao vừa đi đến lại gọi mình là tỷ tỷ.

"Tiểu nữ là Lạc Băng Tuyết, gặp qua tỷ tỷ, tỷ tỷ có thể gọi ta là Tuyết Nhi là được." Người con gái kia mang theo nụ cười dịu dàng khiến cho ai cũng không nỡ từ chối, nhẹ nhàng làm một cái lễ: "Đã muộn thế này, tỷ tỷ còn chưa đi ngủ sao?"

Vân Chi không nói lời nào, hai mắt liếc về phía đèn sáng trong thư phòng, vô cùng nghi ngờ.

Lạc Băng Tuyết nhìn theo hướng nhìn của nàng, tiếp đó cười tự nhiên, vui vẻ nói: "A.... Uyên đã như thế này, sách trong phòng này cũng không sử dụng,



đột nhiên Tuyết nhi có hứng nên đến mượn sách trong phòng về một bức tranh, không ngờ lại khiến tỷ tỷ phiền lòng."

Sau khi được nghe nói một phen như vậy, mà Vân Chi nghe xong trong lòng lại cảm thấy nghi ngờ hơn, nhưng vẫn gật đầu, bình tĩnh nói: "Ta đi ngủ."

Nhìn theo hướng Vân Chi rời đi, biến mất trong bóng đêm, trong lòng vẫn thầm sinh nghi, vừa rồi nàng gặp mặt Thiên Đại Vân Chi nhưng thế nào lại không thấy nàng ta ngu ngốc như người đời vẫn lưu truyền, thậm chí nói nàng giả ngốc cũng không phải là không có khả năng.

Phía sau cửa phòng được mở ra, Mặc Kỳ Uyên toàn thân màu đen đi ra, chân thành nói: "Cám ơn, Tuyết nhi!

"Người còn phải nói cảm ơn với ta sao, ta nói rồi, ta sẽ yên lặng ở phía sau giúp đỡ người." Nhìn người đàn ông trước mắt, tình yêu đối với hắn trong ánh mắt không chút nào che dấu.

Ánh mắt khẽ hạ xuống né tránh, Mặc Kỳ Uyên dịu dàng nói: "Đã không còn sớm nữa rồi, Tuyết nhi người cũng nên đi nghỉ ngơi đi, ta phải người canh giữ nơi này là được."

"Ta đi nghỉ ngơi trước, người cũng cần phải đi nghỉ ngơi sớm một chút." Trong lòng tối sầm lại, lông mi dài che khuất thần thái trong đôi mắt, vừa rồi nàng thấy ánh mắt Uyên lóe một cái, chẳng lẽ trong lòng hắn đã có người khác? Có lẽ nào là Dự Vương phi!

"Mặc Hình!" Ở trong bóng đêm, đột nhiên Mặc Kỳ Uyên lạnh giọng mở miệng.

"Có thuộc hạ." Một bóng người vốn dĩ đang ẩn thân cách đó không xa nghe thấy tiếng lập tức xuất hiện bên người Mặc Kỳ Uyên, ôm quyền nhận lệnh.

"Dựa theo lời bốn vương nói, chế tạo ra một cái binh phù giả để lão yêu bà kia cho rằng chúng ta đã nắm được binh phù trong tay, chỉ cần bà ta còn kiểm chế được không ra tay trước thì cơ hội thắng của chúng ta càng lớn hơn nữa! Người nhanh chóng đi chuẩn bị đi!" Nếu như không nhanh động thủ chỉ sợ hào khí của binh sĩ sẽ suy yếu, lúc đó phải thua là điều không thể nghi ngờ, hiện tại nếu binh phù đang ở bên cạnh mình, nếu có thể lấy được thì tốt nhất nhưng không thể lấy thì hắn cũng có biện pháp lấy được binh quyền, ngày mai mọi chuyện sẽ sáng tỏ thôi!

Mặc Kỳ Uyên chấp hai tay phía sau lưng, đứng lặng yên ở nơi đó, cảm giác cô đơn vây lấy gắt gao, tao nhã vô cùng, chẳng lẽ trên thế gian này không có người nào có thể cùng hắn đứng sánh vai sao.

"Vâng, thuộc hạ cáo lui!"

Đêm tối dần dần dày đặc, ẩn sâu vô tận dưới màn đêm đen hắc ám, tĩnh mịch sâu thẳm làm cho người ta hít thở không thông.

"Người nào!" Kèm theo đó là giọng nói rét lạnh, một bóng trắng vừa định tiếp cận mà lại lướt qua.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trên Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Q.1 - Chương 18: Thiên Đại gặp nạn

Sau khi quay lại Vân Chi vừa định ló ra thì rốt cuộc lại bị phát hiện, giật mình đành phải chạy trốn. Sau khi chạy được vài bước thì nhất thời cảm thấy có cái gì đó không đúng, giọng nói của người đàn ông vừa rồi nghe rất quen, hình như là đã nghe thấy ở đây.

Suy nghĩ trong tích tắc, đột nhiên trong lòng chấn động, bước nhanh về căn phòng cách đó không xa.

Mạnh mẽ mở cửa vào, Vân Chi không nói hai lời liền đi vào bên trong tìm kiếm

"Nương tử, sao người lại đến đây, có phải đã hỏi hân chuyện phân phòng hay không? Nếu nương tử muốn ngủ ở đây, ta có thể ngủ trên sàn nhà, ta nói thật đó!" Chỉ thấy trên giường đột nhiên xuất hiện một người đàn ông làm Vân Chi giật mình kinh ngạc, chống tay ngồi trên giường, áo lót rộng thùng thình muốn tuột cả ra, hiển nhiên là đáng vẻ đã đi ngủ từ sớm. Lộ ra trong lồng ngực một mảng da thịt, dưới ánh trăng màu sắc kia đúng là màu bánh mật cường tráng.

Vân Chi xoắn xuýt lắc đầu, buồn bực chính mình sao lại có thể đoán ra khả năng này, tuy rằng giọng nói có chút giống nhau nhưng khí thế mà người đàn ông kia và tên ngốc trước mặt này hoàn toàn không có một xu quan hệ.

"Người ngủ đi!" Lạnh giọng phá tan mong chờ của đối phương, Vân Chi cũng không quay đầu lại đi về hướng phòng mình.

Nhìn Vân Chi đi ra khỏi phòng, lúc này Mặc Kỳ Uyên mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, xốc chăn lên, bên dưới hông là quần áo màu đen cũng giống như đang khăn trương mà vướng vào với nhau.

"Thật sự quá nhạy cảm." Cười nhẹ một tiếng, xem ra muốn lừa người phụ nữ này vẫn cực kỳ khó khăn nha!

Tuy rằng rõ ràng là như vậy, cho dù có bị nàng phát hiện là mình giả ngốc thì cũng không có gì, có lẽ còn có thể trợ giúp cho hắn, chỉ là trong đáy lòng hắn vẫn cứ hy vọng ở chung với nàng qua hình thức này. Trước kia vì ân nhân mà phải giả ngây giả dại, tuy nhiên sau khi gặp phải nàng thì cho dù phải giả ngu thì trong lòng hắn vẫn cảm thấy cao hứng.

Trước cứ như vậy đi, sau thời cơ chín muồi thì sẽ cho nàng biết.

Lại nhanh chóng mặc quần áo tử tế vào, nhảy ra ngoài cửa sổ, bây giờ không phải là lúc để ngủ, còn rất nhiều chuyện còn chờ hắn phải làm.

Ngày thứ hai, thời tiết âm u khô hanh, giống như điềm báo bão táp chuẩn bị đến, mây đen tụ tập nhưng vẫn không che được âm mưu phía dưới.

Từ trong cung lớn, khí tức tà mị cứ quanh quẩn đâu đây, dưới ánh sáng mờ mờ, nhưng không cần một ngọn đèn nào dẫn đường, dưới lớp lụa xanh mỏng không thấy rõ những người đang nghị sự bên trong chỉ cảm thấy vô cùng quỷ dị.

Một người đàn ông quý xuông bên ngoài lớp lụa mỏng màu xanh, thấp giọng bẩm báo: "Chủ nhân, mười vạn tinh binh đang đóng ở Bắc Sơn đang đi về hướng kinh thành, nghe nói cầm đầu là Hách Tướng quân, hắn nói có người dùng binh phù của Thiên Đại Tướng quân ra mệnh lệnh hành sự. Hơn nữa mười vạn tinh binh ở Duyên Sơn cũng có dấu hiệu xuất phát, chủ nhân, người xem....."

"Người nói cái gì!" Cùng với giọng nói thanh thúy vang lên là âm thanh chén ngọc vỡ tan tành, từ phía sau lớp lụa mỏng màu xanh là giọng nói phụ nữ trầm thấp mà thô bạo, đáng sợ giống như một loại gọi hồn lấy mạng.

Một đường ánh sáng màu xanh đen lóe lên xuyên qua tấm lụa mỏng manh mang theo tấm lụa mỏng bị cắn đứt bay lượn xuống đất, người đàn ông quý trên mặt đất còn không kịp ngẩng đầu kêu lên một tiếng sợ hãi thì đã rên một tiếng, rồi ngã xuống đất không dậy nổi, chỉ có hai người khinh thường nhìn chăm chăm, biểu hiện ra sự không cam lòng cỡ nào của hắn trước cái chết.

"Cho các người thời gian trông chừng mà các người vẫn để binh phù rơi vào tay bọn họ, thật đáng chết!" Đại Cơ đứng dậy, chán ghét liếc người đàn ông trên mặt đất, giọng nói đầy tức giận.

Khẩu Lệ Đại Cơ nắm chặt bàn tay, cái lão thất phu đáng chết kia, không ngờ lại dám phản bội ai gia!

"Người đâu!" Một tiếng quát lạnh lùng, lập tức có một người xuất hiện quý xuông, đối với người sắp chết bên cạnh coi như không nhìn thấy.

"Tình hình Diễm Hóa Môn luyện trận pháp chim đại bàng như thế nào rồi?"

"Tuy rằng không đạt được uy lực như chủ nhân mong muốn nhưng cũng chắc chắn là không có đối thủ rồi!" Người đàn ông trả lời, trong giọng nói tràn đầy sự tự hào cũng như kính sợ với người phụ nữ đối diện.

"Vậy thì hôm nay để ai gia xem chim đại bàng uy lực như thế nào!" Đại Cơ cười, trong con ngươi tà khí dần hiện ra làm cho người khác cảm thấy đáng sợ. "Bảo Diễm Hóa Môn mang theo đại bàng tới nay đến phủ Thiên Đại Tướng quân, người trong phủ, không để lại một ai!"

"Vâng, thuộc hạ lĩnh mệnh!" Mặc dù có chút kinh hãi, nhưng càng hưng phấn nhiều hơn, bọn hắn cũng muốn nhìn xem rốt cuộc chim đại bàng này có uy lực lớn đến dường nào!"

Ở nơi hắc ám gió tanh mưa máu tràn ngập, lời nói như đang hướng về một nơi nào đó mà sắp bị màu đỏ nhuộm chìm, hoàn toàn thôn tính.

Mà lúc này ở phủ Thiên Đại Tướng quân.

Vạn Ưc Liên cầm khăn tay, hai mắt nhìn kỹ vào người đàn ông trung niên bên cạnh, khóe miệng mỉm cười hạnh phúc từ đầu đến cuối đều không giảm đi tí nào, từ sau khi Chi Nhi xuất giá, lão gia liền đối xử với nàng cực kỳ thân mật, hai người như quay về dáng vẻ tương kính như tân mười mấy năm trước, nàng bây giờ thật sự đang cực kỳ thỏa mãn, cho dù lão gia đã vắng vẻ về mẹ con nàng hơn mười mấy năm nhưng nàng cũng không để ý nữa.

Nhìn thấy Thiên Đại Duật nhíu mày, tay chống trên trán xoa xoa, Vạn Ưc Liên lập tức hồi tỉnh, mang nước trà nóng vừa phải chuyển lên: "Lão gia, mệt rồi thì người nên đi nghỉ ngơi, không cần phải suy nghĩ quá nhiều."

"Vi phu không sao." Ôn nhu mỉm cười, nhưng trong lòng vẫn không ngừng lo lắng, trong lòng cảm thấy hình như có chuyện gì đó sắp xảy ra, cho dù là lúc đang ở chiến trường thì hắn cũng có cảm giác tinh thần không được yên như vậy.

"Sau khi vi phu xử lý xong vài chuyện, thì gia đình chúng ta có thể hưởng thụ tuổi già, thật sự rất là vui mừng!" Nghĩ đến cuối cùng có thể bỏ lại toàn bộ phần đầu hơn nửa đời người, Thiên Đại Duật cảm thấy bùi ngùi, thì ra đã đến lúc hắn nên an hưởng tuổi già.

"Đúng vậy....." Vạn Ưc Liên đang muốn mở miệng nói chuyện, thì đột nhiên lại chấn động trên mặt đất làm cho sợ đến mức giật mình.

Thiên Đại Duật trở nên cảnh giác, đứng dậy gỡ bội kiếm đang treo trên tường, mở cửa dò xét bên ngoài.

"Ồi, ời! Ồi!" Đột nhiên tiếng hét chói tai vang vọng từ phía trên phủ tướng quân, Thiên Đại Duật rút kiếm ra ngẩng đầu lên phía trên, chỉ thấy cách vài trượng phía trên có một cái gì đó khổng lồ trong nháy mắt che khuất toàn bộ phủ tướng quân, tiếng thét tàn nhẫn bên nhọt này được phát ra từ phía đông tây.

Toàn thân nó màu đen, lông chim màu đỏ rơi xuống khắp nơi, giống như một con chim nhưng cũng giống như một con thú đầu nhọn, bay bằng thân hình

không lồ, mà hai bên cánh khổng lồ đang múa từng hồi, một cú nhấc lên trên làm mái nhà vỡ vụn. Giống như bị noi thấp bé này quấy nhiễu làm cho mất hứng, chim đại bàng dùng sức mang cả thân thể nặng nề bay lên, trong nháy mắt dường như bị gió lốc ập đến, những gian phòng xung quanh đều bị rung lắc mạnh nhìn như sắp đổ đến nơi!

Toàn bộ người trong phủ đã sớm loạn, một đám cứ như kẻ điên chạy trốn trên bãi đất trống kêu cứu, thế nhưng lại bị gió rít thổi ngã lên mặt đất hoặc là bị ngất đi.

Trong khoảnh khắc Thiên Đại Duật lơ mờ nhận ra, cảm giác được nguy hiểm vô cùng, nguy hiểm đó bắt đầu từ con quái vật khổng lồ trước mắt bọn họ, bọn họ chỉ có cách chịu chết.

Vội vàng xoay người nói với Vạn Úc Liên: "Phụ nhân đi mau, đi tìm Chi nhi!"

Trên người đã sớm bị gạch ngói bay loạn làm trầy da nhưng Vạn Úc Liên cũng thật kiên cường, giọng nói kiên định gào thét lên giữa tiếng gió rít truyền đến bên tai Thiên Đại Duật: "Ta không đi, có chết ta cũng chết cùng một chỗ với lão gia!"

"Người đi mau đi!" Sau đó đưa người phụ nữ phía sau đến một nơi xa hơn, Thiên Đại Duật nắm chặt bảo kiếm, xoay người nhảy lên đỉnh, một mình trong bóng tối bắt đầu đánh lại chim đại bàng.

Chiều kiếm sắc bén, kiếm phong sắc nhọn, nhiễu loạn kẻ đang đùa giỡn trong bóng tối - chim đại bàng, còn kiếm thì chém trên người quái điều, bắt đầu phát ra hàng loạt âm thanh, con quái vật này quả là lì lợm!

Chim đại bàng bị chọc giận tiếng kêu to càng thêm kịch liệt, vung đôi cánh khổng lồ lên, cứ như vậy Thiên Đại Duật ngã xuống nóc nhà, không đợi đến khi hân đứng dậy, ngọn lửa đỏ rực như lửa trong địa ngục bao trùm toàn bộ phủ tướng quân!

Nhiều quả cầu lửa phun ra từ trong miệng chim đại bàng, những quả cầu lửa yêu dị kia vừa tiếp xúc với mặt đất thì bốc cháy ngàn ngọn, người ngã xuống đất trong nháy mắt biến thành tro tàn, ngay cả mặt đất cũng bị đốt nóng lên, cái này, không phải là lửa tầm thường ở nhân gian!

Ánh lửa ngàn ngọn bốc lên trời cao, chỉ trong khoảnh khắc, hai đời hưng thịnh phủ Thiên Đại Tướng quân đã bốc cháy không còn lại gì.....

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Q.1 - Chương 19: Giết mẹ diệt môn

Lúc đó, Vân Chi đang ngồi trong phòng ngắm người nhìn mưa rơi xối xả ở bên ngoài cửa sổ, đã sang tháng ba rồi, không phải là không nên có kiểu thời tiết mưa to gió lớn như thế này chứ.

Gió to điên cuồng thổi qua vách tường cửa sổ, tạo ra từng tiếng rít gào, mưa rào rào như tát mạnh vào cửa sổ đang đóng chặt, không hề theo quy luật nào cả, trong lòng Vân Chi có cảm giác không yên, trực giác mách bảo, hôm nay hình như có chuyện gì đó sẽ xảy ra.

Ánh chớp lóe sáng ngoài cửa, Mộng nhi cứ tiếp tục chạy trong mưa, vào đến phòng, lúc này Vân Chi mới nghe thấy tiếng khóc thương tâm của nàng, cộng thêm tiếng mưa rơi trên cửa sổ càng làm cho trong lòng Vân Chi lo lắng hơn.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Sau khi nhìn thấy một cảnh như vậy, Vân Chi sợ hãi hỏi.

Đột nhiên Mộng nhi đi đến quỳ sát dưới chân nàng, khóc không ra tiếng, đau buồn thật lâu mới nói được câu: "Thiên, Thiên Đại, gia tộc, hu hu, bị, diệt môn rồi! Vương phi.....Làm sao bây giờ....."

Trái tim treo ở trên cao như đang rơi xuống, nện vào vực sâu không đáy. Hồn phách Vân Chi giống như đang ở một nơi nào đó, vừa rồi, Mộng nhi nói.....diệt.....môn..... Vậy mẫu thân của nàng!

Đây Mộng nhi sang một bên, Vân Chi nghiêng ngả lao đảo chạy về hướng phủ tướng quân, mưa to xối xả không chút lưu tình nào tạt vào trên thân thể nàng, trên mặt nàng. Tuy nhiên, nàng không khóc, đó là mưa, mẫu thân tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì, nàng làm sao có thể khóc được chứ!

Cho đến khi chạy đến trước phủ tướng quân, Vân Chi đột nhiên mất hết sức lực để bước thêm bước nữa, cảnh tượng trước mặt nàng căn bản không cần nàng đi lên phía trước tìm kiếm chân tướng, lúc này phủ đệ chỉ còn lại là một mảng phế tích, bên ngoài dân chúng tụ tập lại thành một vòng tròn bán tán, không khí bên trong nhà tràn ngập mùi máu tanh cùng với mùi thịt bị nướng cháy, tất cả màu đen cháy sém trên mặt đất đang được nước mưa dội xuống che giấu đi, khói đen lượn lờ trên không trung giống như mang đi những mảnh hồn phách còn sót lại.

Trong đầu nàng giờ dường như có vô vàn âm thanh đang nói dồn dập: bọn họ đều đã chết, đều đã chết, một người cũng không để lại, kể cả mẫu thân của người!

"Không!" Gào lên một tiếng thê lương, Vân Chi dùng hết khí lực còn lại chạy vào trong phủ.

Cảnh tượng bên trong trông còn khủng bố hơn so với bên ngoài, mấy thi thể trên mặt đất không còn đầy đủ, mỗi thứ một nơi, toàn bộ nơi này tràn đầy không khí ảm u, nơi này có lẽ là địa phủ! Là địa ngục!

Vân Chi lập tức chạy vào trong sân, ánh mắt di chuyển xung quanh, cực lực tìm kiếm bóng dáng mẫu thân. Trong lòng lắm bầm, nhất định mẫu thân vẫn còn ở bên trong, lúc này, có lẽ là nàng đang may y phục.

Đột nhiên, nàng dừng bước, ngơ ngác nhìn về phía trước, bước lão đảo, trên mặt đất là một bộ hài cốt kèm theo vài mảnh vải, đây là quần áo mà mẫu thân thường xuyên mặc, cái kiểu hoa này nàng hẳn là không nhớ nhầm.

Một chút sức lực còn sót lại cũng đã bị vắt kiệt, Vân Chi cứ như vậy ngã thẳng tấp xuống đất, ôm lấy mấy mảnh vải vụn cùng với vài mảnh xương cốt khóc không thành tiếng. Thương tâm, tuyệt vọng, phẫn nộ, lúc này nàng đã vứt tất cả sự kiên cường bên ngoài vốn có!

Toàn thân run rẩy, móng tay đâm thật sâu vào trong lòng bàn tay mà không có chút cảm giác đau nào! Là ai! Là người nào mà lại tàn nhẫn như vậy!

Kiếp trước, nàng đã không hiểu kính được mẹ cả dòi, kiếp này nàng vẫn vô dụng khiến mẫu thân bị liên quan, rồi bỏ nàng mà đi, rốt cuộc là nàng đã làm sai điều gì mà ông trời lại đoạt đi của nàng quá nhiều như vậy!

"A...!" Vân Chi ngửa đầu gào to, tiếng khóc kinh thiên động địa vang vọng khắp phủ tướng quân, vì sao, vì sao lại cướp đi chút hạnh phúc bé nhỏ này của nàng!

"Người có khỏe không?" Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai Vân Chi, Vân Chi từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thấy một tấm mặt nạ màu vàng, hai mắt nàng trông rỗng, ngơ ngẩn nói: "Mẫu thân đã rời bỏ ta, lần này không phải là ta có chủ đích vứt bỏ người, mà không, là ta, chính ta lại rời bỏ nàng, ta sai lắm rồi....."

Nước mưa tạt vào trên khuôn mặt hoàn mỹ của nàng, giống như thay nàng rơi nước mắt khi nàng đã sớm cạn khô nước mắt.

Nhìn sự thương tâm vô cùng của nữ tử trước mặt, trong lòng Cực Thiên hung hăng giật giật, tay dừng lại một chút, nhưng vẫn không dừng lại được cảm giác muốn ôm người phụ nữ mềm yếu trước mặt này.

"Người không hề rời bỏ nàng, nàng cũng sẽ không rời bỏ người, phu thê bọn họ chỉ rời khỏi một vài ngày thôi, rồi mọi chuyện sẽ tốt lên thôi, toàn bộ sẽ tốt lên thôi." Cánh tay nhẹ nhàng vuốt phía sau lưng nàng an ủi, đôi mắt dưới tấm mặt nạ xẹt qua một tia sát khí!

Không biết hai người cứ ôm quây trên mặt đất như vậy bao lâu, lúc này mưa gió cũng đã dừng lại, vết máu trên mặt đất đều được rửa sạch nhưng vẫn không rửa sạch được mùi máu tươi tràn ngập trong không khí!

Đột nhiên Vân Chi ngẩng đầu chuẩn bị đứng lên, sự thương tâm tuyệt vọng trên khuôn mặt đã được thay thế bằng sự thù hận.

"Nếu có thể, hãy tìm giúp ta xem hung thủ có lưu lại dấu vết gì hay không!" Nói xong ngay lập tức cẩn thận tìm kiếm, nàng không thể tiếp tục khóc, lấy được cái gì, mất đi cái gì, nàng muốn tìm lại từng cái, tìm lại từng cái!

Không biết nên tiếp tục nói cái gì, hai mắt Cực Thiên chăm chú nhìn vào người phụ nữ trước mặt đang cố hết sức để chính mình kiên cường lên, có lẽ, báo thù sẽ cho nàng thêm hy vọng để sống tiếp.

Vân Chi dừng lại bên cạnh một khối thi thể cách đó không xa, người đàn ông này cách đây không lâu vẫn oai hùng mà lúc này lại im hơi lặng tiếng nằm ngù trên mặt đất.

Ngồi chồm hồm trên mặt đất, Vân Chi nhìn vào khuôn mặt vốn dĩ cứng rắn mạnh mẽ, lúc này cũng đã bị lửa thiêu đốt hoàn toàn thay đổi, nhưng vẫn còn cặp mắt với ánh nhìn trợn ngược kia, con ngươi đen mở rộng giống như còn đang cố gắng giữ lại hai ngọn lửa hừng hực.

"Người, phụ thân làm việc không đảm bảo trách nhiệm, ta đã dặn người bảo vệ thật tốt cho mẫu thân ta, người đã không làm tốt rồi lại còn rời đi như vậy, kiếp sau, nhất định người phải để cho mẫu thân ta làm phu nhân, để cho mẫu thân ta có thể hảo hảo mà khi dễ người." Vân Chi nhìn chằm chằm gương mặt trước mặt, thê lương tự nói thì thầm, còn tay thì run rẩy khép lại hai con mắt của hắn.

Cực Thiên đi đến, nhìn phương hướng cây kiếm đang nằm trên mặt đất cùng với vị trí tay cầm lại hoàn toàn khác nhau, trong lòng sinh nghi, đi đến cầm lấy cây kiếm nghiên cứu cẩn thận.

"Thái.....Hậu...." Vân Chi nghi ngờ khẽ nói kéo sự chú ý của Cực Thiên trở lại, cúi đầu nhìn về phía cây kiếm vừa nằm ở đó, trên mặt đất hiện lên rõ ràng hai chữ "Thái hậu" được viết bằng máu tươi, đây là nhắc nhở của người chết trước khi chết, không cam lòng tố cáo.

Thì ra là nàng! Khâu Lệ Đại Cơ, cái lão yêu bà kia! Không thể lấy được binh phù thể nên muốn cho toàn bộ mọi người trong phủ chôn theo binh phù! Hừ, nhưng mà nàng ta không biết, hiện tại binh phù nằm trong tay nàng, cả đời này bọn họ đừng hòng mà lấy được! Hơn nữa, nàng còn muốn dùng 20 vạn đại quân này làm cho lão yêu bà kia chết không có chỗ chôn!!

"Khâu...Lệ...Đại...Cơ, thù giết mẹ diệt môn, Thiên Đại Vân Chi ta không báo thì uống công làm người!" Lời thề mạnh mẽ hùng hồn được phát ra, dấy lên lửa giận hừng hực của Vân Chi, cũng đồng thời dự báo sự tranh đấu phía trước.

Nam tử đứng bên cạnh nghe thấy lời nói kiên định mà vững vàng đó, không biết như thế nào mà trong lòng khẽ run.

Từ đó, tất cả mọi người truyền nhau rằng, Thiên Đại đại tiểu thư ngốc nghếch mười mấy năm, cũng là Dự Vương phi, sau khi thăm sát diệt môn mà bỗng nhiên trở nên hoàn toàn tỉnh táo, trở nên thông minh cơ trí, giỏi giang, so với Thiên Đại nhị tiểu thư càng khiến người khác sinh lòng hiếu kì, tìm tòi nghiên cứu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.1 - Chương 20: Ghen tuông tung tóe

Trong mấy ngày kế tiếp, Vân Chi vẫn đóng cửa không ra ngoài, không biết là nàng muốn quên thế giới hay là muốn để thế giới lãng quên nàng.

Mộng nhi nhìn về phía cửa phòng đóng chặt, rồi than nhẹ một tiếng, mấy ngày nay nàng chỉ phụ trách việc đưa cơm một ngày ba bữa nhưng Vương phi một chữ cũng không nói với nàng. Tuy rằng nàng rất vui về chuyện Vương phi không còn ngốc nghếch nữa, tuy nhiên nếu vì không còn ngốc nghếch mà phải gánh trọng trách như vậy thì thậm chí nàng còn hy vọng là Vương phi cứ tiếp tục ngốc nghếch, ít nhất cũng sẽ không cần phải bị thương như vậy.

Quay đầu, lại thấy một người con gái mặc áo xanh đi đến, đó là Lạc Băng Tuyết người mỗi ngày đều qua đây.

"Lạc tiểu thư, người lại đến xem Vương phi sao." Tay nhanh nhẹn đón lấy chén thuốc bỏ trên tay nàng, cười ân cần hỏi thăm. Người con gái hiền hòa mỹ lệ như vậy khiến cho Mộng nhi không tự chủ muốn thân cận. Địa vị của nàng ở trong Vương phủ không hề thấp nhưng chuyện gì cũng tự mình làm, đối xử với người dưới cũng rất tốt.

"Tỷ tỷ vẫn như cũ sao? Đồ ăn sáng này có sử dụng hay không?" Lạc Băng Tuyết lo lắng hỏi, biểu hiện quan tâm tinh tế chân thành như vậy giống như là một người thân vậy.

"Ừ, Vương phi vẫn giống như mấy ngày trước đây, hoặc là ngồi ngẩn ngơ ở kia, hoặc là viết chữ vẽ tranh, đọc sách nhưng lại hoàn toàn không nói một câu nào, Mộng nhi cực kỳ lo lắng." Đặt thuốc bỏ xuống mặt bàn, xoay người lại khẽ thở dài. "Lạc tiểu thư, thật ra người không cần phải ngày ngày đều đến đây đâu."

"Không sao, ta muốn là người đầu tiên biết được khi nào tỷ tỷ bình phục....." Đột nhiên Lạc Băng Tuyết dời mắt nhìn về phía sau lưng Mộng nhi, vui mừng kêu lên: "Tỷ tỷ!"

Mộng nhi lập tức quay đầu lại thì thấy Vân Chi toàn thân mặc nam trang màu trắng vẫn bình yên vô sự đứng ở cửa, trừ bỏ việc gặp chuyện không may khiến nàng càng thêm lạnh nhạt so với trước kia ra thì cũng không có biến hóa gì quá lớn.

"Vương phi, người không sao đúng không?" Mộng nhi có đôi chút kích động hỏi, chỉ cần Vương phi không sao thì mọi chuyện đều sẽ tốt lên thôi.

"Ta có thể có chuyện gì sao?" Vân Chi thân nhiên đưa mắt nhìn Mộng nhi giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Ánh mắt chuyển đến nhìn Lạc Băng Tuyết bên cạnh, đôi mắt lộ vẻ khó hiểu.

Lạc Băng Tuyết cười dịu dàng, đi vài bước đến lại gần Vân Chi. "Tỷ tỷ, không phải là người đã quên Tuyết nhi rồi đấy chứ, Tuyết nhi lo lắng cho tỷ tỷ nên mới không mời mà đến, hy vọng tỷ tỷ sẽ không trách tội."

Lần trước trong bóng tối không nhìn thấy rõ ràng, hiện tại vừa nhìn thấy, trong mắt Lạc Băng Tuyết lóe lên chút kinh diễm rồi nhanh chóng biến mất, nàng biết người con gái trước mắt này khác mình chính ở sự dịu dàng, nàng là một loại phụ nữ có khí chất hiếm có, cao quý mỹ lệ mà vẫn có vẻ quyến rũ xinh đẹp, sau khi tự so sánh nàng cảm thấy mình bị hạ thấp xuống.

"Không có gì mà phải trách tội, nơi này không có treo lệnh cấm, đã đến đây thì để ta bảo người mời dùng trà vậy." Vân Chi đang vội vã ra ngoài nên không có tâm tư cùng người khác khách sáo, một câu nói lạnh lạnh làm cho Lạc Băng Tuyết cảm thấy hết sức khó xử, cũng không biết nên tiếp tục nói như thế nào.

"Vương phi làm sao có thể trách tội Lạc tiểu thư chứ! Vương phi, Lạc tiểu thư thật sự cực kỳ thân thiết nha, nhiều ngày qua mỗi ngày nàng đều mang thuốc bỏ đến thăm, nhưng thân thể Vương phi không thoải mái nên vẫn chưa có cơ hội nhìn thấy." Mộng nhi thấy đáng về lạnh lùng của Vương phi, khẩn trương nói lại chuyện của Lạc Băng Tuyết.

"Như vậy thì thật sự phải cảm ơn Lạc tiểu thư, Mộng nhi ở lại chiều dài, ta phải ra ngoài một chuyến." Vân Chi vung tay căn dặn Mộng nhi, tùy tiện nói một câu khách sáo rồi nhắm hướng cửa mà đi.

Nhanh bước đuổi theo, khuôn mặt vì sự tha thiết mà cũng đỏ thêm vài phần: "Tỷ tỷ, vừa đúng lúc Tuyết nhi cũng phải đi ra ngoài, không bằng để ta đi cùng tỷ tỷ đi."

Nhìn khuôn mặt trông ngốc như vậy Vân Chi không biết nói sao cả: "Vậy thì đi thôi."

Khi hai người đi đến trên đường lớn, không thể ngờ lại khiến cho người ta xôn xao như vậy, hai màu trắng xanh đan xen, hai người một thanh lệ nhẹ nhàng như nước, một tuấn mỹ tiêu sái như tiên, chính xác là một đôi kim đồng ngọc nữ.

Vân Chi làm như không thấy ánh mắt bắn ra từ bốn phía, nhưng Lạc Băng Tuyết thì không thể bình tĩnh như vậy, xấu hổ lấy khăn tay giả vờ lau mặt che lại.

"Nếu không quen thì trước tiên người cứ làm việc của người đi, ta muốn đi đến một chỗ trước đã." Vân Chi tiếp tục đi thẳng, giọng điệu nhàn nhạt không cho người bên cạnh chút tình người nào.

Mặc dù có khăn tay che mặt nhưng Lạc Băng Tuyết vẫn nhanh chóng giải thích: "Không phải, không có, hơn nữa, ta định đến tiệm may để lấy y phục đã đặt may, định đến trưa mới đến lấy, Tuyết nhi vẫn còn nhiều thời gian để dạo chơi với tỷ tỷ." Dừng lại một chút, nghĩ lại lời nói vừa rồi của Vân Chi, xoắn khăn tay lại lúng túng nói: "Cái kia, nơi tỷ tỷ muốn đến mà Tuyết nhi không tiện đi cùng thì ta có thể đợi tỷ tỷ ở đây."

Bình tĩnh nhìn người con gái ngay cả khi nói chuyện cũng phải thật cẩn thận này, trong ánh mắt Vân Chi mang theo tia tìm ôi nghiên cứu, nhưng lại không phát hiện ra điều gì, bất đắc dĩ nói: "Cũng không có gì bất tiện, nếu người muốn đi cùng thì đi cùng đi. Hơn nữa, hiện tại không được gọi ta là tỷ tỷ, gọi là Vân công tử hoặc cái gì thì tùy người."

Lạc Băng Tuyết sợ hãi đồng ý, tiếp tục đi theo nàng, đi mãi đến một quán trà, vừa đúng là quán trà mà ngày đó Vân Chi và Công Ngọc Viêm Bản đánh cược.

Hai người đi đến ngồi ở vị trí gần cửa sổ, Tần Lăng đã sớm chờ ở nơi đó.

"Tần Lăng, hiện tại mọi chuyện đã chuẩn bị đến đâu rồi?" Vân Chi cũng không giới thiệu Lạc Băng Tuyết, vừa đến liền vén áo lên ngồi đối diện Tần Lăng.

Nhìn thấy cuối cùng Vân Chi cũng xuất hiện, khuôn mặt tuấn tú vốn dĩ lạnh lùng chợt lộ ra nụ cười nhẹ nhàng. Ánh mắt thản nhiên nhìn về Lạc Băng Tuyết phía sau lưng Vân Chi, lựa chọn coi như không nhìn thấy.

Bày ra một xấp giấy tờ, Tần Lăng bắt đầu báo cáo kết quả một cách khái quát: "Đây là khế ước hợp tác của 99 cửa hàng trên phố Hoa Liễu này, nhưng có một nhà không chịu hợp tác, ta cũng bắt đầu ép họ theo cách người bảo rồi. Thương hội cũng bắt đầu bày tỏ thái độ, nhìn tình huống này thì trong hôm nay có thể thu mua toàn bộ."

Lạc Băng Tuyết hơi ngạc nhiên, người đàn ông lạnh lùng trước mặt này nhìn qua thì rất lạnh lùng, nhưng khi đối diện với người con gái này thì ánh mắt lại lộ ra sự ôn nhu. Chẳng lẽ Vương phi ra ngoài là để gặp người đàn ông này sao! Vậy thì Uyên phải làm sao bây giờ!

Sau khi nghe xong, Vân Chi nhíu mày gật đầu, sau đó cùng Tần Lăng bàn bạc chi tiết, trong lúc đó thỉnh thoảng nhìn Tần Lăng với ánh mắt tán thưởng, người này quả nhiên là có năng khiếu buôn bán, hẳn chỉ cần tiếp xúc vài ngày mà có thể nghĩ ra nhiều phương án buôn bán như vậy, rất có tiền đồ!

Lạc Băng Tuyết ngồi ở một bên ngó nghiêng nhìn hai người bàn bạc chính sự, trong lòng vô cùng ngạc nhiên, Dự Vương phi đã khỏi bệnh này quả nhiên rất đáng ngạc nhiên, không những mặc nam trang ra ngoài bàn chuyện buôn bán mà lại còn dựa gần vào người đàn ông khác như vậy, hoàn toàn không giống với hành vi của những người phụ nữ có chồng khác!

Đúng lúc cảm thấy buồn bực xấu hổ không nói được lời nào, ngay khi vừa ngẩng đầu lên thì đột nhiên thấy Mặc Kỳ Uyên xuất hiện, chỉ thấy lúc này hẳn hai tay nắm chặt, vẻ mặt phẫn nộ, hai mắt giống như sắp phun lửa đáng sợ kia có thể thấy hẳn đang vô cùng tức giận, hoặc có thể nói là đang cực kỳ ghen tuông.

Ánh mắt Lạc Băng Tuyết trở nên tối sầm, hẳn cực kỳ để ý sao? Trước đây cho dù có chuyện gì xảy ra hẳn đều cố gắng che giấu cảm xúc chân thật của mình, nhưng giờ bất ngờ đối mặt với Uyên như vậy, lại nhìn thấy vẻ mặt phẫn nộ của hắn! Người Uyên thích chính là Vương phi của hắn sao!

"Nương tử ~!" Một âm thanh quái dị lập tức cắt đứt cuộc trò chuyện của hai người, thậm chí là thu hút sự chú ý của toàn bộ mọi người trong quán trà.

Mọi người đem ánh mắt đổ dồn về đám người trên bàn này, suy đoán xem có phải vừa rồi Dự Vương gọi nương tử có phải là người con gái mặc áo xanh kia không, hơn nữa thoạt nhìn qua thì quả nhiên xứng danh mỹ nữ nhu mì, Dự Vương phi thật sự đã trở nên thông minh hay sao!

Vân Chi nghe thấy giọng nói, lại nhìn thấy Mặc Kỳ Uyên với vẻ mặt quần quýt vô cùng nhiệt tình đi về phía nàng, không đợi đến khi hắn đi đến gần bên cạnh thì túm lấy áo hắn, oán hận tiến lại gần lỗ tai của hắn, thấp giọng nói: "Không cho phép gọi là nương tử, gọi ta Vân công tử."

"Nương.... Vân công tử, có phải là cố ý đến đón ta không!" Khuôn mặt lộ vẻ nghi ngờ nhưng sau khi Vân Chi buông tay ra vẫn ngoan ngoãn đổi cách xưng hô. Nhân lúc nói chuyện không chút dấu vết tách Tần Lăng sang một bên, dính chặt lấy Vân Chi giống như sợ nàng bị lấy mất.

Lúc này tâm tình Mặc Kỳ Uyên vô cùng không tốt, vừa rồi hẳn ngồi bàn công việc ở bên cửa sổ quán trà đối diện, lại vừa hay nhìn thấy Vân Chi cùng với tên đàn ông này cùng nhau tựa vào đường như vô cùng thân thiết, với góc nhìn của hẳn hai người này chính là đang liếc mắt đưa tình, quan hệ quá mức thân thiết làm cho người khác cảm thấy vô cùng chướng mắt! Vừa ra khỏi cửa mà đã đi tìm đàn ông rồi, có phải thực sự coi trọng công "ngốc nghếch" là hắn này chỉ để trang trí thôi sao!

"Cái gì mà nương Vân công tử! Người ngồi sang một bên cho ta, đừng quấy nhiễu ta làm việc chính sự!" Cố gắng né tránh Mặc Kỳ Uyên cứ tiếp tục dán lên người, nhưng dù có mặc kệ thế nào cũng không xong nên đành phải buông tha. Vân Chi nâng trán, thế nào mà đột nhiên kẻ ngốc này lại xuất hiện ở đây!

Mà trong lúc này, mọi người trong quán trà đã sợ ngây người, chẳng lẽ Dự Vương gia ngốc nghếch này cũng yêu thích đàn ông! Hơn nữa, cũng không chịu thua kém người khác! Xem ra, thị hiếu của hoàng thất thật sự rất khác người nha!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.1 - Chương 21: Phố Kim Thiên

Ta đến đây chỉ là tùy tiện đi dạo mà thôi, không hề đến Di Hồng Viện nha....., ta muốn vì người mà thủ thân như ngọc! Người có nên thương cho ta không!" Vừa nói chuyện vừa đồng thời cố gắng dính chặt lấy Vân Chi hơn, hơn nữa còn không ngừng cố gắng tách Tần Lăng ra xa hơn làm hấn thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Tần Lăng oán hận nhìn về phía con bạch tuộc Mặc Kỳ Uyên đang dính chặt lấy Vân Chi, lại nhìn thấy Vân Chi không hề cố gắng tránh né đôi mắt càng tối sầm, đành phải lẳng lặng thay đổi chỗ ngồi.

"Xem ra tại hạ đã đến đúng lúc a!" Giống như cảm thấy tình cảnh còn chưa đủ loạn, âm thanh phát ra từ phía Công Ngọc Viêm Bản thành công đón nhận được ánh mắt kịch liệt từ mọi người trên bàn.

Nghi ngờ đưa mắt nhìn Mặc Kỳ Uyên đang ngồi cực kì gần Vân Chi, Công Ngọc Viêm Bản tùy ý chọn một chỗ ngồi xuống.

"Không ngờ là nơi này đang náo nhiệt như vậy, nếu mà không ngại thì thêm một người như tại hạ đi!" Trên mặt mang theo vẻ mặt tươi cười ngàn năm không đổi, ánh mắt liếc nhìn đến bản kế ước trên bàn: "Công tử đang thương lượng chuyện thu mua cửa hàng sao?"

Tùy ý lấy một tờ giấy rời mở ra xem, trong lòng kinh ngạc, không ngờ là trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà hấn đã có thể khiến đại bộ phận cửa hàng trên phố Hoa Liễu bán đứt cho mình! Nếu không phải là lúc trước là nắm chắc phần thắng thì hiện tại có lẽ hấn sắp phải thua thì là điều không phải nghi ngờ gì nữa!

"Làm sao vậy, Công Ngọc công tử vì đánh cược mà đến hay sao! Tuy rằng thời hạn mười ngày ước hẹn chưa đến nhưng hiện tại có thể thực hiện lần đánh cược này rồi!" Dem Mặc Kỳ Uyên đang quán lấy năng vút sang một bên, trên mặt Vân Chi mang theo vẻ anh khí, mỹ lệ, và vô cùng kiên định, khóe miệng lóe ra nụ cười đầu tiên trong những ngày gần đây, khiến khách nhìn Công Ngọc Viêm Bản. Nếu hấn đã đến đây thì vừa đúng lúc nên kết thúc toàn bộ việc này lại, hiện tại thời gian của năng đang rất cấp bách.

Đều đã thu mua được rồi sao? Toàn bộ 100 cửa hàng trên phố Hoa Liễu mà trong tám ngày ngắn ngủi đều chấp nhận bán đứt sao?!

Không thể, tuyệt đối không có khả năng, vẫn còn hiệu thuốc bắc hấn lấy danh nghĩa ra dạo dò chừng quầy, cho dù có chuyện gì cũng không thể đồng ý, người này tuyệt đối là đang lừa hấn!

Thu lại vẻ mặt kinh ngạc, Công Ngọc Viêm Bản cười nói: "Vậy thì để cho tại hạ nhìn thành quả của các hạ một chút, cũng nên để cho tại hạ chịu thua một cách tâm phục khẩu phục đúng không?"

"Đây là kế ước hợp tác của 23 thanh lâu, 19 tửu lâu, 17 quán trà, 11 ngân hàng tư nhân....." Vừa lúc mọi người còn đang trợn mắt há hốc hốc mồm thì Vân Chi đem một xấp giấy trắng mực đen ném đến trước Công Ngọc Viêm Bản, bình tĩnh giống như là đang kiểm kê gà con vậy, ".....8 khách điểm, tổng cộng là 99 cửa hàng."

Nghe thấy con số 99 này, cuối cùng Công Ngọc Viêm Bản có thể yên tâm thở ra một hơi, như vậy vẫn phải là chưa đến 100 hay sao!

"Vị công tử này có thể trong khoảng thời gian ngắn mà thuyết phục được 99 chương quầy quả thật đã khiến tại hạ phải nhìn với cặp mắt khác, nhưng dân chúng Mặc Kỳ quốc đều biết phố Hoa Liễu này có 100 cửa hàng, không biết là có phải còn một cửa hàng hay là bị công tử lãng quên nha!" Nói xong liền có cảm giác như một người thua đến nơi trong nháy mắt chuyển thành thắng nên Công Ngọc Viêm Bản cười càng thêm tươi đẹp.

Sớm biết là hấn sẽ nói như vậy! Vân Chi cười một cách quỷ dị nhìn đối phương, "Làm sao có thể quên chứ! Nhưng mà tiệm thuốc này quả là cố chấp, không nhận rõ thời cuộc, tại hạ đành phải dùng đến một chút kế sách để đưa hấn vào khuôn khổ rồi."

Mở tờ giấy còn lại trong tay ra đưa đến trước mặt hấn, Vân Chi đứng lên, hai tay chống xuống bàn, cúi người xuống hai mắt sáng quắc nhìn chằm chằm đối phương: "Đây là nhắc nhở của thương hội đến tiệm thuốc bắc này, thương hội là do 99 chương quầy hợp lại thành lập, đã được Bộ Hộ chứng nhận và trao quyền, họ có quyền xử lý đến toàn bộ chuyện liên quan đến lợi ích thương hội. Hiện tại hiệu thuốc bắc chỉ có hai lựa chọn, một là di chuyển đi nơi khác hoặc là bắt buộc phải đồng ý, Công Ngọc công tử chọn cái nào đây a?"

Mặc Kỳ Uyên hai mắt sáng rực nhìn người con gái đang tỏa ra vô số hào quang trước mắt này, lúc này năng không vì hấn nói vài câu mà bị khơi mào lửa giận, hơn nữa cũng hiếm có người đàn ông nào có được khí thế áp bức người khác như năng. Giờ khắc này, năng là trung tâm ở đây, tất cả hào quang đều tụ lại ở năng, như một trận lửa cháy rừng rực, làm cho người khác không tự chủ mà phải chú ý đến.

Không hiểu sao, từ đáy lòng hấn lại nảy sinh cảm giác muốn giấu năng khỏi nơi này, lâu lắm rồi hấn mới lại có suy nghĩ của một đứa trẻ như vậy.



Công Ngọc Viêm Bản bị khí thế mạnh mẽ của người con gái làm cho nửa chữ cũng không thốt ra được, cái miệng thì quên cả khép lại, hần là ai mà lại bị người khác dùng đến biện pháp này để đưa hần vào khuôn khổ chứ! Không đúng, hình như vừa rồi trong lời nói của nàng hình như đã đoán ra được hần mới đúng là chủ nhân chân chính của cửa hàng thuốc bắc kia rồi!

Ánh mắt không dám tin nhìn thẳng vào đôi mắt như đang nhìn thấu tất cả mọi chuyện, con ngươi màu lam tràn đầy ý cười, so với ngọn đèn thì càng vô cùng chói mắt.

Ừ rừ cười nhẹ một tiếng, Công Ngọc Viêm Bản hoàn toàn nhận thua: "Thôi, ta chịu thua, hiện tại ta có thể thay hiệu thuốc bắc kia kí khế ước hợp tác. Hai năm tiếp theo, ngươi muốn ta làm cái gì, chỉ cần ta có thể làm thì nhất định sẽ đáp ứng."

Người có năng lực như vậy cho dù hần bị thua cũng cảm thấy không quá dọa người, Công Ngọc Viêm Bản cười hào phóng, nhìn Vân Chi bằng ánh mắt thương thức. "Hiện tại có thể nói cho tại hạ cách xưng hô được chưa?"

"Gọi ta là Vân Kim là được rồi, ngày mai, phố Hoa Liễu này sẽ đổi thành phố Kim Thiên! Đến lúc đó hy vọng Công Ngọc công tử sẽ đến cổ vũ!" Vốn dĩ là nhìn trúng tài hoa của Công Ngọc Viêm Bản, lúc này Vân Chi nở nụ cười hoàn toàn trái ngược lúc này, nàng thực sự muốn kết giao với vị bằng hữu này.

"Nếu ta đã thua thì việc ấy chỉ là chuyện nhỏ, tất nhiên là ta có thể làm được. Vậy thì hôm nay tiện đây ta sẽ mời các vị ăn cơm để chúc mừng Vân huynh khai trương phố Kim Thiên!"

"Vậy thì phải đa tạ Công Ngọc huynh rồi!" Vân Chi ôm quyền cười, có người mời khách cũng đỡ được cho mình ít tiền.

Nhìn hai người cười qua cười lại như vậy, trong lòng Mặc Kỳ Uyên xuất hiện cảm giác không được tự nhiên, tại sao khi đối diện với hần nàng lại không thể cười sáng lạn như vậy! Hơn nữa cái tên Công Ngọc Viêm Bản này, đã thua thì không giữ ý tứ một chút mà còn ở trong này khoe khoang đom đóm nữa chứ!

Mọi người quyết định không đi nơi khác mà ngồi dùng bữa ở đây luôn.

Lúc tiểu nhị đi qua, Công Ngọc Viêm Bản đang muốn đóng vai chủ gọi món ăn thì lại bị một giọng nói cản trở.

"Đề ta cho! Ta biết Vân công tử thích ăn gì!" Nói xong không đợi mọi người kịp phản ứng liền mở miệng nói ra một đồng tên đồ ăn: "Canh bào ngư, phượng hoàng hầm cách thủy, rồng ôm trứng phượng, vây cá xào nấm, gà xào trần châu, thịt bò xào ngũ sắc,...."

"Có phải ngươi muốn ăn xong rồi chết đứng không!" Vân Chi trừng to hai mắt quát Mặc Kỳ Uyên đang miệng lưỡi lưu loát. Thật sự nàng không thể nghe tiếp được nữa, nàng chưa từng nhìn thấy tên phá gia chi tử nào như này, chẳng lẽ thất bại của cuộc đời nàng chính là làm Dự Vương phi của cái tên Uyên ngọc ngách này sao? Không được, khi nào trở về phải nắm lấy quyền điều hành tiền bạc về tay mình, nếu để hần tiếp tục như vậy thì sẽ không còn gì nữa!

"Vậy thì cho mỗi người một chén cháo tổ yến đi, cứ như vậy đi, ta sắp chết đói đến nơi, làm đồ ăn nhanh lên!" Nghe thấy giọng nói Vân Chi ngăn lại, Mặc Kỳ Uyên thức thời dừng lại, nhìn chằm chằm Công Ngọc Viêm Bản một cách đầy ẩn ý, nói: "Công Ngọc công tử đã muốn mời khách thì khẳng định là phải mang đầy đủ bạc đúng không!"

Từ khi Mặc Kỳ Uyên bắt đầu mở miệng nói chuyện, Công Ngọc Viêm Bản đã biết thế nào cũng sẽ gặp xui xẻo, lúc này sau lưng hần mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng, xem ra hiệu thuốc bắc kia nên bán cho Vân Kim thôi nếu không thì không đủ bạc mà trả tiền mất.

"Đầy đủ, đương nhiên là đầy đủ, mọi người, khụ khụ, cứ ăn vui vẻ đi!" Công Ngọc Viêm Bản run run trả lời, nhưng cười đến mức so với khóc còn khó coi hơn, hiện tại hần đang nghiêng răng nghiêng lợi nuốt cục tức này vào bụng, hôm nay hần cũng đâu có trêu chọc gì đến tên nam nhân phúc hần này đâu mà như thế xui xẻo cứ kéo đến vậy!

Trong lúc ăn cơm, Mặc Kỳ Uyên liên tiếp gấp đồ ăn cho Vân Chi, bày ra thế trận giống như muốn đem hai người đàn ông bên cạnh sang hần một bên.

Vân Chi không nói gì nhìn về phía người đàn ông đang vô cùng ân cần ngồi bên cạnh nàng lúc này, cái tên Uyên ngọc ngách này hôm nay đã phải chịu kích thích gì sao!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Q.1 - Chương 22: Ngày đẹp trời

Sau khi bắt nạt Công Ngọc Viêm Bản, đến lúc trời chạng vạng tối thì một đám người mới cùng nhau hồi phủ.

Trên dọc đường đi, Mặc Kỳ Uyên bắt chập ánh mắt cảnh cáo của Vân Chi vẫn cứ dính chặt lấy nàng, mặt khác kéo dài khoảng cách với hai người phía

sau ra xa lác.

Lúc này hai mắt Lạc Băng Tuyết nhìn chăm chăm vào hai bóng người đang kề cận nhau phía trước, trong mắt biểu lộ sự ghen tị và phẫn nộ một cách rõ ràng. Hôm nay từ lúc Uyên xuất hiện thì không có coi trọng liếc nhìn nàng lấy một cái, từ đầu đến cuối, trong mắt hần chỉ có một mình tỷ tỷ! Vì cái gì mà lại như vậy, chẳng lẽ so với tỷ tỷ nàng kém cỏi hơn rất nhiều sao! Hiện tại, nàng không dám khẳng định xem rốt cuộc địa vị của chính mình trong lòng Uyên là như thế nào, hiện tại nàng bắt đầu cảm thấy sợ hãi, sợ hãi Uyên sẽ vĩnh viễn lãng quên nàng một bên.

Dự Vương phủ

Trời đã tối đen, lúc này Vương phủ vô cùng yên lặng, nơi này không giống với những gia đình quan lại khác, thường xuyên có ca múa tiệc tùng, vì chủ nhà ngu dại nên nào có người nào lại đi tổ chức tiệc tùng ở đây chứ. Cho dù hiện giờ Dự Vương phi đã khỏi bệnh nhưng cũng không để ý chuyện bên ngoài, hoàn toàn xem mình là người ngoài cuộc, mà bọn người dưới trong Dự Vương phủ muốn lại gần nhìn Dự Vương phi đều bị sự lạnh lùng cao ngạo của nàng đuổi ra rất xa, trực giác mách bảo người khác không được đến gần.

Một bóng màu trắng xuyên qua trong đêm tối với tốc độ rất nhanh nhưng vẫn vô cùng ung dung thoải mái.

Vân Chi mang theo một bọc màu xanh lập tức đi đến một sân nhỏ hẻo lánh trong phủ, khi đến nơi đó quả nhiên đã nhìn thấy một người mặc đồ đen đã đứng chờ ở đó.

Hần đứng bên cạnh áo, trang phục màu đen bay lên bay xuống, dáng người cao ngất mạnh mẽ được phản chiếu dưới ánh trăng càng khiến thân thể trở nên cường tráng, chiếc mặt nạ màu vàng càng làm cho người khác có một cảm giác thần bí khó tả, không hiểu sao, Vân Chi nhìn thấy hình ảnh mặt nạ màu vàng phản chiếu trên mặt nước kia trong đáy lòng lan ra một chút cảm giác ấm áp.

Cảm giác được sự tồn tại của Vân Chi, Cực Thiên chậm rãi xoay người, đôi môi mỏng dưới ánh trăng chậm rãi nhếch lên, cười như vậy thật là mỉa mai hoặc lòng người.

"Giờ đã khá hơn chút nào chưa?" Vẫn là giọng nói trầm thấp hùng hồn như vậy thế mà lại có tác dụng trấn an lòng người như vậy.

Biết hẳn đang nhắc đến chuyện tình ngày hôm ấy, trong con ngươi lại tụ tập hận ý dâng tràn, nhưng ngay sau đó bị nàng cố gắng áp chế lại.

Giống như không muốn đắm sâu vào đôi mắt đen đầy sự quan tâm kia, Vân Chi cúi xuống né tránh nói: "Hôm nay ta muốn gặp ngươi là để tiếp tục bàn luận chuyện lần trước. Binh phù ta đã mang theo, chỉ là hiện tại điều kiện của ta sẽ thay đổi."

"Điều kiện gì?" Cực Thiên chọn một tảng đá bên cạnh ao cá mà tự nhiên ngồi xuống, rồi hướng về phía Vân Chi ngoắc tay, ý bảo nàng cùng ngồi xuống nói chuyện.

Do dự một lúc, Vân Chi vẫn đi đến ngồi xuống, hai mắt nhìn mặt nước, nói: "Hàng động của các ngươi, ta cũng muốn tham dự vào, toàn bộ tài lực cần thiết ta sẽ dốc toàn lực đóng góp. Tuy nhiên sau khi kết thúc, lão yêu bà kia phải chết dưới tay ta."

Quay đầu nhìn về phía gương mặt đầy sự thù hận và bi thương kia rồi quay mặt đi, trong lòng Cực Thiên xẹt qua tia đau lòng, một người con gái tốt đẹp như vậy không nên gánh vác thù hận như vậy, nếu mà có thể, hẳn nguyện ý gánh thay nàng toàn bộ.

"Những lời ngươi nói, ta đều có thể đồng ý, nhưng trong quá trình không cần ngươi lộ diện, cuối cùng nhất định ta sẽ đem lão yêu bà đó đến trước mặt ngươi để ngươi giải hận."

Mạnh mẽ quay đầu lại, Vân Chi có vẻ có chút kích động: "Không được! Ta nhất định phải tham dự, nếu mà ngay cả điểm ấy ta cũng không làm được thì ta còn cái gì mà vì nể thân báo thù, như thế thì ngay cả bản thân ta cũng không thể tha thứ cho chính mình!"

Nhìn người con gái quật cường trước mắt, lúc này nàng chỉ muốn báo thù, hoàn toàn đứng theo ý hần, hơn nữa nàng cũng không nề hà việc gì. Cánh tay khẽ động, muốn ôm lấy người bên cạnh vào lòng, cho nàng một chỗ dựa, có lẽ như thế nàng sẽ không cảm thấy mệt mỏi như vậy nữa.

Dưới lớp mặt nạ màu vàng, trong con ngươi màu đen tràn đầy sự ôn nhu, đau lòng, thiếu chút nữa Vân Chi muốn rơi vào đó mà không thể tự thoát khỏi được.

Ho nhẹ một tiếng, Vân Chi đưa tay ra lấy bọc quần áo màu xanh bên cạnh đặt lên trên đùi rồi mở ra, bên trong là một cái hòm kim loại, nhưng nó lại khác hoàn toàn những cái hòm bình thường khác, bên ngoài nó không có khóa, mà được hàn kín lại.

"Mật mã để mở hòm là 1026, ngươi cứ làm theo các bước như thế này thì có thể mở hòm ra." Vân Chi vừa giải thích vừa làm mẫu mở hòm ra cho hần xem. Đây là một loại mật mã nàng làm không quá cẩn thận, tuy nhiên không phải là không cực kỳ chặt chẽ vẫn có thể để những thứ quan trọng bên trong.

Cực Thiên vô cùng ngạc nhiên nhìn cái hòm dưới tay đột nhiên mở ra, bên trong rõ ràng hai cái binh phù.

"Làm sao lại có thể có hai cái binh phù?" Cầm lấy binh phù do đôi bàn tay khéo léo tinh xảo của người thợ làm ra, sau khi xem xong, trong lòng vô cùng mừng rỡ.

"Đây là do Tiên hoàng trước khi lâm chung giao cho phụ thân ta, có lẽ là sẽ có tác dụng gì đó."

"Đương nhiên là có tác dụng, có tấm binh phù này thì đại bộ phận Ngự Lâm quân trong cung cũng có thể sử dụng!" Cực Thiên vô cùng vui mừng, không ngờ rằng Thiên Đại đại tướng quân lại được Tiên hoàng coi trọng như vậy, có tấm binh phù này, cơ hội chiến thắng của bọn họ trở nên lớn hơn rất nhiều.

"Như vậy thì tốt rồi." Nhìn người đàn ông đối diện lúc này lại cười tươi sáng lạn trông giống như một đứa trẻ làm cho sương mù trong lòng Vân Chi tan đi không ít.

Áp chế sự vui mừng lại, Cực Thiên như vừa nhớ ra cái gì trong đầu: "Ngày 26 tháng 10, hôm nay là sinh thần (sinh nhật) ngươi?"

Giật mình nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, không ngờ đến hân lại cần hận như vậy!

Bình tĩnh gật đầu, Vân Chi khẽ cười nói: "Hôm nay coi như là sinh nhật ta, Công Ngọc Viêm Bản mời khách, coi như là mừng sinh nhật cho ta."

"Ngươi chờ một chút!" Để lại một câu, khi Vân Chi còn chưa kịp phản ứng thì bóng đen đã sớm biến mất trong màn đêm.

Tuy nhiên sau một lúc, thì lại thấy hân quay về mang theo một cái cặp lồng thức ăn trở về, để rượu và thức ăn lên trên tầng đá, dưới ánh trăng uống rượu thật sự thú vị.

"Ngươi cho rằng đây là nhà ngươi sao, tùy tiện làm đông làm tây! Đừng quên hỏi xem ta - chủ nhân của nơi này là có được hay không chứ!" Vân Chi cười mỉa, đối với sự cẩn thận chu đáo của người đàn ông này cảm thấy cực kỳ cảm động.

Cực Thiên chỉ cười không nói gì, rót một ly rượu đưa cho Vân Chi: "Vì ban ngày không biết được là sinh nhật ngươi cho nên không tính, hiện tại để ta được đơn giản chúc mừng ngươi đi."

Hai chén ngọc chạm vào nhau, âm thanh thanh thúy phát ra, hai người nhìn nhau cười, vừa nâng đầu uống rượu vào.

Rượu ngon ngọt lành, tinh khiết, thơm ngon xẹt qua yết hầu, cực kì thoải mái, một ngày tốt đẹp như vậy mà không uống vài chén thì thật phí, Vân Chi quả là muốn uống say.

A, thật sự rất buồn cười, trước đây nàng là ngàn chén không say, bây giờ thay đổi thân thể liền trở nên mảnh mai như thế này. Có lẽ không phải là say, có lẽ là mệt mỏi, kiếp trước kiếp này, chẳng lẽ cứ nhất định bắt nàng phải bận rộn nhiều việc như vậy sao! Thật là, vì sao, trong lòng nàng từ đầu đến cuối đều trống trải như vậy, làm thế nào cũng không thể lấp đầy được.

Tươi cười vẫn đọng lại trên mặt, một giọt nước mắt trong suốt chảy dọc theo đôi má bóng loáng xuống.

Một cái tay nhẹ nhàng xoa mặt nàng, mang theo sự yên ổn ấm áp của lòng người, lòng bàn tay thô ráp chậm rãi lau chùi hết giọt nước mắt kia, vô hạn thương tiếc.

"Không cần phải đau khổ như vậy, mẫu thân ngươi hẳn không muốn nhìn thấy ngươi như vậy."

Nhìn vào cặp mắt màu xanh mông lung kia, Cực Thiên thờ dài một tiếng, trong lòng không kìm lại được muốn hôn lên đôi môi kia.

Giống như chuồn chuồn lướt nhẹ kia, rồi trở nên ôn nhu lưu luyến, giống như muốn đem tất cả bi thương, thống khổ mà nàng cất dấu mang đi.

Đại não Vân Chi mơ màng nhưng vẫn cảm nhận được nụ hôn mềm nhẹ này, không hề cự tuyệt, nàng cũng dần dần sa vào nụ hôn dịu dàng đó, tay không tự giác vòng lấy cái cổ rắn chắc của hân, từ từ đáp lại.

Hồ sen dưới ánh trăng, chỉ thấy một đôi nam nữ triền miên dưới trăng, hấp dẫn sự chú ý của cá trong nước cùng vây lại xem.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trên Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Q.1 - Chương 23: Quỷ Vũ Nương Tử

Mặt trời tươi đẹp mọc lên, biểu thị là một ngày mới đã đến, sáng sớm mùa xuân đều rất náo nhiệt, chim hót hoa nở, sức sống vô hạn.

Sau khi ngủ thẳng đến khi mặt trời mọc cao ba sào mới từ từ tỉnh lại, Vân Chi duỗi cái lưng mệt mỏi, đột nhiên phát hiện ra đã lâu rồi nàng mới có giấc ngủ ngon như vậy.

Trong tay cảm giác có cái gì đó lạnh như băng, cầm lên xem, hóa ra là một cây sáo ngọc trong suốt.

Hồi tưởng lại chuyện tối qua, trong đầu hiện ra hình bóng to lớn kia, đáng người cao to, nhất định dưới tấm mặt nạ màu vàng cũng sẽ là tuấn mỹ vô song.

Tối hôm qua không biết là nàng bị rượu làm say hay là bị sự dịu dàng của hân làm say. Chỉ nhớ rõ sau đó nàng dựa đầu vào bờ vai vững chắc của hân

nghe ngời, nghe hân nói nhỏ bên tai: "Nhớ kĩ điều này, cất kỹ cây sáo ngọc này, nếu có chuyện gì gấp xảy ra thì chỉ cần thổi lên, chỉ cần ta ở bên cạnh người thì chắc chắn sẽ xuất hiện....."

Rồi sau đó, hân là nàng đã ngủ thiếp đi, rồi sau chính hân ôm nàng về. Vân Chi hiếm có lúc mà hai má đỏ bừng, không ngờ đến là có lúc mình lại phóng túng như vậy, tuy nhiên, người đàn ông ưu tú tuấn lãng như vậy, thì bất kỳ người phụ nữ nào cũng rất khó để mà không động tâm.

Sau khi rửa mặt xong, Vân Chi lại mặc nam trang để chuẩn bị xuất môn, phố Kim Thiên này vừa thành lập nên có rất nhiều việc nàng cần phải đến xem.

Phố Kim Thiên chính là của cải số một của nàng, đồng thời cũng là cây trụ của nàng. Từ xưa đến nay, tiền tài đều là không thể lực lượng kinh thường, chỉ cần nắm giữ được xu hướng kinh tế ở đây, nhân tiện nắm giữ hơn phân nửa tài nguyên của địa phương, nếu tiếp tục phát triển có thể mạch máu của nền kinh tế, phá hủy một quốc gia cũng không phải là không có khả năng.

Mấy ngày sau, đông đảo dân chúng Mạc Kỳ quốc ở phố Kim Thiên đều truyền miệng nhau rằng, trong một đêm đã thu hút sự chú ý của bốn phương tám hướng, hiện giờ tất cả mọi người đều biết phố Hoa Liễu huy hoàng trước kia đã bị bán đứt cho một người đàn ông tên là Vân Kim, từ sau đổi tên thành phố Kim Thiên, các chủ quán ban đầu đều không thay đổi nhưng hiện nay đều đang chỉnh đốn nội bộ.

Nổi tiếng đến mức mà người bình thường, hoặc là kiếm khách, hoặc là các nhân sĩ lúc trước hoành hành ở phố Hoa Liễu nhưng nay đều bị khí thế thần bí của phố Kim Thiên dọa đến nơi đến chốn, về sau khi ra mắt phố Kim Thiên lại càng hấp dẫn sự chú ý của người dân khắp nơi, đều hy vọng mình có thể là người đầu tiên nhìn thấy đường xá phố Kim Thiên.

Đã nhiều qua trời đất tràn ngập sáng rực rỡ của mặt trời, thời tiết tốt như vậy quả là rất thích hợp cho việc mở cửa buôn bán. Lúc này phố Kim Thiên như bị một cái lồng sắt che phủ, chỉ thấy trên nóc các cửa hàng từ đầu phố đến cuối phố đều bị một lớp bụi màu đen che khuất, bên trong đang xảy ra chuyện gì thì trừ bỏ những người bên trong ra thì căn bản người ngoài không thể biết được.

Mà lúc này bên ngoài "lồng sắt" nhiều người không thể tiếp tục bình tĩnh đã sớm tụ tập bên ngoài. Sau mấy ngày, mọi người tuy rằng có sốt ruột nhưng vẫn kiên nhẫn chờ đợi ở đó, hơn nữa phố Kim Thiên này vừa vận phù hợp với sở thích của bọn họ, hôm nay là ngày lựa chọn được dỡ bỏ, là ngày ra mắt phố Kim Thiên. Chỉ là ra mắt mà không phải là khai trương nhưng lại có nhiều người chờ đợi như vậy.

Đột nhiên có một âm thanh vang vọng khắp bầu trời, gõ vào lòng người, đồng thời cũng đánh dấu sự ra đời của cái trường chừng đã biến mất!

Cùng với tiếng pháo nổ đùng đoàng, trong khoảnh khắc đó toàn bộ tro bụi băng gạc đều bay lượn trong không trung, giống như đang chúc mừng thời khắc này đã đến.

Trong nháy mắt có một mảnh ánh sáng màu vàng làm chói mắt mọi người, so với ánh mặt trời trên cao càng chói lọi sáng lạn! Mọi người không tự giác kinh ngạc kêu thành tiếng. Lão bản phố Kim Thiên lại có thể hào phóng như vậy, tất cả phố Kim Thiên đều đường mạ vàng, người này phải có khí thế như thế nào mà mới dám làm như vậy, nếu buôn bán không tốt thì toàn bộ chỗ này đều chưa chắc có thể dùng để bù lỗ nha.

Kỳ thật là bọn họ đã quá đề cao Vân Chi, nàng đâu có nhiều bạc như vậy, cái nàng dùng là thuốc nhuộm màu vàng pha thêm một chút vàng chế thành son, chỉ là người bình thường không nhìn ra mà thôi.

Mà cảnh tượng bên trong lại càng khiến mọi người kinh ngạc, phố Kim Thiên đã không còn là dáng vẻ ban đầu nữa, bên trong những khoảng sân nhỏ ban đầu đều được loại bỏ, chỉ còn lại vài cửa hàng, lầu các nhưng được xây dựng to lớn và huy hoàng hơn, cho dù hoàng cung đại nội cũng tuyệt đối không thể tìm thấy những lầu các với kiểu trang trí như thế này, từ bên ngoài nhìn vào đã lộng lẫy như vậy thì khung cảnh bên trong nhất định càng có sức hấp dẫn vô cùng rồi!

Khu vực rộng lớn nhất vẫn đang thi công, trong lúc này để dấu nơi đó đi nên đã dựng một sân khấu nhỏ, trên đó có mấy người đang đứng.

Đợi thật lâu sau, ánh mắt mọi người mới dần bình tĩnh trở lại, để ý đến bọn họ. Vân Chi hài lòng với tình hình hiện tại, mấy ngày nay nàng đều ở trong phòng không ra ngoài để lập kế hoạch, hiện tại nàng muốn đem phố Kim Thiên trở thành con phố buôn bán giải trí tiên tiến nhất.

Hắng giọng, Vân Chi cố gắng nói to hết mức có thể: "Các vị hương thân phụ lão, các vị khách quan, phố Kim Thiên này là do Vân mỗ tận tâm chinh chiến lại, các chương quây vẫn là các chương quây. Tuy nhiên hiện tại thì phố Kim Thiên sẽ phát triển trên phạm vi rộng lớn hơn, hiện cần nhiều nhân tài, mưu sĩ, bây giờ tại hạ tuyên bố thông báo tới các vị, nếu các vị để ý đến sự phát triển của phố Kim Thiên, không phân biệt tuổi tác địa vị. Hy vọng các vị hương thân truyền miệng, cụ thể các chức vị chiêu hiền đều được viết rõ ràng trên giấy, vị nào có ý có thể lên đài báo lại danh tính."

Lúc này, dưới đài tràn ngập sự vui vẻ và vô cùng náo nhiệt, không ai chú ý đến Công Ngọc Viêm Bản đang ngồi trên đài, hai mắt nhìn chăm chăm vào cái bó cáo màu đỏ đang dán trên tường, trong lòng đang ra sức nguyên rủa Vân Chi, hân đúng là bị mù mới có thể cho rằng Vân Chi là người dễ đối phó, trên đời này vô gian bất thương, vô thương bất gian, xem ra hai năm tới hân sẽ bị tên thương nhân này lợi dụng triệt để rồi!

Quả nhiên ngay lúc Công Ngọc Viêm Bản còn đang lo lắng không yên thì bên dưới bên cạnh tờ bó cáo vang ra những âm thanh.

"Mau nhìn xem! Mau nhìn xem! Ở đây có chiều mộ cả đại phu, chính Công Ngọc công tử tự mình truyền thụ nha! Trời ạ, vậy thì chẳng phải sẽ được sớm tới ở cùng Công Ngọc công tử sao!" Mồ nữ bày ra dáng vẻ hoa si, lúc này đã sớm bay bổng với mơ mộng của mình rồi.

"Đừng nghĩ xinh đẹp là được, yêu cầu phải có sẵn cơ sở được lý." Một người khác lạnh lùng cắt ngang, nhưng đột nhiên có một tiếng hét chói tai vang lên: "A! Cái này! Tuyển chọn vũ nữ xinh đẹp, người nào ưu tú có thể được ôm hoặc hôn Công Ngọc công tử! Ta muốn đi ta muốn đi!"

Cả một đám nữ tử hoa si giờ phút này đã sớm không kim nén lại được, tất cả đều muốn lên đài, các nam nhân vừa mới chen lấn đi lên, vừa thấy cảnh này

lại bị sự quyến rũ câu dẫn, những người mà vừa rồi còn đang châm chọc khiêu khích đối với các cô gái thì lúc này đều phải lùi ra xa.

Vân Chi nhàn nhã uống trà, nhìn những người không ngừng báo danh trên đài, khoe môi hơi cong cong lên.

Đột nhiên, trên đài xuất hiện một cô gái mặc váy đỏ bay vào, người nọ mặc một bộ váy đỏ xinh đẹp nhảy múa, nhảy lên trên đài, không nói hai lời liền đặt chân nhảy múa, điệu múa xinh đẹp kia dáng người mềm mại như tơ lụa kia theo gió mà lay động, lại vừa như nước chảy vào chảy ra, bài múa kì lạ rất khác biệt, xoay người liên tiếp, bay lượn trên không gian, trông nàng không giống như đang biểu diễn, hoa bay loạn giữa không trung, rơi xuống làm mọi người hoa mắt.

Mọi người ở đây bị một màn trước mắt này dọa sợ ngây người, Vân Chi nghi ngờ, ai vậy, người có khả năng đặc biệt như vậy nàng không nhớ là có mời đến khiêu vũ giúp vui nha, hơn nữa, như dáng múa tuyệt đỉnh như vậy thì hẳn phải là vũ nương, nếu thế thì càng đâu dễ dàng có thể mời được.

Nán lại nhìn người phụ nữ cách đó không xa như đang định múa xong rồi chết, Vân Chi đang định đứng dậy đi đến nghênh đón thì lại bị một diện mạo kinh hãi dọa cho đứng yên tại chỗ, chỉ thấy khuôn mặt trái xoan vốn dĩ phải hoàn mỹ thì nay lại bị hai vết sẹo lớn bắt mắt bao trùm, trên mặt đầy các nếp nhăn, đầu có giống với dáng người xinh đẹp của nàng ta một chút nào cả!

"Quý Vũ Nương Từ!" Liễu Yên đứng bên người Vân Chi hô lên một tiếng, có chút không dám tin!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Q.1 - Chương 24: Như thế nào lại là người

Quay đầu nhìn về phía Liễu Yên, nghi ngờ nói: "Quý Vũ Nương Từ là ai?"

Rất không dễ dàng để bình tĩnh lại, Liễu Yên liếc mắt nhìn Vân Chi một cái, không ngờ đến trên đời còn có người không biết Quý Vũ Nương Từ là ai...

"Quý Vũ Nương Từ là vũ cơ có thể múa những điệu múa tuyệt đẹp nhất trên đời, vô cùng kinh động. Thậm chí nàng còn có thể khiến người khác mất đi ý thức trước điệu múa của nàng, tùy ý bài bố. Hai mươi năm trước, Quý Vũ Nương Từ là một vũ nữ thanh lâu nổi tiếng thiên hạ, ít nhiều cũng có các hoàng tộc ẩn sĩ đều đòi gặp bằng được người phụ nữ này, yêu cầu nàng thể hiện rõ năng lực của mình. Đáng tiếc tình tình Quý Vũ Nương Từ cao ngạo, mặc kệ là ai đều bị nàng từ chối ngoài cửa, nàng nói, trong thiên hạ này không ai biết thưởng thức điệu múa của nàng, những người đến xem nàng nhảy múa đều chỉ tham lam muốn nhìn dung mạo và vũ điệu của nàng. Không biết vì sao, trong một đêm, nàng tự hủy dung rồi biến mất, về sau không ai còn biết Quý Vũ Nương Từ ở đâu."

Sau khi Liễu Yên nói xong thì thở dài một tiếng, hai mươi năm trước, khi nàng vẫn còn là một đứa trẻ, trong một lần vô tình được nhìn thấy bài múa liên khúc của Quý Vũ Nương Từ, dáng vẻ phong hoa tuyệt đại như vậy mà giờ lại là nhan hủy sắc suy.

Thì ra là nhân vật truyền kỳ như vậy, sau khi xong chuyện xưa Vân Chi xoay người nhìn về người phụ nữ phía bên kia, lại bị một màn làm cho dở khóc dở cười.

Lúc này Quý Vũ Nương Từ trong miệng Liễu Yên không để ý mọi người đang cười nhạo phía dưới, chính mình thì đang nhao nhao đòi được hôn Công Ngọc Viêm Bân, mà cũng cảm thấy thương cảm thay cho Công Ngọc Viêm Bân bị buộc phải không ngừng lui về phía sau để bảo toàn sự trong sạch, người này rõ ràng là lão bà bà hơn Công Ngọc Viêm Bân cả hai mươi tuổi, thế mà lại quang minh chính đại hướng về mỹ nam tử đòi được hôn, hoàn toàn là một hình ảnh vô cùng khôi hài! A, nàng hẳn là không cần chiều mộ các vũ nương phía dưới nữa rồi, nên cắt tở bỏ cáo này đi thôi!

Vân Chi tươi cười đi đến bên cạnh hai người đang giằng co, trực tiếp coi như không nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của Công Ngọc Viêm Bân, hướng về phía Quý Vũ Nương Từ cung kính hành lễ: "Có đúng bà bà chính là tiền bối Quý Vũ Nương Từ? Hôm nay đến phố Kim Thiên của ta thật là vinh hạnh của tại hạ!"

"Cái gì mà Quý Vũ Nương Từ! Ta không biết, ta vừa ý chính là nam hài tử trắng nõn này, có phải hay không chỉ cần khả năng múa ưu tú thì đều có thể hôn lên mỹ nam tử này!" Vượt ra ngoài dự kiến của Vân Chi, người phụ nữ trước mặt này trước tiên phủ nhận thân phận, ăn nói thô lỗ khôi hài, giống như một nữ đại vương.

Vân Chi cười sộ nhẹ cái mũi, đồng tình nhìn về phía vẻ mặt xoắn xuýt của Công Ngọc Viêm Bân: "Ách, như thế này đi, cái kia bà bà cứ tiếp tục, tại hạ sẽ không quấy rầy."

Không đợi đến khi Vân Chi tránh ra, cái bóng màu đỏ kia liên tục xông về hướng Công Ngọc Viêm Bân, đôi môi đỏ tươi thiếu chút nữa đã đặt lên được khuôn mặt sạch sẽ của Công Ngọc Viêm Bân.

Sử dụng tất cả vốn liếng khinh công để né tránh nhưng làm thế nào cũng thể tránh khỏi bóng dáng màu đỏ kia, phần nọ nhìn Vân Chi đang đứng một bên xem diễn trò, bước nhanh ra sau lưng nàng, vừa túm lấy áo nàng sang một bên để né tránh, vừa dùng giọng căm hận nói: "Ngự Hồn Bách Thảo Kinh, dùng để trao đổi sự trong sạch của ta!"

Ngự Hôn Bách Thảo Kinh? Vân Chi hơi giật mình, nàng từng nghe nói qua, sách này ghi lại tất cả các phương pháp hạ độc và giải độc phức tạp, kì lạ, đan xen với nhau, phương pháp giải độc thì chỉ có người đọc qua sách mới biết, thì ra bản kinh thư này lại nằm trong tay hân!

Ánh mắt khẽ lưu chuyển, Vân Chi đưa tay ngăn người phụ nữ đang cố gắng xông vào lại, khẽ cười nói: "Tiền bối, việc thom môi này hiện tại không thể vội vàng, trước đó ôm một cái với Công Ngọc công tử đã, dù sao thì trước nhiều người như thế này, người ta cũng sẽ ngượng ngùng phải không? Hiện nay tiền bối cũng mệt mỏi rồi, trước tiên đến phòng trong để tại hạ hảo hảo chiêu đãi đã. Hơn nữa ai cũng biết Công Ngọc công tử tinh thông mọi thứ cầm kỳ thi họa, có thể khiến hân ngâm thơ, vẽ tranh cho tiền bối thì như thế nào?"

Được Ngự Hôn Bách Thảo Kinh rồi mà vẫn muốn hân dâng cái ôm! Lúc này rốt cuộc thì về cao quý hoàn mỹ của hân có lẽ chỉ còn là hình tượng, hai mắt tức giận và xấu hổ nhìn về phía Vân Chi, người dám đùa giỡn ta!

Trợn mắt một cái, truyền đạt rõ ràng lại như vậy, dù sao cũng không phải để nàng hôn người, nhớ là đưa lại Ngự Hôn Bách Thảo Kinh cho ta!

Ngay khi còn đang phẫn nộ, đột nhiên bị một cú ôm tập kích nguy hiểm nhào qua khiến hân ngã ra trên mặt đất. Công Ngọc Viêm Bản vừa cố gắng đẩy bóng dáng màu đỏ đó ra vừa kêu gào than khóc trong lòng: "Vân Kim! Người và Mặc Kỳ Uyên đều là hai tên gia hỏa phúc hắc đáng đánh đòn!"

Trên đài trở nên hỗn loạn, trong lúc không ai chú ý, trong mắt người nào đó lộ ra một chút nhu tình.

Ngày hôm nay, Vân Chi thu hoạch khá phong phú, không chỉ là do cái vũ cơ tiền bối đó đồng ý trở thành mã mã dạy múa của Di Hồng Viện, mà còn là một quyển mà người đòi đều cho rằng đã thất truyền Ngự Hôn Bách Thảo Kinh. Chẳng qua là có nhà vui thì cũng có nhà buồn, hôm nay Công Ngọc Viêm Bản tiền mất tật mang, mỗi ngày đều oán giận Vân Kim là gian thương, đây sắp thành lời đầu miệng của hân rồi.

Đêm không ngủ, ban ngày bận rộn cả ngày nhưng ban đêm Vân Chi vẫn bị mất ngủ, lúc này lại vô thức đi đến bên cạnh cái ao hôm trước gặp mặt với Cực Thiên, trong đầu không khỏi hiện ra hình ảnh dưới trăng ngày đó, trên khuôn mặt bất giác nở nụ cười mỹ lệ.

Ngồi trên tảng đá bên cạnh ao, lấy ra cây sáo ngọc nhiều ngày nay nàng vẫn mang bên người, cẩn thận vuốt ve, ánh mắt không tự giác trở nên ôn nhu.

Cũng đã vài lần mặt trời lặn rồi mà vẫn chưa nhìn thấy hân, hiện tại hân đang làm cái gì a, nếu, thổi cây sáo này lên có lẽ hân xuất hiện.

Nghĩ là làm, Vân Chi nhẹ nhàng đặt cây sáo lên môi, âm thanh cứ thế từ từ truyền ra, một khúc nhạc du dương uyển chuyển khiến người nghe cảm thấy vô cùng lưu luyến.

Vân Chi nhẹ nhàng khép hai mắt lại, tiếng sáo thổi trong đêm, bay lượn trong bầu trời đêm, trong đầu hiện ra chính là chiếc mặt nạ màu vàng, dưới lớp mặt nạ, môi mỏng khẽ cười, dang hai tay về phía nàng.

Nàng tin rằng, sau khi mở mắt ra, người trong đầu chắc chắn sẽ xuất hiện trước mặt nàng.

Thổi xong một khúc nhạc, Vân Chi run rẩy từ từ mở hai mắt, sự run rẩy của hai hàng lông mi kia của nàng giống như biểu hiện khẩn trương của một thiếu nữ ngây ngô.

"Nương tử, người thổi khúc nhạc này thật dễ nghe!"

Vừa mới mở mắt ra, Vân Chi bị dọa cho hoảng sợ, chỉ thấy trước mắt là một nam tử tuấn lãng hai mắt đang phát sáng, hai tay nâng cằm, kinh ngạc ngồi đó nhìn Vân Chi.

Như thế nào lại là hân! Hy vọng trong lòng trong nháy mắt bị tiêu diệt, Vân Chi không cam lòng vội vàng đứng dậy tìm kiếm bóng dáng màu đen xung quanh, hân đã hứa với nàng, chỉ cần nàng thổi sáo thì hân sẽ xuất hiện!

Nhưng bốn phía dù không có vật gì ngăn cản, một nơi trống trải, trừ hai người bọn họ ra thì không còn người nào khác!

"Nương tử, người đang tìm cái gì a!" Mặc Kỳ Uyên cũng theo ánh mắt của nàng nhìn ra phía sau mình.

Thất vọng ngồi xuống lần nữa, nén giận nhìn khuôn mặt yêu nghiệt trước mặt này: "Muộn như vậy, người còn ra ngoài làm gì, không biết là phải đi ngủ sao!"

Chỉ trách cái tên Uyên ngọc nghịch này, có lẽ vì thế mà Cực Thiên khẳng định không thể xuất hiện!

"Ta nghe thấy tiếng sáo của nương tử nên mới tới, nương tử có thể thổi lại cho ta nghe được không!" Mặc Kỳ Uyên cũng bắt chước Vân Chi ngồi xuống, nụ cười dường như đơn thuần nhưng lại mang ý cười sùng nịnh mà Vân Chi không phát hiện được.

"Thổi cái gì mà thổi! Khuya thế này còn định gọi hồn sao! Đi, đi ngủ!" Trợn hai mắt lên, không gặp được Cực Thiên, tự nhiên tâm tình của nàng trở nên không tốt.

Giống như một người con gái bình thường đang yêu, Vân Chi thần hồn phách lạc đi về hướng phòng mình.

Mặc Kỳ Uyên vẫn cứ theo sát bên nàng, trong giọng nói vẫn mang theo sự tò mò hưng phấn: "Nương tử, vậy ban ngày người có thể thổi cho ta nghe có được không!.....Nương tử!"

Mắt thấy Vân Chi sắp đụng phải cây đèn, Mặc Kỳ Uyên chỉ kịp vội gọi lên một tiếng, rồi tiến lên phía trước đẩy nàng ra sau gáy.

Một trận trời nghiêng đất ngã, Vân Chi cũng bị ngã trên mặt đất, bên tai truyền đến tiếng kêu rên.

Còn chưa rõ tình huống Vân Chi muốn đứng lên tức giận la mắng, nhưng lại thấy cột đá lăn đến bên chân, ngọn nến vốn dĩ nên cắm ở trên thì tắt, khói đen còn đang lượn lờ tỏa ra.

Lại nhìn sang bên cạnh Mặc Kỳ Uyên vẫn đang nắm lấy một cánh tay của mình chau mày, trên trán toát ra mồ hôi.

"Uyên ngọc ngêch, ngươi làm sao thế này!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Q.1 - Chương 25: Chuẩn bị trước trận chiến

Đau đớn qua đi, Mặc Kỳ Uyên cười nhạt khôi phục lại dáng vẻ ung dung.

Nhìn biểu hiện quan tâm của Vân Chi, bàn tay vốn dĩ đang nắm tay nàng càng thêm chặt, trên mặt lộ ra nụ cười vô lại: "Nương tử, ta cứu ngươi một lần..., ngươi nhớ phải trao giải khích lệ ta nha!"

Nhìn dáng vẻ của hấn vẫn sinh khí dồi dào, Vân Chi hừ nhẹ một tiếng, quyết định không tiếp tục quản hấn nữa, nhưng khi liếc mắt lại thấy y phục trên cánh tay bị xé rách một mảnh, lộ ra rõ ràng bên trong một vết bỏng lớn trên cánh tay lúc này đã bắt đầu sưng lên rồi chảy nước ra, nếu không xử lý sẽ rất dễ bị nhiễm trùng.

"Đừng lộn xộn!" Lạnh lùng nói một tiếng, từ bên người lấy ra một hà bao nhỏ rồi lấy trong đó một bình thuốc nhỏ, nhẹ nhàng rắc bột phấn lên trên cánh tay, rồi cẩn thận thổi thổi.

Ôn nhu nhìn Vân Chi thân mật như vậy, Mặc Kỳ Uyên cảm thấy vô cùng hạnh phúc: "Nương tử, chỉ cần ngươi hôn ta một cái, ta sẽ tuyệt đối không cảm thấy đau." Chút vết thương này đối với hấn mà nói thì vẫn không đáng gì cả.

Giận dữ liếc hấn một cái, xe một mảnh vải trên người hấn xuống để băng bó. Trong lòng nhớ lại, không ngờ đến Uyên ngọc ngêch này lại vẫn có chút khí thế của nam tử hán, trong lúc này nhìn hấn có chút thuận mắt hơn.

"Được rồi, mau đứng lên đi về ngủ đi, nhớ rõ ngày mai gọi đại phu đến khám." Vân Chi vừa ý nhìn thành quả băng bó của mình, đang định chống đất rồi đứng lên: "A!"

Đáng chết! Chắc chắn là trong lúc ngã xuống vừa rồi đã bị tọp chân rồi!

"Nương tử, ngươi không sao chứ?" Kiểm tra nàng từ đầu đến chân một lần, trừ bỏ cái chân ra thì cũng không có vấn đề gì khác thì mới thở dài nhẹ nhàng một hơi: "Vẫn nên để ta ôm ngươi trở về phòng đi."

Cũng không còn biện pháp nào khác, hiện tại chắc chắn nàng không thể tự mình đi về phòng, Vân Chi rầu rĩ gật đầu, rồi lại một trận trời đất quay cuồng nữa, đảo mắt một cái mà nàng đã bị Mặc Kỳ Uyên ôm trong lòng.

"Này! Uyên ngọc ngêch, ngươi đi chậm một chút! Ta buồn nôn quá!"

"Nương tử đang mang thai sao? Làm sao mà có thể nôn được chứ, ha ha!"

"Cái tên Uyên đàn độn nhà ngươi, ngươi bị ngứa da rồi hả!"

.....

Âm thanh vui vẻ, tức giận dần dần tan ra trong bóng đêm yên tĩnh, làm cho bóng bên vốn dĩ yên tĩnh càng có thêm sinh khí.

Một người con gái từ sau núi giả đi ra, hai mắt hung hăng nhìn chăm chăm hai bóng lưng đã biến mất trước mắt, ngón tay nhỏ nắm chặt tảng đá, chặt đến mức chảy cả ra máu cũng không để ý! Giờ phút này trong lòng nàng giống như có vô số còn rắn độc đang lượn lờ bên trong, hận ý thiêu đốt, người đàn ông mà từ nhỏ nàng ái mộ hiện tại càng ngày càng cách xa nàng rồi.

Di Hồng Viện

Ban ngày, Vân Chi đi đến phố Kim Thiên để xử lý công việc, hiện tại phố Kim Thiên dần dần đã đi vào quỹ đạo, trừ bỏ lượng khách quen vốn có còn hấp dẫn thêm nhiều người từ bốn phương tám hướng, sau đây không lâu nữa, khu vui chơi đang cải tạo cũng sẽ được khánh thành, đến lúc tin tưởng rằng



sẽ mang thêm nhiều sinh ý đến cho phố Kim Thiên.

Vì để cho thuận tiện, Vân Chi bố trí một gian phòng ở Di Hồng Viện để ở lại, Liễu Yên cũng là người làm ăn ngay thẳng, làm việc giỏi giang, vì nàng làm được không ít việc.

Trừ bỏ bà bà mỗi ngày nhất định phải quán lấy Công Ngọc Viêm Bân ra thì cũng là một vũ cơ giỏi như lời Liễu Yên nói, làm cho Vân Chi vô cùng tò mò. Bên cạnh đó Lạc Băng Tuyết nhất định muốn đi theo mình, không biết như thế nào, nàng ta không cầu tiền bạc không cầu danh, chịu đựng một nhọc bần thân giúp đỡ người khác. Có lẽ là cả ngày nàng quá nhàm chán nên muốn giúp nàng làm chút chuyện, dần dà lâu ngày Vân Chi cũng mắc kệ nàng, nghĩ thấy nàng ta cũng là một người con gái cô đơn nhu nhược, vậy thì xem nàng như muội muội để bảo hộ là được.

Trong lúc đang ngẩn người bả vai bị vỗ xuống, Vân Chi ngạc nhiên kêu lên một tiếng, quay đầu, thấy xuất hiện trước mắt một tấm mặt nạ màu vàng.

Vỗ vỗ ngực để bình tĩnh trở lại: "Sao ngươi lại đến đây!" Nàng vẫn nhớ kĩ là hôm qua hẳn không đáp lại tiếng sáo mà xuất hiện.

Ngón trỏ đặt lên môi mỏng, ý bảo nàng nhỏ tiếng đi một chút, thấp giọng nói: "Đi theo ta!"

Không đợi Vân Chi mở miệng thì đã kéo nàng đi.

Đường đi càng ngày càng lắt léo, Vân Chi không nhìn được vô cùng ngạc nhiên: "Đây là đường hầm ở Di Hồng Viện sao?"

Bàn tay lớn nắm lấy tay nàng thật chặt, đôi mắt thâm thúy nhìn về phía Vân Chi, giống như vô vàn dòng ôn tuyền quán lấy nàng, muốn đem nàng hòa tan vào hai con ngươi sáng rực. "Tin tưởng ta, đi theo ta là được."

Vân Chi ngơ ngác gạt đầu, giống như đứa trẻ không có năng lực suy nghĩ, cứ như vậy đi theo hẳn trong căn hầm tối đen.

Đến khi Vân Chi có thể hoàn hồn lại thì nàng lại thầm cảm thấy ảo não, thế nào mà nàng lại càng ngày càng trở nên hoa si như vậy, mang theo mặt nạ như vậy mà vẫn có thể câu dẫn àng, nếu như bỏ xuống có lẽ nàng sẽ thành sùng vật ngoan ngoãn nghe lời hẳn cũng nên a!

Trước mắt hiện ra ánh sáng, nhất thời không thích ứng được nàng vội dùng tay che khuất hai mắt, trong hầm làm sao có thể có ánh sáng chứ?

Vân Chi nghi ngờ rồi chậm rãi bỏ tay che mắt xuống, nhẹ nhàng cau mày lại, lúc này mới thấy trước mắt có thêm một người, người này nàng đã gặp qua một lần, chính là đương kim Hoàng thượng Mặc Kỳ Tần!

Nhìn về phía Cực Thiên bên cạnh, dùng ánh mắt dò xét: "Ngươi dẫn ta đến đây làm gì? Đến gặp hẳn sao?"

"Ha ha, không phải ngươi nói là muốn tham dự trận chiến sao, đưa ngươi đến để xem chuẩn bị của chúng ta nha!" Nói xong thì nắm tay nàng ngồi bên người Mặc Kỳ Tần.

Lúc này Vân Chi mới phát hiện mấy người các nàng không phải ngồi quanh một cái bàn mà là một cái giống với bàn đồ, có không ít các quân cờ đã được cắm trên các ký hiệu cơ bản, bọn họ vậy mà lại tin tưởng đề một người ngoài như nàng nhìn thấy bí mật của bọn họ!

Xem đáng vẻ hai người vẫn là lạnh nhạt tự nhiên như vậy nên nàng cũng không nói thêm gì nữa, toàn bộ tinh thần đặt vào việc nghiên cứu bản đồ.

"Các ngươi chuẩn bị để mười vạn binh lực bất động ở đây sao?"

Nghe xong Vân Chi nói, trong mắt Cực Thiên tỏa ra ý cười, quả nhiên hẳn đoán không sai, nàng chỉ nhìn như vậy mà đã biết!

"Toàn quân di chuyển, nhất định sẽ khiến lão yêu bà kia chú ý, chẳng lẽ ngươi còn biện pháp nào khác sao?" Vốn dĩ Mặc Kỳ Tần không đồng ý để cho một người phụ nữ đến tham dự bàn bạc, nên trong giọng tự nhiên có chút khinh thường.

Nghe ra trong giọng nói có sự khinh thường, Vân Chi ném cho hẳn một cái nhìn xem thường, nhìn đáng vẻ chịu đựng yếu kém của hẳn kia có thể khẳng định hẳn không phải người hiểu rõ việc quân.

Nhìn hẳn Vân Chi lại nhớ đến Lý Thanh Chiêu. Mà vị Hoàng đế trước mắt này không phải chính xác là kiểu đế vương yêu nghiệt Hoàng hoa thụ sao!

Nghĩ đến việc mình đặt biệt hiệu cho hẳn, Vân Chi nhìn không được cười thành tiếng, làm cho hai người bên cạnh cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

"Khụ khụ, cái kia Hoàng hoa thụ..... Không phải! Hoàng thượng, nếu không muốn làm cho lão yêu bà kia chú ý vậy thì chỉ cần đem sự chú ý của nàng đến kinh thành là được, để cho nàng không còn tâm tư quản chuyện hai ba mươi vạn đại quân bên ngoài trăm dặm đi!" Rất không dễ dàng ngừng cười, Vân Chi vừa chỉ vào kinh thành trên bản đồ khoa chân múa tay, vừa kèm theo giải thích.

Dung nhan bình tĩnh lộ ra vô hạn tư thế tao nhã oai hùng!

"Ý của ngươi là dùng chút binh lực trong kinh thành gây ra hỗn loạn, để cho nàng không thể không điều khiển binh lực tới ngăn cản, như vậy chúng ta sẽ có đầy đủ thời gian điều động đại quân đi ra xa!" Trong mắt Cực Thiên bỗng nhiên phát ra ánh sáng, vui vẻ nói ra kế hoạch dựa theo ý nghĩ của Vân Chi.

Sự khinh thường trong mắt không còn, Mặc Kỳ Tần cũng dần dần lộ ra ý cười cân nhắc, đợi Vân Chi giải thích thêm cho ý nghĩ độc đáo này.

"Tuy nhiên, chỉ là chút náo động đó vẫn không đủ để cho yêu hậu phải hy sinh quá nhiều binh lực để đối phó." Vân Chi nhíu mày lại, cố gắng nhớ lại để hoàn thiện biện pháp giải quyết.

Nghe xong Vân Chi nói, Cực Thiên lập tức đưa ra kiến giải: "Vậy thì làm một chút biểu hiện giả dối, để cho lão yêu bà kia tưởng rằng số người làm loạn quá nhiều. Nếu như không đủ độ mạnh thì sẽ triệu tập thể lực giang hồ, trắng trợn làm loạn để xem nàng có thể nhẫn nại đến khi nào!"

"Như vậy thì tốt rồi! Cứ như vậy đi, giờ chúng ta có thể cùng tiến hành đồng bộ, bên trong và bên ngoài hoàng thành đều phải an bài binh lực ở lại để phòng bị."

"Ừ, cái này chúng ta đã chuẩn bị tốt, nơi này, nơi này, còn có nơi này, đều đã có người của chúng ta." Cực Thiên dùng tay múa bút, mấy chỗ trên bản đồ xuất hiện mấy vết vạch, Vân Chi chú ý, những nơi này đều là những cửa khẩu quan trọng, không ngờ đến bọn họ lại suy xét toàn diện như vậy!

Đột nhiên Vân Chi bị một khối vải trắng dần hiện ra trên cánh tay hấp dẫn ánh mắt, chỉ vì tấm vải trắng kia cùng với y phục màu đen có vẻ trông đặc biệt chói mắt.

Trong ánh mắt lộ ra vẻ nghi hoặc mơ hồ, giống như có tin tức gì xẹt qua trong đầu, nhưng vẫn không có gì để bắt lấy.

Khi còn chưa nghĩ ra được cái gì thì khoảnh khắc đó lại bị bản đồ bố trí chặt chẽ hấp dẫn qua đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Q.1 - Chương 26: Kinh biến trong cung

Liên tục mấy ngày, người người ở kinh thành Mặc Kỳ quốc đều sống trong tâm trạng bất an.

Làm sao mà lại có thể không cảm thấy nguy hiểm a? Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, một nửa tướng lĩnh, quan lớn trong triều đình từ quan! Có hơn mười vị tri huyện khu tự trị gửi thư yêu cầu chấn chỉnh triều cương! Vài địa phương trọng yếu có quân đóng giữ thì lại có binh lính khởi nghĩa! Ngay cả giang hồ vốn dĩ không muốn có quan hệ gì với triều đình cũng phải nói ra, nếu yêu hậu Đại Cơ không trao quyền lại cho Hoàng thượng, củng cố triều cương thì anh hùng hào kiệt trong giang hồ cũng sẽ không dễ yên nữa!

Khí thế công kích mạnh mẽ như vậy, cuối cùng Thái hậu ở vị trí tối cao vô thượng không thể tiếp tục ngồi yên được nữa, gửi đi vài quân lệnh, điều năm vạn tinh binh đến hoàng thành rồi tuyên bố kẻ nào muốn tạo phản thì giết không cần luận tội!

Từ khi đó, bên trong hoàng thành Mặc Kỳ quốc đã không còn yên bình nữa, dân chúng đều ngóng trông tin tức bắt đầu tiến hành khởi nghĩa dành lại quyền lực, lúc đó bọn họ cũng không còn phải cả ngày lo lắng nữa!

Tối nay trời cao trăng sáng, ngàn dặm không mây, đêm tối cũng không quá đen tối, dưới ánh trăng sáng ngời chiếu xuống hoàng thành Mặc Kỳ quốc càng thêm sáng chói, tăng thêm vài phần nghiêm trang.

Ánh trăng lay động, các chiến sĩ kỵ binh tự động điều chỉnh tư thế, các hắc y ả sĩ nhanh chóng di chuyển, tản ra trong đêm đen, di chuyển, dừng lại, động tác ăn nhịp nối liền nhau, hành động mạch lạc lưu loát, ở trong bóng đêm sâu xa một khúc nhạc chính biến nghiêng trời lệch đất bắt đầu được dạo lên!

Tối nay, chính là thời điểm đám người Mặc Kỳ Tẫn diệt trừ yêu hậu, giành lại hoàng quyền!

Hành động vẫn tự động được tiếp tục, so với dự định thì lần này hành động trong hoàng cung vô cùng thuận lợi, không quá nửa canh giờ, tất cả các nơi trọng yếu của hoàng thành đều bị nắm trong tay.

Từng đường ánh sáng màu sắc được bắn lên trên, lúc này Cực Thiên đang chinh đồn quân lính chờ ngoài cùng lớn tiếng ra lệnh, toàn quân giống như dòng nước lớn tiến công hướng vào trong cung.

Tối nay, chỉ cho phép thành công, không được phép thất bại!

Thế mà chỉ trong một phút đồng hồ, toàn bộ người trong hoàng cung dường như đều bị thay đổi, đám người Cực Thiên, Vân Chi không phải chịu bất kỳ sự ngăn cản nào. Mang theo khí thế hủy thiên diệt địa, Cực Thiên, Mặc Kỳ Tẫn, cùng Vân Chi hướng về phía cội nguồn của tội ác - Đại Từ cung!

Cung điện ở đây vẫn chưa đựng đầy rẫy không khí quỷ dị, lụa xanh mỏng lượn lờ, khói bay ra từ các đỉnh đồng, làm cho nhất thời từ đáy lòng vốn dĩ đang đầy sự tin tưởng dấy lên dự cảm xấu, đêm nay tiến vào hoàng cung thuận lợi như vậy thật sự không bình thường chút nào, nhất định lão yêu bà còn có chiêu thức đang chờ bọn họ phía sau!

Ba người nhìn nhau gật đầu, chuẩn bị tinh thần đề phòng từ từ tìm kiếm bên trong, mặc kệ như thế nào, hôm nay nhất định bọn họ phải trừ bỏ lão yêu bà này!

"Ha ha ha ha!" Đột nhiên, một tiếng cười quỷ quái của một người phụ nữ vang lên, tất cả ánh nến trong tấm điện đều sáng lên làm cho trong lòng mọi người nhất thời giật mình, đồng thời di chuyển ánh mắt lên người đang ngồi trên đài cao.

"Khâu Lệ Đại Cơ!" Nhìn thấy rõ người phụ nữ trước mắt, Vân Chi tức giận cắn răng, giờ kiếm trong tay muốn xông lên lột da rút xương nàng ta ra!

"Chỉ Nhi, đừng kích động!" Cực Thiên giữ chặt Vân Chi đang muốn xông lên, nhỏ giọng nhắc nhở.

Đối mặt với lão yêu bà này thì nhất định phải vô cùng cẩn thận, nếu không phải vậy thì bọn họ sẽ không phải đợi đến hơn hai mươi năm mới dám hành động.

Vân Chi cố gắng không chế hận ý đang dâng cao trong lòng, hai tay khóa chặt nhìn chăm chăm Khâu Lệ Đại Cơ, chỉ thấy người phụ nữ kia toàn thân quần áo lụa xanh đen, đáng vẻ quý dị tà mị, trên mặt che một khối lụa mỏng, theo tiếng cười của nàng mà rung lên nhẹ nhẹ. Trong tay không biết đang cầm cái gì, dùng một tấm vải đen che lại, cái hòm phía dưới hẳn là có thể để người bên trong!

Phải nói là xung quanh cái lão yêu bà đều không có một địa phương nào bình thường cả!

"Ha ha ha, quả nhiên các ngươi vẫn đến đây, các ngươi hao tổn tâm tư để tiến vào đây như vậy thì ai gia sẽ đưa lại cho các ngươi một phần lễ vật!" Nói xong đưa tay thả miếng vải đen bên cạnh xuống, là một cái lồng bằng sắt để giam giữ thú vật nhưng lúc này lại đang giam giữ một người con gái, lúc này đang không nhúc nhích, hai mắt từ đầu đến cuối nhìn chăm chăm Khâu Lệ Đại Cơ, người con gái này hẳn là đang bị điểm huyết.

"Dĩn nhi!" Khi miếng vải đen được vén lên, Vân Chi phát hiện Mặc Kỳ Tần bên người đã sớm không thể bình tĩnh.

"Lão yêu bà, ngươi bắt Dĩn nhi làm gì? Nàng không biết cái gì cả!" Hai tay nắm chặt, Cực Thiên cố gắng giữ tinh táo.

Hắn sớm đã phái người đến bên cạnh Dĩn nhi để bảo hộ nhưng thế nào mà muội ý vẫn rơi vào trong tay lão yêu bà!

Tiếp tục cười to vài tiếng, đột nhiên trong tay Khâu Lệ Đại Cơ có cái gì đó chợt lóe, lập tức á huyết của Mặc Kỳ Dĩn được giải, mà chẳng biết từ lúc nào mà trên tay yêu hậu xuất hiện thêm một cái chuông, chỉ cần lay động nhẹ là phát ra âm thanh lạnh lạnh khiến tâm hồn người khác phải khiếp sợ.

Theo tiếng chuông kêu, Mặc Kỳ Dĩn giống như đang chịu đau lớn cực lớn, hay tay ôm chặt đầu thống khổ kêu rên rĩ, nhưng vẫn không quên lớn tiếng chửi bậy: "Lão yêu tinh! Ngươi mau thả ta ra! Ngươi không phải người! Hoàng huynh, mau giết nàng đi! Chính nàng, chính cái lão yêu bà này đã hại chết phụ hoàng!"

"Xú Nha Đầu!" Sắc mặt Khâu Lệ Đại Cơ lạnh xuống, chuông đang đưa trong tay càng mạnh, tiết tấu càng thêm rõ ràng, tiếng chuông trong trẻo giống như tiếng trống mê hoặc con người, giống như một loại năng lượng làm cho người ta điên cuồng, tiếng chuông này quá mức quý dị rồi.

Quả nhiên, theo sự biến hóa của tiếng chuông, đau đớn của Mặc Kỳ Dĩn đột nhiên tăng thêm, giống như có vô số con côn trùng ở trong đầu đang cùng nhau xông lên rĩa rói, ánh mắt biến thành màu đỏ như máu, quý dị làm người ta cảm thấy vô cùng sợ hãi.

"Dừng tay!" Đột nhiên Vân Chi quát lên ngăn trở, coi như không có những kích động vừa rồi, nàng vừa chậm rãi đi về phía trên đài vừa mở miệng dụ dỗ: "Lão yêu bà, chúng ta đôi con tin có được không? Ngươi xem có phải ta thật tốt đứng không, chắc chắn ta sẽ không âm ỉ như nha đầu này, dù sao ta cũng là Dự Vương phi, giao dịch này đối với ngươi cũng không phải là thiệt thòi!"

"Chỉ nhi, quay về đi!" Cực Thiên đang chuẩn bị ra chiều ngăn cản yêu hậu lại thì lại phát hiện Vân Chi cứ đi lên như vậy, vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Lão yêu bà quý kẻ đa đoan, vô công thần bí khó lường, có lẽ cho dù kẻ cả hẳn cũng không phải là đối thủ huống chi là Vân Chi!

Tuy nhiên Vân Chi đối với tiếng hét của hẳn làm lơ, trong lòng Cực Thiên giống như đang có lửa cháy! Quay đầu nhìn nhau với Mặc Kỳ Tần ra hiệu, hai người tay cầm bảo kiếm, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía trước, chuẩn bị bất kỳ lúc nào cũng có thể xông lên chiến đấu!

Vân Chi cứ như vậy không hề sợ hãi mà đi lên, trên mặt vẫn là vẻ mặt tươi cười dịu dàng, mềm giọng dụ dỗ.

Hai mắt Khâu Lệ Đại Cơ sắc lạnh, đang định dùng một chiêu đánh bay nàng nhưng lại đột nhiên phát hiện ra cái gì đó, kinh ngạc nhìn chăm chăm Vân Chi, giống như muốn nhìn dưới con ngươi màu xanh đang ẩn chứa điều gì mà quên mất muốn làm Vân Chi dừng lại.

"Ha ha ha ha, thì ra là ngươi! Ngươi, các ngươi, thì ra đều tụ tập ở đây, ha ha ha, thật sự là buồn cười!" Đột nhiên Khâu Lệ Đại Cơ cười to thành tiếng, chính mình tiến về phía trước dọa Vân Chi chết đứng tại chỗ, cách đó không xa Cực Thiên và Mặc Kỳ Tần cũng đang nghi ngờ trùng điệp.

Tiếng cười im bặt, khuôn mặt Khâu Lệ Đại Cơ giống như đang biến sắc, phút chốc đen mặt trầm giọng nói: "Tuy nhiên, chỉ cần bản tôn còn tại vị một ngày thì ta tuyệt đối sẽ không để cho các ngươi sống dễ chịu! Tuyệt đối sẽ không!"

Giống như một thứ âm thanh đến từ địa ngục, giống như đang nguyên rủa, khiến cho lòng người ở đây giật mình, trong lòng suy đoán xem rốt cuộc có phải là lão yêu bà này điên rồi phải không.

"Ngươi, quả thật hữu dụng hơn nhiều so với xú nha đầu này, qua đây, hai người các ngươi thay đổi cho nhau." Không tiếp tục nói mê nữa, Khâu Lệ Đại Cơ chỉ thẳng tay vào Vân Chi, giọng nói âm u chỉ đạo.

Không ngờ là lão yêu bà thật sự lại đồng ý, trong lòng Vân Chi vừa hưng phấn vừa cảnh giác, tay trong áo khép lại thật chặt, từ từ đi lên các bậc cầu thang tiến lên phía trước.

Đến khi bước đến bước thứ mười, Khâu Lệ Đại Cơ dùng năm ngón tay chộp lên phía trước hút vào, cứ như vậy Vân Chi bị bàn tay đầy màu sắc của lão yêu bà hút sang, quay người lại cổ họng đã bị bóp chặt.

"Chỉ nhì!" Đột nhiên xảy ra biến cố làm cho hai người phía dưới không kịp phản ứng, mà lúc này Vân Chi đã rơi vào trong tay lão yêu bà.

"Lão yêu bà, rốt cuộc ngươi muốn làm gì!" Trong tim đang đập mạnh, Cực Thiên lạnh giọng chất vấn, mỗi chữ so với hàn băng đều lạnh hơn.

Mà lúc này trái tim hắn lại đang nhìn theo cái tay kia, sợ nàng có sơ xuất gì thì trái tim hắn cũng sẽ dễ dàng ngừng đập mất.

Nhìn đáng vẻ khản trương của Cực Thiên, cho dù là mạng theo mặt nạ thì Khâu Lệ Đại Cơ cũng nhận ra được đến lúc này hắn không thể tiếp tục ung dung được nữa.

"Ngươi thích nàng sao?" Đột nhiên tâm tình Khâu Lệ Đại Cơ trở nên đặc biệt tốt đẹp, ngón tay son đỏ tươi nhẹ nhàng chỉ vào trên mặt Vân Chi, giọng nói cũng theo thế trở nên trầm thấp khủng bố hơn.

Cực Thiên không nói lời nào, cũng không dám nói chuyện, hắn không đoán ra rốt cuộc người phụ nữ đang muốn làm gì.

"Hô hô, nếu ngươi thích nàng, vậy thì ta sẽ hủy nàng đi! Ta muốn ngươi phải chịu thống khổ, ta muốn nhìn ngươi sống không bằng chết! Ha ha ha ha....." Lúc này Khâu Lệ Đại Cơ giống như một ác ma đến từ địa ngục, hai mắt trợn trừng, thanh âm tà mị như thể muốn tàn phá trái tim Cực Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trên Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Q.1 - Chương 27: Đại bàng bay xa

"Hừ, cũng phải xem ngươi có khả năng đó hay không!" Giữa lúc mọi người đang hít thở không thông trong bầu không khí khản trương, một giọng nói lạnh lùng của phụ nữ cắt ngang qua, càng khiến cho hoàn cảnh có chút hỗn loạn hơn.

Khâu Lệ Đại Cơ quay đầu nhìn về phía Vân Chi cười lạnh đầy ý tứ, giữa con ngươi tràn đầy vẻ không dám tin.

"Ngươi làm gì với ta vậy!" Khâu Lệ Đại Cơ trừng mắt từ từ rời khỏi Vân Chi, lớn tiếng chất vấn.

Lúc này nàng mới phát hiện ra nàng hoàn toàn không thể cử động, mà toàn thân đang có một cảm giác đau đớn nhẹ chế ngự, chậm rãi thử vận nội công nhưng mà cũng rất khó phá tan.

"Không có gì, chỉ là nhìn ngươi cười điên cuồng như vậy nên cho ngươi chút thuốc để điều trị mà thôi." Vân Chi đi đến trước mặt nàng, giơ tay lên lên trong lòng bàn tay vẫn còn giữ lại bột thuốc, lắc lắc khoe ra với Khâu Lệ Đại Cơ.

Đây là nàng chiếu theo phương pháp chế tạo Thực Cốt Định Hồn Tán ghi trên Bách Thảo Kinh làm ra, nàng bắt chấp nguy hiểm lại gần bên người lão yêu bà này chính là muốn chọn thời điểm nàng vui vẻ quá mà sơ xuất rải bột phấn lên người nàng. Tuy rằng không biết khả năng chế tạo của mình ra sao nhưng ít nhất hiện tại nàng có thể khẳng định nàng ta đang được hưởng thụ sự đau đớn của kéo dài xương cốt, đau đớn này sẽ càng ngày càng tăng, nó khiến cho xương cốt người trúng độc bị tan ra rồi hoàn toàn từ từ ăn mòn da thịt, vô cùng thống khổ.

Khâu Lệ Đại Cơ không cam lòng nhìn Vân Chi, không nói được điều gì, chỉ nhắm mắt lại, không biết là nên chịu thua hay là nên như thế nào.

"Các ngươi muốn làm gì thì chuẩn bị làm đi, dù sao cuối cùng cái lão yêu bà này cứ giao cho ta xử lý là được." Vân Chi quay xuống nói với Mặc Kỳ Tần và Cực Thiên đến giờ vẫn còn chưa phản ứng kịp, rồi lại xoay người căm tức nhìn Khâu Lệ Đại Cơ, người đàn bà đáng hận này, rốt cuộc hôm nay nàng có thể giết nàng để báo thù cho mẫu thân rồi!

Nhìn thấy Vân Chi chuyển nguy thành an, cuối cùng Cực Thiên cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đi vài bước đến trước mặt Khâu Lệ Đại Cơ: "Giao thuốc giải ra đây, ta có thể cho ngươi chết toàn thây!"

Thân thể Mặc Kỳ Tần định kỳ hàng tháng đều phải lấy thuốc giải từ chỗ lão yêu bà để duy trì tính mạng, hiện tại, thân thể ngày càng yếu hơn, Công Ngọc đã nói qua nếu không có thuốc giải chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều.

Chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn Mặc Kỳ Tần phía sau Cực Thiên, Khâu Lệ Đại Cơ hừ một tiếng rồi cười, khóe miệng cong lên nụ cười vô cùng chói mắt: "Ta đã sớm nói rằng độc này chỉ mình ta có thể giải, nếu ta chết thì hắn cũng không sống được bao lâu đâu!"

"Ngươi!" Cực Thiên tức giận, vung kiếm lên muốn chém, ma nữ này chính là người phụ nữ mà hắn đã hận suốt mười năm qua, hận ý của hắn tuyệt đối

không kém hơn hận ý của Vân Chi chút nào.

Ngay khi kiếm muốn tạo một đạo vết thương trên người thì một chuyện kỳ lạ xảy ra.

Đột nhiên ánh mắt Khâu Lệ Đại Cơ trở nên nguy hiểm, dùng một chiêu đánh bay ra, đem cả người Cực Thiên và kiếm ra xa vài bước.

Ấy thế mà nàng có thể phá tan tính chất của thuốc, Vân Chi không dám tin, nhưng lúc này lại càng thêm tức giận!

"Hừ, dựa vào các người bây giờ mà có thể làm khó bản tôn sao! Ngồi vị Thái hậu này bản tôn cũng không còn muốn ngồi nữa!" Dùng ánh mắt miệt thị nhìn qua mọi người ở đây.

Ngay khi mọi người còn chưa hoàn hồn thì khóe miệng cong lên, chỉ trong khoảnh khắc bên ngoài cung điện truyền đến tiếng kêu bén nhọn của một con chim bị xích lại, chỉ trong chớp mắt toàn bộ nền tắt vụt, lúc này chỉ cảm thấy có một trận gió mạnh cứ ma sát lại bên mình, lại nên về phía trên, hiện giờ Khâu Lệ Đại Cơ đã ngồi ngay ngắn trên một con chim khổng lồ quái dị.

"Cho các người một chút kiến thức về uy lực của chim đại bàng, hoàng cung này hủy đi cũng được! Ha ha ha ha....."

Sau khi lời nói điên cuồng của nàng vang ra, chỉ thấy con quái điều kia bắt đầu tạo gió xoáy, từ trên nhìn xuống cung điện trống rỗng giống như đang nấu com, lửa đỏ nhảy múa trong nháy mắt thiêu đốt mắt của mỗi người.

Trong đầu hiện ra cặp mắt mở to khi chết kia, bỗng nhiên Vân Chi nhìn về phía con quái điều đang phun lửa kia: "Chính là thứ đó, chính nó đã gây chuyện ở phủ Thiên Đại!"

Nghe thấy câu nói, lập tức mấy người khác trở nên cảnh giác, con quái điều này trong thời gian một nén hương có thể diệt sạch cả nhà Thiên Đại Tướng quân nên càng không thể khinh thường!

"Các người đi ra ngoài trước, ta sẽ đối phó với con súc sinh này!" Hai mắt Cực Thiên nhìn chằm chằm chim đại bàng đang làm loạn, lớn tiếng nói.

Biết bọn họ ở lại cũng chỉ gây thêm phiền phức, Vân Chi tiến lên đưa độc dược duy nhất trên người nhét vào trong tay Cực Thiên: "Điểm yếu của con quái điều này nằm ở đôi mắt và bụng, tốc chiến tốc thắng!"

Cực Thiên quay đầu, hai người đối diện nhìn nhau, từ trong ánh mắt, hẳn có thể thấy được sự tín nhiệm vững vàng của nàng!

Cầm kiếm xoay người đi lên, tạo thời gian cho mấy người chạy thoát. Vốn dĩ Long Đằng kiếm là tương khắc của lửa, đường kiếm bay lượn dẹt thành một mảng kiếm khí lớn nhanh chóng tiến về phía chim đại bàng.

Lúc này Khâu Lệ Đại Cơ ngồi trên lưng chim đại bàng chau mày, sắc mặt cũng đen hơn, mồ hôi ra nhiều hơn, vẻ mặt có chút dị dạng, vừa nhìn là biết có dấu hiệu trúng độc. Cực Thiên hừ lạnh một tiếng, không cần để ý đến nàng, toàn bộ tinh thần tập trung vào đối phó quái điều dưới chân nàng.

Tránh đi quả cầu lửa quái dị, rót nội lực vào thân kiếm, thân kiếm như múa lượn, ánh sáng sáng ngời vung lên bay đến, giống như vô vàn tầng ánh sáng tuyệt đẹp trên những con sóng biển, đẹp nhưng vô cùng hung hãn, bay tới đánh vào chim đại bàng đang phá hoại cả một góc trời, giống như muốn hủy diệt toàn bộ đi.

Chim đại bàng đau đớn ngửa đầu lên kêu một tiếng, sau khi thủ tính bị kích thích quay đầu tấn công mạnh mẽ về phía Cực Thiên. Chờ đúng thời cơ, cổ và bụng chim đại bàng đều lộ ra hoàn toàn, phần độc trong tay được rót vào trong chướng lực như một luồng vũ khí đâm về ánh mắt quái điều, sau đó xoay người xuống, Long Đằng kiếm đâm thẳng vào bụng nó.

Khâu Lệ Đại Cơ phát hiện ý đồ của Cực Thiên liền giật mình, sau đó liều mạng dùng hết sức dúi chim đại bàng lùi lại phía sau, không có thương tổn ở bộ phận quan trọng nhưng vẫn để cho kiếm xuyên qua bụng, trong nháy mắt một đạo tiếng khóc kinh thiên động địa vang vọng khắp Hoàng cung Mặc Kỳ quốc.

Đám người Vân Chi đứng ở ngoại điện chờ chỉ nghe thấy bên trong một tiếng chim hót thê lương chói tai, còn chưa kịp chuẩn bị đi vào tìm hiểu thì thiếu chút nữa bị một loại tia chớp từ chim đại bàng vung đến đây sang một bên, đi tìm bóng dáng con chim khổng lồ chỉ thấy quái điều vừa đau đớn kêu lên vừa hướng về không trung chạy như bay đi, tốc độ như vậy không ai có thể đuổi theo.

Oán hận nhìn Khâu Lệ Đại Cơ và quái điều trốn chạy cho đến khi chỉ còn lại điểm đen, nhớ đến Cực Thiên vẫn còn đang ở bên trong, mấy người vội vàng chuẩn bị chạy vào trong thì đã thấy Cực Thiên lao đảo tiêu sai đi ra, khóe môi còn nhếch lên mỉm cười.

Vân Chi tiến lên kiểm tra từ đầu đến chân hẳn một lần, phát hiện trừ bỏ mấy vết thương bên ngoài thì cũng không có cái gì nghiêm trọng, cũng yên lòng hơn.

Tuy rằng lần này yêu hậu không phải do chính tay nàng xử, nhưng hành động lần này cũng coi là thuận lợi, cuối cùng hoàng quyền cũng về chính chủ, nhân dân Mặc Kỳ quốc lại có tia hy vọng.

Có người nói yêu hậu chính là yêu tinh ngàn năm biến thành, may mắn Hoàng thượng anh minh mời vị tiên đắc đạo đến tương trợ, còn có tiên đồng áo trắng tuấn mỹ, còn có thiên thần áo đen, sau một hồi chiến đấu oanh oanh liệt liệt đại chiến trong tầm cung yêu hậu, cuối cùng yêu nữ bị thiên thần áo đen đuổi ra khỏi nhân gian.

Cũng còn một cách nói khác, thực ra Hoàng thượng được Ly Thiên cung tiếng tăm lẫy lừng trong giang hồ tương trợ, đuổi yêu hậu ra khỏi cung, bởi vì Hoàng thượng đã đàm phán với cung chủ Ly Thiên cung sau này Mặc Kỳ quốc do Ly Thiên cung ở sau lưng quyết định, còn Hoàng thượng vẫn chỉ là con rối yếu ớt, ngu ngốc như cũ.

Lúc này Vân Chi đang ở Dự Vương phủ rảnh rỗi nghe Mộng nhi sưu tập các loại tin tức nhiều chuyện, cười lên nhiều hời, trong dân gian quả nhiên thần kỳ, không ngờ có thể tưởng tượng ra nhiều chuyện như vậy.

Lúc này mỗi ngày nàng đều rảnh rỗi ở Dự Vương phủ, nhớ lại tình hình ngày hôm ấy, nàng vẫn buồn bực như thế nào mà mà lão yêu bà đó lại phá được sự không chế của thuốc, tuy nhiên, nàng tin tưởng rằng, cái lão yêu bà kia đã trúng Thực Cốt Định Hồn Tán, cho dù là không thể định hồn thì cũng nhất định sẽ thực cốt (đục khoét phá hủy xương cốt), kết quả sống không bằng chết nên nàng vẫn có thể vui vẻ.

"Tỷ tỷ, ta tới tìm người nói chuyện phiếm!"

Nghe thấy giọng nói, Vân Chi biết chắc chắn là Lạc Băng Tuyết lại đến đây, đối với người con gái này, nàng không thể nói rõ là vô cùng thích nhưng đáng về nhu thuận kia thì không ai có thể cự tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Q.1 - Chương 28: Không đội trời chung

"Tuyệt nhi đến đây, Mộng nhi, đi pha trà đi!" Vân Chi nhân nhạ chào hỏi, thân thể miễn cưỡng ngồi trên giường, không nhúc nhích.

Lạc Băng Tuyết cười cười, nụ cười đó tươi đẹp giống như cảnh đẹp mùa xuân, có thể hòa tan cả sông băng.

"Tỷ tỷ, trên phố đều đồn đại rằng có thần tiên áo trắng, có lẽ là tỷ tỷ đi!"

"Người cũng nói đó là lời đồn đại mà, vậy thì tin tưởng nó làm cái gì!" Vân Chi bắt đầu dĩ cười cười.

"Tuyệt nhi cảm thấy lời nói đó rất hay nha, hôm qua lúc bình minh, nhìn thấy tỷ tỷ trở về như vậy thật sự là dọa Tuyệt nhi! Tuy nhiên ta biết nhất định các người sẽ thắng lợi trở về, Tuyệt nhi đã biết từ lâu rồi!" Hai mắt Lạc Băng Tuyết lấp lánh như phát ra ánh sáng, giọng nói vui vẻ giống như một cái chuông bạc đang reo lên, hiện tại xem ra nàng rất cao hứng, giống như chính mình đạt được vinh dự tối cao vậy, xem ra nàng cũng vô cùng kiêu ngạo.

"Người từ lâu đã biết sao? Vì sao?" Vân Chi bị giọng điệu của đứa nhỏ này làm cho buồn cười, đứng thẳng lên phối hợp hỏi.

Ý cười trên mặt lại dày thêm một phần, vừa đúng lúc nàng đứng dậy, vẻ mặt sùng bái sáng lên không biết là đối với người nào: "Nhắc đến việc bức lão yêu bà kia thoát vị thành công thì còn phải nhờ đến mưu kế của Uyên, từ lúc trước khi còn chưa bắt đầu kế hoạch, hần đã lừa được sự tin tưởng của Thái hậu để đoạt lấy binh phù, ha ha, cứ như vậy Thái hậu bị rối loạn, sau đó cũng rất thuận lợi thành công....."

"Đỉnh đang đang"

Lạc Băng Tuyết vui vẻ còn chưa nói xong thì đột nhiên bị một tiếng động vang lên dọa đứng yên một chỗ.

Kính ngạc xoay người lại, chỉ thấy mâm đựng trái cây trên bàn đang nằm nghiêng trên mặt đất, mà lúc này hai mắt Vân Chi đang tròn to, ngây người, thân thể vẫn duy trì tư thế bất động, nếu để ý kỹ có thể thấy thân thể nàng còn đang run run.

"Tỷ tỷ, người làm sao vậy?" Lạc Băng Tuyết bị dọa sợ ngẩn ngơ một lúc rồi mới tiến lên nhẹ nhàng hỏi, đáng về lúc này của Vân Chi là cực kỳ đáng sợ.

Bỗng nhiên đưa mắt nhìn Lạc Băng Tuyết đang khom người, ánh mắt sắc bén kia giống như muốn cố gắng nhìn thấu con người nàng: "Vừa rồi người nói cái gì?"

"Vừa rồi....." Lạc Băng Tuyết sợ hãi nhớ lại lời vừa mới nói, trong phút chốc lấy tay che miệng lại, hồi hận nhất thời lỗ miệng, nhìn đáng về hiện giờ của Vân Chi, nàng cuồng quát giải thích: "Tỷ tỷ, vừa rồi cái gì ta cũng chưa nói, cái gì....."

"Mặc Kỳ Uyên giả ngốc? Hôn nữa hần còn ngấm ngấm lừa yêu hậu rằng hần đã lấy được binh phù của cha ta, khiến yêu hậu giận dữ giết cả nhà Thiên Đại ta?" Vân Chi vừa tức giận vừa đau lòng, chậm rãi đứng lên, phân tích từng chữ trong lời nói của Lạc Băng Tuyết, cuối cùng thì trào phúng cười một tiếng: "Ha ha ha ha, hần thật đúng là lợi hại, lừa toàn bộ mọi người, làm cho cả gia tộc Thiên Đại phải chết mà còn ủng hộ cho rằng đó là hành động cao siêu của hần sao!"

Nói đến đây, đột nhiên nàng cảm thấy đau lòng, không cần biết tại sao Mặc Kỳ Uyên phải giả ngốc để lừa gạt nhưng sai lầm của hần chính là nguyên nhân gián tiếp khiến mẫu thân phải chết.

Đột nhiên, trong đầu lướt qua một đạo ánh sáng, trong lòng chấn động, không hề để ý đến Lạc Băng Tuyết đang bị dọa, nhanh chóng xô cửa ra ngoài,

nàng muốn nghiệm chứng suy đoán trong lòng!

Nhìn bóng dáng màu trắng hốt hoảng chạy ra, đôi mắt vốn dĩ đang khiếp sợ xẹt qua một tia ánh sáng.

Vân Chi dắt một con ngựa qua cửa phủ rồi nhảy lên cười như điên, dùng hết cả sức lực bằng tốc độ nhanh nhất phi ngựa đến hoàng cung.

Những bối cảnh trong quá khứ dần dần hiện ra trong đầu thành những đoạn ngắn, hiện thân bên ao, cánh tay đung phất nển, góc vạt trắng hiện ra dưới cánh tay áo màu đen.....Những nghiệm chứng trong đầu đều đang chứng minh cho suy đoán của nàng, giống như từng đoạn roi da hung hăng đánh vào trong lòng, khiến cho tâm hồn nàng như đang tan thành mây khói!

Cuối cùng cũng chạy đến hoàng cung, lúc này hoàng cung còn đang sửa chữa, quân đội bên trong vẫn chưa rời đi, nhìn thấy Vân Chi đến thì vô cùng lo lắng, ngay lập tức nhận ra đó là người mặc áo trắng đi cùng Hoàng thượng tối hôm đó.

Sau đó không hề có sự ngăn cản, Vân Chi chuẩn xác tìm được cung Càn Không, không để ý người dưới ngăn cản, phi thân vào bên trong, quả nhiên, Cực Thiên và Mặc Kỳ Tẫn đều ở trong này.

Đứng ngơ ngác ở chỗ cửa, hai mắt phức tạp nhìn chằm chằm mặt nạ màu vàng của Cực Thiên, đáng vẻ im lặng đó không hiểu sao khiến Cực Thiên bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

"Chỉ nhi, sao nàng lại đến đây? Đã xảy ra chuyện gì sao?" Từ bên cạnh bàn đi xuống, bước nhanh đến trước mặt Vân Chi, thân thủ nhanh chóng đỡ lấy thân thể như sắp đổ của nàng, lo lắng nhìn toàn thân một lượt.

Đột nhiên Vân Chi đang đỡ lại cười thê lương một tiếng, ý tứ hàm xúc phức tạp lộ hết trong đó.

Ngẩng đầu nhẹ nhàng nhìn qua tấm mặt nạ màu vàng, trong lòng ngũ vị pha trộn, nhưng vẫn mang theo một chút hy vọng may mắn: "Ta không sao, chỉ là ta nhớ người, người để ta xem một chút xem nhìn người lớn lên trông như thế nào có được không?"

Cực Thiên đang cúi đầu xuống kiểm tra giắt mình, thân thể run lên nhẹ nhẹ, do dự mà lùi về phía sau hai bước, cười cười che giấu: "Ta, không có gì đáng xem, Chỉ nhi, nàng vẫn nên trở về nghỉ ngơi đi."

Nhìn đáng vẻ kích động che giấu của hắn, đoạn đề cuối cùng trong lòng Vân Chi sụp đổ, giống như có vô vàn đường kiếm xuyên vào tim, tàn nhẫn mà đâm mà chọc!

"Là không có gì để xem hay là căn bản không dám để cho ta nhìn thấy đáng vẻ người như thế nào!" Vân Chi chậm rãi thu tay lại, trong giọng nói chứa đầy sự bức bách khiến cho Cực Thiên sững sờ, chẳng lẽ Chỉ nhi đã phát hiện ra cái gì sao?

Ngay khi Cực Thiên vẫn đang sững sờ, nháy mắt Vân Chi tiến lại gần, trong lúc xoay người, ngón tay thon dài đã mở tấm mặt nạ ra.

Nhìn biểu tình kinh hoàng của khuôn mặt đối diện, hô hấp của Vân Chi như đình chỉ. Chân tướng ở ngay trước mắt mà nàng vẫn không tìm được sự run rẩy đau lòng, ông trời lại đùa giỡn với nàng, không, là người đàn ông trước mặt này lại đang đùa giỡn nàng.

Kiểm chế nỗi đau lại, Vân Chi lao đảo lùi về phía sau vài bước, hai mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt yêu nghiệt của Cực Thiên cười bi ai, nụ cười kia giống như giọt nước dễ vỡ, chỉ cần nhẹ nhàng thổi cũng có thể hóa thành mây khói.

"Có phải người cảm thấy ta cực kỳ ngu ngốc đúng không? Đùa giỡn ta như vậy có phải rất vui hay không, đem ta đùa giỡn trong lòng bàn tay, vì đại kế của người, vì mưu đồ của người, chỉ vì một kẻ sách nhỏ nhỏ cũng có thể khiến toàn bộ phủ Tướng quân làm nền cho hành động vĩ đại của người! Giả ngốc treu đùa ta còn chưa đủ, rồi lại còn đòi thân phận để tiếp tục treu đùa ta, người là muốn thấy ta cuối cùng bị người mê hoặc người mới cảm thấy cực kỳ kiêu ngạo phải không? Yên tâm, ánh mắt của Thiên Đại Vân Chi ta không có mù quáng như thế!"

Đối mặt với sự bài xích của Vân Chi, Cực Thiên, à không, hẳn là Mặc Kỳ Uyên lúc này đang vô cùng rối loạn, ánh mắt vốn dĩ vô cùng thâm thúy giờ chỉ chứa đầy sự hối hận, bối rối, không ngờ đến đột nhiên lại bị phát hiện như vậy. Nhìn đáng vẻ phần nộ của Vân Chi đang cách hắn càng ngày càng xa, trong lòng sợ hãi, hắn bước lên muốn tiến lại gần nàng hơn một chút.

"Chỉ nhi, không phải vậy, ta không hề có ý nghĩ muốn treu đùa nàng, ta chỉ chưa tìm được cơ hội thích hợp để nói với nàng, nàng phải tin tưởng ta, ta thật sự thích nàng!"

"Thích sao! A, người nên nhớ kỹ, mọi người Thiên Đại bị diệt môn, mẫu thân ta cứ như vậy mà không còn, đây là do một tay người tạo thành! Cho dù trên tay người không nhuộm máu thì đó cũng là mưu kế của người, người tự cho rằng là mình thông minh sao, để ta đến nói cho người biết, đây là thù giết mẹ, không đội trời chung!" Vân Chi nói khàn cả giọng, giống như muốn đem toàn bộ đau đớn trong lòng nói ra, trái tim đã tan nát, nếu như đã không còn trái tim thì sẽ không còn phải chịu đau đớn nữa!

Không đội trời chung..... Hai mắt Mặc Kỳ Uyên trở nên bối rối, trống rỗng, thấp giọng lặp lại bốn chữ này, mối thù này là như thế nào à, kiên quyết đưa mối quan hệ của bọn họ xuống vực sâu. Nàng sao có thể nhẫn tâm nói ra lời tàn nhẫn như vậy, khiến cho hắn không còn chút khí lực nào để đuổi theo, an ủi nàng.

Tình cảm của anh chị bắt đầu gặp sóng gió rồi. Từ giờ ta sẽ đổi cách xưng hô của Mặc Kỳ Uyên với Vân Chi thành "nàng" để m.ng thấy được tình cảm của anh còn cách xưng hô của Vân Chi vẫn sẽ giữ nguyên cho đến khi ss thừa nhận tình cảm của mình! Lạc Băng Tuyết kia kỳ thực cũng không hề tốt đẹp chút nào cả, ta đoán chính là hiện thân của Băng Sơn Tuyết Nữ trong đoạn đạo đầu có nhắc đến! Hừ hừ!



## Q.1 - Chương 29: Trở thành tiểu chủ

Không đợi trời chung..... Hai mắt Mặc Kỳ Uyên trở nên bối rối, trống rỗng, thấp giọng lặp lại bốn chữ này, mỗi từ này là như thế nào à, kiên quyết đưa mối quan hệ của bọn họ xuống vực sâu. Nàng sao có thể nhẫn tâm nói ra lời tàn nhẫn như vậy, khiến cho hắn không còn chút khí lực nào để đuổi theo, an ủi nàng.

Là hắn sai lầm rồi sao, ngay từ khi mà ánh mắt của hắn bị Vân Chi hấp dẫn, thì hắn nên thẳng thắn nói ra cho nàng thì cũng không xảy ra tình huống như ngày hôm nay, hiện tại hắn nên làm gì, có ai đó đến nói cho hắn nên làm như thế nào được không.....

Cố gắng ngăn nước mắt đang ở hốc mắt chảy ra, Vân Chi biểu lộ sự kiên quyết, giọng nói vang lên mạnh mẽ, giống như muốn cho người nào đó không còn cơ hội cãi lại: "Kể từ hôm nay, hai người chúng ta, không còn liên quan!"

Bóng dáng màu trắng mang theo đầy sự bi thương cùng kiên quyết, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng qua cửa.

Không còn liên quan! Bốn chữ tàn nhẫn ở trong đầu Mặc Kỳ Uyên trở nên vô cùng to lớn, không ngừng vang lên khiến cho hắn gần như sập đổ, không! Trong lòng hô to một tiếng, hắn nhanh chóng xông ra ngoài, đuổi theo phương hướng bóng dáng màu trắng kia đi, không thể để nàng đi, hắn đã nhận định nàng là nương tử của hắn thì làm sao có thể không còn liên quan!

Khinh công của Mặc Kỳ Uyên tuyệt diệu nhưng khi đuổi theo ra đến ngoài cung điện cũng không nhìn thấy bóng dáng màu trắng kia, ánh mắt vội vàng hạ xuống, đành phải đi ra hoàng cung tìm.

Dựa vào mặt sau cột đá, Vân Chi nhìn cho đến khi bóng dáng màu đen đi xa mới vô lực dựa vào cột đá mà ngã xuống đất, hai mắt không còn chút sức lực kìm nén, từng giọt nước mắt chảy ra, không biết là muốn giải phóng chính mình hay là muốn an ủi chủ nhân.

Vì sao mà trái tim lại đau như vậy? Vân Chi đè trái tim lại, tự hỏi, nếu là hận thì vì sao mà vẫn đau như vậy, điều này là không nên!

Nó không nên đau, cũng không đồng ý để cho nó đau..... Vân Chi đứng dậy như một con rối, chẳng có mục đích gì cứ bước đi.

Không biết đã đi bao lâu, đột nhiên trước mặt xuất hiện một mùi theo gió bay đến, dờ dẩn quay đầu lại, quả nhiên thấy một quán rượu không lớn không nhỏ.

Không cần suy nghĩ, liền nhắc chân đi vài, mọi người đều nói, say thì trái tim sẽ không còn đau nữa.

Mỹ tửu vào miệng nàng cũng không còn chút mùi vị, không ngừng uống rượu nhưng trong đầu vẫn quanh quẩn khuôn mặt kia, là nụ cười sáng lạn của Mặc Kỳ Uyên, là Cực Thiên mang mặt nạ.

"A..., không đúng, làm sao có thể là hai người chứ? Rõ ràng bọn họ là cùng một người, chỉ có người mới ngốc nghếch như thế, mới có thể tin tưởng rằng đó là hai người!" Vừa uống rượu vừa lầm bầm, lâu lâu, Vân Chi từ cười, tự giễu.

"Khách quan, tiểu điểm phải đóng cửa rồi!"

"Lại đến đoạn này, các người đều cùng một khuôn, mỗi lần ta xem tivi đều nhìn thấy các người đuổi khách đi, rõ là.....Được, ta đi là được!" Thất tha thất thểu đứng lên, Vân Chi ngã trái ngã phải đi ra bên ngoài.

Bên ngoài trời đã tối đen, ánh trăng cũng không sáng như ngày hôm ấy, tất cả đều buồn bã ép buộc Vân Chi cố gắng đứng lên.

"Tôi rồi, nên đi ngủ....." Cố gắng nói một câu, còn chưa kịp nói xong thì Vân Chi cứ như vậy ngã xuống.

Mà khi đang ngủ sau Vân Chi như quên đi toàn bộ nỗi đau, dung nhan xinh đẹp quyến rũ, chắc chắn là bóng dáng xinh đẹp trong đêm đen.

"Nhị tử, người nói xem, chúng ta cứ đi như thế này thì liệu có thể hoàn thành được không, Lý đại nhân cũng không nói rõ cho chúng ta là tìm cái gì mà!"

"Người ta là quan lớn, không phải kẻ ít tiền bạc như người, mau tìm đi, mặc kệ như thế nào chỉ cần không khác lắm là được rồi."

Trong đêm đen hai người nhỏ giọng nói, không biết là đang mưu đồ cái gì.

Đột nhiên hai người bị một vật thể không rõ chặn đường đi, thiếu chút nữa bị ngã trên mặt đất, do dự cong lưng cúi xuống xem, dù sao lúc này cũng là nửa đêm, một vật gì đó màu trắng nằm dưới đất, người có tật giật mình thì sẽ cảm thấy sợ hãi.

"Nhị tử, mau nhìn mau nhìn, ta phát hiện ra bảo bối, thật sự là chẳng cần tốn một chút công phu nào nha!" Một người xoay người Vân Chi lại, nhìn thấy dung nhan của nàng thì vô cùng vui vẻ, vui vẻ giống như nhặt được bạc trắng vậy.

Tên còn lại tò mò qua nhìn, lập tức bị sự kinh diễm làm cho hưng phấn: "Mau, khẩn trương đi báo cáo kết quả công tác, lão tử cũng đã lâu không động vào một cô nương nào rồi!"

Hai người cùng nhau giữ, đem người nào đó đang ngủ say đo, ba người dần biến mất trong đêm đen, mà trong ngủ mơ Vân Chi hoàn toàn không phát hiện ra.

Trong căn phòng màu vàng ánh đèn vẫn sáng tỏ, Vân Chi ngủ mông lung dường như nghe thấy được người nào đó đang nói chuyện, chỉ có điều đó là giọng nói của hai lão nam nhân.

"Lý Thượng thư, người nói xem hành động lần này của chúng ta có được hay không, nếu Hoàng thượng không muốn thì phải làm sao bây giờ?"

"Ai nha, Trần đại nhân, người cứ yên tâm đi, người đàn ông trước mắt tuần tú như vậy thì Hoàng thượng làm sao có thể không thích chứ, vừa ý chúng ta thì nhất định Hoàng thượng cũng sẽ cao hứng, lúc đó tất nhiên sẽ không còn truy cứu chúng ta nữa."

Trần Phụ thở dài một hơi, hiện tại cũng chỉ có thể làm như vậy, lúc trước ý chí hắn không kiên định, đầu quân dưới trướng của Thái hậu, lần này mới biết là Hoàng thượng phải chịu nhục mười năm, hành động một lần tiêu diệt được Thái hậu, hiện giờ Hoàng thượng anh minh cầm quyền, mỗi ngày hắn đều lo lắng Hoàng thượng sẽ tìm hắn tính sổ, lúc này mới nghe lời đề nghị của Lý Thượng thư, hy vọng bản thân có thể bảo toàn được.

Giọng nói của lão nam nhân thật là khó nghe, Vân Chi mơ mơ màng màng oán giận một câu rồi lại ngủ thiếp đi.

Tối nay vận chuyển sao dời, vạn vật cố gắng sinh trưởng trong bóng đêm, có người ngậm ưu thương, có người vẫn còn bàng hoàng, thế giới vốn dĩ là thế thống nhất, chỉ là mỗi người chọn cho mình con đường đi khác nhau, mà chẳng biết lúc nào mới có thể gặp lại.

Ngay khi đại não Vân Chi còn đang hỗn loạn thì đã không biết giờ là lúc nào rồi.

Thật sự đau đầu quá, thật choáng váng, nhú chặt mày chậm rãi ngồi dậy, Vân Chi đau đầu nên căn bản không có tinh lực để ý xem nàng đang ở nơi nào, chỉ duy nhất có cảm giác là chiếc giường này thật thoải mái.

Từ từ mở hai mắt ra, quanh cảnh trước mắt vô cùng xa lạ, dưới thân nàng là giường lớn được điêu khắc tinh xảo, giữa căn phòng trống trải yên lặng có đặt một cái lư hương cỡ lớn, hương khói lượn lờ trong không khí, cả căn phòng tràn ngập một mùi đàn hương, cái mùi vị này đích thị khiến khuôn mặt xinh đẹp của Vân Chi phải cau lại.

Rốt cuộc đây là đâu, nhìn bài trí xung quanh căn bản Vân Chi không thể nhận ra đây là khuê phòng của phụ nữ hay là phòng của đàn ông, yên lặng ngồi, hồi ức lúc say rượu có đủ các loại, nhưng mà cái gì cũng không rõ ràng.

"Tiểu chủ, người đã thức dậy, để nô tỳ hầu hạ người rửa mặt, chải đầu!" Ngay khi đại não Vân Chi đang nhú chặt để suy nghĩ, thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói của phụ nữ, ngẩng đầu lên thấy một người con gái mặc bộ y phục màu hồng đang bưng một chậu nước đi về phía nàng.

Mà y phục màu hồng kia lại vừa đúng là y phục của cung nữ, chẳng lẽ nơi này là Hoàng cung sao?

"Làm sao ta có thể ở trong này?" Vân Chi khôi phục dáng vẻ bình tĩnh, lạnh lùng hỏi.

Cung nữ bị dáng vẻ đồ dọa giật mình: "Nô tỳ không biết tại sao tiểu chủ lại ở đây, tuy nhiên tin rằng Hoàng thượng sẽ qua đây nhanh thôi, tiểu chủ đừng sốt ruột."

Cúi đầu nhìn lại chính mình, vẫn là một thân nam trang, Vân Chi buồn bực, cái gì mà tiểu chủ, Hoàng thượng, khi nào mà nàng lại thành hậu cung phi tần của Hoàng thượng rồi! Chẳng lẽ do cái tên giả hóa Mặc Kỳ Tần kia giờ trở quấy?

"Đi gọi người mời Hoàng thượng đến đây!" Không muốn tiếp tục dong dài vô nghĩa, Vân Chi vẫy vẫy tay bảo cung nữ đi tìm người.

"Tìm trăm có việc gì?" Thanh âm tà mị, trầm thấp truyền đến, một kiện áo bào màu vàng nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt Vân Chi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Q.1 - Chương 30: Ta cực kỳ an toàn

"Tìm trăm có việc gì?" Thanh âm tà mị, trầm thấp truyền đến, một kiện áo bào màu vàng nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt Vân Chi.

"Hoàng thượng vạn phúc!" Đột nhiên Hoàng thượng xuất hiện, đám cung nữ nhanh chóng quỳ xuống thỉnh an.

Vừa nhìn thấy thì quả nhiên là Mặc Kỳ Tấn, Vân Chi tức giận nói: "Ngươi bắt ta đem đến đây làm gì!"

Nếu so sánh thì Mặc Kỳ Tấn mới đúng là ngạc nhiên nhất, nghe thấy giọng nói quen thuộc của Vân Chi, mạnh mẽ quay đầu lại, nhìn thấy Vân Chi vẫn như cũ ngồi trên giường, trong nháy mắt đồng tử trợn lên, rồi sau đó giống như phát hiện ra chuyện gì đó thú vị, khuôn mặt tuấn mỹ nhỏ gầy lộ ra nụ cười cân nhắc.

Thì ra đánh bậy đánh bạ thế nào mà lại trở thành mỹ nam mà Trần Ngự sử hiển lên, hóa ra là Vân Chi nữ giả trang nam, trái lại hắn cũng có chút tò mò, một người như nàng làm sao có thể rơi vào tay bọn hắn. Nghĩ lại Trần Phụ làm ra chuyện xấu này cũng là vì muốn giải sầu nha!

"Các ngươi đi xuống hết đi, trẫm muốn cùng mỹ nhân hảo hảo tâm sự!" Mặc Kỳ Tấn cười tươi sáng lạn như có chủ ý khác, làm cho da gà toàn thân Vân Chi đồng loạt nổi lên.

Đám cung nữ dùng ánh mắt cẩn thận nhìn mặt rồng đang cười vô cùng thoải mái của Hoàng thượng, trong lòng bắt đầu phỏng đoán, xem ra vị tiểu chủ này cực kỳ vừa ý Hoàng thượng, lúc này mới thấy mặt, Hoàng thượng không hề để ý tiểu chủ không tuân thủ quy củ mà vẫn cười tươi sáng lạn, xem ra tiền đồ của tiểu chủ này không thể xem thường được nha.

Mà khi chuyện xấu trong hậu cung này truyền ra thì Trần Phụ ở ngoài đang lòng như lửa đốt cũng yên tâm.

Sau khi đám người dư thừa đi xuống, Mặc Kỳ Tấn mất đầy ý cười nhìn Vân Chi, một chút biểu hiện bệnh tình trên ngũ quan tinh xảo vẫn dễ dàng nhận ra.

"Ngươi nói xem trẫm nên ban thưởng cho ngươi là Vân Chi mỹ nhân hay là Vân mỹ nhân đây?" Mặc Kỳ Tấn tiến đến gần Vân Chi, vẻ mặt gian như cáo, quả thật coi nàng là nam sủng để chiều chuộng.

Vân Chi ngạc nhiên, ghét bỏ, nhìn chằm chằm người đàn ông này, giống như đang nhìn một người đàn ông không bình thường: "Mặc Kỳ Tấn, không phải ngươi đang bị bệnh đấy chứ, nói mau, làm sao ta lại ở đây?"

"Trẫm chỉ biết ngươi là mỹ nhân mà Trần ái khanh hiển lên cho trẫm, trẫm hoàn toàn không ngờ là quan hệ của Dự Vương phi và Trần ái khanh lại tốt đẹp như vậy a!" Tâm tình Mặc Kỳ Tấn rất tốt, đi đến bên cạnh ngồi xuống bên chiếc giường.

Có lẽ lúc này Uyên còn đang bận đi tìm Vương phi của hắn, làm sao hắn có thể đoán ra được Vương phi của hắn lại âm kém dương sai chạy vào Hoàng cung như thế này. Tuy nhiên không chạy xa thì cũng tốt, hắn chưa từng nhìn thấy Uyên lại có dáng vẻ sốt ruột như bây giờ cả!

Nghe xong lời giải thích của hắn, Vân Chi vẫn không nhớ nổi chuyện tối hôm qua. Thôi, nếu đã đến đây rồi thì cứ ở đây đi, nói thật là nàng cũng không biết là mình muốn đi đâu. Không thể tránh khỏi nhớ đến chuyện thương tâm hôm qua, trong lòng xẹt qua một đạo ưu thương, giống như một dòng chảy nhỏ trong lòng, dần dần kết lại làm băng.

Hiện tại nàng chỉ muốn tìm đến một chỗ không người để trốn, vốn dĩ định đi đến một nơi xa, tuy nhiên nếu đã đến đây rồi thì trước tiên cứ ở đây, chỉ cần người đàn ông trước mặt này không nói ra thì khẳng định là không ai có thể biết nàng lại đang ở chỗ này.

"Đây là tẩm cung của ngươi sao?" Vân Chi dùng vẻ mặt bình tĩnh hỏi người nào đó, chuyển đề tài để cho hắn bất ngờ.

"Đúng thế, tẩm cung của trẫm, làm sao không?"

"À.....nhìn ngươi ở một nơi lớn như vậy, cũng sẽ không để ý có thêm một mình ta, nhiều ngày tới ta phải chịu ủy khuất một chút vậy, đành phải chen chen lách lách với ngươi." Tuyệt đối không coi mình là người ngoài, miễn cưỡng tiêu sái đi xuống giường, đi đến cái bàn bên cạnh hắn, rót một chén trà từ từ uống.

Vốn dĩ Mặc Kỳ Tấn đang cười thoải mái thì trong phút chốc vẻ mặt trở nên cứng ngắc, không ngại? Ủy khuất? Không ai nói cho biết nàng ý biết đây là cung Càn Khôn sao?

"Một người phụ nữ như ngươi, muốn ở cùng phòng với trẫm, chẳng lẽ không hề lo lắng sự trong sạch của mình sao?" Mặc Kỳ Tấn bị lời nói làm cho sững sờ một lúc lâu, mãi cuối cùng mới tìm được lý do thích hợp để phản bác.

Đề chén trà trong tay xuống, Vân Chi lườm hắn, vẻ mặt tin tưởng vững chắc cười nói: "Không cần nói đến trong sạch, thứ này ta không để ý người khác nói như thế nào, mà Hoàng thượng có được không hay không thì còn phải xem miệng ta nói thế nào, ta không phải là món ăn của ngươi, cho nên, ta cực kỳ an toàn."

Mất một lúc mới hiểu được ý, Mặc Kỳ Tấn mới hiểu được ý tứ của nàng, không tự giác cười ra tiếng, người phụ nữ này quả nhiên rất lớn mật nhưng cũng rất có ý tứ!

"Vậy ngươi không định trở về sao? Uyên đi tìm ngươi suốt một đêm rồi, hiện nay hắn là hắn đã hạ lệnh mỗi châu, mỗi quận đều phải đi tìm Dự Vương phi cũng nên." Ngón tay thon dài của Mặc Kỳ Tấn đưa giỡn chén ngọc, ánh mắt luôn luôn nhìn về phía Vân Chi, chú ý về mặt của nàng.

Hôm qua hắn đã nhìn ra, Uyên chính là thích người phụ nữ này, tuy rằng đáy lòng hy vọng Uyên có thể hạnh phúc nhưng hai người bọn họ vẫn còn nhiều chuyện phải giải quyết.

Nghe thấy cái tên mà nàng vẫn đang cố gắng quên đi, dây thần kinh trong đầu trong nháy mắt bị rút chặt, sắc mặt Vân Chi lạnh lùng: "Không cần nhắc đến hần trước mặt ta, mọi chuyện của hần không còn quan hệ với ta nữa!"

Nhìn thấy phản ứng của nàng như vậy, Mặc Kỳ Tẫn đành phải yên lặng thở dài một hơi, vậy thì cứ để thuận theo tự nhiên đi.

"Nên dùng bữa tối thôi, truyền lệnh đi!" Trong khoảnh khắc im lặng, đột nhiên Mặc Kỳ Tẫn lớn tiếng nói hướng ra cửa, phá tan sự cứng nhắc trong căn phòng này.

Nhìn hần một cái, Vân Chi không nói gì, không ngờ là nàng đã ngủ nguyên cả một ngày!

"Nếu trầm nhớ không nhầm, Vân Kim, hần cũng là người đi, lão bản phố Kim Thiên, ăn uống ở nơi này của trầm, thật đúng là muốn thu bạc."

Tốc độ của người bên ngoài rất nhanh, ngay lập tức liền có một đám cung nữ bùng đồ ăn tinh xảo mang lên. Mà câu nói của Mặc Kỳ Tẫn chắc chắn đổi lấy một cái nhìn xem thường của Vân Chi.

"Chưa từng thấy Hoàng thượng nào keo kiệt như người, quốc khố Mặc Kỳ quốc chắc cũng giống như người đi." Đối với người nào đó vừa nghĩ thông suốt cảm thấy khinh bỉ, cũng không để ý đó ăn có hợp khẩu vị hay không, bắt đầu ăn, hướng tới mỹ thực trên bàn, lúc này mới cảm thấy bụng đói đến mức kêu vang rồi.

Nhìn tướng ăn của Vân Chi như vậy, Mặc Kỳ Tẫn bất đắc dĩ lắc đầu, lúc này mới phát hiện ra nam trang mặc trên người nàng cực kỳ thích hợp, không dấu vết che giấu vẻ đẹp mỹ lệ của người phụ nữ, lại còn tăng thêm sự khí khái của người đàn ông, nói chính xác là, hần là, chỉ có mặc nam trang mới có thể gánh vác được những ngôn từ cử chỉ không có hình tượng kia!

Vân Chi và Mặc Kỳ Tẫn, hai người âm áp ở chung như vậy khiến đám cung nữ, thái giám bên cạnh đều bị dọa đứng yên tại chỗ, sao Hoàng thượng lại có thể sủng ái tiểu chủ này như vậy, mặc dù Hoàng thượng không đến mức hi vọng vô thường nhưng cũng chưa từng thấy Hoàng thượng dung túng một tiểu chủ nào như vậy.

Những người thường xuyên hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng đều biết, nếu đến thời điểm Hoàng thượng phát bệnh, đều vô cùng nóng nảy, tiểu chủ được sủng ái mà làm sai điều gì đều được ban cái chết, mà hôm nay, vừa đúng là ngày Hoàng thượng phát bệnh trong tháng, chẳng lẽ bọn họ nhớ nhầm rồi sao?

Lại một lần nữa khẳng định mình không nhớ nhầm, lúc này Trương tổng quản mới thật cẩn thận mang thuốc đến trước mặt Mặc Kỳ Tẫn.

"Hoàng thượng, người tới giờ uống thuốc rồi."

Dời ánh mắt khỏi người Vân Chi, Mặc Kỳ Tẫn nhìn đến bát thuốc đó, đáy mắt xẹt qua một tia hận ý phức tạp, nhưng vẫn không kêu một tiếng rồi bùng lên uống.

Từ lúc bát thuốc bằng vàng kia được mở nắp ra, tất cả cung điện dày đặc mùi khó ngửi, không khó để tưởng tượng ra thuốc kia khó uống nhường nào.

Vân Chi nhìn Mặc Kỳ Tẫn đối diện uống một hơi hết bát thuốc, rồi dùng khăn tay lau được chất màu đen lưu lại khóe miệng, nhớ đến ngày đó bọn hần muốn lão yêu bà Khâu Lệ Đại Cơ kia giao thuốc giải ra, mà thuốc giải đó chính là để hần uống sao?

"Người trúng độc? Là Thái hậu lão yêu bà kia hạ?" Sau khi bát ngọc bị nàng bỏ xuống, Vân Chi tức giận hỏi.

Nếu không để ý điểm này, Vân Chi cũng sẽ giống như những người không biết thật sự cho rằng, nam sủng Đường kim Hoàng thượng quá nhiều, tưng dục vô độ nên thân thể mới suy yếu như thế này.

Mà nhìn đáng vẻ gầy yếu da bọc xương của hần, thì ra là do trúng độc, Vân Chi bắt đầu có chút thương cảm với hần.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trên Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Q.1 - Chương 31: Khâu lệ tiến quân

"Thật sự không có biện pháp nào khác sao? Trên đời này có vô số kỳ nhân ẩn sĩ, có lẽ độc của người vẫn có thể giải." Giọng điệu chậm rãi, Vân Chi chân thành nói.

Bi ai cười, Mặc Kỳ Tẫn cũng không muốn tiếp tục nói đến đề tài này, thân thể hần chính hần biết, mà nay đã muộn và hần cũng đã chịu đủ mọi hành hạ rồi, tuy rằng đã lâu như vậy rồi mà hần vẫn có thể chịu đựng được, nếu mà có thể buông tay thì cũng coi như là một sự giải thoát.

"Những món ăn này như thế nào, nếu không hợp khẩu vị để bảo ngự trù chuẩn bị lại." Thái giám đã nhanh chóng chuẩn bị đồ ăn cho hần, Mặc Kỳ Tẫn cao quý, ung dung ngồi ăn cơm, theo dõi Vân Chi, ngược lại giống như đang xem biểu diễn.

Thấy hần cố ý nói sang chuyện khác, Vân Chi cũng không nói gì thêm, yên lặng ngồi ăn cơm.

Một bữa cơm liền rất nhanh kết thúc, Vân Chi cũng lo xong việc của cái bụng, khi còn có thể chống đỡ nàng mơ mơ màng màng nghe thấy Mặc Kỳ Tần để lại một câu: "Trẫm còn có việc" rồi cứ thế đi mất, không ngờ là cuối cùng một mình mình chiếm lĩnh cả bữa cơm.

Dự Vương phủ.

Lúc này trời đã dần tối, mà lúc này trong Dự Vương phủ đều là không khí xám xịt, chỉ vì từ hôm nay ở Dự Vương phủ bắt đầu xảy ra những chuyện cực kỳ đáng sợ. Lúc chiều một đám người đồng thời bị triệu tập đến, kẻ điên dại, ngốc nghếch - Dự Vương bình thường không xuất hiện mà nay lại ngồi trên ghế chủ nhân, khiến cho toàn bộ người dưới trong Vương phủ đều vô cùng bất an.

Trong một khoảng thời gian ngắn, Dự Vương phủ tiến hành một cuộc chỉnh頓 lớn, rất nhiều người phải rời khỏi đây, có người thì bị ban cái chết, ngay cả Lưu Sơn - tổng quản bên người Vương gia cũng bị Dự Vương dùng một kiếm giết chết, trong lòng mọi người đều run sợ, ngẫm suy đoán nếu không phải Vương gia lại trở nên ngu dại thì chính là bị điên rồi.

Mà lúc này, Lạc Băng Tuyết đứng ở trên hành lang, nhìn về phía Mặc Kỳ Uyên đang không ngừng múa kiếm luyện công phía trước, trong lòng có nhiều tư vị phức tạp.

Từ giữa trưa hôm ý, Uyên mang theo vết mặt mệt mỏi trở về Vương phủ, từ lúc đó ở nơi này múa kiếm không biết mệt mỏi, cái gì cũng không nói. Nàng biết, Uyên đi tìm tỳ tử suốt cả một đêm mới trở về, mà hiện tại hần cũng không chịu ăn cơm, miệng vết thương cũng không chịu xử lý, cứ điên cuồng luyện công như vậy, hần thực sự thích tỳ tử như vậy sao, vì nàng mà ngay cả bản thân mình cũng không để ý!

Đột nhiên, Mặc Kỳ Uyên kêu lên một tiếng tựa như tiếng rống to, Long Đẳng kiếm hướng về phía cánh tay hần xẹt qua một đường sâu, giống như muốn phát tiết mọi sự khổ sở trong lòng.

Nhìn Mặc Kỳ Uyên muốn tiếp tục chém thêm đường trên cánh tay, Lạc Băng Tuyết chạy nhanh đến trước mặt hần, gắt gao ôm lấy cánh tay đã đổ máu kia.

Về mặt phần nộ, đau lòng nhìn về phía hần: "Uyên, ngươi có biết hiện tại mình đang làm cái gì không, nhanh vào trong phòng băng bó vết thương, không cần luyện thêm nữa!"

Trong tiếng gào thét, đã có những giọt nước mắt rơi ra, chẳng lẽ hần không biết là mình như vậy khiến cho nàng cực kỳ lo lắng hay sao!

Cây kiếm trong tay định nhào về phía Lạc Băng Tuyết dừng lại, đôi mắt đỏ tươi giống như mắt của một con rắn độc nhìn về phía Lạc Băng Tuyết, Mặc Kỳ nhi đã kể lại chuyện hôm qua cho hần, hần không tin một Tuyết nhi luôn cẩn thận lại có lúc nhớ mồm như vậy! Con người âm u càng thêm đáng sợ, nhìn chằm chằm khiến sống lưng Lạc Băng Tuyết đổ mồ hôi, đôi mắt khủng bố kia giống như muốn hủy diệt nàng, một đôi mắt vô cùng xa lạ.

Mặc Kỳ Uyên nhếch đôi môi mỏng lên, cũng không để ý nàng nữa, dùng sức bỏ cánh tay Lạc Băng Tuyết đang giữ bên mình sang một bên, mặc kệ vì sao mà Chi nhi biết được, đều là lỗi của hần! Hần mới đúng là người có tội!

Tiếp tục múa cây kiếm trong tay, chiêu kiếm mạnh mẽ, xúc động, phần nộ, hung ác giống như khi đối mặt với kẻ thù, nhưng vẫn không thể hoàn toàn phát tiết được buồn rầu trong lòng.

Kiếm múa trong tay, lúc này trên đùi hần là một đường màu đỏ, máu thịt chảy ra làm cho người ta phải khiếp sợ, máu đỏ tươi theo chân chảy xuống phía dưới, đem y phục màu đen tẩm thành màu tím.

Nếu là lỗi của hần, vậy thì để hần trừng phạt chính mình, nhưng mà, Chi nhi, khi nào thì nàng có thể tha thứ cho hần, trở lại bên cạnh hần.

"Uyên! Ngươi không cần tiếp tục như vậy! Ngươi cứ như vậy, tỳ tử cũng không thể biết được! Mau dừng lại rồi đến đây đi, chúng ta đi băng bó có được không, mau dừng lại....." Lạc Băng Tuyết bị đẩy ra chập vật quý rap trên mặt đất, nhìn hành động điên cuồng của Mặc Kỳ Uyên, Lạc Băng Tuyết tiến lên ngăn cản nhưng lại bị kiếm khí đẩy ngã xuống đất, chỉ có thể vô lực ngồi bên đau lòng mà kêu khóc ngăn cản, đáng vẻ của Uyên thật đáng sợ, hần đang muốn trừng phạt chính mình sao?

Hần làm sao có thể biết mỗi một kiếm hần vung lên trên người hần cũng đang cứa những vết cắt đau đớn trong lòng nàng!

Thiên Đại Vân Chi, rốt cuộc ngươi muốn hại Uyên đến khi nào! Ta chắc chắn sẽ không để Uyên bị hủy hoại trong tay ngươi như vậy!

Lúc này tại Dự Vương phủ đang bị bao phủ một tầng không khí đó, nhưng ở bên ngoài lại độn là gió tanh mưa máu.

Toàn bộ Dự Vương phủ được thanh tẩy, trong một đêm Dự Vương gia không còn ngốc nghếch, trở lại đáng vẻ phong hoa tuyệt đại như mười năm trước, thậm chí so với mười năm trước càng lạnh huyết tuyệt tình hơn.

Mà mọi người còn phát hiện Dự Vương phi thân bí cũng đã sớm không còn thấy ở Dự Vương phủ nữa, trong lúc này, đủ loại suy đoán, nghiền ngẫm đều hướng về Dự Vương phủ.

Cũng có người nói, huynh đệ Dự Vương và Hoàng thượng chịu nhục hơn mười năm, nay yêu hậu đã bị diệt, hai người không cần phải che giấu nữa.

Mọi người theo gió mà lay động, hình tượng Dự Vương cao lớn cứ như vậy được xây dựng trong lòng mọi người, người già lại nhớ lại Dự Vương thông minh tuyệt đỉnh mười năm trước, tài năng kinh hãi thế tục, chỉ nói là Dự Vương là người trên trời có dưới đất không, có thể gọi là thần tiên!

Ngay khi triều đình Mặc Kỳ quốc đang chinh đồn, vạn dân đang hưng phấn thì có một đường sóng ngầm đang tiến về phía Mặc Kỳ quốc.

Thừa dịp người đứng đầu Mặc Kỳ quốc thay đổi, triều đình và quân đội đều không có thời gian chinh đồn, Khâu Lệ quốc trắng trợn đưa quân xuống. Hơn nữa còn lấy một cái lý do vô cùng hợp lý - đệ nhất Công chúa Khâu Lệ vì Mặc Kỳ quốc mà lao tâm khổ tứ quản lý triều đình, mở rộng ranh giới nay lại bị Hoàng thượng mưu phản.

Vì vậy, Hoàng thượng Mặc Kỳ quốc trở thành người bất hiếu bất nghĩa, Khâu Lệ nên vì công chúa mà thảo phạt Mặc Kỳ, trừng phạt kẻ ác!

Tuyên chiến thành linh như vậy chắc chắn làm cho đại bộ phận người dân Mặc Kỳ quốc lại bắt đầu cảm thấy bất an.

Cung Càn Khôn.

Đã nhiều ngày qua, da mặt Vân Chi dày đã đạt đến trình độ bất khả xâm phạm, treo bên mình danh hào sủng nam của Hoàng thượng, cứ trắng trợn ở lại cung Càn Khôn làm một con sâu gạo, thời điểm nhàm chán thì mở Ngự Hồn Bách Thảo Kinh ra nghiên cứu, cũng không để ý đám cung nữ, thái giám trong cung đang cẩn thận đánh giá mình như thế nào.

Mà lúc này Mặc Kỳ Tẫn đang vì chuyện Khâu Lệ quốc tiến quân mà phải suy nghĩ lo âu, tuy rằng là đang ở giữa cung điện nhưng tất tả nội thất, giường ngủ đều đã hiến tặng cho Vân Chi.

Lại vừa có cảm giác ngủ một cái đã thẳng đến trưa, cơm trưa sớm có lẽ cũng dùng xong thì lúc này Vân Chi mới chậm rãi đi dạo.

Nhìn Mặc Kỳ Tẫn đang ở bàn bên cạnh nhìn đám tấu chương mà nhú mày suy nghĩ, đang chuẩn bị đi lên thì đã thấy Thái giám tổng quản chạy như điên vào trong, liền nhanh chóng ẩn mình sau tấm rèm chờ bọn họ nói chuyện xong rồi mới ra. Hơn nữa, nàng làm cái "sủng nam" này còn khá khiêm tốn, nếu không thì lúc này hậu cung giám chúa đã bay loạn rồi, như vậy thì Mặc Kỳ Tẫn đâu có chịu được.

Xem sắc mặt Thái giám tổng quản nghe có vẻ không tốt, trắng trắng xanh xanh, giữa trán lại có thấy chút mồ hôi, có lẽ là bị bên ngoài dọa sợ.

"Hoàng thượng, Dự vương ở ngoài điện cầu kiến, nói là có chuyện quan trọng cần thương lượng!"

Bóng người trốn sau tấm màn bỗng chốc run rẩy, trong lòng không ngừng bảo mình phải trấn tĩnh, không được để cho khuôn mặt đó xuất hiện trong đầu, nhưng thân thể không chịu nghe lời, Vân Chi cứ sững sờ đứng ở phía sau tấm màn, hai chân nặng như chì không tài nào động đậy được.

Nghe thấy trong giọng Thái giám tổng quản bầm bầm khê khê run, Mặc Kỳ Tẫn tò mò ngẩng đầu lên, nhìn về mặt khủng hoảng của cấp dưới vẫn còn đó trong lòng liền có chủ ý.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trên Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Q.1 - Chương 32: Xin chỉ xuất đến

"Người, cái tên tổng quản này, nếu không về luyện thêm lá gan thì nên đổi người khác rồi!" Nói xong cũng không chờ hắn nói gì, bình tĩnh vung tay lên: "Đi mời Dự Vương vào đi!"

Giọng nói miễn cưỡng truyền xuống dưới, Thái giám tổng quản đang cố gắng kiềm chế mồ hôi chảy ra.

"Vâng, nô tài tuân chỉ." Thừa dịp xoay người để lau mồ hôi, rồi chạy chậm chậm ra khỏi cửa điện.

Chỉ trong khoảnh khắc, một bóng người xuất hiện ở giữa đại điện yên lặng, theo hướng ánh sáng chiếu vào, bóng đen càng lúc càng gần, cho đến khi bóng dáng kia và bóng đen đó hòa vào cùng một khối.

Tiếng bước có lực bước trên nền gạch đá ngọc thạch tạo ra những âm thanh có quy luật, nặng nề như muốn gõ vào lòng Vân Chi, nàng dựa vào cây cột sơn đỏ phía sau tấm rèm, từ đầu đến cuối vẫn không liếc nhìn người bên ngoài lấy một cái, nhưng dù thế nào thì tiếng bước chân đó vẫn như đang vang dội vào trong lòng nàng, nghe kĩ âm thanh kia có thể đoán ra cặp chân đó đã đi đến vị trí cần đứng.

"Hoàng huynh!" Một giọng nói thuần hậu vang lên, cũng không khó để nhận ra sự mệt mỏi trong đó.

Ngẩng đầu nhìn về phía Mặc Kỳ Uyên, quần áo cũng coi như là bình thường nhưng làm thế nào cũng không ngăn được sự đau khổ tỏa ra từ toàn thân. Sắc mặt mệt mỏi, đôi mắt như muốn dọa người, có lẽ đệ ý muốn đem tất cả sự đau khổ, bi thống trong lòng chuyển hóa thành sự tàn bạo để phát tiết.

Mặc Kỳ Tẫn âm thầm thở dài một tiếng, hắn đã đồng ý với Vân Chi là không làm lộ tin tức nàng đang ẩn thân ở trong này, nhưng lúc này nhìn thấy đáng

về của Uyên như vậy trong lòng cũng có chút không đành lòng. Không tự giác đưa mắt nhìn về phía bên cạnh, lại thấy bên cạnh tấm rèm màu vàng lộ ra một vài nếp gấp màu trắng, từ đáy mắt lộ ra ý cười sâu xa, xem ra hẳn phải giúp đỡ một phen mới được.

"Uyên, lại đây đi, vừa đúng lúc trưa cũng có việc muốn tìm đệ thương lượng." Nhìn về hướng Mặc Kỳ Uyên, khoe miệng tràn đầy ý cười, đáy lòng đã đưa ra quyết định.

Mặc Kỳ Uyên không đổi sắc mặt tiêu sái đi qua đó, rất dễ dàng nhìn thấy tấu chương trên bàn đều là về quân đội cùng với bản đồ quân sự, đang định nói chuyện thì lại bị Mặc Kỳ Tần cướp lời trước.

"Uyên, đệ đến nhìn tấm bản đồ này xem." Trong miệng thì nói như vậy, nhưng tay lại mở ra một mảnh giấy trắng rồi dùng bút lông viết chữ lên đó.

Khó hiểu nhìn động tác của hắn, Mặc Kỳ Uyên im lặng không lên tiếng, đến khi nhìn thấy mấy chữ được viết rõ ràng trên mảnh giấy kia: Phía sau rèm, Văn Chi.

Trong lòng chấn động, lập tức đôi mắt trở nên sáng quắc nhìn về hướng tấm rèm, góc áo màu trắng bên cạnh màu vàng của tấm rèm trở nên vô cùng chói mắt, thì ra ngay lúc hắn điều động quân đội đi tìm rồng rã ba ngày nay thì Văn Chi lại ẩn thân ở trong này!

Ánh mắt kia không biết là đang kích động hay đang áy náy, Mặc Kỳ Uyên cứ ngo ngắc nhìn góc áo màu trắng kia, nhưng không có dũng khí tiến lên cùng nàng đối mặt nói chuyện thẳng thắn.

Nhìn góc áo màu trắng vẫn không nhúc nhích kia, sự thống khổ trong mắt Mặc Kỳ Uyên càng thêm sâu đậm, cuối cùng vô lực hạ mắt xuống. Thôi, nếu Chi nhi muốn gặp hắn vậy thì sẽ không cần phải trốn tránh hắn như vậy, hắn hẳn phải xuất hiện trước mặt nàng lại khiến lòng nàng càng thêm thương tổn hơn.

Chỉ nhi, chờ ta, chờ ta làm xong việc, ta sẽ trở lại thỉnh tội với nàng, ta có thể làm tất cả mọi chuyện để bồi thường cho nàng, bảo vệ nàng!

Trong lòng lặng lẽ lập lời thề, rồi quay đầu lại, sự bi thương trong đáy mắt đã hoàn toàn được che giấu.

"Hoàng huynh, hiện giờ đại quân Khâu Lê đang xâm phạm nước ta, người đã tìm được người thích hợp để lãnh binh chưa?" Giọng nói lạnh nhạt mà kiên định, mục đích hôm nay tiến cung của hắn chính là như vậy.

Nhìn vào sự kiên định trong đôi mắt hắn, Mặc Kỳ Tần không hiểu sao đệ ý lại không muốn giải thích làm hòa với Văn Chi mà lại cứ bình thản nhìn như vậy, chẳng lẽ đệ ý thật sự không thích Văn Chi sao, chẳng lẽ người đệ ý thích vẫn là thanh mai trúc mã - Lạc Băng Tuyết sao?

Thôi, dù sao hắn cũng là một người ngoài cuộc, nên làm thế nào thì nên để Uyên quyết định.

Nghĩ đến vấn đề Mặc Kỳ Uyên hỏi, lại thở dài thật sâu: "Hiện giờ, Thiên Đại Đại Tướng quân đã qua đời, vẫn chưa tìm được người thích hợp để lãnh binh!"

Đột nhiên, Mặc Kỳ Uyên bước nhanh xuống bậc thang, đến giữa chính giữa, vén áo bào lên, chân sau quỳ dưới đất, đây là lễ nghĩa của bậc quân thần.

"Thần nguyện lĩnh 30 vạn binh đánh lui quân địch, bảo vệ Mặc Kỳ, hy vọng Hoàng thượng chấp nhận!"

Đột nhiên, người phía sau rèm giật mình, hắn làm cái gì vậy, mang binh đi đánh giặc? Chẳng lẽ hắn không biết chiến trường là nơi gần kề với cái chết sao, hắn không sợ chết sao? Hoặc có thể nói là hắn đang trốn nàng sao?

Xoay người kéo một góc tấm rèm qua, nhìn về phía bóng dáng đang hiện ngang quỳ gối kia, cái lưng thẳng tắp giống như bất kể điều gì cũng không thể khiến hắn thay đổi quyết định, đôi mắt thâm thúy kiên định bỗng trở nên sáng ngời, chói mắt.

Văn Chi cười tự giễu, đó là việc của nam tử hán, đó chính là khí phách của hắn! À, thì ra đối với hắn mà nói thì việc nàng có biến mất hay không cũng không phải là việc quan trọng.

Nghe xong lời thỉnh cầu mạnh mẽ của Mặc Kỳ Uyên, Mặc Kỳ Tần có chút kinh ngạc, lúc này mới nhớ ra, hoàng đệ này của hắn thực xứng đáng, mười mấy năm trước khi mới mười ba tuổi đã có thể mang binh đi đánh giặc, hiện giờ có lẽ là càng thêm lợi hại cũng nên.

Cảm thấy vui vẻ trở lại, cuối cùng hắn cũng đã giải quyết được phiền não mấy ngày nay.

"Uyên, vi huynh thiếu chút nữa đã quên mất ngươi!" Bước nhanh xuống bậc thang, hai tay đỡ Mặc Kỳ Uyên đứng dậy, trong giọng nói không che giấu được sự xúc động: "Tuy nhiên, chỉ có 30 vạn quân thì có vẻ ít, Khâu Lê không phải là nước dễ đối phó!"

"Ta cũng đã phái người tìm hiểu qua, lần này Khâu Lê xuất quân mang theo 25 vạn đại quân, hơn nữa còn có 10 vạn đại quân đang đóng ở biên giới Khâu Lê, lúc nào cũng sẵn sàng chi viện. Hắn đã điều quân xuống phía nam, bên ta lại chiếm hết các ưu thế về địa lý, 30 vạn đại quân là đủ!" Mặc Kỳ Uyên đứng lên, phân tích rõ ràng, lời nói rõ ràng, quyết đoán kia cho dù là không có nguyên nhân cũng có thể khiến người khác tin phục.

Khâu Lê quốc ở vùng tây bắc, xưa nay dựa vào thảo nguyên mà chăn thả, sinh sống, binh lính nhanh nhẹn, dũng cảm, quân lực hùng hậu, cực kỳ khó đối phó, vẫn luôn là tai họa ngầm của Mặc Kỳ quốc. Tuy nhiên, nếu theo như lời Uyên nói, chiến trường lại ở bên Mặc Kỳ thì bọn hắn đang chiếm ưu thế, mà Mặc Kỳ vừa trải qua chuyện vừa rồi, quân đội vẫn chưa hoàn toàn về đúng vị trí, 30 vạn có lẽ cũng là con số thỏa đáng.



Bàn tay vỗ lên vai Mặc Kỳ Uyên, giống như giao toàn Mặc Kỳ cho hắn, đây chính là sự cổ vũ và tin cậy không nề hà đối với hắn.

"Vậy thì trăm giao binh phù và 40 mươi vạn đại quân cho đệ, đại quân tùy ý đệ điều khiển, ngày mai vi huynh sẽ vì đệ mà mở tiệc đưa tiễn, chúc đệ xuất binh thảo phạt, chỉ cần một lần là thành công!"

Hắn tin tưởng, chỉ cần huynh đệ bọn hắn đồng lòng thì nhất định có thể đánh lui quân địch!

"Thần đệ tuân chỉ!" Ôm quyền cúi đầu, tận lực thể hiện tư thế của một quân nhân.

Giờ không còn lý do để ở lại, ánh mắt lại nhẹ nhàng hướng về phía tấm rèm kia, trong mắt đầy vẻ phức tạp khó tả.

"Thần đệ xin được cáo lui trước!" Xoay người rời đi, mang theo toàn bộ sự bi thương, kiên quyết bước đi.

Nhìn bóng dáng màu đen cứ như vậy đi ra xa, Mặc Kỳ Tẫn đứng thật lâu ở đó mà không có động tĩnh gì, mà cái bóng màu trắng phía sau tấm rèm cũng đang đứng yên không hề cử động.

Giữa đại điện yên lặng, hai người cứ đứng lặng im như vậy, không biết là trong lòng đang suy nghĩ cái gì.

Không biết qua bao lâu, Mặc Kỳ Tẫn xoay người nhìn về phía tấm rèm màu vàng, một góc màu trắng kia quả nhiên vẫn đang ở đó, vẫn không thể không nghe thấy một tiếng thở dài, rõ ràng là để ý mà vì sao lại vẫn rời bỏ mà đi như vậy.

"Đệ ý đã đi rồi, người có thể ra được rồi."

Nghe thấy giọng nói Vân Chi giật mình, tâm hồn cứ ngu ngơ như đang lạc vào cõi thần tiên bước ra. Thì ra là đã bị phát hiện, Vân Chi có chút mất hồn mất vía tiêu sái đi ra ngoài, rồi ngồi ngơ ngác trên bậc thềm.

Xoay người nhìn dáng vẻ của Vân Chi, Mặc Kỳ Tẫn thầm cảm thấy buồn cười: "Như thế nào, không buông được sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Q.1 - Chương 33: Người tìm đến cửa

Xoay người nhìn dáng vẻ của Vân Chi, Mặc Kỳ Tẫn thầm cảm thấy buồn cười: "Như thế nào, không buông được sao?"

"Hả? A! Không phải là ta đã nghe được chuyện quân sự cơ mật rồi đúng không? Người sẽ không giết người diệt khẩu chứ!" Không cần biết là tâm hồn còn ở đây hay không vẫn cứ phải cố giả ngu nói sang chuyện khác, theo như trong lời nói của nàng thì không tìm được cảm xúc mất mát.

Mặc Kỳ Tẫn vô cùng nghi ngờ, hai người biểu hiện như vậy đều không hợp với lẽ thường chút nào, không hồ là những người giỏi diễn trò, ngay cả hắn cũng nhìn không ra nổi.

Ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn về phía Vân Chi thật lâu, đột nhiên trên khuôn mặt tuấn tú của Mặc Kỳ Tẫn lộ ra nụ cười đầy ý vị sâu xa: "Nói thế nào cũng là tuyệt thế mỹ nhân, giả sử nếu như Uyên không cần người thì để trăm vạn người làm phi cũng không phải là không thể!"

Phản ứng chậm trễ của Vân Chi rất không dễ dàng nghe rõ ý tứ trong lời nói của hắn, hơi kinh ngạc nhìn về phía sau trong lòng cười to, hao phí nhiều công sức để áp chế cảm xúc của chính mình, Vân Chi đồng tình nhìn về phía người trước mặt, mà hai mắt không tự giác hướng về phía nơi nào đó.

"Không phải là đám nam sủng của kia Hoàng thượng đều đã bắt lực rồi đó chứ?"

Một câu hỏi cẩn thận như vậy nhưng lại mang đầy tính chân thật, không nên tiếp tục tìm tòi nghiên cứu nguyên do của nó.

Nhất thời Mặc Kỳ Tẫn trở nên chán nản, yết hầu bị mắc nghẹn ở cổ, khuôn mặt có chút tái nhợt trong nháy mắt chuyển sang màu đỏ tím, lại không tìm được lý do nào để phản bác.

Chẳng lẽ lại nói lời của nàng là không đúng sao? Có lẽ, tình huống hiện tại của hắn cũng gần đạt đến như lời Vân Chi nói cũng nên!

Khóe miệng từ từ mở rộng, cười tự giễu, sự bi thương dần dần bao phủ hắn, mà Vân Chi bên cạnh cũng bắt đầu ý thức được những lời mình vừa nói, vừa rồi là nàng nói sai gì hay sao?

Đột nhiên hai người không ai nói gì cả, không khí vốn dĩ đã từ từ dịu từ giờ lại trở nên lạnh lẽo như cái hầm băng.

Cứ như vậy qua hai ngày, Mặc Kỳ Uyên mang binh đi đánh giặc, Mặc Kỳ quốc vẫn giống như không hề có chuyện gì xảy ra, bình thường sinh sống.

Mà lúc này một vài người trong hậu cung rốt cuộc không thể tiếp tục bình tĩnh thêm được nữa.

Trên Ngự hoa viên rộng lớn, có một bóng dáng màu hồng xinh đẹp đang bước đi nhanh, vị chủ tử ăn mặc điểm lệ như vậy trong cung quả hiếm có, đây chỉ có thể là Ngưng Phi Thiên Đại Tuyết Ngưng mà thôi.

Đám thái giám, cung nữ đi theo sát phía sau đều mang vẻ mặt hoảng sợ, bọn hắn chỉ nghe đồn là mấy ngày liên tiếp Hoàng thượng chỉ sủng ái một tên nam sủng không rõ danh tính, tâm tình chủ tử vốn dĩ đã không tốt, đến hôm nay thì không thể nhịn được nữa, muốn đến cung Càn Khôn gặp mặt Thánh thượng, vô cùng lo lắng với dáng vẻ như thế này mà đi thì chắc chắn sẽ chọc giận Hoàng thượng mà xem!

Một đám người chậm rãi đi tới cửa cung Càn Khôn, Thiên Đại Tuyết Ngưng chưa nói lời nào mà đã muốn đi vào.

Tuy rằng từ khi tiến cung đến nay, nàng dựa vào vinh dự được quân tâm thánh sủng nên đãi ngộ cũng cao hơn toàn bộ người khác, hiện giờ nàng đã ở trong chốn thâm cung này, Hoàng thượng kia chính là chỗ dựa của nàng, dù thế nào thì trước kia nàng cũng chưa từng nghe nói qua Hoàng thượng lại bị một tên nam nhân yêu quái mê hoặc đến đường này, hôm nay nàng nhất định phải xử lý cái tên nam nhân yêu quái kia!

"Ngưng Phi nương nương vạn phúc, Hoàng thượng không có trong tầm cung, mời nương nương trở về đi!" Thái giám tổng quản nhìn thấy Thiên Đại Tuyết Ngưng đi đến, bước nhanh tiến lên nghênh đón, lời nói xuất ra vô cùng lạnh nhạt.

Nghe khẩu khí nói chuyện của hắn, gương mặt kia trở nên đen xì, bấy giờ ngay cả một thái giám cũng không để nàng vào mắt sao!

"Người có mấy cái mạng chó mà dám ở đây cản đường bản cung sao! Tránh ra cho bản cung, bản cung đi vào đợi Hoàng thượng trở về!" Hai tay đẩy thái giám ngăn trước mặt sang một bên, một mình đi vào bên trong.

Hoàng thượng không có càng tốt, vậy thì nàng sẽ vì Hoàng thượng mà thanh lý cái tên nam nhân ghê tởm kia, để cho Hoàng thượng có thể yên tâm xử lý triều chính!

Vân Chi đang nằm ở ghế mỹ nhân nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, nghi ngờ đứng dậy đi ra phía cửa, trong lòng buồn bực từ khi nào mà nơi ở của Hoàng thượng lại trở thành cái chợ rồi hả?

Khi đang đi ra khỏi phòng, trước mặt nàng một bóng dáng màu hồng đang xông vào, thiếu chút nữa làm rối ánh mắt nàng.

Rất không dễ dàng để nhìn rõ người trước mặt là ai, khoe miệng Vân Chi lộ ra nụ cười khinh thường. Xem ra sau khi Thiên Đại bị diệt môn, người này vẫn cứ phong sinh thủy khởi như trước a!

Mà lúc này Thiên Đại Tuyết Ngưng đang xông tới người trước mặt chuẩn bị nổi sùng thì lại đang nhìn chằm chằm người trước mặt, trong nhất thời cứ ngây ngẩn cả người, miệng mở ra cũng không kịp khép lại, cứ ngơ ngác nhìn về mặt chăm chọc của Vân Chi.

Trước mặt là một người phụ nữ toàn thân là nam trang, mi thanh mục tú, tuấn mỹ mang đầy đủ vẻ đẹp của một người đàn ông, nhưng mi cong, da trắng lại giống như vẻ đẹp của tiên tử. Mà khuôn mặt này lại chính là vẻ mặt của đứa con gái Thiên Đại Vân Chi, trong đôi mắt đã không còn sự ngu ngơ, vô thần, cử chỉ cao quý, ung dung, khoe miệng đang nở nụ cười châm chọc kia càng thể hiện ra người trước mặt tuyệt đối không phải là một đứa con gái!

"Người, người, đứa con gái như người, thật sự hết con gái rồi hả?" Ngón tay chỉ vào Vân Chi, giọng nói từ kinh ngạc chuyển thành phẫn nộ: "Làm sao người lại ở trong này!"

"Ta không khờ cũng không ngốc, còn vì sao ta ở trong này cũng không phải là điều quan trọng." Vân Chi nhàn nhã tiêu sái đi vào trong phòng, miễn cưỡng ngồi lại lên trên ghế mỹ nhân: "Quan trọng là.....giờ không còn Thiên Đại hậu thuận Ngưng Phi người nữa, nếu cứ tiếp tục điên cuồng, phóng túng như trước thì không ai có thể cứu được đâu."

Nghe nàng nhàn nhã nói châm biếm, trên mặt Thiên Đại Tuyết Ngưng khí nóng đã lên đến đỉnh, một tay run rẩy tức giận chỉ về phía Vân Chi: "Người, người có tư cách gì mà nói ta! Thiên Đại gặp nạn hẳn là do lỗi của đứa con gái như người, người chính là tai tinh, là người khắc chết mọi người trong gia tộc! Đều là người!"

Trong mắt lóe lên sự lãnh lẽo, đột nhiên Vân Chi đứng dậy, trong nháy mắt đã đi tới gần, khắp người tràn ngập hơi thở tàn nhẫn dọa Thiên Đại Tuyết Ngưng phải lui về phía sau vài bước: "Người, người muốn làm gì?"

"Ta chẳng thêm làm gì với người! Ta chỉ nhắc nhở cho người biết, giờ không còn hậu thuận, không còn của cải để chu cấp cho người, người nên học cách ngoan ngoãn đi, phụ nữ ở trong cung ngai một cái chính là nhiều, thiếu đi mình người thì càng tốt, đừng đợi đến khi mọi người chán ghét người, đến khi Hoàng thượng chán ghét người thì người mới thu liễm, đến lúc đó chỉ sợ là thân phận, địa vị, thậm chí là cái mạng nhỏ cũng không còn đâu!" Vân Chi bước từng bước, giọng điệu mãnh liệt, dồn Thiên Đại Tuyết Ngưng vào tường rồi mới từ từ đứng thẳng người lên.

Lúc này sắc mặt Thiên Đại Tuyết Ngưng đã trở nên trắng bệch, theo như lời nói của Vân Chi chính là đoán được bi kịch sau này của nàng, khiến cho lòng nàng càng cảm thấy vô cùng sợ hãi. Đột nhiên, nàng nhận ra, thì ra nàng không có cái gì cả, ước mơ đã không có, gia đình cũng không, ngay cả bây giờ bên cạnh còn treo danh hiệu Ngưng Phi này, nhưng cũng không phải cái gì muốn là được, cuối cùng nàng còn có cái gì.

Vô lực dựa vào bức tường, nàng lâm vào trạng thái mê mang, sợ hãi, mà khoe mắt lườm về phía Vân Chi đứng bên cạnh, vẻ mặt lạnh nhạt, coi thường, trong ánh mắt mang một chút khinh bỉ đối với nàng.

Nhất thời một ngọn lửa vô danh nổi lên trong lòng nàng, vì sao mà đứa con gái này lại có thể giáo huấn nàng, nếu không phải nàng đoạt đi vị trí Dự Vương

phi vốn dĩ nên thuộc về mình thì hiện tại nàng hà tất phải ở trong hậu cung cẩn thận sống qua ngày như thế này! Mà hiện tại nàng ta đang làm cái gì, toàn thân mặc nam trang chẳng ra cái gì cả, chẳng lẽ còn muốn quyền rũ cả Hoàng thượng sao?

Dựa vào tường rồi từ từ đứng thẳng dậy, hai mắt tức giận như đuốc nhìn chằm chằm vào Vân Chi: "Không phải ngươi nên là Dự Vương phi sao! Ngươi ở trong tẩm cung của Hoàng thượng làm cái gì?"

"Ngươi không thấy sao, đương nhiên là làm nam sủng của Hoàng thượng, tuy nhiên yên tâm đi, ta sẽ không cướp bát com của ngươi đâu." Nàng khách sáo liếc mắt một cái, Vân Chi tự nhiên ngồi xuống.

"Ngươi, ngươi không tuân thủ nữ tắc! Ngươi không sợ mình sẽ làm... Uyên ca ca thất vọng sao?" Nét mặt trở nên khó hiểu, người phụ nữ này sao lại có thể vô sỉ như vậy!

"Hừ, nữ tắc? Bản cô nương không có hứng thú! Tuy nhiên, ngươi nhắc đến Uyên ca ca?" Giương mắt nhìn về phía Thiên Đại Tuyết Ngưng, chân mày chau vào có một chút nghi ngờ: "Tại sao ngươi lại chung tình với hắn như vậy? Chẳng lẽ ngươi cũng đã sớm biết là hắn giả ngọc hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trên Chọc Vương Phi* Ngây Ngô được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.1 - Chương 34: Người nào đang diễn trò

"Ta mặc kệ chàng có ngọc hay không ngọc, Uyên ca ca vĩnh viễn là người ưu tú nhất, mười năm trước như vậy, mười năm sau cũng như vậy!" Dương vẻ mặt tự hào lên, Uyên ca ca là giấc mộng trong lòng nàng hơn mười năm qua. Nàng vĩnh viễn sẽ không quên được mười năm trước, nàng và mẫu thân xuất môn đi dâng hương, gặp phải vài tên đạo tặc, ngay giữa lúc cực kỳ nguy hiểm thì từ trên không trung một thiếu niên mặc tử y giáng xuống, tay không chế phục mấy kẻ hung ác đó, dáng vẻ phong hoa tuyệt đại đó khiến nàng không thể tin đó chỉ là một thiếu niên mười hai mười ba tuổi. Sau khi biết được hắn chính là Dự Vương nổi tiếng tam quốc, thì lại càng không nên được sự chú ý vào hắn, đi theo hắn đến thư viện, tìm hiểu hắn thích loại nữ tử nào, nhớ lại như thế nào mới có thể trở thành Vương phi của hắn.

Vì để có thể trở thành Dự Vương phi, nàng cố gắng chịu khổ trở thành Đệ nhất Tài nữ Mặc Kỳ quốc, cho dù là người người đều nói Dự Vương trở nên ngốc nghếch thì nàng cũng nửa điểm không tin, Uyên ca ca là giấc mộng đẹp nhất trong lòng nàng, ai cũng không thể phá hủy giấc mộng này! Trên mặt Thiên Đại Tuyết Ngưng liên tục tươi cười, mê mang, kiên định, Vân Chi coi thường nhìn qua, thì ra chỉ là giấc mơ đẹp của một nữ nhân si mê mà thôi. Giấc mơ thì làm sao có thể thành sự thật được, hơn nữa giờ lại còn trở thành Hoàng phi, vẫn là phi tử của một Hoàng thượng yêu thích đàn ông, thật sự rất đau xót, Vân Chi yên lặng thở dài một tiếng, nhất thời cảm thấy người phụ nữ trước mắt này rất đáng thương. "Nghe nói Ngưng Phi đến thỉnh an thăm đúng không?" Một giọng nói đàn ông mát lạnh truyền đến, không nghe ra hi vọng.

Khi Thiên Đại Tuyết Ngưng đang chìm đắm trong hồi ức quay đầu lại nhìn thấy Mặc Kỳ Tần đang đi tới, thần sắc kinh ngạc nhưng vẫn cực kỳ nhu thuận lập tức cúi người hành lễ.

"Nô tì thỉnh an Hoàng thượng, mấy ngày nay nô tì không thấy Hoàng thượng, trong lòng nhớ mong, cố ý đi vào trong điện chờ, mong Hoàng thượng thứ tội." Đầu óc thông minh, trong nháy mắt lại trở về dáng vẻ của một phi tử hiền đức.

Khóe miệng khẽ vênh lên, Vân Chi nhìn Thiên Đại Tuyết Ngưng bằng nửa con mắt, thầm nghĩ, người như vậy vẫn không phải là không có thuốc nào cứu chữa được. Nghĩ cũng không muốn để ý hai người đó, thoải mái điều chỉnh tư thế ngồi, dáng vẻ tự nhiên kia quả thật làm rất tốt phận sự của diễn viên quần chúng.

Mặc Kỳ Tần cũng không để ý Thiên Đại Tuyết Ngưng đang hành lễ, vốn dĩ định ngồi vào vị trí chủ vị, lại phát hiện Vân Chi giống như lão đại đang bình thản ngồi yên ở nơi đó, bất đắc dĩ đành đành ngồi vào vị trí bên cạnh nàng.

"Tâm ý của Ngưng Phi trầm cực kỳ cảm động, tuy nhiên nếu nói tâm ý đã phá vỡ quy củ thì Ngưng Phi nói xem trăm có nên nhận không a?" Ngồi ở vị trí trên, ánh mắt Mặc Kỳ Tần nhẹ nhàng lướt qua Thiên Đại Tuyết Ngưng, vẻ mặt gian gian không thể đoán xem là vui hay giận. Nói một hay như vậy, ngay cả trong lòng Vân Chi cũng đã thương cho hắn một tràng vỗ tay.

"Được, ái phi đứng lên đi" Cũng không đợi Ngưng Phi trả lời, Mặc Kỳ Tần miễn cưỡng mở miệng nói.

Ngay khi hắn nói, trên trán Thiên Đại Tuyết Ngưng cũng rịn ra một chút mồ hôi, từ từ đứng dậy, rồi bị vị trí hai người ngồi bên trên làm cho kinh ngạc.

Nàng chưa từng nghe qua là có thể ngồi trên cả Hoàng thượng, rốt cuộc là Thiên Đại Vân Chi đã sử dụng mị thuật gì mà lại có thể khiến Hoàng thượng sùng ái, phóng túng cho nàng như vậy! Ngầm cắn chặt răng, người phụ nữ này rốt cuộc đang muốn làm gì, nàng đã đoạt đi Uyên ca ca rồi, giờ lại còn muốn cướp trượng phu của nàng nữa sao!

"Đứng rồi, ái phi đến đây là muốn làm gì, chẳng lẽ đến đây chỉ muốn cùng tỷ muội ôn chuyện hay sao? Có lẽ trong lòng ái phi vẫn còn sự ganh tị đối với tỷ tỷ của mình nên đến đây khi dễ nữ nhân của trăm sao?" Mặc Kỳ Tần cân nhắc nhìn hai mắt đang bốc hỏa của Thiên Đại Tuyết Ngưng nhìn người phụ nữ ngồi bên trên, mà người nào đó giờ tự nhiên lại muốn bắt đầu đùa giỡn, xem ra khoảng cách của hai tỷ muội này là không hề nhỏ nha! Tuy nhiên vừa đúng hắn chính là người thích xem diễn trò.

Vốn một lòng đang muốn làm người tàng hình, Vân Chi nghe thấy hần nhắc đến mình, không thể được như ý nguyện, hung hăng nhìn về phía cái người đàn ông thì thầm chuyện kia, vậy mà hần định dẫn đường cho nữ nhân ương bướng này sao! Vân Chi buồn bực, người này tốt xấu gì cũng là vua một nước, thế nào mà lại làm chuyện bí ối như thế này.

Nghe thấy Mặc Kỳ Tẫn nói vậy, lửa giận trong lòng Thiên Đại Tuyết Ngưng càng sâu, nữ nhân này quả nhiên muốn cân dẫn Hoàng thượng, vậy mà nàng còn phủ nhận, định lừa gạt nàng sao! Không ngờ đến Hoàng thượng vốn yêu thích đàn ông vậy mà lại bị nữ nhân này mê hoặc, trong lúc này, nàng vô cùng bối rối, nàng ngay cả một đêm động phòng hoa chúc đầy đủ cũng không có, mà cái nữ nhân trước mắt này, cái gì cũng phải đến cướp đoạt với nàng!

Cố gắng áp chế sự tức giận đi xuống, Thiên Đại Tuyết Ngưng cắn răng thật chặt nói: "Bẩm Hoàng thượng, đương nhiên là nô tỳ đến đây ôn chuyện với tỳ tỳ, hơn nữa, tỳ tỳ còn có thể chữa khỏi được bệnh không tiện nói ra của Hoàng thượng, tất nhiên nô tỳ vô cùng cao hứng, mấy ngày qua tỳ tỳ đã phải chăm sóc Hoàng thượng vất vả, không biết đêm nay nô tỳ có may mắn được phân ưu với tỳ tỳ hay không?"

Quả nhiên, khả năng của nữ nhân bị ép buộc đều là vô cùng, Vân Chi tặng cho nàng một cái nhìn tán thưởng, dù sao nàng cũng không hề phản đối, đôi mắt tràn đầy ý cười hướng về phía Mặc Kỳ Tẫn, truyền đạt sự vui sướng khi có người gặp họa, làm chuyện tiểu nhân thì chỉ có thiệt thân mà thôi!

Mặc Kỳ Tẫn vội ho khan hai tiếng, che giấu sự xấu hổ vừa ập đến chính mình.

"Khụ khụ khụ, ái phi, tuy rằng trẫm cũng rất muốn cùng ái phi thân thiện hữu hảo, chỉ là thân thể trẫm không được khỏe, mà Chỉ mỵ nhân lại có biện pháp khiến trẫm hết đau, trẫm cũng chỉ có thể như vậy a!" Trong khi nói chuyện Mặc Kỳ Tẫn liên tục ho khan, lời nói lại mang tầng ý nghĩa khác, hần đây chính là hao hết tâm tư để có thể kéo Vân Chi xuống nước cùng nhà.

Thôi lắm! Lúc ấy Vân Chi đã muốn rống lên, người này còn có thể không sợ bị mất mặt sao!

"Đó là lỗi của nô tỳ, làm sao để chăm sóc tốt Hoàng thượng cũng không biết, nhất định nô tỳ sẽ cố gắng học hỏi ở tỳ tỳ, làm sao có thể khiến cho Hoàng thượng càng thoải mái hơn!" Hai tay nắm chặt, móng tay cũng sắp găm vào da thịt, lửa giận trong lòng Thiên Đại Tuyết Ngưng vừa vọt đã đến mức không thể dùng nước để dập tắt, hai mắt găm vào Vân Chi, ngọn lửa đáng sợ trong mắt kia khiến cả Vân Chi vốn dĩ luôn bình tĩnh cũng phải cảm thấy rùng mình.

"Các người câm miệng cho ta! Chuyện phu thê của các người không cần phải lôi ta vào!" Thật sự không chịu nổi cái danh hiệu vợ vắn này, Vân Chi rống to, nhưng dường như không mang lại chút hiệu quả nào.

"Quả nhiên ái phi là người rất giỏi đoán ý người, vậy thì trẫm sẽ chờ thành quả của ái phi, có được một ái phi hiền đức như vậy, trẫm cực kỳ vui mừng nha!" Lúc này ý cười trên mặt Mặc Kỳ Tẫn đã đi sâu vào trong đáy mắt, nhìn Vân Chi không thể tiếp tục bình tĩnh như vậy, trong lòng hần không hiểu sao lại cảm thấy vô cùng hưng phấn.

"Vậy nô tỳ không quấy rầy Hoàng thượng và tỳ tỳ nữa, khi nào tỳ tỳ rảnh nô tỳ sẽ qua thỉnh giáo, nô tỳ cáo lui!" Cuối cùng không chịu nổi lửa giận trong lòng không thể phát tiết, Thiên Đại Tuyết Ngưng hành lễ rút lui, không đợi Mặc Kỳ Tẫn đồng ý đã xoay người tránh ra, giống như lửa giận trong lòng đã cháy lớn đến mức không thể áp chế được nữa.

Nhìn một người đến rồi đi, Vân Chi âm trầm nhìn về phía Mặc Kỳ Tẫn bên cạnh với ý cười trên mặt chưa kịp thu hồi, trong lòng lửa giận đang tích cốc, dâng dần lên.

"Diễn trò vui lắm sao? Người cảm thấy buồn cười lắm sao?" Kê sát vào đối phương, giọng nói Vân Chi vô cùng dịu dàng, giống như đang hỏi tri kỷ là hần hôm nay có thể dùng bữa với nàng hay không, mà chỉ có Mặc Kỳ Tẫn biết bên trong vẻ mặt dịu dàng kia là lửa giận hùng hực như thế nào.

"Không có, chỉ là trẫm thấy tỳ muội các người tình thâm, vì vậy liền tìm đề tài thú vị, người xem nói chuyện như vậy có phải vui vẻ hay không?" Ngượng ngùng thu lại vẻ tươi cười, lại vẫn cố gắng tìm lý do chân chính, nhưng vẫn không ngăn được mưa to gió lớn đang tăng dần lên trong mắt Vân Chi!

"Được, được!" Mưa to gió lớn trong tưởng tượng chưa đến, đột nhiên Vân Chi lại tươi cười đầy mặt, nụ cười kia nhìn thế nào cũng cảm thấy không bình thường, trong nháy mắt Mặc Kỳ Tẫn trở nên đề cao cảnh giác.

"Nếu Hoàng thượng vô cùng mạnh mẽ, vậy thì bản tiểu thư sẽ giúp Hoàng thượng giải quyết vấn đề." Thân thể vốn dĩ đang ngồi yên tại vị trí nên Mặc Kỳ Tẫn không nhận ra khi nàng đang nói chuyện đã động tay động chân với hần.

Còn đang mê mang chưa hiểu Mặc Kỳ Tẫn vừa định nói thêm, lại đột nhiên cảm thấy toàn thân có chút khô nóng khó chịu, nhất thời giật mình, dơ tay che lại huyết đạo của mình.

Tình hình là còn 4 chương nữa là hết Q1 rồi, ta sẽ cố gắng trong tuần này làm hết Q1. Hihi. Sang Q2 hai anh chị mới gặp lại nhau cơ a! Chờ mòn mỏi mãi, muốn anh chị tái hợp quá, cả Tàn Lăng - nam phụ của chị cũng sang Q2 mới xuất hiện trở lại. Q2 này sẽ còn có thêm sự xuất hiện của vài nhân vật nữa. Tính ra thì cũng sắp được nửa chặng đường rồi! Có lên

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trên Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.1 - Chương 35: là độc gì?

Vân Chi khoanh hai tay, hưng phấn nhìn Mặc Kỳ Tẫn đang cố gắng không chế cơ thể, đặc ý giống như đang đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm "Đây là phần khuyên tâm mà ta điều chế ra, không giống như xuân dược tầm thường, mà là dịu dàng phóng khoáng, từ nội tâm cho đến thân thể, chắc chắn không có tác hại nha.... Có phải là đang rất khó chịu hay không, yên tâm, ta bảo người đi người cho người!"

Nói xong cũng không để ý Mặc Kỳ Tẫn muốn nói gì, đi đến cửa phân phó với thái giám tổng quản: "Hôm nay đột nhiên Hoàng thượng vô cùng có hứng thú, người đi gọi mấy mỹ nhân đến đây hầu hạ Hoàng thượng đi!"

"Vâng, nô tài đi ngay." Mặc dù có chút tò mò, Hoàng thượng chưa từng có hứng thú này, nhưng lúc này Vân Chi đang là người được sủng ái, vậy thì đành ngoan ngoãn đi gọi người.

Mặc Kỳ Tẫn chịu được sự khô nóng khó chịu ở toàn thân, nhưng lại không có cách nào chịu được sự khô nóng ở đáy lòng, rõ ràng là thân thể luôn băng lãnh lại thật sự bị thuốc của Vân Chi làm rối loạn. Bất đắc dĩ cười cười, là hán không nên đi trêu chọc Vân Chi, lần này thì thân thể hán không biết nên làm cái gì bây giờ, mặc kệ thế nào hán cũng phải nhịn, việc hán trúng độc là bí mật, hán không muốn cho bất kỳ ai biết!

"Vân Chi, trầm biết sai rồi, thuốc này thật sự trầm không chịu nổi." Mặc Kỳ Tẫn cố chịu để nói chuyện, nhẹ giọng chịu thua, trên mặt vẫn là nụ cười nhẹ nhàng, giống như căn bản không bị tác dụng của thuốc ảnh hưởng. Sắc mặt hán gần như không còn hồng hào khỏe mạnh, mà so với sắc mặt trắng bệch trước đây còn có chút sáng bóng, còn có chút giống như ánh sáng màu trong suốt.

Vân Chi nghe thấy giọng nói của hán vẫn mang một chút ý cười, nhưng không chú ý đến sắc mặt không bình thường của hán, khẽ hừ một tiếng với hán: "Bản tiểu thư đối với định hướng tình dục của người vô cùng tò mò, người ngoan ngoãn cho ta nghiệm chứng đi, không có gì tác hại đâu."

Chi chốc lát sau, có một đám mỹ nam, mỹ nam nhanh chóng nối đuôi nhau vào, trang sức đủ mọi màu sắc thiếu chút nữa phá hủy cả tầm mắt của Vân Chi.

Không có hảo ý nhìn Mặc Kỳ Tẫn đã nằm rạp xuống ở cạnh giường, Vân Chi cất cao giọng nói: "Hôm nay, thánh tâm Hoàng thượng cực kỳ vui mừng, các người hảo hảo hầu hạ, người nào hầu hạ là tốt, chắc chắn sẽ có thưởng!"

Mà Mặc Kỳ Tẫn nhìn đến một loạt cảnh xuân tươi đẹp đang vào cửa lúc đó, trong mắt chợt lóe sự kinh hoàng, thần kinh toàn thân căng thẳng, cố gắng khắc chế được tính chết tiệt, cũng không còn chút khí lực mở miệng nói chuyện. Lúc này đám người đang nhìn nhau, có thể nhóm nam sủng cũng đã từng nhìn thấy cục diện này, từ từ tiến lên muốn hảo hảo hầu hạ, mà đám mỹ nữ chỉ biết đứng ở đó, không biết phải làm gì cho phải, trong lòng nghi ngờ làm sao Hoàng thượng lại có lúc triệu kiến bọn họ chứ, chẳng lẽ muốn bọn họ nhảy múa sao?

"Nhóm mỹ nữ cũng qua đây đi, đột nhiên Hoàng thượng muốn ném qua một chút, mau đến đây để cho Hoàng thượng hảo hảo mà nhìn xem!" Vân Chi tốt bụng đem đám mỹ nữ đang đứng góc ghế bên cạnh ngã vào bên người Mặc Kỳ Tẫn, lại còn đặc biệt cẩn thận sắp xếp vị trí.

Đám mỹ nữ thụ sủng nhược kinh, lại thấy Hoàng thượng không có ý ngăn cản, liền dũng cảm lên, tiến lên học đám nam sủng nhanh chân nhanh tay hầu hạ.

Lúc này Mặc Kỳ Tẫn đã có cảm giác rõ ràng được sức lực của mình không thể làm chủ tình hình, rõ ràng cơ thể có khát vọng như thế nhưng trong lòng lại hoảng sợ, toàn thân giống như đang chịu sự đau khổ của băng hỏa xung khắc, đây chính là nỗi đau mười mấy năm qua của hán, không ai có thể hiểu được.

Hai tay từ từ vươn ra, đáy lòng muốn được thỏa mãn khát vọng, muốn thân thể và tinh thần mình được thả lỏng, nhưng thân thể miễn cưỡng của hán vừa vươn tay ra thì một trận run rẩy ập đến, giống như có vô số con quái vật khát máu đang cắn phá huyết dịch của hán. Mà trên lưng vừa bị một bàn tay chạm vào, lập tức tất cả phía sau lưng chịu sự khó chịu đau đớn giống như bị hỏa thiêu. Không thể cứ tiếp tục thế như vậy, khớp hàm Mặc Kỳ Tẫn đột ngột thả lỏng, một tiếng than nhẹ thoát ra từ trong cổ họng. Cố gắng đẩy đám người xung quanh hán ra, muốn ra khỏi vòng vây này nhưng toàn thân đều mệt mỏi đành ngồi phịch xuống mặt đất, khiến một đám người bị dọa đến u mê.

"Hoàng thượng! Hoàng thượng. . . . ."

Vân Chi đang nhàn nhã ngồi uống trà nhìn Mặc Kỳ Tẫn đang nằm vật trên mặt đất chịu đau đớn, thống khổ, trong lòng giật mình, tại sao có thể như vậy, thuốc này không có tác dụng mạnh như vậy nha, hơn nữa hán có cần phải liều mạng chống lại như vậy không?

Bước nhanh về phía Mặc Kỳ Tẫn, lúc này mới phát hiện ra sắc mặt hán không phải bình thường, màu đỏ và trắng lần lượt đổi chỗ cho nhau, không phải sắc mặt tiêu tụy giống trước kia mà giống như có vô vàn con côn trùng đang không chịu an phận di chuyển dưới làn da hán, làm cho Vân Chi bỗng nhiên có cảm giác không ổn.

Hai ngón tay hán giữ chặt hán, nhanh chóng đưa một viên thuốc vào miệng, một lát sau, Mặc Kỳ Tẫn mới từ từ tỉnh lại.

"Các người đều đi xuống hết cho trầm." Mở mắt ra, Mặc Kỳ Tẫn lạnh giọng ra lệnh, tuy rằng giọng nói toà nên suy yếu nhưng lại lãnh lẽo khiến cho người ta không dám làm trái lại.

Vân Chi trầm nghĩ, không phải là hán đang tức giận đi, đang chuẩn bị ngoan ngoãn ra ngoài thì lại bị gọi lại: "Người ở lại cho trầm!"

Lần này, Vân Chi giống như một đứa trẻ làm sai, nhẹ nhàng đỡ Mặc Kỳ Tần ngồi lên trên giường, ngoan ngoãn đứng một bên.

Nhìn sắc mặt hần vẫn trắng xanh như cũ, thật cẩn thận nói: "Người có khỏe không, ta sai rồi được chưa, nếu không phải lúc này người nói linh tính, ta cũng sẽ không như vậy a, dù sao người cũng cần gì phải liều mạng chống cự như vậy, nữ nhân động chạm một chút cũng sẽ không, như thế nào....."

Mặc Kỳ Tần bắn một ánh mắt qua, Vân Chi vốn dĩ đang nói năng hùng hồn với đầy đủ lý lẽ có chút chột dạ, giọng nói càng ngày càng nhỏ.

Hồ hấp dần dần vững vàng, Mặc Kỳ Tần nhìn dáng vẻ nhận sai của Vân Chi, bất đắc dĩ cười, nói đến cùng, điều này cũng không thể trách nàng, chỉ thể trách chính hần không tốt, cái thân thể tàn tạ này không biết đến khi nào thì mới đến điểm cuối cùng.

"Thôi, chuyện này cũng thể hoàn toàn trách người, người đi mời thái y đến đây, cũng đã đến lúc trầm phải uống thuốc rồi." Trong giọng nói thật sự không có ý trách cứ, nụ cười nhạt giống như muốn bay theo gió kia làm cho Vân Chi có cảm giác vô cùng bi thương.

Không đứng, thân thể này của hần chắc chắn là có bí mật! Đột nhiên Vân Chi dùng tay đè mạnh vào mạch đập của hần, tuy rằng không phải thầy thuốc, nhưng nàng cũng đã nghiên cứu qua Ngự Hồn Bách Thảo Kinh, những loại độc phổ thông là chuyện nhỏ, không thể cứu người nhưng ý thuật đơn giản thì vẫn biết một chút.

Trời! Đây là tình huống gì a! Vân Chi chấn động, mạch đập dưới ngón tay này đâu phải là mạch đập của một người bình thường đâu! Có lúc yếu đến mức giống như không có mạch đập, có lúc lại đập nhanh đến mức như không có nghỉ lúc nào, tình huống như vậy làm trái tim rất giỏi tiếp nhận những chuyện ngoài tưởng tượng của Vân Chi cũng không thể phản ứng được.

Mặc Kỳ Tần đột nhiên bị Vân Chi bắt mạch, rồi bỗng thấy kinh sợ, nhưng lại hoàn toàn không có một chút sức lực nào để giật cổ tay ra, trong lòng chưa sót khô sở, chẳng lẽ muốn mọi tôn nghiêm của hần đều vứt hết trước mặt người khác sao? Mà người phụ nữ trước mặt này lại là Vân Chi, trong lòng hần không muốn điều này, không muốn nói bí mật này cho nàng, như vậy hần sẽ mất đi dũng khí đối mặt với nàng.

Một lúc sau, Vân Chi mới tìm lại được giọng nói của mình, ánh mắt hướng về Mặc Kỳ Tần đang cố gắng trốn tránh, trong lòng nói chứa đầy sự kinh ngạc không thể kiềm chế.

"Nói cho ta biết, đây là chuyện gì? Trong thân thể người tại sao lại có một luồng khí âm đang từng bước sôi lên như vậy, rốt cuộc độc người trúng là cái gì?" Vân Chi phát hiện ra giọng nói của mình có chút run rẩy, hần tại sao lại có thể trúng loại độc đề tiện như vậy, nếu nàng đoán không sai, chính loại độc này đã làm hỏng tinh khí nam tử của hần, luồng khí âm kia quá mức mạnh mẽ, nếu cứ như vậy thì hần không thể tiếp tục là người bình thường được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Q.1 - Chương 36: Ảo giác quỷ dị

"Những thứ này người không cần biết, việc trầm trúng độc không cần phải giải thích với người!" Không dám nhìn vào con người đang chứa đầy vẻ ngạc nhiên kia, Mặc Kỳ Tần hất mặt, giọng nói trở nên lạnh lùng, tàn nhẫn. Yên lặng nhắm hai mắt lại, độc này chính si nhục của hần, là cái bóng mà cả đời hần không thể thoát ra được.

Vân Chi nhìn thấu suy nghĩ của hần, nếu hần không chịu nói, vậy thì nàng sẽ có biện pháp của chính mình. Không ngờ là một người có vẻ ngoài thoải mái rộng rãi như hần mà lại có những ngày phải chịu đau đớn như vậy, nàng nhất định phải tìm biện pháp giải độc cho hần, y độc vốn thuộc cùng một nhà, nàng cũng không tin độc này không có thuốc giải.

"Trước tiên người cứ nghỉ ngơi đi, ta đi bảo thái y sắc thuốc cho người." Vân Chi nhìn qua bóng lưng Mặc Kỳ Tần, trong lòng khẽ than một tiếng.

Trên đường đi ra cửa, đột nhiên Vân Chi lại nhớ đến Mặc Kỳ Uyên, nếu nói Mặc Kỳ Tần chịu được hành vi giết người vô nhân đạo kia, thì Mặc Kỳ Uyên liệu có từng phải chịu qua sự thống khổ như vậy, chẳng lẽ so với Mặc Kỳ Tần càng khó chịu hơn sao? Không biết như thế nào, đột nhiên trái tim nàng nhói đau một cái, giống như cảm giác được cái gì đó, một cảm giác đau lòng không giải thích nổi.

Nhanh chóng hoàn hồn lại, Vân Chi lắc đầu liên tục, nàng làm cái gì vậy, chỉ là trong lúc vô tình phát hiện được bí mật của Mặc Kỳ Tần, còn chuyện của cái tên gia hỏa kia thì cần gì phải đồng tình với hần? Hần cũng không phải người bị hại! Hiện tại hần và nàng không có một chút quan hệ nào cả!

Cứ như vậy, Vân Chi đi thẳng hướng về ngự dược phòng, trong lòng liên tục nhắc nhở bản thân mình, hành động tội tệt của người nào đó khiến nàng hận thấu xương, nàng và người nào đó hoàn toàn không có chuyện gì nữa! Nhưng làm thế nào cũng không có biện pháp để cho trái tim nàng nghe theo.

Mà lúc này Mặc Kỳ Uyên ở phương xa ngoài trăm dặm cũng đang chạy mấy ngày liền không nghỉ, đúng lúc hất xì mấy cái, trong lòng nảy sinh chút cảm giác xấu.

Vì để có thể đến chiến trường sớm nhất, Mặc Kỳ Uyên lãnh binh chạy cả ngày lẫn đêm, đoàn quân giống như mũi tên, chỉ nghĩ dùng tốc độ nhanh nhất



đến nơi thì phần thắng mới có thể lớn hơn.

Hiện giờ, bọn hán đã mất đi thời gian chuẩn bị, quân đội Khâu Lê quốc đã sớm chinh đồn xong quân đội ở biên thù, chỉ chờ bọn hán qua để đại chiến một trận. Kẻ địch đã chuẩn bị xong, mà quân đội Mặc Kỳ vẫn còn đang trên đường. Mặc Kỳ Uyên chỉ có thể vừa tiến quân, vừa chuẩn bị mưu đồ tiến công chiến lược. Đúng thời gian tính toán, hiện tại đại quân đã đến vùng Lam Tây, sau đó một ngày có thể đến phía tây Kỳ Sơn, đó chính là đường ranh giới của Mặc Kỳ và Khâu Lê, chuẩn bị ra đến chiến trường.

Sắc trời đã từ từ tối, trong không khí nghiêm túc mang theo chút áp lực nặng nề.

Đề ý thấy nhuệ khí của tướng sĩ phía sau bắt đầu suy yếu, đột nhiên Mặc Kỳ Uyên quay ngựa lại, ngựa đen nhảy lên một cái rồi hí một tiếng, chân trước nâng cao, tạo thành một đường vòng cung, tạo ra một trận tro bụi, khiến cho tinh thần uể oải của các binh lính phía sau trở nên chấn động.

"Các tướng sĩ, đêm nay muốn vào được tây Kỳ Sơn thì mọi người đều phải đề cao cảnh giác, không được buông lỏng phòng bị, nhớ kỹ, trách nhiệm của các người chính là để bảo vệ tính mạng của chính mình, hơn nữa còn chính là bảo vệ tính mạng người nhà các người, bảo vệ Mặc Kỳ quốc rộng lớn!" Mặc Kỳ Uyên lớn tiếng nói, giống như muốn khắc từng câu từng chữ vào trong lòng mỗi chiến sĩ.

Khí thế của đại tướng quân nhanh chóng vang vọng khắp vùng đất rộng lớn, thật lâu sau mới tiêu tan, khí thế đó đốt lên trong mỗi chiến sĩ đang mệt nhọc một ý chí bùng bùng, trên mặt mỗi người đều tỏa ra thần thái sáng chói, đó chính là sự tin tưởng đối với cuộc chiến lần này! Hai mắt sáng ngời nhìn về phía Mặc Kỳ Uyên, người đã nhiều ngày đều kiên trì chạy đi, mỗi người bọn họ đều thấy được, tướng quân của bọn hán là người có biệt tài kích thích ý chí quân sĩ, hán ăn giống như mỗi chiến sĩ, ở cũng như thế, không có một chút đãi ngộ khác biệt nào.

Còn nhớ lúc mới đầu có người còn khinh thường khi bị Dự Vương ngu đại trong lời đồn dẫn dắt, giờ khi thấy tướng quân thể hiện sức mạnh quân sự, mạnh mẽ, khiến cho tất cả mọi người đều tin phục. Quân tâm đã định, khó khăn của trận chiến trước mắt cũng không còn là vấn đề nữa!

Trong đôi mắt thâm thúy của Mặc Kỳ Uyên cứng rắn giống như sắt thép, chinh đồn lại tư thế của binh sĩ, lớn tiếng nói: "Đánh bại Khâu Lê, bảo vệ Mặc Kỳ! Các người có tin tưởng hay không?"

"Đánh bại Khâu Lê, bảo vệ Mặc Kỳ!"

"Đánh bại Khâu Lê, bảo vệ Mặc Kỳ!"

.....

Tiếng hô vang của binh sĩ vang vọng trong không khí, làm tro bụi trong không khí đều bụi tung lên!

Mặc Kỳ Uyên cười mãn nguyện, rồi lại một tiếng ngựa hí, quay trở lại, bàn tay hướng lên không trung vung roi lên: "Tiến lên!"

Đoàn quân chậm rãi tiến lên trong màn đêm, giống như muốn xé toang màn đêm đen tối.

Bóng đêm bao phủ ngày càng sâu, dần dần nhận ra, ánh sáng vốn dĩ đang sáng ngời giờ lại bị mây đen che phủ, tầng mây đen che phủ nguồn ánh sáng duy nhất, giống như muốn cắn nuốt hết tất cả mọi người, mà đoàn quân lại đang dần tiến vào trong, hơn nữa lại không thể đốt lửa để gây sự chú ý của kẻ khác, màu đen hắc ám như vậy như muốn mách bảo trực giác của người ta là sắp có chuyện xảy ra.

Từ khi bắt đầu Mặc Kỳ Uyên đã cảm thấy có cái gì đó không đúng, rõ ràng là một mảnh đất trống trải, hẳn phải là một mảnh đất an toàn mới đúng, mà sao hán lại cảm thấy dường như nghe thấy được có tiếng động, kiểm bên lưng đã nắm chặt, thần thức Mặc Kỳ Uyên cố gắng mở rộng đến hết mức có thể.

Đột nhiên, có một chuyện không thể đã xảy ra, vùng đất hai bên đại quân vốn dĩ đang trống trải trong nháy mắt cao lên như hai ngọn núi, giống như là từ dưới đất chui lên, khiến cho mọi người giật mình quên cả hô hấp, chẳng lẽ ở nơi này có quỷ lên gây chuyện sao?

Tình hình bộc phát khiến cho mọi người trở nên sợ hãi quay lại, nơi này vẫn chưa đến chiến trường mà kẻ địch đã bắt đầu tấn công rồi sao? Mai phục quỷ dị như vậy làm cho đại quân không chút nào chống đỡ được, vậy thì kẻ địch mạnh như vậy thì cơ hội thắng của bọn họ sẽ cực kỳ bé nhỏ.

Nhìn thấy cảnh tượng kỳ quái như vậy, Mặc Kỳ Uyên cũng đang vô cùng giật mình, tuốt kiếm ra khỏi vỏ, cảnh giác nhìn khắp bốn phía, lại không tìm thấy bất kỳ bóng dáng của kẻ nào. Nhất thời, trong đại quân, mỗi người đều bị một nỗi sợ hãi thâm nhập thật sâu.

"Đại quân đi nhanh hơn, nện bước tiếp tục tiến lên!" Mặc Kỳ Uyên lớn tiếng thờ ra, chỉ cần đi ra khỏi nơi này thì có thể thoát khỏi được hoàn cảnh này.

Binh lính cũng được trải qua huấn luyện nghiêm khắc, đang định ổn định tâm lý để tiếp tục hành quân thì lại tình huống tiếp theo dọa sợ.

Chỉ thấy hai mặt núi đã nhô lên giống như đã được bố trí rất nhiều cơ quan mật tử trước, vô số mũi tên, đã vùn cụt mạnh mẽ bay về hướng đại quân bọn họ, giống như một cơn mưa lớn, tất cả mọi người đều không kịp phản ứng, đến khi phản ứng kịp thì tên đã đâm vào ngực, nhất thời đại quân trở nên hỗn loạn!

"Thuần Bài(khiên chắn) kỵ binh chuẩn bị! Mọi người ổn định!" Mặc Kỳ Uyên vừa dùng kiếm chống đỡ những miếng đá bay đến, vừa lớn tiếng ra lệnh.

Trong quân đội đã bắt đầu hỗn loạn, đội Thuần Bài Thủ lúc này mới nhớ ra đưa tất cả khiên chắn ra trước đội quân, thế tấn công bị giảm đi đôi chút! Các binh sĩ đứng sau đội Thuần Bài Thủ dùng tên bắn trả lại thì cục diện mới tạm ổn định được đôi chút.



Nhìn thấy quân lính đã bắt đầu vào trạng thái ứng chiến, hai đầu lông mày Mặc Kỳ Uyên nhíu chặt nhìn về hai phía tấn công kỳ dị, hắn cũng không tin là có quỷ thần trợ giúp Khâu Lê tác chiến, lực độ công kích của hai bên vẫn không suy giảm, nhưng lại vẫn không thấy có người xuất hiện tấn công chính diện, điều này rất không thích hợp!

Đúng rồi, nếu bọn hắc chiếm lấy đỉnh núi làm ưu thế thì nên để cho đá to lăn xuống tấn công mới đúng, mà không phải là dùng tên và đá vụn như thế này.

Nghĩ đến đây, thân mình Mặc Kỳ Uyên nhảy lên, đặt nhẹ mũi chân lên trên lưng ngựa, hướng về phía đỉnh núi bay lên.

Ngự kiếm trong tay chấn lay âm khí, trong chớp mắt liền bay đến đỉnh núi, đột nhiên nhìn qua một tầng sương mù dày đặc, Mặc Kỳ Uyên kinh ngạc, ở nơi này còn có đủ loại độc đứng, lại nhìn xuống, vẫn chỉ là mảnh đất trống trải kia, mà hai bên chỉ là một số Cung Tiến Thủ của quân địch.

Thì ra chỉ là ảo giác! Lông mày Mặc Kỳ Uyên vừa động, xoay người nhanh chóng hướng về phía quân địch, trong miệng hô to: "Toàn quân nghe lệnh, chia làm hai ngả tiến quân vào vách núi, không được kháng lệnh!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trên Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Q.1 - Chương 37: Quỷ kế từ phương thuốc cổ truyền

Trong lòng tất cả binh sĩ vô cùng nghi ngờ, tướng quân làm sao vậy, tiến quân vào vách núi, chẳng lẽ hắc không biết bên kia là núi đá sao?

Nhưng bọn hắc cứ trơ mắt nhìn thấy Mặc Kỳ Uyên bị vách núi cắn nuốt mà không thấy đâu, phút chốc đều sửng sốt, lập tức binh lính có hứng thú chia làm hai ngả, phân biệt hai hướng từ từ đi vào, rất nhanh liền đi qua vách núi, mọi người giống như vừa bước chân vào một thế giới vô cùng chân thật, nhất thời ý chí bùng lên, đại chiến với quân địch bắt đầu.

Đứng ở một ngọn núi xa có một bóng người màu xám, nhìn bố trí mai phục tỉ mỉ cứ như vậy bị phá, lông mày nhướng cao, khóe miệng khê cong đến một vòng cung thị huyết, xem ra trận chiến này quả có chút ý tứ.

Rất nhanh, ánh mắt Khâu Lê Thương Kinh bị một bóng dáng màu bạc hấp dẫn qua, bóng dáng nhẹ nhàng xuyên qua binh lính, bên cạnh hắc một đám binh lính Khâu Lê ngã dưới kiếm của hắc, rất nhanh số binh lính Khâu Lê bên cạnh hắc liền không còn lại mấy người.

"Mặc Kỳ Uyên?" Giọng nói hùng hậu, có lực, âm vực có chút trầm thấp, vậy mà lộ ra chút hưng phấn bên trong.

Cái tên này, hắc không chỉ được nghe thấy một lần, nghe nói lúc hắc rời cung đi học võ là lúc cái người tên Mặc Kỳ Uyên này đã làm phó tướng, hắc đánh bại 20 vạn quân Khâu Lê, mà khi đó chỉ mới 13 tuổi.

Khi đó hắc không có ở đó, hiện giờ Khâu Lê Thương Kinh hắc đã ở đây thì thắng thua cũng không phải là quyết định của riêng hắc nữa rồi.

Nhìn bóng dáng màu bạc kia thoải mái dẹp tan nghìn quân, đột nhiên Khâu Lê Thương Kinh có chút hứng thú, muốn ganh đua với hắc. Hôm nay tuy rằng chỉ là một mở đầu nho nhỏ nhưng cũng đã cho Mặc Kỳ một chút thất bại đầu tiên.

Bóng đen lượn vòng, bóng dáng trên đỉnh núi rất nhanh đã biến mất không thấy tăm hơi.

Lúc này Mặc Kỳ Uyên đang tập trung dùng kiếm đào qua trước mặt mấy người, đột nhiên cảm thấy phía sau có một lực lượng nguy hiểm đang tiến sát, vừa đúng lúc xoay người lại, trước mặt là một cây loan đao bổ xuống, khí thế mạnh mẽ khiến Mặc Kỳ Uyên hơi kinh ngạc, công phu người này không hề kém, vận khí vào lại thân kiếm, chuẩn bị toàn lực ứng chiến.

Hai người di chuyển về phía sau vài bước, Mặc Kỳ Uyên quyết định leo lên lưng ngựa, cùng hắc đối mặt nhìn nhau. Chỉ thấy người trước mặt mày kiếm mắt sói, trên người là trang phục thảo nguyên của Khâu Lê, dáng người cao lớn, khôi ngô, vẻ mặt coi thường tất cả, toàn bộ hình tượng rắn rỏi của con người thảo nguyên đều được triển khai trên người hắc không bỏ sót điểm nào. Trong lòng Mặc Kỳ Uyên ngầm đánh giá, trong lòng cũng đã ngầm nhận ra đây là ai rồi.

Khâu Lê Thương Kinh cũng nhanh chóng đánh giá lại Mặc Kỳ Uyên một lần, hai người cứ nhìn nhau như thế rồi đồng thời xông về phía đối phương, đao kiếm ở giữa không trung giao tranh lẫn nhau, phát ra những âm thanh chói tai, kiếm khí ánh đao mãnh liệt khiến người xung quanh phải lùi xa đến một dặm.

Nhìn hai người như đang không động đậy, nhưng kì thực là đang đấu nội lực, nội lực mạnh mẽ được thể hiện qua đao kiếm bay lượn vòng bên trên, hai người nhìn nhau chăm chăm, trong ánh mắt lộ ra mơ hồ ý thưởng thức, không ngờ đến là có thể gặp được đối thủ xứng tầm.

Đao kiếm tách xa nhau ra, hai người bắt đầu di chuyển, chỉ trong nháy mắt, mấy trăm chiêu đã qua, không thể nhìn rõ động tác như thế nào, chỉ nghe thấy âm thanh đao kiếm va vào nhau vô cùng lợi hại, lại nhìn hướng về hai người đang đứng yên trên không trung đã về vị trí ban đầu từ lúc nào, giống như chưa từng tranh đấu với nhau.

"Mặc Kỳ Uyên, Bôn vương cực kỳ mong chờ trận chiến này với các ngươi, 5000 Cung Tiền Thủ này coi như là quà gặp mặt ta tặng cho các ngươi!"

Nói xong một câu, bóng dáng màu xám xoay người đi, giống như những binh lính Khâu Lệ còn lại đối với hắn không có quan hệ gì, cứ khẳng khái tặng cho kẻ địch như vậy.

Trong lúc Khâu Lệ Thương Kinh xoay người bay đi, một làn sương khói màu đen không lường trước bay thẳng tắp về hướng Mặc Kỳ Uyên.

Vốn dĩ nhìn thấy đối phương xoay người mà từ từ thu thế nên căn bản Mặc Kỳ Uyên không có cơ hội phản ứng, làn sương màu đen đó giống như tà linh dùng một tốc độ khủng bố đánh úp vào mặt hắn. Một tiếng kêu rên vang lên, trong nháy mắt làn sương màu đen nhanh chóng thâm nhập vào áo giáp bạc, thâm nhập vào máu thịt, Mặc Kỳ Uyên có cảm giác tất cả mọi giác quan dường như tan rã, vừa đúng lúc vẫn còn ý thức, dùng nội lực bảo vệ tâm mạch, sau đó ngã thẳng tắp ra phía sau.

"Vương gia!" Người phía dưới đang xác thực lại tình hình nhìn thấy đột nhiên Mặc Kỳ Uyên ngã xuống, quát to một tiếng rồi đón lấy hắn.

Binh lính phía dưới nhìn thấy tướng quân bọn hắn bị hại, ngay lập tức muốn đồng loạt xông lên tiêu diệt tên tặc nhân Khâu Lệ kia dưới đao, mà bóng dáng màu xám kia thoải mái nhảy lên tránh thoát công kích của mọi người, xoay người nhìn thoáng qua Mặc Kỳ Uyên đã không còn ý thức, giữa trán màu đen hình như có nghi ngờ, phần uất, cuối cùng vẫn phi thân đi, trong khoảnh khắc đã không còn thấy đâu.

Đại quân Mặc Kỳ còn chưa bước vào trận chiến mà đã phải nhận một kích lớn, mà bản thân người lãnh binh Dự Vương cũng bị thương, sinh tử chưa biết, lúc này phó tướng Mặc Hình quyết định tiếp tục hành quân, đại doanh hạ trại đóng quân cách mười dặm so với quân địch.

Khi tin tức truyền đến triều đình Mặc Kỳ là lúc một trận phỏng đoán hoang mang.

Mà sau khi Mặc Kỳ Uyên bị ám hại, lúc này Khâu Lệ Thương Kinh liền theo sát bóng dáng màu đen kia mà đi, chân đi siêu vẹo rồi nhảy vọt, thần tốc giống như gió, nhưng thế nào cũng không đuổi kịp bóng dáng màu đen kia.

Lúc này Khâu Lệ Thương Kinh đã vận dụng khinh công ở tốc độ cao nhất, nhưng thân thủ người phía trước thật sự sâu không lường được, giống như một con chim ưng, chỉ trong khoảnh khắc đã không thấy bóng dáng đâu, nhúu mày suy nghĩ, chẳng lẽ là nàng?

Nhớ kỹ phương hướng rồi tiếp tục lao đi, đến đại bản doanh của quân đội Khâu Lệ, trực tiếp đi vào chủ trường.

Xốc mạnh trường lên, quả nhiên thấy bóng dáng đen đang ngồi trên đệm da lông hổ, đang nhàn nhã thưởng thức trà, tư thái xinh đẹp, khuôn mặt tà mị, chỉ có thể là Thái hậu Mặc Kỳ quốc Khâu Lệ Đại Cơ.

Ngồi vào chiếc trà kỷ bên cạnh, Khâu Lệ Thương Kinh giọng cao mặt hỏi: "Tỷ tỷ, vì sao ngươi phải nhúng tay vào?"

"Hành quân đánh giặc không tồn tại hai chữ nhân từ, giết chết đối phương sớm một ngày, chiến tranh sẽ kết thúc sớm một ngày, chẳng lẽ đây không phải là mục đích lãnh binh tác chiến sao?" Khâu Lệ Đại Cơ vẫn tao nhã uống trà như cũ, đôi môi đỏ sẫm kia luôn nói ra những lời âm lệ mà ngoan độc.

"Bôn vương tính muốn cùng hắn chiến đấu, cũng sẽ nhất định có thể thắng, tỷ tỷ đừng lo!" Khâu Lệ Thương Kinh cất cao giọng nói, trong giọng nói chính là sự tự tin tuyệt đối, đây là phương pháp để tỷ tỷ không còn nghi ngờ vào khả năng của hắn nữa.

Hắn cực kỳ khó hiểu, năng lực hiện tại của tỷ tỷ cường đại như vậy, nếu không phải là khuôn mặt vẫn là khuôn mặt của nhiều năm trước thì hắn thật sự không dám tin người phụ nữ tâm ngoan thủ lạt trước mặt lại chính là tỷ tỷ mỹ lệ của hắn.

"Tỷ tỷ, trước kia ngươi không hề ác độc như vậy." Nghi ngờ thờ dài một tiếng, nhưng cũng không muốn tìm tòi nguyên nhân làm nàng thay đổi: "Đưa thuốc giải cho ta, cho dù không cần những thứ này thì Bôn vương cũng có cách để Mặc Kỳ Uyên chết dưới đao của ta!"

Nhìn thoáng qua vẻ mặt kiên định của hắn, Khâu Lệ Đại Cơ khẽ cười một tiếng không rõ ý tứ: "Thành đại sự chỉ cần kết quả, không cần để ý quá trình, tỷ tỷ vì muốn tốt cho ngươi. Huống hồ loài hắc cổ này vốn dĩ không có thuốc giải, hắc cổ chính là chỉ âm chi độc, mà thuốc giải của nó có thể nói là không tồn tại, chỉ sợ lần này Mặc Kỳ Uyên không thoát khỏi, ha ha ha!"

Tiếng cười âm trầm tà mị lên quá mức chói tai, giống như cái chết của Mặc Kỳ Uyên đối với nàng chính là chuyện vô cùng hưng phấn, vẻ mặt quỷ dị như vậy càng khiến cho Khâu Lệ Thương Kinh cảm thấy từ sau khi trở về tỷ tỷ hoàn toàn khác với trước kia.

"Mặc kệ như thế nào, nhất định Bôn vương sẽ phải kéo dài trận chiến này!" Khâu Lệ Thương Kinh oán hận nhìn thoáng qua Khâu Lệ Đại Cơ, tay áo vung lên, rồi khỏi chủ trường, hắn cũng không tin hắc cổ lại lợi hại như vậy, chỉ cần là độc thì sẽ có phương pháp để giải.

Mặc dù hắn không phản đối việc tác chiến dùng quỷ kế là phương thuốc cổ truyền, nhưng bây giờ, hắn muốn chân chính đã bại đối phương. Mặc Kỳ Uyên, Bôn vương có hứng thú chiến đấu với ngươi, ngươi tuyệt đối không thể chết sớm như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trên Chọc Vương Phi Ngây Ngơ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.1 - Chương 38: Tìm hẩn tính sở

Vân Chi đã nhiều ngày cẩn thận nghiên cứu Ngự Hồn Bách Thảo Kinh, đối với chất độc Mặc Kỳ Tần cũng có chút phát hiện, nhưng vẫn còn cách đích đến khá xa.

Dơ tay xoa xoa trán, không biết như thế nào, hai ngày này luôn cảm thấy trong lòng phiền muộn bất an, muốn đem tất cả sự phiền muộn trong mấy ngày tiêu tán hết đi nên quyết định đi ra ngoài một chút.

Đang chuẩn bị đứng lên chạy ra ngoài, một giọng nói vội vàng truyền vào: "Hoàng huynh, người ở đâu?! Mau nói cho ta biết đây là có chuyện gì!"

Chi cảm thấy giọng nói này có phần quen thuộc, không đợi đến khi Vân Chi nhớ đến chủ nhân giọng nói này là ai thì một bóng dáng màu vàng nhỏ xinh đã chạy vào trong, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia đã rịn ra một chút mồ hôi, giống như có chuyện gì vô cùng vội vàng.

Nhìn nữ hài đột nhiên xuất hiện này một lúc, cuối cùng Vân Chi cũng nhớ ra đó là ai, mang một chút đáng yêu và điệu ngoa, sang sảng lại có chút mềm mại, chính là tiểu Quận chúa ngày ấy bị yêu hậu bắt cóc Mặc Kỳ Đình.

Hai mắt Mặc Kỳ Đình lóe sáng tò mò nhìn chăm chăm Vân Chi một hồi lâu, rồi đột nhiên chớp lấy gáy, vui vẻ nói: "Ta nhớ rõ người, người chính là người ngày hôm ấy đã cứu bản quận chúa."

Nhất thời trong lòng đối với ân nhân cứu mạng là Vân Chi sinh ra hảo cảm, vui vẻ nghênh đón, nhưng đột nhiên lại nhớ đến cái gì, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên kinh ngạc: "Nha! Không đúng, người mặc áo trắng cứu bản quận chúa là nương tử của tam ca! A, nghe nói tam tẩu người và tam ca cãi nhau, thì ra là người trốn đến đây nha!" Giọng nói thiếu nữ thanh thúy âm vang giống như chim vàng anh, Vân Chi một câu còn chưa nói được thì Mặc Kỳ Đình đã lú lú được một hồi.

Giữa trán Vân Chi xuất hiện vài vạch hắc tuyến, không hổ là huynh muội, lời nhai giống hệt Mặc Kỳ Uyên.

"Đình nhi, không cần gọi ta là tam tẩu nữa, ta và tam ca người đã không còn quan hệ gì nữa rồi!" Vân Chi ôn nhu hạ thấp giọng nói, muốn chỉnh sửa xưng hô của nàng.

"Ai nha, làm sao có thể không còn quan hệ gì nữa, người chính là tam tẩu của ta!" Về mặt Mặc Kỳ Đình đơn thuần đáng yêu, căn bản không phát hiện sự không kiên nhẫn trong giọng nói của Vân Chi: "Tam tẩu, người và tam ca thật sự là cãi nhau sao, người tha thứ cho hoàng huynh của ta đi, tuy rằng ta không biết tam ca bắt nạt người như thế nào nhưng đúng là tam ca của ta thật sự rất đáng thương nha!"

Đáng thương sao? Vốn định phản bác lại nhưng trong đầu lại nhớ đến Mặc Kỳ Tần nhiều năm sống chung với độc, mà không biết Mặc Kỳ Uyên liệu có bị như thế hay không? Nhất thời muốn tìm trong miệng Mặc Kỳ Đình chút thông tin gì đó. Mà loại suy nghĩ bộc phát này căn bản chính là ý muốn ban đầu của nàng, trong lòng nhất thời bắt đầu trở nên bối rối.

"Đáng thương? Hẩn có cái gì mà đáng thương chứ? Giả ngây giả dại mà rất đáng thương sao?" Giọng nói thể hiện sự trào phúng, tức giận, nhưng lóe ra trong đôi mắt kia là sự bất an đang vùng vẫy, giống như có một cái khác đang cố gắng tìm tòi nghiên cứu.

Quả nhiên Mặc Kỳ Đình nghe xong không nhịn được, về mặt sốt ruột giải thích: "Thật sự! Tam tẩu ta không lừa người, tam ca cực kỳ đáng thương, từ khi còn nhỏ, hẩn đã tận mắt nhìn thấy mẫu phi hẩn bị người hại chết, tiếp theo bị ác đạo sĩ nói là khắc tinh, Phụ hoàng nghe yêu hậu nói xong liền giao tam ca lại cho Lạc Thái phó luôn hành sự quái đản quỷ quái. Về sau nghe nói là bị Lạc Thái phó chơi đùa gần chết, cuối cùng mới bộc lộ tài năng, Phụ hoàng nhận ra tài năng của tam ca, lại sợ hãi hẩn có thể gây nguy hiểm cho mình, liền bố trí phủ đệ bên ngoài Hoàng cung cho hẩn, nhanh chóng phong vương, hơn nữa không bao lâu sau tam ca lại bị người ta ám sát, từ sau cứ điên dại như vậy, hiện tại xem ra là đóng giả nhưng cũng là vì bắt đắc dĩ a!"

Mặc Kỳ Đình nói đơn giản, nhưng Vân Chi lại nghe được một thời thơ ấu bi thảm, giống như không trải qua những đau khổ kia, nhất định hẩn sẽ không thể trở nên ngày càng cường đại như vậy, trong lúc này, có một dòng chảy bi thương đang chảy trong lòng.

"Tam tẩu, tại sao người không nói câu nào, người có thể tha thứ cho tam ca hay không?" Mở to hai mắt nhìn Vân Chi đang trầm mặc, Mặc Kỳ Đình cẩn thận hỏi.

"Hả? A....trước kia hẩn bị ủy khuất như thế nào là chuyện của hẩn, cùng ta có quan hệ gì chứ! Cho dù trước kia hẩn có như thế nào thì chẳng phải bây giờ đang rất tốt đẹp sao." Kim nén sự mềm mại trong lòng, Vân Chi cố duỗi thẳng cổ, mạnh mẽ nói.

"A! Thiếu chút nữa ta quên mất!" Không biết như thế nào, đột nhiên Mặc Kỳ Đình kêu lên một tiếng sợ hãi, nhìn Vân Chi vội vàng nói: "Làm sao tam ca có thể tốt được chứ, hiện tại hẩn đang sắp nguy kịch rồi! Ta đến là để hỏi Hoàng huynh chuyện gì đã xảy ra!"

Đang sắp nguy kịch! Bốn chữ vang lên trong lòng Vân Chi, đúng rồi, hẩn ra chiến trường, chẳng lẽ bị thương sao? Đột nhiên, ngực nàng như có cái gì chèn ép không thở nổi, tin tức như vậy quả là quá mức đột ngột!

"Thì ra là Đình nhi đến đây a, trầm lại tưởng người nào lớn mật như vậy, lại dám điểm huyệt thái giám tổng quản bên ngoài a!" Mặc Kỳ Tần cười nhẹ đi tới, đối với hành vi vượt quá phép tắc của Mặc Kỳ Đình không có chút nào mất hứng.

Nhìn thấy Mặc Kỳ Tần đi đến, Mặc Kỳ Đình bước nhanh ra nghênh đón, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập sự lo lắng: "Hoàng huynh, ta tìm người có việc nha, người mau nói cho ta biết hiện tại tam ca như thế nào rồi, Công Ngọc vội vàng ra đó cũng không kịp sao?"

Ánh mắt Mặc Kỳ Tần nhẹ nhàng nhìn qua Vân Chi, phát hiện nàng đang lúng túng, ngẩn người, xem ra đã biết được tin tức Uyên bị thương từ miệng Đình nhi.

Khuôn mặt lập tức trở nên ưu thương, Mặc Kỳ Tần liên tục thờ dài, giống như sợ người khác không nghe được: "Trẫm nhận được cấp báo, Uyên trúng một loại cổ độc hiếm có, hiện tại đang hôn mê, cơ hội sống rất mong manh....."

"Hoàng huynh, người, ý của người là, tam ca. . . . . Không cứu được sao?" Nghe thấy hắn trả lời một cách bi thương như vậy, Mặc Kỳ Đình khiếp sợ, bàng hoàng, nàng rõ ràng nghe được là đang ở trạng thái hôn mê, như thế nào mà không thể cứu được a?

Trong nháy mắt hai mắt đầm lệ, khóc không thành tiếng nhìn về phía Vân Chi: "Hu hu, tam tẩu, người mau đi gặp tam ca một chút đi, hu hu.....Có lẽ tam ca sẽ không có sao đâu!"

Trên khuôn mặt không có một chút biểu tình gì, hai mắt Vân Chi bình tĩnh nhìn về phía Mặc Kỳ Tần: "Người đang gạt ta đúng không, người cho là như vậy có thể bức ta đi theo ý các người sao? Ha ha, ta giống như đứa trẻ dễ bị lừa gạt thế sao?"

Đột nhiên cảm giác được huyết dịch toàn thân đều từ từ đóng băng, cổ khô lại, lại càng khiến nàng trở nên bình tĩnh. Điều Mặc Kỳ Tần nói làm sao mà nàng có thể dễ dàng tin tưởng được, Mặc Kỳ Uyên cũng không phải người bình thường, chiến tranh còn chưa bắt đầu thì làm sao đã bị thương! Hừ, căn bản đây chính là một âm mưu, ta bị lừa một lần rồi làm sao có thể bị lừa một lần nữa chứ!

Trong lòng cứ lặp lại lần lượt đây nhất định là âm mưu, mãi đến khi nàng đã trở nên tin tưởng thì Mặc Kỳ Tần lại âm thầm nói ra một câu giống như đánh Vân Chi rơi vào vực sâu vạn trượng.

"Không cần đi, đi cũng chỉ nhìn thấy thi thể, lần này Công Ngọc đi chỉ là đem Uyên trở về an táng thôi."

Thi thể? An táng? ! Vân Chi bị dọa sợ, lao đảo lui về phía sau vài bước, huyết dịch đang đóng băng trong cơ thể được một lỗ hồng, lại sôi trào ra, giống như có tiếng sấm nổ không dứt bên tai, cướp đi tất cả khả năng suy nghĩ của nàng.

"Không, không thể, hắn còn chưa cho ta câu trả lời thỏa đáng, ta còn nghiến cứu độc được để chinh hắn, ta còn chưa thay mẫu thân mà hảo hảo giáo huấn hắn....." Hai mắt Vân Chi trở nên trống rỗng, thì thào tự nói.

Đột nhiên, hai mắt nàng bùng lên ngọn lửa làm cho người ta phải sợ hãi, lạnh lùng nói: "Món nợ của hắn ta còn chưa tính xong! Hắn không thể chết! Tuyệt đối không thể chết! Ta đi tìm hắn tính sổ!"

Nhìn Vân Chi cứ kích động như vậy xông ra cửa, trong đáy mắt sâu xa của Mặc Kỳ Tần hiện lên tia sáng, trong nháy mắt lại bị sự ưu thương, sốt ruột bao bọc.

HOÀN QUYÊN 1

Dạo này ta đang rảnh nên có lẽ sẽ chăm chỉ edit được hơn! Hihi! Hôm nào có hứng thì 1 ngày có thể 2 chương luôn ạ!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.2 - Chương 1: Khu rừng ma quái

Nhìn thấy ý cười chột lóe trong đôi mắt của Mặc Kỳ Tần, Mặc Kỳ Đình nghi hoặc trở mắt nhìn, giống như là hiểu ra cái gì, cẩn thận thăm dò: "Hoàng huynh, người, vừa rồi là lừa tam tẩu đúng hay không? Tam ca không có việc gì, đúng không?"

Lúc này Mặc Kỳ Tần mới chú ý đến hai mắt đầm lệ của Đình nhi đang nhìn chính mình, bọn hắn chỉ có một muối muối, mỉm cười ấm áp giống tia nắng sau cơn mưa, an ủi tâm hồn vừa mới bị tổn thương của nàng.

"Uyên, hắn có Huyền Hóa Thần Công hộ thể, nhất định không có việc gì, hiện tại chỉ là bị thương đến mức hôn mê mà thôi, đừng khóc, người xem, chỉ cần tam tẩu người đi, nhất định tam ca người sẽ lập tức khỏe nhanh thôi." Cười nhẹ dùng ống tay áo lau đi những giọt nước mắt chưa kịp khô ở khóe mắt Mặc Kỳ Đình, lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ.

Khóe mắt lướt ra hướng bên ngoài đã không còn thấy bóng dáng màu trắng kia nữa, hắn chỉ có thể làm những điều này, hy vọng Uyên có thể kiên cường chịu đựng.

Tuy rằng Huyền Hóa Thần Công có thể bảo vệ tâm mạch, chắc chắn không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng thông tin cấp báo truyền về, hiện tại Uyên không có một chút ý thức nào, đây chính là gặp phải khốn đốn thực sự, nếu như không có biện pháp cứu chữa, chẳng lẽ sẽ trở thành người vô dụng sao?

Nghe Hoàng huynh nói như vậy, cuối cùng Mặc Kỳ Đình cũng có chút yên lòng, nín khóc. Hiện tại tình hình chiến trường không thuận lợi như vậy, Công Ngọc cũng chạy tới, thêm tam ca và tam tẩu nữa, thật sự khiến nàng mỗi ngày phải lo lắng chuyện sống chết của bọn họ, cảm giác này thực sự cực kỳ khó chịu mà, không được, nhất định nàng phải tìm cơ hội trốn đi đến đó mới được.

Mà lúc này, Vân Chi đã dùng tốc độ nhanh nhất đi đến phố Kim Thiên chuẩn bị lương thực cùng lộ phí đi đường, để lại một mảnh giấy cho Tần Lăng rồi lên ngựa mà đi, hiện tại trong đầu nàng cái gì cũng không nghĩ được, chỉ biết là phải đến đại bản doanh nhanh nhất có thể, cướp hãn từ tay Diêm Vương trở về, hiện tại nàng là chủ nợ, cho dù là Diêm Vương gia cũng đừng mơ tưởng cướp hãn từ tay nàng!

Vì để có thể đi được tốc độ nhanh nhất, Vân Chi nhìn bản đồ một hồi lâu, quyết định lựa chọn con đường mòn tối tăm hẻo lánh nhất để đi, đó chính là khoảng cách ngắn nhất từ kinh thành đến biên cảnh, khẳng định tốc độ sẽ nhanh hơn so với đường lớn một ngày.

Đường mòn này có đi qua biên giới Hách Liên quốc, có vẻ có chút quái dị, khi Vân Chi đi đến một trấn nhỏ cạnh biên giới Hách Liên quốc thì vừa đúng một ngày hai đêm, trong khoảng thời gian này, nàng không dám tri hoãn, không dám nghỉ ngơi, trừ khi phải dừng lại mua lương khô và thức ăn cho ngựa thì thời gian còn lại, mỗi ngày Vân Chi đều phi ngựa lao thật nhanh.

Dường như sự mệt mỏi khi đi nhanh không ngừng nghỉ đã khiến cho lòng nàng đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Chi cần nghĩ đến nàng không đến kịp, đến nơi chỉ còn lại một khối thi thể, trái tim nàng nhảy lên một cái giống như muốn ngừng đập luôn, cho nên nàng không dám nghĩ tiếp, điều này còn đau đớn hơn so với việc dùng dao đâm đục khoét vào cơ thể nàng.

Đi qua cái trấn nhỏ này và một rừng cây thì có thể đến đại bản doanh, trong lòng Vân Chi lại là một trận sợ hãi ớn lạnh.

"Người trẻ tuổi, ngươi vạn lần không nên đi vào khu rừng này a, bên trong có yêu quái, sẽ chết người đó!" Một người tiểu phu bán địa nhìn Vân Chi ngồi trên lưng ngựa, đang hướng về phía khu rừng mà quý đó với dáng vẻ khẩn trương, tiến lên tốt bụng nhắc nhở.

Lúc này Vân Chi mới phát hiện ra bên cạnh nàng là một lão tiểu phu, trên khuôn mặt cứng nhắc bày ra nụ cười khéo léo, âm giọng nói: "Cảm ơn lão nhân gia đã nhắc nhở, nhưng hiện tại tại hạ đang vội, chắc chắn phải đi qua khu rừng này, xin hỏi có phương pháp an toàn nào để đi qua khu rừng này hay không?"

Trên mặt lão nhân lộ ra biểu tình sợ hãi, khẩn trương nói: "Người trẻ tuổi, cái gì cũng không quan trọng bằng tính mạng của mình, trong khu rừng này yêu khí quá nặng, chỉ cần là người đi vào thì không còn ai còn sống đi ra, người trẻ tuổi, ngươi vẫn nên đi đường vòng thôi!"

Yêu quái? Vân Chi đương nhiên sẽ không tin yêu ma quỷ quái, hiện tại nàng đang vội, mà khu rừng này nàng không thể không đi qua, để ý cái gì mà thần với chả ma, chỉ cần chặn đường Thiên Đại Vân Chi nàng đều giết chết không tha!

"Lão nhân gia, yên tâm đi, ta sẽ người đầu tiên đi vào khu rừng mà sống sót đi ra!" Nói xong cũng không chờ lão tiểu phu ngăn cản, giong roi, con ngựa liền thẳng tiến về phía khu rừng.

Chi để lại lão nhân ở phía sau gấp giọng kêu to, bắt đầu đi thò dài.

Vân Chi vừa vào cánh rừng, cuối cùng lúc này mới biết rõ vì sao nơi này lại có nhiều người bị chết như vậy, căn bản nơi này không có yêu mà gì hết, có có thì cũng chỉ là toàn khí độc mà thôi. Nếu nàng đoán không sai những loại khí này có thể là khí than, khí CO2, mà những thứ khí này đều là tài nguyên để chế tác độc được, dùng một chiếc bình đơn giản đưa một chút khí vào bên trong, Vân Chi chuẩn bị giữ lại để phòng.

Cây cỏ thực vật rậm rạp bên trong đều có vi khuẩn kháng lại, có rất nhiều giá trị, Vân Chi cũng lại chỉ thể xem qua, hiện tại chuyện quan trọng là đi càng nhanh càng tốt.

Thật cẩn thận tiêu sái đi trong rừng, tuy rằng chỉ là phát hiện khí độc bên trong rừng, nhưng khó tránh khỏi vẫn có những sinh vật đáng sợ xuất hiện, đúng lúc nàng đang cảnh giác cao độ một trận âm thanh truyền vào lỗ tai Vân Chi, chủ thủ đặc chế trong tay lập tức mở ra, hai mắt cẩn thận quan sát.

"Người nào? !" Sảng giọng quát lớn, giọng nói lớn trong khu rừng yên tĩnh nghe có vẻ đặc biệt to.

Tuy nhiên chỉ trong khoảnh khắc, lại thật sự có thanh âm truyền về: "Vân chi, là ngươi sao?"

Giữa lòng mây thoáng thả lỏng đôi chút, Vân Chi phi ngựa chạy vội qua, quả nhiên thấy một bóng dáng màu xanh: "Tần Lăng? Làm sao ngươi lại ở trong này?"

Nàng để lại tờ giấy bảo Tần Lăng đuổi theo sao, không ngờ hãn lại đoán được nàng đi con đường này!

Lúc này thân thể Tần Lăng đã từ từ vô lực, giọng nói có phần đứt quãng: "Ta đã an bài hết tất cả mọi chuyện, nghĩ muốn đi sớm một chút để bắt kịp ngươi, không ngờ là khí độc trong khu rừng này lại nặng như vậy, ngay cả ngựa cũng bị độc chết rồi!"

Nhìn thấy sắc mặt trắng xanh của hãn, rõ ràng là khí độc đã đi vào bên trong, đưa một viên Thanh Hồn Đan cho hãn ăn, rất nhanh sắc mặt hãn đã không còn khó coi như trước nữa rồi.

"Ngươi trúng độc không nhẹ, khi nào ra ngoài, ta sẽ điều chế thuốc cho ngươi. Hiện tại chúng ta phải đi nhanh lên, thời gian không còn kịp nữa rồi."

Vân Chi trầm giọng nói, rồi cưỡi ngựa đi đến trước mặt Tần Lăng, vươn tay ra với hãn.

Tần Lăng nhìn hành động của Vân Chi, ngăn người không biết nên phản ứng như thế nào, chẳng lẽ để một đại nam nhân như hắn lại ngồi ở trong lòng phụ nữ sao? Vẫn chưa lên ngựa nhưng nét mặt già nua của hắn bắt đầu đỏ lên.

"Đừng lè mề, nhanh lên, nếu không đuổi kịp thì có lẽ sẽ phải nhặt xác Mặc Kỳ Uyên cũng nên!" Vân Chi cũng không để ý đến biểu hiện rất nhỏ trên khuôn mặt hắn, sốt ruột thúc giục.

Trong lòng trở nên tối sầm, nàng chạy liều mạng như vậy chỉ vì đi cứu Mặc Kỳ Uyên thôi sao? Ánh mắt cô đơn nhìn chằm chằm Vân Chi, hắn không cần mượn lực ở tay nàng, mà sử dụng nốt sức lực còn lại, vươn người nhảy ra phía sau Vân Chi.

Lúc này trong lòng Vân Chi đang lo lắng, không để ý thấy nội tâm biến hóa của Tần Lăng, giá một tiếng giục ngựa chạy nhanh như điên.

Mà ngồi ở phía sau Vân Chi, lúc này tâm tình của Tần Lăng cực kỳ phức tạp, khi hắn nhìn thấy tờ giấy, rốt cuộc lúc đó mới biết được hành tung của Vân Chi, liền lập tức an bài tốt mọi chuyện rồi phi ngựa đuổi theo, cho dù hắn biết, lần này hắn phải đối diện với quê cũ của hắn - Khâu Lệ quốc, mọi chuyện bị hắn che giấu đi chỉ sợ lần này sẽ lại tái hiện trước mắt hắn.

Chỉ là, lúc này hắn lấy thân phận Tần Lăng ra để tính toán thời gian rồi đưa ra quyết định đơn giản hơn, hắn chỉ muốn đi theo phía sau người con gái này, bảo vệ nàng sít sao.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Q.2 - Chương 2: Không cho phép người chết

Đại quân Mặc Kỳ quốc bị tổn thất, hạ trại đóng quân hơn mười dặm, mấy ngày liên tiếp chỉ thủ chứ không tấn công, giống như đầu tuyến bị rối loạn, toàn quân đều rơi vào trạng thái khủng hoảng. Thế mà quân Khâu Lệ lại không thừa thời cơ này xuất quân đi tiêu diệt quân Mặc Kỳ, trong lúc này, hai quân đội tạo thành thế đối chọi quý dị.

Mà lúc này, Hách Liên quốc ở cách đó không xa cũng bắt đầu không kìm nén được nữa. Nền tảng lập quốc của Hách Liên là sự giàu có và đông đúc, vui vẻ, hoàn thuận của các quốc gia nhỏ, tuy nhiên giữa Mặc Kỳ quốc và Khâu Lệ quốc thì khoảng cách đến Mặc Kỳ quốc có gần hơn, cho đến nay cũng vẫn có quan hệ tương giao khá tốt với Mặc Kỳ. Mà vừa đúng năm năm trước, khi yêu hầu cầm quyền Mặc Kỳ quốc, đột nhiên xuất binh thảo phạt Hách Liên, cũng nhanh chóng khiến cho quân đội Hách Liên kém xa về lực lượng phải chịu thua đầu hàng, từ đó trở thành nước phụ của Mặc Kỳ.

Lúc này trên đại diện trang nghiêm của Hách Liên quốc, ước chừng có ba mươi mấy vị đại thần đang can ngăn, cãi cọ, vô cùng ầm ĩ.

"Vượng thượng, hiện nay Mặc Kỳ và Khâu Lệ đang hỗn chiến, lập tức Hách Liên chúng ta xuất binh, hỗ trợ Khâu Lệ thảo phạt Mặc Kỳ, để giải mối nhục nhiều năm qua của Hách Liên!" Hồ đại nhân lòng đầy căm phẫn nói, cơ hội này khó khăn lắm mới có được sao có thể dễ dàng buông tha.

Nghe thấy có ý nghĩ không đồng nhất với chính mình, một số người lập tức tạo thành một đội ngũ, lớn tiếng nói: "Nếu Hách Liên đã trở thành nước phụ thuộc của Mặc Kỳ, mà mấy năm qua vẫn bình an vô sự, hơn nữa còn phải cảm ơn tấm lòng của họ, giờ là lúc nên đáp lại sự giúp đỡ đó, bày tỏ sự hữu hảo chân thành của Hách Liên quốc với Mặc Kỳ đại quốc."

Nghe đến đó, nam tử mặc áo tím đứng đầu đám quan phía trước cúi đầu xuống trên mặt hiện lên một tia trào phúng sắc bén, nhưng vẫn không nói gì, hắn hoàn toàn khinh thường việc ở cùng một chỗ với đám đầu heo kia.

"Người, cái đám bán nước, cái bọn nhát gan, nói như vậy mà người cũng có thể nói ra, Hách Liên chúng ta vốn dĩ bị Mặc Kỳ cố tình xâm chiếm, sao có thể nhận giặc làm cha!" Một lão quan râu bạc ức chế không chịu nổi bị phẫn nói, một tay chỉ vào đối phương mắng to, râu run run.

"Trong nơi này không phải nhận giặc làm cha, là tình hữu nghị bang giao của hai nước....."

"Được rồi! Làm cho quả nhân đau cả đầu!" Một người đàn ông trung niên ngồi ở trên, hiển nhiên là đã phiền não từ sớm, một tay chống trán, chau mày, quay đầu nhìn về phía một chàng trai trẻ tuổi đang kính cẩn đứng ở phía trước, âm giọng nói: "Diệp nhi, người nghĩ như thế nào?"

Hai mắt Hách Liên Vương phát sáng, vẻ mặt mong đợi nhìn nhitử vẫn luôn làm hắn tự hào, hắn tin tưởng, Thái tử từ nhỏ đã vô cùng thông minh này nhất định sẽ có biện pháp giải quyết tốt nhất.

Nam tử mặc áo tím chậm rãi ngẩng đầu lên, chỉ thấy ngũ quan tuấn mỹ kia mang theo sự sắc bén, mạnh mẽ, mi nghiêng mắt phượng, mũi thẳng môi mỏng, có tài, có mị, có âm nhu, cũng có âm độc dứt khoát.

Hách Liên Diệp cũng không lập tức nói chuyện, mặt không đổi sắc nhìn những quan viên đang muốn nói xung quanh một vòng, cho đến khi mỗi người đều bị ánh mắt âm trầm khó hiểu kia làm cho giọng nói bị mất kẹt ở cổ họng, lúc này mới chậm rãi mở miệng: "Nước khác giao chiến thì có quan hệ gì với Hách Liên chúng ta chứ? Thắng bại giữa Mặc Kỳ và Khâu Lệ chưa rõ ràng, trước tiên Hách Liên chúng ta không cần phải tự làm loạn, thật sự rất buồn cười! Yên lặng theo dõi, mới đúng là kẻ thượng sách!"



Nhất thời trong triều rơi vào sự yên tĩnh, rồi sau đó truyền ra những tiếng thảo luận nhỏ, bọn quan viên liên tiếp gật đầu bày tỏ sự tán thành đối với lời nói của Thái tử, hai phái vốn dĩ đang cãi nhau ầm ỹ cùng không nói được câu nào.

Sắc mặt Hách Liên Vương trở nên vui vẻ, đang chuẩn bị mở miệng kết thúc buổi lâm triều thì lại nghe thấy giọng nói mát lạnh của Hách Liên Diệp vang lên lần thứ hai.

"Vốn dĩ Hách Liên và Mặc Kỳ là mối quan hệ hữu nghị bang giao, cũng không hẳn là nước nhỏ phụ thuộc vào nước lớn. Nếu Lý Ngự Sử muốn bày tỏ sự chân thành hữu hảo đối với Mặc Kỳ, vậy thì khấn cầu Phụ Hoàng phong Lý Ngự Sử làm đặc phái viên, một mình đi đến trước doanh trại Mặc Kỳ bày tỏ sự ủng hộ của Hách Liên đối với Mặc Kỳ, chỉ là Hách Liên thế đơn lực mỏng, nhất định Mặc Kỳ sẽ không để ý đến sự hỗ trợ từ một quốc gia như con kiến chúng ta. Hy vọng Lý Ngự Sử có thể truyền đạt lại một cách tốt nhất ý tứ của bản Thái tử, không để hủy đi tình hữu nghị bang giao giữa hai nước! Sau khi truyền xong ý tứ, Lý Ngự Sử cũng có thể ở lại Mặc Kỳ, tiếp tục phát triển tình hữu nghị bang giao." Hách Liên Diệp cười ôn hòa, nhưng lại khiến Lý Ngự Sử sợ gần chết.

"Diệp nhi nói có lý, vậy thì quả nhân sắc phong Lý Ngự Sử làm đặc phái viên, hôm nay có thể khởi hành luôn!"

Việc đã đến nước này, Lý Ngự Sử đành phải quỳ xuống tạ ơn, ngọn nguồn của ý tứ vừa rồi cũng đã khiến hắn hối hận, sợ hãi không thôi, hắn vốn dĩ là mật thám của Mặc Kỳ phái sang đây, đương nhiên là sẽ hướng về Mặc Kỳ. Mà lại chỉ vì hắn nói có mấy câu mà đã bị Hách Liên Diệp phát hiện ra rồi sao? Một mình đến doanh trại ở tiền tuyến, vậy thì chẳng khác nào là chịu chết sao? Không cần nói cũng biết là nơi đó nguy hiểm như thế nào rồi, hơn nữa, chỉ cần là mật thám bị khiển trách rồi trở về thì đã không còn khả năng cứu mạng nữa rồi!

Triều đình lại rơi vào trạng thái yên lặng, trong lòng mọi người đã hiểu, Thái tử Hách Liên bề ngoài có vẻ là người vô hại nhưng hành sự quả nhiên quả quyết, ngoan độc, mọi việc đều nắm rõ trong lòng bàn tay, hơn nữa trừng trị, giết người lại càng không thấy máu tươi, thật sự là một người đáng sợ.

Ngày xuân ấm áp dần dần bị ngày mùa hè nóng bức thay thế, đúng lúc Vân Chi và Tần Lăng đi ra khỏi rừng cây thì toàn thân trở nên vô cùng nhếch nhác.

Ra khỏi cánh rừng, Vân Chi liếc mắt một cái liền thấy, phía xa mùi dấm ản hiện có mấy doanh trại đang xếp hàng.

Ngay ở phía trước rồi! Không biết là do sợ hãi hay là do kích động, Vân Chi không còn tâm tư để ý tình hình thực tế, đánh một roi vào mông ngựa, hai người lại tiếp tục chạy bằng tốc độ nhanh nhất về phía đại quân.

Chạy cực nhanh giống như một chiếc xe BMW, Vân Chi cũng không thèm để ý đến hàng rào binh lính ngăn cản, cứ phi thẳng vào trong, dẫn đến một mảnh hỗn loạn. Trong lúc đang đề cao cảnh giác, tướng sĩ Mặc Kỳ tưởng đột nhiên quân Khâu Lệ tiến công, đều nhanh chóng thổi kèn báo hiệu có quân địch đột kích.

Mà Vân Chi lao nhanh trên ngựa tốt giống như đi vào chỗ không người, đi thẳng đến một lều trại lớn nhất. Mà vừa lúc nàng ghim dây cương lại thì một cảnh tượng màu trắng hiện ra khiến cả người nàng như bị sét đánh chết đứng ở đó.

Nhóm binh sĩ đuổi theo Vân Chi cuối cùng cũng thấy nàng dừng ngựa, lập tức quây nàng lại, vô số cây thương như những bụi gai chĩa thẳng vào nàng, Tần Lăng ngồi sau nhứ chặt hàng lông mày, ngăn kiếm trong tay đã chuẩn bị xuất ra.

Để ý đến Vân Chi mở to mắt một cách không bình thường, Tần Lăng nhìn theo ánh mắt của nàng nhìn ra phía trước, thấy hai binh lính đang nâng một cái cang đơn sơ, trên cang có một thân thể đang nằm, bên trên có một tấm vải màu trắng che lại, giữa một màu xám của quần doanh trở nên vô cùng chói mắt.

Chẳng lẽ. . . . . Người trên cang này, là Mặc Kỳ uyên? !

Một lúc sau, lúc này Vân Chi không đổi sắc mặt nhảy xuống lưng ngựa, một vòng thương đao đi theo mỗi bước đi của nàng. Trong lòng đột nhiên trở nên trống rỗng, không biết là nàng đang muốn làm gì.

Hành động quái dị của nàng làm cho binh lính vây quanh nàng đưa mắt nhìn nhau, cái tên thích khách này sao lại lớn mật như vậy, xâm nhập quân doanh, vậy mà còn dám bước đi tiêu sái không coi ai ra gì như vậy, thế chẳng phải không coi họ vào mắt sao, nghĩ đến đó tất cả cầm thương đao chọc thẳng, muốn chế trụ người này.

Mà lúc này hai mắt Vân Chi chỉ nhìn chằm chằm cái cang phía trước, bên tai nghe thấy mọi người đang muốn xông lên, vung tay áo lên, một trận thuốc bột bay ra theo gió, đám người xung quang lập tức đứng yên như tượng tại vị trí.

Hai chân nặng nề giống như đeo chì, từng bước từng bước đi đến bên người nàng yêu nhất, Vân Chi đi đến trước mặt tấm vải trắng, chậm rãi ngồi xổm xuống, giờ phút này con người màu hồ phách nổi lên những đợt sóng dập dờn, chỉ cần một trận gió lớn có thể khiến nó vỡ tan tành ra.

Run rẩy kéo một góc tấm vải trắng lên, nhưng trong nháy mắt cánh tay như nặng ngàn cân, làm sao cũng không có sức lực mở tiếp ra, nàng sợ giờ phút này nếu nhìn thấy có thể khiến cho trái tim đang treo cao của nàng đột nhiên phát nổ.

Đột nhiên, Vân Chi mạnh mẽ đứng dậy rút kiếm ra, chỉ thẳng tấp vào cái cang: "Mặc Kỳ Uyên, ngươi đứng lên cho ta! Đừng có giả thần giả quỷ với ta, ta còn chưa tha thứ cho ngươi, ngươi không được phép chết! Có nghe thấy hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trên Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).



## Q.2 - Chương 3: Phu xướng phụ tùy

Đột nhiên, Vân Chi mạnh mẽ đứng dậy rút kiếm ra, chỉ thẳng tấp vào cái cẳng: "Mặc Kỳ Uyên, ngươi đứng lên cho ta! Đừng có giả thần giả quỷ với ta, ta còn chưa tha thứ cho ngươi, ngươi không được phép chết! Có nghe thấy hay không?"

"Chi nhi không cho phép, ta làm sao dám chết chứ?"

Nghe thấy giọng nói quen thuộc đang cười nhẹ, cả người Vân Chi chết đứng tại chỗ, thật lâu sau mới dám tin tưởng lỗ tai mình, chậm rãi xoay người lại, nâng mắt nhìn về phía trước vài thước có một nam tử mặc áo đen đang đứng.

Nam tử toàn thân mặc đồ đen, tuy rằng toàn thân là màu đen thần bí nhưng cả người lại lại tỏa sáng giống như đắm chìm trong ánh sáng mặt trời ấm áp, sắc mặt trắng xanh hơn một chút so với trước kia, nhưng như thế cũng không ảnh hưởng đến thần thái tuấn lãng và khí chất cao quý của hắn, khoe miệng cong lên nụ cười tươi mà nóng bỏng, giống như muốn hòa tan Vân Chi vào nụ cười bao dung mà vuốt ve an ủi.

Vân Chi cứ nhìn như vậy, dài lâu giống như cả một thế kỷ. Huyết dịch vốn dĩ đã dần dần mất đi nhiệt độ lại một lần nữa chậm rãi lưu thông trong cơ thể, lúc này từ chi mới bắt đầu có cảm giác.

Rồi đột nhiên, Vân Chi giống như một trận gió, cứ như vậy chạy đến trước mặt Mặc Kỳ Uyên, trong khoảnh khắc đứng ngay người, đôi mắt màu hổ phách cứ nhìn chằm chằm khuôn mặt trước mắt, giống như muốn xác nhận người trước mắt có thật sự tồn tại hay không. Không như dự đoán, trong hốc mắt một giọt nước mắt từ từ rơi xuống, giọt nước mắt chỉ nhỏ như hạt đậu nhưng lại có thể khiến người khác chấn kinh.

Mặc Kỳ Uyên vốn dĩ đang mỉm cười nhìn Vân Chi thì đột nhiên lại nhìn thấy trên gò má nàng chảy xuống một giọt nước mắt, trái tim co rút đau đớn, trong lúc này tay chân trở nên rối loạn, muốn nhanh tay lau đi về mặt đau lòng đó, thì đột nhiên lại phải nhận một cái tát làm hắn lao đảo về phía sau vài bước, đầu óc nhất thời có chút choáng váng hoa mắt.

Chi là còn chưa thấy hắn té xỉu, bóng dáng màu trắng tiếp tục xông lên: "Cái tên hỗn đản nhà ngươi! Phạm sai lầm liền trốn ra đây đánh giặc! Ta còn chưa tha thứ cho ngươi, ngươi lại còn muốn chết sao! Rốt cuộc ngươi muốn như thế nào?! Ngươi có biết nhiều ngày nay trái tim ta luôn sợ hãi, lo lắng.....? Ngươi có biết hay không, ta thật sự cực kỳ sợ hãi, cực kỳ sợ hãi. . . . ."

Âm thanh run rẩy như vậy của Vân Chi cứ vang vọng bên lỗ tai hắn, ở cổ rất nhanh đã trở nên ẩm ướt, nước mắt kia quá mức nóng bỏng, giống như đi sâu vào da thịt hắn, khiến trái tim của hắn cũng nóng lên cả rồi. Mặc Kỳ Uyên nhìn vào đôi mắt kia, tất cả sự đau đớn, thương tiếc đều tràn ngập khoe mắt, cổ nén cổ họng khạc ra máu tươi, ôm chặt lấy Vân Chi vào trong lòng, ôm thật chặt, giống như muốn dùng tất cả sức mạnh của hắn đưa nàng vào trong xương tủy, vĩnh viễn không buông ra!

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi, Chi nhi, thực xin lỗi. . . . ." Trừ bỏ ba chữ kia, hắn không thể tìm được câu nói khác để diễn tả nội tâm phức tạp của hắn, còn có thể nói cái gì? Còn cần phải nói cái gì? Chi cần bọn hắn cùng ôm nhau như thế này, buông mọi thứ xung quanh xuống, không cần nói cái gì cả, mọi ngôn ngữ đều trở nên dư thừa.

Hai người cứ ôm nhau như vậy không để ý người khác như thế nào, phải chịu đủ mọi loại cảm giác lo lắng, sợ hãi, hối hận, cô đơn, cuối cùng không cần tiếp tục thương tâm như thế, ra về kiên cường.

Mà dường như bọn họ quên mất một sự kiện.

"Khụ khụ khụ!" Một tiếng ho khan lỗi thời cắt ngang sự dịu dàng của hai người, lập tức hai mắt đồng thời bắn ánh mắt như muốn giết người về phía cái bóng đèn bên cạnh - Công Ngọc Viêm Bân.

Công Ngọc Viêm Bân bị hai ánh mắt hung tợn trừng dọa rụt cả cổ, nhưng vẫn yếu ớt nói: "Cái kia. . . . . Các ngươi trước tiên đem những người này giải quyết đi."

Lúc này Công Ngọc Viêm Bân cũng có cái khổ khó nói a, cũng không phải là hắn muốn cắt ngang bọn họ, chỉ là cái tình huống hiện tại, hắn lại là cái người ngoài cuộc duy nhất còn bình thường mà không nhắc nhở thì còn ai nhắc nhở nữa. Điều bất ngờ hơn là Vân Kim lại chính là Thiên Đại Vân Chi, hắn cũng chỉ mới tiêu hóa xong tin tức giật mình này rồi mới mở miệng nói chuyện.

Lúc này hai người mới nhìn theo hướng tay Công Ngọc đang chỉ, chỉ thấy tất cả binh lính đều đang đứng yên không nhúc nhích ở tư thế công kích, mà ngay cả Tần Lăng đang ngồi trên lưng ngựa cũng ngồi yên ở đó, vậy thì chuyện giữa hai người bọn họ đều bị tất cả những người này nhìn thấy, quả nhiên tình huống này vô cùng quỷ dị.

Cho dù da mặt Vân Chi đã dày đến trình độ nhất định nhưng vẫn vì hành động vừa rồi của chính mình cảm thấy một chút xấu hổ, nét mặt già nua trở nên đỏ bừng.

Mặc Kỳ Uyên nhìn đôi má hiếm khi đỏ bừng của Vân Chi, cười nhẹ rồi nói: "Nếu Chi nhi đã muốn như thế vậy thì cứ để bọn họ như thế đi, thuận tiện

trừng phạt những người không biết phân biệt này!"

"Đứng thế, đứng yên một lúc cũng không chết người, hơn nữa còn được xem diễn trò không mất phí nha!" Vân Chi vẫn cố ý giả vờ bình tĩnh, nói theo phụ họa.

Công Ngọc Viêm Bản ở một bên khóe miệng giật giật, hai vợ chồng bọn họ thật đúng là một đôi phu xướng phụ tùy phúc hắc!

Mặc dù mọi người đều không thể nhúc nhích, nhưng ở trong lòng vẫn đang lớn tiếng gào khóc, bọn họ là oan uổng nha! Vương phi cứ xông vào như vậy, làm sao bọn hần biết được đây là ai? Hơn nữa, vở diễn tình cảm này bọn hần cũng bị ép phải xem mà thôi.

Nhưng mà coi như không có sự gào khóc từ đáy lòng của mọi người, hai người chỉ cảm thấy tâm tình thật tốt, nhìn nhau cười, cứ như vậy dắt tay nhau vào trong trướng.

Công Ngọc Viêm Bản đang định mở miệng nói chuyện thì lại bị một chiếc bình sứ nhỏ nắm đến cắt ngang, sau đó là giọng nói trong veo mà lạnh lùng của phụ nữ truyền đến: "Đốt nhang, sau nửa khắc có thể giải được!"

Sau khi mở bình sứ ra, nhất thời trong lòng kinh hãi, là hoàn hồn hương! Mọi mê dược trên thế gian đều có thể giải bởi hoàn hồn hương! Không ngờ đến hần đã nghiên cứu rất lâu mà vẫn chưa chế tạo ra được loại thuốc này mà trong thời gian ngắn như vậy đã bị nàng chế tạo ra, có lẽ vốn dĩ là do hần không có hứng thú với độc dược cũng nên. Tuy nhiên, Vân Chi quả thật có tố chất chế tạo độc dược, vậy thì cuốn Ngự Hồn Bách Thảo Kinh kia xem ra đã tìm được chủ nhân chân chính rồi!

"Công Ngọc Viêm Bản, người mau vào đây!" Vừa mới trả lại sự tự do cho mọi người, Công Ngọc Viêm Bản lại nghe thấy một giọng nói từ trong trướng truyền ra, nhớ đến Mặc Kỳ Uyên vẫn đang không khỏe, liền chạy nhanh vào bên trong.

Vân Chi một tay đỡ lấy Mặc Kỳ Uyên lưng lay sấp đổ, một bên vội vàng nói với Công Ngọc Viêm Bản vừa mới vào trong: "Người mau nói cho ta biết đây là có chuyện gì, Uyên vì sao lại bị như vậy?"

Không trả lời ngay, Công Ngọc Viêm Bản bước nhanh đến, nhanh chóng điểm mấy đại huyệt, nhét vào trong miệng hần một viên thuốc, sau một khắc, Mặc Kỳ Uyên mới từ từ tỉnh lại, chỉ là sắc mặt kia vẫn còn chút tái nhợt.

"Độc của hần có phương pháp giải hay không? Tình huống hiện tại của hần là như thế nào?" Vân Chi nhìn động tác của hần, rồi lại nhìn qua Mặc Kỳ Uyên, lúc này mới bình tĩnh hỏi.

"Chỉ nhi, ta không sao." Nhìn thấy Vân Chi nôn nóng như vậy, Mặc Kỳ Uyên cười nhẹ an ủi, mà lại không biết lúc này hần cười so với khóc còn khó coi hơn, máu tươi còn đọng lại ở khóe miệng trở nên vô cùng chói mắt.

"Ta không hỏi người, người nằm xuống cho ta!" Tuy rằng ngoài miệng là lời nói hung dữ, nhưng vẫn nhẹ nhàng đỡ hần nằm xuống, trong mắt càng hiện thêm sự đau lòng sâu sắc.

Công Ngọc Viêm Bản liên tiếp thở dài, nói: "Uyên chính là trúng hắc cổ độc, có thể nói là không có thuốc nào chữa trị được, may mà hần tập được một loại tâm pháp bảo vệ được tâm mạch, nếu không thì cho dù là Đại La thần tiên cũng không thể bảo vệ được tính mạng của hần, hiện tại hần thổ huyết chỉ là phát bệnh bình thường mà thôi, sau này còn có thể nghiêm trọng hơn, ta cũng không có biện pháp nào."

"Cái gì mà không có thuốc nào chữa được, chỉ cần là độc thì nhất định có thuốc giải, mau nói cho ta biết!" Vân Chi giậm chân, làm sao mà nói chuyện với hần lại tốn sức như vậy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Q.2 - Chương 4: Nguyên nhân kết quả

Công Ngọc Viêm Bản bị đáng về vội vàng như muốn ăn thịt người của nàng dọa sợ đến mức rụt cả cổ lại, yết ớt nói: "Đúng là có phương pháp giải, chỉ cần tìm được tương khắc của hắc cổ là bằng thêm thì có thể có biện pháp, tuy nhiên bằng thêm là vật thể gian hiểm thấy, trong vòng trăm năm nay vẫn chưa hiện thế, cho nên có thể nói là không thuốc nào chữa được."

Nghe hần giải thích xong, cuối cùng Vân Chi cũng bình tĩnh lại, tĩnh tế suy xét.

"Thật ra, hiện tại nếu muốn khắc chế độc phát cho Uyên, vì hắc cổ độc là vật chí âm, ta nghĩ chỉ cần tìm một loại thuốc thuần dương bổ khí thì có lẽ lại có hiệu quả, chỉ là sợ thân thể Uyên không chịu được." Công Ngọc Viêm Bản nhủ thầm tự nói nhỏ, độc này chỉ sợ sự phụ hần mới có biện pháp.

Đột nhiên Vân Chi nghĩ đến cái gì, lấy từ cái túi nhỏ bên hông một bình sứ màu xanh, lấy một viên thuốc nhét vào miệng Mặc Kỳ Uyên, mà Mặc Kỳ Uyên cũng không để ý xem là cái gì, cứ ngoan ngoãn nuốt xuống, có lẽ có thể nói nếu Vân Chi cho hần ăn độc dược hần cũng sẽ ngoan ngoãn mà ăn cũng nên.

Công Ngọc Viêm Bản đang cúi đầu thở dài thì chợt bừng tỉnh kinh hãi: "Ngươi cho hấn ăn cái gì vậy? Tình trạng hấn như bây giờ không phải cái gì cũng có thể tùy tiện ăn!"

Vân Chi liếc hấn một cái nói: "Không phải ngươi nói nếu không thì dùng thuốc bổ dương bổ khí sao, cái này của ta tuyệt đối có thể dùng được, cho dù là thái giám cũng thể trở nên oai hùng!"

Nghe thấy vậy, thiếu chút nữa Mặc Kỳ Uyên đưa tay vào cổ họng móc viên đó ra, hấn, hấn, hấn chính là còn chưa đến mức này nha!?

"Ha ha, ngươi ngoan độc ngươi ngoan độc, ngươi có biện pháp, ta, ta đi ra ngoài trước, tiếp tục nghĩ biện pháp." Về mặt Công Ngọc Viêm Bản đây hắc tuyến, không muốn nhón nháo, chuyện tiếp theo nếu hấn còn ở nơi này thì không thích hợp cho lắm, hy vọng Uyên công lực cường tráng, có thể chịu đựng được.

"Này, ngươi chạy nhanh như vậy để làm chi, nếu độc của hấn lại tái phát thì phải làm sao?" Vân Chi khó hiểu lớn tiếng gọi bóng lưng đang hốt hoảng chạy ra xa kia, lại càng thấy hấn chạy nhanh hơn, hơn nữa lại còn cực kỳ tự giác thả tấm màn phía sau khép lại.

"Không phải là hấn cũng trúng độc đó chứ? Rõ là....." Vân Chi thì thầm tự nói, rồi đột nhiên phát hiện phía sau có một bàn tay duỗi qua, từ từ đặt lên vai nàng, vuốt ve mềm mại.

Nghi ngờ quay đầu lại, lại bắt gặp hai con ngươi đang tỏa ra nhưng tia sáng nóng bỏng, chỉ thấy một tay Mặc Kỳ Uyên đỡ lấy nửa thân thể nằm trên giường, một tay thì đang quỳ lườn trên thân thể nàng, trên khuôn mặt bắt đầu biểu hiện ra tác dụng của thuốc, giống như muốn đem toàn bộ sự dịu dàng thể hiện ra ngoài. Hai mắt nhìn chăm chăm Vân Chi, liên tục truyền đạt một tin tức, hấn muốn nàng, vô cùng cấp bách!

Nhìn cảnh tượng xinh đẹp như vậy, Vân Chi sững sốt một lúc lâu, rồi mới đột nhiên nhớ đến, vừa rồi cho hấn viên thuốc đại bổ như thế. Tuy rằng, hiện tại nàng có chút hồi hấn, nhìn sâu vào đôi mắt kia, giống như là một con sói nhiều năm chưa được ăn, tuy rằng có mỹ nam ở trước mắt nhưng loại mỹ nam không bỏ như thể này, sau khi xong việc, khẳng định tình hình của hai người sẽ trao đổi cho nhau cũng nên!

"Ngươi, ngươi, ngươi kiên nhẫn một chút, thuốc này được tính mặc dù dài, nhưng nếu cố nhẫn lại thì cũng không có hại đến với cơ thể, ha ha." Không biết Vân Chi đang khản trương hay chợt dạ, nói chuyện có chút không đầy đủ, nghĩ muốn né tránh bàn tay hiền hòa, ôn hậu kia.

Đụng phải nữ nhân đã gây họa lại còn muốn chạy, hai tròng mắt Mặc Kỳ Uyên tối sầm lại, nhanh chóng đưa cả người Vân Chi lên trên giường, Vân Chi cảm thấy một trận trời đất biến đổi, sau khi mở mắt ra đã phát hiện mình bị Mặc Kỳ Uyên đè xuống, mà hấn lại khôi phục dáng vẻ khỏe khấn trước khi trúng độc, hai mắt phóng lửa khiến mặt Vân Chi lập tức nóng bừng cả lên.

"Nếu đã như thế này, thì cứ cố gắng kết thúc đi, nương tử, để vi phu ở trên được không?" Trên mặt yêu nghiệt nở nụ cười câu hồn đoạt phách người khác, khoe miệng cong lên, tóc mai bay xéo qua đôi mắt cười, rất muốn nhanh chóng rút bỏ hấn ra khỏi người Vân Chi.

Nữ tử dưới thân ngơ ngác nhìn hấn không nói gì, đáng vẻ vừa xinh đẹp lại vừa ngây thơ giống như con nít không biết gì, lại không biết biểu tình này có bao nhiêu là câu hồn người khác, rung động lòng người như vậy, không để ý chút lý trí còn sót lại trong đầu, Mặc Kỳ Uyên cúi đầu mạnh mẽ lên lên đôi môi đỏ như cánh hoa trước mắt kia, đem toàn bộ tinh thần hòa vào thể xác từ từ thưởng thức vẻ đẹp hoàn mỹ kia.

Dù sao thì cũng là một sắc nữ tiềm ẩn, căn bản không cần dụ dỗ, Vân Chi cứ như vậy chìm trong nụ hôn ôn nhu, lâu dài của hấn. Mặc Kỳ Uyên không ngừng cố gắng, đầu lưỡi dịu dàng thoải mái đẩy hai hàm răng ra, tiến vào bên trong. Mùi thơm dường như đã tàn phá đại não Mặc Kỳ Uyên, không có kiên nhẫn chỉ ném chậm rãi như vậy, giống như muốn tiếp tục tiến công chiếm thành đoạt đất, may mắn trong miệng nàng, một cái hôn mạnh mẽ như vậy khiến Vân Chi thờ không nổi.

Buồng Vân Chi ra cho nàng hít thở, nụ hôn nồng nhiệt tiếp tục kéo ra mà rồi theo đường cong của cổ mà từ từ đi xuống, vừa cẩn thận giống như đây là trân bảo quý giá nhất lại vừa nhiệt tình, phong phú, trong nháy mắt khiến nàng run rẩy theo từng bước tiến của hấn.

Thân thể đột nhiên run rẩy khiến Vân Chi kinh hãi mà thức tỉnh, nhất thời xấu hổ không chịu nổi, nàng vậy mà cũng có lúc như vậy! Cái này làm sao có thể là nàng cơ chứ?!

Đột nhiên trên vai chợt lạnh, hơi hơi cúi đầu đã thấy quần áo của nàng đã từ từ bị tụt xuống, bờ vai bé nhỏ trắng như bạch ngọc cứ như vậy trần trụi phơi bày ra, ánh sáng chói mắt mê người càng khiến cho Mặc Kỳ Uyên đang cố gắng kiềm chế càng trở nên điên cuồng.

Lý trí trở lại, Vân Chi đẩy Mặc Kỳ Uyên trên người ra, nhanh chóng chạy mất dép. Mà Mặc Kỳ Uyên tuy rằng bị tác dụng của thuốc nhưng vẫn không chống lại được cái đẩy mạnh mẽ của Vân Chi, ngã xuống trên giường.

"Ách! Khụ khụ khụ. . . ." Vân Chi bối rối bỏ chạy về phía cửa, lại nghe thấy phía sau truyền đến tiếng rên rỉ, thống khổ, lập tức quay người lại xem xét, sợ là Uyên lại phát độc.

Vội vàng nhào vào trên giường, kiểm tra hấn từ trên xuống dưới một lần rồi lại một lần, thần sắc bối rối vội vàng: "Ngươi không sao chứ, hay là gọi Công Ngọc đi vào?"

Trong mắt hiện ra ý cười, mạnh mẽ ôm Vân Chi vào trong ngực, chịu đựng sự nóng cháy, dày vò của thân thể chỉ khẽ đụng vào nàng, thỏa mãn một tiếng rồi than thở nói: "Không cần gọi hấn, để cho ta ôm nàng như vậy là tốt rồi."

"Ngươi lừa ta!" Nghe thấy giọng nói bình thường của hấn như vậy, Vân Chi tức giận, lại muốn đẩy hấn ra, nhưng không hề để ý rằng trong giọng nói của

nàng vừa rồi chưa từng có một chút hồn dỗi của con gái.

Không đồng ý buông ôn nhuận ngọc thể ra, hai tay Mặc Kỳ Uyên đang giam cầm Vân Chi so với sắt thép còn cứng hơn, ôm chặt vào mới có thể cảm nhận được cảm giác sợ hãi khi mất đi trần bảo.

"Chỉ nhị, không cần đi, cứ để ta ôm như vậy là tốt rồi, hiện tại ta sẽ không ăn nàng là được!"

Sắc mặt không tốt đồ bùng, nhưng thấy hần như vậy, Vân Chi cũng không vùng vẫy nữa: "Hừ, ngươi muốn ăn cũng phải là ăn được đâu, thân thể này của ngươi, nói ta ăn ngươi cũng không sai biệt lắm! Ngoan, ngoan ngoan nằm xuống trên giường ta sẽ cho ngươi ôm!"

Mặc Kỳ Uyên bất đắc dĩ cười, thật đúng là một chút thiết thòi cũng không chịu, ngoan ngoan nằm xuống trên giường, hai tay vẫn ôm chặt Vân Chi không rời, rõ ràng càng gần gũi với nàng, thân thể lại càng không chịu được nhiệt độ đang tăng cao, nhưng vẫn cố nén, chỉ là ôm.

"Khụ khụ, ngươi vẫn nên buông ra đi, khụ khụ, buông ra sẽ tốt hơn một chút." Vân Chi yết ớt thầm nghĩ, rõ ràng nàng cảm giác được cái gì đó, trong lòng đang hoảng sợ như hươu chạy loạn, trong lòng nàng biết rõ rằng chế tạo viên thuốc này hẳn không phải người bình thường nào cũng có thể chịu đựng được, huống chi hần lại đang bị trọng bệnh như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Q.2 - Chương 5: Muôn đời muôn kiếp

Thấy hần vẫn chỉ ôm chặt mình như vậy mà không có thêm phản ứng gì, Vân Chi bất an giật giật, ý bảo hần thả mình ra.

"Không nên cử động!" Từ cổ truyền đến giọng nói trầm thấp của hần, thậm chí Vân Chi có thể nghe thấy được yết hầu hần khẽ dao động, đột nhiên, giọng nói này cứ như là ma quỷ chui vào trong đầu nàng, rồi oanh tạc, mở ra toàn bộ tứ chi và thần kinh đang buộc chặt của nàng, không dám tiếp tục động dấy thêm tí nào.

Hai người cứ như vậy, từng người đều có nỗi khổ riêng nhưng vẫn không biết mệt mỏi gắn bó kề cận nhau, mãi cho đến khi tác dụng thuốc đã hết, thân thể Mặc Kỳ Uyên mới dần dần thả lỏng, lúc này hai người mới ngủ thật say.

Mấy ngày liên tiếp liều mạng đi đường, cuối cùng mệt mỏi cũng chống lại sự chịu đựng mà ngủ thiếp đi, cũng không biết đã qua bao lâu, Vân Chi mới từ từ tỉnh lại, trong mơ hồ rõ ràng cảm giác được đỉnh đầu có hơi thở, mà bên hông đang có một cánh tay cứng rắn vòng qua vòng eo mảnh khảnh của nàng, ôm chặt đường cong hoàn mỹ của nàng.

Lúc này mới nhớ ra cái gì đó, nhanh chóng ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy một đôi mắt thâm thúy giống như một dòng nước đen, hai mắt sáng ngời, có lẽ lúc này hai mắt đã mệt mỏi nhưng lại khiến cho nàng không tìm thấy được từ ngữ chuẩn xác nhất để miêu tả sự hoàn mỹ này.

Hai người ôm nhau chặt chẽ, giống như hợp làm một thể, không có một chút khoảng cách nào, Vân Chi cũng đã quen với tình huống ảm áp, thân mật như vậy, bình tĩnh chào hỏi: "Ngủ có ngon không?"

Giương mắt nhìn ra doang trường rộng lớn, nền đã sáng, hẳn là lúc này trời đã tối, không ngờ là nàng đã ngủ cả nửa ngày.

"Có nương tử mềm mại như vậy ở trong ngực, đương nhiên vì phụ nữ cực kỳ thoải mái." Mặc Kỳ Uyên nhủ chặt hai hàng lông mày, cố gắng kéo dài hai chữ "cực kỳ", trong lời nói có nhiều ý tứ, còn có thâm ý khác, ngay lập tức khiến cho Vân Chi chột dạ.

"Ha ha, thoải mái thì tốt, thoải mái thì tốt. Cái kia. . . ." Yết ớt cười phụ họa ha ha vài cái, Vân Chi cực kỳ sáng suốt quyết định thần tốc nói sang chuyện khác: "Cái kia, hiện tại trận đánh này định như thế nào a?"

Nhìn ra ý đồ của nàng, Mặc Kỳ Uyên cười nhẹ, điều chỉnh cho Vân Chi ở trong lòng vào một vị trí thoải mái rồi sau đó nói: "Nàng cũng thấy đấy, hiện tại hai quân đối chọi, cũng không định lập tức xuất binh, có lẽ là biết đạo lý rằng ta thân trúng kịch độc, mà không giầu đồ bìm leo. Ta đã phái người đến doanh trại quân địch điều tra, hơn nữa ra lệnh cho các chiến sĩ quân ta ngụy trang thành trạng thái uể oải, không phấn chấn, khiến cho đối phương buông lỏng cảnh giác."

"Nếu người Khâu Lệ đó đã cho ngươi cô độc âm độc như vậy làm sao có thể nhân từ như vậy, không giầu đồ bìm leo sao?" Vân Chi nhíu mày, ngẩng đầu nhìn hần. Nhìn sắc mặt trắng xanh của hần, mà trong lúc này thuốc giải còn chưa có tin tức nào, Vân Chi vừa đau lòng, lo lắng vừa hận thấu xương cái người hạ độc kia.

Mặc Kỳ Uyên nhìn về phía trước, ánh mắt trở nên xa xăm, trầm giọng nói: "Người hạ độc ta không phải là Khâu Lệ Thương mà là một người khác hoàn toàn, tốc độ của nàng quá nhanh, ta cũng không nhìn thấy. Lúc này Khâu Lệ Thương án binh bất động, hẳn là muốn đợi thương thế của ta tốt hơn rồi sau đó mới cùng hần ganh đua cao thấp."

"Như vậy a." Vân Chi cái hiểu cái không gật đầu, có lẽ đây là tự tôn trên chiến trường của đàn ông bọn hần, nàng không dễ dàng lĩnh hội: "Đúng rồi,

Công Ngọc nói, hắc cổ độc này mà tìm được bằng thêm thì có thể, ngày mai ta sẽ đi tìm, nếu cái tên này tồn tại vậy thì nó nhất định cũng sẽ tồn tại!"

Mặc kệ như thế nào, hiện tại quan trọng nhất là giải độc trên người Uyên, sau khi giải độc, nàng sẽ đi tìm cái tên hạ độc kia rồi hảo hảo mà tính sổ, hắc thiếu chút nữa khiến nàng mất đi con nọ, hơn nữa lại còn là tướng công nàng! Hừ, ở đây nàng còn rất nhiều độc để chờ hắc mà giày vò nha, có chút thuốc độc thuốc giải thì có gì đặc biệt hơn người chứ, nơi này của nàng nếu như chỉ tính thuốc độc, thuốc giải thì thế nào cũng chật gần một căn nhà, không còn chỗ hồng nào!

"Bằng thêm, ta chỉ nghe nói qua, đây là thánh vật mà mọi người trên giang hồ cầu mà không được, không chỉ có thể giải bách độc mà còn có thể chữa ngoại thương, nội thương, là thánh vật chữa bệnh rất hiếm có. Theo truyền thuyết, bằng thêm chỉ có ở những nơi cực lạnh, mà hiện tại mặc dù nơi này không phải là vùng đất nóng bức nhưng cũng không có sông băng, tuyết thì căn bản không thể được, cho nên độc của ta căn bản không có thuốc nào chữa được." Mặc Kỳ Uyên nhàn nhạt phân tích, giải thích, thậm chí khoe miệng còn có ý cười ôn nhu, khi nói đến không có thuốc nào chữa được lại giống như nói chuyện không hề liên quan đến mình.

"Ai nói tìm không thấy, không phải chỉ là nơi cực lạnh sao, lại không nhất định phải là núi cao băng tuyết, ta hỏi ngươi, nơi này có con sông nào lớn không?" Vân Chi đứng thẳng lên phản bác, tuy rằng không phải là cực kỳ xác định nhưng vẫn là về mặt khẳng định vấn đề, nàng chưa từng nghĩ đến ngay cả một chút hy vọng cũng dễ dàng buông tha như vậy!

Nghi hoặc nhìn về mặt kiên định của Vân Chi, cuối cùng vẫn chuyển sự nghi ngờ thành một nụ cười ôn nhu, yếu ớt, hắc không biết tại sao Vân Chi lại có được sự tin tưởng vững chắc, kiên định như vậy. Tuy nhiên, vừa rồi nàng có nhắc đến sông lớn, tao nhã lắm bẩm nói: "Quả thật cách nơi này không xa có một con sông Bàn Niết lớn cắt qua hai nước, đó chính là nơi vua Hách Liên quốc chọn làm con sông thiêng, Chi nhi, nàng hỏi cái này làm gì?"

Lông mày nhỏ nhắn thâm thúy khẽ nhếch lên, giống như đã tìm được biện pháp giải quyết, cất cao giọng nói: "Bây giờ còn là mùa xuân, dưới đáy sông lớn nhất vẫn là vùng rét như băng, có lẽ vẫn còn lạnh, chúng ta có thể đến đó tìm xem"

"Cũng được, nơi này cũng không phải là quá xa, ta sẽ phái người đến tìm xem, có thể tìm được thì tốt, không tìm thấy thì tìm phương pháp khác." Mặc dù đáy lòng không ôm ấp hy vọng gì, nhưng vẫn quyết định đi xem, hắc không muốn phá hủy hy vọng duy nhất của Vân Chi.

Nhưng Vân Chi cũng đâu dễ yên, một tay kéo khuôn mặt hắc lại, bốn mắt nhìn nhau, trịnh trọng tuyên bố: "Ta muốn tự mình đi, ngươi khác ta không tin tưởng được!"

"Không được! Rối loạn như vậy, không cho phép nàng chạy loạn, huống hồ dưới đáy sông không an toàn, không cho phép nàng đi!" Mặc Kỳ Uyên dơ tay nắm chặt cái tay nhỏ kia, một lời phủ quyết, trên mặt là sự kiên định không thể phản bác, giống như là đối với tướng sĩ trong quân, không có chút thương lượng nào.

Cười sâu xa, Vân Chi không hề trả lời, cũng chưa nói là sẽ không đi, lại một lần nữa chui vào vòng tay ấm áp của hắc, áp úng nói: "Ta lại mệt, ngủ tiếp một lát."

Trong lòng Mặc Kỳ Uyên bất an, biết nàng hắc sẽ không buông tha ý định này, lại rất nhanh chóng nghe thấy từ trong lòng truyền đến tiếng hít thở đều đều, lời muốn nói đến miệng cũng đành nuốt trở về.

Tuy nhiên hắc nhất định phải luôn luôn nhìn chăm chăm nữ nhân này, tuyệt đối không để nàng có cơ hội vì mình mà mạo hiểm. Trải qua chuyện này, hắc hoàn toàn hiểu rõ lòng mình, người con gái đang ru rú trong lòng ngực mình giống như một con mèo nhỏ này chính là người kiếp này hắc muốn cướp lấy.

Trong lòng mong rằng thời gian có thể dừng lại ở đây, không có tận cùng, cứ để hai người bọn họ vĩnh viễn quấn quýt có liên quan như vậy, mãi không tách ra!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Q.2 - Chương 6: Khách đến thăm quân

Lúc này, Vân Chi ngồi ở trên vị trí, tiện tay đưa giỡn binh độc dược của chính mình, tay chống đầu, không nói gì liếc lườm Mặc Kỳ Uyên ở cách đó không xa đang tựa vào giường nhỏ đọc sách, tuy rằng đang đọc sách nhưng hai mắt vẫn thường liếc về phía Vân Chi, giống như chỉ sợ nàng sẽ biến mất.

Vân Chi bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nàng cũng không phải là không có chút ý tưởng, chỉ cần hắc không cứ một tác cũng không nhìn nàng mà thôi! Hại nàng chỉ có thể tiến hành công tác chuẩn bị một cách bí mật.

Mành trưởng bị kéo ra, cũng không có người vào thông truyền chào hỏi, Tàn Lăng cứ bình tĩnh tiêu sái đi vào, cầm trong tay một bọc gì đó không rõ đặt lên bàn: "Những cái ngươi muốn ta đều đã mang đến đây."

Cuối cùng những vật nàng cần tìm đã đến, nhất thời hai mắt Vân Chi phát sáng, vội vàng cẩn thận mở bọc đó ra, bên trong là một cái hòm màu đỏ sậm được phủ kín, từ từ mở ra khe hở hẹp nhìn nhìn, Vân Chi lập tức phủ lại, biểu cảm trên mặt cực kỳ vừa ý.

"Đứng rồi, ngươi trở lại cái khu rừng quái dị kia có bị thương tích gì không?" Vân Chi đứng một bên nhìn Tần Lăng, tuy rằng hắn đã ăn thanh hồn đan nhưng cánh rừng quái dị có rất nhiều cái khả nghi, nàng vẫn có chút lo lắng.

Vốn định nói không có việc gì, mắt lại rõ ràng liếc thấy Mặc Kỳ Uyên không giống như đang đọc sách, trong miệng liền bắn ra tình hình thực tế: "Không có gì trở ngại, chỉ là những loại cây mà ngươi muốn cũng có lúc phản kháng lại, đâm bị thương ta." Nói xong còn cực kỳ tích cực kéo cổ tay áo lên chìa ra trước mắt Vân Chi xem.

Nhìn thấy cánh tay quả thật nổi lên dày đặc mụn đỏ, Vân Chi nắm lấy cánh tay tinh tế quan sát một chút: "Hắn là bị độc của loại cây này làm cho dị ứng, ngươi đừng đi vội, ta điều chế thuốc cho ngươi."

Mặc Kỳ Uyên vẫn bị coi là người trong suốt nhìn hai người nói chuyện với nhau, tâm trí đầu còn ở trên trang sách nữa, đi vài bước đến bên cạnh Vân Chi, giữ lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng hơn nữa lại làm bộ như vô cùng tò mò sờ đám chai lọ trên bàn ra.

"Chi nhi, ngươi chuẩn bị mấy thứ này làm gì, còn đám cây này vì sao phải dùng hòm chứa."

Liếc mắt nhìn nam nhân bên cạnh, đem cái tay không an phận đẩy ra: "Ngươi không đọc binh thư mà đi hỏi cái này làm gì? Đừng quấy nhiễu ta làm chính sự, ta muốn chế thuốc, ngươi đừng có làm rối lên."

"Không phải ngươi thích nghiên cứu, chế tạo độc dược sao, trúng độc hay bị thương gì đó vẫn nên đi tìm Công Ngọc, dù sao hiện tại hắn cũng đang nhàn rỗi không có việc gì!" Tay một lần nữa đi lên, trong lúc nói chuyện vẫn cố ý liếc lườm Tần Lăng ở bên cạnh, ý tứ muốn đuổi người rõ ràng đến mức mọi người đều có thể nhìn thấy, hơn nữa trong không khí còn bắt đầu có vị chua cực kỳ sắc mũi.

Đôi mắt Tần Lăng trầm xuống thâm sâu không nhìn rõ, nhưng cũng không nói lời nào, chỉ là bỏ tay áo xuống.

Mà dường như Vân Chi cũng không cảm giác được, nghĩ rồi nói: "Cũng đúng, dù sao ta vẫn là gà mờ, Tần Lăng ngươi đi tìm Công Ngọc điều chế thuốc đi, khẳng định hữu hiệu hơn so với ta nhiều."

"Ta đi ra ngoài trước, buổi tối ta sẽ mang cái khác ngươi muốn qua." Giọng nói vẫn là lạnh lùng, lạnh nhạt, cả người dường như không có cảm xúc giống như khúc gỗ vậy.

Nhìn Tần Lăng đi ra ngoài, Vân Chi liền tiếp vuốt ve bàn tay trên lưng, trên mặt là vẻ tươi cười nổi giận nói: "Ngươi đuổi người trắng trợn như vậy mà không biết xấu hổ hay sao! Tần Lăng tốt xấu gì cũng là đồng bọn, bằng hữu của ta, ngươi có thể khách khí một chút hay không a!"

"Khách khí khách khí, nương tử ra lệnh, vi phu làm sao có thể không nghe theo chứ!?" Mặc Kỳ Uyên cười lấy lòng, hai tay giống như bạch tuộc bắt đầu bám vào rồi đi lên.

Hai người cười đùa giống như một cặp vợ chồng già, nhất thời quân trưởng nghiêm túc tràn ngập hương vị ấm áp của lòng người.

"Có quân địch đến đây!" Đột nhiên, ngoài trưởng trở nên hỗn loạn, tiếng gào kinh động đến hai người, lập tức Mặc Kỳ Uyên mang bảo kiếm ra, muốn đi ra xem xét tình hình.

Vân Chi ngăn Mặc Kỳ Uyên lại, bình tĩnh nói: "Ngươi không cần ra ngoài, không phải đã nói là quân địch không biết ngươi đã tỉnh hay sao? Người đến cũng không nhiều lắm, ta đi đuổi bọn chúng là được, huống hồ ngươi cũng không nên động võ."

"Vậy nàng nên cẩn thận một chút." Mặc Kỳ Uyên không có nói nhiều, lúc này vẫn nên lấy đại cục làm trọng.

Nhìn Vân Chi đi ra ngoài, hắn nghiêng người đứng tại phía sau rèm, từ khe hở hẹp nhìn ra được bên ngoài, đã thấy Khâu Lệ Thương đang đơn thương độc mã xông đến, cảm thấy cũng yên tâm hơn.

Có thể xông vào đến chỗ này của quân doanh vậy thì cũng nên là một đội nhân mã mới đúng, Vân Chi có chút nghi ngờ nhìn nam tử đang ngồi trên lưng ngựa trước mặt, toàn thân cuồng ngạo coi thường thiên hạ, đôi mắt giống như sói hoàng trời chặt nhìn vào chủ tướng, trong lòng vì ấn tượng đầu tiên với hắn đưa ra kết luận, đây là một nam nhân rất nguy hiểm!

"Chẳng lẽ Mặc Kỳ Uyên thực sự bị độc chết rồi sao, làm sao mà lại để cho một nữ nhân ở trong chủ tướng, ví như thật sự là đã chết vậy thì chuyển đi lần này của Bôn vương chẳng phải là vô ích sao!" Khâu Lệ Thương Kinh cười châm chọc, nữ tử trước mặt mặc dù toàn thân nam trang, nhưng hắn vừa vận nhiều năm ở trong quân đội, liếc mắt một cái liền nhận ra Vân Chi là nữ giả trang nam. Nhìn làn da trắng mịn xinh đẹp, khuôn mặt tinh xảo như ngọc, chắc cũng là một mỹ nhân tuyệt thế khuynh thành. Khí chất văn đạm phong kinh, gặp nguy cũng không loạn không giống với một nữ tử bình thường, khiến hắn không khỏi cảm thấy tò mò.

Toàn thân hắn áo giáp quân trang, tự xưng là Bôn vương, vậy thì hắn là Ưng Vương Khâu Lệ Thương Kinh của Khâu Lệ quốc rồi!

Trong lòng Vân Chi có câu trả lời, hai mắt không chút nào yếu thế tiến vào bên trong đôi mắt chim ưng kia: "Mặc Kỳ ta nếu không thua thì sẽ không lui binh, tướng lĩnh như thế nào cũng không cần các hạ phải quan tâm, các hạ mạo hiểm như vậy, đơn thương độc mã đến đây, chẳng lẽ là đến bày tỏ sự kính sợ đối với Mặc Kỳ, không đánh mà thua sao?!"

"Ha ha ha, ngươi, nữ tử này mồm miệng sắc bén, có chút ý tứ! Trong quân đội không phải là nơi nữ tử nên ở lại, không bằng đi cùng Bôn vương, Bôn vương chắc chắn sẽ hảo hảo mà bố trí ổn thỏa cho ngươi." Khâu Lệ Thương Kinh nghe vậy ngăn người, tiếp theo cười ha ha vài tiếng, nhất thời nảy sinh hứng thú đối với Vân Chi.



"Được Ung Vương ưu ái, bản phi không dám nhận. Vương gia có việc cứ nói thẳng, nếu không thì chuyện Ung Vương ở lại quân doanh ta trò chuyện vui về truyền đến tai binh lính Khâu Lệ sẽ không tốt cho lắm."

Quả thật là một nữ tử tinh táo, lạnh lùng hiem thấy, mỗi câu đều đi vào trọng điểm, ví như nếu hôm nay hấn có dẫn theo binh lính thì nhất định sẽ vì mấy câu nói kia mà khiến quân tâm tan rã.

Một nữ nhân thú vị như vậy mà hấn chưa từng gặp qua. Nữ nhân này bốn vương xác định rồi!

"Tiếp lấy!"

Chỉ nghe thấy hấn kêu lên một tiếng, tiếp theo là một cái hòm màu xanh bay đến, Vân Chi phản ứng nhanh chóng, lập tức đưa tay ra tiếp lấy, nhưng không có tinh lực mà quân một bóng dáng màu đỏ đen bay đến nhanh như tia chớp, một tay tiếp lấy cái hòm, khó khăn né người bay đến, lại ngẩng đầu lên, đã thấy bóng người một lần nữa ngồi trên lưng ngựa, dáng vẻ tự nhiên kia giống như chưa từng có chuyện gì phát sinh.

Vân Chi tức giận, nếu so sánh thì ra tốc độ của nàng lại chậm như vậy, nếu như lúc đó là kẻ địch vậy thì chỉ sợ nàng đã sớm bỏ mạng rồi!

Khâu Lệ Thương Kinh ngồi ở trên lưng ngựa, chẳng biết từ lúc nào trong tay đã nhiều hơn một nhánh tóc, nhẹ nhàng đặt vào chóp mũi, vẻ mặt say mê: "Quả nhiên rất thơm, vật trong hộp hãy sử dụng cho tốt, Bôn vương sẽ còn chạm mặt với ngươi."

Kinh ngạc phát hiện tóc trên đầu rơi ra, thì ra là hấn lấy đi một nhánh tóc! Mà lúc này tiếng vó ngựa vang lên, mọi người còn chưa kịp phản ứng, hắc mã đã lợi dụng sự sợ hãi của mọi người mà xông ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trên Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Q.2 - Chương 7: Đêm vượt Bàn Niết

Toàn bộ mọi chuyện phát sinh chỉ trong nháy mắt, ngay khi Mặc Kỳ Uyên nghe thấy tiếng hấn đi thì đã sớm không còn thấy bóng dáng Khâu Lệ Thương Kinh đâu nữa.

"Chỉ nhi, ngươi không sao chứ."

"Ta không sao, hấn chỉ là ném đến đây một cái hòm." Ánh mắt từ từ thu hồi nhìn theo bóng dáng đã đi xa kia, Vân Chi đưa mắt nhìn về cái hòm màu xanh lạnh lẽo trong tay, đưa cho Mặc Kỳ Uyên, không biết người này một mình tiến vào đây chỉ là để đưa một cái hòm là có ý tứ gì!

"Đi, chúng ta đi vào rồi nói." Mặc Kỳ Uyên tiếp nhận cái hòm, liền cảm thấy một trận lạnh lẽo ập vào da thịt mà không có cách nào chống cự, không nhận được hơi rừng mình, một động tác nhỏ rất nhanh rơi vào trong mắt Vân Chi, khiến nàng âm thầm cau mày lại.

Hai người vừa trở lại doanh trường, phía sau Công Ngọc Viêm Bản chạy vào, sắc mặt lo lắng khi nhìn thấy hai người hoàn hảo mới thở phào nhẹ nhõm một hơi: "Vừa rồi xảy ra chuyện gì thế hả?"

"Công Ngọc, lại đây nhìn xem đây là cái gì?" Mặc Kỳ Uyên đặt cái hòm lên bàn, không dám mở ra tùy tiện.

"Ta đến đây!" Công Ngọc Viêm Bản đi đến trước bàn, vận khí vào tay, đột nhiên đánh một chưởng vào nắp hòm, nắp hòm cứ thế mà mở ra, bỗng nhiên, nhiệt độ trong màn trướng giảm xuống nhanh chóng, quý dị giống như là mùa đông giá rét, cảm giác âm u đâm vào da thịt mỗi người tạo nên từng trận khẽ run.

Ba người chờ trong giây lát, có gặp cũng chỉ là rét lạnh, không còn cái gì khác nữa, Vân Chi từ từ tiến sát cái hòm, cẩn thận nhìn vào bên trong, chỉ thấy bên trong hòm có mấy chục con sâu gì đó đang nhúc nhích, nó giống sâu mà lại không giống sâu, bởi vì vẻ ngoài của chúng không giống với những con sâu thông thường, đã dài rồi lại có chân giống như chân rết, toàn thân ần ần tỏa ra khí lạnh, hàn khí khắp căn phòng đều là từ mấy thứ này phát ra.

"Nữu điệp?" Khi thấy rõ ràng đây là cái gì, đột nhiên Công Ngọc Viêm Bản lớn tiếng kêu lên, trong giọng nói không thể che hết sự kinh hi.

Nhìn dáng vẻ khó hiểu của hai người, Công Ngọc Viêm Bản hưng phấn giải thích: "Đã nhiều ngày ta vẫn nghiên cứu về toàn bộ mọi cái liên quan đến băng thiềm, phát hiện ra băng thiềm cực kỳ thích một loại đồ ăn, đó chính là nữu điệp, trời sinh nữu điệp có tính băng hàn, gần với tính chất của băng thiềm, đối với nó có tác dụng bổ sung năng lượng, nhưng loại nữu điệp này cũng là loài cực kỳ trân quý, băng thiềm cũng không thể mỗi ngày đều có mà ăn được, cho nên nếu chúng ta dùng nữu điệp này để dụ dỗ băng thiềm, nhất định tỷ lệ thành công sẽ cao hơn nữa!"

Nhìn nữu điệp trong hộp, trong mắt Mặc Kỳ Uyên hiện ra ý cười: "Xem ra Khâu Lệ Thương Kinh cực kỳ chờ mong trận chiến này! Vậy thì Bôn vương còn chưa thắng được hấn thì chưa thể chết được rồi!"

"Đúng rồi, Công Ngọc, vừa rồi ngươi nói thuộc tính của băng thiềm và nữu điệp rất gần nhau, nếu nữu điệp này có thể sử dụng được thì liệu có tác dụng



với độc của Uyên không?" Đôi lông mày nhỏ nhắn của Vân Chi nhăn lại, trầm giọng nói.

"Cái này ta cũng không biết, tuy nhiên theo lý thuyết thì có thể, để ta lấy đi thử một chút xem." Nói xong liền nhanh chóng đập kín nắp hòm rồi mang về phòng mình nghiên cứu, đây chính là vật hiếm có, nếu đến lúc đó có thể để lại một nửa thì nhất định hẳn có chế ra được thêm nhiều loại thuốc quý hiếm rồi.

Ở lại nhìn Công Ngọc Viêm Bân rồi đi, Vân Chi cúi đầu tự nói, nếu nữ hiệp này thật sự có tác dụng không biết có thể chống lại nước hay không? Động tác của nàng vẫn nên nhanh hơn nữa thì tốt, tuy rằng Uyên không giống người bình thường, nhưng vừa rồi có thể nhìn ra công lực và tốc độ của hắn ngay cả chính mình cũng không bằng!

"Chỉ nhi, nàng đang suy nghĩ cái gì?" Nhìn thấy dáng vẻ nàng đang chăm chú suy nghĩ, Mặc Kỳ Uyên nhớ đến chuyện hôm qua nàng mở miệng nói muốn đi thăm dò con sông, lập tức gấp giọng nói: "Chuyện xuống sông Bàn Niết tìm băng thiềm không phải là chuyện nàng cần phải quan tâm, ta sẽ an bài người khác đi!"

Sông Bàn Niết vẫn được Hách Liên lấy làm thánh sông, tự tiện xông vào chỉ có đường chết, hẳn nhất định phải trông coi Vân Chi, không thể để cho nàng vì mình mà mạo hiểm!

"Đã biết a, ta lại đang không nghĩ đến cái này, ta đang nghĩ đến là đã đến thời gian com nước, như thế nào mà vẫn chưa có đồ ăn mang lên, bản cô nương đây đã đói bụng rồi!"

Vân Chi tươi cười xóa đi nét mặt khản trương của hắn, Mặc Kỳ Uyên khẽ cười một tiếng, cũng không nhiều lời nữa, mở miệng để người bên ngoài mang com vào. Hai ngày nay, hai người cùng tiến cùng lui, cùng ăn cùng ngủ, không khác mấy so với vợ chồng, sinh hoạt như vậy thật quá mức hoàn mỹ, quá mức hoàn mỹ lại càng khiến cho Mặc Kỳ Uyên sinh ra chút cảm giác sợ hãi khó hiểu.

Ngay khi màn đêm buông xuống, một lần nữa tất cả lại trở về sự yên lặng, lúc này Vân Chi ngồi ở mép giường, nhìn Mặc Kỳ Uyên đang ngủ say như hôn mê, cười dịu dàng, khuôn mặt trong ánh nến trở nên xinh đẹp.

"Người, cái tên ngốc này, nếu ta đã quyết định chuyện gì thì làm sao có thể vì người trông coi một tác cũng không rồi mà không làm nữa, hảo hảo mà ngủ một giấc đi, sau khi tỉnh lại không lâu ta sẽ trở lại." Vân Chi thấp giọng nỉ non, ngón tay nhẹ vuốt ve khuôn mặt hoàn mỹ, nghĩ đến có thể vì hắn làm một chút gì đó khiến trong lòng nàng có chút vui vẻ, hạnh phúc không rõ ràng.

Màn trướng bị xóc lên, Tần Lăng đi đến, hai mắt vô ý hướng về bóng dáng hai người ở trên giường, đề xuống sự chua xót trong lòng, thản nhiên nói: "Những thứ ngươi muốn ta đều đã chuẩn bị tốt, khi nào thì xuất phát?"

"Hiện tại!" Vân Chi đứng dậy, trên mặt đã đổi sang sự kiên định, nàng nhất định phải tìm ra băng thiềm.

Hai người theo ánh trăng điều khiển ngựa rong ruổi trong đêm, nghe nói sông Bàn Niết đã tồn tại mấy ngàn năm ở phía bắc núi Tây Kỳ, là một con sông lớn, trải dài mấy trăm dặm, có vô số nhánh sông, được Khâu Lệ tôn là thần sông, còn Hách Liên tôn là thánh sông, ngay cả Hoàng lăng cũng lựa chọn ở vùng phụ cận sông Bàn Niết, nghĩ đến sông Bàn Niết trong lòng bọn họ hoàn toàn có thể coi là thần thánh.

Đoán rằng ở đường lớn đến sông Bàn Niết sẽ có quân Khâu Lệ trông coi, hai người lựa chọn một con đường nhỏ, men theo núi Tây Kỳ rồi đi xuyên qua.

Ngay khi hai người mang theo bao quần áo không hề nhỏ đến bờ sông Bàn Niết thì mặt trăng đã lên cao rồi.

Vân Chi mở bọc quần áo ra, nhanh chóng làm công tác chuẩn bị, ở trên bờ sông tìm được mộ gốc cây vô cùng to lớn, đặt hai sợi dây thừng ở phía trên, một dây đưa cho Tần Lăng. Tần Lăng cũng không nói nhiều, học theo Vân Chi, buộc chặt dây thừng ở bên eo mình.

"Ăn viên thuốc này vào, còn cái hà bao này thì cầm ở trên tay, nếu khó thở thì mở nó ra." Vân Chi đưa đến một viên thuốc và một cái hà bao rồi căn dặn cẩn thận, đây là nàng dùng loại cây ở trong khu rừng ủy di ấy chế tạo ra, những loại cây này không thể không thở mà vẫn sống được, vậy thì chắc chắn nó có thể tự sản sinh ra đường khí, dùng nó làm bình đường khí không thể tốt hơn.

Tần Lăng gật đầu đồng ý, vừa học Vân Chi chụp cái gì đó vào mắt, sau khi trang bị xong, hai người ở trong màn đêm gật đầu với nhau, chỉ nghe hai tiếng "Ừm Ừm", cứ như vậy hai người lặn xuống dòng sông.

Vừa đi vào trong lòng sông, lập tức hai người bị nước sông lạnh lẽo làm cho đông lạnh, run rẩy bầy, lạnh giá trong nháy mắt truyền đến tứ chi. Nước sông Bàn Niết quả nhiên vô cùng lợi hại! Trong lòng Vân Chi giật mình, nhưng cũng càng thêm cao hứng kích động, nước trong sông càng lạnh, vậy thì khả năng băng thiềm kia tồn tại là cực lớn!

Hai người bơi thẳng tắp xuống phía đáy sông, giống như hai con cá nhỏ đang tìm tòi nghiên cứu bí mật dưới đáy sông, tha hồ tự do, Vân Chi nhìn kỹ năng lặn của Tần Lăng, âm thầm khen ngợi, kiếp trước nàng là thành viên đội bơi lặn nghiệp dư, không ngờ rằng Tần Lăng ở cổ đại cũng có suy nghĩ đi luyện tập kỹ năng lặn như vậy.

Ở trong lòng sông mới chỉ một phút, từ từ áp lực trong nước khiến Vân Chi sắp thở không nổi. Đột nhiên, phía trước có một luồng ánh sáng nhiều màu lóe lên nhấp nháy, phản chiếu uốn lượn trong làn nước trong suốt, ánh sáng lóng lánh làm mắt hai người có chút cảm giác đau đớn. Trong lòng Vân Chi vui vẻ, đây là loại san hô bồi đắp Tứ Xuyên có thể phát ra ánh sáng, không ngờ là loại chỉ có ở trong biển lại có thể xuất hiện ở trong lòng sông này, quả nhiên không phải là con sông tầm thường! Nếu thấy được những thứ này, vậy thì chắc chắn là gần đến đáy sông rồi!

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Q.2 - Chương 8: Đáy sông Bàn Niết

Vượt qua luồng ánh sáng nhiều màu sắc đẹp mắt, hai người an toàn chạm đất, mềm mại giống như đứng trên bông, hai người chậm rãi bước đi, khắp nơi xung quanh đều là cảnh sắc đạt đến cảnh giới mỹ lệ như tiên, san hô mà tím, sò biển màu trắng, cá con sông như phát ra ánh sáng nhiều màu, vô số con cá vàng bơi lội phát ra ánh sáng, trong lúc này ánh sáng chói rọi khiến cho hai người trở nên hoa mắt, đã sớm quên đi sự lạnh lẽo xung quanh mà hưởng thụ, cảm nhận vẻ đẹp tuyệt mỹ xung quanh.

Vân Chi nhàn tản, lững thững đi thẳng, nhưng vẫn không quên cẩn thận xem xét tình hình xung quanh, theo như cảm quan của cơ thể càng chú ý hơn đến phương hướng rét lạnh hơn, dõng bước đi về hướng đó. Đột nhiên, góc áo bị một người kéo lại, Vân Chi nhìn theo hướng tay Tần Lăng chỉ, chỉ thấy bên kia có hơi nước đi ra đi vào, bọt khí tinh mịn giống như là có hơi thở của con người.

Hai người bước nhanh về hướng đó, đã thấy trước mặt có một cái cửa đá lớn từ xa xưa, phía sau hẳn là có mật thất. Mà trong nước lại có thể có mật thất, thật sự là quá mức quý dị, hai người liếc nhau, hạ mắt xuống, vẻ kinh ngạc không cần nói cũng hiểu.

Chẳng lẽ bên trong này còn có kho báu hay sao? Đáy lòng Vân Chi âm thầm suy đoán. Mà càng kỳ quái hơn là cửa đá này lại có thể tồn tại trong nước một thời gian rất lâu nhưng vẫn không có vẻ bị ăn mòn, vẫn chắc chắn, uy nghiêm như cũ, nhất định bên trong có huyền cơ, hai người đối diện gập đầu, cùng nhau tiến lên thử đẩy mạnh nửa cửa đá, lại thấy cửa đá không nhúc nhích một tí nào.

Vân Chi không dùng sức đẩy cửa nữa, lùi lại tinh tế quan sát cái cửa, nếu là cửa đá thần bí như vậy thì nhất định sẽ có một cơ quan làm chìa khóa. Tìm rất lâu cũng không thấy bên cạnh cửa đá có nơi nào đặc biệt, trong lòng lo lắng, chẳng lẽ cửa đá này phải dùng sức người mới có thể mở được hay sao?

Cúi đầu trầm tư, trong lúc vô tình nàng nhìn trên mặt đất có một hình vẽ kỳ quái hấp dẫn ánh mắt, hình vẽ kỳ quái trên mặt đất giống như nhiều chuyện đồ, có hai mặt tương tự như âm và dương, hơn nữa còn có tám quẻ khác hoàn toàn với hình vẽ, đá vắng đám rêu xanh bám vào hình khắc trên đá, sau khi nhìn kỹ có thể thấy hình ảnh thần thú rất chân thật, một con rồng và một con phượng, rồng hung dữ khí thế bức người, phượng mỹ lệ đứng đầu thiên hạ.

Rõ ràng chỉ là hình khắc trên đá mà thôi nhưng lại có thể trông chân thật như vậy, vật như vậy giống như không nên tồn tại trên thế gian. Không biết như thế nào, Vân Chi tự cảm thấy bị nó hấp dẫn, từ từ khom người xuống, một tay nhẹ nhàng lướt qua hình long phượng khắc trên phiến đá, giống như cảm nhận được lịch sử lâu đời trên tảng đá vắng vẻ, từ nơi nào đó trong đáy lòng liên tục kêu lên.

Ngay khi nàng vuốt ve đến hình ảnh phượng thì có dị biến nảy sinh, đột nhiên hình tròn khắc trên đá phát ra ánh sáng màu vàng chói lọi, trong làn nước trong suốt ánh sáng phản xạ lại trở nên vô cùng chói mắt, khiến cho tất cả còn cá xung quanh đều tránh không kịp, ánh sáng giống như không gặp phải sự ngăn cản nào thẳng tắp vọt lên trên mặt nước.

Cửa đá vốn yên tĩnh giờ cũng bắt đầu rung rung, phát ra âm thanh ù ù ầm ầm, ánh mắt hai người chăm chú nhìn vào cửa đá, cũng không tránh né.

Đột nhiên, cửa đá ầm ầm mở rộng ra, không đợi hai người mừng rỡ mà tiến lên thì phía trước mặt phóng đến vô số đoạn kiếm băng, đánh thẳng về phía hai người, trong lúc này, cục diện trở nên vô cùng rối loạn.

Doanh trại Mặc Kỳ.

Mặc Kỳ Uyên không phải tự nhiên tỉnh mà là giật mình tỉnh lại.

Ngay khi thần thức của hắn trở nên tỉnh táo trở lại vẫn không ngờ rằng mình vẫn bị Vân Chi dùng thuốc mê lừa gạt. Trong khi hôn mê hắn vẫn nghe thấy lời Vân Chi nói nhưng làm thế nào cũng không thể phá tan được tính của loại thuốc mê chết tiệt này, hiện tại hắn đương nhiên phải nhanh chóng đuổi theo, chưa cần nói đến đáy sông Bàn Niết nguy hiểm cỡ nào, quan trọng hơn là, sông Bàn Niết vẫn được Hách Liên chọn làm nơi thánh cảnh, giả như có tự tiện xâm nhập vào thì không dễ gì có thể thoát ra.

"Uyên! Vân Chi lấy nữ điệp đi làm cái gì?!" Ngay khi Mặc Kỳ Uyên vừa đứng lên, đã nhìn thấy Công Ngọc Viêm Bàn như gặp phải quỷ chạy vào: "Vân Chi vậy mà dám hạ thuốc mê đối với ta."

"Đừng nói nhảm nữa, mau nói cho ta biết có biện pháp nào hiện tại có thể khiến công lực của ta tạm thời tăng lên không?"

"Tăng lên? Làm gì mà muốn công lực tăng lên?" Nhìn khuôn mặt ngày càng thối của Mặc Kỳ Uyên, như là nhớ ra cái gì: "Đúng rồi, hôm nay ta mới từ nữ điệp chế ra cái này, ngươi thử xem!"

Mặc Kỳ Uyên cũng không để ý gì thêm, tiếp nhận lấy viên thuốc của hắn rồi uống vào, nhắm mắt lại điều tức lại cơ thể. Cau mày, dơ tay lên điểm mấy huyệt lớn quanh mình, đem công lực toàn thân cố gắng bức đến đan điền, rồi điểm huyệt trối chặt lại.

"Ngươi làm gì vậy? Ngươi không muốn sống nữa sao! Muốn đem tất cả công lực tập cả đời chỉ sử dụng mấy giờ thôi sao? Ngươi chẳng lẽ không biết là

như thế này có thể khiến toàn bộ công lực bị biến mất hay sao? Thân người lại vẫn đang trúng kịch độc, chẳng lẽ hiện tại có người gọi người ra chiến trường sao?" Công Ngọc Viêm Bản cấp bách dậm chân, đáng vẻ hần như thế này giống như muốn hủy hoại thân thể mình, đến lúc đó ngay cả mình cũng không có khả năng chữa trị nữa a!

Mây Mặc Kỳ Uyên khóa chặt không nói lời nào, lời Công Ngọc Viêm Bản cùng đi ra ngoài: "Không cần nói lời vô nghĩa, Vân Chi đến sông Bàn Niết tìm bằng thiềm, chúng ta phải nhanh đi đến đó, nơi đó quá nguy hiểm!"

Ngoài trường bình minh bắt đầu lên, sắc trời có chút xám xịt như thấm vào lòng người, càng khiến đáy lòng Mặc Kỳ Uyên càng trở nên lo lắng, sợ hãi.

Sừng sốt hồi lâu, mãi đến khi đi theo Mặc Kỳ Uyên ngồi trên lưng ngựa, cuối cùng Công Ngọc Viêm Bản cũng phản ứng kịp, nhanh chóng thúc ngựa vượt lên phía trước Mặc Kỳ Uyên, giọng nói kinh hãi kêu lên: "Nàng dám đi vào trong đó, nếu bị người Hách Liên quốc tóm được, khẳng định sẽ đem nàng ra ngũ mã phanh thây a!"

Thấy Mặc Kỳ Uyên cũng không để ý đến hần, Công Ngọc Viêm Bản đành phải vội vàng thúc ngựa đuổi theo, cúi đầu bắt đầu dĩ thử dài, phu thê hai người này không ai chịu để người khác bắt lo lắng hơn, hai người bọn họ đều thích để cho chính mình rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm như vậy sao? Thật không biết hai người này đang suy nghĩ cái gì nữa, một người thì không chút để ý đi vào nơi nguy hiểm, một người thì không để ý đến tính mạng đi cứu, kết quả nếu không tìm thấy bằng thiềm thì còn không phải là công dã tràng hay sao?

Tốc độ hai người rất nhanh, chọn tuyến đường gần nhất, ước chừng chỉ một chốc đã chạy đến sông Bàn Niết. Mặc Kỳ Uyên nhanh chóng thấy cái cây có quần hai sợi dây thừng, suy nghĩ một lúc, không nói hai lời nhảy vào trong lòng sông.

Công Ngọc Viêm Bản muốn ngăn cản hần nhưng lời nói còn đang mắc kẹt ở cổ họng thì đã không thấy tăm hơi người trước mắt đâu, thấp giọng mắng một tiếng, rồi cũng theo bóng dáng kia mà nhảy xuống sông, thật không biết có nên tiếp tục đi cùng hai người kia nữa không, nếu không thì mạng nhỏ của hần có thể bảo đảm được bao lâu a?

Hai người men theo dây thừng, rất nhanh đã đi đến đáy sông, nhất thời cảm thấy thở có chút khó khăn, nín thở bơi xuống đáy sông, lúc này cho dù công lực hai người thâm hậu cũng có chút không thể chịu được, càng lo lắng hơn cho Vân Chi của bọn họ rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì.

Ngay khi hai người vừa tiến vào trong nước, mặt nước vừa mới khôi phục lại sự tĩnh lặng, bên bờ giữa lúc sắc trời còn mờ đục đột nhiên xuất hiện một bóng dáng, theo như ánh sáng phản chiếu có thể thấy kia chính là Khâu Lệ Thương Kinh!

Ánh mắt sáng như sói, sáng ngời, tàn nhẫn, mắt thấy trên mặt nước hiện lên mấy tia màu sắc kích động tiến lên, không khỏi khẽ nhíu mày.

"Bọn hần đến sông Bàn Niết làm cái gì? Chẳng lẽ dưới đáy sông này có gì cơ mật sao? Chẳng lẽ họ và Hách Liên lại có loại quan hệ nào bí mật sao!" Thấp giọng nỉ non vài câu, Khâu Lệ Thương Kinh đối với hành vi kỳ quái của hai người cảm thấy cực kỳ nghi hoặc.

Hần chỉ chờ mong một trận chiến kịch liệt, nhưng không đại biểu cho việc hần quên kẻ thù của hần chính là Mặc Kỳ và luôn thời khắc phải đề phòng đối phương phản công! Chẳng lẽ muốn giữ lại chiêu cuối sao! Hơn nữa nếu bí mật lưu truyền nhiều năm ở sông Bàn Niết có thể giải thì tự nhiên cũng khơi lên sự hứng thú của hần!

Phía chân trời dần dần đã có ánh sáng, lúc này mấy người đều đã chìm sâu dưới đáy sông, đáy sông Bàn Niết như một con sông ngầm, vô cùng quý dị! Một đám người ngăn cách với thế giới bên ngoài, bắt đầu hành trình bất thường dưới đáy sông sâu thẳm, thần bí.

Hách Liên quốc vốn dĩ không có bất kỳ hành động nào nhưng khi mạch nước sông Bàn Niết bắt đầu khởi động thì cũng đầu chìm sâu vào vòng xoáy.

Lúc đó ở Hoàng cung yên tĩnh vào sáng sớm của Hách Liên, Hách Liên Diệp vừa mới đứng dậy chuẩn bị vào buổi triều sớm thì bị một tiếng kêu to làm lộn xộn cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi bình thường của hần.

"Bầm! Thái tử, đột nhiên đá Niết Trùng phát ra ánh sáng màu bạc, chấn động kịch liệt, chỉ sợ là có kẻ xấu đã xông vào sông Bàn Niết!"

Tình hình mạch truyện có vẻ càng hấp dẫn hơn. Ta cũng bị cuốn theo nên sẽ đọc đến đâu edit luôn đến đó! Được chương nào thì up lên luôn! Mấy hôm nay mình chăm chỉ để sự luôn!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.2 - Chương 9: Hoàng lăng Hách Liên

"Bầm! Thái tử, đột nhiên đá Niết Trùng phát ra ánh sáng màu bạc, chấn động kịch liệt, chỉ sợ là có kẻ xấu đã xông vào sông Bàn Niết!"

Giống như là có chuyện vô cùng khẩn cấp quan trọng, người tới không hề cần thông truyền, đứng ngay phòng ngoài lớn tiếng bẩm báo. Quả nhiên, bóng

người màu đen sau khi nghe xong sắc mặt đại biến, sông Bàn Niết là thánh sông ở Hách Liên quốc mấy trăm năm qua vẫn bình yên vô sự, sao đột nhiên lại bị kẻ xấu xâm nhập, đương nhiên là chuyện đại sự khẩn cấp!

Hách Liên Diệp bước nhanh về phía cửa, đen mặt nói: "Nhanh đi mở cửa Thông Bàn, bản Thái tử sẽ đi qua nhìn một chút, người đi bẩm báo Phụ vương bảo hần không cần phải lo lắng!"

Khi bọn hần đi đến cửa Thông Bàn, đá Niết Trùng đã khôi phục sự yên lặng, nhưng vẫn có thể nhìn thấy tro bụi xung quanh nó rơi xuống khi nó bị chấn động, chỗ kia vẫn còn ần ần ánh sáng màu vàng đầy bất an. Hách Liên Diệp cau mày, đá Niết Trùng là vật được truyền lại từ trăm ngàn năm qua của Hách Liên, là thánh vật hấp dẫn linh khí cùng với sông Bàn Niết, gần trăm nay nay chưa từng có bất kỳ sự xao động nào, giờ phút này lại xao động như vậy, là ai lại lớn mật như vậy, dám xông vào sông Bàn Niết?

"Bản Thái tử đi vào trước, người đi mời Hộ Hà Trưởng lão đến đây, nói là sông Bàn Niết có hiện tượng quái lạ!" Hách Liên Diệp quay đầu phân phó đối với người bên cạnh, rồi thì triển khinh công tiến vào thạch đạo thâm u lạnh lẽo kia.

Hần từ khi còn bé đã biết sông Bàn Niết chính là thánh địa của Hách Liên quốc, thậm chí Hoàng lăng cũng được đặt ở đáy sông, chính là biểu hiện cho Hoàng tộc Hách Liên thế sông thế chết bảo vệ thần linh sông Bàn Niết. Nhưng chính hần cũng không biết rốt cuộc nó tồn tại sức mạnh to lớn đến mức nào.

Mọi người Hách Liên quốc đều biết một truyền thuyết về sông Bàn Niết, sông Bàn Niết chính là nơi bảo vệ Phượng Hoàng, hai vị thần Phượng Hoàng nhập vào Bàn Niết, rửa sạch đài hoa, tiếp nhận thần lực của tinh hoa vạn vật, tạo phúc cho đất trời, thành tựu vang danh khắp thiên hạ! Nhưng mà, đó cũng chỉ là một truyền thuyết, nhưng lại khiến cho hàng trăm ngàn năm qua Hách Liên đều tin tưởng vững chắc thì không thể nghi ngờ, vì thế mà có một bộ tộc do Hộ Hà Trưởng lão đứng đầu, nhiều thế hệ nối tiếp nhau bảo vệ sông Bàn Niết.

Cũng vì truyền thuyết này mà mỗi lần Hoàng tộc Hách Liên có một người sắp lên ngôi đều muốn cử hành nghi lễ long trọng ở sông Bàn Niết, chính là để nghiệm chứng truyền thuyết có thật hay không, để có thể trở thành long phượng của nhân gian, mà hần, không lâu sau đó cũng phải chịu sự nghiệm chứng không hề thú vị này!

Chỗ này cũng không phải là đáy sông Bàn Niết mà là Hoàng lăng của Hoàng tộc Hách Liên. Kỳ thật, trừ bỏ Hộ Hà Trưởng lão của bộ tộc đó ra thì ngay cả hần là Thái tử mà cũng không biết nơi nào mới chính là nơi quan trọng và thần bí nhất, chỉ biết là, mọi cái ở đây đều lộ ra vẻ quý dị!

Sau khi kính bái tẩm đá ngọc lạnh lẽo phía ngoài cung, rồi dơ tay lên vận khí xoay tròn viên đá trên cửa, cửa đá chậm rãi mở ra, đập vào mắt là những cái quan tài bằng đá màu xanh yên tĩnh, lạnh lẽo, bên trong chính là nơi yên nghỉ của tất cả các tiền bối của Hoàng tộc từ khi khai quốc đến nay.

Chỉ thấy những tử thi này chỉ như đang nằm ngủ, nếu không có lớp băng sương ngưng đọng lại trên cơ thể thì chắc chắn người khác không thể nhận ra đây là những người đã qua đời, quả nhiên là sự lạnh giá quý dị. Nghe nói những thi thể đặt trong Hoàng lăng Hoàng tộc Hách Liên ở đáy sông Bàn Niết đều còn nguyên vẹn không hư tổn gì, người ngoài đều biết thánh sông Niết Bàn đã cảm tạ sự chân thành việc bảo vệ của Hoàng tộc, phát huy thần lực mà tạo ra nơi này nhưng hần lại không cho rằng là như vậy!

Chậm rãi đi đến phía sân khấu trên cùng, nhìn vào vật thể đang được bảo vệ trong chậu đá cao kia, dường như đang ngủ mà vẫn phát ra ánh sáng màu xanh, hoàn toàn thu hút không giống như bất kỳ hòn đá nào trong lăng mộ. Mà hần biết, chính là cái này, nhờ nó mà toàn bộ người chết trong Hoàng lăng mới có thể nguyên vẹn một cách quý dị như vậy.

Đây cũng chính là thánh vật mà thế gian cho rằng đã biến mất - băng thềm!

"A!" "Vân Chi!"

Đột nhiên, bên tai truyền đến hai tiếng hét lên ngăn ngừi, kinh hãi qua đi, Hách Liên Diệp với dáng vẻ run sợ xoay người, đồng thời tập trung nội lực vào tay, toàn thân cảnh giới.

Mà vừa đứng lúc xoay người lại chỉ thấy hai cái bóng một xanh một trắng lần lượt rơi xuống từ trên không trung, rơi xuống đến trên mặt đất xong mới ổn định lại thân thể. Không ngờ đến là thật sự có người xông vào, theo như hần biết nơi này cũng không có cửa nào khác để vào, hai người này làm sao mà tự nhiên có thể xuất hiện?!

"Các người là ai? Xâm nhập thánh địa của Hách Liên chúng ta là muốn gì?" Không đợi đến khi Vân Chi và Tàn Lăng đứng vững, hai tay Hách Liên Diệp vung ra một luồng khí màu tím vây hai người lại, giọng nói dịu dàng, kiều ngạo hoàn toàn không phù hợp với khí thế âm trầm muốn giết người trên mặt!

Vân Chi vừa mới rơi xuống, trong lúc choáng váng từ từ tỉnh lại, thì ngay lập tức bị một đòn sát khí trấn trụ, nhưng cũng chỉ gây người trong một khắc, trên mặt đã lại khôi phục vẻ bình tĩnh thường ngày, thậm chí còn có chút hứng thú khiến cho Hách Liên Diệp đang nhìn nghi ngờ chăm chăm Vân Chi.

Ánh mắt từ từ di chuyển đến Hách Liên Diệp đang vây khốn bọn họ, nhìn qua giống như một thư sinh nho nhã, tuấn lãng phi phàm, nhưng ở giữa con người âm trầm khó đoán kia lại cho người ta cảm giác nhanh nhạy, mạnh mẽ, Vân Chi biết, người đàn ông này chính là trong ngoài bất nhất!

"Chúng ta gặp phải cơ quan mới rơi nhầm vào đây, nếu người đồng ý buông tay, chắc chắn chúng ta sẽ lập tức biến mất." Cướp lời Tàn Lăng mở miệng trước, Vân Chi thần nhiên nói, vẻ mặt không biết sợ, dáng vẻ giống như chỉ đến nơi này tản bộ vậy.

Nàng thật sự đúng là không biết làm sao lại rơi vào đây, chỉ nhớ rõ là sau khi hai người tránh được những mũi tên nhọn kia, nhân cơ hội tiến vào hang động tối tăm kia, vào bên trong lại thấy nó chia ra làm hai động đá, hai người cũng không tách ra để hành động mà đồng loạt tiến vào cái bên phải, chỉ vì cái bên phải truyền ra một trận gió lạnh khiến Vân Chi không chút đắn đo quyết định đi vào. Ai ngờ, chưa đi được mấy bước trong bóng đêm thì hai ngư

bước phải không khí, cứ như vậy ngã thẳng xuống dưới.

Nghe thấy giọng nói của Vân Chi, Hách Liên Diệp hơi kinh ngạc, không ngờ đó lại là một nữ nhân, nếu không phải nàng mở miệng nói chuyện, thì chắc hẳn không thể nghĩ đến cái người đang bình tĩnh, thản nhiên trước mặt này lại là một nữ tử?! Tuy nhiên, mặc kệ là nam hay là nữ, đã vào đến được Hoàng lăng này thì nhất định không phải là người bình thường!

Bàn tay Hách Liên Diệp còn chưa thu liễm, trên mặt không hề dao động, hiển nhiên là không tin lời nói của Vân Chi: "Làm lơ tiến vào? Hừ! Sông Bàn Niết là thánh sông của Hách Liên ta, không phải người tầm thường thì không thể đi vào, chẳng lẽ các người có khả năng chọn đúng thánh sông để nhảy sông tự vẫn sao?"

"Ai, không ngờ lại bị người đoán đúng." Vân Chi như có nỗi lòng riêng than thở một hơi, trả lời một cách trôi chảy, một tay ung dung thản nhiên dựa vào phía sau Tần Lăng, trên mặt vẫn là biểu tình bi thương: "Không ngờ đến con sông thối nát này tìm đến cái chết cũng không được! Cũng được thôi, dù sao cũng là nhảy sông tự tử, giờ trở thành tặc nhân bị giết chết cũng không khác là mấy, đến đây đi!"

Tiếng nói vừa dứt, Vân Chi vội kéo người Tần Lăng cùng tiến về phía trước, giống như thật sự muốn cầu một cái chết thật nhanh!

Khóe miệng Hách Liên Diệp co rút nghe nàng tự lảm bảm, lại không ngờ rằng thật sự nàng lại tiếp lời một cách như vậy, ngạc nhiên khiến bàn tay đang vận khí hơi run lay bầy, mà đúng lúc run run này, hai người nhanh chóng thoát thân ngay dưới bàn tay hắn, tiếp theo đồng loạt tiến công về phía Hách Liên Diệp, khi hai người đồng loạt công kích, Hách Liên Diệp bị hai người vây khốn, chỉ có thể thủ chứ không thể tấn công.

Thấy một mình Tần Lăng có thể đối phó với hắn, Vân Chi bứt ra rồi kêu lên: "Tần Lăng, người đối phó với hắn, ta đi tìm băng thiềm!"

Tuy rằng đang chăm chú đối phó với nam nhân này nhưng nàng vẫn nhớ rõ mục đích đi đến đây, rõ ràng cảm nhận được nơi này còn lạnh hơn nhiều so với bên ngoài, cho nên, khả năng băng thiềm ở nơi này là vô cùng lớn!

Nghe thấy hai chữ băng thiềm, trong lòng Hách Liên Diệp kinh hãi, thì ra hai người này là vì băng thiềm mà đến! Không được, băng thiềm là thánh vật duy trì Hoàng lăng, tuyệt đối không thể để cho người khác lấy đi! Chiêu thức trên tay càng thêm mãnh liệt, thẳng thắn muốn đánh lui đối thủ rồi đến gần căn Vân Chi lục soát tìm thứ kia!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Q.2 - Chương 10: Phụng Hoàng Thần thú

Vân Chi thoát thân ra, dạo một vòng xung quanh, lúc này mới phát hiện thì ra nơi này chính là Hoàng lăng trong truyền thuyết, mà tử thi bên trong lại hiển nhiên là bị đóng thành băng nên mới có thể nguyên vẹn không hao tổn gì!

Hoàn toàn không thèm để ý hai người đang đánh nhau kịch liệt bên cạnh, Vân Chi đứng yên tại chỗ, nhắm mắt lắng lắng xác định hướng mà dòng khí rét lạnh này phát ra. Rồi đột nhiên hai mắt mở to, lập tức đi về phía trên cùng, khi nhìn thấy trên đài cao có một cái chậu đá màu đen, hai mắt Vân Chi sáng lên, vật thể màu băng lam bên trong kia không khác gì so với Công Ngọc Viêm Bản miêu tả, chắc chắn đây chính là băng thiềm rồi!

Kích động qua đi, trước hết tay bắt đầu mờ mẫm, nhưng tay còn chưa đến gần đến cái chậu đá màu đen thì đã bị một cỗ hàn khí tỏa ra làm bị thương, lạnh như vậy nhưng lại giống như lửa thiêu, mà lúc này ngón trỏ khi chưa bị đóng băng lập tức nhanh chóng về ra một lỗ hồng trên thân thể băng lam kia, ngay cả máu cũng không chảy ra một chút nào!

"A! Thì ra là vẫn còn ngoan cố sao?" Vân Chi lạnh lùng khế hừ, từ bên hông lấy ra một cái hộp, chậm rãi mở ra hướng về phía băng thiềm, mà bên trong chính là nữ điệp mà Khâu Lệ Thương Kinh mang đến.

Hộp vừa mở ra, nữ điệp bên trong dường như trở nên vô cùng sợ hãi, ngoan ngoãn thu vào tất cả hàn khí xung quanh thân, mà đồng thời, băng thiềm đang nằm sấp không động đậy trong chậu đá dường như bắt đầu xao động vui mừng, từ từ thân thể to mọng không cần nhìn mà bắt đầu nhúc nhích, hai mắt say mê hướng di chuyển về phía về cái hộp, nửa ngủ nửa tỉnh giống như một con người lười biếng bị mỹ thực dụ dỗ, đáng vẻ vừa đáng yêu vừa đáng giận kia làm cho Vân Chi tự giác cong khóe môi lên.

Mà theo sự di chuyển chậm rãi của băng thiềm, dòng khí bên trong Hoàng lăng cũng bắt đầu không yên, lắc lư theo, dòng khí rét lạnh giống như gặp phải chuyện gì đó, bắt đầu di chuyển bừa bãi trong không khí, dẫn đến một trận gió lạnh bên trong, những chiếc quan tài bằng đá vững chắc bị thổi trúng cũng bắt đầu rung rung!

Hách Liên Diệp đang cố gắng đỡ sức cùng Tần Lăng thì phát hiện Vân Chi có thể khiến băng thiềm ngủ say ngàn năm xao động, vô cùng kinh ngạc và lo lắng, trong lòng biết hẳn không thể tiếp tục vừa ngăn cản đối thủ vừa đối phó với người đàn ông này, đột nhiên nghiêng người ra một chiêu sáng chói, thừa lúc Tần Lăng bị dính chương, xoay người đi đến trên bàn, một chương đánh về phái Vân Chi.

Dính một chương như vậy của hắn, băng thiềm vừa chuẩn bị bỏ vào trong hộp liền rơi thẳng xuống đất, trốn đi, cái hộp chứa nữ điệp trong tay Vân Chi cũng rơi xuống đất, Vân Chi oán hận nhìn về phía kẻ quỷ rối Hách Liên Diệp, xem ra nếu không giải quyết nhanh nam nhân khó chơi này, nàng không

thể bình yên mang băng thêm đi!

Không cần tiếp tục để ý băng thêm và nữ điệp như lão ung chơi đùa gà con ở trên mặt đất, hai người đồng thời tấn công Hách Liên Diệp, Hoàng lăng vốn luôn khép kín giờ lại hình thành tình huống vô cùng quỷ dị, ba người hoàn toàn mặc kệ đánh đổ những vật xung quanh, điên cuồng đánh nhau!

Mà lúc này, Mặc Kỳ Uyên và Công Ngọc Viêm Bản đi dọc theo theo dây thừng đến chỗ cửa đá, phát hiện dây thừng bị đứt ở nơi này, phát hiện ở mặt đất trước cửa đây băng tiến dọa hai người nhảy dựng lên, rồi phát hiện ra trên mặt đất không có vết máu nào thì hai người mới đưa trái tim trở lại cơ thể, cố gắng tìm phương pháp đi vào bên trong.

Mặc Kỳ Uyên nhanh mắt nhìn thấy một đám rong rêu bị đá văng trên mặt đất và một phiến đá cực kỳ bất mắt, chân mày giật giật, nhanh chóng ngồi xổm xuống, tay bắt đầu mò mẫm đi lên, muốn nhìn một chút xem có cơ quan gì khác không, lại phát hiện ra trừ bỏ những hình khắc chân thực, sinh động được khắc trên đá này ra thì căn bản không có cái gì, đúng lúc hần đưa tay ra thì cửa đá lại âm âm mở rộng ra.

Hai người ngẩn người, chỉ thấy miệng cửa đá mở rộng, ở cửa dường như có một tầng khí bảo vệ, không có bất kỳ tôm, cá hay nước có thể lọt vào, nhưng cũng không có vũ khí nào bắn ra, nhớ đến Vân Chi đã đi vào trước, có lẽ cơ quan đã bị phá.

Từ từ đi vào theo hướng ánh sáng, quả nhiên bên trong giống như thế giới trên mặt nước, không có nước, có không khí và ánh sáng, giữa bóng đêm hai người vẫn như đang được chiếu sáng, tự nhiên bước nhanh đi về phía trước, mãi đến khi phía trước có hai lối hang động thì mới dừng bước, hai tay Mặc Kỳ Uyên đánh một chuông hướng về phía hai cửa động, sau khi giờ giây lát, mỗi một cái động đều không có khí bắn ngược trở ra, hai người cũng không cần nói gì thêm, nhìn nhau gật đầu, mỗi người tiến về phía một cái hang động.

Mặc Kỳ Uyên một mình đi trên đường động đá hắc ám, âm u, toàn thân cảnh giác cao độ.

Đột nhiên, mấy thạch nhũ phía trên bắn ra vô số mũi tên, hần xoay người tránh né thì đột nhiên mặt đất dưới chân vốn trơn nhẵn lại không còn nữa, mắt thấy mình chuẩn bị rơi xuống phía dưới, Mặc Kỳ Uyên nhanh chóng bắt lấy phiến đá đang rơi xuống, thân thể nhẹ nhàng mượn lực hướng lên trên, nhưng mà những mũi tên cứ liên tục bắn xuống giống như muốn buộc Mặc Kỳ Uyên phải rơi xuống, từ đầu đến cuối giống như có mắt cứ nhắm thẳng Mặc Kỳ Uyên mà phóng đến!

Không có biện pháp khác, hần đành phải buông tay để mình rơi xuống động đá phía dưới, nhưng cái động đá phía dưới này lại rất sáng sủa, cực kỳ kỳ quái, mang theo ánh sáng màu vàng giống như được sinh ra từ chính bản thân nó, mang trong đó thể lực thần thánh, chiếu vào mắt người gây cảm giác đau đớn. Mặc Kỳ Uyên nhìn một vòng xung quanh, bất ngờ phát hiện ở phía trước có một tảng đá lớn dày dựng thẳng đứng, trên đó có khắc hình hai thần thú khổng lồ, lại vừa vặn giống với hình khắc ngoài cửa đá, nhưng nó lại càng chân thật hơn, tản ra ánh sáng màu vàng sáng ngời, chiếu sáng tất cả bên trong.

Xung quanh có đủ loại chim thần thú điêu khắc đá nằm kín trên mặt đất, có rất nhiều loại tưởng như chỉ có thể nhìn thấy ở trong sách, lúc này dường như nó đang tồn tại một cách chân thật, phía đối diện phiến đá có một vòng thần thú đứng cạnh nhau cúi đầu thân phục, suy đoán, có lẽ khắc trên đá chính vua của muôn loài, có lẽ chính là Thượng Cổ Phượng Hoàng Thần Thú!

Sau khi bị cảnh tượng nghiêm túc đồ sộ này làm cho kinh ngạc, Mặc Kỳ Uyên không tiếp tục để ý đến những điều khắc đá này nữa, đi vòng vòng xung quanh tìm kiếm đường ra, nhưng lại có một phát hiện kỳ lạ, cái miệng hang vừa rơi xuống lúc này giống như chưa bao giờ xuất hiện, biến mất một cách hư vô, mà xung quanh lại không có bất kỳ đường ra nào khác.

Đột nhiên, nghe đâu đó có tiếng binh khí va chạm cùng tiếng đánh nhau truyền đến, đưa lỗ tai để sát vào tường đá yên lặng nghe, quả nhiên là âm thanh từ cách vách truyền đến, mà đó chính là tiếng phát ra từ Khấp Linh kiếm vật tùy thân của Vân Chi.

Suy đoán có lẽ Vân Chi đang giao đấu cùng người nào đó ngay bên cạnh, Mặc Kỳ Uyên không thể tiếp tục bình tĩnh, cũng không thêm để ý xem Vân Chi có nghe được hay không cứ thể lớn tiếng gọi thật to, vừa gọi to vừa bắt đầu mò mẫm trên những miếng thạch bích xem có cửa ra nào hay không.

Gọi hồi lâu mà phát hiện đối diện không hề đáp lại!

Đoán rằng Chi nhi có khả năng gặp nguy hiểm, mà hần đứng ngay bên cạnh lại không thể hỗ trợ, đột nhiên Mặc Kỳ Uyên nhanh chóng vận khí, rút kiếm ra khỏi vỏ, hung hăng đánh đến bức tường khắc đá!

Mà ngay khi kiếm vừa vung đến tường khắc đá, đột nhiên, ánh sáng màu vàng trở nên rét lạnh, từng đợt mạnh mẽ bức Mặc Kỳ Uyên lui về phía sau, liên tục lùi lại mấy bước mới ổn định bước chân, giật mình nhìn về phía bức tường đá.

Mà ngay khi hần nhìn đến, ánh sáng hiện ra, hiện tượng kỳ lạ cứ như vậy bắt đầu xảy ra!

Hình ảnh Phượng Hoàng khắc trên tường đá vốn khô khan, cố định thì thật sự trong nháy mắt biến thành hai thần thú rõ ràng ngay trước mắt, đi ra từ trên thạch bích, ánh sáng màu vàng tỏa ra càng thêm chói mắt, hoàn toàn không phải là ánh sáng đến từ nhân gian! Hai Phượng Hoàng Thần Thú bắt đầu bay lượn trong không trung rồi tạo ra những vòng lửa cháy sáng rực, nảy sinh những âm thanh chói tai như loài chim được giải phóng, âm thanh du dương mà bén nhọn ấy mà dường như lại vô cùng tuyệt mỹ, khiến cả động đá đều bắt đầu rung chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trên Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).



## Q.2 - Chương 11: Hộ hà trưởng lão

Hai mắt Mặc Kỳ Uyên bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sờ, chăm chú nhìn chăm chăm, nhưng vẫn bình tĩnh duy trì tư thế cảnh giác.

Mà ngay khi hai Phượng Hoàng Thần Thú vẫn đang đắm chìm trong thế giới của mình mà khiêu vũ là lúc đột nhiên Mặc Kỳ Uyên cảm thấy mặt đất dưới chân bắt đầu rung rung, cúi đầu nhìn xuống, giật mình không thôi!

Chỉ thấy tất cả điều khắc chim thần thú phía sau ở trên mặt đất đều bắt đầu nứt ra, những pho tượng đá cứ như vậy hủy diệt rồi lại trọng sinh, bất thành linh tất cả như được đổi một lớp vỏ mới!

Từ hàng trước đến hàng sau, từ cấp bậc cao đến cấp bậc thấp, cứ như vậy tất cả thần thú bắt đầu công việc quý dị, hoành tráng giống như đang nghênh đón Phượng Hoàng hiện thế!

Không thể tiếp tục ngồi chờ chết, Mặc Kỳ Uyên xoay người phi thẳng về phía tấm đá thạch bích đối diện, rót nội lực vào trong kiếm, một luồng ánh sáng màu tím huyền ảo hiện ra, mang theo khí thể hủy thiên diệt địa, muốn dùng sức người phá tấm thạch bích này.

Đúng lúc này, nhóm động vật thần thú trên mặt đất cũng nhận ra sự có mặt của kẻ ngoại lai Mặc Kỳ Uyên, cùng nhau gầm lên giận dữ, âm thanh sắc bén hòa với sự vui sướng khi được sống lại rồi lại phần nộ khi phát hiện có kẻ xâm nhập đáng sợ giống như muốn phá hủy toàn bộ động đá này! Tiếng gào thét đáng sợ như vậy khiến người ta cảm thấy sợ hãi giống như chúng muốn ném bỏ cả cái động đá này đi!

Năng lượng mạnh mẽ này vốn dĩ không thuộc về nhân gian! Mặc Kỳ Uyên vừa phải toàn tâm toàn ý phá hủy thạch bích, cũng vừa phải cố gắng bảo vệ tâm mạch, và che kín lỗ tai thì mới có thể bình yên.

Gào thét qua đi, nhóm thần thú muốn nhảy lên, muốn ăn tươi nuốt sống kẻ duy nhất dám xâm nhập này, đội hình khổng lồ như vậy khiến Mặc Kỳ Uyên phải nắm thật chặt kiếm trong tay, tính huống như này chỉ sợ ngay cả hãn cũng khó đối phó!

Đúng rồi, Vân Chi đang ở cách vách, bên môi nở ra một nụ cười vui mừng, giờ phút này hãn cảm thấy vô cùng may mắn là Chi nhi không ở cùng một chỗ với hãn để phải chịu cảnh khó khăn như thế này!

Vứt bỏ ý định phá hủy tấm thạch bích, Mặc Kỳ Uyên xoay người lại, trên mặt là biểu hiện đầy nghiêm túc, không biết sợ cũng không muốn sợ! Muốn nuốt hãn vào bụng sao? Chúng nó còn chưa có khả năng đấy!

Huyệt đạo và kinh mạch toàn thân cố gắng chống đỡ, hai tay mở ra thẳng tắp, phóng thích tất cả nội lực mạnh mẽ của hãn, huyền khí màu tím càng thâm đậm đà, âm u, vờn quanh thân mình hãn, sát khí chờ phát động vọt đến đám thần thú khiến bọn chúng đều bị dọa phải dừng lại vài bước, phát ra những âm thanh sợ hãi, những thần thú có vẻ có cấp bậc cao hơn tiếp tục tiến lên, tiếng gầm rú thị uy tiến công về phía hãn.

Một tiếng gầm nhẹ được phóng ra từ yết hầu, hai tay Mặc Kỳ Uyên mạnh mẽ vươn ra, huyền khí màu tím quanh thân đã sớm bành trướng đến mức khó có thể tiếp nhận thêm sức lực liên bắn ầm ầm về phía tất cả thần thú, so với lũ lụt thì đám thú dữ này còn khiến người ta sợ hãi hơn rất nhiều, sức mạnh phát ra ép tất cả đám mãnh thú hung ác đều phải dừng lại lùi về phía sau vài bước. Nhận ra được sức mạnh của Mặc Kỳ Uyên, nhóm thần thú đều đưa mắt nhìn nhau không dám tự tiện tiến lên phía trước, khí thế uy lực như thế không phải chúng nó có thể dễ dàng đối phó!

Đội ngũ thần thú khổng lồ nhanh chóng nán lòng đi xuống, khí thế cường đại như thế khiến toàn bộ động đá đều hoảng sợ, chấn động, run rẩy, cuối cùng cũng quấy rầy đến hai Phượng Hoàng Thần Thú đang thân mật với nhau!

Phượng Hoàng đang trong hoàn cảnh như thế mà bị quấy rầy lưu luyến nhìn nhau rồi tức giận vọt lên, tiếng kêu to lớn bày tỏ giờ phút này tâm tình thật sự tức giận.

Hướng nhanh về phía Mặc Kỳ Uyên, hai thú giống như cảm giác được cái gì, đột nhiên bắt đầu trở nên kích động, kêu lên vài tiếng rất to, hai bóng dáng màu vàng không hèn mà cùng múa may, nhanh như ánh sáng hướng trực tiếp về phía Mặc Kỳ Uyên!

Ánh sáng màu vàng nhanh chóng quét ngang qua, tất cả thần thú xung quanh đều nhanh chóng thu hồi lệ khí toàn thân, ngoan ngoãn nhường đường đi.

Mặc Kỳ Uyên chau mày, thoáng lộ ra sự đau khổ, vừa rồi hãn đã liều chết để độ sức, phóng thích tất cả nội lực trong cơ thể, giờ lại còn hai thần thú để vương này nữa, xem ra hôm nay hãn khó tránh khỏi kiếp này!

Hai Phượng Hoàng Thần Thú giống như hai đứa trẻ sinh đôi kết hợp lại rồi cùng nhau bay đến, ánh sáng màu vàng sang chói lên, căn bản không thể nhìn thấy bóng dáng tuyệt mỹ đó. Mà ngay khi vừa đến trước mắt Mặc Kỳ Uyên, hai bóng dáng màu vàng nhanh chóng tách ra, một cái bay vút qua khe mắt của hãn, đó là đường hướng về tấm thạch bích! Mặc Kỳ Uyên kinh sợ ngoài đầu lại thì đã thấy bóng màu vàng kia nhanh chóng đi xuyên qua tường đá, nhẹ nhàng giống như đi xuyên qua một nơi trống trải vậy, mà ngay khi bóng dáng đó vừa xuyên qua tường thì thạch bích vẫn là thạch bích, không hề có tí dấu hiện tồn tại nào!

Lúc này, Vân Chi không hề phát hiện ra những động tĩnh từ phía tường đá bên cạnh, ba người vẫn đang chiến đấu quyết liệt, mà lúc này Hách Liên Diệp phải chịu sự công kích từ hai người, cuối cùng không thể chống đỡ nổi nữa.

Đúng lúc hai bên muốn quyết định thắng bại thì một tiếng kêu to, sắc bén làm cả người đều hoảng sợ, trong nháy mắt thấy một luồng ánh sáng màu vàng



thay thế ánh sáng màu xanh của băng bên trong, mang theo khí thể mạnh mẽ hướng về phía ba người, bay vút qua giống như ánh điện vậy, không đợi đến khi mấy người hoàn hồn bởi ánh sáng màu vàng chói mắt kia, đôi cánh chim lông vũ vậy nhẹ tiện thể cắt ngang thể tấn công của ba người.

Vân Chi vốn tưởng rằng đây là mãnh thú được nuôi nhốt trong Hoàng lăng đột kích, đang định giờ kiểm đánh về hướng bóng dáng màu vàng kia thì đã thấy con chim không lồ kia đột nhiên thu toàn bộ ánh sáng màu vàng xung quanh thân mình lại, kêu lên một tiếng dịu dàng, tiến đến dựa sát vào người Vân Chi giống như đang làm nũng, nhảy múa lượn vòng quanh nàng, thỉnh thoảng lại dùng cái cổ gầy gầy vuốt ve nhẹ nhàng Vân Chi.

Bị một màn trước mắt dọa sợ ngây người. Vân Chi đứng sững sờ ở nơi đó, ngơ ngác nhìn bóng dáng màu vàng tuyệt đẹp trước mắt giống như là được điêu khắc ra, vậy mà giờ phút này lại giống như một đứa trẻ làm nũng, nhảy múa bên người nàng, có ai đến nói cho nàng biết tại sao đột nhiên nàng lại bị một con chim đến nhận làm trưởng bối rồi không?

"Phượng Hoàng Trọng sinh! Kim quang diệu thế! Ha ha ha, là ông trời bảo vệ Hách Liên ta!" Ba người bên trong động đá vì tình hình bất ngờ mà ngây người nên không phát hiện có một người đột nhiên ở phía cửa.

Hách Liên Diệp thấy ở cửa chính là Hộ Hà Trưởng lão, lông mày đang cay chặt cũng dần buông lỏng, chỉ cần có Trưởng lão ở đây, hai kẻ trộm này nhất định không thể trốn thoát! Mà nhớ lại lời hán vừa nói, không khỏi cảm thấy giật mình: "Trưởng lão, người nói, đây là Phượng Hoàng?" Đây chính là Phượng Hoàng - Thần Thú Thượng Cổ mà nhiều thế hệ hệ Hách Liên hán bảo vệ sao?!

Lão đầu râu bạc vẫn còn đang đắm chìm trong sự hưng phấn, hai mắt cười thành một đường thẳng, đặc chí vừa lòng giống như vừa được ăn mật ong, rồi nhìn về phía Hách Liên Diệp nhất thời lại có chút tôn kính tin phục, làm cho đột nhiên Hách Liên Diệp cảm thấy sợ hãi, mà bất thành linh Hộ Hà Trưởng lão quý xuống dưới thân hán, kính cẩn hành lễ, dọa cả người hán nhanh chóng bước lên đỡ lấy: "Trưởng lão, người làm cái gì vậy?! Diệp không thể nhận được lễ lớn này đâu?"

Có người nào mà không biết Hộ Hà Trưởng lão là người được ngàn năm trước truyền thụ lại, là tộc trưởng của gia tộc Thần Thánh nhiều thế hệ bảo vệ thánh sông, tộc trưởng của gia tộc cũng là Hộ Hà Trưởng lão, là người có thiên phú đảm nhiệm sứ mệnh thần thánh, có thần lực trời sinh, địa vị hán ở Hách Liên quốc còn cao hơn so với Hoàng thượng rất nhiều, hiện giờ lại có thể khiến hán trình trọng quý xuống như vậy quả thật dọa sợ Hách Liên Diệp.

Trên khuôn mặt Hộ Hà Trưởng lão vẫn là vẻ mặt tươi cười, chậm rãi đứng thẳng lên: "Không, người nhận được! Trăm ngàn năm qua Phượng Hoàng chưa từng bao giờ hiện thế, hiện giờ lại hiện thân bên người Diệp Thái tử, đó chính là nhận Thái tử là chủ nhân của Phượng Hoàng, cuối cùng Phượng đế và Hoàng hậu đã hiện thế ở nhân gian, cũng không uổng Hộ Hà ta bảo vệ nhiều năm như vậy!"

Nghe Trưởng lão nói xong, Hách Liên Diệp vẫn có chút nghi ngờ, một màn này đến quá mức đột nhiên: "Nhưng mà....."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngó* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Q.2 - Chương 12: Để ta cho người cảm giác được người thân chăm sóc trước lúc lâm chung

Đang định mở miệng nói chuyện thì thấy ánh mắt trưởng lão đang nhìn về hướng bóng dáng màu vàng kia, đi về phía Vân Chi, đến trước mặt Vân Chi, ngẩng đầu đánh giá nàng từ trên xuống dưới một cách kỹ lưỡng, trên khuôn mặt già nua hồng hào lộ ra nụ cười vui mừng: "Tốt! Tốt lắm! Thật đúng là người đại phú, đại quý, có thể làm được Hoàng hậu Hách Liên ta, làm chủ nhân của chim Hoàng!"

Vân Chi không có tâm tình nói chuyện vô nghĩa với lão già này, mà con chim màu vàng đang kề sát bên người nàng cứ không ngừng dựa sát vào rồi làm nũng, quả thật đáng ghét! Dùng tay đẩy cái đầu chim đang tựa vào cổ nàng, về mặt ghét bỏ!

"Cái gì mà là Hoàng hậu, không là Hoàng hậu! Con chim chói mắt này có phải là các người nuôi hay không? Nhanh bảo nó đừng quấy ta nữa!" Vân Chi phiền toái kêu lên, nâng đến là để tìm băng thiềm, ở đâu ra làm chuyện như vậy!

Mà chim Hoàng đang quấy nàng nhìn thấy dáng vẻ ghét bỏ của Vân Chi, yết ớt rụt đầu lại.

"Ha ha, lão phu cũng không có phúc khí này, đây chính là chim Hoàng - Thần Thú Thượng Cổ! Chim Hoàng đã xuất hiện thì nhất định chim Phượng cũng đang ở gần đây. Phượng Vũ Cửu Thiên, Hoàng Vu Bát Hoang, hiện tại trong Hoàng lăng này cũng chỉ có hai người các người có mệnh là chủ nhân của Đế Hậu, là chủ nhân do Phượng Hoàng lựa chọn, các người bất cứ lúc nào cũng có thể thành hôn." Hộ Hà Trưởng lão hoàn toàn mặc kệ đủ loại biểu hiện khiếp sợ của ba người ở đây, tiếp tục nói: "Ông trời đã giao nhiệm vụ, nhất định Hách Liên ta với Đế Hậu trong tay có thể giành được thiên hạ!"

"Thiên hạ cái đầu người! Người là đạo sĩ thôi trong giang hồ ở đâu ra vậy! Lại còn muốn gạt người khác lập gia đình sao? Chẳng lẽ Hoàng thượng Hách Liên các người ngay cả lão bà cũng không lấy được sao? Thật đúng là truyện cười, chỉ bằng con chim màu vàng tốt mã dè cùi (hào nhoáng bên ngoài) này sao!" Vân Chi đen mặt châm biếm, nâng lớn như vậy rồi còn chưa từng nghe thấy lời nói nào không đáng tin như vậy!

Mà chim Hoàng bên cạnh nghe thấy Vân Chi xúc phạm đến nó như vậy, không đồng ý nức nở khẽ gọi vài tiếng, cố gắng thanh minh nó chính là thần thú nha!

"Àm ỉ cái gì, nếu còn âm ỉ ta sẽ nấu ngươi lên! Đứng qua một bên cho ta!" Lại gầm lên giận dữ, nàng đang đứng thì lại bị con chim lớn này ôm chặt lấy đùi, hai nàng không thể động đậy được, băng thiềm ở cách đó không xa mà cũng thế lấy, tâm tình làm sao có thể tốt được!

Khóe mắt chim Hoàng lẳng lẳng nước mắt, nhưng không hề thấy hiệu quả, đành phải cúi đầu, sợ hãi thu hồi thân thể cao lớn, trong nháy mắt biến thành một luồng ánh sáng tiến vào trong cơ thể Vân Chi rồi hoàn toàn biến mất.

Vân Chi hoảng sợ, vội vàng cúi đầu kiểm tra xem nó đi vào nơi nào. Không ngờ quả thật là nó không phải là một con chim bình thường!

"Hô hô, không cần tìm kiếm, chim Hoàng đã nhận ngươi làm chủ nhân, vậy thì chắc chắn đã hóa thành năng lượng bảo vệ thần thức của ngươi, chỉ có ngươi mới có thể gọi nó ra ngoài!" Cuối cùng hôm nay Hộ Hà Trường lão cũng hoàn thành sứ mệnh trăm ngàn năm qua của Liễu gia, tâm tình thật tốt nên ngay cả đối với sự bất kính của Vân Chi cũng không có sự tức giận nào.

"Trường lão, nàng chỉ là trộm đi vào trộm băng thiềm mà thôi, còn hai Phượng Hoàng Thần Thú hiện thân mà cũng chỉ có chim Hoàng mà thôi, cũng không thể là minh chứng cho cái gì, có thể là chim Hoàng nhiều năm không gặp người nên đã nhận sai, Trường lão vạn lần không thể tùy ý một tên trộm vào Hoàng tộc Hách Liên ta!" Về mặt Hách Liên Diệp khó chịu, một tên trộm đột nhiên xông vào Hoàng lăng trong nháy mắt liền biến thành Hoàng hậu tương lai của hắn! Hơn nữa nữ nhân này ngoài dáng vẻ đẹp mắt ra đâu còn điểm nào giống với dáng vẻ nữ nhân nên có chứ!

"Lão phu đã bảo vệ thần thú trong thánh sông này nhiều năm như vậy làm sao có thể nhận sai được! Các tiên bối đời trước cũng từng có lời tiên đoán, Phượng đế và Hoàng hậu sẽ thật sự hiện thế trong vòng trăm năm!" Sắc mặt Hộ Hà Trường lão lập tức trùng xuống, đối với việc người khác nghi ngờ năng lực mà sứ mệnh mang lại cho mình có vẻ cực kỳ tức giận.

Mà trong lúc hai người đang nhiệt liệt thảo luận hoàn toàn không để ý Vân Chi và Tần Lăng đã lặng lẽ rời đi mấy bước.

"Hô hô, các ngươi từ từ trò chuyện, bản cô nương đi trước một bước!" Hai người quay đầu lại, chỉ thấy sắc mặt Vân Chi sáng lạn, vui vẻ mỉm cười, trong tay cầm một cái hộp màu xanh lam lấp lánh, hướng về phía cửa đá lao ra!

Nàng vậy mà thừa dịp hai người không chú ý đã trộm băng thiềm!

"Đừng nghĩ có thể trốn!" Hộ Hà Trường lão kêu lên một tiếng, trong nháy mắt bàn tay phát ra nội lực, đánh thẳng về phía sau Vân Chi, luồng khí màu trắng kia vừa vặn đánh trúng phía trước Vân Chi, khó khăn tránh thoát công kích, mà cửa đá trước mặt cũng ầm ầm đổ xuống, đám tro bụi bay hết vào mặt mũi!

Vân Chi tức giận quay đầu nhìn Hộ Hà Trường lão, con ngươi bốc hỏa giống như muốn hắn phải tan xương nát thịt. "Ngươi, cái lão đầu chết tiệt này! Dám chặn lối đi của ta! Tần Lăng, ngươi xem có thể mở cửa hay không, còn ta sẽ cho lão già này biết cảm giác được người thân chăm sóc trước lúc lâm chung như thế nào!"

Nói xong liền cất kỹ cái hộp trong tay, dùng tốc độ nhanh nhất đánh về phía Trường lão.

Mà Hộ Hà Trường lão này quay người nhìn Vân Chi tấn công nhưng vẫn chỉ cười bí hiểm, cứ đứng như vậy không có tí ti chuẩn bị phòng thủ gì cả!

Vân Chi nhìn dáng vẻ không biết sợ của hắn có cảm giác dường như khó đối phó. Kiếm chưa đến, phần độc đã đến trước, hướng về phía trường lão cũng giống như đao kiếm vậy, phần độc không màu trong không trung đột nhiên biến thành màu đỏ như máu, ăn mòn tất cả không khí xung quanh, ví dụ như thật sự là bay đến trên người kia thì hậu quả thật sự khó có thể tưởng tượng!

Độc phần đỏ như máu dùng tốc độ điên cuồng mà tiến lên, nhưng đến đúng mấy tấc cách trường lão thì dừng lại, giống như gặp phải cái gì đó ngăn cản rồi chảy xuống dưới.

Vân Chi không dám tin, nhưng kiếm vẫn lặng lẽ rút ra khỏi vỏ, hướng về phía mặt trường lão, nhưng cũng đến đúng mấy tấc cách hắn thì lại bị bắn ngược trở về, sau khi nhìn kỹ, xung quanh thân hắn có một vòng sương mù màu trắng bao phủ, giống như tấm thủy tinh trong suốt chặn lại tất cả những thứ bên ngoài, nên hắn không phải chịu một chút thương tổn nào.

"Ha ha ha, cô nương ngươi cứ ngoan ngoãn theo lão phu về đi, chúng ta sẽ không làm ngươi bị thương!" Trường lão cười to nói, đối với trò đùa của đứa trẻ kia hoàn toàn không để vào mắt.

Cảm thấy khả năng của đối phương hơn mình khá xa, Vân Chi nhủ mảy không nói, khóe mắt liếc về phía Tần Lăng đang suy nghĩ biện pháp mở ra nhưng cũng không có chút tiến triển nào.

Lùi cũng không thể lùi, vậy thì đành cá chết lưới rách vậy! Lòng mảy Vân Chi dựng thẳng, lạnh giọng châm biếm: "Bảo bản cô nương ngoan ngoãn đi theo ngươi sao? Có vài cọng râu trắng thì khá lắm sao? Hừ, bản cô nương đây không biết kính trọng người già gọi là cái gì!"

Lách người tránh khỏi mấy thứ đang cản đường, Vân Chi cố gắng đem sức lực bản thân phát huy đến tận cùng, hai tay lao về phía trước nhanh như điện. Hộ Hà Trường lão thu lại toàn bộ bức màn bảo vệ xung quanh mình, nhanh chóng phản ứng lại, tiếp chiêu mà lên, trường lão vốn dĩ không chuẩn bị dùng toàn bộ khí lực tiếp nhận một chiêu này nên nhanh chóng bị chiêu phong bức lui lại vài bước, trong lòng kinh hãi!

Vân Chi cũng có chút không dám tin, dơ tay lên nhìn vào bàn tay mình, trên lòng bàn tay vẫn ẩn hiện ánh sáng màu vàng, chẳng lẽ là tác dụng của con chim vàng kia?!

Trưởng lão đứng thẳng người, trên mặt khôi phục lại nụ cười tươi đầy bí hiểm: "Xem ra chim Hoàng đã dần dần phát huy năng lượng trong cơ thể người rồi! Tuy nhiên, nhất định người phải về Hách Liên với lão phu!"

Phi thân lên, sử dụng vài công kích mạnh mẽ, linh lực của chim Hoàng cũng không thể khinh thường, hấn muốn thừa dịp linh lực chưa hoàn toàn dung nhập vào trong cơ thể năng để chế trụ con bé này trước!

Vân Chi dựa hoàn toàn vào năng lượng của chim Hoàng, trong lúc này có thể đánh nhau tay đôi với Hộ Hà Trưởng lão, tuy rằng chỉ trong khoảnh khắc, giữa ánh sáng hư ảo hình ảnh hai người như ảo ảnh đã đánh qua mấy trăm chiêu, tốc độ và sức mạnh như vậy khiến có hai người xem bên cạnh đều xem đến ngây người, tặc lưỡi.

Hơn nữa cho dù Vân Chi đã liều mạng đánh nhưng năng lượng vẫn chưa hoàn toàn dung nhập vào cơ thể nên không thể kiên trì được lâu, hiện giờ đã cảm giác được rõ ràng chân khí trong cơ thể đã bắt đầu lực bất tòng tâm, mơ hồ đâu đó còn có năng lượng đang rối loạn trong người, xem ra chắc chắn là bại trận rồi.

Quả nhiên, ngay sau đó, trưởng lão đánh một chiêu tiếp theo, Vân Chi miễn cưỡng đỡ được, nhưng trong nháy mắt lại bị đẩy lui, giống như điều đứt dây ngã về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trên Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Q.2 - Chương 13: Ai thắng ai thua

Chân khí trong cơ thể bị tổn thương mạnh mẽ dẫn đến nội thương nên căn bản không còn năng lực điều chỉnh để cơ thể có thể an toàn rơi xuống đất, bóng dáng màu trắng nhỏ bé và yếu ớt của Vân Chi vẽ ra trên không trung một đường cong duyên dáng, ngay khi vừa chuẩn bị rơi xuống đất thì một bóng dáng màu đen vẽ ra một đường cong kinh người bay vút lên, khó khăn lắm mới tiếp đón được bóng dáng người nào đó.

Không cảm thấy đau đớn khi rơi xuống đất, chớp mắt người thấy mùi hương quen thuộc, Vân Chi vui mừng mở to hai mắt ra, quả nhiên thấy một người đàn ông quen thuộc trong trái tim đang đỡ lấy cái eo nhỏ nhắn của nàng, nhưng cũng nhanh chóng thu hồi vẻ mặt cao hứng, tức giận nói: "Người chạy đến đây làm gì? Khụ khụ, ngại mình sống quá lâu rồi sao?"

Độc trên người hấn còn chưa giải mà hấn cứ lần qua lần lại như vậy, rốt cuộc là hấn muốn sống hay muốn chết đây?

Mà đối mặt với lửa giận của Vân Chi, Mặc Kỳ Uyên cũng không vì nàng mà tỏ ra yếu thế, biểu hiện tàn bạo của hấn bây giờ cho thấy tâm tình của hấn cũng không tốt đẹp, tuy nhiên khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Chi lo lắng đến mức nhọt nhọt, nhất thời trở nên mềm mỏng, áp chế lửa giận, cố gắng dịu dàng nói: "Lần sau không cho phép một mình đi đến nơi nguy hiểm, lại càng không cho phép vì ta mà để mình rơi vào nguy hiểm!"

Nằm bên trong lòng hấn, Vân Chi như rơi vào trái tim sâu thẳm đang run lên từng hồi của hấn, dường như là cảm nhận được sự khẩn trương sợ hãi trong trái tim hấn, sốt ruột mà lo lắng, đó chính là cảm giác giống như khi nàng nhìn thấy hấn thổ huyết vậy, cái loại cảm giác thống khổ này không ngôn từ nào có thể diễn tả.

Đôi mắt bỗng chốc trở nên yếu thế, bày tỏ nàng đã biết sai lầm rồi, rồi lại nâng đôi mắt đó lên, trong mắt là thần thái kiên định, giống như có vô vàn điều muốn nói, hai người có thể trao đổi với nhau toàn bộ qua ánh mắt đó!

Bọn họ muốn cùng lùi cùng tiến, vì đối phương mà bảo vệ thật tốt chính bản thân mình!

"Nếu đã bị nhận định là Hoàng hậu tương lai của Hách Liên ta thì phải chấp nhận tuân thủ nghiêm ngặt nữ tắc, mau đi theo lão phu!" Giọng nói có phần tức giận cắt ngang thế giới âm áp của hai người, hôm nay hấn nhất định muốn đem Vân Chi về.

Dường như Mặc Kỳ Uyên không thèm để ý lời nói của người bên cạnh, nhẹ nhàng đặt Vân Chi dựa vào tường, nàng hấn đã bị nội thương nghiêm trọng, cũng không biết khi nào Công Ngọc mới có thể tìm đến chỗ này.

Sau đó thì đứng dậy, cứ như vậy kiêu ngạo đứng trước mặt Hộ Hà Trưởng lão, không có chút yếu thế nào, chỉ là đứng thẳng tắp ở đó, toàn thân lại tỏa ra sự cao quý, tao nhã khiến người khác không thể bỏ qua, làm cho trưởng lão đã gặp qua vô số người cũng phải mở rộng tầm nhìn mà tỉnh táo đánh giá. Vừa nhìn thấy, trong lòng kinh hãi, người này long khí đầy người, so với Hách Liên Diệp - Thái tử Hách Liên quốc còn hơn vài phần!

Kinh hãi qua đi, trong lòng khó chịu, Hách Liên quốc bảo vệ thần thú đã ngàn năm qua nên chỉ có Hoàng tộc Hách Liên mới có năng lực đảm nhiệm trách nhiệm trời giao, nhưng người này long khí mơ hồ còn đang lên cao hơn, nhưng vẫn chưa hoàn toàn hoàn thành, nên phải sớm trừ bỏ để tránh hậu họa về sau!

"Như thế nào, trên giang hồ đồn gia tộc đệ nhất xa lánh cuộc đời, Hộ Hà tộc trưởng lại muốn dùng thần lực thiên phú để đối phó với một thiếu nữ tiểu bối sao? Nếu là như vậy thì vẫn bối chỉ có thể đắc tội, lãnh giáo vài chiêu với lão tiên bối, dù sao, nương tử của văn bối cũng không phải người nào cũng có thể tùy tiện cướp đi!"

Một câu nói vừa đầm vừa xoa, vừa kích tướng khiến cho trưởng lão đã sống hơn trăm năm cũng phải đen mặt!

"Hừ, vậy thì lão phu không cần dùng pháp thuật thần lực cũng có thể bắt được các ngươi, còn con bé này là do chim Hoàng lưạ chọn làm Hoàng hậu, mặc kệ thế nào nhất định lão phu phải dẫn nàng đi!"

"Vậy thì vẫn bối phải đắc tội rồi!" Âm thanh tàn nhẫn còn chưa nói xong, Mặc Kỳ Uyên đã bật nhảy lên, bóng dáng màu đen như hình ảnh của Phượng đen, bằng mắt thường cơ bản không thể nhìn rõ bóng dáng chỉ có thể thấy một đám bụi màu đen bay cùng bóng người, hai thứ giống như đang hòa quyện vào nhau!

Vân Chi nhìn Mặc Kỳ Uyên với tình trạng như vậy mà muốn nghênh chiến, nhất thời trở nên sốt ruột, hắn vẫn đang trúng kịch độc a, hơn nữa võ công lão già này lại có những chiêu thức vô cùng lợi hại mà quý dị, thế này chẳng phải là đang đi vào chỗ chết sao! Vội vã muốn đứng dậy ngăn cản lại bị Tần Lăng ở bên đè xuống rồi dùng ánh mắt bảo nàng nhìn qua đó mà xem

Vân Chi bị ngăn cản có chút tức giận, theo ánh mắt nhìn qua đó, chỉ thấy Mặc Kỳ Uyên và lão già đó đang quấn vào nhau, trong lúc này cũng không thể nhìn ra ai đang yếu thế hơn, chẳng lẽ độc trong cơ thể hắn đã giải hoàn toàn rồi sao! Thoảng yên tâm hơn, một lần nữa Vân Chi ngồi xuống, vừa chú ý tình hình chiến đấu bên cạnh, vừa âm thầm chữa trị nội thương.

Mà trong lúc chiến đấu, trưởng lão nhìn tưởng như chiếm ưu thế lại càng ngày càng giệt mình, không ngờ trong đám vân bối lại có kỳ tài như vậy, nếu như thật sự không cần pháp lực, hắn đúng là không thể chiếm được một chút ưu thế nào! Giờ phút này hắn mới cảm thấy cực kỳ hối hận, hắn đã biết rõ đó là phép khích tướng nhưng vẫn không nhìn được mà đồng ý, chẳng lẽ thật sự muốn hắn cứ phải đánh tiếp như thế này sao? Vậy thì hắn làm Hộ Hà Trưởng lão còn chút mặt nào!

Nhìn chiêu thức của đối phương đã có phần vội vàng, khoe miệng Mặc Kỳ Uyên hơi nhếch lên, đây chính là lúc hắn ra tay!

Quả nhiên, sau hai chiêu, Hộ Hà Trưởng lão khẽ quát lên một tiếng, dồn nội lực vào bàn tay, đánh về phía Mặc Kỳ Uyên, mà lúc này Mặc Kỳ Uyên đã chờ từ trước nhanh chóng dùng chưởng ngăn lại, kết thúc tấn công, đây là lúc đấu nội lực phân định thắng thua nhưng hai bên ít nhiều đều có chút tổn hại!

Sau khi ánh sáng màu trắng và ánh sáng màu tím cường đại va chạm với nhau, tạo ra vô số vệt sáng màu tím rơi xuống, khiến cho cả Hoàng lăng trong tích tắc đều tràn ngập ánh sáng làm cho người ta phải sợ hãi, chấn động qua đi khiến tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy đau đớn, mọi thứ bên trong cũng lắc lư run rẩy không đứng yên được, giống như là có động đất xảy ra vậy, sức mạnh như vậy khiến mọi người ở đây đều phải giệt mình hoảng sợ.

Ngay khi hào quang màu tím nhạt dần biến mất là lúc hai người như hai đầu của thoi nam châm, bị lực đạo mạnh mẽ của đối phương mà bức bay lui về phía sau, sau đó chỉ có muren mặt sau của tấm thạch bích mới có miễn cưỡng đứng vững, hai người vẫn đang thủ thế, bảo vệ tâm mạch ở đan điền, lần so chiêu này nhất định là đã tiêu hao rất nhiều nội lực, khiến nội lực bên trong trở nên hỗn loạn.

"Thật là một nhân tài! Nhưng các ngươi cũng không thể tìm được đường ra, lão phu chỉ nghe theo sứ mệnh thượng cổ, chỉ cần con bé này đi theo lão phu, những người còn lại lão phu có thể cho đi, các ngươi đợi ở đây mà suy nghĩ cẩn thận!"

"Trưởng lão....." Hách Liên Diệp cực kỳ nghi ngờ, hắn đã nhìn thấy sắc mặt rối loạn của Hộ Hà Trưởng lão khi xoay người lại, trong lòng kinh hãi, chẳng lẽ ngay cả trưởng lão cũng không đánh lại hắn được sao?

"Đi!" Hoàn toàn có thể nghe ra sự bất ổn trong lời nói của lão, lời Hách Liên Diệp ra khỏi cửa.

Ngay khi cửa đá vừa "Oanh" một cái rồi đóng lại là lúc Mặc Kỳ Uyên vốn dĩ đang cười yếu ớt phun máu tươi ra, cả người như muốn ngã xuống!

Nhìn thấy cuối cùng hai người cũng bất phân thắng bại, khoe miệng Vân Chi hơi nở ra nụ cười, nhưng khi quay đầu lại đã thấy Mặc Kỳ Uyên phun ra một ngụm máu tươi lớn, rồi ngã thẳng tấp về phía sau, trong lòng kinh hãi, vội vàng dùng chút sức lực còn lại cố gắng đón được thân thể hắn, chẳng lẽ vừa rồi hắn đã cố giả vờ sao?

"Uyen! Ngươi như thế nào rồi!" Về mặt đau lòng đỡ lấy Mặc Kỳ Uyên, trong lòng Vân Chi vừa nóng vội vừa đau xót không thôi: "Ngươi làm sao mà lại ngốc như vậy!"

Mặc Kỳ Uyên cố gắng áp chế máu tươi đang cuộn cuộn dâng lên ở yết hầu, không muốn để Vân Chi lo lắng, nhẹ nhàng cười nói: "Ta không sao, trưởng lão kia tình trạng cũng không thể tốt hơn ta, nhanh đi tìm đường ra, nơi này không an toàn!"

"Ngươi làm sao có thể không có việc gì, nhìn ngươi hiện tại thành cái dạng này, ngươi không được nói nữa, để ta chữa thương cho ngươi!" Sắc mặt trắng bệch, khí tức hỗn loạn, làm sao có thể tốt được!

Mặc Kỳ Uyên ngăn Vân Chi đang chuẩn bị chữa thương cho hắn, cười nhẹ ngăn cản: "Nàng ở đó, khụ khụ, công lực cũng vô dụng, ta còn có thể kiên trì, nàng nhanh đi tìm lối ra đi."

"Thì ra các ngươi đều ở trong này!" Vân Chi đang chuẩn bị mở miệng nói chuyện thì đột nhiên lại bị một giọng nói quen thuộc cắt ngang, nhìn thấy người đến là Công Ngọc Viêm Bàn, Vân Chi như thấy được hi vọng, đôi mắt vội vàng nhìn theo bóng dáng đẹp đó lớn tiếng kêu lên: "Công Ngọc! Ngươi mau đến xem tình hình của Uyên, rốt cuộc hắn bị làm sao vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trên Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.2 - Chương 14: Sức mạnh thần bí

Công Ngọc Viêm Bản rất không dễ dàng để tìm được bọn họ, lại bị Vân Chi vội vàng gọi đến làm đứt sự hưng phấn của hắn, lúc này mới phát hiện có điều không ổn nhanh chóng bước về phía ba người, quả nhiên thấy Mặc Kỳ Uyên đang nằm ở giữa, sắc mặt không còn chút huyết sắc nào tỏ rõ tình hình hiện tại của hắn cực kỳ xấu!

Làm sao mà có thể tốt được a? Đem công lực tích lũy suốt cuộc đời vào một chỗ, khi cần là thi triển toàn bộ, nhất định công lực đã hoàn toàn biến mất, tương đương giống với một phế nhân!

Ngón tay nhanh chóng đặt lên mạch đập Mặc Kỳ Uyên, mạch đập hỗn loạn không có tiết tấu căn bản không phải là một người bình thường nên có, rốt cuộc vừa rồi hắn đã xảy ra chuyện gì! Tình huống hiện tại của hắn so với mất đi công lực dường như còn phức tạp hơn rất nhiều, trong cơ thể có một luồng khí hỗn loạn đang muốn nhảy lên, còn có một cỗ sức mạnh thần bí đang từ từ mở rộng, giống như muốn hòa tan vào cơ thể hắn nhưng nó lại đang tương xung với nội lực huyền hòa trong cơ thể hắn!

Hơn nữa lúc này đệ nhất hắc cô rất nghiêm trọng lại bị che giấu đi không thể nhìn ra chút nào, hắn chưa bao giờ gặp người nào mà trong cơ thể lại có nhiều luồng khí mạnh mẽ, hỗn loạn mà lại còn tương khắc với nhau như vậy! Hiện tại hắn không biết đường đi của dòng khí đó hoặc nói chính xác là hắn không thể nhìn ra dòng khí đó là tốt hay xấu nữa!

"Rốt cuộc người đang mò mẫm cái gì thế? Ngược lại người nên nói một câu gì đi a!" Ánh mắt Vân Chi đưa qua nhìn cánh tay Mặc Kỳ Uyên rồi lại nhìn sắc mặt Công Ngọc Viêm Bản thì thấy Công Ngọc Viêm Bản nhúm mày suy nghĩ, một chữ cũng không nói, cuối cùng nàng không nhịn được nữa mà mở miệng hỏi....

Công Ngọc Viêm Bản chậm rãi để Mặc Kỳ Uyên xuống, cũng không lập tức mở miệng nói chuyện, một tay tiện thể giữ một cánh tay Mặc Kỳ Uyên, mang theo thuốc chữa thương tốt nhất để phụ trợ cho nội lực đang di chuyển quay vòng trong cơ thể hắn, hiện tại hắn đang vô cùng bất an với tình hình phức tạp này.

Một lát sau mới buông cánh tay Mặc Kỳ Uyên ra, nhìn về phía Vân Chi với biểu tình nghiêm túc: "Hiện tại trong cơ thể Uyên không chỉ có một loại độc, trước khi đi hắn đã đưa nội lực suốt đời tụ vào nơi đó hắn là hắn cũng biết sau khi đại chiến xong nội lực chắc chắn sẽ hao tổn, hiện tại nội lực trong cơ thể đang tán loạn trộn lẫn với hắc cô đó, tình huống càng nguy cấp hơn! Càng kỳ quái hơn là trong cơ thể hắn xuất hiện một luồng sức mạnh không biết tên, nhưng dường như nó lại càng ngày càng khó áp chế và càng phát triển hơn!"

"Người nói cái này là có ý gì? Vừa rồi rõ ràng hắn còn đang rất tốt mà, độc của hắn dường như đã được giải, hơn nữa còn đánh thắng một lão giả rất lợi hại đến mức phải bỏ chạy cơ mà!"

Đột nhiên nghĩ đến một việc, Vân Chi vội vàng đem cái hộp nhỏ giắt bên hông ra, nhìn về phía Công Ngọc Viêm Bản, hai mắt tràn đầy hi vọng: "Đây là băng thiềm, ta đã lấy được băng thiềm, người giải độc cho Uyên, chỉ cần giải được độc thì không còn việc gì nữa rồi!"

Nhìn thấy trong hộp quả nhiên là băng thiềm đã bị đồn đại là biến mất, Công Ngọc Viêm Bản giật mình một chút, không ngờ là thật sự nàng có thể tìm thấy! Thần lực của băng thiềm là không thể khinh thường, nói không chừng có thể cải thiện tình hình hiện trạng của Uyên.

Công Ngọc Viêm Bản tiếp nhận cái hộp đặt trước người Mặc Kỳ Uyên, một tay tụ khí nâng băng thiềm lên, nhất thời có một đường ánh sáng màu xanh lam chiếu vào mạch Mặc Kỳ Uyên, đẩy tất cả băng thiềm vào cơ thể hắn, băng thiềm là linh thánh vật, không cần người khác dẫn đường vẫn có thể tự trị nội thương!

Mặc Kỳ Uyên đang nửa tỉnh nửa hôn mê chỉ chau mày lại, dường như cảm thấy có chút không khỏe.

Tiếp theo, đột nhiên băng thiềm bị bắn ra khỏi bên ngoài cơ thể, giống như là bị thứ gì đó đẩy ra, sợ hãi thu lại toàn bộ hàn khí quanh người, sau khi bị bắn trở về liền trốn vào trong hộp, còn muốn đập nắp hộp vào, lại càng không dám ra ngoài nữa! (càng đọc càng thấy em băng thiềm này rất đáng yêu!!)

Công Ngọc Viêm Bản bị một màn này làm cho vô cùng khó hiểu đến mức ngẩn người, ngón tay lại một lần nữa đặt lên mạch đập Mặc Kỳ Uyên, trong lòng kinh hãi, hắc cô độc đã giải được một nửa nhưng lại bị bỏ dở, mà sức mạnh ẩn chứa bên trong đột nhiên trở nên mạnh hơn rất nhiều, dường như muốn lục lọi cơ thể hắn, rốt cuộc sức mạnh này gì, sao có thể làm cho người ta sợ hãi như vậy!

"Như thế nào?" Trái tim Vân Chi đã nhảy vọt lên cổ họng, mở to mắt chú ý tình hình từng chút một.

"Luồng sức mạnh kia trong cơ thể hắn gần cân bằng thiềm giải độc, luồng sức mạnh đó quá mạnh mẽ, ta cũng không có biện pháp." Công Ngọc Viêm Bản liên tiếp thở dài, trong lòng lại càng hối hận vì sao khả năng của mình lại yếu như vậy, Uyên là bằng hữu huynh đệ nhiều năm với hắn, không ngờ hắn có danh hiệu thần y mà ngay cả huynh đệ của mình cũng không cứu được!

"Người gạt ta! Người nói lâu như vậy, thử có một chút thời gian như vậy mà đã nói cho ta kết quả rồi sao? Người là cái đồ thần y rầm cho, người không cứu được ta cứu!"

Vân Chi kích động lớn tiếng trách cứ, đẩy Công Ngọc Viêm Bản sang một bên, còn mình thì đi đến phía sau Mặc Kỳ Uyên, học dáng vẻ của bọn hắn,

Vân Chi vận khí ở đan điền, muốn áp chế luồng sức mạnh trong cơ thể Mặc Kỳ Uyên xuống. Tuy rằng chưa từng học võ cổ chính quy nhưng cũng dựa vào trí thông minh trời cho đem võ thuật hiện đại và cổ đại kết hợp thì cũng có thể hiểu một chút.

Đánh bậy đánh bạ, dần dần, Vân Chi phát hiện luồng sức mạnh trong cơ thể mình và Uyên như đang hấp dẫn nhau, chân khí trong cơ thể không tự giác muốn đi qua!

Xung quanh hai người mơ hồ có ánh sáng màu vàng, Công Ngọc Viêm Bản nhìn hai người dần dung hòa với nhau, kinh ngạc mừng rỡ, chẳng lẽ nội lực của Vân Chi và Uyên tương đồng với nhau sau!?

Vân Chi cũng cảm giác được luồng sức mạnh mẽ bất thường trong cơ thể hai người, không giống như nàng đang chữa thương mà là bị luồng sức mạnh kia từ từ không chế, từ từ tiến vào cơ thể Uyên, hơn nữa từ từ hòa vào với nhau giống như vốn dĩ là cùng một thể.

Không bao lâu sau, nội lực còn lại giống như là được thay máu vậy, hai người như đang đắm chìm trong ánh mắt trời không hề có lo lắng mà chỉ hòa thuận vui vẻ, hoặc có thể nói là đi vào thiên đường không bó buộc!

"Xem ra Bồn vương đến không đúng lúc a!" Tần Lăng và Công Ngọc Viêm Bản đang khẩn trương chú ý tình hình hai người thì lại bị một giọng nói đột nhiên truyền đến dọa giật nảy, đây chính là giọng nói của Khâu Lệ Thương Kinh!

"Làm sao ngươi lại đến được chỗ này!?" Mạnh mẽ quay đầu lại, toàn thân Công Ngọc Viêm Bản đều đề phòng!

Mà lúc này, Tần Lăng mà không ai để ý vẫn đang làm người tàng hình đột nhiên bạo khí toàn thân lại tăng lên, đứng bên cạnh hai người tay nắm thật chặt, giống như đang cố gắng chịu đựng cái gì đó.

Khâu Lệ Thương Kinh một mình đi vào, trên mặt mang theo ý cười thâm trầm, thờ ơ đánh giá tình hình xung quanh một lần.

Ánh mắt nhìn về phía cái hộp màu xanh lam trong tay Công Ngọc Viêm Bản: "Bồn vương có thể tìm đến đây đương nhiên là phải cảm tạ nữ điệp của Bồn vương, nếu không thể thì nơi được che giấu kĩ như thế này tìm rất khó nha!"

Theo ánh mắt của hắn, Công Ngọc Viêm Bản nghi ngờ mở hộp ra, đã thấy nữ điệp bên người băng thiềm lúc này đột nhiên trở nên hưng phấn, ánh sáng màu xanh trở nên hơi hồng hồng, nghĩ đến mà sợ: "Ngươi hạ truy hồn cổ lên trên nữ điệp?"

"Không sai, quả nhiên là thần y Trung Nguyên, ngay cả cổ độc hiếm có của Khâu Lệ ta mà cũng biết!" Khâu Lệ Thương Kinh cười to vài tiếng, rồi lại dời ánh mắt về phía hai người đang nhập thần luyện công, mang theo một chút tò mò: "Hai người này là bị làm sao vậy, giống như là bị thương không nhẹ nha, xem ra Bồn vương đã bỏ lỡ một hồi hay ho rồi!"

Hắn vậy mà không phát hiện ra cổ ở trên nữ điệp, Công Ngọc Viêm Bản ảo não.

"Ngươi hãy tìm đường nào mà có thể ra ngoài đi, nếu đã tìm đến chỗ này thì cũng chỉ chịu chết mà thôi!"

"Hừ, nếu Bồn vương đã dám đi vào đây thì chắc chắn có thể đi ra!" Hắn hoàn toàn coi thường người nào mà nói với mình giọng điệu vui sướng khi có người gặp họa, giống như là hoàn toàn có cách để ra ngoài.

"Khâu Lệ Thương Kinh, nếu đã đến đây thì ngươi chết đi cho ta!" Giọng nói tàn nhẫn cắt ngang lời đối thoại của hai người, còn chưa kịp quay đầu nhìn về phía người nói chuyện thì trước mặt đã là một đường kiếm sáng loáng mang đầy cừu hận đánh úp về phía Khâu Lệ Thương Kinh, ra tuyệt chiêu sát phạt giống như đối đầu với kẻ địch, hoàn toàn không có chiêu thức gì rõ ràng, chỉ đơn giản là muốn giết chết hắn!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Q.2 - Chương 15: Kẻ địch cũ gặp nhau

Khó khăn tránh thoát đường kiếm, về mặt Khâu Lệ Thương Kinh tức giận nhìn về phía đối phương, nhưng lại cảm thấy gương mặt này cực kỳ quen thuộc, sau khi nhìn kỹ, lúc này mới biết rõ vì sao mà người đàn ông anh tuấn, đẹp đẽ này lại có hận ý với hắn như vậy.

Khóe môi khẽ cong lên, âm thầm che giấu sát khí tàn nhẫn: "Không ngờ Vương diệt ngươi còn sống! Vương huynh ngươi lừa gạt Bồn vương thật vất vả nha!"

"Hừ, ta còn phải báo thù cho Mẫu hậu và Vương huynh, thì làm sao mà có thể chết trước mặt ngươi được!" Tần Lăng, mà không, hắn phải là Khâu Lệ Mang Lăng, trở nên khác hoàn toàn so với hình ảnh bình thường, hắn phải chịu đựng toàn bộ chuyện này là do nam nhân tâm địa lang sói này tạo thành!

"Cho ngươi sống lâu như vậy là Bồn vương đã nhân từ lắm rồi, Bồn vương cho ngươi thêm cơ hội, giao đồ vật đó ra đây thì ngươi còn có thể bảo toàn mạng sống, nếu không thì đừng trách Bồn vương vô tình!" Đối mặt với trách cứ của Khâu Lệ Mang Lăng, hắn một chút cũng không để ý, khiến người ta hận, người ta oán như thế nào mà chỉ cần đạt được mục đích của hắn thì cái gì cũng không cần phải để ý!



"Người đừng nằm mơ!" Trong lúc nói chuyện, kiếm đã theo thân thể bay đến tựa như gió, nếu hôm nay có thể giết hắn thì tốt nhất, nếu như không giết được thì hắn cũng sẽ đồng quy vu tận với hắn, để có trả lời thỏa đáng cho Mẫu hậu và Hoàng huynh của mình!

Giữa một đám bụi, hai người cứ đánh qua đánh lại không biết mệt mỏi, bên trong vốn dĩ đang hỗn loạn thì lại bị sự hung hăng của hai người làm cho càng trở nên hỗn loạn hơn giống như muốn phá hủy toàn bộ Hoàng lăng thì mới cam tâm vậy!

Bên này có hai người đang hăng say thì hai người bên này chẳng biết lúc nào mới có thể mở mắt ra, Công Ngọc Viêm Bản cố gắng chú ý cả hai bên, nhưng bên nào cũng không thể nhúng tay vào.

Ngay khi Công Ngọc Viêm Bản đang khốn đốn là lúc ánh sáng màu vàng bên khốe mắt càng ngày càng sáng hơn, giống như muốn nhuộm toàn bộ Hoàng lăng này thành màu vàng, làm cho cả không gian đều trở nên nóng nực, khó chịu.

Băng thiềm vốn dĩ đã di chuyển khỏi vị trí cũ nên mọi thi thể trong lăng mộ cũng thể bình yên, mà hiện tại lại bị dòng khí nóng này xâm nhập nên mọi sự băng hàn rét lạnh bản đều bị thay thế, không khí bên trong trở nên oi bức giống như mùa hè, bắt đầu có một vài âm thanh truyền ra.

Công Ngọc Viêm Bản giật mình giương mắt nhìn lên, chỉ thấy tất cả quan tài bằng băng đều không thể chống đỡ được nữa, rất nhanh chóng biến thành một vũng nước đá, mà thi thể bên trong cũng không thể may mắn thoát nạn, dưới tình huống quý dị này, bằng mắt người có thể nhìn thấy tốc độ vỡ vụn thành bột phấn rồi tro bụi vô cùng nhanh, chỉ còn xương trắng trần trụi, âm u quý dị!

Lúc này hai người đang đánh nhau bên cạnh cũng dừng lại, nhìn về phía ánh sáng đang bao phủ hai người kia, mà dường như hai người đó vẫn chưa hề muốn tỉnh giấc, vẫn nhắm mắt lạnh lùng trước việc ánh sáng màu vàng càng trở nên sáng ngời hơn.

Ngay khi mấy người còn lại vẫn còn đang ngạc nhiên đến mức đứng yên, cuối cùng ánh sáng trở nên lóe sáng, ánh sáng màu vàng chói mắt mang theo thần lực khiến người khác phải thần phục, giống như muốn cắt ngang qua cả chân trời khiến người ta phải sợ hãi, làm cho tất cả mọi người đều không có cách nào nhìn tiếp, hai mắt nhắm lại. Mà ngay khi ánh sáng hiện lên trên thân thể hai người là lúc có hai tiếng kêu to đồng thời vang lên giống như muốn phá bỏ mọi trời buộc, vui mừng như chính mình được giải phóng.

Mấy người cố gắng mở hai mắt, nhìn về phía đỉnh đầu hai người, nhất thời không thể tin vào hai mắt mình, Phượng Hoàng song phi, huyền múa tại thiên! Ánh sáng lóa mắt không phải từ ngữ bình thường có thể hình dung, hai thần thú mỹ lệ như vậy lại dường như đang nhảy múa, hoặc dường như đang chơi trò chơi, hai bên bay vòng quanh nhau, đưa ánh sáng màu vàng len lỏi vào từng ngõ ngách.

"Đây chính là Thần Thú Thượng Cổ - Phượng Hoàng!" Khâu Lệ Thương Kinh đang ngăn người cũng đã phải rất cố gắng mới tìm lại được giọng nói của chính mình, vẻ mặt mừng rỡ như điên, không ngờ truyền thuyết về sông Bàn Niết thật sự là có thật!

Nhưng mà, hai Phượng Hoàng Thần Thú này lại đang bay quanh hai người bọn họ, chẳng lẽ đã nhận thức bọn họ làm chủ nhân sao? Không được, hắn nhất định phải lấy được Phượng Hoàng! Vua của nhân gian, chủ nhân của Phượng Hoàng chỉ có thể là hắn!

Không biết ánh sáng màu vàng chói mắt đó duy trì trong bao lâu nhưng cũng bắt đầu trở về bình thường, Phượng Hoàng trên đỉnh đầu hai người cũng dần an tĩnh trở lại, cùng với đó là ánh sáng màu vàng cũng dần biến mất, không bao lâu sau, hai người lần lượt mở mắt ra.

Mỗi một dây thần kinh của Công Ngọc Viêm Bản vì khấn trương mà kéo thẳng hết cả ra, vừa nhìn thấy hai người mở mắt ra, còn chưa đợi hai người mở miệng đã lập tức cầm lấy tay mỗi người, cẩn thận thăm dò: "Quá thần kỳ rồi! Nội thương Uyên đã trị được rồi! Chúng ta đi về trước, ta muốn hảo hảo nghiên cứu một chút!"

Dây thần kinh đang buộc chặt cuối cùng cũng được bỏ xuống, Vân Chi dơ tay lau mồ hôi ở thái dương, nhìn Mặc Kỳ Uyên cười.

Đột nhiên dường như cảm thấy được bên cạnh có một đôi mắt lợi hại, Vân Chi nghi ngờ nhìn về phía bên cạnh, chỉ thấy cách Tần Lăng không xa, Khâu Lệ Thương Kinh đang cười một cách quý dị, dùng đôi mắt lợi hại hai tựa như chim ưng nhìn chính mình, ánh mắt đó khiến nàng trong nháy mắt nổi hết da gà lên, từ trong đáy lòng sinh ra chán ghét.

"Người này làm sao có thể ở trong này?" Vân Chi dùng ánh mắt xem thường nhìn qua, rồi quay lại hỏi Công Ngọc Viêm Bản.

Trên mặt dường như có chút ảo não, Công Ngọc Viêm Bản buồn bực nói: "Ta vậy mà không phát hiện ra hắn hạ truy hồn cổ trên mình nữ điệt! Nên hắn có thể đi theo!"

"Người xác định là truy hồn cổ mà không phải là đi theo sau người mà vào?" Sắc mặt Mặc Kỳ Uyên tốt hơn vừa nãy rất nhiều, nhẹ nhàng mở miệng, nhưng không nhìn Công Ngọc, ánh mắt nhìn thẳng về phía Khâu Lệ Thương Kinh.

Công Ngọc Viêm Bản bị lời nói làm cho bưng tỉnh, trong lòng giật mình, nếu như thật sự hắn đi theo phía sau vậy thì võ công của hắn phải cao hơn hắn ít nhiều!

"Khâu Lệ Thương Kinh, để mạng lại!" Nhìn thấy bọn người Vân Chi không làm sao, Khâu Lệ Mang Lăng chuẩn bị tiếp tục tranh đấu, nếu gặp tên hung thủ này, hắn nhất định phải vì người thân của mình mà báo thù rửa hận!

Lúc này Vân Chi mới phát hiện Tần Lăng khác thường, hắn và Khâu Lệ Thương Kinh? Đúng rồi, nàng đã quên mất thật ra hắn là người trong Hoàng tộc Khâu Lệ, thì ra hắn và Khâu Lệ Thương Kinh có thâm cừu đại hận! Nàng đã muốn để Tần Lăng quên đi toàn bộ, một lần nữa mà sống tiếp, nhưng hắn lại biết rõ đến đây thì có thể phải gặp lại cô nhân mà vẫn dứt khoát đi theo! Đột nhiên cảm thấy có chút áy náy, xem ra nàng vẫn chưa quan tâm đến vị



bằng hữu này tốt cho lắm!

Căn bản Khâu Lệ Thương Kinh chẳng thèm đoái hoài đến, giễu cợt nói: "Bổn vương không giết ngươi là vì bảo vật, nếu hiện tại ngươi muốn tìm đến cái chết thì Bổn vương sẽ thành toàn cho ngươi!

Giữa lúc tia lửa của hai người bắn ra bốn phía, ngay tại lúc đó, bên trong vốn dĩ đã rung nhẹ thì tình hình càng thêm nghiêm trọng hơn, những tấm thạch bích xung quanh bắt đầu có dấu hiệu sập xuống, khói bụi bay lên ở bốn phía, mặt đất rung lên như gặp phải động đất, ngay cả bước chân cũng bắt đầu không thể đứng yên được nữa!

"Động đất này sắp sập! Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây! Công Ngọc, có tìm được đường ra hay không?" Mặc Kỳ Uyên là người đầu tiên phát hiện ra chuyện biến, trầm giọng nói!

"Không có a, ta vừa mới tiến vào thì cái cửa động kia đã không còn thấy đâu nữa rồi!" Công Ngọc Viêm Bản dốc toàn bộ khí lực toàn thân ra mới có thể miễn cưỡng đứng vững, thạch bích xung quanh bắt đầu sập xuống với tốc độ nhanh hơn biểu thị tình hình hiện tại của bọn họ rất nguy hiểm!

Đúng rồi, vừa rồi Khâu Lệ Thương Kinh có nói hắn có biện pháp, trong lúc hỗn loạn cũng chỉ có thể coi hắn là tia hy vọng, ngay khi những hòn đá bắt đầu rơi xuống liên tục tiếng kích tướng: "Khâu Lệ Thương Kinh, rốt cuộc là ngươi có thể ra ngoài hay không? Không phải là ngươi thật sự chạy đến đến đây tìm cái chết đấy chứ!"

"Biện pháp đương nhiên là có, chỉ là Bổn vương còn có kẻ thù cần giải quyết nha." Dưới tình thế hỗn loạn như vậy mà Khâu Lệ Thương Kinh vẫn có thể duy trì nụ cười tự nhiên như vậy, ánh mắt nhẹ nhàng hướng về phía Khâu Lệ Mang Lăng, không tiếng động châm biếm, chọc giận.

Ánh mắt Khâu Lệ Mang Lăng như rắn độc, tuy rằng hắn không thể cùng hắn đồng quy vu tận, nhưng mà Vân Chi còn ở đây! Ngăn kiếm cầm trong tay đã được thu hồi, bầy tò không muốn tái chiến nữa.

Vừa cười cười, lúc này Khâu Lệ Thương Kinh mới mở một cái hộp ra, bên trong là một cái gì đó màu đỏ sậm đang bò lên mặt đất, nhìn thoạt qua thì giống một con bò cạp nhưng kì quái lại có đôi cánh dài, một loài côn trùng vô cùng quý dị.

"Con bò cạp này nhất định sẽ tìm được đường ra, cho dù không có đường để đi nó cũng có thể sáng tạo ra một điều gì đó!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trên Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Q.2 - Chương 16: Hoàng lăng bị huỷ

Nhìn dáng vẻ không phải cực kỳ tin tưởng của mọi người, hắn chậm rãi ngồi xuống, tinh tế vuốt ve giống như đang trấn an nó vậy, hoặc là đang trao đổi một cái gì đó, chỉ trong giây lát, hắn đã lại đứng dậy.

Mà bò cạp trên mặt đất cũng bắt đầu di chuyển, kẻ sát mặt đất tìm kiếm, đột nhiên, giống như là phát hiện ra cái gì đó, nó mạnh mẽ ngừng đầu nhìn về phương hướng đó, sau đó dựng thẳng hai cánh bên người lên, bắt đầu bay lên tựa như một đường ánh sáng màu hồng!

Mọi người nhìn nhau, đi theo phía sau Khâu Lệ Thương Kinh hướng về phía bò cạp lao đi, vừa đi vừa không quên né tránh những tảng đá lớn nhỏ đang muốn nện vào người.

"Các ngươi dám hủy đi Hoàng lăng của Hách Liên ta! Đừng mơ tưởng có thể đào tẩu!" Đột nhiên giọng nói tức giận của Hộ Hà Trưởng lão vang lên bên kia, cách đám đá vụn không xa.

Hắn nhìn thấy đá Niết Trùng rung rung lên rồi vỡ vụn mới bất an chạy đến xem thì đã thấy cảnh tượng này, chỉ thiếu chút nữa phun ra máu tươi, bị tức chết ngay tại chỗ!

Hắn như thế nào mà lại để đám người này ở lại trong Hoàng lăng a?

Vân Chi nhìn xuyên qua đám tro bụi, nhìn thấy lão già kia đang điên cuồng run rẩy vì mấy tảng đá vụn, đột nhiên tâm tình thật tốt, châm biếm cười nói với hắn: "Lão râu bạc, bản cô nương đi trước một bước, nếu ngươi có bị thương gì thì không cần phải đến tìm ta! Ngươi cần phải giữ cái mạng già của mình cho cẩn thận để bản cô nương còn có thể gặp lại ngươi a!"

Lại ngừng đầu nhìn lên phía trước, đã thấy Khâu Lệ Thương Kinh như một con thần lân dính vào tấm thạch bích, mà phía trên hắn đã bắt đầu xuất hiện một cái cửa, có lẽ đây chính là nơi bọn hắn đi vào!

Trưởng lão bị chọc tức không nhẹ, chân khí trong cơ thể vốn dĩ chưa được điều tức tốt lại không phục tùng tuôn ra, cổ họng có cái gì đó ngại ngại!

Không để ý đất đá rơi xuống khiến cho bụi tung bụi mù, thu ngụy khí hộ thể lại, bóng người màu xám trắng bay xuyên qua mọi thứ, muốn bắt lại mấy người này!

Trong mấy người, Khâu Lê Thương Kinh đi trước dẫn đường, Mặc Kỳ Uyên và Vân Chi đi theo sát phía sau, Công Ngọc Viêm Bản và Khâu Lê Mang Lăng đi sau cùng.

Cho dù tốc độ của Hộ Hà Trường lão có nhanh đến đâu thì khi đuổi đến nơi, nửa người Vân Chi và Mặc Kỳ Uyên đã đi vào động đá khác!

"Băng thiềm!" Ngay khi mấy người đều lần lượt đến một động đá khác thì Công Ngọc Viêm Bản lớn tiếng kêu to.

Hắn chẳng thể ngờ là vừa chuẩn bị ra khỏi đó thì băng thiềm lại bị lão già đó đoạt lại được!

Đã đi đến cửa động nhưng vẫn muốn quay lại để lấy lại băng thiềm thì bị Mặc Kỳ Uyên chặn lại: "Đi về trước! Băng thiềm sẽ có biện pháp khác!"

Chỉ trong giây lát mấy người đều biến mất ở cái động đá đó, mà cái động đá đó lại vô cùng quỷ dị liền biến mất giống như bản thân nó chưa từng tồn tại.

Hộ Hà Trường lão tức giận, nhìn chăm chăm vào phương hướng bọn họ biến mất, hoàn toàn không để ý hỗn loạn xung quanh, tay nắm thật chặt cái hòm nhỏ thể hiện sự tức giận không hề nhỏ, râu ria đều vênh hết lên trời! Đám người này dám xông đến rồi phá hủy toàn bộ mọi thứ ở đây!

"Trường lão, nhanh lên, ra ngoài thôi! Bên trong sắp sập rồi!" Hách Liên Diệp đứng ngoài cửa gọi to, đá vụn bên trong đã sắp ngập đến đầu gối, nếu không ra ngoài thì thật sự sẽ bị chôn sống.

"Hủy đi Hoàng lăng của Hách Liên chúng ta, làm loạn đáy sông Bàn Niết, lão phu tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các ngươi!" Trong mật thất hỗn loạn, chỉ nghe thấy giọng nói tức giận như sấm bay qua giữa làn đá vụn! Nhất định hẳn phải bắt con bé kia trở về!

Đoàn người Vân Chi dùng tốc độ nhanh nhất đi đến bên bờ sông, đến lúc này mới thở phào một hơi.

Ngay khi đoàn người vừa mới đặt chân xuống, liền nghe thấy dưới đáy nước truyền đến một tiếng động to kèm theo một rung chấn mãnh liệt, nước bắn lên tung tóe, mấy người đưa mắt nhìn lên, thấy trên mặt nước sóng nước cuộn cuộn, mãnh liệt, hoảng sợ giống như bị hủy diệt đi vậy, nước sông lập tức trở nên đục ngầu, trên mặt nước nổi lên vài chục con cá chết!

Xem ra Hoàng lăng dưới đáy sông đã hoàn toàn bị phá hủy rồi!

Mấy người cũng không có ý tốt gì nên cũng không có cảm giác áy náy hay đồng tình, mà nhìn nhau cười, cao hứng kiêu ngạo cứ như chính mình vừa giành được chiến thắng vậy.

"Chúng ta đi về trước, vết thương của hai người các ngươi ta còn phải kiểm tra lại!" Công Ngọc Viêm Bản mở miệng đầu tiên, mấy người bọn họ tìm được đường sống trong chỗ chết, tâm tình trở nên tốt hơn rất nhiều.

Đương nhiên là phải trở về, nhưng mà rất nhanh mọi người đều cảm giác có cái gì đó không thích hợp, rồi cùng nhau nhìn về phía Khâu Lê Thương Kinh, vốn dĩ hẳn phải là kẻ địch mới đúng, nhưng lại phải dựa vào hắn thì mới thoát khỏi được cảnh nguy hiểm đó.

Vân Chi nhìn về phía Khâu Lê Mang Lăng đang không bình tĩnh, có một chút lo lắng: "Mang Lăng, nếu hiện tại ngươi muốn báo thù, chúng ta thành toàn cho ngươi, nhưng nếu ngươi có thể chờ thêm một chút, sau khi chiến thắng, hẳn sẽ dễ lại ngươi!"

Ánh mắt Khâu Lê Mang Lăng vốn dĩ vẫn đang nhìn chăm chăm vào kẻ thù khi nghe thấy Vân Chi nói vậy, có chút rung động, ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt lo lắng của Vân Chi, đôi mắt màu xanh dịu dàng giống như đang an ủi hắn, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt có chút tái nhợt thì liền chau mày lại: "Chúng ta đi về trước, ngươi vẫn còn phải chữa thương!" Nói xong thì hoàn toàn mặc kệ mọi người một mình đi về phía trước.

Nghe Vân Chi nói một câu như vậy, trong lòng Khâu Lê Thương Kinh cảm thấy buồn cười, những lời nói này dù hiểu theo nghĩa nào cũng đều đặt hắn vào vị trí kẻ địch, xem ra thật sự phân rõ giới hạn, coi hắn là kẻ địch rồi nha, nhưng trong lòng hắn cũng có chút kỳ lạ, không hề cảm thấy tức giận một chút nào, chỉ cười rồi nhìn Mặc Kỳ Uyên thẳng thắn nói: "Bổn vương cho ngươi hai ngày, sau hai ngày, đại quân Khâu Lê tấn công, nhất định với khí thế chẻ tre!"

"Vậy thì Bổn vương ở đây chờ Ứng vương Khâu Lê, sau hai ngày, gặp ở chiến trường thử một lần!" Về mặt Mặc Kỳ Uyên cũng là chờ mong, giọng nói mặc dù không lớn nhưng cũng dạt dào khí thế, đây là tuyên ngôn trước trận chiến, là sự tán thưởng lẫn nhau của tướng lĩnh hai bên.

Giữa trời đêm tối đen không có ánh trăng, càng tối đậm thêm về hắc ám, âm u, mà ngay chính lúc âm u như vậy, một đường ánh sáng chói mắt bắn lên trời, vẽ ra trên bầu trời đêm một đường đi quỷ dị, có vẻ đặc biệt đột ngột làm cho trong lòng người ta cảm thấy bất an.

Hơn nữa mọi người đều không biết, ngay sau đó một ngày, bên cạnh sao Bắc Đẩu trên bầu trời tự nhiên xuất hiện thêm hai sao có mối liên quan chặt chẽ với nhau, ẩn hiện lóe ra tia sáng, hơn nữa với việc ánh trăng bị che đi thì lại càng thêm sáng rõ.

Ở một nơi cách đó hàng nghìn vạn dặm, hoặc nói chính xác hơn là cách đó một không gian vô cùng xa xôi, dưới một địa phương tối đen vô cùng âm u, ở nơi mà không khí giống như ở Địa Ngục khiến người ta phải cảm thấy sợ hãi, mà trang sức để trang trí cái động này đều là da, lông, xương cốt trắng đã của động vật tạo thành, cực kỳ quỷ dị!

Áo giáp hoa lệ phác họa lên thân hình cường tráng, khôi ngô, tóc mai bay vào mi, về mặt cuồng dã đầy sát khí, mang theo khí tức hắc ám, đây chính là bóng dáng màu đỏ duy nhất ở bên trong.

Giữa bàn tay to cầm một quả cầu ngọc lưu ly trong suốt, nhìn lại vào phía bên trong, rõ ràng có thể nhìn thấy toàn bộ hành động của đoàn người Vân Chi, dường như là họ bị nhốt trong một không gian chật hẹp rồi mặc hán chơi đùa thường thức.

"Quả nhiên không khiến bản tôn thất vọng, nhanh như vậy đã tìm được đến chỗ Phượng Hoàng Thần Thú, nếu đã thành chủ nhân của Phượng Hoàng vậy thì bản tôn sẽ hiện thân để cùng chơi đùa với các ngươi!" Giọng nói âm u lạnh lẽo, mang theo vẻ kiêu ngạo khí phách coi rẻ vạn vật, giữa đôi mắt là ngọn lửa của ma quỷ khiến cho ấn tượng đầu tiên của người khác chính là - tuyệt đối hán không phải là người!

"Chi Tuyền, cuối cùng ngươi vẫn không thể chạy thoát khỏi bàn tay bản tôn!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Q.2 - Chương 17: Không có cửa thì bò cửa sổ

Ngay khi bốn người trở lại doanh trường thì trời đã tờ mờ sáng, không ngờ là bọn hán đã tiêu phí mất một ngày một đêm ở đáy sông Bàn Niết.

Vừa đến doanh trường, Công Ngọc Viêm Bản liền kiểm tra toàn thân hai người, vừa kiểm tra vừa kinh ngạc, nhưng vẫn thầm than là mệnh mình quá mức cực khổ. Nhìn toàn thân hai người đầy các vết thương lớn nhỏ khác nhau, nhưng như vậy mới xứng là một đôi, hai người mang theo nhiều vết thương như vậy trở về mà vẫn nhìn nhau cười nhẹ được, có lẽ đây là cảnh tượng cực kỳ hiếm gặp!

Hán cũng bị thương như vậy mà giờ lại thành gã sai vặt của hai người này, hiện tại hán đâu còn dáng vẻ của một thần y nữa chứ, gặp được hai vị bằng hữu này không biết là phúc hay hay là họa nữa!

"Các ngươi không nên vui vẻ quá sớm!" Công Ngọc Viêm Bản lạnh lùng phóng ra một câu, lập tức câu dẫn thành công sự chú ý của hai người.

Than thở một tiếng: "Uyên, tuy rằng hắc cổ trong cơ thể ngươi đã bị băng thiềm giải đi một nửa nhưng những khí độc còn lại lại đang lan tràn với tốc độ nhanh hơn, hiện tại tuy rằng luồng sức mạnh khó hiểu kia đang áp chế nó nhưng cũng không thể mãi không chế được khí độc. Nhớ lấy, trước khi giải được cổ độc thì không thể sử dụng võ! Ài, mà ta cũng lạ, thế nào mà đến cuối rồi còn không bảo vệ được băng thiềm!"

"Nhưng hai ngày sau là đại chiến rồi, Uyên bị thế này còn có thể đánh được sao! Nội lực của chúng ta có mối liên thông với nhau, có thể giúp hán loại trừ khí độc được hay không?" Vân Chi buồn bực, chạy một chuyến đến sông Bàn Niết, đến cuối cùng ngay cả mục đích quan trọng nhất cũng không đạt được, nàng nhất định phải cướp lại băng thiềm về!

Đột nhiên Công Ngọc Viêm Bản cảm thấy có hứng thú nói chuyện, tò mò nhìn chăm chăm vào Vân Chi rồi hỏi: "Ta cảm thấy rất kỳ lạ, từ khi nào mà nội lực của ngươi và Uyên lại tương thông, chẳng lẽ ngươi cũng luyện Huyền Hóa Thần Công sao? Không đúng nha, không phải Huyền Hóa Thần Công chỉ có nam tử mới luyện thành được hay sao?"

"Vô nghĩa! Ta không hề luyện qua cái gì, những cái ta luyện ngươi cũng chưa từng nghe qua. Thật ra đây chính là cái sức mạng kỳ quái ở sông Bàn Niết, ta cứ ù ù cạc cạc bị một con chim màu vàng cuốn lấy, sau đó thì có rồi." Vân Chi ném cho Công Ngọc Viêm Bản một cái nhìn xem thường, tuy nhiên khi nghĩ đến con chim màu vàng đẹp đẽ kia lại cảm thấy quả thực vô cùng quái dị.

"Chim màu vàng? Chẳng lẽ là chim Hoàng sao?"

"Ngươi cũng biết sao?" Không ngờ chuyện không thể tưởng tượng như vậy mà nhiều người lại đều biết như vậy sao?

Mặc Kỳ Uyên gật đầu: "Trong Hoàng lăng mà chúng ta vừa đến, ta vốn ở một động đá bên cạnh nàng, rồi đột nhiên xuất hiện hai con Phượng Hoàng Thần Thú, đột nhiên một con tự bay xuyên qua bức tường hướng về phía nàng, còn một con khác thì cũng quấn lấy ta một lúc rồi ta mượn lực của nó đi xuyên qua tường, sau đó thì không biết tung tích còn chim Phượng kia đâu nữa rồi."

Vân Chi vốn không tin toàn bộ lời lão già râu bạc kia nói, nhưng quả thật lại xuất hiện tình huống thần kỳ như vậy thì không tin cũng không được rồi.

"A, ta biết rồi, vào lúc hai ngươi nhập thần chữa thương, chúng ta đều nhìn thấy trên đầu hai người có hai con Phượng Hoàng đang bay lượn, cuối cùng cũng không biết là biến đi đâu mất." Công Ngọc Viêm Bản kích động nói: "Dựa theo truyền thuyết sông Bàn Niết, chẳng lẽ các ngươi là chủ nhân của Phượng Hoàng? Mau đưa ta nhìn cổ tay trái của các ngươi?"

Hai người cảm thấy vô cùng khó hiểu với vẻ mặt hưng phấn, kích động của một người nào đó, đưa cổ tay ra để làm chi!

Công Ngọc Viêm Bản nhanh chóng túm lấy cổ tay hai người, nhân tiện giải thích luôn: "Ta từng nghe sư phụ nói, chủ nhân của Phượng Hoàng, ở cổ tay sẽ xuất hiện mờ ảo hình Phượng Hoàng ngay khi ngươi không sử dụng nó nữa, các ngươi nhìn thử mà xem!"

Hai người nghi ngờ liếc nhau, cũng đồng thời nhắm mắt thôi không sử dụng nó nữa. Hai mắt Công Ngọc Viêm Bản khóa chặt vào hai cái cổ tay, chỉ trong giây lát, khóe miệng hán từ từ mở rộng: "Các ngươi mau nhìn xem, ta nói không có sai mà!"

Mở mắt ra nhìn về phía cổ tay chính mình, quả nhiên nhìn thấy trên đó có hình chim Phượng Hoàng muốn bay lên, ánh sáng màu vàng óng ánh, cực kỳ thần kỳ, sau đó dần dần biến mất như vô hình giống như nó chưa từng xuất hiện.

Nhìn hình vẽ dần dần biến mất, đột nhiên Vân Chi nghĩ đến lời lão già râu bạc kia nói, cười nhẹ châm biếm nói: "Thì ra là chim Phượng nhận Uyên là chủ nhân, mà cái lão già râu bạc kia vẫn tự mình đa tình, hẳn nói là Thái tử Hách Liên mới đúng là chủ nhân của chim Phượng, thật sự đáng thương a! Tuy nhiên.....Ngược lại bản tiểu thư rất muốn được thành toàn cho hân!"

Nhìn thấy nàng lại biểu hiện ra trong lòng đang có tính toán, không hiểu sao Mặc Kỳ Uyên lại cảm thấy bất an: "Chỉ nhi, nàng lại muốn làm cái gì?"

"Ách, ta, đương nhiên là làm chuyện tốt a." Trong lòng Vân Chi thầm mắng một câu, chẳng lẽ người này là con giun trong bụng nàng sao, thật là còn chưa làm cái gì mà đã bị theo dõi rồi!

"Hừ, nếu nghĩ muốn quay lại đoạt lại băng thiềm thì chỉ có hai chữ, không có cửa đâu!"

Xem ra hai người lại bắt đầu muốn tranh luận, Công Ngọc Viêm Bản mím môi, thức thời lui ra ngoài.

"Không có cửa thì ta bỏ cửa sổ." Vân Chi cúi đầu nói thầm một tiếng, ngẩng đầu nhìn thấy dáng vẻ tức giận đến phát hỏa của Mặc Kỳ Uyên, vội vàng trấn an: "Được rồi được rồi, ta đáp ứng ngươi sẽ không mạo hiểm tự đi nữa được chưa. Dù sao nhất định ta phải lấy lại được băng thiềm, nếu không thể thì ta phải thực xin lỗi toàn thân đây vết thương trở về của ta!"

Độc trong cơ thể Uyên nhất định phải giải, hơn nữa băng thiềm là thánh vật chữa thương, cực kỳ hữu dụng, nhất định nàng phải có được!

"Không cho phép đi! Lần này đi còn chưa chịu giáo huấn sao? ! Ta nói không cho phép đi là không cho đi!" Mặc Kỳ Uyên lạnh mặt, dáng vẻ nước lửa không thể lay chuyển khiến cho Vân Chi hận nghiền răng.

Biết rõ không thể cứng rắn với hân, Vân Chi hít sâu một hơi, nghiêm chỉnh nói: "Uyen, lần này ta đi không hoàn toàn là do ngươi gặp nguy hiểm, từ nay trở đi đại quân hai đều bắt đầu chuẩn bị chiến đấu, ngươi thân làm Đại Nguyên Soái, trọng thương lại chưa lành, không thể huấn luyện quân sự, chiến tranh sẽ rất khó thắng lợi! Ai nặng ai nhẹ ngươi phải biết chứ. Nếu ta đã muốn đến đây thì chẳng lẽ ngươi muốn ta làm một oán phụ ngồi trong khuê phòng, trốn trong doanh trướng mãi hay sao? Uyên, để cho ta đi đi, ta cũng muốn kẻ vai ngươi cùng chiến đấu!"

"Nhưng mà....." Mặc Kỳ Uyên bị những lời nói hợp tình hợp lý của nàng làm cho dao động, nhưng vừa kịp nói hai chữ đã lại bị nàng cắt ngang.

"Không có nhưng mà! Ta hứa với ngươi, cho ta hai ngày, trong thời gian hai ngày không lấy được băng thiềm ta sẽ tay không trở về, chiến tranh thắng hay thua ta sẽ trở về cùng với ngươi đối mặt!"

"Nhưng chỉ có mình nàng, dù thế nào ta cũng....."

Lại một lần nữa còn chưa kịp nói hết một câu thì lại bị cắt ngang, hơn nữa phương pháp cắt ngang này lại khiến Mặc Kỳ Uyên cảm thấy cực kỳ bối rối!

Tình huống này là thế nào đây? Hân một người đàn ông, một người tướng công lại bị chính thể tử của hân phi lễ? Chỉ thấy Vân Chi hôn lướt lên đôi môi Mặc Kỳ Uyên, hoàn toàn không có tí kỹ thuật nào cả, hoặc cũng có thể coi là trừng phạt!

Thầm kêu một tiếng, hai tay Mặc Kỳ Uyên giữ chặt lấy cái lưng mảnh khảnh của nàng, nghĩ muốn đảo khách thành chủ, đây chính là nàng tự tìm lấy!

Nhưng Vân Chi khi vừa đạt được mục đích thì nhanh chóng thoát thân ra, cười cười lau đôi môi đỏ tươi: "Hô hô, ai bảo ngươi lễ nề như vậy, lần sau ta sẽ sử dụng chiêu này để chế trụ ngươi."

"Chỉ nhi, không nên trêu chọc ta!" Giọng nói Mặc Kỳ Uyên hơi trầm xuống, mang theo chút khàn khàn, nhìn khuôn miệng bóng loáng đang cười tươi của người nào đó bất đắc dĩ nói.

Lúc này Vân Chi mới ngó người ra, sau khi hiểu ý hân thì đỏ hết cả mang tai lên, vừa rồi thật sự nàng đã không suy nghĩ nhiều, chỉ muốn ngăn hân nói chuyện mà thôi.

Trước kia đọc sách có viết khi một cặp tình nhân gặp vấn đề khó giải quyết thì đây là cách tốt nhất, nàng liền thử một lần, đâu có nghĩ được nhiều như vậy chứ!

Tuy nhiên, cảm giác cũng không hoàn toàn sai!

Trên mặt bày ra dáng vẻ tiểu bạch thỏ đơn thuần, khóe mắt nhìn dáng vẻ ả nhân bất đắc dĩ của hân, trong lòng cười trộm. Thấy hân cứ cố gắng chịu đựng mà không "báo thù rửa hận", trong lòng liền có một loại cảm giác ngọt ngào, vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Q.2 - Chương 18: Một trăm lượng bạc

Hai người cũng ngủ được lâu thì cũng đã đến buổi chiều.

Tình giấc giống như nghe được có người ngoài doanh trường, chính xác là giọng nói của Mặc Hình đang vang lên ngoài cửa: "Vương gia, thuộc hạ có chuyện bẩm báo!"

"Vào đi!" Mặc Kỳ Uyên cẩn thận buộc lại vạt áo Vân Chi rồi nhấc chân ra bên ngoài trường, Mặc Hình đã đứng chờ ở bàn bên cạnh: "Có chuyện gì?"

Sau khi cúi đầu hành lễ, Mặc Hình trầm giọng nói: "Vương gia, Ly Thiên cung truyền tin tức đến, trong đêm qua bộ tộc Hộ Hà - gia tộc xa lánh cuộc sống nhất giang hồ đã phát ra lệnh truy nã bằng máu, các môn phái trên giang hồ đều được phép truy nã lấy đầu của người trong hình, mà trong đó có hai người là Vương phi và Tần công tử trông vô cùng giống nhau, tuy nhiên trong ba người thì lại không có Vương gia và Công Ngọc công tử."

"Ừ, Bốn vương biết rồi. Người đi bảo bọn họ cố gắng tiêu hủy nó đi, sử dụng một chút thủ đoạn cũng không vấn đề gì, những môn phái này còn chưa xứng đáng để Bốn vương để vào mắt!" Mặc Kỳ Uyên bình tĩnh nói, xem ra gia tộc Hộ Hà này thật sự tức giận rồi, phát ra cả lệnh truy nã bằng máu? Thật đúng là không để bọn hán vào mắt a!

Mấy đại gia tộc ẩn cư đều có địa vị không nhỏ trên giang hồ, tuy rằng rất ít khi nhúng tay vào chuyện giang hồ nhưng mỗi khi gia tộc có việc, mỗi khi có lệnh truy nã được phát ra, các gia tộc ẩn cư khác, thậm chí là cả giang hồ đều vô cùng coi trọng.

"Vâng, thuộc hạ tuân mệnh!"

"Từ từ!" Mặc Hình đang chuẩn bị ra ngoài thì đột nhiên có một âm thanh vang lên ngăn cản, chỉ thấy Vân Chi từ bên trong đi ra, tò mò hỏi: "Người có biết cái lệnh truy nã kia, truy nã ta bao nhiêu bạc không?"

"Bẩm Vương phi, là một triệu lượng." Mặc Hình cũng không biết hỏi hán thế này là có ý tứ gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn trả lời.

"Một triệu lượng a. . . . ." Vân Chi vuốt cằm suy nghĩ: "Hừ, coi như lão già râu bạc này thật tinh mắt! Người đi lấy cái lệnh truy nã kia, nói là đã tóm được bản cô nương rồi!"

Mặc Hình hoàn toàn không hiểu, ý của Vương phi là gì, bảo mình chạy đi bán đứng nàng sao? Chẳng lẽ là vì một triệu lượng bạc kia sao?

Mặc Kỳ Uyên nhìn đáng vẻ âm thầm tính kế của Vân Chi, không nhịn được cười nhẹ ra tiếng: "Chính mình muốn chạy đến vậy mà còn muốn lừa của người ta một triệu lượng bạc, tính toán lần này của nàng thật đúng là hơi nha!"

"Không phải hán đang muốn buôn bán sao, ta đây là đang trợ giúp sinh ý của hán." Vân Chi không hề bị câu nói đùa kia làm cho xấu hổ, nghiêm chỉnh tính toán dường như đang làm ăn vậy.

Nghe thấy hai người đối thoại như vậy, Mặc Hình liền trở nên ngu dốt, cuối cùng cũng hiểu ý của Vương phi là gì. Nhất thời trên mặt đầy hắc tuyến, quả nhiên Vương phi và Vương gia là một đôi phúc hắc trời sinh, làm cái gì cũng tính toán tỉ mỉ, ai gặp phải hai người này đều phải hận thấu xương, cũng không biết là thù hata của bọn hán sẽ phải mai táng bao nhiêu người a!

Nhìn thấy Vương gia cũng không có ý phản đối, Mặc Hình cũng đành lĩnh mệnh: "Vậy thì thuộc hạ đi bảo Ly Thiên cung chuẩn bị đến Hách Liên thương thảo."

"Không cần, hiện tại ta sẽ đi cùng người luôn, không cần phải lãng phí thời gian như vậy." Vân Chi hào sảng mở miệng, hiện tại thời gian còn không nhiều lắm, đã không nhiều thì không cần phải tiếp tục hoang phí như vậy.

Tay bị người bên cạnh bắt lấy, Vân Chi nhìn về phía con người sâu thẳm kia, trong đó tràn đầy lo lắng, nhíu miệng cười nói: "Người yên tâm đi, lão già râu bạc kia chỉ biết trên người ta có chim Hoàng, chim Hoàng là thần thú mà bọn hán bảo vệ, hán là hán sẽ không đối xử kém với ta đâu."

"Hết ngày mai, nếu nàng không trở lại, ta sẽ đi tìm nàng." Mặc Kỳ Uyên nóng lòng nói với Vân Chi, nghiêm túc nói xong mới chậm rãi buông tay nàng ra, nhìn nàng từ từ rời khỏi doanh trường.

Hoàng cung Hách Liên.

Lúc này Hộ Hà Trưởng lão đang giải thích với Hoàng thượng Hách Liên quốc những chuyện đã xảy ra ở đáy sông Bàn Niết. Hộ Hà Trưởng lão vô cùng buồn rầu, tuy rằng hán là tộc trưởng - người thừa kế của một gia tộc ngàn năm tuổi, ở Hách Liên quốc thì địa vị của Trưởng lão còn lớn hơn Hoàng thượng một chút, chỉ là đây là chức trách của hán, nhưng hán lại không thể bảo vệ thật tốt, đến mức mà trên nét mặt già nua của hán vẫn còn vương lại chút bụi đen dưới đó.

"Ý trưởng lão là, đáy sông Bàn Niết, không chỉ có Hoàng lăng bị hủy mà ngay cả Phụng Hoàng Thần Thú cũng không thấy đâu nữa?" Giọng nói Hách Liên Hoàng trầm xuống, xem ra là để ý mặt mũi Hộ Hà Trưởng lão hán mới cố gắng cường chế khí nóng trong bụng mình! Nhiều năm qua hán đều hoàn thành rất tốt sứ mệnh thần thánh của Hách Liên quốc, hơn nữa trong Hoàng lăng đều là di thể của các bậc tiền bối, trong vòng một đêm đều bị hủy đi, cho dù tính tình có tốt cỡ nào cũng phải cảm thấy tức giận!

Sắc mặt trưởng lão cũng không tốt hơn là bao nhiêu, nhưng có nóng giận cũng không có cách giải tỏa, đành phải dằn lại rồi nói: "Lão phu đã ra Lệnh truy

nã bằng máu để truy nã những kẻ xấu này, mặc dù đáy sông Bàn Niết bị chúng làm cho hồng бет nhưng cũng có chuyện đáng vui mừng xảy ra, Phụng Hoàng Thần Thú đã hiện thân khi Thái tử và một nữ tử đang gây ầm ĩ ở đáy sông, đây cũng chính là biểu hiện cho việc Thái tử là chủ nhân của chim Phụng, chỉ cần bắt được con bé kia, để hai người lập gia đình với nhau thì chúng ta cũng có thể coi như không bồi nhợ sứ mệnh tiền bối truyền xuống từ thời thượng cổ."

Vừa nghe trưởng lão nói như vậy, cuối cùng sắc mặt vua Hách Liên cũng dịu xuống mà thay bằng dáng vẻ vô cùng cao hứng: "Trưởng lão, theo như lời ngài nói là thật hay không? Hách Liên chúng ta bảo vệ thánh sông nhiều năm, cuối cùng cũng được thần linh bảo vệ sao! Ha ha ha, Diệp nhi không hổ là Hoàng tử của ta, quả nhiên không giống với người bình thường! Quả nhân đã nhận lời, chỉ cần Diệp nhi cưới được phi tử có mệnh này thì trong ngày đại hôn của hân quả nhân sẽ giao hết trọng trách của Hách Liên vào trong tay hân!"

Từ nhỏ đến lớn, tài hoa của Hách Liên Diệp đều đã được mọi người biết đến, cũng đã sớm được phong là Thái tử, truyền ngôi vị Hoàng đế cho hân cũng chỉ là một sớm một chiều mà thôi, hiện giờ vua Hách Liên lại biết được tin tức tốt như vậy, tâm tình trở nên vô cùng sáng khoái, nếu so với việc đại sự long trọng này thì chuyện Hoàng lăng bị hủy cũng đã biến thành bé nhỏ không đáng kể rồi!

"Vương thượng anh minh!" Hộ Hà Trưởng lão cũng tiếp lời, chỉ là không biết tại sao lại cảm thấy còn có chút gì đó không thích hợp.

Bỗng nhiên, có một nam tử bước nhanh đến phía trưởng lão, chỉ nhìn thoáng qua vua Hách Liên rồi cúi người hành lễ, rồi sau đó nói nhỏ bên tai trưởng lão.

Nghe bẩm báo xong, cặp lông mày màu trắng của Hộ Hà Trưởng lão dường như sáng lên, đáy lòng vừa mới sinh ra chút phiền não không hiểu liền trực tiếp bị ném đi, xoay người nói với Hách Liên Hoàng: "Con bé kia đã tóm được rồi, để lão phu để nhìn nàng một chút!"

"Vậy thì trưởng lão đi trước một bước, sau đó lão phải để cho quả nhân gặp con cháu tương lai của mình đó!" Hách Liên Hoàng hoàn toàn yên lòng, không có một chút tức giận nào đối với sự thất trách của trưởng lão, lòng tràn đầy vui sướng khi nghĩ đến cuối cùng Hách Liên cũng nhận được sự bảo vệ của Phụng Hoàng, có thể nhất thống thiên hạ!

Ngay khi trưởng lão vừa đến nơi, Mặc Hình đưa Vân Chi đến nơi xong rồi cũng cầm bạc đi rồi.

Mới đi đến cửa, đập vào mắt trưởng lão là dáng vẻ nhàn nhã, thư thái của Vân Chi, chỉ thấy nàng thoải mái, nhàn nhã ngồi trên ghế trên, không để ý hình tượng mà ăn đồ ngọt và hoa quả trên bàn, không hề giống một phạm nhân bị bắt mà giống như một vị khách quý được mời đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Q.2 - Chương 19: Trao đổi dịch

Nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, trong lòng trưởng lão có chút tức giận, đi vài bước đến trước mặt nàng, áp chế lửa giận nói: "Nha đầu, ngươi tự nguyện đưa mình đến cửa sao?"

"Đã nhìn thấy rồi còn phải hỏi sao! Bản cô nương muốn gặp lại râu bạc ngươi, mà địa bàn của ngươi nhìn cũng không tệ lắm!" Vân Chi thường cho bộ râu đang run run của trưởng lão một cái nhìn xem thường, trả lời không chút kiêng kị, thậm chí còn có tâm tình bình phẩm hân từ đầu đến chân.

Vì để bắt bọn hân lại, thậm chí hân đã phát lệnh truy nã bằng máu, mà nha đầu này lại chính mình chạy về đây? Vậy thì khẳng định nàng và đám người đó là cùng một hội, thật buồn cười, nha đầu kia vậy mà muốn chơi đùa với hân sao!

Trưởng lão cố gắng hít sâu một hơi, hân quyết không thể để mất thân phận trước tiểu nha đầu này.

"Hừ, mặc kệ trong lòng tiểu nha đầu ngươi đang tính toán cái gì, chỉ cần vào trong Hộ Hà Thần Trang của ta thì đừng mong chạy trốn." Ngồi xuống bên cạnh, ngăn lửa giận lại, giống như không muốn so đo với tiểu nha đầu này.

Nghiêng người nhìn về phía lão già râu bạc, Vân Chi cười đầy thâm ý: "Sao ngươi không hỏi vì sao ta muốn trở về?"

Trưởng lão quay mặt sang chỗ khác, căn bản không muốn trả lời nàng, con bé này quá xỏ quyết, không thể để nàng dắt mũi mà đi!

Mà Vân Chi cũng không để ý đến sự phớt lờ của hân, tâm tình càng trở nên tốt đẹp hơn tiếp tục nói: "Nếu ngươi có hỏi thì ta sẽ nói cho ngươi biết mục đích ta đến đây là vì băng thiêm! Chỉ cần ngươi dùng băng thiêm làm sinh lễ thì ta sẽ dùng thân phận chủ nhân chim Hoàng gá đến Hách Liên."

"Hừ, nha đầu, ngươi đừng quên, hiện tại toàn bộ chuyện của ngươi đều do lão phu quyết định, ngươi dựa vào cái gì mà muốn giao dịch với lão phu!" Hộ Hà Trưởng lão râu ria vênh hết cả lên, khinh thường nói.

Hân thật sự không hiểu được con bé trước mặt này, rõ ràng là đã rơi vào tay hân nhưng vẫn có thể bình tĩnh như vậy, như kiểu là mọi chuyện đều đã được nàng nắm rõ trong lòng bàn tay!



Cuối cùng cũng đi đến đề tài này, Vân Chi không nhìn hấn nữa, môi son khẽ mở miệng nói rõ ràng: "Tuy rằng ta đang ở nơi này, nhưng mà bằng hữu của ta không có ở đây, Thái tử Hách Liên quốc lấy vợ có rất nhiều nghi thức, các người cũng không thể trối chân trối tay ta lại có phải không? Đến lúc đó ta mà làm ra hành động gì đó khác người, bên ngoài sẽ lan truyền những tin đồn ảnh hưởng đến Hoàng tộc Hách Liên, lúc đó có lẽ lão già râu bạc người cũng không muốn phải chứng kiến chuyện đó đâu! Huống hồ....."

Khóe mắt liếc đến sắc mặt lão già râu bạc bắt đầu có chút dao động, Vân Chi cười cười tiếp tục nói: "Huống hồ ta còn nghe nói, dân chúng Hách Liên quốc đều tôn sông Bàn Niết là thánh sông, tôn Phụng Hoàng Thần Thú là thần thú hộ quốc, những điều này đều được truyền lại từ nhiều đời nay, là lòng tin không thể xoay chuyển, nếu một khi lòng tin về những điều này bị hủy đi, hậu quả như thế nào ta chắc người cũng có thể biết được! Hơn nữa mọi người đều nói là Phụng Hoàng nhưng hiện giờ vẫn chưa thấy chim Phụng đâu, nếu không có ta trấn thủ thì lão già râu bạc cũng không biến ra được biện pháp nào tốt đẹp hơn a!"

Sau khi nói xong, sắc mặt Hộ Hà Trưởng lão không thể đen được hơn nữa, có thể so sánh cùng với bộ râu màu trắng như tuyết của hấn, chẳng trách mà nha đầu này lại tự tin như vậy, quả nhiên nàng đã phân tích mọi chuyện ra một cách triệt để như vậy!

Trầm mặc một hồi lâu, một âm thanh rầu rĩ từ trong miệng trưởng lão truyền ra: "Ngày mai cử hành đại hôn, ngày mai lão phu sẽ giao bằng thiềm cho người, nha đầu người đừng có gây ra chuyện gì là được!"

Nói xong thì nhanh chóng đứng dậy, oán hận nhìn ánh mắt thắng lợi của Vân Chi, vung áo ra rồi đi ra ngoài, đi đến cửa thì dừng lại nghiêng người phân phó đám hạ nhân: "Đi tìm người đến rồi đem nha đầu kia mà rửa mặt chải đầu cho thật tốt, xong rồi thì đưa nàng đến bái kiến Vương thượng!"

Nghe thấy hấn nói muốn chải đầu rửa mặt cho nàng, Vân Chi nhíu chặt lông mày, cúi đầu nhìn toàn thân mình, áo trắng sạch sẽ, đơn giản mà thanh lịch, vậy thì còn phải rửa mặt chải đầu làm gì! Thật sự là đáng ghét!

Mà ngay khi Vân Chi vẫn còn đang đau khổ, bỗng rồi thì một đám cung nữ nhanh nhẹn đi vào trong, nhìn thấy liền túm lấy nàng kéo đi.

Sau đó, Vân Chi bắt đầu trải qua sự hành hạ vĩ đại, tắm trong sữa đầy cánh hoa thơm, rồi đến xông hơi mát xa, rồi về lồng mày trang điểm, chải đầu búi tóc, chọn lựa trang phục long trọng để mặc, trông Vân Chi giống như một tượng người bằng gỗ để mặc cho đám cung nữ đùa nghịch, thật là vì bằng thiềm, nàng cũng đành phải cắn răng chịu đựng, nàng thề, tuyệt đối sau này nàng sẽ không làm lại chuyện này một lần nào nữa!

Đại khái sau hai canh giờ, Vân Chi mới bị hô biến thành một pho tượng xinh đẹp, bị an bài ngồi vào trong một cái kiệu rồi đi đến gặp Hách Liên Hoàng, trong lòng Vân Chi buồn bực, ăn mặc long lanh như vậy mà chỉ đi gặp Vương thượng Hách Liên của bọn họ thôi sao, như thế này cứ có cảm giác quái dị kiểu gì đó, cảm giác giống như nàng là một phi tử đang được gọi đến để lão nam nhân kia sùng bái!

Vân Chi bị ý nghĩ của chính mình dọa đến mức chảy ra mồ hôi lạnh, vội vàng điều chỉnh tư thế, không thể để đám y phục và trang sức này trở nên rối loạn, một lúc nữa nàng còn trở hay phải diễn a!

Trải qua lộ trình dài đằng đặc, cuối cùng cỗ kiệu của Vân Chi cũng đi đến phía trước của cửa cung điện quan trọng nhất, mơ hồ nghe thấy tiếng người thông truyền, màn kiệu bị kéo lên, ngay lập tức có cung nữ ở ngoài đỡ nàng ra rồi đi về phía trước.

Hai mắt Vân Chi nhìn thẳng về phía trước, rất ra dáng tiểu thư khuê các, tư thái ung dung khiến mọi người hai bên đều phải choáng váng, rồi nhìn về phái dung nhan mỹ lệ tinh xảo của nữ tử kia hoàn toàn không giống vẻ đẹp của nữ tử dưới nhân gian, nhất thời đám thái giám và thị vệ trên đường đi đều liên tục thốn thức, trong lòng ngầm suy đoán, chẳng lẽ đây là tân mỹ nhân phi tử mới của Vương thượng bọn hấn sao?

Mà trong khi những người này được xem cảnh đẹp thì Vân Chi phải vô cùng cực khổ để duy trì hình tượng thực nữ như thế này, phía trước cần thể hiện ra chút diễn xuất thiên phú của nàng mới được!

Đi trên nền đá hoa lạo xạo, cuối cùng Vân Chi cũng đi đến bên trong đại điện, đưa mắt nhìn đến mặt người ngồi trên long ý, trong lòng biết rõ đây là người đứng đầu Hách Liên, mà người mặc áo vàng ngồi bên trên kia chắc chắn là Vương thượng của Hách Liên rồi.

Vân Chi hơi cúi đầu khóe miệng khẽ giương lên, chậm rãi cúi người xuống, giọng nói nhẹ nhàng mà thanh thoát: "Dân nữ Chi nhi tham kiến Vương thượng, Vương thượng vạn phúc kim an!"

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Hách Liên Hoàng đã sớm không thể áp chế được nội tâm vui sướng của mình, vội vàng bước nhanh xuống bậc thang, đi đến trước mặt Vân Chi, nhẹ nhàng đỡ nàng đứng lên, đến khi nhìn thấy dung nhan tinh xảo xinh đẹp của Vân Chi thì vô cùng vui vẻ, lớn tiếng ca ngợi: "Ừ, thanh thủy phù dung, là hoa mà không những tươi đẹp còn cao quý, trang nhã, tốt! Có thể làm phi tử của Diệp nhi, là Hoàng hậu của Hách Liên ta!"

"Vương thượng quá khen!" Dáng vẻ Vân Chi hơi phục tùng, thừa đủ sự thẹn thùng, quả thật vô cùng giống một tiểu thư khuê các điển hình, nếu mấy người Mặc Kỳ Uyên mà nhìn thấy dáng vẻ này của Vân Chi thì nhất định muốn lấy tròng mắt ra kiểm tra xem mắt có vấn đề gì hay không!

"Người đâu! Ban ghế ngồi! Còn nữa, đi mời Thái tử đến đây!"

Tâm tình Hách Liên Hoàng thật tốt, cao giọng phân phó, nói xong liền đi đến ngồi xuống long ý, nhìn Vân Chi cũng ngồi xuống ngay sau đó, thuận tiện mở miệng nghi ngờ hỏi: "Nghe trưởng lão nói người và bằng hữu của người lên vào sông Bàn Niết để tắm bằng thiềm?"

Nghe thấy câu hỏi như vậy, Vân Chi giống như vô cùng sợ hãi, vội vàng đứng dậy hành lễ giải thích: "Chi nhi có tội, tuy nhiên cũng là vì thân do bất kỳ!"

"Quả nhân không có ý trách người, chỉ là có chút tò mò mà thôi, người cứ ngồi xuống trước rồi nói, có phải là nỗi khổ gì khó nói hay không?" Hách Liên Hoàng cũng là người hiền hậu, rất nhanh đã muốn thân thiết với Vân Chi tựa như đó chính là con dâu mình rồi.



## Q.2 - Chương 20: Một trời một vực

Vân Chi lại từ từ ngồi xuống trên ghế dựa, thở dài một hơi nói: "Chỉ nhi vốn dĩ là con gái nhà quan lại giàu có, nhưng vào đúng một năm trước, cha mẹ lần lượt bị bệnh nặng nằm trên giường không dậy nổi, đã đi tìm nhiều thần y nhưng họ đều nói vô phương cứu chữa, rồi cô nghe thấy một truyền thuyết nói rằng băng thiềm là thánh vật có thể chữa bách bệnh, có khả năng cải tử hoàn sinh, lúc đó mới cùng huynh trưởng lên vào sông Bàn Niết, để xem có thể tìm thấy băng thiềm cứu mạng cha mẹ hay không!"

Một lời nói dối ngắn gọn mà đầy sức thuyết phục, Vân Chi nói mà mặt không đỏ, hơi thở không gấp, ở bên ngoài Mặc Hình đã an bài cho nàng một thân phận giả thật tốt, cho dù có phải người đi thăm dò thì cũng không thể tra ra được cái gì!

Lần này, toàn bộ thân thể và nguyên nhân đều được nói ra rõ ràng, vì dễ phối hợp hiệu quả hơn, cái tay núp trong tay áo rộng của Vân Chi khẽ hạ xuống dùng sức véo đùi chính mình. Ngay sau đó khoe mắt liền hiện ra chút nước mắt, càng nhìn càng khiến người khác cảm thấy thương tiếc.

"Thì ra là như vậy, vậy thì các người cũng coi có như là có hiểu, hiện giờ Hoàng lăng đã bị hủy, tổ tiên cũng đã hoàn thành sứ mệnh độ hóa vinh quang, băng thiềm cũng không còn tác dụng nữa, người đã thành người trong Hoàng tộc thì băng thiềm sẽ ban cho người để đi cứu cha mẹ người! Cũng coi như là một phần lễ gặp mặt của quả nhân." Hách Liên Hoàng vốn là người coi trọng lễ tiết, Vân Chi mới nói mấy câu mà đã muốn đưa lễ vật đến rồi.

Vân Chi âm thầm bĩu môi, sao người không nói sớm, sớm biết Vương thượng Hách Liên dễ đối phó này thì nàng đã không phải tiêu tốn tâm tư đi giao dịch với lão già râu bạc kia.

"Đa tạ Vương thượng ban thưởng, tuy rằng trưởng lão đã đồng ý tặng băng thiềm cho Chỉ nhi, nhưng mà Chỉ nhi vẫn hi vọng có thể được chính Vương thượng mở miệng vàng ngọc ban, dù sao đây cũng là Vương thượng cao quý ban tặng lễ vật, lúc đó có thể cha mẹ Chỉ nhi sẽ càng nhanh khỏi bệnh hơn cũng nên!" Vân Chi vuốt mông ngựa dụ dỗ, vẫn cảm thấy lấy băng thiềm từ trên người Hách Liên Hoàng có chút an toàn hơn, nàng chính là không tin cái lão già râu bạc kia!

"Được! Được! Trưởng lão đã nói là ngày mai hai người các người cử hành đại hôn, vậy thì ngày mai quả nhân sẽ mang băng thiềm ra làm lễ vật chúc mừng tặng cho người!" Quả nhiên, Vân Chi chỉ cần vỗ hai cùi, mặt rồng liền lập tức trở nên vui mừng, không cần suy nghĩ liền mở miệng đồng ý.

"Thái tử yết kiến!" Một già một trẻ đang vui vẻ nói chuyện, đột nhiên từ cửa truyền đến một giọng nói sắc bén.

Không bao lâu sau, một nam tử mặc cẩm bào màu tím đang bình tĩnh đi vào, cúi người hành lễ với người ngồi trên cao: "Nhi thần tham kiến phụ vương, phụ vương gọi nhi thần tới chuyện gì vậy?"

"Ha ha, Diệp nhi mau đến đây a, phụ hoàng gọi người đến đương nhiên là có chuyện tốt! Người mau nhìn nữ tử này đi, có nhận ra nàng hay không?" Hách Liên Hoàng cười đến cả ngũ quan đều trở nên vô cùng sán lạn, nhìn hai người phía trước, quả nhiên là nam tuấn nữ mỹ, càng nhìn càng cảm thấy xứng đôi, có thể nhìn thấy hoàng nhi hân yêu thương có thể có một ngày đại hôn vui mừng, tất nhiên tâm tình rất cao hứng!

Hách Liên Diệp nhìn thấy phụ vương cười thoải mái đến như vậy, cực kì khó hiểu, nghi hoặc quay đầu nhìn về phía nữ tử đang đứng bên cạnh, vừa nhìn qua, giật nảy mình, thế gian này lại có thể có người con gái mỹ lệ như vậy sao, mỹ mà không mi, hơi thở cao quý, toàn thân toát ra khí chất không bình thường, đó chính là cực phẩm hiếm có. Nhưng mà ý phụ vương là hắn có nhận ra nàng không là sao?

"Vị cô nương này sinh ra cực kỳ xinh đẹp mỹ lệ, chỉ là, Diệp nhi có nhận ra nàng không là sao?" Hách Liên Diệp từ từ phục hồi tinh thần lại, nghi ngờ nhìn về phía phụ vương hắn tìm kiếm đáp án.

Hách Liên Hoàng cố tình lạnh nhạt, trách mắng: "Vậy là lúc trước người không chú ý kỹ dung mạo của cô nương người ta, nàng ý chính là cô nương mà ngày ấy người gặp ở trong Hoàng lăng, là chủ nhân của chim Hoàng, cũng là nương tử trong số mệnh của người, tương lai sẽ là Hoàng hậu!"

Giống như phải chịu sự kinh hách vô cùng lớn, hai mắt Hách Liên Diệp tròn to, bước nhanh đến trước mặt Vân Chi, tinh tế đánh giá lại nàng một lần nữa, không biết là nên tin tưởng hai mắt mình hay nên tin tưởng lỗ tai mình, nữ tử trước mặt này sao có thể là nữ nhân gặp trong Hoàng lăng ngày hôm ấy được chứ! Các nàng quả thật là một người trên trời, một người ở dưới đất a, nhưng mà, điều hắn cảm thấy cực kỳ khó nhận ra hơn đó chính là hắn nhìn thấy dung mạo của hai người có phần tương tự nhau, chẳng lẽ là hai tỷ muội sinh đôi hay sao?

Vân Chi không nói gì, cố gắng chịu đựng Hách Liên Diệp coi mình như một tinh tinh mà đứng bên cạnh chăm chú quan sát, không phải là cùng một người vậy thì tìm đâu ra người con trai để xác nhận lại đây! Trong lòng hận nghiền răng, nhưng vẫn cố kìm nén lại, cố gắng biểu hiện ra trên khuôn mặt là một chút màu hồng khó xử. Mà khi Hách Liên Diệp nhìn thấy hai má nàng đỏ bừng, lại càng khẳng định ý nghĩ trong lòng, đây tuyệt đối không có khả năng là nữ nhân ngày hôm đó! Hắn dám lấy hai mắt mình ra để đảm bảo!

"Ha ha, Diệp nhi, tuy rằng người cao hứng nhưng cũng không nên nhìn chằm chằm cô nương người ta như thế! Được rồi, quả nhân sẽ không quấy rầy các người bồi dưỡng tình cảm nữa, các người lui ra chuẩn bị đi, ngày mai là ngày đại hôn, hơn nữa, ngày mai quả nhân sẽ thoải mái, Diệp nhi sẽ còn cần

phải cố gắng nhiều a!" Vỗ vỗ bả vai Hách Liên Diệp, cũng không chờ hần mở miệng nói cái gì thì đã đi thẳng ra ngoài.

Quần doanh Mặc Kỳ.

"Người nói cái gì! Lặp lại lần nữa!" Trong chủ trương Mặc Kỳ, nghe Mặc Hình bẩm báo xong, Mặc Kỳ Uyên có thể cảm thấy được mấy chữ này là được rít từ trong kẽ răng hần ra!

Toàn thân người này phát ra khí tức lạnh lẽo, Mặc Hình có cảm giác dưới ánh mắt Vương gia, băng tuyết ngàn năm cũng không thể so được với khí thế này, nhưng mà cũng không có chỗ để ẩn nấp, nhìn không được run lấy bấy.

Tránh cũng không thể tránh, cũng chỉ có thể mở miệng lặp lại một lần: "Theo như tin tức mới nhất truyền ra từ Hoàng cung Hách Liên, ngày mai Thái tử Hách Liên Diệp cử hành đại hôn, hơn nữa Hách Liên Hoàng còn muốn nhân ngày đại lễ truyền ngôi cho Thái tử, còn có lời nói rằng, ngày mai Vương thượng và Vương hậu cũng chính là chủ nhân của chim Hoàng sẽ xưng Phượng đế Hoàng hậu. Chỉ trong vài canh giờ tin tức đã được truyền đi khắp nơi, vô cùng ồn ào huyền ảo, hơn nữa....."

Bất an nhìn về phía núi lửa Vương gia đã muốn phun trào, kiên trì nói: "Theo như thám tử ở trong Hoàng cung Hách Liên, người Thái tử muốn cưới rất giống với Vương phi!"

"Ti ti" một âm thanh ngắn ngủi truyền ra, Mặc Hình kinh hách nhìn về phía tay Mặc Kỳ Uyên đang cầm cuốn binh thư dùng tốc độ cực nhanh biến nó thành giấy vụn, nhưng vẫn còn muốn tiếp tục đốt cháy nhiều cái khác, nhất thời trong doanh trường tràn ngập mùi khét, giống như muốn tô vẽ thêm cho lửa giận của người nào đó.

Mặc Hình âm thầm thở dài một hơi, cũng chỉ Vương phi mới có thể khơi mào lửa giận như vậy ở Vương gia.

"Đây là phương pháp rất tốt mà nàng nói sao!" Mặc Kỳ Uyên tức giận nói ra mấy chữ, mảnh vụn trong tay rơi ra, ngẩng đầu lên, đập vào chính là đôi mắt màu đỏ làm người ta phải sợ hãi: "Truyền lệnh tam quân, hành quân về hướng tây mười dặm rồi đóng quân dựng trại! Người đi chuẩn bị lễ vật sau đó cùng Bôn vương đến Hoàng cung Hách Liên!"

Đi về hướng tây mười dặm..... Trong lòng Mặc Hình tính toán, rồi kinh ngạc nâng mắt lên, khó hiểu nói: "Vương gia, đó chẳng phải là biên giới của Hách Liên sao? Vương gia người đang muốn....." Chẳng lẽ dưới con giận dữ Vương gia muốn thả Khâu Lệ như hổ đang rình mồi mà đi đến hủy Hách Liên, ngăn cản đại hôn sao? Tuy rằng Hách Liên là một quốc gia nhỏ nhưng không có lý do thì làm sao có thể tùy tiện xuất binh a!

"Bôn vương chỉ muốn mượn sân bãi một chút, nhân tiện đi xem Vương phi của Bôn vương đang muốn làm cái quý gì!" Sắc mặt Mặc Kỳ Uyên trở nên hòa hoãn hơn, vô lực nâng trán, Mặc Hình cũng suy nghĩ có lý, hần vậy mà lại có thể tức giận đến mức không để ý đến đại cục!

"Vâng, thuộc hạ đi ngay!" Tuy rằng vẫn không rõ trong lòng Vương gia đang suy nghĩ cái gì, nhưng hần vẫn noi rõi khỏi cái nơi lạnh lẽo này trước đã. Lần sau những chuyện về Vương phi, hần vẫn nên trốn tránh là tốt nhất!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trên Chọc Vương Phi Ngây Ngơ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Q.2 - Chương 21: Hình tượng nữ thần sụp đổ

Hoàng cung Hách Liên.

Lúc này Vân Chi đã chán chết việc phải duy trì hình tượng hoàn mỹ, nhìn đến đám cung nữ thái giám bên cạnh đang bày biện những món ăn và điểm tâm tinh xảo, thanh lịch nhất lên bàn, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy bối rối mãi không thôi, rất không dễ dàng để đợi được đến lúc Hách Liên Hoàng rời đi, nhưng trước khi đi hần vẫn "tốt bụng" nhắc nhở ban cho hai người bọn họ bữa tối rất phong phú. Trong lòng xoắn xuýt, người làm cha như Hách Liên Hoàng cũng chỉ đang làm hết phận sự của mình mà thôi! Nhưng mà nàng còn có chuyện phải làm, đâu có thời gian để ngồi lẫn đi lẫn lại với đám người này!

Cũng không biết lẫn đi lẫn lại trong bao lâu, cuối cùng một bàn đồ ăn cũng được bày biện xong, đám cung nữ cũng dần dần lui xuống.

Chờ đến khi cung nữ cuối cùng ra ngoài, đột nhiên toàn thân Vân Chi thả lỏng, làm thực nữ quả nhiên không dễ dàng chút nào!

Nhìn thấy cuối cùng người cũng đi sạch, Hách Liên Diệp cũng không thể tiếp tục không nói chuyện, nhưng cũng không biết nên nói như thế nào, đối mặt với một nữ tử hoàn mỹ như vậy, hần đường đường là Thái tử vậy mà cũng có chút hơi khó xử, xấu hổ.

Nhẹ nhàng khụ một tiếng che dấu sự xấu hổ, Hách Liên Diệp quay đầu nhìn Vân Chi, đột nhiên cảm thấy có chút gì đó không thích hợp, nhưng cũng không quá mức để ý, chỉ ôn nhu cười yếu ớt cực kỳ khéo léo.

"Ách, Vân cô nương, không cần giữ lễ tiết, mời dùng bữa đi!" Nói xong vẫn vô cùng nho nhã gấp chút đồ ăn vào trong bát cho nàng.

Đột nhiên Vân Chi nhìn hần cảm thấy cực kì buồn cười, hần vậy mà vẫn chưa tin mình là người mà ngày đó hần đã gặp ở đáy sông Bàn Niết sao! Xem ra vừa rồi nàng diễn quá mức đi vào lòng người rồi!

Tuy nhiên nàng cũng nhớ rõ ràng, ngày ấy hần cũng đâu có nho nhã như vậy! Đột nhiên trong lòng sinh ra cảm giác muốn trêu chọc hần một chút, nhất định sẽ rất thú vị đây.

"Bản cô nương không thích ăn món chay, ta muốn uống rượu!" Đột nhiên Vân Chi nói ra một giọng nói thô thiển, cả người ngã ra phía sau dựa lưng vào ghế dựa, hai mắt tràn đầy ý cười nhìn phản ứng của Hách Liên Diệp.

Bị biến hóa bất ngờ của nàng làm cho giật mình, nhưng không hề lập tức nghi ngờ điều gì, xấu hổ gấp đám thức ăn trong bát Vân Chi đi chỗ khác, nói: "Không ngờ là Vân cô nương còn có một mặt hào sảng như vậy, tuy nhiên nữ tử không nên uống rượu, nhưng nếu chỉ mấy chén để tăng không khí thêm vui vẻ thì bản Thái tử có thể bồi cô nương uống mấy chén, như thế nào?"

Một bình rượu bằng sứ xanh được đưa đến trong tay hần, vì Vân Chi rót một ly rượu.

Đột nhiên ánh mắt Vân Chi thay đổi, người này vậy mà còn chưa giác ngộ ra! Thở dài một hơi, không phải là muốn ép nàng ra tuyệt chiêu đây chứ!

Cứ như vậy đứng dậy không hề có báo trước, một chân đạp thẳng vào cái ghế, tóa ra khí thế khiến người ta phải sợ hãi, một tay tùy ý dựa trên đầu gối, hơi khom người hướng về phía Hách Liên Diệp, cười vui vẻ: "Thời điểm bản cô nương uống rượu rất thích chơi đoán số, Thái tử có muốn chơi cùng ta hay không?"

Cuối cùng, nhìn thấy hành động giống như thổ phi này của Vân Chi, thì cho dù có là nam tử nho nhã đến đâu cũng không chống đỡ được, Hách Liên Diệp trừng mắt lên, xê dịch dần về phía sau, thiếu chút nữa thì ngã xuống mặt đất. Trong giây lát mọi sự kinh ngạc, phần nộ đều kéo đến, một tay chỉ thẳng vào Vân Chi, có cảm giác ngay cả nói chuyện cũng không thể hoàn hảo được: "Ngươi, ngươi, ngươi vừa rồi ở trước mặt phụ vương dám ngụy trang lừa dối vua sao?"

Vừa ý nhìn hình tượng nữ thần của chính mình trong mắt hần bị phá hủy, Vân Chi lưu manh ngồi lên ghế rồi nói: "Ồ đây thì gọi là khi quân, lừa dối vua! Tính cách của bản cô nương có thể tự thay đổi, khi nào có nhiều người sẽ không để lộ tư thái ngang ngược, chỉ khi nào có ít người mới thả lỏng một chút, hy vọng Thái tử điện hạ thông cảm."

Hách Liên Diệp một chữ cũng không thốt ra nổi, rốt cuộc là nữ tử này từ đâu xuất hiện ra vậy, một khắc trước vẫn còn ôn nhu dịu dàng, xinh đẹp thanh nhã, mà ngay sau đó có thể trở thành một cô nương thôn dã! Hần thực sự là bị mù nên lúc đầu tiên mới ca ngợi nàng, thiếu chút nữa thì vừa gặp đã yêu! Hiện tại, thật sự là ngày mai muốn hần cưới một nữ tử như thế này làm Vương hậu sao?

"Ngươi! Ngươi nói xem mình trà trộn vào trong Hoàng cung là có mưu đồ gì?" Hách Liên Diệp không thể tiếp tục bình tĩnh, đứng dậy, ngón tay chỉ vào Vân Chi lớn tiếng chất vấn.

"Tiểu nữ tử thì có thể có gì mưu đồ? Chi là bị người khác bắt đến làm Vương hậu tương lai của Vương thượng thôi!"

"Ngươi! Tốt lắm, bản Thái tử phải đi yết kiến phụ vương!" Tức giận chống lại ánh mắt khiêu khích của Vân Chi, đột nhiên Hách Liên Diệp phát hiện ra chữ nghĩa trong bụng mình quá ít, bị một nữ tử nói như vậy giờ không còn lời nào để nói được nữa! Hần tuyệt đối không thể tha thứ cho một nữ tử như vậy muốn làm nương tử hần, làm Vương hậu Hách Liên quốc!

Vân Chi buồn cười nhìn thấy hần phát tay áo rồi đi, người nào bảo ngươi là nên tin tưởng vào con mắt nhìn của mình chứ!

"Thái tử, Vương thượng mời Thái tử nhanh đi đến đại điện!" Hách Liên Diệp vừa mới ra đến cửa thì gặp phải một thái giám vội vã chạy đến, hần là có chuyện gì đó vô cùng khẩn cấp.

Hách Liên Diệp đề phòng liếc nhìn Vân Chi ngồi phía sau, quay đầu hạ giọng hỏi: "Có chuyện gì cấp bách như vậy?"

Tiểu thái giám này cũng là người thông minh lanh lợi, rất nhanh đã nhận ra tình huống, hạ giọng bẩm báo: "Là Dụ Vương gia của Mặc Kỳ quốc đột nhiên qua đây, đại quân cũng đang dần tiến về biên giới Hách Liên, Vương thượng bảo nô tài đến mời Thái tử đến để trao đổi!"

Nghe xong câu trả lời, Hách Liên Diệp cau mày, cũng không để ý tới Vân Chi nữa, vội vã đi theo!

Mà những lời nói vừa rồi cho dù có hạ thấp âm lượng nhưng một chữ cũng không thoát khỏi lỗ tai Vân Chi, trong lòng nhất thời trở nên kinh hãi, Uyên đã đến đây rồi sao? Chẳng lẽ hần biết chuyện mình làm nên chạy đến? Trong lòng nhất thời có chút sợ hãi, hành động này của nàng cũng chỉ là bất đắc dĩ, nghĩ đến chỉ cần một ngày nữa là nàng có thể thoát thân trở về rồi mà ai biết Uyên lại lấy được tin tức nhanh như vậy! Khăng định hiện tại Uyên đang rất tức giận đi, ách, nàng thế nào mà lúc nào cũng là kẻ yếu thế vậy!

"Người đâu, vào thu dọn những thứ này đi, bản cô nương muốn đi ngủ!" Vân Chi cao giọng mở miệng, sau đó đi thẳng vào bên trong, cời ngoại bào nặng nề bên ngoài ra rồi nhanh chóng treo cửa sổ đi ra ngoài.

Khi nàng đi đến đại điện thì ở đây yên lặng không một tiếng động, có thể nhận ra rõ ràng bên ngoài đại điện bỗng trở nên náo nhiệt một cách không bình thường, muốn trà trộn vào cũng không dễ dàng gì, rơi vào đường cùng đành phải trốn vào một chỗ hẻo lánh, tung thuốc bột trong tay ra, một cung nữ đưa nước trà vừa chuẩn bị đi ngang qua thì đã nằm im tại nơi đó.

Nhanh chóng thay đổi trang phục, trên đường bụng nước trà vào hoàn toàn không bị ngăn cản.

Thật cẩn thận đi vào bên trong, Vân Chi cúi đầu thật thấp, chỉ có thể dựa vào ấn tượng để tìm giày của Uyên, quả nhiên đã nhanh chóng phát hiện người ngồi thứ nhất phía trên bên phải chính là Uyên. Tiếp theo hẳn là Công Ngọc và Mặc Hình, còn phía dưới nữa là vài tên tướng lĩnh. Ngồi bên trái là Hách Liên Diệp và một vài quan viên trong triều. Ngay lập tức, Vân Chi phát hiện ra tình hình cực kỳ nghiêm túc, hẳn là song phương đang bàn chuyện quốc gia đại sự.

"Đột nhiên đại quân Mặc Kỳ hướng về phía biên giới của ta, bản Thái tử không thể không hỏi một câu, rốt cuộc là Dự Vương gia muốn thế nào?" Hách Liên Diệp lạnh lùng mở miệng, đại quân đang tốt đẹp tự nhiên lại dời địa điểm đến gần Hách Liên hẳn, tự nhiên sẽ khiến cho sắc mặt người ta hòa nhã được!

Hơn nữa, Dự Vương gia này và nam tử áo đen đánh nhau với trưởng lão ở Hoàng lăng ngày ấy trông cực kỳ giống nhau, chẳng lẽ hẳn chính là người xông vào sông Bàn Niết, muốn làm lung lay nền móng của Hách Liên, tìm cơ hội xâm chiếm Hách Liên quốc sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trên Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Q.2 - Chương 22: Đồi chài gay gắt

Mặc Kỳ Uyên cũng không để ý hẳn lớn tiếng hỏi như vậy, vẫn tươi cười khéo léo như cũ, tuy nhiên mặt lại đang hướng về phía Hách Liên vương: "Nếu Bôn vương đã tự mình đến đây, vậy thì đương nhiên sẽ không có ác ý, chỉ là có một yêu cầu có chút quá đáng mà thôi, vì thế vẫn phải thỉnh Hách Liên vương không lấy làm phiền lòng."

Đột nhiên thấy hẳn chuyển hướng chấp tay hữu lễ với mình, Hách Liên vương cũng đành phải mở miệng nói: "Dự Vương có việc gì cứ nói thẳng ra, dù sao trước mắt Hách Liên ta cũng chỉ là một nước phụ thuộc của Mặc Kỳ quốc mà thôi, làm gì có chuyện thỉnh cầu như vừa mới nói!"

Vân Chi từ từ đi đến mặt bên bậc thang, vững vàng rót trà xuống, nghe thấy Hách Liên vương nói vậy nàng lại cảm giác được những lời nói này rõ ràng là cực kỳ không tình nguyện. Cũng phải thôi, ai lại muốn quốc gia của mình lại phụ thuộc vào quốc gia người khác chứ!

"Nếu Vương thượng đã nói vậy thì Bôn vương sẽ nói thẳng, mấy ngày sắp tới Mặc Kỳ ta và Khâu Lệ sẽ khai chiến, nhưng lợi thế địa hình chiến trường cũng rất quan trọng, vốn dĩ cho rằng có thể dễ dàng chiến thắng, vì vậy Bôn vương muốn mượn một nơi thần thánh của quý quốc để sử dụng, hoàn toàn không có ác ý gì!" Đám người đối diện Mặc Kỳ Uyên theo lời nói của hẳn sắc mặt càng ngày càng đen, nhưng nhìn hẳn bình tĩnh nói xong hết mà vẫn không có lấy một tia xấu hổ nào.

Sắc mặt Hách Liên vương cũng không còn đẹp như vừa nãy nữa, tuy rằng sông Bàn Niết cũng gần coi như là đã bị phá hủy, nhưng trong lòng vạn dân Hách Liên thì sông Bàn Niết vẫn có địa vị thần thánh, giờ lại bị hẳn mở miệng thỉnh cầu mượn làm chiến trường tràn ngập khói thuốc súng, điều này làm sao hẳn có thể đồng ý được chứ.

"Dự Vương, người cũng biết chuyện về sông Bàn Niết, là địa giới thần thánh của Hách Liên quốc thì há có thể dễ dàng làm chiến trường sát sinh?" Trái ngược với sự trầm mặc của Hách Liên vương, Hách Liên Diệp trịnh trọng phản bác.

Quả nhiên hẳn chính là người ngày đó xông vào sông Bàn Niết, vậy mà vẫn còn muốn tiếp tục để ý đến sông Bàn Niết sao, rốt cuộc hẳn đang muốn làm cái gì! Hiện tại hẳn lấy thân phận là Dự Vương Mặc Kỳ mà tiến đến, cho dù có là bên ngoài cũng không thể đưa cho hẳn hưởng hủ hẳn sẽ nhất định còn muốn làm điều gì đó tầm bậy tầm bạ, hẳn cũng không tin người này có thể lợi hại như thế!

Mà một lần nữa Mặc Kỳ Uyên hoàn toàn coi như không có Hách Liên Diệp, thậm chí khóe mắt cũng không thèm nhìn về phía hẳn, mặt tiếp tục hướng về phía Hách Liên vương giải thích: "Bôn vương nghe nói ngày mai Hách Liên sẽ có Phượng đế Hoàng hậu, vậy thì truyền thuyết về sông Bàn Niết coi như chấm dứt, Vương thượng chỉ cần giải thích thật tốt với dân chúng Hách Liên quốc là được rồi. Hơn nữa, nếu lần này chiến tranh thắng lại, vậy chính là sông Bàn Niết khai triển linh lực, tạo nên thiên hạ có thể coi như toàn bộ công lao là của Hách Liên. Nếu nhờ thế mà Mặc Kỳ ta chiến thắng thì chắc chắn Bôn vương sẽ bàn bạc với Hoàng huynh về việc hủy bỏ khế ước phụ thuộc, khôi phục độc lập chủ quyền cho Hách Liên quốc, Vương thượng, người xem như thế nào?"

Quả nhiên, Hách Liên vương bị phân tích có tình có lý của hẳn làm cho dao động, sắc mặt cũng hòa hoãn hơn, sau đó thì bắt đầu trầm tư suy nghĩ, nếu tính kỹ thì lần này quả thật không hề thiệt thòi chút nào. Nếu như hẳn cự tuyệt cho mượn thì cũng chỉ có thể tính là hẳn đơn phương cự tuyệt mà thôi, trong khế ước phụ thuộc của Hách Liên và Mặc Kỳ có quy định rõ ràng, nước phụ thuộc phải nhất nhất hỗ trợ khi Mặc Kỳ quốc mở miệng yêu cầu tương trợ, hiện tại hẳn hoàn toàn lễ phép mà đến đây hỏi thì đã cấp cho mặt mũi rất lớn rồi.

Mà mọi người có thể nhìn vào điều ở xa kia, mượn sông Bàn Niết đổi lấy việc trở thành một nước độc lập chủ quyền sau mười năm, không còn là quốc gia phụ thuộc nữa, đây chính là chuyện cầu còn không được!

Vân Chi còn đang chăm chỉ châm trà khi nghe xong Mặc Kỳ Uyên nói, không khỏi nghi ngờ bĩu môi, chẳng lẽ hẳn đến là để bàn bạc chính sự chứ không phải là vì đến tìm nàng sao! Hừ, biết rõ nàng đang ở trong Hoàng cung Hách Liên mà còn không chịu đến tìm nàng sao!

Thật ra nàng cũng không biết là mình đang tức giận cái gì, rõ ràng lúc trước còn sợ muốn chết, hy vọng Uyên không phát hiện kế sách này của nàng, hiện

tại lại bắt đầu bối rối, chính nàng cũng bắt đầu có chút khinh bỉ chính mình!

Hách Liên Diệp vẫn bị hoa lệ coi như không có đang cố gắng kìm nén lửa giận, người đàn ông này vậy mà không thêm để hấn vào mắt, ngày mai phụ vương đã định truyền vương vị cho hấn, hấn mở miệng nói chuyện cũng coi như là có trọng lượng vậy mà dưới con mắt của quan viên lại bị coi như là không có! Tính cách phụ vương mềm yếu, nhân hậu, không hề muốn để nam nhân chiếm được lợi thế nên hấn nhất định để hấn không thể như ý nguyện!

"Trên chiến trường, thắng thua còn chưa rõ ràng, nhờ đâu Mặc Kỳ thua trận trên sông Bàn Niết vậy chẳng lẽ muốn đem tội danh này vu oan cho thần thánh trên sông sao? Hơn nữa nếu đại quân Khâu Lệ thừa thắng truy kích, ngươi làm sao có thể bảo đảm được an toàn của bách tính Hách Liên ta!" Hách Liên Diệp liền tiếp chất vấn, hiển nhiên là muốn đánh đòn phủ đầu Mặc Kỳ Uyên rồi!

Khuôn mặt tuấn tú vốn đang tươi cười sáng lạn bỗng chốc trở nên tối sầm, tuy rằng vẫn còn đang cười nhưng lại cho người ta cảm giác khủng bố giống như có gió lạnh thổi vào xương cốt.

Cuối cùng, bây giờ Mặc Kỳ Uyên không còn tiếp tục coi Thái tử Hách Liên là không khí, quay đầu lại, ánh mắt sắc bén bắn về phía Hách Liên Diệp nói: "Thái tử Hách Liên đây là đang nghi ngờ năng lực của Mặc Kỳ ta sao! Vốn dĩ Mặc Kỳ và Hách Liên là răng liền môi, một nước mất thì đều mất, một nước tồn thất thì đều tồn thất, chẳng lẽ Hách Liên còn muốn ngồi đây đợi kết quả sao? Chiến tranh còn chưa bắt đầu, Thái tử đã liên mồm tiên đoán đại quân Mặc Kỳ sẽ thất bại, hừ! Một chút dụng tâm này không khỏi khiến Bôn vương suy nghĩ theo một hướng khác!"

Không ngờ là Mặc Kỳ Uyên không biện giải cho mình, nhưng theo như cách nói trở mặt chất vấn của hấn, khí thế cường hãn như thế nhất thời khiến hấn không còn lời nào để nói, mọi thanh âm đều bị mắc kẹt ở cổ họng, giống như có một tảng đá đang chặn ở đó!

Cảm thấy việc phải kìm nén như thế này quả là vô cùng khó chịu, đột nhiên trong đầu lại hiện ra dung mạo của nữ tử lỗ mãng kia, nghĩ đến hai người này có biện pháp phản bác những cái dĩ nhiên là đúng, khí thế này đều có bản lĩnh bức chết người khác!

Vân Chi cúi đầu khoe miệng khê giương lên, không khó có thể nhìn ra hôm nay Uyên chính là nhằm vào Hách Liên Diệp, hoặc có thể nói là hoàn toàn coi như không có hấn, không để cho hấn chút mặt mũi nào, rất nhanh có thể khiến hấn không thể tiếp tục bình tĩnh như trước. Chỉ cần một câu nói mà có thể khiến hấn tức chết, quả là một đá kích tàn nhẫn của hấn đối với một Thái tử thiên tài, trong lòng cười vui vẻ, xem ra Uyên vẫn đã biết, xem ra vẫn còn chờ đến phiên nàng xử lý!

Nhìn tình huống hai bên giương cung bạt kiếm như vậy, bỗng nhiên Hách Liên vương có cảm giác không ổn, vội vàng mở miệng cười nói: "Dự Vương nói vô cùng chí lý, có thể trợ giúp Mặc Kỳ đại quốc bình định chiến loạn chính là vinh dự của Hách Liên ta, việc này cứ quyết định như vậy đi, chỉ hy vọng Dự Vương sớm ngày đại thắng để dân chúng Hách Liên ta khỏi phải sống trong lo lắng, sợ hãi."

"Ha ha, đây là điều đương nhiên! Bôn vương cũng nhất định sẽ thực hiện lời hứa, sau này Mặc Kỳ sẽ không gây khó dễ với Hách Liên nữa!" Mặc Kỳ Uyên thu hồi sát khí trong người vừa đúng lúc, nhanh chóng thay đổi sắc mặt, rồi sau đó quay đầu thì đã khôi phục lại nụ cười hoàn mỹ, đáng vẻ hoàn mỹ như thần linh, nếu ở đây có nữ tử thì nhất định đã bị hấn mê đảo rồi đi!

"Tốt lắm! Quả nhân tin tưởng Dự vương!" Nhìn thấy Mặc Kỳ Uyên cũng không tiếp tục theo đuổi đề tài đó, Hách Liên vương cười to nói: "Hiện tại sắc trời đã tối, Dự Vương và các tướng lĩnh nghỉ lại trong cung một đêm nay đi, vốn dĩ cũng đang định ăn mừng đại hôn ngày mai của hoàng nhi, chuẩn bị tiệc tối đã xong, nếu Dự Vương không để ý vậy thì để cho quả nhân mượn cơ hội này mà làm chủ hảo hảo chiêu đãi ngươi!"

Sau khi nói xong, cũng không để ý sắc mặt Mặc Kỳ Uyên, nghiêng đầu phân phó với thái giám tổng quản bên người: "Ngươi đi thông báo một tiếng, nói với Vân cô nương yến hội đêm nay nhất định phải tham gia!"

"Vâng, nô tài đi ngay!"

Một tay Mặc Kỳ Uyên ở bên sườn nắm chặt thành quả đám, Vân cô nương, Vân Chi, quả nhiên đích thị là Chi nhi! Chết tiệt, vậy mà còn muốn bảo nàng xuất đầu lộ diện! Nương tử của hấn từ khi nào mà đến lượt người khác nhòm ngó vậy! Năm đám giết giết, thật là không nhịn được rất muốn đứng dậy quát dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trên Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Q.2 - Chương 23: Thành công rực rỡ

Vân Chi nghe thấy muốn đi tìm nàng, nhanh chóng vội vàng kết thúc quá trình chưng trà rót nước dài dằng dặc này, nhìn sang thấy Mặc Kỳ Uyên có chút không kiềm chế được, may mà có Công Ngọc ở bên cạnh hạn chế mới không làm ra điều gì kích động. Bất đắc dĩ thầm than một tiếng, hấn thế nào mà không lo lắng cho chính mình a!

Nhớ lại con đường nhỏ vừa rồi, men theo đất trống đi ra bên ngoài, lúc đi ngang qua Mặc Kỳ Uyên, cố ý thả chậm cước bộ rồi sau đó mới từ từ tiêu sái đi ra.

Vốn dĩ Mặc Kỳ Uyên đang kích động thì đột nhiên mũi ngửi thấy một mùi hương quen thuộc, bất ngờ nhìn về phía chính giữa gian phòng rồi sững sờ,

ánh mắt thần tốc nhìn về phía trước, nhưng cũng chỉ bắt được bóng dáng màu xanh mà Vân Chi lướt qua, tuy nhiên điều này cũng quá đủ rồi, hẳn hoàn toàn có thể nhận ra đây chính là Chi nhi!

Nhất thời, hần cảm thấy vừa bức mình lại vừa buồn cười, người con gái này rốt cuộc có biết cái gì là nguy hiểm hay không, nàng lại dám ngụy trang rồi trắng trợn đi nhìn trộm trong Hoàng cung Hách Liên như vậy! Tuy nhiên, biết hiện tại nàng đang an toàn nên hần cũng yên tâm hơn rồi.

Mùi hương vừa rồi hần ngửi được chắc chắn là do Chi nhi cố ý thả ra, mùi hương này hần còn nhớ rõ, Chi nhi đã nói qua mê diệt hương có thể khiến người ta tập trung tư tưởng, có hiệu quả làm yên ổn lòng người, nàng cố tình để hần ngửi thấy mùi hương này, ý bảo hần bình tĩnh, thần nhiên, chờ tin tức tốt của nàng sao? Nếu nàng đã tự tin như vậy thì hần sẽ tiếp tục tin tưởng nàng thêm một lần, chỉ cần không vượt qua điểm mấu chốt của hần là được!

Vân Chi dùng tốc độ nhanh nhất quay trở về phòng, vừa mới nằm xuống giường thì đã nghe thấy có người đến báo, bảo nàng chuẩn bị đi tham gia tiệc tối.

Lấy lại bình tĩnh, cũng đành phải bắt đầu đứng lên, tiếp theo đó là để mặc cho người khác trang điểm lại một vòng cho nàng, may mà cách ăn mặc lúc trước của nàng đã tốt, hiện tại chỉ cần trang điểm lại một chút là được, nếu không thế thì không chừng sẽ còn phải phí nhiều thêm thời gian nữa.

"Từ từ đã, hôm nay thân thể ta không khỏe, sắc mặt có chút trắng xanh, các người trang điểm dày hơn cho ta một chút, không thể làm mất lễ nghi được." Ngay khi mọi thứ đã chuẩn bị tốt, đột nhiên Vân Chi mở miệng phân phó, tuy rằng đã khác rất nhiều so với khi nàng không trang điểm, nhưng dù sao cũng không thể để hình tượng này ảnh hưởng đến tư thế hiển ngang, oai hùng phía sau của nàng được.

Lại lần qua lần lại một thời gian, mãi đến khi tiểu thái giám ngoài cửa đã thúc giục đến lần thứ năm thì lúc này mới tiêu sái đoan trang đi ra khỏi cửa phòng, rồi đi kiệu đến Ngự Hoa Viên.

Khi Vân Chi đến trình diện thì hiển nhiên yến hội đã bắt đầu được một khoảng thời gian, phóng tầm mắt nhìn xung quanh, những người có mặt ở đây cũng không phải quá nhiều, bên cạnh đám người Mặc Kỳ Uyên thì còn lại đều là con cháu Hoàng thất và đại thần quý tộc. Mà nhìn đến đám nữ tử ở đây thành thạo đưa mắt nhìn trộm Mặc Kỳ Uyên, lửa giận trong lòng tăng vọt lên, hần đến đây là để trừu hoa ghẹo nguyệt sao!

"Vân cô nương đến!" Lại là một âm thanh chói tai, Vân Chi xuất hiện liền nhanh chóng thu hút ánh mắt đón chào của mọi người, không thể nghi ngờ, nàng xuất hiện một cách hoa hoa lệ lệ như vậy dẫn tới không ít ánh mắt nhiệt tình của nam tử, mà tất cả nữ tử thì thầm ghen tị!

Lần đầu nhìn thấy dáng vẻ Vân Chi khi mặc trang phục long lẫy như vậy, đám người Mặc Kỳ Uyên và Công Ngọc cũng ngây người ra, quần được dệt từ tơ lụa mỏng, trên váy thì khảm vô số viên đá xinh xắn, tinh xảo, lóa mắt, hoàn toàn tôn lên hơi thở cao quý của nàng, nhưng lại không hề có chút quyền rũ thấp kém nào. Dáng vẻ mỹ lệ như vậy thì mọi nam tử trên thế gian đều sẽ bị mê hoặc, chỉ cần không ai nhận ra dáng vẻ của nàng sau khi cởi hết đám quần áo nặng nề ra là được.

Ánh mắt lúc đầu cũng ngây ra nhưng sau đó Mặc Kỳ Uyên lại nhíu chặt mày, dáng vẻ như vậy hoàn toàn không thích hợp với Vân Chi, nhan sắc Chi nhi và hần xứng đôi với nhau hẳn là bởi vì đôi mắt màu sâu âm u dường như luôn tỏa ra ánh sáng màu xanh! Nhưng mà, nhìn thấy mọi người bên cạnh đều đang nhìn chằm chằm Vân Chi, sau đó thì dường như muốn chảy cả nước miếng, lửa giận đang ức chế lại muốn thoát ra! Cắn chặt hai răng để áp chế lửa giận, tuy hần biết rõ là Vân Chi đang diễn trò nhưng mà hần vẫn không thể chịu được nàng bị một đám người nhìn như hổ đang rình mồi vậy!

Vân Chi vẫn đang duy trì hình tượng hoàn mỹ, nhưng vẫn thu hết tất cả nét mặt của Mặc Kỳ Uyên vào đáy mắt, hiểu ý rồi nhếch môi cười, không biết đã lại gây rối loạn cho trái tim của bao nhiêu người. Đến khi đi ngang qua Mặc Kỳ Uyên, dùng tốc độ nhanh nhất nháy mắt với hần, bốn mắt chạm vào nhau, không cần nói nhưng chứa đầy ý vị thâm trường, tình ý liên miên, vừa vặn chỉ cần một cái nhìn như vậy là đã đủ rồi, Mặc Kỳ Uyên trở nên bình tĩnh hơn, hần phải tin tưởng Vân Chi, hơn nữa còn phải bồi Chi nhi diễn trò thật tốt nữa!

Trái ngược với sự kinh diễm của mọi người, sau khi Vân Chi xuất hiện sắc mặt Hách Liên Diệp trầm xuống, vốn dĩ đang sợ nữ tử này sẽ làm mất mặt nhưng nhìn vào tình huống này thì nàng đang ngụy trang vô cùng xuất sắc, hoặc có thể giống như nàng nói, khi nào có nhiều người thì nàng sẽ không bày ra hình tượng dọa người kia!

Tuy nhiên, khoe mẽ lờm về phía Mặc Kỳ Uyên, hiện tại lực chú ý của hần đích thị nằm trên tên gia hỏa Mặc Kỳ Uyên kia, hần đã sai người hạ độc trong ly rượu của Mặc Kỳ Uyên, đối phó với loại người dối trá này cũng không cần phải để ý đến hành vi của bậc quân tử! Tuy nhiên, đương nhiên hần cũng không thể để hần gặp chuyện không may trong Hoàng cung Hách Liên, khiến cho Hách Liên rơi vào nghi ngờ, chỉ cần ngày mai hần trở lại quân doanh thì mọi chuyện xảy ra sau đó đều không liên quan với hần nữa rồi!

Vân Chi đoan trang, tiêu sái đi đến chính giữa, hơi hơi cúi người: "Chi nhi có chút không khỏe nên đến chậm, mong Vương thượng thứ tội!"

"Không sao, nhanh ngồi vào bên cạnh Diệp nhi đi!" Xem ra tâm tình Hách Liên vương cực kỳ không tệ, từng chữ đều ản ản cười trong đó.

Vân Chi thông minh xoay người ngồi vào bàn bên cạnh đối diện Mặc Kỳ Uyên, bên cạnh Hách Liên Diệp. Trong khi tất cả nam tử ở đây đều nhìn chằm chằm theo mỗi bước đi của nàng, thì Mặc Kỳ Uyên và Hách Liên Diệp thì lại càng âm u hơn!

Mặc Kỳ Uyên tức giận khi thấy Vân Chi bị người khác nhòm ngó, còn Hách Liên Diệp thì bị dáng vẻ thanh nhã của Vân Chi làm cho tức giận không hề nhẹ!

Dưới đáy lòng đã sớm tự nhắc nhở phải khách sáo với Vân Chi không biết bao nhiêu lần, nhưng thật sự chưa từng thấy nữ tử nào lại mặt dày như nữ tử này, ở trước mọi người thì ngụy trang như vậy, nhưng sau đó thì hành vi cử chỉ đều vô cùng thâm hiểm, hơn nữa tuyệt đối hần sẽ không thừa nhận thật ra mình bị tổn thương là do hình tượng nữ thần về nàng trong lòng bị chính nàng phá hủy, giờ phút này lại nhìn thấy nhiều người khác bị lừa, không thể chịu được nữa!



Nhưng mà cho dù có bị xúc động đến đâu thì hấn cũng chỉ có thể ngậm kim nén, nếu hiện tại lật mặt nạ của nàng thì người mất mặt không chỉ nữ nhân này mà còn là chính mình và toàn bộ Hách Liên quốc, cho nên hấn chỉ có thể tiếp tục nhìn nàng diễn trò, hơn nữa vẫn hy vọng nữ nhân này có thể tiếp tục duy trì hình tượng như vậy, không để cho Hách Liên quốc bị mất mặt là được!

Mà đoàn người đối diện, trừ bỏ Mặc Kỳ Uyên bình tĩnh nhìn Vân Chi còn lại những người khác lúc này hoàn toàn không tin tưởng vào hai mắt mình - nữ tử xinh đẹp, mỹ lệ, cao quý, trang nhã như vậy chính là Vương phi của bọn hấn sao hay là Công Ngọc Viêm Bản đã nhận nhầm Vân Chi! Đây chính là một trời một vực nha! Hóa ra trên đời này vẫn tồn tại một nữ nhân tính cách có thể so sánh với nam tử chỉ cần sau một ngày có thể trở thành một tiểu thư khuê các sao?

Không được, hôm nay bọn hấn đã phải chịu kích thích lớn như vậy, lại nhìn về phía Mặc Kỳ Uyên, về mặt lại có thể bình tĩnh như vậy, chẳng lẽ hấn hoàn toàn không kinh ngạc sao? Thôi, dù sao đêm nay bọn hấn cũng chỉ là vai phụ, vẫn không nên mở miệng mà ngồi xem diễn trò vẫn tốt hơn!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trên Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.2 - Chương 24: Cự tuyệt hiển nghệ

"Khụ khụ. ." Hách Liên vương ngồi trên cao ho khan vài tiếng chính là để triệu hồi lại hồn phách nam tử ở đây, mở miệng cao giọng nói: "Ta tin mọi người đều đã biết, ngày mai là ngày đại hôn của hoàng nhi, mà ngày mai quả nhân cũng sẽ thoái vị nhường ngôi, hi vọng các vị có thể tận tâm tận lực phò tá hoàng nhi của ta thống trị thật tốt Hách Liên! Đêm nay mở yến hội, vừa đúng là để ăn mừng ngày mai, thứ hai là để khách quý đến Hách Liên ta đón gió tẩy trần, vốn dĩ Hách Liên và Mặc Kỳ là hai nước bang giao, quả nhân cũng hy vọng đại quân Mặc Kỳ đại thắng trận này!"

Trên yến hội tự nhiên phải đảm bảo đủ lễ nghĩa, Mặc Kỳ Uyên trịnh trọng đứng dậy, hai tay nâng ly rượu, cất cao giọng nói: "Đa tạ Vương thượng, Bôn vương kính Vương thượng một ly!"

Mặc Kỳ Uyên đang định uống rượu thì bỗng nhiên lại bị Công Ngọc Viêm Bản ở bên cạnh ngăn lại.

Bình tĩnh liếc mắt bảo Mặc Kỳ Uyên nhìn về ly rượu trong tay mình, sau đó hấn cười to vài tiếng với Hách Liên vương nói: "Nếu Vương thượng trao đổi rượu cho nhau thì chẳng phải càng thể hiện rõ ràng hơn tình hữu nghị bang giao của hai nước sao?"

Tiếng nói vừa dứt, ly rượu trong tay Hách Liên Diệp ngồi phía đối diện trong phút chốc được nắm thật chặt, chẳng lẽ bọn hấn đã phát hiện ra cái gì sao? Điều đó sao có thể, trường lão đã nghiên cứu ra loại tịnh đế song sinh này sau khi tách ra thì căn bản sẽ không màu không vị, hấn làm sao mà có thể phát hiện được chứ!

"Ha ha, được, có thể đổi rượu cùng Dự Vương cũng là vinh hạnh của quả nhân! Ngươi đến, đổi rượu!" Sắc mặt Hách Liên vương trầm xuống, như vậy rõ ràng là đang nghi ngờ Hách Liên hấn cho độc vào trong rượu của khách rồi! Mặc dù có chút mất hứng nhưng vẫn sai người đến đổi lại rượu của hai người.

"Phụ vương, hay là để nhi thần đổi rượu với Dự Vương đi!" Không đợi đến khi Hách Liên vương cho phép, đã ngăn cản tiểu thái giám rồi mang ly rượu qua chỗ hấn, đón lấy ly rượu rồi nói với Mặc Kỳ Uyên: "Vừa rồi ở trong đại điện, Diệp đã nói năng lỗ mãng, nên ở đây thỉnh tội với Dự Vương!" Tuy rằng ngoài miệng nói thể nhưng địch ý trong mắt biểu lộ ra không sót một tí nào.

Coi như hấn mạng lớn, hạ độc không được thì hấn sẽ sử dụng biện pháp khác!

"Thái tử quá lời rồi, Bôn vương cũng có chút lỡ lời." Cười nhạt thu hết biểu hiện của hấn vào trong đáy mắt, vừa ngẩng đầu uống một hơi cạn sạch ly rượu đã được đổi lại.

Hách Liên vương nhìn hai người âm thầm phân chia cao thấp lại càng lo lắng hơn, ngày mai hoàng nhi của hấn sẽ kế thừa vương vị, lúc này vạn lần không thể đắc tội với Dự Vương Mặc Kỳ, vội vàng mở miệng nói: "Dự Vương gia không so đo thì thật sự quá tốt! Hiện tại yến hội đã bắt đầu nên các vị ái khanh không cần quá gò bó!"

Cứ như vậy, mọi người ở đây bắt đầu kính rượu lẫn nhau, mượn yến hội mà bắt đầu thương lượng những việc quan trọng, phụ nữ thì nói chuyện phiếm nhà cửa, cùng lắm thì cũng chỉ có một vài mỹ nữ ca múa trợ hứng mà thôi!

"Tiếp tục nghỉ ngơi một lát đi, rồi sau đó ngươi nói là thân thể mình không được khỏe, sau đó bản Thái tử sẽ giúp ngươi đi trước, đừng để một hồi sau để lộ ra bản tính, phá hủy thanh danh của Hách Liên ta!" Vân Chi đang đi tìm bóng dáng Mặc Kỳ Uyên trong yến hội hỗn loạn, cảm thấy không thoải mái, thì bên người lại truyền đến một giọng nam đáng ghét.

Đáy lòng khê hừ lạnh, nhưng vẫn nghiêng mặt qua, tươi cười nhìn về phía Hách Liên Diệp, đôi môi đỏ mọng khê mở ra, lời nói được đi ra từ trong kẽ răng hoàn toàn không tương xứng với vẻ mặt dịu dàng tươi cười chút nào: "Chân của bản cô nương ở trên bản thân mình, không thể nghe người khác sai khiến, nếu ngươi thật sự để ý đến việc hủy hoại thanh danh Hách Liên, vậy thì bản cô nương sẽ không để ý mà giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện!"



"Người! Cái người này!....."

"Ha ha!"

Hách Liên Diệp còn chưa kịp nói hết câu mà đã bị một chữ của nàng ngăn lại, oán hận tiếp tục cố gắng kìm nén lửa giận, cầm lấy ly rượu trên bàn giữa đầu uống sạch, giống như muốn dập tắt lửa giận trong lòng nhưng lại không biết rượu lại càng khiến cho hỏa khí lớn thêm!

Hắn dám khẳng định, sau khi yến hội này kết thúc, hắn mà không tìm được biện pháp nào để phát tiết thì chắc chắn mọi lửa giận hôm nay mà hắn phải chịu có thể hoàn toàn thiêu cháy bên trong con người hắn!

Ca múa, uống rượu cũng được một khoảng thời gian, yến hội cũng dần dần nhàm chán hơn, bỗng nhiên ở giữa sân có một giọng nói không biết xuất phát từ đâu, dường như chỉ thuần túy là muốn xem biểu diễn: "Có thể trở thành Thái tử phi của Diệp Thái tử, là Vương hậu tương lai thì nhất định là tài nữ mà tài nghệ tuyệt đỉnh nổi tiếng, nếu chúng ta có thể thưởng thức tài nghệ của Vương hậu tương lai thì đó chính là phúc ba kiếp rồi!"

Một câu nói ra tiếng lòng của đại bộ phận người ở đây, đương nhiên là mọi người đều rất vui vẻ khi xem diễn trò, đám nam tử lại càng muốn nhìn thấy tài nghệ của nữ tử tuyệt mỹ này, mà đám nữ tử cũng thật sự muốn nhìn một chút xem nữ nhân rốt cuộc có tài năng gì mà có thể chưa từng nghe thấy danh tiếng mà một phát trở thành Vương hậu của Hách Liên quốc!

Công Ngọc Viêm Bản cũng có chút tò mò, Vân Chi quản lý tài sản, xây dựng sự nghiệp, nghiên cứu độc dược, thậm chí trí thông minh phúc hắc trời cho của nàng hẳn đều đã được kiểm nghiệm qua, nhưng mà nói nàng có tài nghệ.....Liếc mắt nhìn đáng vẻ nàng giả dạng hôm nay, có lẽ vẫn còn có khả năng là có, dù sao trong tình thế như thế này thì mọi việc đều có thể xảy ra thì việc trên người nàng có cái gì đó có thể tạo ra kỳ tích là điều không phải là không thể xảy ra.

Tuy nhiên, Uyên hẳn là không đồng ý, nhìn nữ nhân của mình biểu diễn cho người khác, bằng hiểu biết nhiều năm qua của hắn với Uyên thì tuyệt đối không có khả năng. Bất an nhìn về phía Mặc Kỳ Uyên, cho rằng hiện tại trên mặt hắn có thể nhìn thấy lửa giận đang được cố gắng áp chế, nhưng mà lại nhìn thấy nụ cười đầy ẩn ý, nhất thời có chút mơ hồ, nụ cười này của Uyên là có ý gì?

"Uyên, Vân Chi có rất nhiều tài nghệ sao?" Yết ốt nói bóng nói gió, mặc dù là bằng hữu nhưng từ khi bắt đầu cho đến nay hắn cũng không thể đoán được biểu hiện của Uyên đại biểu cho suy nghĩ gì của hắn nữa.

Ánh mắt vẫn tự nhiên nhìn về giữa sân, một câu khẳng định nói: "Nàng hẳn sẽ không biểu diễn!"

Công Ngọc Viêm Bản cái hiểu cái không nhìn về phía Vân Chi, chỉ thấy lúc này vẻ mặt Hách Liên vương ở phía trên cũng hiền lành mờ mờ: "Chỉ nhi, nếu hôm nay mọi người đều cao hứng như vậy, người có thể vì các vị khanh gia, khách quý dâng lên một bài biểu diễn, như thế nào?"

Đột nhiên bầu không khí trở nên khẩn trương, Hách Liên Diệp cũng không cúi đầu uống rượu nữa, nhìn về phía Vân Chi, trong lúc này cũng có chút bối rối, hi vọng nữ nhân này không để lộ bản tính thật, bởi họ thanh danh Hách Liên, nhưng lại cũng muốn nữ nhân này bị xấu mặt, tiêu được chút tức giận trong lòng hắn.

Sau khi bị tất cả mọi người đổ dồn sự chú ý, nhưng Vân Chi vẫn có thể bình tĩnh tự nhiên, tất cả mọi người ở đây đều không nói chuyện nữa mà cùng đợi giọng nói Vân Chi, nhất thời toàn bộ sân bãi rơi vào trạng thái đóng băng quý dị.

Cuối cùng, Vân Chi đứng dậy, bình tĩnh ung dung hướng về phía Hách Liên vương nói: "Chỉ nhi cự tuyệt lần hiến nghệ này, nếu muốn hiến nghệ thì còn phải xem thiên thời địa lợi nhân hòa, là dâng lên với tri kỷ chứ không phải là biểu diễn trước công chúng để cho nhiều người chỉ vào cùng để xem diễn trò làm niềm vui như thế này, hủy đi bài biểu diễn của Chỉ nhi chỉ là chuyện nhỏ nhưng hủy đi nghệ thuật thần thánh là chuyện lớn, tin tưởng các vị ngồi đây cũng biết điều đó, Chỉ nhi cũng chỉ nói hộ những điều trong lòng mọi người mà thôi."

Toàn trường lại là một mảnh yên tĩnh, mà trên mặt Hách Liên vương dần dần khôi phục lại tinh thần, xấu hổ cười nói: "Ha ha, Chỉ nhi nói cực kỳ có lý, chuyện hiến nghệ này, tạm hoãn, tạm hoãn đã."

Theo như quan sát, tất cả mọi người đang chuẩn bị xem diễn trò đều nói theo phụ họa, nào là tài tình trác tuyệt, cao quý thanh nhã,....càng làm nổi bật lên vẻ đẹp, tài năng của Vân Chi. Những từ ngữ hoa lệ như vậy mà đều đã được dùng trên người Vân Chi.

Nhưng trong đám người hoa si đó luôn tồn tại những kẻ kỳ lạ, chỉ nghe thấy một giọng nói nữ truyền ra: "Nếu cô nương đã gả cho Thái tử vậy thì nhất định cô nương sẽ là tri kỷ của Thái tử, vậy thì chỉ cần Thái tử là người bắt đầu, còn cô nương đi theo sau, vì tri kỷ mà hiến nghệ, như vậy thì có gì là không thể?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Q.2 - Chương 25: Thiên hạ

Nghe thấy một câu bói móc như vậy, Vân Chi nâng mắt lên, ánh mắt như một đường thẳng xuyên qua đám người nhìn thẳng vào vào người vừa nói chuyện, nữ nhân này, nàng sẽ nhớ kỹ! Muốn xem nàng diễn trò sao, cũng không phải tùy tiện như thế!

Vốn dĩ Hách Liên vương định nói sang đề tài khác thì lại bị một đạo âm thanh nhất quyết không tha đề nghị, nhũn mảy, cũng có chút tức giận, nhưng cũng đành phải nói tiếp: "Đây quả nhiên là biện pháp tốt, Chi nhi, ngươi xem xem như thế nào?"

Tuy rằng hòa ái hỏi ý kiến Vân Chi, nhưng nhìn vào đôi mắt chờ mong kia có thể khẳng định hẳn mong Vân Chi có thể đề ý mặt mũi của hắn, đồng ý với lời đề nghị này. Hắn là nhất quốc chi quân, không thể ngay cả một yến hội nho nhỏ cũng không thể làm chủ được, lúc đó sẽ sinh ra xấu hổ.

Mà đối với chờ mong của mọi người, Vân Chi bình tĩnh giống như việc hoàn toàn không liên quan đến nàng, bình thản ngồi yên ở chỗ của mình, một lúc sau mới từ từ mở miệng: "Cũng được, Chi nhi cũng không thể vì hành động của bản thân mà làm mọi người mất hứng, vậy thì để Thái tử múa kiếm, còn ta sẽ ngồi đệm nhạc."

Những người trong sân chỉ cần hơi thông minh một chút đều có thể nhìn ra sự bất đắc dĩ trong lời nói của Vân Chi, lấy lùi để tiến, khai triển ra toàn bộ sự cao thượng của mình, hơn nữa còn làm nổi bật sự thấp kém trong nội tâm của những kẻ đang muốn xem diễn trò ở đây.

Nghe thấy cuối cùng Vân Chi cũng đồng ý, Hách Liên vương thở ra một hơi, cười nói: "Người đâu, mang nhạc cụ lên đây!"

"Không cần, dùng cái này là được!" Vân Chi miễn cưỡng cự tuyệt, từ bên hông lấy ra một cây sáo ngọc, dưới ánh đèn tỏa ra sắc xanh nhàn nhạt.

Khỏe miệng Mặc Kỳ Uyên cong lên, không ngờ là cây sáo này nàng vẫn mang theo bên người, lần trước hắn đã từng nghe Chi nhi thổi một khúc, quả thật vô cùng êm tai, ngay cả hắn cũng bị đắm chìm trong nó mà không tùy tiện hiện thân. Nhưng nghĩ đến Chi nhi lại thổi cái này vì một nam tử khác, nhất thời trong lòng có chút khó chịu.

Khuôn mặt trở nên đen sì, Hách Liên Diệp cũng nằm trong số những kẻ bị trúng đạn, không tình nguyện đứng dậy nhận bảo kiếm đi ra giữa sân, trong lòng âm thầm nói, nữ tử thô thiển này sao có thể thổi ra một khúc nhạc chứ, để có thể múa kiếm trên nền nhạc thì trái tim phải có sự giao cảm với nhau, hai bên cùng hòa hợp thì mới đúng, giờ thì hoàn toàn không biết những chiêu thức múa kiếm của hắn có thể khiến nàng thổi lệch đi không nữa!

Sau khi đã chuẩn bị toàn bộ mọi thứ xong, Hách Liên Diệp không nói hai lời, mượn hơi rượu còn chưa kịp biến mất, bắt đầu vung kiếm mà múa, động tác như nước chảy mây trôi, tiêu sái tự tại, khiến rất nhiều nữ tử đều bị hoa mắt, khen ngợi, không hổ là Thái tử Hách Liên bọn hắn tinh thông văn tài võ lược, cũng chỉ có hắn mới có thể múa kiếm một cách tiêu sái động lòng người như vậy, nữ nam múa kiếm, tất nhiên là một phong cảnh vô cùng xinh đẹp.

Vân Chi bĩu môi, đang định đặt sáo lên miệng bắt đầu thổi thì chợt thấy một bóng dáng màu đen bay vào giữa sân, nâng kiếm cùng múa với Hách Liên Diệp, vừa hay lại đứng là Mặc Kỳ Uyên vẫn luôn ngồi một bên xem diễn trò.

Mặc Kỳ Uyên vừa múa kiếm cùng Hách Liên Diệp, vừa cất cao giọng nói: "Một người múa kiếm thì không có nhiều ý nghĩa, để Bôn vương và Diệp Thái tử cùng nhau múa, trợ hứng cho mọi người!"

Sắc mặt Hách Liên vương hơi trầm xuống, một màn này vốn dĩ để Chi nhi và Diệp nhi bồi dưỡng tình cảm vợ chồng mới cưới, không biết Dự Vương này đột nhiên đi lên để làm cái quái gì! Nhưng mà người ta dù sao cũng là khách quý nên hắn cũng không thể nói gì.

Nhìn thấy Dự Vương thượng đài, mọi người càng xem càng cảm thấy phần chán, xem ra một chuyến đi lần này không hề tệ nha, có thể nhìn hai đại mỹ nam kiệt xuất như vậy cùng múa kiếm với nhau, thật sự là một bức tranh tuyệt đẹp. Nhưng khác nhau ở chỗ là chiêu thức của Hách Liên Diệp tự nhiên, phóng khoáng, còn kiếm thế của Mặc Kỳ Uyên thì như kinh long, mềm mại như bướm, lộng lẫy nhưng trong đó vẫn mang theo sự quyết đoán, không khó để có thể nhìn ra múa kiếm là giả còn thể hiện võ nghệ cao siêu mới là thật, dạt dào tình cảm sâu đậm! Quả nhiên liên tiếp hạ đi khí thế của Hách Liên Diệp!

Hách Liên Diệp vốn dĩ đang chìm đắm trong chiêu thức của mình, thì đột nhiên phát hiện chiêu thức bị lộn xộn, cực kì tức giận, nhìn thấy người phía trước là Mặc Kỳ Uyên thì lửa giận lại càng sâu! Hừ, nếu đã dám đi lên cùng múa kiếm với mình, vậy thì đao kiếm không có mắt, cho dù có bị thương tổn gì thì cũng là do hắn tự tìm lấy!

Nghĩ thông suốt, chiêu kiếm trong tay càng mãnh liệt hơn, tuy rằng dáng vẻ vẫn tiêu sái đẹp đẽ như vậy nhưng Mặc Kỳ Uyên cũng biết hắn đã coi một màn này thành một trận tỉ thí, chiêu thức càng ngày càng tàn nhẫn hơn, chẳng qua trước mặt mọi người trong yến hội nên vẫn thu liễm vào một chút, không dám quá mức phóng túng!

Khỏe miệng khẽ giương cao, Mặc Kỳ Uyên nhẹ nhàng tiếp chiêu, đôi mắt thâm thúy chống lại đôi mắt tràn đầy tức giận của Hách Liên Diệp, đối với hắn lộ ra vẻ khinh thường. Đối mặt với từng chiêu ép sát của hắn, chiêu thức của Mặc Kỳ Uyên vẫn tự nhiên như múa như trước, nhưng chính là lấy nhu chế cương, khiến cho hắn không cách nào có thể phản kháng!

Nhìn sóng ngầm mãnh liệt trong mắt hai người, vốn dĩ Vân Chi có chút lo lắng với thân thể Mặc Kỳ Uyên, nhưng nhìn thấy hai người so chiêu như vậy thì lại thấy yên lòng. Hách Liên Diệp còn chưa đáng để nàng phải lo lắng! Đột nhiên trên mặt nở ra một nụ cười xinh đẹp, mùi đàn hương thoang thoảng, tiếng gió thổi nhẹ, nàng rót nội lực vào âm thanh khiến cho âm thanh tuyệt diệu vang vọng trong không trung của yến hội, thổi đến bên tai mọi người.

Một khúc thổi hết tâm tư, mang theo một loại chí khí sát phạt, du dương tựa như tiếng chim Cốc Thanh, chảy vào nội tâm mỗi người, vừa có nỗi buồn miên man, vừa có sự kiêu ngạo phóng túng. Đôi mắt Vân Chi tràn đầy ánh sáng, ý tứ hàm xúc xa xưa.

Gắt gao nhìn chằm chằm bóng dáng màu đen giữa sân kia, trong lòng thờ dài, Uyên, ta thổi một khúc bằng cả tâm hồn chính là để nói với chúng ta, chỉ mong giữa chúng ta mãi mãi muôn đời thiên thu đều như vậy, thế gian rộng lớn, phồn hoa cũng có lúc nhưng ta và ngươi sẽ cùng nhau đi hết thiên hạ!

Nghe thấy giai điệu vang lên, khóe miệng Mặc Kỳ Uyên nở ra nụ cười ôn nhu, lưu luyến, tràn đầy tình cảm ấm áp, làn điệu này, có chí khí rộng lớn, nhưng hẳn có thể nghe ra che dấu dưới đó là lời nói của đôi tình nhân, muôn đời bên nhau. Chỉ nghĩ, nàng muốn dùng khúc nhạc này để nói với mình chút gì đó sao? Âm thầm suy ngẫm, toàn thân toàn tâm cố gắng lĩnh hội thâm ý này, kiếm trong tay múa theo nhạc, giống như hoàn toàn muốn hoàn toàn dung hòa vào giai điệu.

Bức tranh giang sơn được vẽ bằng máu, giữa lòng mây người điểm một nốt chu sa, thua dưới thiên hạ cũng được, nhưng rốt cuộc đó cũng chỉ là một đoạn phù du!

Kiểm như bay trong không trung, như giao long bay lượn, ánh sáng màu bạc vẽ ra trong không trung những đường cong tuyệt đẹp, quả nhiên là giao long ngạo thế. Tuy rằng kiếm chiêu rất lợi hại, nhưng ẩn trong đó là ánh sáng lung linh, tựa như muốn bảo vệ người con gái yêu thương, muốn cùng nhau xem thịnh thế phồn hoa.

Chiều kiếm biến hóa theo nhạc, đột nhiên chiêu thức trở nên ngạo nghễ, sắc sảo, giống như đang chém giết trên chiến trường, tư thế oai hùng, đường kiếm cắt qua bóng đêm, âm thanh bén nhọn vang đến cả chân trời! Lại giống như con rồng kiêu ngạo, giẫm lên mây mù mà bay lên chín tầng mây, ngạo thế thiên hạ, khí tức vương giả ở hai người trong khúc tương hợp được lộ ra hoàn toàn không bỏ sót điểm nào, giống như hoàn toàn không có một kẻ hở nào để vật khác có thể tiến vào!

Cao trào qua đi, cuối cùng giai điệu quay về sự bình yên dịu dàng, chu du khắp nơi trong thiên hạ, coi mọi khổ đau như những phù phiếm đã đi xa, nhưng vẫn còn người yêu tri kỉ bên cạnh bầu bạn, đó chính là may mắn trong cuộc đời.

Phát nhẹ tuyết trên tay áo, sóng vai cùng nhìn thiên hạ rộng lớn!

Nhạc kiếm của hai người gần bó hài hòa, hoàn toàn đưa Hách Liên Diệp vốn là nhân vật chính sang một bên, hoàn toàn không thể dung nhập vào âm điệu, kiếm chiêu cũng trở nên rối loạn, cho dù Mặc Kỳ Uyên không chú tâm đầu kiếm thì cũng dần dần rơi vào thế yếu, có thể nhìn thấy thất bại ngay trước mắt.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên là truyền ra một tiếng đàn tranh vang lên, âm điệu du dương mang theo sự an ủi nhanh chóng đi vào lòng người phụ họa cho tiếng sáo của Vân Chi, nàng chỉ nghe đúng một lần mà có thể bắt kịp khúc nhạc này!

Trong miệng Vân Chi vẫn tiếp tục thổi sáo, nhưng mắt lại nhìn về hoàng y nữ tử ngồi đánh đàn cách đó không xa, trong lòng sinh ra cảnh giác, nữ tử này, không đơn giản!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Q.2 - Chương 26: Hách Liên Ngọc Nhi

Tiếng đàn nổi bật tựa như dòng nước chảy nhẹ nhàng, hòa thêm sự viên mãn vào trong tiếng sáo vốn đang lưu luyến. Nhưng những cái này đều không quan trọng, Vân Chi hơi cau mày, quả nhiên tiếng đàn của người này muốn phân cao thấp với tiếng sáo của nàng, giai điệu nhẹ nhàng nhưng dường như lại muốn tuyên chiến với nàng. Tiếng đàn đi vào lòng người, nhưng dường như đang hỗ trợ cho các chiêu thức của Hách Liên Diệp, khiến cho Hách Liên Diệp vốn đang hỗn loạn như tìm được đường ra, rất nhanh đã khôi phục về bình tĩnh tiêu sái.

Những người bên cạnh xem diễn trò thì vẫn ngồi xem diễn trò như cũ, chỉ có bốn người trong đó mới nhận ra được sự bất thường ở trong này.

Công Ngọc Viêm Bản nhìn hai người Vân Chi và Mặc Kỳ Uyên cùng tấu khúc múa kiếm thật ân ái ái, âm thầm không nói gì, nhưng khi tiếng đàn bỗng nhiên vang lên, rồi nhìn vào tình huống đang vô cùng rối rắm này, cái nữ tử đột nhiên xuất hiện này rốt cuộc đang muốn làm gì!

Ánh mắt khẽ lướt nhìn về phía nữ tử lạnh nhạt như tiên nữ kia, nhìn qua cũng biết đó không phải là một nữ tử bình thường, mà hẳn lại hoàn toàn không nhận ra tại sao lại xuất hiện thêm một nữ tử đứng ở nơi đó!

Bốn người trong sân tạo thành một tổ hợp vô cùng quý dị, tiếng sáo của Vân Chi vẫn đang phối hợp với chiêu kiếm của Mặc Kỳ Uyên, không chệch vào đâu được! Nhưng lúc này lại đột nhiên xuất hiện một tiếng đàn không thể khinh thường lại vừa đúng lúc cứu Hách Liên Diệp trở về, rất nhanh người liền hòa vào cùng giai điệu. Trong lúc này, hai nữ tử xinh đẹp đang đồng thời đấu âm, còn bên kia hai nam tử tuần nỷ cũng theo sát âm nhạc mà đấu kiếm.

Đột nhiên, giai điệu dưới ngón tay thon dài của hoàng y nữ tử phút chốc tăng lên một cao độ mới, ngón tay như những đợt sóng nhỏ, từng dây đàn cũng di chuyển theo từng làn sóng đó, đột nhiên tiết tấu có biến hóa, nhưng mà chỉ thoáng cái đã không nhìn thấy rõ động tác cụ thể nàng như thế nào!

Nàng ấy vậy mà rút nội lực với trong tiếng đàn! Trong lòng Vân Chi tức giận thầm nghĩ. Mà lúc này nhìn vào trận đấu kiếm, ngay lập tức chiêu kiếm của Hách Liên Diệp càng ngày càng mạnh mẽ hơn theo tiếng đàn, tốc độ kiếm nhanh hơn, tàn nhẫn tấn công về phía Mặc Kỳ Uyên! Mà lúc này nàng cũng không thể không rút thêm nội lực vào tiếng sáo để mở rộng thêm không gian cho Mặc Kỳ Uyên, nhìn vào các chiêu thức thì giai điệu của các nàng đang nắm giữ căn nguyên của chiêu thức!

Giờ đã không còn là múa kiếm nữa mà chân chính luận võ đấu lực!

Công Ngọc Viêm Bàn và Mặc Hình xem tình thế trước mắt, trong lòng giật mình kinh ngạc, nhưng cũng có chút chờ mong mơ hồ, bọn hắn đều đã từng luận võ qua nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy luận võ có thể dùng những chiêu thức hoa mỹ như vậy! Cũng không biết giữa hai người ai thắng ai thua nữa.

Không thể tiếp tục diễn trò như lúc đầu, đôi mắt đẹp của Vân Chi nhìn thẳng, dẫn luồng nội lực mạnh mẽ thổi vào cây sáo, âm điệu sau khi được nâng rót thêm nội lực trở thành tiếng rít âm vang, mang theo khí thế dọa người đánh về phía tiếng đàn kia, rồi đột nhiên vang ra một loại âm thanh khiến cho tất cả những người ở đây đều không chịu nổi, nhưng cũng không thể nào lẩn át được âm điệu phát ra từ ngón tay của hoàng y nữ tử.

Theo sát sự sắc bén đang dần tăng cao của tiếng đàn và tiếng sáo, đường kiếm của hai người khi chạm vào nhau cũng vang ra những âm thanh chói tai tràn đầy sát khí, đôi chọi gay gắt giống như đang ở trên chiến trường, liên tục dòn đối phương vào chỗ chết, nhưng điều bất ngờ là chiêu thức của hai người vẫn đang chịu sự khống chế của hai luồng âm thanh, không có cách nào có thể tùy tiện ra tay!

Mặc dù mới vừa rồi vẫn còn dương dương tự đắc, lúc này Mặc Kỳ Uyên bắt đầu không chịu được luồng khí mạnh mẽ như vậy, tuy rằng ngoài mặt không biểu hiện ra cái gì nhưng trong lòng hắn hoàn toàn rõ ràng, giai điệu càng lên cao thì hắn càng phải sử dụng thêm nhiều nội lực để chống đỡ, nếu cứ tiếp tục kéo dài như thế này, khí độc sẽ bị đánh thức rồi lan tràn ra xung quanh, kiếm vẫn múa trong tay nhưng nhất định phải nhanh kết thúc một màn này!

Không được! Vết thương của Uyên còn chưa khỏi, nếu còn tiếp tục như vậy thì hắn sẽ không chịu nổi! Trong lòng Vân Chi lo lắng thờ dài, nàng phải có biện pháp để nhanh chóng kết thúc màn múa kiếm này!

Khí tức có sự di chuyển, đột nhiên giai điệu của Vân Chi có sự chuyển biến dữ dội, giống như đang đổi sang một giai điệu khác, khiến cho khối lửa vốn được bắt đầu từ tiếng sáo trở nên rối loạn toàn bộ! Hoàng y nữ tử khẽ cau mày, nàng không hiểu rốt cuộc Vân Chi đang muốn làm cái gì, nhưng dưới tay vẫn liên tục múa trên dây đàn, muốn lấy lại giai điệu mà nàng đang cố gắng bẻ cong, nhưng cực kì vô lực, giống như giọt nước rơi vào biển sâu vậy, không hề có chút tác dụng nào cả, trong lòng kinh hãi, quả nhiên nội lực của nữ tử này cao siêu hơn nàng rất nhiều!

Tiếng đàn càng lúc càng nhanh, giống như vô số viên ngọc rơi xuống, khiến trái tim của mọi người vọt lên cổ họng, vui vẻ giống như xem được một trận đấu kiếm quá mức kích thích!

"Đình!" một tiếng, đột nhiên, tất cả thanh âm động tác đều dừng lại, bên tai vẫn còn vang vọng âm thanh mỗi người, kéo dài mãi không thôi.

Dường như vạn vật đều dừng lại ở thời khắc này, toàn bộ đều quay về sự yên lặng đình trệ. Âm nhạc kết thúc quá mức đột ngột, khiến cho thần thức mọi người ở đây đều vẫn chưa kịp phục hồi.

"Vương thượng, Chỉ nhi tài nghệ nông cạn, tài nghệ không bằng người, chạy trật giai điệu. Vị cô nương này mới đúng là tài nghệ tinh thông, mới xứng với danh hiệu tài nữ!" Ngay khi mọi người vẫn đang sững sờ, Vân Chi mở miệng nói chuyện, đem toàn bộ cái tốt để lại cho hoàng y nữ tử này, nếu nàng đoán không nhầm thì nữ tử này nhất định là người nhà Hách Liên.

Nghe thấy giọng nói, lúc này Hách Liên vương mới hoàn hồn, kích động vỗ tay nói: "Trận này kiếm vũ nhạc khúc thật sự là quá đặc sắc, Chỉ nhi tài nghệ trác tuyệt, không cần khiêm tốn!" Sau đó quay đầu nhìn về phía Hách Liên Ngọc Nhi: "Ngọc Nhi qua đây, còn không mau thỉnh tội với Vương tẩu đi!"

Lúc này, Hách Liên Ngọc Nhi mới đứng dậy đi đến giữa sân, hơi cúi người: "Là do Ngọc Nhi lỡ mồm vô lễ, thỉnh Vương tẩu thông cảm, tài năng thanh nhạc của Vương tẩu cao siêu, Ngọc Nhi tâm phục khẩu phục!"

Thì ra là muội muội Hách Liên Diệp, nhìn thấy nàng đứng gần, lúc này mới có thể nhìn thấy rõ dung mạo của nàng, quả thật là một nữ tử cao quý mỹ lệ, mặt mày như vẽ, thần thái cao quý giống như hoa lan, nữ tử như vậy nhất định rất kiên cường, tự lập, là một người tài nghệ trác tuyệt.

Nhìn lại vào đấu khúc vừa rồi, nàng có thể nhìn ra, võ công của nữ tử này cũng không kém, tài trí lại càng không yếu, hẳn không phải là một nữ tử dễ dàng nhận thua trước người khác, nữ tử như vậy nàng vẫn nên cách xa một chút vẫn tốt hơn.

"Thì ra là công chúa, công chúa không chỉ xinh đẹp mà còn thông minh như vậy, cũng không biết người nào có phúc có thể cưới được mỹ nhân về!" Vân Chi giả cười nói lời khách sáo, sau khi nói ra, trong lòng lại đột nhiên sinh ra một dự cảm xấu.

"Vương tẩu không cần quan tâm, phụ vương nhất định sẽ vì Ngọc Nhi mà suy xét thật tốt." Cười thách thức, vẻ mặt không kiêu ngạo, không siểm nịnh. Vân Chi yên lặng, như thế nào cũng cảm thấy hình như Hách Liên Ngọc Nhi có địch ý đối với mình là sao nhỉ?

"Ngọc Nhi, người một cô nương mà thế nào lại không biết kín đáo thế hả!" Giả vờ giận dữ, nhưng ý cười của Hách Liên vương sâu vào tận đáy mắt.

Ngọc Nhi thông minh xinh đẹp, tài năng vẹn toàn, hơn nữa lại càng không thiếu khí phách nam nhi, chỉ tiếc chỉ là một nữ tử, nhưng cũng là bảo bối của hắn, vị trí của nàng và Diệp nhi trong lòng hắn đều giống nhau.

Trong ánh mắt nghi ngờ của mọi người, đột nhiên Hách Liên vương dặt tay Hách Liên Ngọc Nhi đi xuống dưới, nhìn theo bước đi của bọn họ, không hiểu sao trong lòng Vân Chi xuất hiện cảm giác sợ hãi, cảm thấy hành vi của hai người này là cực kỳ quái dị.

"Dự Vương gia, quả nhân nghe nói Vương gia đã phải vất vả nhiều vì quốc sự, hậu viện vẫn trống không. Ngọc Nhi lại vừa đúng là nữ nhi mà quả nhân yêu thương nhất, tài nghệ dung mạo đều xứng đôi với văn tài võ lược của Dự Vương gia, Vương gia có thể tiếp nhận và chăm sóc Ngọc Nhi được không?"

Tên tên ten: Lại thêm một tiểu tam xuất hiện, Lạc Băng Tuyết còn chưa xử lý xong giờ lại thêm Hách Liên Ngọc Nhi này nhòm ngó Uyên của chị! Hi hi! Muốn lấy người đàn ông của nữ 9 đầu phải dễ dàng như vậy đâu! Cứ chờ đấy! Để xem chị ra tay dẹp loạn như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Q.2 - Chương 27: Mang theo Vân Chi liên tục chiến đấu ở chiến trường Bàn Niết

Hách Liên vương nói một câu mà như một quả bom hẹn giờ, khiến cho không khí vốn dĩ đang trầm thấp đông lạnh ngay lập tức bùng nổ.

Thì ra mọi người vẫn còn đang đắm chìm trong giai điệu dữ dội vừa rồi vẫn chưa thể tỉnh táo hoàn toàn, nhưng khi nghe thấy Hách Liên vương nói rõ ràng muốn gả Công chúa cho Dự Vương thì mỗi người đều giật mình tỉnh lại. Rất nhiều vương công quý tộc đều cực kì ghen tị và hâm mộ, Ngọc Công chúa chính là nữ thân trong lòng từng nam tử Hách Liên, đã ái mộ nhiều năm mà vẫn chưa có kết quả! Mà nay, khi Vương thượng vừa mở miệng đề xuất, Ngọc Công chúa đứng bên người Vương thượng lại có vẻ mặt vui sướng, hoàn toàn không có chút ý tứ phản đối nào.

Nhưng lúc này Vân Chi lại cảm thấy náo loạn của mình như bị đập mạch, không ngờ đến trường hợp như vậy, Hách Liên vương này lại đề ý đến nam nhân của nàng từ lúc nào vậy? Hắn nói gả con gái thì gả được chắc, chẳng lẽ coi nàng Thiên Đại Vân Chi và Mặc Kỳ Uyên đều là người chết cả rồi à! Ánh mắt chuyển qua nhìn chăm chăm phản ứng của Mặc Kỳ Uyên, Uyên ngốc nghếch kia, nếu người dám đề lộ ra một chút vui sướng nào, để xem ta có đánh người thành tên ngốc thật hay không!

Mặc Kỳ Uyên cũng có chút giật mình không nói gì chỉ đứng yên nơi đó, đồng thời, hắn cũng rõ ràng cảm thấy được một đường ánh mắt tàn nhẫn từ Vân Chi phóng đến, không khỏi bất đắc dĩ....., hắn còn chưa nói gì mà đã định tội sớm cho hắn như vậy rồi sao!

"Ý tốt của Vương thượng Bồn vương xin nhận, nhưng mà Bồn vương đã có Vương phi, hơn nữa còn có tình cảm sâu đậm với Vương phi, Vương thượng vẫn nên đi tìm người tài giỏi khác cho Ngọc Công chúa đi!" Mặc Kỳ Uyên bình tĩnh mở miệng, lời nói bình thản mà cương quyết, giống như không có điều gì có thể thay đổi quyết định của hắn.

Nghe thấy hắn nói như vậy, lúc này khóe miệng Vân Chi cong lên, xem ra người thức thời, trả lời không sai, sau này trở về ta sẽ hảo hảo mà khen thưởng người!

Hách Liên Ngọc Nhi bị cự tuyệt, nụ cười trên mặt lập tức biến mất, trầm xuống, mơ hồ có sự tức giận, nàng đường đường là Công chúa ưu tú nhất Hách Liên, hơn nữa lại còn chưa từng phải chịu sự xấu hổ như vậy, Mặc Kỳ Uyên là nam nhân nàng không dễ dàng nhìn trúng, cho nên khi phụ vương chỉ hôn cho nàng, nàng mới không có dáng vẻ cự tuyệt quyết liệt như trước kia, hiện tại, không ngờ rằng nàng mới là người bị cự tuyệt! Nàng không tin, trên đời này còn có nam nhân có thể cự tuyệt nàng! Chẳng lẽ nàng kém cỏi hơn so với cái người gọi là Vương phi đó sao!

Mặt mũi Hách Liên vương cũng có chút trùng xuống, đang định nói tiếp thì lại bị Hách Liên Ngọc Nhi bên cạnh tranh trước. Cho dù có tức giận nhưng Hách Liên Ngọc Nhi vẫn có thể duy trì thật tốt hình ảnh của mình, ôn nhu nói: "Phàm là người làm việc lớn, tam thi tứ thiếp là chuyện cực kì bình thường, nếu Ngọc Nhi đã chậm một bước thì làm thiếp cũng không có sao cả. Nếu trước mặt nhiều người mà phụ vương chỉ hôn Ngọc Nhi và Dự Vương người, nếu Dự Vương người cự tuyệt như vậy thì bảo một nữ nhân như Ngọc Nhi phải làm như thế nào? Nếu như Dự Vương vẫn cứ từ chối như vậy, vậy thì nhất định do Ngọc Nhi thô tục, không thể lọt vào mắt Vương gia rồi!"

"Công chúa không nên nói như vậy, chỉ là ánh mắt Bồn vương vụng về, trong mắt chỉ có thể chứa một mình nương tử, vẫn thỉnh Công chúa không lấy đó làm phiền lòng." Trên mặt Mặc Kỳ Uyên vẫn là nụ cười khiêm tốn, không cứng cũng không mềm từ chối.

Cho dù có thái độ tốt đến đâu thì cũng bị lời nói của hắn làm cho nội thương, huống hồ là người tính tình kiêu ngạo như Hách Liên Ngọc Nhi!

Nhất thời chán nản, nhưng giận quá thành cười, tuy nhiên nếu đã như vậy, quả nhiên rất có tính khiêu chiến, nàng nhất định phải khiến cho nam nhân ưu tú như thần này thích nàng!

Nụ cười giận dữ chỉ lướt qua trên mặt, rất nhanh đã được thay thế bằng nụ cười ôn nhu: "Nếu như bây giờ Vương gia cảm thấy Ngọc Nhi chưa đủ tốt, vậy thì để Ngọc Nhi đi theo bên người Vương gia, đến khi nào Vương gia có thể nhận biết Ngọc Nhi, tiếp nhận Ngọc Nhi!"

Tất cả mọi người đều không dự đoán được biểu hiện của Hách Liên Ngọc Nhi lại như vậy, một nữ tử cổ đại lại có thể có một tư thế oai hùng như vậy quả là không dễ dàng, ngay cả Vân Chi đứng một bên cũng không nhịn được muốn vỗ tay tán thưởng nào, tuy nhiên điều kiện trước tiên chính là đối tượng nàng thổ lộ không phải là lão công của Thiên Đại Vân Chi nàng!

Mà lúc này Mặc Kỳ Uyên phức hắc lắm mưu nhiều kế cũng không thể tìm được lời mà đối đáp lại, thôi, cứ để nàng đi theo, chỉ cần đừng chạm đến điểm mấu chốt của hắn thì không cần phải đề ý nữ nhân này như thế nào. Quan trọng hơn là, đôi mắt mỉm cười lạnh lẽo nhìn về phía Vân Chi, muốn cho Chi nhi

một chút cảnh tỉnh để nàng không tiếp tục suốt ngày chỉ biết đến những nơi nguy hiểm mà đi!

Mặc Kỳ Uyên không nói gì nữa, cười nhạt ngồi xuống tiếp tục uống rượu, Hách Liên Ngọc Nhi thấy hắn im lặng thì cũng im lặng theo.

Sau khi uống xong mấy chén trà thì thời gian đã không còn sớm nữa, cứ như vậy yến hội oanh oanh liệt liệt kết thúc, tất cả mọi người còn chưa đi về hết. Tuy rằng yến hội đã tàn nhưng đối với vài người thì hoạt động tranh cãi mới chỉ là bắt đầu.

Không ngoài dự liệu, Hách Liên Diệp và Vân Chi đều được hộ tống đến cung điện của Thái tử, dọc theo đường đi, đột nhiên Vân Chi phát hiện Hách Liên Diệp trở nên trầm mặc một cách dị thường, mặc dù vẫn còn tiếng hít thở đều đều trong bóng đêm, nhưng mà, nàng cũng không có thời gian để ý người này, bây giờ nàng đang cực kỳ bối rối, cuối cùng thì đêm nay Mặc Kỳ Uyên vẫn không có kiên quyết cự tuyệt, hẳn thật sự dám hưởng thụ chuyện này sao? Không được, chút nữa nàng nhất định phải đi tìm hắn để hỏi rõ mới được!

Rất nhanh đã về đến cung điện, Vân Chi cứ ngồi trên ghế trầm tư suy nghĩ, hoàn toàn không để ý Hách Liên Diệp đang ngày càng tức giận bên cạnh, nàng phải đợi mọi người đi ngủ thì mới có thể đi tìm Mặc Kỳ Uyên tính sổ được!

"Nói mau, có phải ngươi và Mặc Kỳ Uyên chính là hai người đã xông vào sông Bàn Niết ngày hôm đó phải không?" Đột nhiên, Hách Liên Diệp nói ra một câu nói đầy bất ngờ, mang theo trong đó một chút lửa giận đang cố kiềm chế và một chút nghi ngờ, tức giận hỏi.

Hắn nhận ra Mặc Kỳ Uyên nhưng lại bị nguy trang của nữ nhân này hoàn toàn đánh lừa! Ngay từ đầu phụ vương đã nói cho hắn biết Vân Chi chính là nữ nhân đáng giận mặc áo trắng hôm ấy, ấy vậy mà hắn vẫn dấn độn không chịu tin! Ngay lúc vừa rời khi Mặc Kỳ Uyên mở miệng nói đến Vương phi của Bôn vương, lại nhìn thấy ánh mắt hai người trong lúc lo lắng giao qua với nhau, nhất thời đã nghĩ thông! Hai người này, vậy mà dám chạy đến Hách Liên quốc của hắn làm xằng làm bậy!

Vân Chi tươi cười đánh giá suy nghĩ của hắn một lần, cuối cùng người này cũng nghĩ thông suốt nha, thật không dễ dàng gì, chỉ tiếc là.....

"Ngươi nói những điều này ta hoàn toàn không biết, ta chỉ biết những điều này cũng không còn quan trọng nữa, quan trọng là....., hiện tại ngươi cần ngủ một giấc thật ngon, sáng mai tinh dậy để cử thành đại hôn thật tốt, lúc đó mọi chuyện đều có thể giải quyết xong rồi."

Nhìn thấy sắc mặt hắn từ từ chuyển sang màu hồng, Vân Chi vẫn tươi cười tự nhiên, mở miệng ngăn cản hắn tiếp tục nói chuyện: "Không cần phải nói là muốn đổi ý mai không thành thân nữa, bởi vì lời nói của ngươi vốn dĩ là vô dụng! Ngoan, đi ngủ đi thôi!"

Ngón tro khê lướt qua, nhẹ nhàng đung đưa trong không khí, triệt để biến sắc mặt của hắn thành màu đen khủng bố.

Mà ngay sau đó, vốn dĩ Hách Liên Diệp đang muốn phát tiết lửa giận thì cứ như vậy ngã xuống, hoàn toàn dập tắt lửa giận đang muốn bùng lên!

Đắc ý để ngón tro lên trên môi, nhẹ nhàng thổi khê, tựa như trên đó đang dấu vô số khẩu súng lục, chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng mờ mờ ngoài kia, rồi một làn bụi màu trắng khê bay ra, rồi dần dần biến mất không thấy đâu nữa.

Lúc này Hách Liên Ngọc Nhi ở trong phòng vẫn chưa đi ngủ, không thắp đèn lên mà ngồi suy nghĩ trong bóng tối rồi mở miệng nói: "Phượng Túc, đi vào!"

Một nữ tử khác mở cửa đi vào, lại vừa đúng là nữ tử mở miệng nói móc để Vân Chi hiển nghệ: "Công chúa!"

"Ngươi đi tiếp cận Vương tẩu tương lai của bản cung đi!" Hách Liên Ngọc Nhi nhún mày nói.

"Vâng!" Nữ tử lạnh giọng lĩnh mệnh, quay người bay vọt lên rồi biến ở trong màn đêm.

Trong lòng Hách Liên Ngọc Nhi đang suy nghĩ sâu xa, đêm nay vốn dĩ nàng muốn thăm Vương tẩu tương lai này, thuận tiện mượn cơ hội thể hiện chút tài năng, để lại ấn tượng tốt đối với Dự Vương, không ngờ lại không ngờ rằng Vương tẩu này lại không hề đơn giản, không chỉ tài nghệ trác tuyệt mà võ công lại càng tuyệt đỉnh. Như thế này thì không có gì, nhưng trong trận đấu nàng ấy lại vui vẻ giúp đỡ Dự Vương để đối phó với Vương huynh! Sự phối hợp âm thầm giữa hai người khiến cho dù nàng làm gì cũng không thể khuấy rối làm loạn được!

Nếu nàng không làm gì là tốt nhất, nhưng nếu nàng có ý muốn tổn thương Vương huynh hoặc lợi ích Hách Liên, nàng cũng không sợ phải mang thêm cái tội danh giết chị dâu!

Bóng đêm càng lúc càng thâm sâu, ánh trăng vẫn đang treo trên cành cao vẫn không thể rải ánh sáng xuống mọi ngõ ngách khiến người ta càng cảm thấy bóng đêm càng trở nên âm trầm.

Hoàng cung Hách Liên không hề rộng rãi giống như Hoàng cung Mặc Kỳ quốc, cũng không có khí thế có thể khiến người ta thần phục từ đáy lòng, nhưng ở đây lại mang trên mình đặc điểm của một nước nhỏ giàu có và đông đúc, đó chính là lầu các xinh xắn, khắp nơi trồng xen kẽ các giống cây cối hoa cỏ trần quý, làm đẹp cho Hoàng cung và biến nó trở thành một cung đình vô cùng thoải mái để nghỉ ngơi.

Lúc này, ở một cung điện phía ngoài cũng không phải là quá hẻo lánh, Mặc Kỳ Uyên bình thân đứng dưới tàng cây tựa như đang chờ đợi cái gì đó.

Rất nhanh sau đó, một bóng dáng màu xanh lướt đến, Công Ngọc Viêm Bân bỏ cây quạt trong tay ra, kiêu ngạo nói: "Tổng cộng ta đã giải quyết xong mười tên, ngươi hẳn là nên bắt đầu đi thôi!"

"Ngươi thô lỗ như vậy làm gì, Bôn vương đã nói là sẽ đưa bọn hắn trở về rồi mà." Mặc Kỳ Uyên cười nhẹ trêu ghẹo, trong lòng đang ngầm suy tính, đại

khái là đang suy ngắm xem nên tập trung đám người này ở đâu để không lộ ra dấu vết.

"Đưa trở về sao?" Công Ngọc Viêm Bản nghi ngờ hỏi lại, nhưng lập tức nghĩ ra cái gì đó: "Người, không phải là người muốn dùng đám người này để giúp đỡ Vân Chi đấy chứ!"

"Ừ, như thế này sẽ thuận tiện hơn, huống hồ là để cho người có cơ hội vận dụng võ công mà!" Nói là muốn tập võ nhưng lại tâm huyết dâng trào liền muốn tỉ thí với hắn, rồi cuối cùng lấy đám thích khách này ra để luyện tập.

Về mặt Công Ngọc Viêm Bản trở nên đen sì, hắn thật đúng là dịu dàng nhà!

Những kẻ này chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã phải tiếp nhận những mệnh lệnh trái ngược nhau, chỉ sợ là hiện tại đám người đó đã chạy về ám sát chủ nhân của mình rồi cũng nên! Không ngờ Vân Chi có thể làm ra loại độc được mà không một ai có thể ngờ được như thế này!

Đang định mở miệng nói chuyện thì đột nhiên bên tai truyền đến tiếng bước chân, nghe tiếng bước chân có thể nhận ra là võ công người này không hề kém, nhất thời trở nên cảnh giác nói: "Có người đến đây! Lần này chúng ta cùng xông lên, xem người nào bắt được trước thì thắng!"

"Vậy thì lần này người thua chắc rồi!" Mặc Kỳ Uyên nói xong, liền xoay mặt hướng về phía âm thanh phát ra, Công Ngọc Viêm Bản không hề nhận ra hai tròng mắt màu vàng của hắn trong đêm đen tự nhiên sáng lên vài phần.

Thấy hắn chỉ cười rồi kết luận, nhưng không có nửa điểm nào là nghe về muốn hành động, cảm thấy buồn bực, hắn đứng như vậy mà có thể thắng hay sao?

Bầu trời, cổ tình tán công về bóng người chuẩn bị xuất hiện.

Ngay sau đó, trong bóng đêm truyền ra thấp thoáng một tiếng hét thảm thiết, khóe miệng Mặc Kỳ Uyên càng thêm mở rộng.

Công Ngọc Viêm Bản bất mãn xoa xoa ngực vừa bị trúng đòn, đối mặt với người nào đó vừa bị thương vừa tức giận: "Vân Chi, chẳng phải ta đã thu hồi chiêu thức đúng lúc rồi mà sao người vẫn ra tay như vậy, người là muốn lấy mạng của ta phải không! Còn có người, biết rõ là ai đến mà còn không nói rõ ràng!" (Anh Bản đáng yêu quá!

Nhìn nàng giống như con thỏ nhanh chóng biến mất trong màn đêm. Trong lòng cũng có chút đồng tình với Hách Liên Diệp, liên tục hai lần bị Vân Chi hạ độc, cũng không biết có để lại di chứng gì hay không!

Sáng sớm ngày thứ hai, Hoàng cung Hách Liên trở nên vô cùng vội vàng, hôn lễ được định ra quá sát nút nên thời gian chuẩn bị vô cùng gấp rút, Thái tử một quốc gia thành thân đã vô cùng long trọng nay lại thêm nghi thức truyền ngôi thì mọi cái đều phải xem trọng hơn vạn lần, bởi vậy cho nên trừ bỏ đám người Mặc Kỳ Uyên chuẩn bị xem diễn trò thì người người trong cung đều vội vàng vàng đến mức không biết trời đất thế nào nữa.

Hòa chung vào không khí đó, có hai người đã được chuẩn bị một cách tốt nhất, đứng trên pháp đài cao nhất Hoàng cung tổ chức nghi thức.

Hai người cùng nhau trải qua hàng dài dằng dặc lễ nghi quy củ, quỳ gối trước người Hách Liên vương, nhận đó làm phụ vương, tiếp nhận sự chúc phúc và dục bảo của một đời quân vương.

Hách Liên vương cười thoải mái, sau khi nói với Hách Liên Diệp mấy câu thì chuyển sang nói với Vân Chi, lấy một cái hộp bằng ngọc từ bên cạnh ra, trịnh trọng đưa vào trong tay Vân Chi, cười hề hề nói: "Chỉ nhi, kể từ hôm nay người đã là thê tử của Diệp nhi, là Vương hậu Hách Liên quốc, quả nhân tin tưởng nhất định người có thể làm được rất tốt!"

Dưới tấm khăn lụa đỏ, Vân Chi nhẹ nhàng lên tiếng, cung kính tiếp nhận chiếc hộp trong tay hắn, rồi giao nó cho một thị nữ đứng bên cạnh, toàn bộ quá trình đều vô cùng tự nhiên. Nhưng Hách Liên Diệp đang quỳ gối bên cạnh nàng, hai mắt không tiêu cự nhìn thẳng tắp về phía trước, về mặt không vui cũng không buồn, tuy rằng nhìn có chút kì lạ nhưng trong hoàn cảnh như vậy cũng không dẫn đến sự chú ý của bất kì người nào.

Lại càng không có người để ý đến cung nữ tùy thân bên người Vân Chi khi nào thì ít đi một người, hơn nữa còn vội vàng lên ngựa đuổi theo đám người Mặc Kỳ Uyên.

Vân Chi rất nhanh chóng đã đuổi kịp xe ngựa của Mặc Kỳ Uyên ở cửa thành, lúc này Vân Chi đổi về toàn thân nam trang màu trắng, sau khi tẩy trang hoàn toàn không có chút tương đồng nào với hình tượng thực nữ trước đó.

"Dừng Vương gia dừng bước!" Ngay khi mấy người vừa ra đến cửa thành là lúc một tiếng vỗ ngựa sốt ruột đuổi theo, một giọng nói của nữ nhân truyền đến!

Nghe thấy có người ngăn cản, trong lòng ba người ngồi trong xe giật mình, chẳng lẽ đã bị người khác phát hiện rồi sao?

Mặc Kỳ Uyên bình tĩnh ngồi lên phía trước, dùng thân thể che Vân Chi ở phía sau, lúc này mới kéo màn xe ra nhìn về phía người bên ngoài, vừa hay lại chính là Hách Liên Ngọc Nhi tối hôm qua.

"Ngọc Công chúa còn có chuyện gì?" Mặc Kỳ Uyên lễ phép hỏi, ý cười không vào đến đáy mắt.

Vân Chi ngồi ở phía sau cũng lờ mờ về phía người cản trở Hách Liên Ngọc Nhi, nhất thời có chút chán nản, chẳng lẽ thật sự nàng chạy đến đòi đi theo Mặc Kỳ Uyên để bồi dưỡng tình cảm sao?



Hách Liên Ngọc Nhi nhanh chóng xuống khỏi lưng ngựa, đi vài bước đã đến phía trước xe ngựa, nhìn Mặc Kỳ Uyên cười một cách kì lạ.

"Tốc độ của Vương gia thật nhanh, trong khoảng thời gian ngắn như vậy đã an bài mọi chuyện một cách thỏa đáng. Mặc dù Ngọc Nhi không biết cung nữ cải trang thành Vương tẩu và Dự Vương gia có quan hệ gì, có mục đích như thế nào, nhưng nếu làm tổn hại lợi ích Hách Liên ta vậy thì Ngọc Nhi cũng đành phải đắc tội!"

Không ngờ là một nữ tử như nàng có thể nhìn thấu mưu kế của bọn hắn, một mình đi đến tìm hiểu rõ ràng, nói một câu hợp tình hợp lý, yêu ghét rõ ràng, không khiến trong lòng Vân Chi âm thầm khen ngợi.

Bị người khác nhìn thấu, nhưng sắc mặt Mặc Kỳ Uyên vẫn không thay đổi, lạnh nhạt nói: "Ngọc Công chúa nói gì Bôn vương không hiểu, chỉ là bây giờ quân tình khẩn cấp, nên ta phải nhanh chóng trở về quân doanh mà thôi, hành động vội vàng xin hãy tha lỗi."

"Vương gia yên tâm, Ngọc Nhi không đến để ngăn trở đường đi, chỉ cần không gây tổn hại đến lợi ích Hách Liên ta thì Vân cô nương đi cũng được nhưng chỉ xin Vương gia để lại thuốc giải cho Vương huynh." Hách Liên Ngọc Nhi vẫn ăn nói rõ ràng như trước, đối với suy đoán của mình thập phần khẳng định.

Nàng nói như vậy cũng coi như khách sáo đến cực điểm rồi, Vân Chi cũng không muốn rắc rối gì thêm nữa, yên lặng đem thuốc giải vào trong tay Mặc Kỳ Uyên.

"Bôn vương đã từng nói qua Mặc Kỳ và Hách Liên chính là hai nước hữu nghị bang giao, Ngọc Công chúa không cần quá lo lắng!" Lần này Mặc Kỳ Uyên không phủ nhận nữa, nói xong thì ném thuốc giải từ trong tay ra rồi chấp tay nói: "Công chúa rộng lượng, bây giờ Bôn vương xin nhận lỗi, sau này còn gặp lại!"

Nhìn Mặc Kỳ Uyên định buông rèm che xuống, Hách Liên Ngọc Nhi không quên cười mở miệng: "Ngọc Nhi cũng sẽ tuân thủ lời hứa đến quân doanh đi theo Dự Vương!"

Xe ngựa đã quay đầu đi về phía trước, nhưng giọng nói tươi sáng kia vẫn không lọt ra chữ nào khỏi lỗ tai ba người.

Cùng với giọng nói truyền đến, Công Ngọc Viêm Bản xấu hổ, bất an nhìn hai người kia một cái, một luồng khí nóng khê dâng lên, nhất thời cảm thấy cực kì buồn cười, cuối cùng cũng có lúc được nhìn thấy Uyên có lúc tức giận như vậy. Quả nhiên là sắp có trò hay để nhìn rồi.

"Người ta đã đuổi theo như vậy, như thế nào mà ngươi lại không chờ người ta thế, dù sao thì xe ngựa này cũng có thể chờ tất cả, nếu không được thì ta nhường chỗ cũng được!" Vân Chi cũng không lớn tiếng trách móc, nhưng mà cho dù có âm giọng nói lời nhỏ nhẹ đề nghị thì lời nói này hoàn toàn không đồng nhất với đáp án trong lòng, hẳn cứ thử xem, để rồi xem có đại la thân tiên nào đến cứu hắn được hay không!

Hiện tại Mặc Kỳ Uyên đang vô cùng hối hận, tối hôm qua không kết thúc một cách triệt để, tuy rằng muốn tìm cho Vân Chi chút việc để làm là đối phó Công chúa kia, nhưng mà xem ra tình huống bây giờ sẽ là bản thân sẽ bị Vân Chi giải quyết trước tiên!

Phóng ánh mắt cảnh cáo đến Công Ngọc Viêm Bản đang cười ra tiếng ở phía đối diện, rồi quay đầu nói một mạch: "Không chứa được, không chứa được, cho dù xe ngựa này có thể chứa được thì trong lòng ta cũng không thể chứa được, cuộc đời này trong lòng ta chỉ có chứa duy nhất một người mà thôi!"

Công Ngọc Viêm vừa rồi còn cười vui sướng khi thấy có người gặp họa, giờ lại nghe thấy mấy câu nói ngọt đến phát ngứa của Mặc Kỳ Uyên khiến toàn thân nổi hết da gà lên, tay che lấy mặt khinh bỉ nói: "Ngươi đừng tưởng là tự đánh bóng mình lên thì có thể hạ được mọi con đấm chua nha!"

Bất kì người đàn bà nào đều thích nghe lời ngon tiếng ngọt, Vân Chi cũng không ngoại lệ, khoe miệng khê cong lên, nhưng vẫn cố gắng che giấu sự hưng phấn trong lòng. Nhìn về phía hành động có phần khoa trương của Công Ngọc Viêm Bản mà nhất thời cảm thấy buồn cười.

"Ngươi hẳn là cũng nên thay răng rồi! Tuy nhiên ta lại không hề cảm thấy chua nha!" Vân Chi vỗ vỗ bả vai Mặc Kỳ Uyên, nói mấy lời đầy ý nghĩa sâu xa như mấy ông già: "Tốt lắm, có tiến bộ, tiếp tục nỗ lực! Nhưng nếu mà để ta nghe thấy ngươi nói với người khác giống như vậy thì hậu quả hẳn là ngươi cũng biết rồi!"

Cười cười nhìn đáng vẻ đùa giỡn của Vân Chi, Mặc Kỳ Uyên cũng đồng ý theo ý nàng.

Trong xe ngựa, vốn dĩ Công Ngọc Viêm Bản đang chuẩn bị xem kịch vui thì lại bị hai người này coi như người trong suốt, da gà rơi hết xuống trên mặt đất!

Quân đội di chuyển đến đóng quân ở bên bờ sông Bàn Niết, cách đội quân Khâu Lệ một con sông, đám người Mặc Kỳ Uyên cũng nhanh chóng trở về đến quân doanh.

Ngày mai chính là ngày đại chiến, sau khi Công Ngọc thuận lợi dùng băng thiềm giải nốt độc tố trên người Mặc Kỳ Uyên thì một vài tướng lĩnh được triệu vào, ngày sau đó mấy người bắt đầu bàn bạc việc quân sự.

Mấy người ở bên ngoài thảo luận, còn Vân Chi ở bên trong bắt đầu thăm dò sức lực của băng thiềm. Tuy rằng bên trong có đồ cho nó ăn nhưng khi nàng mở cái hộp ra xem thì mấy chục con ấu trùng bị nó nuốt giờ chỉ còn lại vài con, rõ ràng là cơ thể cũng không phải là lớn lắm, vậy mà trong một ngày nó lại có thể ăn nhiều như vậy, nếu không phải là nàng kịp thời cứu mấy con ấu trùng dưới miệng nó ra thì nó đã ăn no đến mức không còn sức mà giải độc cho Uyên rồi!

Ngón tay tự nhiên vuốt ve cái thân hình nhỏ nhỏ lạnh lẽo dưới thân mình, không khỏi có chút nghi ngờ, ngày ấy khi còn ở Hoàng lăng nàng nhớ rõ là khi còn chưa động vào nó thì đã bị khí lạnh tỏa ra gây ra cảm giác đau đớn, nhưng hiện tại cho dù có sờ soạng nó thế nào thì đều thấy nó bày ra một dáng vẻ vô cùng hưởng thụ, ngón tay cũng không phải chịu một chút thương tích nào, chẳng lẽ vật nhỏ này đã nhận nàng làm chủ nhân sao?

Tuy nhiên sau đó một lúc, một con nữ điệp lại bị nó giải quyết rất nhanh, băng thiềm tự nhiên vịn vào thân mình leo vào trong tay Vân Chi, lăn qua lăn lại như muốn đòi thêm đồ ăn.

"Con nữ điệp này để ban thưởng cho ngươi sau khi giải độc, sau này mỗi ngày ta sẽ cho ngươi đồ ăn khác, nếu không chịu ăn thì chỉ có ngươi chết đói mà thôi!" Tâm tình Vân Chi rất tốt, cũng không để ý nó có nghe hiểu hay không, mở miệng trên ghẹo băng thiềm rồi đứng lên.

Vừa dứt lời, dường như băng thiềm có thể nghe hiểu, nâng cái cổ ngắn tũn lên, ánh mắt đáng thương tội nghiệp nhìn Vân Chi, rồi ngoan ngoãn bò vào cái hộp để ngủ bù, giờ thì nó đã rõ, đáng thương cho nó khi phải gặp một chủ nhân keo kiệt như nàng, không chịu cho ăn! Không để ý đến nàng nữa!

"Vương gia, quả thật dùng sông Bàn Niết làm nơi phòng thủ là một tuyệt chiêu, người Khâu Lệ quanh năm sinh sống trên thảo nguyên, không thông thạo thủy chiến. Thuộc hạ cảm thấy chúng ta nên bày thêm trận địa mai phục trên mặt nước, nhưng lại không biết nên bày trận như thế nào." Giọng nói của một lão tướng vang lên phía ngoài trướng, từ giọng nói có thể nhận ra đây là một người có đầy kinh nghiệm chinh chiến sa trường.

Mặc Kỳ Uyên gật đầu trả lời: "Kế này của Trình Tướng quân này rất tốt, Bồn vương sẽ cẩn thận nghiên cứu. Tuy nhiên hiện giờ cũng chưa có nhiều biện pháp tốt nên trước tiên đội cung tiễn thủ cứ chuẩn bị trước đi, sắp xếp cách xa bờ sông để công kích, không buông tha cho kẻ nào muốn qua sông!"

"Thuộc hạ đã hiểu!"

"Muốn bày trận trên sông, ta có một biện pháp!" Sau khi Vân Chi thu thập băng thiềm xong, nghe đến đó thì bình tĩnh đi ra ngoài, không hề cảm thấy xấu hổ khi quấy nhiễu đám người bọn hắn bàn luận.

Ở đây trừ Công Ngọc Viêm Bản và Mặc Hình thì vài tên tướng lĩnh đều có ít nhiều bất mãn, quân doanh vốn là nơi nữ tử không nên đi vào, đó là còn chưa kể Vương phi lại còn quang minh chính đại nghe bọn hắn bàn việc quân sự cơ mật.

Không biết làm sao mà nàng có thể trở thành sủng thi của Nguyên soái Vương gia rồi lại còn được sủng lên tận trời!

Không thèm để ý đến ánh mắt mọi người, cực kì tự nhiên ôm lấy cái eo nhỏ nhắn, dịu dàng nói: "Chỉ nhi, nàng có biện pháp gì, nói ra cho mọi người cùng nghe một chút?"

"Vương gia, hiện tại chúng ta đang bàn việc quân sự!" Khi nhìn thấy Vân Chi xuất hiện, rõ ràng giọng nói của lão tướng quân trở nên lạnh lùng hơn trước, chính là muốn nhắc nhở Mặc Kỳ Uyên không nên gây rối loạn kỉ cương trong quân đội.

Mặc Kỳ Uyên cười thoải mái nói: "Bồn vương đâu có nói là không đâu, Chỉ nhi, nói nhanh kế sách của nàng đi!"

Hoàn toàn không thèm nhìn lão già cổ hủ kia, Vân Chi chậm rì rì mở miệng: "Ta cho rằng sử dụng lửa trên mặt sông là thích hợp hơn cả, chỉ cần có người dám đi dò qua sông thì ta cho châm lửa đốt người, phòng tuyến tự nhiên sẽ chắc chắn!"

"Hừ, châm lửa trên nước, quả là lời nói vô căn cứ!" Cặp ria mép trắng xám của lão vênh lên, nói với Vân Chi một cách khinh thường, châm biếm.

Trên chiến trường, con gái con lửa làm thế nào hiểu được hành quân bố trận chứ, quả là buồn cười!

"Châm lửa trên nước, tự nhiên bản phi sẽ có biện pháp, không nhọc lão tướng quân phải quan tâm." Vân Chi bình tĩnh trả lại hắn một câu, xoay người nói với Mặc Kỳ Uyên: "Ngươi chỉ cần cho ta mười người dựa theo lời ta nói mà làm, ngày mai nếu lão tướng quân còn muốn nói vô căn cứ thì cũng không muộn!"

"Hơn nữa, trên mặt nước bày trận thì dưới nước cũng nhất định phải giải quyết, không để lại một đường sống nào!" Vân Chi tiếp tục bổ sung thêm, lời nói cử chỉ bình tĩnh cơ trí khiến trong phút chốc một vài lão tướng ở đây đều trở nên mơ màng mà quên mất người trước mặt lên tiếng chỉ điểm việc chiến thuật, hành quân bọn họ lại chỉ là một nữ tử.

Mặc Kỳ Uyên cười nhạt buông hai tay ra nhìn Vân Chi đang tỏa sáng ở bên cạnh, đó là nương tử của hắn, vậy thì nhất định sẽ có cách khiến mọi người tâm phục khẩu phục để có thể đứng trên đài cao nhất với hắn!

Hự! Chương này quá là dài! Ta chia đến lần thứ 3 mà vẫn thấy dài! Có lẽ phải còn 2 lần nữa mới hết được chương này! Rồi lại còn mấy chương sau cũng dài không kém thế này chút nào! \*Oa oa\* Nhưng vẫn sẽ đảm bảo mỗi ngày một chương cho mọi người ạ!

Vừa đến rạng sáng ngày thứ hai, mặt trời ngày hè còn chưa hoàn toàn mọc lên, bên bờ sông Niết Bàn quân đội hai bên đã nghiêm chỉnh đứng chờ sẵn, chỉ còn chờ lệnh nữa mà thôi!

Có thể nói hôm nay là lần đầu tiên Mặc Kỳ và Khâu Lệ trực tiếp giao chiến, lúc này thắng thua sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí binh lính hai bên, cho nên trận chiến hôm nay chỉ có thể thắng không thể thua!

Khâu Lệ Thương Kinh ngồi trên một con ngựa quý đứng trước đội ngũ nhìn về phía bên kia sông, có thể nhìn thấy đám người Mặc Kỳ Uyên đang đứng nơi đó, trong lòng tràn đầy tin tưởng. Xem ra bọn họ đã quyết định là chỉ thủ chứ không tấn công, phòng thủ ở đối diện bờ sông rồi đợi bọn họ xông đến.

Nếu đã đem quyền chủ động vào tay hấn vậy thì hấn sẽ kéo phần mở màn bắt đầu chiến tranh vậy! Vừa nghe nói Mặc Kỳ Uyên dõng dạc đến đóng ở sông Bàn Niết, mục đích để lấy địa hình tốt, hấn liền dùng tốc độ nhanh nhất chọn ra mấy trăm người bơi giỏi, sông hẹp như vậy thì chỉ cần vượt qua thì đối phương sẽ không còn chiếm ưu thế nữa!

Khâu Lệ Thương Kinh giờ cao tay phải lên, bắt đầu tấn công. Mặc Kỳ Uyên một chút cũng không lo lắng, hấn tin biện pháp của Vân Chi nhất định sẽ có tác dụng ngăn cản được bọn họ!

"Thủy thủ qua sông, cung tiễn thủ chuẩn bị!" Nhìn theo cánh tay hấn hạ xuống, giọng nói khí phách hùng hồn vang lên.

Nghe thấy quân lệnh, lập tức đám thủy thủ cầm theo dây xích sắt ngay ngắn trật tự bơi vào trong lòng sông, chỉ cần đưa đoạn xích sắt này qua làm cầu thì nhiệm vụ của bọn họ cũng hoàn thành, Khâu Lệ bọn họ là đội quân vô địch, một chút nước sông nhỏ nhỏ này làm sao có thể làm khó bọn họ!

Ngay khi mấy trăm thủy thủ đều đã đi vào trong nước, cầu xích sắt cũng đã đi đến giữa sông, nhưng lúc này Mặc Kỳ Uyên vẫn chưa có một chút ý tứ ngăn cản gì cả!

Rốt cuộc bọn họ muốn làm gì? Khâu Lệ Thương Kinh nhìn Mặc Kỳ Uyên đang thong dong, bình tĩnh, trong lòng nhất thời trở nên hoảng hốt, trong nước khẳng định có quỷ!

Vừa định mở miệng gọi đám thủy thủ trở về thì cũng không kịp nữa rồi!

Binh lính đứng phía sau Mặc Kỳ Uyên căn bản không cần để ý chi thị, nhìn thấy đám người trong nước đã bơi đến giữa tạm thời không thể bơi về vị trí ban đầu, đồng loạt đổ dầu mỡ lên trên mặt nước, ngay sau đó liền có một tập binh lính ném vào trong sông hơn mười cây đuốc.

Chỉ trong nháy mắt, ngọn lửa bốc cháy nhanh chóng, ngọn lửa cháy lớn cao đến cả một trượng, khí thế không thể đỡ kia khiến binh lính Khâu Lệ ở đầu bên kia đều sợ hãi theo bản năng lùi lại mấy bước! Một đám người trong lòng sợ hãi, rốt cuộc Mặc Kỳ đã dùng yêu thuật gì, sao lại có thể đốt lửa trên mặt nước! Ngọn lửa cháy mãnh liệt như vậy bảo bọn họ làm sao có thể tấn công qua đó!

Đám thủy thủ ở giữa sông liên tục kêu khóc thảm thiết, tiếng kêu gào thống khổ đó khiến những binh lính Khâu Lệ còn đứng trên bờ chưa qua sông đều vô cùng sợ hãi, cầm uất!

Ngọn lửa như một con rồng hung bạo nhảy lên nhảy xuống trên mặt sông, giống như chúc mừng chiến thắng đầu tiên của Mặc Kỳ!

Ngọn lửa cao hơn một trượng giống như một bức tường nóng bỏng hoàn toàn ngăn cách quân đội hai bên bờ sông, không thể nhìn thấy bóng dáng đối phương, nhưng hoàn toàn có thể tưởng tượng được ngọn lửa trong ánh mắt của Khâu Lệ Thương Kinh lúc này cũng tức giận, bốc cháy cao không kém so với ngọn lửa trên sông! Mấy trăm thủy thủ trong quân của hấn đều là những người giỏi sông nước, thế nhưng giờ thì đã hy sinh toàn bộ! Tuy rằng chiến tranh còn chưa bắt đầu nhưng dĩ nhiên lúc này sĩ khí của bọn họ đã thua, và hiện nay còn thua cả con đường duy nhất này!

Lửa lớn đến nhanh đi cũng nhanh, những vết dầu mỡ trên mặt nước cháy xong thì sẽ tắt, nhưng trận lửa lớn này vẫn không ngừng làm cho người ta sợ hãi, lại một lần nữa nước sông trở về với vẻ yên bình. Trên mặt nước nổi lập lòe vài thi thể bị đốt cháy, hoặc là vài thi thể bị chất độc trong nước độc chết.

Đại quân vẫn như chưa từng hành động, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, chỉ là trong không khí có thêm mùi dầu hỏa gay mũi, tuyên bố rõ ràng những chuyện vừa mới xảy ra.

Giữa làn khói lượn lờ trong không trung, bên kia bờ sông chỉ còn lại một mình Khâu Lệ Thương Kinh.

Trên mặt không còn biểu hiện phẫn nộ không cam lòng nữa, lớn tiếng nói với bờ sông bên này: "Mặc Kỳ Uyên! Trận chiến lần này xem như Bôn vương đã thua, trận tiếp theo nhất định Bôn vương có thể chinh phục con sông này!"

Vừa nói xong liền thúc ngựa quay đầu, lao nhanh mà đi!

Bên này, quân đội Mặc Kỳ hô to chúc mừng: "Vương gia anh minh! Vương phi anh minh!"

Không tổn thất một người nào, thậm chí là không cần di chuyển một bước thì đã loại bỏ được mấy trăm thủy thủ của quân địch, toàn thắng quân địch!

Trải qua lần này, các tướng sĩ Mặc Kỳ đều càng thêm kính trọng sự trí dũng song toàn của Vương phi, không ngờ là một nữ tử lại có thể hiểu biết nhiều chuyện kì lạ như vậy. Tối hôm qua Vương phi dẫn theo mười mấy người đi xuống dưới lòng sông đào một cái gì đó, sau đó mang về rất nhiều nước màu vàng đen, không ngờ là nước này còn có thể cháy thành lửa, quả thật là chuyện không thể tưởng tượng nổi!

Nhưng Mặc Kỳ Uyên lại không hề vui vẻ như vậy, tuy rằng chiến thuật lần này thành công, đã ngăn được bước tiến của đại quân Khâu Lệ, nhưng nếu để đại quân cứ đóng ở nơi này thì cũng không phải là kế lâu dài. Không biết bước tiếp theo quân địch sẽ làm gì, nên càng không biết nên dùng kế sách nào để đối phó, hiện tại cũng chỉ có thể dùng phương pháp binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trên Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Q.2 - Chương 28: Phá trận còn làm loạn quân doanh

Nhưng Mặc Kỳ Uyên lại không hề vui vẻ như vậy, tuy rằng chiến thuật lần này thành công, đã ngăn được bước tiến của đại quân Khâu Lệ, nhưng nếu để đại quân cứ đóng ở nơi này thì cũng không phải là kế lâu dài. Không biết bước tiếp theo quân địch sẽ làm gì, nên càng không biết nên dùng kế sách nào để đối phó, hiện tại cũng chỉ có thể dùng phương pháp bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn mà thôi!

Lúc trở lại đến lều trại trong quân doanh đã là một canh giờ sau, Khâu Lệ Thương Kinh nhanh chóng triệu tập lại các tướng lĩnh để bàn bạc kế sách tiến công.

"Tướng quân, đường thủy này chúng ta không đi được, hai bờ sông Bàn Niết đều có những con đường nhỏ có thể đi sang bờ đối diện, quân ta không ngại có thể chia ra làm hai đường....."

"Không được!" Một tướng lĩnh còn chưa nói xong đã bị Khâu Lệ Thương Kinh mở miệng từ chối: "Đường đi hai bên đều cực kì dài và khó đi, dễ thủ khó công, bất lợi với quân ta, phương pháp an toàn nhất lúc này chính là tìm được cách phá giải thế phòng thủ trên sông Bàn Niết, dùng tốc độ mà quân địch không thể ngờ đến đi sang bờ bên kia sông!"

Các tướng lĩnh khác tự nhiên cũng biết đây là phương pháp tốt nhất, nhưng mà, trải qua trận chiến ngày hôm nay, muốn vượt qua sông Bàn Niết thật sự quá khó khăn!

Tất cả mọi người chỉ có thể lắc đầu thờ dài, ngay cả phòng tuyến đầu tiên của quân địch cũng không thể đi qua thì trận chiến này muốn thắng thì quả là điều xa vời!

"Than thở cái gì! Bỏn vương đã nghĩ ra một kế, Khâu Lệ ta hành quân đánh giặc am hiểu nhất chính là trận pháp ma thuật, vậy thì chỉ bằng chúng ta sử dụng nó đi." Nhìn thấy tất cả mọi người đều run lên, ôm hi vọng nhìn về phía hắn, hắn liền phân tích tiếp: "Vốn dĩ ảo thuật cũng có sơ hở, không thể cứ kiêu ngạo mà khiêu chiến, chúng ta sẽ đợi đến lúc trời tối rồi sẽ tái chiến. Hiện tại chọn ra vài tướng sĩ có khả năng bơi lội tốt, sau đó cùng Bỏn vương tiến vào quân doanh Mặc Kỳ!"

Nghe thấy lời giải thích cẩn thận của hắn, tất cả mọi người đều tán thành kế sách này! Khâu Lệ Thương Kinh là Chiến thần Ứng Vương bách chiến bách thắng của Khâu Lệ quốc bọn hắn, có Chiến thần làm tướng quân tự nhiên các tướng lĩnh cũng vô cùng tin tưởng.

Mọi người lại chinh đồn thêm một lần nữa, chí khí chiến đấu lại dâng trào, nhanh chóng chuẩn bị theo sự phân phó của Tướng quân!

Cuối cùng khi tiếng ve kêu ban đêm của một ngày mùa hè vang lên là lúc thời cơ đã đến, trong bóng đêm tối đen yên tĩnh, tiếng ve kêu ầm ĩ không dứt càng khiến người ta cảm thấy tâm phiền ý loạn.

Ánh trăng nhô lên cao, tất cả mọi thứ đều không có gì thay đổi, điều duy nhất khiến cho người khó phát hiện chính là tối nay có thêm nhiều tiếng ve, tiếng ve kêu đều đến mức như muốn chui cả vào trong giấc mơ để gọi người ta dậy!

Bên này ở quân doanh Mặc Kỳ, tuy rằng trận chiến hôm nay chiến thắng mà không tổn thất gì nhưng việc tự động thay ca phòng thủ vẫn nghiêm ngặt như trước.

Giờ Dậu vừa đến, lập tức có mấy chục người đến thay ca cho đám binh lính đang đứng gác bên bờ sông.

Ngay khi đoàn người thay ca vừa đi xa, tiếng ve kêu sắc bén cũng vang lên, hoàn toàn tự nhiên che giấu âm thanh mái chèo ẩn hiện trên mặt nước.

Trong đêm tối, đám binh lính canh gác ở đây cũng không nhìn thấy trên mặt sông có một chút dị thường nào cả, nhưng ngay sau đó, mọi người trên bờ sông đều đồng loạt ngã xuống, ngay sau đó có một đám người mới đi thay lên.

Vui mừng vì đại thắng nên đêm nay đại quân Mặc Kỳ đều đi ngủ sớm, không có ai phát hiện trong bóng đêm có vài bóng đen thoăn thoắt xuyên qua màn đêm trong doanh trướng. Lúc đó, có một doanh trướng bị một ngọn lửa chói mắt thay thế, vì cái này mà khiến mọi người đều tỉnh lại từ trong giấc mơ!

"Mau lên! Mau lên! Lương thảo bị cháy! Mau lên đi cứu hỏa!"

"Có quân địch xâm nhập vào trong quân rồi! Có quân địch!"

.....

Trong chốc lát, quân doanh vốn dĩ đang yên tĩnh trở nên ầm ĩ dị thường, tiếng chiêng trống vang lên, còn triệu tập cả Mặc Kỳ Uyên và Văn Chi chưa đi ngủ đi ra ngoài.

Nhìn thấy doanh trướng chứa lương thảo bị đốt cháy mãnh liệt, hai người nhủ mảy, trận lửa này nếu dập tắt đi rồi thì lương thảo còn lại cũng không còn bao nhiêu. May mắn là lúc trước Mặc Kỳ Uyên phân lương thảo ra chất ba đống khác nhau, nhìn vào cũng có thể đoán ra số lương thảo bị cháy lần này chính là ở đống lớn nhất rồi!

Số còn lại cũng không biết có thể kiên trì trong bao lâu, cho nên, bọn họ cần phải thay đổi chiến thuật, đẩy nhanh tốc độ chiến tranh!

Lương thảo bị cháy hơn nửa, bên cạnh việc làm giảm chí khí chiến đấu của quân lính mà còn khiến nhiều tướng sĩ trở nên tinh táo, nếu không dốc toàn lực mà đối phó với kẻ địch, thời gian càng dài thì bọn họ không thể theo kịp nữa!

Trời vừa sáng, đại quân Mặc Kỳ đã được sắp xếp ổn thỏa, phái người đến quân doanh Khâu Lê khiêu chiến.

Giờ đến lượt Khâu Lê Thương Kinh nắm giữ đại cục, hơn một canh giờ sau mới chậm rãi đưa quân đến, trong lòng hẳn xác định Mặc Kỳ Uyên sẽ không dễ dàng buông tha bức bình phong sông Bàn Niết này, nên nhường cho đại quân của hắn đến bờ sông ứng chiến trước, để cho bọn họ chờ một khoảng thời gian, lúc đó tự nhiên sĩ khí quân lính cũng sẽ suy yếu hơn!

Cuối cùng cũng chờ được đại quân Khâu Lê đến, Mặc Kỳ Uyên biết đám quân lính không thể chờ thêm được nữa, liền vẫy tay cho đám tướng sĩ đầu tiên chuẩn bị qua sông nghênh chiến, đến khi nhìn thấy quân Khâu Lê thì có yên tâm đại chiến một trận rồi.

Quả nhiên, có thể nhìn thấy đại quân Mặc Kỳ không nói hai lời liền phái người qua sông bắt đầu chiến đấu, tất cả mọi người đều vô cùng hưng phấn, binh lính Khâu Lê đứng mảnh quả cảm, chỉ thích chiến tranh chính diện, còn đám tướng sĩ Mặc Kỳ vừa chèo thuyền sang đến nơi không thể ngờ là mình sẽ biến thành món mồi ngon để bọn họ tích lũy thêm kinh nghiệm, ngay lập tức trở thành vong hồn dưới đao kiếm bọn họ!

Một đám rồi lại một đám tướng sĩ qua sông, nhưng cho dù thế nào cũng chỉ có thể đi đến bờ sông mà không thể lên được bờ, quân địch đứng ở trên bờ đánh nhau với quân lính ở trên thuyền, chỉ cần nắm được cơ hội là kéo bọn họ vào trong nước.

Nhìn hai bên giao tranh với nhau, quân Khâu Lê đứng mảnh thiện chiến, quân Mặc Kỳ thông hiểu thủy tính, trong lúc này khó phân thắng bại. Hơn nữa binh lính Khâu Lê lại bị trúng độc chết đi không ít, nhất thời Mặc Kỳ đang chiếm ưu thế!

Ngay trên những chiếc thuyền gỗ của quân Mặc Kỳ, bên cạnh một số người bị rơi vào trong nước thì trong đó lại có mười mấy cái thuyền nhỏ không có vẻ gì là muốn tấn công, rồi đưa quân Khâu Lê ở bờ bên kia lên thuyền rồi chèo thuyền đi một mạch về vạch xuất phát.

Mặc trang phục Mặc Kỳ nhưng hành động quỷ dị khiến cho tất cả mọi người đều không phản ứng kịp, cho đến khi hiểu ra những người này đều là quân địch trà trộn vào thì hơn mười chiếc thuyền với hơn ba bốn mươi người đã sang đến bờ bên kia, vừa đặt chân liền bắt đầu điên cuồng chém giết.

Có thể thấy được những người này đều đang chấp hành kế hoạch một cách rất tốt, hơn nữa còn được huấn luyện một cách nghiêm chỉnh nên những binh lính phổ thông của Mặc Kỳ chết dưới đao bọn họ ngày càng tăng lên, chỉ sau có một lát mà một lượng lớn binh lính trong quân Mặc Kỳ đã bị giết chết.

Nhất thời đại quân Mặc Kỳ lâm vào tình thế nguy hiểm, thế cục đột nhiên xoay chuyển khiến mọi người đều ứng biến không kịp, Mặc Kỳ Uyên cũng phải gia nhập vào trận chiến, dùng tốc độ nhanh nhất giết chết những tên địch trà trộn vào trong quân.

Vân Chi đang ở trong chướng nghe thấy từ bờ sông truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt, trong lòng cảm thấy bất an, lập tức chạy ra ngoài thì phát hiện chiến tranh đã kéo sang bờ sông bên này.

"Sao lại thế nào?" Vân Chi dùng tốc độ nhanh nhất vọt đến phía sau Mặc Kỳ Uyên, giải quyết những tên đánh lén phía sau hắn rồi trầm giọng hỏi.

Trận địa phòng thủ tốt như thế thì hẳn là không xảy ra vấn đề gì mới đúng chứ!

Mặc Kỳ Uyên khua kiếm ngăn mấy người đang tấn công phía trước: "Hắn là do tối hôm qua quân địch thừa lúc quân ta hỗn loạn trà trộn vào, giờ thì trong ứng ngoài hợp gây chiến!"

"Trước tiên giải quyết những người này trước đã!" Vân Chi cũng không nói nhiều, nhanh chóng lao vào chiến đấu.

Hai người một trước một sau, phối hợp ăn ý, thế không thể đỡ, giết chết toàn bộ đám người vây xung quanh Mặc Kỳ Uyên dưới mũi kiếm!

Khâu Lê Thương Kinh ở bên bờ bên kia nhìn đáng về hai người tựa vào nhau mà chiến đấu, nhất thời cảm thấy có chút chói mắt.

Đem qua khi hắn lên vào quân doanh Mặc Kỳ thì nghe được kẻ đốt lửa trên nước chính là do cô gái Thiên Đại Vân Chi này nghĩ ra, một nữ tử có năng lực như vậy lại ở bên Mặc Kỳ Uyên đối với hắn mà nói là một sự nguy hiểm, hơn nữa còn là một tổn thất quá lớn, hắn nhất định phải mang được nữ nhân này về Khâu Lê!

Chỉ chốc lát sau, Mặc Kỳ Uyên đã giải quyết xong mấy kẻ trà trộn vào, phóng mắt nhìn xung quanh, đại quân đã bị tổn thất không ít. Hơn nữa cũng không thể tiếp tục như thế này đành ra lệnh rút quân, các tướng sĩ đang tác chiến trên sông nghe được cũng lập tức rút lui, nhanh chóng khua mái chèo chạy về.

"Ha ha ha, Mặc Kỳ Uyên, Bôn vương không có kiên nhẫn để cùng ngươi giằng co, hi vọng Mặc Kỳ các ngươi đừng trở nên quá mức nhát gan, không dám qua sông chiến đấu!" Nhìn quân lính Mặc Kỳ nhanh chóng rút lui, Khâu Lê Thương Kinh chớp đúng thời cơ, lớn tiếng khích tướng, hắn muốn tất cả những kẻ ở bên bờ bên kia đều nghe thấy được, khiến sĩ khí chiến đấu giảm sút.

"Bôn vương nhất định sẽ không phụ sự nhiệt tình của Ưng Vương, nhất định sẽ dẫn quân đi chinh phạt!" Sắc mặt Mặc Kỳ Uyên không thay đổi, bình tĩnh ứng đối, tuy lần này thất bại nhưng vẫn còn chưa đến mức khiến cho vì một lời nói của người khác mà tiêu diệt sĩ khí chiến đấu!

Ngay khi đại quân còn đang chỉnh đốn, Mặc Kỳ Uyên, Mặc Hình và một đám tướng lĩnh đang ở chủ trương đề bàn bạc biện pháp đối chiến, hiện tại quân địch đang chiếm thế chủ động, bọn họ muốn dùng tốc độ nhanh nhất xuất binh chiến đấu, đánh hắn trở tay không kịp, chứ nếu để chậm thêm chút

nửa nhất định sẽ rơi vào bẫy của đối phương.

"Dùng sông Bàn Niết là phòng tuyến cũng chỉ là kế tạm thời, các vị lão tướng quân có tuyệt chiêu gì không để có thể khiến quân ta qua sông chiến đấu mà có thể đại thắng trở về?" Mặc Kỳ Uyên kính cẩn hỏi, mấy người này đều là những lão tướng đã hành quân tác chiến nhiều năm trên sa trường, tự nhiên sẽ có kinh nghiệm vô cùng phong phú.

"Vương gia, quân ta đều là những dũng sĩ dũng mãnh thiện chiến, chiến đấu trên mặt đất sẽ không hề thua kém Khâu Lệ, phía sau còn có sông Bàn Niết là phòng tuyến tinh cày, có thể tiến có thể lùi, cho nên quân ta đang chiếm lợi thế." Vu lão tướng quân nói lên sự hãnh diện của bản thân về quân đội Mặc Kỳ, hoàn toàn không để Khâu Lệ vào mắt. "Nhưng mà, địa hình bờ sông bên kia chúng ta không am hiểu rõ ràng, cần phải người sang đó tra xét một phen."

"Theo như lời nói của tướng quân thì tốt nhất ta cần phải người sang đó để giải quyết hết các cạm bẫy mà quân địch đặt, dọn sạch đường đi cho quân ta, nhờ đó mà khi ta tấn công quân địch sẽ nắm chắc phần thắng hơn!" Một tướng quân khác cũng lên tiếng phụ họa theo.

Ngồi ở trên, một tay chống lên tay vịn bên cạnh, buồn bực cúi đầu rồi lập tức ngẩng đầu lên tuyên bố quyết đoán: "Rạng sáng mai Bồn vương sẽ mang theo mấy người đi qua sông dẹp đường, lão tướng quân ở lại trong quân trấn giữ, đợi đến khi có lệnh hồi báo thì lập tức dẫn quân chia làm ba đường vượt sông tác chiến, để hoàn thành tốt chuyện này mọi người lui ra chuẩn bị đi. Hiện tại thì bắt đầu đi nào!"

"Vương gia, làm sao người có thể đi dò đường nguy hiểm như vậy được!" Một tướng quân giật mình nói, rất nghi ngờ quyết định của hần, Vương gia là thủ lĩnh của đại quân thì làm sao thể để bản thân mình rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm được!

Nâng một tay lên, ngăn cản hần nói tiếp rồi lạnh nhạt nói: "Bồn vương cần phải đi, chỉ có nắm rõ được thế tấn công của quân địch thì Bồn vương mới hạ được những mệnh lệnh chính xác. Người có chút thân thủ cũng không dễ tìm, Bồn vương sẽ nhanh chóng ra lệnh để một nhóm quân lính đi trước thăm dò, việc còn lại trong quân đánh phiên tướng quân chinh đồn rồi!"

"Mặc Hinh xin đi dò đường cùng Vương gia!" Đột nhiên Mặc Hinh quỳ xuống xin chỉ thị, chỉ cần là nơi nguy hiểm, hần nhất định phải đi cùng Vương gia, trợ giúp Vương gia một tay!

"Còn có ta nữa!" Đột nhiên Vân Chi đi ra, thoải mái nói một câu nói không thể bác bỏ giống như tham gia một hoạt động thú vị gì đó.

Nhìn thấy Vân Chi đi đến, Mặc Kỳ Uyên bất đắc dĩ thở dài một hơi, nhưng không có đồng ý với nàng ngày, mà nói với Mặc Hinh đang trịnh trọng quỳ dưới đất kia: "Mặc Hinh, người không thể đi, trong quân cần đang cần người, ta muốn người ở lại trợ giúp cho tướng quân một tay."

Đối với Vân Chi, hần không nói gì, bởi vì hần biết lời nói của hần cũng không có tác dụng gì, chỉ cần là nàng đã quyết định thì nhất định sẽ làm bằng được!

Mặc Kỳ Uyên dùng tốc độ nhanh nhất sắp xếp xong tất cả, chỉ nghỉ ngơi trong một canh giờ, thừa lúc rạng sáng trời còn tờ mờ tối, một hàng mấy người liền nhanh chóng đi qua sông Bàn Niết, hướng về phía quân doanh đối diện cách đó không xa để tìm kiếm.

Trong mấy người bên cạnh Mặc Kỳ Uyên và Vân Chi, còn có Công Ngọc Viêm Bân và Khâu Lệ Mang Lăng tự giác đi theo sau.

Di chuyển trong màn đêm một khoảng thời gian, mấy người ở đây đều cảm thấy có chút gì đó không thích hợp. Mặc Kỳ Uyên mở bản đồ ra xem, trong lòng kinh hãi, bọn họ đã đi được cả một đoạn thời gian dài như vậy nhưng mà cũng chỉ đi được có mấy trượng, rõ ràng vẫn là con đường như vậy nhưng lại không hề có dấu hiệu đã đi được xa, chẳng lẽ đã đi vào bên trong mê trận mà quân địch đặt rồi sao?

Trong lòng suy đoán như vậy, lúc này Khâu Lệ Thương Kinh đang yên lặng một bên cũng mở miệng chứng thực suy nghĩ trong lòng hần: "Đây là Huyền Thuật Sư của Khâu Lệ được tạo bởi chín bước trận pháp, không cần đi lại linh tinh, nếu chạm vào mắt trận thì chỉ có một con đường chết!"

Nhớ ra Khâu Lệ Mang Lăng là người Khâu Lệ có thể sẽ rất quen thuộc, Vân Chi nghi ngờ mở miệng: "Chín bước trận pháp nghĩa là gì, người có biện pháp phá giải nó hay không?"

"Chín bước trận pháp chính là dựng chín cây cột ở bốn phía đông tây nam bắc, chia thành chín khúc, người bước vào trong trận hoàn toàn bị hạn chế bởi chín bước bên trong, trận pháp hay thay đổi, rất khó để tìm được đường ra." Khâu Lệ Mang Lăng bình tĩnh trình bày, nhưng giọng nói vẫn có chút trầm xuống: "Từ nhỏ ta đã không thích mấy cái trận pháp ảo thuật này, đối với cái này cũng chỉ đọc lướt qua, chỉ có thể giải những trận pháp đơn giản nhất!"

Vân Chi cũng không nói thêm cái gì nữa, gật gù đầu bình tĩnh nói: "Vậy trước tiên người nói cho ta biết cách giải nhóm trận pháp đơn giản nhất, chúng ta tách ra tìm kiếm đường ra, dù sao cũng chỉ là chín bước mà thôi, sẽ không lạc nhau đâu."

Cũng chỉ còn cách như vậy, hơn nữa tốt nhất là phải phá được mê trận này, nếu không ngày mai đại quân qua sông tác chiến sẽ bị mê trận này vây khốn, hậu quả chắc chắn không thể tưởng tượng nổi!

Mấy người gật gù đầu rồi tách nhau ra hành động, đồng thời cũng trao đổi tiếng động để liên lạc với nhau.

Nhưng mấy người làm thế nào cũng không tìm được một chút dấu vết cửa ra, đương nhiên là cho dù công phu có cao siêu thế nào thì cũng không tìm thấy một đường ra nào.

Công Ngọc Viêm Bân có chút nhụt chí đi về chỗ hẹn ban đầu, dựa vào bên cạnh một cây đại thụ ở giữa, lớn tiếng nói với Vân Chi đang tiến đến gần: "Chúng ta mà còn tìm như vậy thì trời sẽ sáng mất, Vân Chi, người không có loại độc nào có thể ăn mòn vạn vật sao, trực tiếp phá hủy toàn bộ chỗ này



rời ra không được sao?"

"Ngươi sao lại có thể nói ra một câu vô tâm vô phế thế? Ta có thể mang bên người nhiều độc được như vậy sao? Chỉ biết nói lời vô nghĩa!" Vân Chi thở hắt hắt quát: "Còn không mau đứng lên tìm đường ra, nếu không ta sẽ tiêu hủy ngươi trước đó!"

"Nơi này căn bản không có đường ra, ta không muốn phải phí sức làm một chuyện chẳng có kết quả gì cả." Cho dù thật sự có đường ra thì mấy người ngoại đạo như bọn họ làm sao có thể tìm được, vẫn nên chờ xem có kì tích nào có thể xảy ra hay không.

"Vậy ngươi ngồi im ở đây chờ đi!"

Đột nhiên, giọng nói của Vân Chi lại phát ra từ phía sau lưng Công Ngọc, đang chuẩn bị mở miệng nói chuyện thì mũi lại ngửi thấy một mùi thơm tuyệt vời, bỗng nhiên sau lưng cảm thấy nóng rực, giật mình nhảy người ra, nhìn vào cái cây đại thụ hắc vừa dựa vào bị độc được ăn mòn đang dùng tốc độ khủng bố ngã về phía hắc, hơn nữa những cây cột trung gian xung quanh cũng đang không ngừng ngã về hai bên.

Mắt nhìn xuống dưới chân, thấy khí độc đang ăn mòn dần đám rễ cây rồi dần dần hướng về phía bàn chân hắc, không hề nghĩ ngợi liền nhảy ra chỗ khác.

"Vân Chi, ta chỉ muốn người dùng độc ăn mòn với những cái xung quanh, vậy mà ngươi lại hạ độc ở phía sau ta làm cái gì? Ngươi đang muốn chính ta sao?" Công Ngọc lớn tiếng oán giận, còn không phải chỉ nói với nàng vài câu thôi sao? Như thế mà đã muốn giết hắc diệt khẩu rồi!

"Ai bảo ngươi nhàn hạ cho sướng! Hôm nay đã được mở rộng tầm mắt....."

Vân Chi còn chưa kịp nói xong, một đường ánh sáng hiện lên, ngay sau đó sự vật xung quanh thay đổi hoàn toàn, tựa như mọi người ở đây vừa mới trải qua một giấc mộng vô cùng chân thật.

Súng sốt một lát, mọi người đều vui mừng hiểu ra, chín bước trận pháp này đã bị phá rồi!

Quay đầu nhìn tất cả đều không có gì kì lạ nữa, ngoài trừ Vân Chi không nói gì nhìn về phía Công Ngọc đang kinh hãi đá vào cây cột bên cạnh, cái mắt trận mà bọn hắc tìm nửa ngày không thấy, đánh bật đánh bọ lại chính là cây đại thụ nằm giữa này sao?

Mấy người vui mừng nhìn nhau, sau đó tiếp tục gia tăng tốc độ tiến về hướng đại quân Khâu Lê.

Sau đó trên đường đi cũng xuất hiện vài mê trận nhưng cũng không khó phá như cái bắt đầu kia, Khâu Lê Mang Lăng rất nhanh có thể giải quyết những mê trận đơn giản này. Còn lại cũng chỉ là một vài hố đất chứa bẫy mà thôi.

Dù sao thì sau khi phá được chín bước trận pháp kia bọn họ đều rất tin tưởng, về cơ bản không có cái gì có thể ngăn cản bước tiến của đại quân.

Rất nhanh sau đó mọi người đã nhìn thấy quân doanh Khâu Lê đang đóng cách đó không xa, lúc này chân trời đã trở thành màu đen, đến khi bình minh quân Mặc Kỳ nhất định sẽ qua sông tác chiến.

Mấy người nấp sau mấy bụi cỏ, Mặc Kỳ Uyên hạ giọng nói: "Công Ngọc, ngươi đi về trước báo đại quân chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta ở chỗ cũ chờ các ngươi."

Công Ngọc cũng không chối từ, gật đầu đáp ứng, nhanh chóng đi xuyên qua sắc trời tầm tối, đáng vẻ linh hoạt rất khó bị người khác phát hiện.

Cứ ẩn nấp ở đây nhìn những bộ quân trang quen thuộc, trong mắt Khâu Lê Mang Lăng có chút mơ hồ, hắc giúp đỡ Vân Chi đối phó với những người trong nước là đúng hay sai? Nhưng cũng chỉ mơ hồ trong nháy mắt, hắc đã nhanh chóng giật mình tỉnh lại, Khâu Lê quốc chỉ mang lại cho hắc những ám ảnh tội ác, hiện tại việc hắc cần phải làm là đi tìm Khâu Lê Thương Kinh báo thù, hắc lại càng không hồi hận khi đi theo Vân Chi, một mực yên lặng đi theo bảo vệ, giúp đỡ nàng, không biết từ khi nào nó đã trở thành một thói quen, một mong muốn duy nhất trong lòng.

Mà lúc này hai mắt Vân Chi nhìn chăm chăm vào quân doanh phía đối diện, đang đoán xem đâu mới là chủ nhân của bọn hắc, đâu là doanh trưởng của chủ tướng.

"Nếu quân doanh Khâu Lê đã ở phía trước mà không làm chút việc gì đó thì thực lòng phải xin lỗi bản thân rồi! Ta đi đốt lương thảo của bọn hắc, muốn hắc phải ăn miếng trả miếng!" Giọng nói của Vân Chi mạnh mẽ, âm u, cuối cùng còn chưa hoàn toàn nói xong thì đã biến mất trong bóng đêm.

"Chỉ nhì!" Mặc Kỳ Uyên gọi to nhưng không kịp, cánh tay chỉ kịp chạm vào góc áo của nàng thì mắt đã thấy nàng khom người lao về phía doanh trưởng.

Đêm nay bọn họ đến chỉ với mục đích dò đường, không thể nhiều chuyện, nhờ đâu gặp phải phiền toái gì sẽ rất khó thoát thân.

Không thể dùng tốc độ nhanh nhất ngăn Vân Chi lại, hai người còn lại oán giận nhìn nhau, cuối cùng đành bất đắc dĩ chờ đợi một hồi rồi nhanh chóng đuổi theo.

Ba người đều là cao thủ trong số các cao thủ, bóng dáng nhẹ nhàng lướt qua hàng loạt các doanh trưởng, không cần phải mất thời gian tìm kiếm Vân Chi đã nhanh chóng phát hiện một núi nhỏ lương thảo đang ở một nơi dễ thấy trong bóng tối.

Trong lòng mừng rỡ, nhưng cũng có chút nghi ngờ, lương thảo của cả một đại quân thì hắc là nên đặt ở một nơi bảo vệ thật tốt mới đúng chứ, làm sao lại có thể đặt ở một dễ thấy như vậy được?

Tuy nhiên chỉ cần đó là lương thảo, đốt nó là được, cần quái phải để ý nó đặt ở nơi nào chứ! Lấy từ bên hông ra một hộp quẹt nhỏ, lửa vừa được đốt lên thì đã bị Khâu Lê Mang Lãng ở phía sau nhanh chóng dập tắt, ngăn cản hành động của nàng.

"Đây không phải là lương thảo thật sự, chỉ là ảo giác mà thôi, người mà châm lửa như vậy thì sẽ có người ra vây đánh chúng ta!" Mang Lãng nhanh chóng giải thích, may mà hấn ngăn cản kịp thời, nếu đến chậm một bước thì ba người bọn họ cho dù có mọc cánh thì sợ rằng cũng không thể thoát khỏi đây mà phải chấp nhận làm tù binh!

Vân Chi nghĩ mà cảm thấy có chút sợ hãi, quả nhiên nàng vẫn nên tin tưởng trực giác của bản thân.

"Người có biết lương thảo thật sự được đặt ở đâu không?" Tuy rằng thất bại nhưng Vân Chi vẫn chưa từ bỏ ý định. Việc không có đạo đức chính là việc nàng thích làm nhất, hơn nữa lần trước quân địch đã đốt lương thảo của mình trước, nên nhất định nàng phải trả lại gấp đôi, đốt quân lương của bọn hấn!

"Đi theo ta!" Khâu Lê Mang Lãng bắt đầu nói. Tuy rằng hấn không biết vị trí chuẩn xác của quân lương nhưng dựa vào hiểu biết của hấn đối với Khâu Lê thì hấn sẽ không sai được.

Tuyệt nhiên không dễ uống chút công phu nào, mấy người đã tìm đến được lương thảo thật sự, trong lòng Vân Chi thầm than, quả nhiên bên người có người nhà quân địch thì mọi chuyện đều dễ làm hơn, so với một người không đầu không đuôi như quả là có hiệu suất hơn hấn!

Lúc này, Mặc Kỳ Uyên nhìn hai người đứng một bên, ghen ghét lộ rõ trên mặt, hai mắt bốc hỏa bắn về phía Khâu Lê Mang Lãng, không tiếng động trách cứ: "Người mang Chi nhi chạy loạn như vậy làm gì! Vạn nhất bị phát hiện thì làm sao bây giờ?"

Không ngại nhìn thẳng vào hai mắt hấn, giống như đang nói: "Ai bảo người ngay cả nương tử của mình cũng không trông chừng được!"

Lửa cháy bắt đầu lan rộng, ánh lửa chói mắt nhanh chóng nở rộ trong đêm đen, Vân Chi còn bỏ vào đó một chút thuốc bột dẫn lửa, hỏa lực sẽ càng mạnh hơn, không hề kém cạnh so với dầu mỡ đốt trên mặt sông, cho dù lửa có bị dập tắt thì một chút lương thảo cũng thể giữ lại!

Ba người dùng tốc độ nhanh nhất để thoát khỏi hiện trường, nhưng đúng lúc xoay người quay đi là lúc mà bỗng nhiên một cái lưới dẹt bằng tơ xuất hiện. Nhất thời thân hình bị nó chặn lại, mà ngọn lửa cũng rất nhanh chóng gây sự chú ý với đám binh lính phía trước!

"Là quân địch! Nhanh đi bẩm báo Tướng quân đến thu lưới!" Có người bình tĩnh hạ lệnh trong đám người.

Đạo thương của tất cả mọi người vây xung quanh cái lưới đang ngăn cản ba người kia, nhưng cũng không dám xông lên xé lưới bắt người.

Mà trên thực tế cũng không dám, cái lưới này chỉ người trong Hoàng tộc Khâu Lê mới có khả năng tháo ra.

Đương nhiên, đám binh lính đứng ở đó cũng hoàn toàn không thể nghĩ là trong số ba người đứng đó có một người là Hoàng tử Khâu Lê!

Vừa bị cái lưới này bao vây, Vân Chi và Mặc Kỳ Uyên nhanh chóng chuẩn bị phá vỡ tấm lưới này, nhưng Khâu Lê Mang Lãng bên cạnh lại ngăn cản lại, dùng ánh mắt ý bảo hấn có thể phá giải cái lưới này.

Không ngờ là làm một Hoàng tử chịu đau khổ ở Khâu Lê mà lại còn có cơ hội dùng đặc quyền của người Hoàng tộc để cứu bản thân hấn một mạng.

Lặng lẽ đọc chú ngữ, tay tạo ra một luồng gió xoáy ảo diệu, trong chớp mắt đã thu được cái lưới đang vây khốn bọn họ vào trong tay, không đợi đến khi đám binh lính trông coi phản ứng kịp, ba người dùng tốc độ tia chớp hướng về nơi ít người nhất để phá vòng vây.

Lúc này Khâu Lê Thương Kinh cũng đang chạy ra để thu lưới bắt người, liếc mắt một cái liền nhận ra ba người đang đánh nhau cùng đám binh lính, mà lửa cháy bên kia chính là kiệt tác của bọn họ.

Lửa giận tăng vọt, lập tức phi người đánh về phía mấy người kia!

Ba người gian nan giải quyết xong đám binh lính liền nhanh chóng chạy về nơi an toàn, những người truy kích phía sau dần dần giảm đi nhưng vẫn có bóng dáng mấy người khinh công không kém vẫn cố gắng đuổi theo.

P phía trước có một doanh trướng chắn đường, ba người rất ấn ý chia thành ba đường tiếp tục chạy, sau khi Khâu Lê Mang Lãng chạy vào bên trong đám doanh trướng, do dự một chút rồi nhanh chóng hướng về một hướng khác rồi tiếp tục chạy!

Khâu Lê Mang Lãng phải chạy qua lều trại nên tốc độ có phần không thể theo kịp.

Tiếng bước chân đuổi theo càng ngày càng gần, vừa đúng lúc chạm mặt một cái doanh trướng liền nhanh chóng vén rèm đi vào bên trong trướng.

Bên trong có một người, trong đầu Khâu Lê Mang Lãng nhanh chóng xác định, nhanh tay nhanh chân định nhảy ra phía ngoài dùng một tay đã chế trụ được bóng dáng đó.

"Bên trong có quân địch sao?" Trong bóng đêm, người ngăn cản Mang Lãng phát ra một giọng nói của một người phụ nữ, hơn nữa giọng nói còn rất thông thả, không có chút sợ hãi nào khi của người đang bị bắt ép.

Giọng nói này rất quen thuộc, Khâu Lê Mang Lãng cảm giác có chút quen thuộc, chẳng lẽ người này là người hấn đã từng quen biết sao?

Thấy Mang Lăng không lên tiếng, hai hàng lông mày của Khâu Lệ Đại Cơ thẳng ra, cánh tay như rắn vòng qua kiềm chế ngược lại hắn, nhẹ nhàng di chuyển ở phía trên vai phải của hắn rồi đảo người ra, dĩ nhiên là đã điểm trúng huyệt đạo của Khâu Lệ Mang Lăng.

Cánh tay áo rộng rãi vậy nhẹ, ngay sau đó, doanh trướng liền trở nên sáng ngời!

Ánh sáng bắt ngờ, hai người nhìn nhau, vô cùng kinh ngạc!

Ánh mắt Khâu Lệ Mang Lăng nhìn khuôn mặt có phần quen thuộc kia, trong ánh mắt có chút gì đó ủy khuất, người trước mắt chính cô cô yêu thương hắn nhất khi hắn còn là một thiếu niên, là người trước khi Khâu Lệ Thương Kinh ác ma kia trở về đã đi lấy chồng xa ở Mặc Kỳ, không ngờ đến một ngày có thể nhìn thấy nàng ở trong quân doanh Khâu Lệ này!

Mấy chữ Đại cô cô trong miệng còn chưa kịp nói ra thì đột nhiên lại lời nói của Khâu Lệ Đại Cơ dọa sợ giật mình.

"Yêu quái! Ngươi là yêu quái!" Đột nhiên nàng kích động nói ra tiếng, vẻ mặt vui sướng giống như gặp phải một chuyện không có khả năng xảy ra mà cảm thấy vui mừng khiếp sợ như điên. "Yêu quái, ta đang nằm mơ hay sao? Ngươi sống lại, ngươi trở lại bên ta rồi sao!"

Ôm chặt lấy Khâu Lệ Mang Lăng đang mơ màng không hiểu vào lòng, hoàn toàn không thể kiềm chế được sự kích động trong lòng.

Một người nào đó bị ôm lấy cũng không thể động đậy, hắn có thể nhìn ra cô cô này không giống với trước đây. Trải qua cả mười mấy năm trời, thế nhưng nàng lại không già đi một chút nào, hơn nữa nàng lại có võ công và nội lực thâm hậu như vậy, vừa nhìn thấy đã nhận sai mình, rốt cuộc người này có phải là Đại cô cô hắn biết lúc nhỏ hay không quả là khó xác định.

"Trước tiên có thể giải huyệt cho ta hay không?" Nuốt ba chữ Đại cô cô vào trong bụng, Khâu Lệ Mang Lăng cũng không phủ nhận thân phận của nàng.

Khâu Lệ Đại Cơ từ từ phục hồi lại tinh thần, nàng nhắc tay giải huyệt cho hắn, hai mắt lưu luyến nhìn khuôn mặt trước mắt, giống như còn chưa dám xác định người mà nàng ngày nhớ đêm mong có một ngày có thể trở lại bên nàng!

Dĩ nhiên gương mặt xinh đẹp trở nên đầm nước mắt, khoe miệng nhếch lên muốn hỏi chuyện thì ngoài trướng lại vang lên tiếng Khâu Lệ Thương Kinh: "Tỷ tỷ, ngươi còn tỉnh sao?"

Hắn nghe thấy bên trong có tiếng động nên mới đi đến phía ngoài doanh trướng này, không đợi đến khi người bên trong trả lời đã dùng tay xốc rèm lên đi vào, đập vào mắt là hình ảnh Khâu Lệ Mang Lăng đứng bên người tỷ tỷ.

"Tỷ tỷ, ngươi không sao chứ! Hiện tại người này là phản đồ của Khâu Lệ, tỷ tỷ nhanh đi đến bên người Bồn vương!" Nhìn Khâu Lệ Đại Cơ không có vẻ gì là phòng bị đứng ở đó, tưởng rằng Mang Lăng đã thắng được nàng nên muốn hắn muốn bảo vệ tỷ tỷ của hắn.

Thấy có người đến đây, Khâu Lệ Đại Cơ nhanh chóng ổn định cảm xúc: "Cái gì mà phản đồ! Yêu quái làm sao lại chịu là một quân cờ trong sự tranh đấu của mấy nước nhỏ chứ, ngươi muốn giết hắn thì còn chưa có khả năng đó!"

"Tỷ tỷ, ngươi làm sao vậy?" Khâu Lệ Thương Kinh cau mày, một chữ tỷ tỷ nói hắn đều không hiểu: "Hắn là Vương diệt Khâu Lệ Mang Lăng, nhất định hôm nay Bồn vương phải bắt hắn!"

"Hừ, ta đã đến đây thì chắc chắn không sợ gặp ngươi! Hiện tại chúng ta thanh toán hết mọi ân oán luôn một thể đi!" Cũng không chờ hắn ra tay liền ra chiêu trước, tuy rằng trong lòng biết hiện tại năng lực bản thân còn chưa chiến thắng được hắn nhưng hiện tại cũng chỉ có thể như cá rách lưới chết mà thôi!

Không đúng! Không đúng! Giọng nói này không phải là của yêu quái, rốt cuộc hắn là ai? Tại sao lại có vẻ ngoài giống như đứ đừ yêu quái đến như vậy, Khâu Lệ Đại Cơ ngăn người không dám tin, vừa vui lại vừa buồn, nhất thời khiến người ta có cảm giác nàng già đi rất nhiều.

Hai người đánh qua đánh lại được mười chiêu, dĩ nhiên thắng bại cũng đã bộc lộ rõ ràng. Khâu Lệ Thương Kinh hừ lạnh một tiếng, dùng xích thủ không quyền bức hắn đến mức không còn đường thoái lui, nắm ngón tay đánh về phía huyệt đan điền, muốn phế võ công người này, sau đó bắt hắn tiến hành tra hỏi.

Nhưng ngay khi một chiêu chuẩn bị đánh tới thì đột nhiên lại bị một đường ánh sáng phá giải chiêu thức tàn nhẫn của hắn, Khâu Lệ Thương Kinh không thể chịu được chiêu phong này, mạnh mẽ lùi về phía sau vài bước, một tay che ngực, tức giận nhìn về phía người đã ra tay: "Tỷ tỷ! Ngươi có biết là ngươi đang làm gì không?"

"Cho dù có như thế nào, người này bản cung chắc chắn sẽ bảo vệ!" Ngay cả hắn không phải là yêu quái thì nàng đâu thể lơ đãng nhìn khuôn mặt của yêu quái bị người khác dùng sát chiêu, nàng hoàn toàn không làm được!

"Tướng quân! Không tốt, toàn bộ quân địch đã vượt qua sông, đang ở bên ngoài khiêu chiến!"

Đột nhiên bên ngoài có binh lính lớn tiếng bẩm báo, hiện tại vấn đề này không thể tiếp tục xử lý, Khâu Lệ Thương Kinh khẽ chửi một tiếng, chỉ có thể mặc kệ hắn, quân Mặc Kỳ đang đợi bọn họ ở phía trước, trận đánh hôm nay chắc chắn sẽ không tốt đẹp chút nào!

Không cam lòng liếc nhìn hai người trong màn trướng, phất tay áo đi ra ngoài, một lần nữa Khâu Lệ Mang Lăng chạy thoát trong tay hắn, những thứ hắn từ trước đến nay chưa bao giờ tuột khỏi tay hắn cả!

Trong màn trường chỉ còn lại hai người, Khâu Lệ Đại Cơ cũng không nói chuyện, giống như là vẫn chưa trở lại được bình thường.

"Người.....Có phải là Đại cô cô hay không?" Mang Lăng do dự hỏi, tuy rằng hoàn toàn không giống với Đại cô cô trong ấn tượng của hắn, nhưng vừa rồi nàng lại ra tay cứu hắn, lại càng khiến hắn không thể xác định được đúng sai nữa rồi.

Không nghĩ sẽ trả lời vấn đề của hắn, Khâu Lệ Đại Cơ đang không nói gì một hồi lâu rồi lại đột nhiên mở miệng nói chuyện: "Người đi đi! Đừng ở lại để bản cung tiếp tục nhìn thấy người!"

Nghi ngờ nhìn lại nàng vài lần nhưng cuối cùng vẫn quay đầu chạy ra ngoài, bên ngoài quân đội cũng đang dùng tốc độ nhanh nhất để chuẩn bị ứng chiến, Khâu Lệ Mang Lăng không có gì ngăn cản rất nhanh đã chạy thoát ra bên ngoài, đi vòng đường xa rồi tìm được Vân Chi trong quân đội Mặc Kỳ.

Mà lúc này trong doanh trường chỉ còn lại duy nhất Khâu Lệ Đại Cơ, nàng vẫn đang duy trì động tác ban đầu, không có chút phản ứng nào.

Gặp lại khuôn mặt của yêu quái, chuyện cũ như thủy triều ủa vào trong đầu nàng, không thể nhớ là trước đây bao lâu đã từng có một đôi, triền miên tươi đẹp. Ngay cả khi bọn họ sống trong một tam giới âm u, không có địa vị nhưng bọn họ vẫn yêu nhau say đắm, chân tình đó trong cuộc sống mấy người có thể lĩnh hội được?

Sau đó bọn họ còn tiêu dao hơn so với cả thần tiên, nhưng một trận chiến đã phá hủy hết tất cả mọi chuyện, mà đầu sỏ chính là Mặc Kỳ Uyên hiện tại!

"Thế nào? Nhớ đến chuyện cũ đau lòng rồi hả?"

Nghe thấy một giọng nói tà mị, trong nháy mắt Khâu Lệ Đại Cơ tỉnh táo lại, hai mắt không thể tin nhìn không gian trống rỗng bên cạnh giờ lại xuất hiện một nam tử mặc áo giáp màu đỏ đầy tà khí.

Chỉ cần liếc mắt một cái, nàng đã biết nam tử trước mặt không phải là người! Hơn nữa, trong đầu nàng còn mơ hồ cảm nhận được người này nàng đã từng biết.

Rất tự nhiên rót cho mình một chén trà, gương mặt nhìn nữ tử đối diện đang cố gắng nhớ lại, không nhìn được lạnh giọng trào phúng: "Xem ra trong thân thể người phạm tằm thường này không chỉ thần lực bị tiêu hao mà ngay cả trí nhớ cũng mất đi rất nhiều!"

Khinh thường khẽ hừ một tiếng, ngay sau đó một luồng ánh sáng màu đỏ hiện lên trong tay nam tử liên tục chiếu vào Khâu Lệ Đại Cơ.

Khâu Lệ Đại Cơ không phản kháng, bởi vì lúc này trong đầu hiện ra rất nhiều những đoạn ngắn vừa quen thuộc vừa xa lạ, nàng biết, người này đang giúp nàng khôi phục trí nhớ của kiếp trước! Hắn nói không sai, mười năm trước mượn tạm cơ thể coi như thích hợp này đã làm tổn thất đi ngàn năm thần lực của nàng, cũng bỏ đi của nàng rất nhiều trí nhớ.

Ánh sáng thu hồi, hai mắt Khâu Lệ Đại Cơ mở ra, ánh mắt không hề biến hóa nhưng dường như trong đó có thêm vài phần hiểu rõ hơn, công lực toàn thân có sự tăng lên rõ rệt.

"Đế Thú Cửu Lễ?" Đây chính là một người nguy hiểm trong Ma giới, hắn đến Nhân giới làm gì?

"Cuối cùng đã nhận ra bản tôn rồi!" Thấp giọng cười khẽ vài cái: "Đợi ở Nhân giới lâu như vậy, Âm Thần Ngọc Nữ, người không phải là vẫn chưa thu hoạch được gì đó chứ!"

"Hừ, ta đã lấy thân thể này độ sức cùng hắn lâu như vậy, đương nhiên là muốn hành hạ hắn thật tốt, dùng tài năng và hiểu biết của ta giải trừ mối hận trong lòng!" Bị Cửu Lễ dùng giọng trào phúng nói, cửu hận trong lòng lại âm âm trôi dạt, cho dù không cần chân thân, chỉ bằng năng lực hiện tại của nàng, muốn giải quyết vài kẻ phạm tục vẫn còn dư dả!

Cửu Lễ chậm rãi đứng dậy, cử chỉ tà mị cao quý của hắn hoàn toàn không có chút khác biệt nào so với trước đây.

"Theo như bản tôn biết, hiện tại thân là người phạm nhưng Mặc Kỳ Uyên và Thiên Đại Vân Chi đã trở thành chủ nhân của Phượng Hoàng Thần Thủ, không qua bao lâu nữa, bằng chút thần lực hiện tại người cũng sẽ không còn là đối thủ của bọn họ rồi!" Nhìn về phía Khâu Lệ Đại Cơ cười một cách quỷ dị, giọng nói trầm thấp, đáng sợ giống như đến từ địa ngục nhưng lại có một sự mê hoặc như bị ma quỷ dụ dỗ: "Người và bản tôn vẫn là quan hệ hợp tác như trước kia, thời gian này bản tôn vẫn không thể xuất hiện thời gian dài ở Nhân giới, tuy nhiên bản tôn sẽ luôn ở một chỗ bí mật mà âm thầm giúp đỡ người!"

Nghe thấy hắn nói như vậy, trong lòng Khâu Lệ Đại Cơ cũng hiểu rõ rằng chỉ bằng một mình nàng thì sẽ rất khó đối phó với mấy người này, tuy rằng biết Cửu Lễ giúp đỡ mình là có mục đích nhưng chỉ cần quá trình vẫn tương tự như vậy thì có gì mà không thể hợp tác?

"Được thôi! Cuối cùng bản cung sẽ giao Thiên Đại Vân Chi cho người, hiện tại người cho bản cung năm trăm năm thần lực!" Khâu Lệ Đại Cơ bình tĩnh giao dịch, giao dịch cùng với ma quỷ đương nhiên không thể có một chút lợi lộc và tổn thất nào!

"Ha ha ha, quả nhiên khẩu vị vẫn lớn như vậy! Tuy nhiên bản tôn có thể cho người được!" Cửu Lễ kiêu ngạo cười to vài tiếng, ngôn ngữ và biểu cảm của hắn khiến người ngoài không thể nhìn ra hi vọng của hắn!

Giao dịch hoàn thành, tự nhiên trở thành lão bằng hữu, Khâu Lệ Đại Cơ nhìn Cửu Lễ, có chút tò mò hỏi: "Vì sao đường đường là một Đế Thú lại đi si tình với một nữ thần không biết tốt xấu như thế, ngay cả đến khi nàng là một người phạm tằm thường mà người vẫn không ghét bỏ buông tay? Nghe nói lúc trước nàng một mực cự tuyệt Đế Thú người, không để cho người chút mặt mũi nào!"

"Hừ, làm gì có nữ nhân nào mà bản tôn không chiếm được! Đã chuyển thể làm người thì bản tôn sẽ chinh phục nàng - một người phạm không sức lực, rồi hủy diệt thân thể nàng, trừng phạt hành động ngày đó của nàng!" Lời nói của Khâu Lệ Đại Cơ chạm vào nỗi đau của hắn, làm kẻ đứng đầu Ma giới, lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất nữ nhân hắn coi trọng lại cự tuyệt hẳn, không có chút nào nể tình sự bi thương của hắn!

Khâu Lệ Đại Cơ âm thầm cười, động cơ của hắn đã là như vậy thì nàng sẽ vui vẻ giúp hắn một chút, như vậy chẳng phải công cuộc trả thù của nàng với Mặc Kỳ Uyên sẽ càng thú vị hơn sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Q.2 - Chương 29: Hoá thân thành nam hầu lừa gạt Công chúa

Khâu Lệ Đại Cơ cười thầm, động cơ của hắn đã là như vậy thì nàng sẽ vui vẻ giúp hắn một chút, như vậy chẳng phải công cuộc trả thù của nàng với Mặc Kỳ Uyên sẽ thú vị hơn sao?

Lúc này, quân đội Mặc Kỳ và Khâu Lệ đang đánh nhau hùng hực khí thế, hiện tại trên trời đã biến thành màu xám, trời cũng dần dần sáng hơn.

Máu tươi, chém giết, những cảnh tượng không có nhân tính như thế âm trầm xuất hiện khi bình minh tăng sáng, ngay cả mặt trời cũng không muốn nhìn thấy cảnh tượng cực kỳ bi thảm như vậy nên thật lâu cũng không chịu lộ đầu ra.

Trời còn chưa sáng, đại quân Khâu Lệ đã bị địch xâm nhập, đốt đi lương thảo dự trữ của bọn họ, hơn nữa còn dễ dàng chạy thoát trong tay bọn họ, sĩ khí hạ xuống rất nhiều.

Đại chiến đẫm máu nổ ra, hiện tại những dũng sĩ dũng mãnh thiện chiến của Khâu Lệ cũng bị vây trong hoàn cảnh xấu. Quân Mặc Kỳ được bố trí rất tốt, một vòng rồi lại một vòng tấn công, đám binh lính phía sau thì dùng tốc độ nhanh nhất lùi về bờ sông Bàn Niết, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể qua sông về quân doanh, đám binh lính truy kích của Khâu Lệ cũng không may mắn nghĩ ngờ gì.

Ngay khi sĩ khí đại quân Mặc Kỳ đang dâng cao là lúc Mặc Hình và Tề Tướng quân dẫn hai nhánh quân từ hai bên đường mòn đánh vào, khí thế tấn công hung hãn, lúc này, đại bộ phận đại quân Khâu Lệ đã rơi vào vòng vây, thời gian bị vây càng lâu thì chỉ có một con đường chết!

Khâu Lệ Thương Kinh đang chém giết như một con thú dữ giữa vòng vây của quân lính nhìn thấy tình thế như vậy, trong lòng vô cùng kinh hãi, hiện tại hắn đang cách vị trí của quân doanh Khâu Lệ không xa, lùi không thể lùi, nhưng ít nhất cũng muốn dẫn được nhiều nhất số binh lính còn lại quay về quân doanh.

Nhưng mà, điều này đối với hắn mà nói chính là không làm được!

Loan đao trong tay như một vũ khí sắc bén, chỉ cần một chiêu duy nhất đã tiêu diệt được đám quân lính đang vây xung quanh hắn, rồi phi thân đến cành cây to cách đây không xa, nhìn từ trên cao, rất nhanh đã tìm thấy hai người Mặc Kỳ Uyên và Vân Chi đang đánh nhau trong đám người, dường như chỉ có việc ra tay, khí thế mạnh mẽ khiến tất cả mọi người không ai có thể lại gần hai người họ!

Nhất định hai người này là khắc tinh của hắn, nếu không phải bọn họ phá được trận huyền thuật sư được bố trí tỉ mỉ kia thì bọn họ cũng đâu thể thuận lợi mang một đại quân lớn như vậy đi tấn công mà không gặp phải sự ngăn cản nào.

Mũi chân điểm nhẹ trên nhánh cây, Khâu Lệ Thương Kinh như một con chim ưng, lướt qua những cái đầu hỗn độn, loan đao bỏ xuống một đường khiến người ta phải sợ hãi, chia rẽ hai người Mặc Kỳ Uyên và Vân Chi đang phối hợp khăng khít với nhau, bắt giặc thì phải bắt vua trước, đây chính là chiến thuật tốt nhất trên chiến trường!

Mặc Kỳ Uyên nhanh nhẹn bay ra tiếp chiêu của Khâu Lệ Thương Kinh, chiêu thức tự nhiên, đẹp đẽ bình tĩnh chống lại người trước mắt, lần trước còn chưa phân thắng bại với hắn, hiện tại thì có thể tiếp tục rồi!

Hai người đánh nhau cùng một chỗ, Vân Chi thấy thế tấn công của hai người tương đương nhau, hoàn toàn không cần thiết bản thân mình phải nhúng tay vào, đành bay ra chỗ khác giải quyết đám tiểu binh lính bên cạnh, tạo không gian đánh nhau cho hai người.

Hai bóng dáng bay qua bay lại, người bên ngoài chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh chọt lóe như tia chớp cùng với nội lực sáng rực, khí thế cường đại đến mức đám binh lính xung quanh cũng không thể đi vào.

Mà dần dần, Mặc Kỳ Uyên phát hiện Khâu Lệ Thương Kinh đánh có mục đích, sau khi toàn thân tập trung vào chiến đấu đã không phát hiện bị hắn dẫn ra xa chiến trường, đi vào một rừng cây nhỏ cách đó không xa.

Vân Chi còn ở trong đám người thì đột nhiên phát hiện không thấy bóng dáng Mặc Kỳ Uyên đâu, vội vàng đi tìm hai bóng dáng đã dần dần biến mất, nhìn xung quanh thấy toàn bộ là tướng lĩnh Mặc Kỳ đang vây đánh liên yên tâm phi thân đuổi theo.

Hai người đánh nhau một trận rồi đồng loạt phi thân tách nhau ra đứng trên hai cành cây, trên hai cành cây phía dưới hai người không phải chịu một chút sút mẻ nào.

Mặc Kỳ Uyên lộ ra vẻ mặt tươi cười, nhàn nhả nói chuyện với Khâu Lệ Thương Kinh: "Người mang Bồn vương đến đây có dụng ý gì?"

"Ha ha ha!" Khâu Lệ Thương Kinh cười to vài tiếng: "Nếu Dự Vương đã biết mà sao còn nể mặt Bồn vương đi đến đây, nếu đã vậy thì ở trong này mấy ngày đi, để Bồn vương có cơ hội làm một địa chủ tận tình đi!"

Mặc Kỳ Uyên đang ở trong trạng thái đề phòng giờ lại nghe thấy hắn nói như vậy liền nhanh chóng lao về phía hắn, chỉ cần đi theo sát phía sau hắn thì tự nhiên sẽ không có mối nguy hiểm nào.

Nhưng ngay lúc Mặc Kỳ Uyên phi thân qua là lúc khoe miệng Khâu Lệ Thương Kinh nở một nụ cười châm biếm, không tiếp chiêu mà xoay người bay xuống, dùng tốc độ nhanh nhất đi xuyên qua đám cây cối, phát hiện đã lệch vị trí, chỉ trong chốc lát, Mặc Kỳ Uyên đã không thấy bóng dáng hắn đâu nữa.

"Uyên! Người đang ở đâu?" Đúng lúc này, đột nhiên giọng nói Vân Chi truyền vào, nhưng cũng chỉ nghe thấy thanh âm mà không nhìn thấy bóng dáng đâu.

Vân Chi phi thân trong đám cây cối tìm kiếm, đột nhiên thấy Khâu Lệ Thương Kinh đang xoay người giữa vài cái cây, lập tức nghi ngờ đi theo, rồi đứng lên tấn công về phía hắn.

Khâu Lệ Thương Kinh đang bày trận cảm giác được Vân Chi đột kích ở phía sau, đành tạm thời ngừng bày trận, dù sao hiện tại Mặc Kỳ Uyên cũng không ra được nữa rồi.

Quay người tiếp chiêu của Vân Chi, liền nhận ra võ công của nữ nhân này cũng không thể khinh thường!

"Người đã làm gì Uyên rồi?" Vì sao chỉ nhìn thấy mỗi mình hắn, mà bốn phía lại không thấy bóng dáng của Uyên, nàng chỉ đến muộn một bước nên hắn không có khả năng có thể làm gì được Uyên!

Khâu Lệ Thương Kinh cười đầy ý tứ, càng vui khi thấy Vân Chi cảm thấy bất an: "Mặc Kỳ Uyên tự mình khó có thể đảm bảo, người cần gì phải đau khổ tìm kiếm, không bằng đi cùng Bồn vương đi, nữ nhân thì chờ nên ở lại trong quân đội. Tuy nhiên cho dù người không đồng ý thì sớm muộn gì Bồn vương cũng sẽ có được người!"

"Nhưng ta lại không có một chút hứng thú nào với người, mau nói cho ta biết hiện tại Uyên đang ở đâu!" Vân Chi không muốn nói nhiều với hắn, không gặp được mình chẳng lẽ hắn sẽ bị cúm thật sao, làm sao mà có thể nói lung tung như thế chứ!

"Bồn vương có hứng thú là được rồi! Không phải do người quyết định!" Nói xong liền muốn tiến đến chế trụ Vân Chi, đưa nàng về Khâu Lệ.

Vân Chi cũng không nói chuyện nữa, tiếp chiêu với hắn, quả nhiên không nói chuyện vẫn tốt hơn. Nói chuyện với một Vương gia dị tộc không hiểu đạo lý đối nhân xử thế như hắn thì phương pháp tốt nhất chính là dùng đao kiếm để nói chuyện!

Mặc Kỳ Uyên bị vây trong trận có thể nghe thấy tất cả mọi âm thanh ở bên ngoài, nhưng âm thanh nói chuyện của hắn lại bị bịt ngược trở về, cũng đành ở trong này lo lắng suông và tìm kiếm đường ra ở xung quanh.

Hai người đánh nhau, trong lúc nhất thời khó phân thắng bại, mà mê trận mới chỉ có một nửa vẫn chưa xong, giữa lúc đánh nhau, đột nhiên Vân Chi mơ hồ nhìn thấy không gian đối diện phía sau chạc cây có sương mù vây quanh, mà bên trong lại có một bóng dáng màu đen, chính là một bóng người, nàng hoàn toàn có thể nhận ra đó chính là Uyên.

Tìm thấy Uyên, Vân Chi cũng không muốn dây dưa cùng hắn nữa, Vân Chi nhanh chóng phi thân vào giữa chạc cây, quả nhiên là có thể đi vào!

"Đáng chết!" Trơ mắt nhìn Vân Chi cứ như vậy đi xuyên qua bức chắn vào bên trong mê trận, Khâu Lệ Thương Kinh nhỏ giọng đọc chú ngữ, mê trận này vẫn chưa xong, người bên trong cũng chưa thể đi ra được, người bên ngoài đi vào lại không bị ngăn cản nên vừa rồi hắn mới không thể ngăn cản nàng!

Nàng đã đi vào thì chỉ còn cách để nàng cùng đợi ở bên trong với Mặc Kỳ Uyên, trận pháp này là trận pháp tuyệt diệu nhất mà Khâu Lệ lưu truyền từ xưa đến nay, cho dù là đạo sư lợi hại nhất trên giang hồ cũng chưa chắc có thể phá giải được, cho nên hắn rất yên tâm khi đặt hai người vào chỗ này.

Khâu Lệ Thương Kinh lớn tiếng nói vào bên trong mê trận: "Bồn vương sẽ bảo binh lính Mặc Kỳ mang lương thảo đến đổi Vương gia Vương phi của bọn họ, các người có thể về hay không còn phải xem thành ý của binh lính Mặc Kỳ rồi!"

Nhanh chóng hoàn thành những bước cuối cùng của mê trận, rồi trở về chiến trường, nơi đó còn có chiến tranh mà hắn cần phải chủ trì!

"Chi nhi, làm sao mà nàng vào đây được!" Mặc Kỳ Uyên đón lấy Vân Chi, rất không đồng ý với hành vi nàng chạy vào trong này, nhưng cũng không thể trách cứ được.

"Ta đây chính là muốn hoàn thành đức tính vĩ đại của phụ nữ là phụ xướng phụ tùy nha!" Nhìn thấy Uyên không làm sao, Vân Chi cũng yên lòng: "Không nghe thấy vừa rồi hắn nói gì với chúng ta sao, chúng ta vẫn nên nhanh chóng tìm đường ra thôi, ngay cả trận kia cũng bị ta tìm được mất trận thì hiện tại trận này chắc chắn cũng sẽ tìm được!"



"Không đâu, nếu Khâu Lệ Thương Kinh đã dám vây chúng ta ở đây thì chắc chắn cực kì tin tưởng trận pháp này. Vừa rồi ta đã dạo qua một vòng, căn bản không tìm thấy vật gì, vậy thì căn bản không có khả năng tìm ra được mất trận rồi." Mặc Kỳ Uyên trầm giọng nói, biểu cảm trên mặt vô cùng nghiêm túc.

Vân Chi nhìn xung quanh bốn phía, phát hiện cây cối xung quanh căn bản không giống với bên ngoài, bốn bề xung quanh đều là những mảnh đất cằn cỗi, căn bản không thể phân biệt rõ đông tây nam bắc, nhớ lại vị trí đi vào lúc này, Vân Chi từ từ nhắm mắt lại điều chỉnh về hướng đi vào, nhưng đi mãi vẫn chưa thấy đến tận cùng, mở mắt quay đầu nhìn về Mặc Kỳ Uyên, nhất thời kinh hãi, bọn họ vẫn ở nguyên vị trí ban đầu, giống như mọi động tác chưa từng xảy ra.

Hai người nhìn nhau, kinh ngạc mãi không thôi, bọn họ liên tục sờ soạng xung quanh nhưng dường như là đang sờ vào một quả bóng nước mềm mại, hoàn toàn chặt đứt mối liên hệ với thế giới bên ngoài, cảm giác vô lực đánh úp về phía hai người, chẳng lẽ thật sự muốn nhốt bọn họ ở đây rồi để đám người Công Ngọc dùng lương thảo đến đối hay sao?

Không được, mục đích hành quân chính là để bảo vệ quốc gia, đánh lui quân Khâu lệ, không thể bởi vì hai người bọn họ mà khiến cho chí khí quân sĩ vừa mới tăng lên lại đi xuống, tạo thừa cơ cho Khâu Lệ!

"Uyên, trước tiên chúng ta cần thận suy nghĩ xem có biện pháp nào không, không thể ngồi trong này chờ chết được!" Vân Chi bình tĩnh nói, dù cho trong lòng không có một chút lo lắng nào.

"Chúng ta chia ra hai đầu tìm xem."

Hai người gật đầu, một trái một phải chia ra tìm kiếm, cũng không biết trải qua bao lâu nhưng không có chút thu hoạch nào, trong lòng cũng không vì thế mà bối rối.

"Dự Vương gia?"

Đột nhiên một giọng nói quen thuộc truyền đến, hai người đồng loạt xoay người nhìn Hách Liên Ngọc Nhi đang đứng đó không xa, vô cùng nghi hoặc!

"Ngọc Công chúa? Ngươi vào đây bằng cách nào?" Mặc Kỳ Uyên bước nhanh về phía trước, không thể tin là một nơi không có đường ra này lại có người có thể đi vào!

Quả nhiên thấy người xoay người lại đứng là Mặc Kỳ Uyên, khuôn mặt Hách Liên Ngọc Nhi lộ ra nụ cười ngọt ngào, dưới chân di chuyển vài bước, chỉ vào một cái hang động lộ ra dưới chân giải thích: "Tuy rằng đày sông Bàn Niết bị hủy, nhưng ta thẩm nghĩ là nó vẫn chưa hoàn toàn bị hủy, nghe nói các ngươi bị nhốt ta liền thẩm nghĩ thử chui vào tìm xem, không ngờ thật sự Ngọc Nhi lại tìm được đường thật!"

"Tình hình hiện tại ở quân doanh như thế nào?" Vân Chi tiến lên sát ruột chen vào nói, nếu đã có đường ra vậy thì không cần phải sợ đại cục bị chiếm nữa rồi.

Nhìn thấy Vân Chi trước mặt, nhất thời cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng cũng không nhớ ra đã gặp qua ở đâu, cảm thấy hần cũng có chút vô lễ nhưng tưởng hần là một tướng lĩnh đi theo Mặc Kỳ Uyên nên không so đo với hần nữa, trả lời: "Lúc ta đuổi đến quân doanh thì nghe thấy các tướng quân đều đang bàn bạc phương pháp giải cứu Vương gia, bọn họ đã chuẩn bị xong phần lớn lương thảo để dùng nếu như không có phương pháp khả thi đối phó với yêu cầu quân địch."

"Chúng ta đi về trước rồi tiếp tục nói!" Mặc Kỳ Uyên gật đầu nói.

Ba người đi vào cái hang động, rất nhanh đã đi đến quân doanh Mặc Kỳ, nếu mở đường hầm này thêm một lối rẽ thì đánh lên Khâu Lệ sẽ càng đơn giản thuận lợi hơn!

Vừa về đến quân doanh, các tướng lĩnh trong quân đều đón chào, không ngờ là Công chúa thật sự có thể mang Vương gia và Vương phi trở về.

Chân vừa chạm đến mặt đất, Mặc Kỳ Uyên đã xoay người chuẩn bị đi bàn bạc kế hoạch tiếp theo, đột nhiên nghĩ đến phía sau còn một Hách Liên Ngọc Nhi, dù gì cũng là người đã cứu bọn họ trở về nên cũng phải tiếp đón thật tốt: "Người đâu, hảo hảo chiêu cố Ngọc Công chúa, Bỏn vương có việc trước hết không thể bởi Công chúa rồi."

Nói xong liền xoay người đi về hướng doanh trường, toàn bộ quá trình cũng chỉ liếc nhìn Hách Liên Ngọc Nhi một cái.

Trong lòng có chút không vui nhưng vẫn khẽ cười nói: "Vương gia không cần xem Ngọc Nhi là khách để chiêu đãi, Ngọc Nhi chỉ tuân thủ lời hứa, muốn đến bên người Vương gia làm chút việc nhỏ trong khả năng mà thôi."

Mặc Kỳ Uyên nhú mày, bất an nhìn về Vân Chi bên cạnh, lại thấy nàng không lộ ra biểu cảm không vui nào, nhất thời cảm thấy có chút mâu thuẫn khó chịu, kì lạ nàng lại không lên tiếng cự tuyệt Hách Liên Ngọc Nhi, cũng không quay đầu lại đi về phía trước.

Vốn dĩ tưởng rằng Mặc Kỳ Uyên có tính giác ngộ cao, hoàn toàn từ chối triệt để hoa đào này, giờ lại thấy hần tùy ý nhận như vậy, hần đây là có ý gì!

Tức giận tóa ra, trong nháy mắt sắc mặt Vân Chi lạnh xuống, cũng không nhiều lời nữa, nếu hần đã cam chịu để cô gái này đi theo sát thì nàng cũng muốn xem bọn hần có thể làm được cái gì!

Đám người Công Ngọc chú ý từng biểu cảm rất nhỏ của cả ba người, trong lúc đó ngay cả Công Ngọc và Mang Lăng đều có chút choáng váng, chỉ trong thời gian ngắn như vậy biểu cảm của ba người này đều thay đổi liên tục, rốt cuộc đây là tình huống gì a!

Thu biểu cảm kì quái của Vân Chi vào trong đáy mắt, Hách Liên Ngọc Nhi có chút nghi ngờ nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, dù sao hiện tại Vân Chi vẫn đang mặc một thân nam trang, một người được giáo dục tốt như nàng không thể nghĩ đến cái tình huống đó được. Nhìn mấy người lần lượt đi vào trong doanh trướng, nàng cũng yên lặng đi vào theo.

Khi mấy người còn chưa kịp ngồi xuống hết thì đã bắt đầu bàn bạc việc quân sự, còn Hách Liên Ngọc Nhi thì do dự đứng ở đó, không biết nên lùi hay nên tiến, dù sao nàng cũng là Công chúa Hách Liên, quang minh chính đại đứng trong quân doanh Mặc Kỳ nghe bọn hán bàn bạc việc quân là một điều tối kị.

Mặc Kỳ Uyên ngồi ở vị trí trên cùng, nhìn thấy Hách Liên Ngọc Nhi đứng ở đó có chút bối rối, đành phải mở miệng: "Ngọc Công chúa bảo Bôn vương không cần để ý đến người nhưng người cứ như vậy rất khó khiến người ta không thể không để ý, vẫn nên ngồi xuống trước đã."

Một câu nói ngay lập tức liền hóa giải xấu hổ, Hách Liên Ngọc Nhi cười cảm kích với hắn, rồi tìm một nơi yên lặng ngồi xuống, vừa đứng lại ngồi bên cạnh Vân Chi.

Người nào đó bắt nắn bừa bãi, nhưng vẫn không thêm nói chuyện, hiện tại nàng lại cảm thấy mình mới là trung tâm mọi người để ý đến!

"Hiện tại lương thảo Khâu Lệ bị hủy, dĩ nhiên là muốn tốc chiến tốc thắng, nhưng chúng ta sẽ cứ không theo ý bọn họ, đã nhiều ngày qua quân ta chủ yếu dùng chiến thuật phòng thủ, thường xuyên ngăn cản được binh lính đột kích, làm nhiễu loạn quân tâm, đây là lúc thời cơ chín muồi, quân ta có thể một lần mà tiêu diệt quân địch!"

Lời nói, cử chỉ kiêu ngạo, ý chí mạnh mẽ được bộc lộ hoàn toàn, Hách Liên Ngọc Nhi ngồi phía dưới càng nhìn càng chăm chú, quả nhiên nàng không hề nhìn lầm, nam nhân này tuyệt đối không kém hơn so với Vương huynh của nàng!

"Vương gia nói có lý, nhưng Khâu Lệ có nhiều trận pháp, lão phu sợ tiến đánh bất ngờ binh lính sẽ không có đường đi về!" Vũ lão tướng quân thở dài một hơi nói, đây chính là điểm mạnh trong chiến thuật của Khâu Lệ, mà trong bọn họ lại không có ai am hiểu phá giải trận pháp.

"Vốn dĩ không có cách nào, nhưng hiện tại thì có rồi!" Mặc Kỳ Uyên tin tưởng cười, mặt nhìn về phía Hách Liên Ngọc Nhi ôm quyền nói: "Đại chiến khẩn cấp, thăm nghĩ muốn mượn sông Bàn Niết của quý quốc dùng một chút, không biết Ngọc Công chúa có thể hỗ trợ truyền thư thỉnh cầu với Vương huynh?"

Cuối cùng cảm thấy nàng có chút hữu dụng rồi mở miệng yêu cầu hỗ trợ, Hách Liên Ngọc Nhi thoải mái đứng dậy: "Vương gia đã mở lời, Ngọc Nhi há có thể không theo, Vương huynh bên kia đã nói với Ngọc Nhi, tác chiến của Vương gia quan trọng hơn!"

"Ha ha, Ngọc Công chúa quả là hào phóng, là quý nhân của đại quân Mặc Kỳ ta, trước tiên Bôn vương ở trong này tạ ơn Công chúa!"

Vốn dĩ chỉ là một đoạn đối thoại giao thiệp khách sáo nhưng Vân Chi ngồi một bên nghe càng nghe càng tức giận, căn bản không nghe thấy lời đối thoại của hai người, chỉ biết hai người kia nói chuyện cực kì nóng nảy!

Trong lòng đã rủa rủa Mặc Kỳ Uyên từ đầu đến chân một lần, tiếng cười sang sảng của hắn truyền vào bên tai lại càng thêm chói tai. Mùa xuân đã qua đi, cười ha ha như vậy để làm cái gì cơ chứ! Ngón tay nắm chặt lấy tay vịn, ghé dựa yếu ớt bắt đầu phát ra âm thanh, giống như chỉ một khắc sau sẽ sụp xuống luôn vậy.

"Tuy nhiên trận pháp ma thuật thật sự là nhược điểm khó có thể phá được của quân ta, sư muội của Bôn vương tinh thông ngũ hành trận, có lẽ có biện pháp phá giải chiến thuật của quân địch." Nhìn vài Tướng quân bên dưới đều lộ ra vẻ mặt vui sướng, thăm than một tiếng rồi trầm giọng giao phó với Mặc Hình bên người: "Người đi đưa Băng Tuyết đến đây, càng nhanh càng tốt!"

"Thật sự quá tốt rồi, nói như vậy thì nhất định quân ta có thể đánh bại quân Khâu Lệ, nhưng mà Vương gia có một sư muội như vậy mà vì sao không chịu nói sớm, ha ha!" Các tướng lĩnh hưng phấn mãi không thôi, tình thế bây giờ quả nhiên cực tốt nha!

Vân Chi đang tức giận nghe thấy tin tức quan trọng này càng trở nên chán nản!

Cái gì chứ? Một Công chúa hào phóng mỹ lệ còn chưa đủ giờ lại còn muốn mang cả một thanh mai yểu điệu trong nhà đến nữa sao?! Người này chẳng lẽ muốn hưởng tề nhân chi phúc a!

Không thể áp chế được lửa giận nữa, ngay khi mọi người đang vui vẻ thảo luận thì giọng nói nhẹ nhàng lạnh lẽo của Vân Chi âm thầm phát ra: "Trong quân doanh cấm nữ tử xâm nhập, nếu không kỷ cương của quân đội Mặc Kỳ còn đâu nữa! Trường hợp đặc biệt cũng chỉ có một là đủ!"

Lời nói ôn hòa ngay lập tức khiến không khí vốn dĩ đang vui vẻ đông cứng lại, chẳng lẽ Vương phi quên mình cũng là một nữ tử sao? Vậy thì ý của nàng chính là trong quân chỉ có thể tồn tại nàng chính là trường hợp đặc biệt sao?

Hách Liên Ngọc Nhi cái hiểu cái không nhìn thoáng qua Vân Chi bên cạnh, trong lòng kinh ngạc, không phải bên trong quân đội điều quan trọng nhất chính là kỷ cương, cấp bậc sao, người này rõ ràng ngồi ở vị trí dưới nhưng sao lại có thể dùng giọng điệu này để nói chuyện? Tuy nhiên vấn đề này cũng không phải chuyện nàng cần để ý, cho rằng Vân Chi nói trường hợp duy nhất chính là muốn nói bản thân mình nên cũng không nói nhiều nữa.

Mà Mặc Kỳ Uyên đợi mãi mới thấy Vân Chi lại vô cùng cao hứng, thì ra là nàng cũng chỉ kìm nén đến bây giờ mà thôi, thu hồi tâm tình vui vẻ xong rồi

ngồi thẳng thân mình lên rồi tiếp tục xem diễn biến tiếp theo.

"Nhưng mà Vương....."

Chữ "phi" trong miệng Mặc Hình còn chưa kịp nói ra thì Vân Chi đã mở miệng ngăn lại: "Nhưng trong quân doanh này đều do Vương gia làm chủ, kỷ cương quân đội cái gì đó cũng là do Vương gia định ra, thuộc hạ cũng chỉ nói miệng tùy tiện mà thôi, Vương gia không cần quá để ý!"

Nói xong cũng không thèm để ý đến mọi người, một mình đi ra ngoài. Mặc Hình không biết vì sao Vương phi lại ngăn cản hẳn nói ra thân phận của nàng hơn nữa lại còn tự xưng là thuộc hạ? Nhưng mà có thể nhìn ra được Vương phi đang mất hứng, nên đành đem lời muốn nói nuốt vào bụng.

Nhìn thấy Vân Chi bỏ ra ngoài như vậy, Mặc Kỳ Uyên thăm nghĩ không tốt, xem ra thật sự tức giận rồi, hẳn vẫn nên chạy nhanh đuổi theo thỉnh tội vẫn hơn!

"Việc này cứ quyết định thế đi, cụ thể công việc thế nào do Vũ lão Tướng quân an bày, Bẩm vương đi trước một bước!" Nói xong rồi dùng tốc độ nhanh nhất đi ra ngoài cửa, thậm chí mọi người còn không nhìn thấy rõ bóng dáng hẳn đi chuyển thì thế nào thì đã biến mất không thấy đâu nữa rồi.

Hách Liên Ngọc Nhi nhìn thấy hành động kì quái của bọn họ, hơn nữa xung quanh cũng đều lộ ra vẻ quái dị, trong lòng do dự không biết có nên ra ngoài xem như thế nào hay không.

Sau khi đuổi theo ra, Mặc Kỳ Uyên đã nhanh chóng tìm thấy duy nhất một bóng dáng màu trắng đặc biệt ở bên bờ sông, khoe miệng khẽ cười, chậm rãi tiêu sái đi qua muốn ôm lấy Vân Chi từ phía sau, nhưng vừa mới đi đến phía sau nàng thì đột nhiên người phía trước đánh một chưởng đến, Mặc Kỳ Uyên nhanh chóng tránh thoát nhưng gò má vẫn bị dính chưởng.

Đáng thương tội nghiệp ôm lấy khuôn mặt tuần tú, lúc này Mặc Kỳ Uyên lại giả ngu diễn hết sức hăng say: "Nương tử, nàng đây là muốn mưu sát chồng sao!"

"Ta chính là muốn hủy đi khuôn mặt yêu nghiệt này, để ngươi không thể dùng khuôn mặt đi trêu chọc hoa đào khắp nơi!" Vân Chi đang tức giận, một cái tát cảm thấy vẫn còn chưa đủ, tay kia lại tiếp tục đi lên.

Nguy hiểm bất được lấy tay Vân Chi, trong lòng kêu khóc, nàng thật sự tức giận nha! Quả nhiên không thể đắc tội với phụ nữ, cuối cùng người chịu tội vẫn là bản thân hẳn mà thôi.

"Chỉ nhi, người ta là Công chúa một nước, với thân phận của ta thì không nên làm mất mặt nàng ta trước mặt mọi người, hơn nữa bây giờ còn cần nàng ấy hỗ trợ nữa!" Nhẹ nhàng nắm chặt lấy hai bàn tay không an phận của nàng. Mặc Kỳ Uyên âm giọng giải thích: "Cho nên, việc chấn bóng hoa đào này thay cho vì phu là việc làm danh chính ngôn thuận mà nương tử nên làm a!"

Chấn hoa đào cho hẳn? Hẳn coi nàng như bảo mẫu sao?

Nhìn thấy nụ cười yêu nghiệt trên khuôn mặt tuần nữ, Vân Chi càng tức giận hơn.

Nhưng giận quá hóa cười, Vân Chi liếc mắt nhìn hẳn cười nói: "Đây là do ngươi bảo ta đến đuổi hoa đào, cho nên ngươi đừng có hối hận!"

"Không hối hận không hối hận, chỉ cần Chỉ nhi vui vẻ thì thế nào cũng được!" Dù sao nàng cũng sẽ không đến mức phải giết người ta nên chỉ cần Chỉ nhi cao hứng mà kết quả lại đạt được thì quá trình như thế nào hẳn cũng không thèm để ý.

"Tốt lắm, từ giờ trở đi, ta chính là thiếu úy cận vệ của ngươi, bảo bọn họ không được gọi ta là Vương phi nữa!" Vân Chi cười đầy ẩn ý, dường như nghĩ đến chuyện gì cao hứng nên tâm tình cũng trở nên vui vẻ hơn.

Trong lòng có dự cảm không tốt, dè dặt cẩn thận hỏi: "Vì sao không gọi là Vương phi nữa?"

"Ngươi không cần xen vào, chỉ cần bảo bọn họ phối hợp thật tốt với ta là được!" Vân Chi kéo kiệt không lộ ra một chút chiêu bài nào, đột nhiên ngược mắt lên thấy Hách Liên Ngọc Nhi đang đứng ở phía xa xa nhìn về hướng này, khoe miệng cong thành một nụ cười tà ác đầy thú vị: "Mau ôm lấy ta!"

Mặc Kỳ Uyên không hiểu gì nhưng vẫn ngoan ngoãn dùng tay nhẹ nhàng ôm chặt lấy Vân Chi.

Hách Liên Ngọc Nhi đứng cách đó không xa nhìn thấy một màn như vậy, cảm thấy vô cùng kinh hãi, chẳng trách vừa rồi khi người này nói những lời bất kính như vậy mà không ai dám quản, Dự Vương lại còn đuổi theo, xem ra quan hệ của hai người hẳn là, cái loại quan hệ này??

Hách Liên Ngọc Nhi hoàn toàn bị chuyện này làm cho sợ hãi bước nhanh trở về, nàng cần phải cẩn thận suy nghĩ xem bản thân nên làm gì tiếp theo thì hơn.

"Tốt lắm, chúng ta ra đằng kia xem mặt trời lặn đi, tuy rằng không đẹp bằng mặt trời lặn trên biển nhưng sông Bàn Niết này cũng coi như được thông qua!" Vân Chi vừa lòng nhìn về mặt người nào đó hoảng loạn đi xa, tâm tình thật tốt nên muốn lôi kéo Mặc Kỳ Uyên đến một nơi mà chỉ có hai người.

Nhìn biểu cảm thay đổi trong nháy mắt của nàng, Mặc Kỳ Uyên cười nhạt lắc đầu, trong lòng dĩ nhiên đoán được nàng đang muốn làm cái gì. Có thể có một nương tử có khi bình tĩnh cơ trí, có khi phúc hắc bên người như vậy thật sự là lễ vật trời ban cho hẳn.

Buổi tối, Hách Liên Ngọc Nhi suy nghĩ thật lâu nhưng vẫn quyết định muốn tìm Mặc Kỳ Uyên nói chuyện một chút.

Bưng khay điểm tâm lên, Hách Liên Ngọc Nhi do dự mãi rồi mới mở miệng ở trước cửa chủ trưởng: "Vương gia, Ngọc Nhi có thể vào hay không?"

Rèm cửa bị xốc lên, mà người đi ra lại đúng là Vân Chi, vốn dĩ đã chuẩn bị một khuôn mặt tươi cười nhưng ngay lập tức tối sầm xuống, lúng túng nói: "Vân, Vân thiếu úy, người đang ở đây sao, nếu không tiện thì ngày mai Ngọc Nhi lại đến."

Cách đây không lâu trong khi nàng còn làm công tác chuẩn bị, nàng đã hỏi bóng gió vài vị tướng quân nhưng khi nói đến Vân Kim - Vân thiếu úy thì cả đám đều ngậm chặt miệng lại, tuy rằng chưa nói rõ nguyên nhân vì sao nhưng trong lòng nàng cũng đã sáng tỏ hơn vài phần rồi.

Vài vị lão tướng quân tính tình đều rất ngay thẳng nên khi Vương gia muốn họ phải nói dối, họ đều nói không nên lời nên chỉ có thể trầm mặc cả lăm mà thôi. Bởi vậy nàng thuận lợi tiếp tục hiểu theo ý nghĩa sai lệch nên càng không thể nhìn ra ý tứ mà mấy người đó muốn biểu đạt như thế nào nữa?

"Có gì mà không tiện chứ, Vương gia mời Ngọc Công chúa vào bên trong!" Vân Chi xuất hiện với khuôn mặt tươi cười vừa phải, lễ phép bưng điểm tâm rồi đón người đi vào.

Hách Liên Ngọc Nhi miễn cưỡng cười trừ, chỉ có thể bất an đi vào. Quả nhiên đi vào thì thấy Mặc Kỳ Uyên đang ngồi bên trong nhưng lại không có ai khác ở đây, thật sự vừa rồi chỉ có hai người bọn họ ở chung một chỗ! Trong lòng càng nghĩ càng xấu hổ, càng muốn đi khỏi chỗ này càng nhanh càng tốt!

"Vương gia chinh chiến thực sự quá mức vất vả, đây là một ít điểm tâm Ngọc Nhi tự mình làm, mong rằng Vương gia không ghét bỏ!" Mang điểm tâm trong tay đặt xuống mặt bàn, tiếp theo chuẩn bị mở miệng cáo từ.

"Ngọc Công chúa quả nhiên thông minh sáng dạ, không ngu dốt giống như thuộc hạ, không thể làm điểm tâm đến cho Vương gia!" Vân Chi nhanh chóng nói tiếp, giọng nói cô ý ồm ồm hơn, nhưng đáng về lại cổ ra về là của nam sùng, ngón tay xinh đẹp thon thả vươn ra cầm lấy một khối điểm tâm, đặt lên miệng Mặc Kỳ Uyên, cười quyến rũ giống như đang dụ dỗ: "Vương gia nếm thử đi, chớ phụ tâm ý của Ngọc Công chúa!"

Hách Liên Ngọc Nhi chưa từng nhìn thấy cảnh một nam sùng quyến rũ người khác như vậy, huống chi người bị quyến rũ lại là nam tử ưu tú mà bản thân mình vẫn đang coi trọng!

Không cần nói thêm cái gì nữa, dĩ nhiên trong lòng nàng đang vô cùng rối rắm xấu hổ, chẳng lẽ ánh mắt nàng đã trở nên vụng về mà chọn sai người sao, tuy nhiên hiện tại muốn mở miệng nói cái gì đó thì lại cảm thấy vô cùng xấu hổ. Xấu hổ đến mức hai gò má đỏ cả lên, càng muốn nhanh chóng thoát khỏi chỗ này.

"Ngọc Công chúa tìm Bôn vương có chuyện gì, cứ nói thẳng là được!" Tiếp nhận ánh mắt của Vân Chi, Mặc Kỳ Uyên đành phải phối hợp mở miệng. Hắn đang được hưởng thụ sự hậu hạ ôn nhu của Vân Chi, tuy rằng có chút chẳng ra gì nhưng mà cũng khó có được.

"Đúng thế a Ngọc Công chúa, người có việc gì thì cứ nói thẳng đi, có thể xem như tại hạ không tồn tại!" Vân Chi còn không quên ở một bên châm thêm lửa, thân mình dựa vào bên người Mặc Kỳ Uyên, hoàn toàn muốn để người đối diện cảm thấy nàng không tồn tại!

Hách Liên Ngọc Nhi hít sâu một hơi, điều chỉnh trạng thái thật tốt, bình tĩnh nói: "Ngọc Nhi muốn nói, việc riêng của Vương gia Ngọc Nhi không có quyền hỏi đến, nhưng mà phụ vương và Ngọc Nhi đều đã nhìn trúng Vương gia làm Phò mã, hơn nữa Ngọc Nhi cần phải nỗ lực nếu không thì sẽ hối hận. Ngọc Nhi quyết định sẽ ở lại thêm ba ngày là để tuân thủ lời hứa đi theo Vương gia, nếu Vương gia có thể tiếp nhận Ngọc Nhi thì chắc chắn Ngọc Nhi sẽ không hối nhiều đến sở thích của Vương gia, nếu Vương gia không thể tiếp nhận Ngọc Nhi thì nhất định Ngọc Nhi sẽ ngoan ngoãn trở về, coi như tất cả mọi chuyện đều chưa từng xảy ra."

Một hơi nói xong tất cả những lời đó, Hách Liên Ngọc Nhi cảm thấy toàn thân thoải mái, cảnh tượng trước mắt cũng cảm thấy dễ tiếp nhận hơn.

Thái độ của nàng có chút ngoài ý muốn với suy nghĩ hai người, không ngờ là một Công chúa sống một cuộc sống nhàn nhã, sung sướng lại có thể duy trì sự bình tĩnh rồi đưa ra quyết định toàn vẹn như vậy.

Tuy rằng có chút không như ý nhưng cũng coi như đã đạt đến mục tiêu, Vân Chi diễn trò càng thêm hăng hái, ngay lập tức chuyển sang dáng vẻ như vô cùng sốt ruột: "Công chúa cũng đã nhìn ra rồi sao! Kỳ thực Công chúa không cần phải để ý đến thuộc hạ, thuộc hạ cũng không muốn như vậy, nhưng mà Vương gia hân, aizz, không thể khất chế!"

Cái gì mà không thể khất chế? Nhất thời vẻ mặt Mặc Kỳ Uyên đầy hắc tuyến, Vân Chi đang muốn hủy hân đến mức nào a!

Lại nhận được một ánh mắt cảnh cáo, lời vừa đến miệng Mặc Kỳ Uyên đành phải đổi thành: "Đa tạ Công chúa thông cảm, là lỗi của Bôn vương!"

Là lỗi của hân .....Hai sai ở đâu a! Trong lòng người nào đó hô to oan uổng, rõ ràng là hân thật sự bình thường nha!

"Vậy Ngọc Nhi cáo lui trước!" Tâm tình Hách Liên Ngọc Nhi không còn tốt đẹp nữa nên vừa dứt lời đã vội vàng lui ra ngoài.

Nếu Dự Vương đã cam chịu như vậy thì kết quả chẳng phải đã rõ ràng rồi sao, không ngờ nàng đường đường là Công chúa Hách Liên mà lần đầu đi tỏ tình lại gặp phải kết quả này, cho dù có là bất kì thiếu nữ nào cũng sẽ cảm thấy vô cùng xấu hổ, thương tâm!

Bên này, quân Mặc Kỳ đang trong trạng thái hoàn toàn thả lỏng, còn bờ sông bên kia quân Khâu Lệ đang bị bao trùm bởi một màn không khí âm trầm.

Từ buổi chiều khi nhìn thấy hai người không hiểu sao có thể chạy trốn từ trong trận pháp thì Khâu Lệ Thương Kinh đã hờn dỗi tự nhốt mình trong doanh

trường. Rõ ràng trận pháp không dấu hiệu bị phá nhưng hai người lại không cánh mà bay, chẳng lẽ có cao nhân âm thầm trợ giúp họ sao?

Tình huống hiện tại rất bất lợi đối với bọn họ, lương thảo bị đốt, bọn họ chỉ có thể dựa vào việc săn thú để no bụng nhưng mấy chục vạn tướng sĩ trong quân thì chỉ có săn thú thôi là không đủ.

Tốc chiến tốc thắng chính là biện pháp tốt nhất, nhưng mà người ta có con sông kia thì bảo hấn làm sao tốc chiến tốc thắng được!

Đôi mắt khát máu cùng với khuôn mặt kia khiến cho người ta vô cùng sợ hãi, lúc này hấn đang vô cùng căm phẫn, hấn là Chiến thần trên thảo nguyên, hấn cũng sẽ là Chiến thần trên khắp thiên hạ, chẳng lẽ phải chịu thua dưới tay Mặc Kỳ Uyên sao?

"Thế nào mà còn nhốt mình ở trong này! Cho dù ngươi có đóng cửa suy nghĩ cả đời thì chiến tranh có thể dành thắng lợi sao?" Một giọng nói tà mị trầm thấp của phụ nữ truyền đến giữa màn đêm.

Bên trong màn trường không đốt đèn, cũng chỉ có thể dựa vào ánh trăng bên ngoài chiếu vào, có thể nhìn thấy một bóng dáng chậm rãi đi đến, chính là Khâu Lệ Đại Cơ!

Không ngừng đầu lên, giọng nói của Khâu Lệ Thương Kinh hoàn toàn không có gì dao động: "Tỷ tỷ, ngươi đến là để chê cười Bôn vương sao?"

"Sai! Bản cung đến là để mang cho ngươi chiến thuật khắc chế chiến tranh đây!" Cao giọng, tay áo vung lên, ngay lập tức ánh nến bên cạnh chiếu sáng toàn bộ doanh trường, đồng thời cũng chiếu vào gương mặt tươi cười đầy tin tưởng của Khâu Lệ Đại Cơ, trong ánh mắt cũng như giọng nói đều mang theo một chút mỉa mai: "Tuy nhiên, nhìn dáng vẻ trầm lặng như thế này của ngươi, cho dù có thần tiên đến trợ giúp thì cũng vô dụng!"

"Có phương pháp gì sao, chỉ cần chiến thắng Mặc Kỳ Uyên, Bôn vương chắc chắn sẽ thử một lần!" Im lặng một hồi lâu, Khâu Lệ Thương Kinh mở miệng nói.

Hiện tại không có biện pháp khác nhưng nếu không vượt qua được lần này thì toàn quân chỉ có một con đường chết!

Dường như là đã đoán trước được việc hấn sẽ mở miệng, không muốn bại trận trong trận đánh này, Khâu Lệ Đại Cơ cười một cách xinh đẹp: "Ngươi có biết một loại đạo thuật tên là Khôi Lỗi Thuật không? Chỉ cần là một sinh vật trên đời, người sống, thậm chí là người chết, chỉ cần trúng Khôi Lỗi Thuật thì nhất định sẽ nghe theo bất cứ mệnh lệnh gì của Khôi Lỗi Sư, mà người chết thì càng dễ khống chế!"

"Bôn vương đã từng đọc qua Khôi Lỗi Thuật trong sách, là một loại đạo pháp cao thâm mà chỉ có những pháp sư mới có thể làm, mà hiện nay hấn đã thất truyền cả ngàn năm rồi! Tỷ tỷ, ý ngươi là ngươi có thể sử dụng Khôi Lỗi Thuật này?" Khâu Lệ Thương Kinh có phần không dám tin, không khỏi kích động đến mức đứng cả dậy hỏi.

Khôi Lỗi Thuật là một loại đạo thuật lợi hại nhưng lại vi phạm đạo đức, hấn chỉ biết là chỉ có ma nhập vào người thì mới có thể hoàn toàn điều khiển đạo thuật này, mà nghìn năm qua dường như đã thất truyền, vì sao tỷ tỷ lại biết được loại đạo thuật khiến người ta sợ hãi như vậy?

"Ngươi không cần biết bản cung sẽ làm như thế nào, ngươi chỉ cần biết rằng nó sẽ giúp cho đại quân Khâu Lệ chiến thắng trở về, hơn nữa, bản cung chỉ cần phái ra hai con rối là có thể khiến toàn bộ đại quân Mặc Kỳ đầu hàng! Ha ha ha!" Khâu Lệ Đại Cơ không giải thích nghi ngờ trong lòng hấn mà cười lớn đi ra ngoài.

Còn Khâu Lệ Thương Kinh vẫn còn đứng đó chưa kịp hoàn hồn, trong lòng có rất nhiều nghi ngờ, nhưng hấn lại càng khẳng định được thêm một chuyện, cô gái này không phải tỷ tỷ của hấn, cho dù thế nào thì cũng không phải là tỷ tỷ dịu dàng thân thiện trước kia của hấn!

Hấn không biết việc đồng ý sử dụng Khôi Lỗi Thuật có đúng hay không, nhưng chỉ cần có thể chiến thắng Mặc Kỳ Uyên, lấy chiến thắng về đại quân Khâu Lệ thì việc này hấn cũng đáng giá!

Quân doanh Mặc Kỳ.

Hai ngày trôi qua rất nhanh, đại quân hai bên đều rất kiên nhẫn chờ ở nơi đó, chung sống hòa bình giống như sắp rơi vào trạng thái giằng co.

Hai ngày này Mặc Kỳ Uyên vẫn phối hợp tốt với Vân Chi, hai người thân mật sắm vai nam công nữ thụ, người ngoài nhìn vào thì Công Ngọc Viêm Bản cơ thể và đầu óc đều rối rắm, tâm tình Khâu Lệ Mang Lăng thì âm trầm, còn Hách Liên Ngọc Nhi càng kiên định với quyết định của bản thân là ngày mai sẽ rời đi.

Đến buổi chiều, bên ngoài quân doanh Mặc Kỳ xuất hiện một chiếc xe ngựa lộng lẫy, mà người đánh xe lại chính là Mặc Hinh.

"Vương gia, thuộc hạ đã mang Lạc cô nương đến rồi!" Mặc Hinh đi trước, bước nhanh đến doanh trường trung tâm của Mặc Kỳ Uyên lớn tiếng bẩm báo, nhưng mà bên cạnh việc thuận lợi mang Lạc Băng Tuyết đến còn xuất hiện một chút phát sinh nho nhỏ.

Lúc này tất cả mọi người đều ở trong doanh trường, sắc mặt Mặc Kỳ Uyên vẫn lạnh nhạt như trước, không có biểu cảm gì, còn chưa kịp mở miệng bảo Lạc Băng Tuyết đi vào thì ngay sau đó đã nhìn thấy một bóng dáng màu đỏ tươi chạy vội vào, khiến doanh trường vốn dĩ trang nghiêm có thêm phần sống động.

"Tam ca! Ta đến đây, có bất ngờ hay không a!" Nhìn thấy bóng dáng nhảy lên rồi dừng lại, lúc này mới có thể chú ý đến đứa bé này, chính là Quận chúa Mặc Kỳ Đình của Mặc Kỳ bọn họ.

Mặc Kỳ Uyên bắt đầu đi thờ dài, tay sờ sờ lên đỉnh đầu người trước mặt hắn: "Dĩnh nhi, sao muội lại đến đây? Có phải là lên chạy đến sau lưng Hoàng huynh hay không!"

"Hắc hắc, chỉ là Dĩnh nhi muốn gặp mọi người mà thôi, quả nhiên Hoàng huynh nói không sai, chỉ cần Tam tẩu đến thì Tam ca sẽ không còn việc gì nữa!" Giọng nói thanh thúy, dễ nghe giống như chim hoàng oanh, hai mắt to ngập nước nhìn trái nhìn phải giống như đang tìm kiếm cái gì.

Tam tẩu? Hách Liên Ngọc Nhi ngồi một bên bắt được hai chữ này, trong lòng ngờ ngợ, Tam tẩu trong miệng nàng hẳn chính là Dự Vương phi, vì sao nàng đến đây rồi mà vẫn chưa gặp qua Dự Vương phi, chẳng lẽ cái nữ tử đặc biệt kia chưa về quân doanh với Dự Vương sao?

Hai mắt Mặc Kỳ Dĩnh nhanh chóng khóa chặt mục tiêu, bước nhanh về chỗ Công Ngọc Viêm Bản đang ẩn thân, một tay túm lấy ống tay áo trước mặt hắn, hơi buồn bực nói: "Bản Quận chúa đến đây người không ra nghênh đón đã đành mà lại còn dám trốn tránh ta! Người có ý gì hả!"

"Cái kia, ta sai lầm rồi có được hay không, đừng ở chỗ này ồn ào nữa, chúng ta đi ra ngoài nói, đi ra ngoài nói!" Về mặt Công Ngọc Viêm Bản đầy ảo não và bắt đầu đi, có nhiều người như vậy ở đây, nếu như biết hắn bị nhạ đầu điều ngoa này hù dọa thì mặt mũi và hình tượng hắn còn đâu nữa!

Nhìn thấy dáng vẻ bắt đầu đi của Công Ngọc Viêm Bản, Vân Chi cười trộm, chỉ khi bản thân chinh hấn thì hắn mới lộ biểu cảm như thế, không ngờ là còn có người khác có thể khiến hắn lộ ra vẻ mặt bắt đầu đi như vậy, nói vậy thì Dĩnh nhi chính là oan gia của hắn rồi!

Mặc Kỳ Uyên cũng bật cười thành tiếng, Dĩnh nhi đến đây hẳn cũng phải bắt đầu đi thờ dài, còn phải đề phòng nàng sẽ làm chút chuyện không nên làm, nhưng người thật sự đáng thương chính là Công Ngọc a, ha ha, để xem những ngày sau làm sao Công Ngọc có thể chịu được!

Ngay khi bầu không khí doanh trường được hâm nóng lên thì giọng nói thanh nhã vang lên: "Uyên ca ca!"

Một bóng dáng màu xanh mang theo vẻ nhẹ nhàng khoan khoái bước nhanh rồi chạy đến kích động ôm lấy Mặc Kỳ Uyên, nước mắt rơi trên khuôn mặt có thể khiến bất kỳ ai cũng phải mềm lòng thương tiếc.

Lạnh nhạt đầy Lạc Băng Tuyết trên người ra: "Tuyệt nhi, người lặn lội đường xa mệt mỏi rồi, đi nghỉ trước đi!"

Thấy rõ dáng vẻ vừa rồi của hắn, cảm thấy vô cùng bị thương, Uyên vẫn còn giận nàng sao?

"Lạc cô nương hãy nghe lời Vương gia đi nghỉ trước đi, sau này còn có chuyện cần làm phiền đến cô nương!"

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, đột nhiên Lạc Băng Tuyết cảm thấy kinh hãi, ngẩng đầu nhìn về phía Vân Chi bên cạnh, trong mắt chứa đầy sự phức tạp, nàng đã trở lại rồi sao, hơn nữa còn luôn bồi bên cạnh Uyên! Vì sao nàng còn muốn trở về?

Lần này biết Uyên ra lệnh cho Mặc Kỳ Dĩnh đến đón nàng, nàng vui vẻ đến mức vứt bỏ toàn bộ sự dè dặt, nhưng hiện tại nhìn thấy Vân Chi hoàn hảo không sao đứng bên người Uyên, chắc chắn đã vô tình dội một chậu nước lạnh vào nàng.

Nhanh chóng thu hồi sự kinh hãi phần hận trong lòng cùng với đủ loại cảm giác phức tạp. Để ý kỹ lời nói kỳ quái lúc ấy của nàng ta, nàng không biết có nên chào hỏi Vân Chi hay không thì đã thấy Vân Chi dùng ánh mắt ý bảo nàng là không muốn nói chuyện.

Có lẽ nàng vừa đến còn chưa hiểu rõ tình huống nên chỉ có thể gật đầu: "Vậy trước tiên Tuyệt nhi sẽ đi xuống."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Q.2 - Chương 30: Khôi lỗi trận xuất hiện, Vân Chi bị bắt

Lại bình an vô sự thêm một ngày.

Lúc này, bên trong phòng bếp gần gũi của quân doanh Mặc Kỳ, mùi thơm của món ăn ngon tràn ngập, mà chủ bếp lại chính là Hách Liên Ngọc Nhi.

"Thật thơm nha! Công chúa quả thật rất khéo tay!"

Hách Liên Ngọc Nhi quay đầu nhìn ra, cười dịu dàng: "Là Lạc cô nương sao, gọi ta là Ngọc Nhi là được rồi, ta không thích mọi người cứ gọi Công chúa xa lạ như vậy."

"Vậy người cũng gọi ta là Tuyệt nhi đi." Lạc Băng Tuyết cười đáng yêu: "Trù nghệ của Ngọc Nhi tốt như vậy, sau này nhất định ta phải hảo hảo mà lãnh giáo người mới được!"

Về tươi cười trên mặt Hách Liên Ngọc Nhi biến mất, giọng nói có thêm chút thương cảm: "Đây là bữa ăn cáo biệt mọi người của Ngọc Nhi, sau khi ăn xong ta sẽ trở về Hoàng cung, cũng không biết khi nào có thể gặp lại."



"Làm sao mà lại đi nhanh như vậy? Tuy rằng ta không biết Ngọc Nhi nguoi vì sao lại đến nhưng cũng không cần phải đi vội vã như vậy a!" Lạc Băng Tuyết nắm lấy tay nàng, sốt ruột nói.

"Ta đến đây cũng chỉ là một câu chuyện cười mà thôi, vốn dĩ có ý nghĩ có thể khiến Dự Vương yêu thích, trở thành Trắc phi của hắn, ai ngờ Dự Vương không có khả năng yêu thích nữ tử, ta đợi ở chỗ này còn ý nghĩa gì nữa." Hách Liên Ngọc Nhi bắt đầu đi nói, tuy rằng có chút đáng tiếc nhưng chuyện này cũng không còn cách nào khác.

"Sur huynh không để ý nữ tử? Điều này làm sao có thể xảy ra!" Giọng nói Lạc Băng Tuyết có chút cao lên, phủ định toàn bộ lời nói của nàng: "Hiện tại, sur huynh và tỷ tỷ là một đôi vợ chồng tình nồng ý mật, hẳn làm sao có thể không yêu nữ tử chứ!"

Đột nhiên trái tim bị đánh trúng một cái, dường như Hách Liên Ngọc Nhi cảm giác được cái gì đó, chân chừ nói: "Ý của nguoi là hiện tại Dự Vương phi đang ở trong quân doanh sao?"

"Đúng vậy! Cho nên chắc chắn là nguoi nghe phải lời đồn linh tinh rồi, sur huynh hoàn toàn bình thường, giống như nguoi một nữ tử dịu dàng mỹ lệ như vậy thì nhất định sẽ mê hoặc được sur huynh!" Lạc Băng Tuyết thoải mái nói, giống như hoàn toàn không để ý đến việc sắc mặt đối phương đang dần thay đổi.

Luôn ở bên người Dự Vương thì chỉ có nam sung Vân Kim Vân Thiếu úy: "Cái kia, chẳng lẽ Vân Thiếu úy chính là Dự Vương phi sao?"

Nhận được cái gật đầu khẳng định của nàng, sự tức giận phần nộ hoàn toàn lộ ra trên mặt Hách Liên Ngọc Nhi, tay nắm chặt thành quyền: "Bọn họ đang lừa ta sao!"

Tốt xấu gì nàng cũng là Công chúa một nước, mang một bụng thành kính đi đến quân doanh hỗn loạn, thế mà lại ở trong quân doanh lừa gạt nàng nhiều ngày như vậy, cho dù có là người có tính tình tốt đến đâu thì vẫn phải giận dữ. Tuy rằng nàng là người cô chấp nhưng cũng sẽ không liều chết mà theo đến cùng nhưng là lừa gạt, đùa giỡn như vậy thì quả là khinh người quá đáng!

"Lừa nguoi? Ai lừa nguoi, Ngọc Nhi nói với ta đi, ta sẽ giúp nguoi xả giận!" Lạc Băng Tuyết tốt bụng tiến lên trấn an, thân mật giống như tri kỉ của nhau vậy.

Nhìn dáng vẻ thân thiết của nàng, Hách Liên Ngọc Nhi kể toàn bộ mọi chuyện cho nàng nghe, nói ra được trong lòng cũng nhẹ nhàng đi đôi chút.

"Rõ ràng là tỷ tỷ không đúng, như vậy vừa hủy đi danh dự của sur huynh, lại vừa chặt đứt sự say mê của Ngọc Nhi nguoi, nhưng cho dù không muốn sur huynh cưới Trắc phi thì cũng không nên làm như vậy!" Lạc Băng Tuyết nghe xong ca thán một tiếng, trong giọng nói có pha chút nũng nịu, oán giận của tiểu nữ nhi.

Hách Liên Ngọc Nhi đã bình tĩnh hơn, giờ chân tướng đã phơi bày, nên nàng phải đi nói chuyện rõ ràng một lần.

Nhanh nhẹn đứng dậy, nhưng vẫn không quên mỉm cười với Lạc Băng Tuyết bên cạnh: "Cám ơn Tuyết nhi đã nói chân tướng ra với ta, hơn nữa còn nghe ta lời nhai như vậy, tâm tình ta hiện tại đã tốt hơn rất nhiều. Ta phải đi tìm Dự Vương phi nói cho rõ ràng."

"Ồ!" Tay vươn ra như muốn ngăn cản nàng, nhưng bóng người đã nhanh chóng đi xa, khuôn mặt lo lắng lập tức được thay bằng vẻ mặt tươi cười khi xem kịch vui.

Thì ra đây là cách Thiên Đại Vân Chi xua đuổi nữ tử bên người Uyên, thật sự là một phương pháp quái dị! Biểu cảm trên mặt lại xuất hiện hận ý, nhất định nàng phải cướp Uyên về bên mình một lần nữa, nếu còn ở trong tay nữ nhân kia thì chỉ có thể bị nàng làm hỏng mà thôi!

Hách Liên Ngọc Nhi rất nhanh đã đi đến trước cửa chủ tướng, nàng biết nhất định bọn họ đang ở bên trong.

Vừa vặn lúc đó, Khâu Lê Mang Lăng đi qua trước mặt Hách Liên Ngọc Nhi, mà lúc này trong doanh tướng chỉ có một mình Vân Chi.

Thân hình di chuyển nhanh như chớp, khi tay nàng vừa vén rèm che lên, kiếm còn chưa rời vỏ nhưng đã xuất hiện ngay trước mặt nàng.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Hách Liên Ngọc Nhi, giọng nói không có chút dao động nào: "Nguoi muốn làm gì?"

"Nguoi, nguoi cho ta vào trong đi!" Đột nhiên bị bóng người mới xuất hiện làm cho hoảng sợ, lửa giận trong lòng Hách Liên Ngọc Nhi càng tăng thêm một bậc.

Tư thế không thay đổi, Mang Lăng vẫn đứng thẳng tắp ngăn cản ở nơi đó giống như chưa từng nghe thấy nàng nói gì, thậm chí ánh mắt nhìn về phía nàng cũng thu lại luôn.

Không biết nên nói cái gì, Hách Liên Ngọc Nhi ra chiều nhanh như gió, chống lại sự ngăn cản của Mang Lăng, nam tử giống như khối băng này tại sao lại muốn đối nghịch với nàng, xem ra nàng ở đây quả thật không làm cho nhiều người yêu thích cho lắm!

"Ngọc Công chúa? Mang Lăng? Các nguoi làm gì ở đây vậy?" Hai người còn chưa vào tư thế đánh nhau thì Vân Chi đã xốc rèm lên, nghi ngờ đánh giá dáng vẻ của hai người.

Khâu Lê Mang Lăng liếc nhìn Vân Chi một cái, không nói gì, rồi nhanh chóng thu kiếm về.

"Dự Vương phi, ta có mấy lời muốn nói với ngươi!" Hách Liên Ngọc Nhi gọn gàng dứt khoát, nhưng vẫn duy trì được vẻ bình tĩnh, lạnh nhạt.

Thì ra là đã biết thân phận của mình a, thất bại chỉ trong gang tấc, Vân Chi tiếc hận thàn than một tiếng.

Nhưng cũng không biểu lộ ra chút xấu hổ nào, ngẩng đầu cười nhạt nhìn về phía Hách Liên Ngọc Nhi: "Chúng ta vào đây nói chuyện đi!"

Nhìn thấy Vân Chi cười nhạt bình tĩnh, Hách Liên Ngọc Nhi bất mãn lườm nàng một cái, rồi cũng đi vào trong doanh trường.

Vân Chi sờ sờ cái mũi cười cười, cùng đi theo vào, rèm thuận thế buông xuống, Khâu Lệ Mang Lăng không nói năng gì cũng đi theo vào, hắn lo lắng cho Vân Chi.

"Ha ha, ta có thể gọi ngươi là Ngọc Nhi chứ!" Vân Chi hoàn toàn không để ý ánh mắt đầy ác ý đối diện, giọng điệu thoải mái nói: "Ngươi nghe ai nói thì thật ra ta cũng biết rồi, thật ra ngươi cũng không cần phải tức giận như vậy, chúng ta làm như thế cũng muốn tốt cho ngươi, căn bản không muốn đến cuối cùng ngươi phải chịu một chút thương tổn gì, ngươi vẫn tiếp tục làm một Công chúa hưởng mọi sự sủng ái như trước, không phải ảo não xấu hổ vì bị bất kì kẻ nào cự tuyệt cả."

Trong lòng Hách Liên Ngọc Nhi hừ lạnh một tiếng, nàng quả nhiên nói có tình có lý, cứ như nàng bị lừa gạt là việc nên làm vậy!

"Ngọc Nhi đã ra quyết định thì nhất định phải làm được thì mới có thể cam tâm, không muốn bị người khác ngăn cản, càng không chấp nhận được khi bị nhiều người như vậy liên hợp lại lừa gạt!"

Vân Chi cười đầy thấu hiểu, Công chúa này chính là mất mặt quá nên mới tức giận thôi, dù sao cũng là một người cổ chấp ngay thẳng, nhưng rốt cuộc là thích Uyên được bao nhiêu a.

"Bọn họ đều bị ta buộc phải lừa gạt ngươi, ngươi muốn xả giận thì tìm ta là được rồi! Nhưng dù sao cũng không thể thay đổi kết quả, cho dù ngươi có làm nhiều đến đâu thì cũng uống công thôi." Vân Chi thần nhiên nói, giọng nói tàn nhẫn phá tan toàn bộ ảo tưởng của nàng.

Trong lòng có chút dao động, nhưng vẫn không muốn từ bỏ lời thề bản thân đã lựa chọn, mà nàng cũng chưa thử qua nhiều phương pháp nên càng không thể dễ dàng buông tha!

"Nếu ngươi đã có tin tưởng như vậy thì ta đây càng có da mặt dày thò chân vào, cho dù ta căn bản không thể lọt vào mắt Uyên nhưng phải nỗ lực thì mới biết được. Thành hay bại ta sẽ chọn ra lựa chọn tốt nhất!" Hách Liên Ngọc Nhi tuyên thệ giống như một chiến sĩ sắp xuất chinh.

Khâu Lệ Mang Lăng bên cạnh nghe xong lời nói của của nàng thì thất thần trong phút chốc, nàng chính là một nữ tử nhu nhược nhưng khi nhìn vào một sự việc không có chút hi vọng gì trước mắt lại có được một sự tin tưởng tràn đầy như vậy? Ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Vân Chi, vì sao hắn ngay cả một phần của nữ tử này cũng không bằng được.

Có lẽ hắn vẫn chưa tìm được mục tiêu phía trước, có lẽ hắn còn giữ hận thù làm mục tiêu để tiếp tục sống, cả đời yên lặng ở bên cạnh bảo vệ nữ tử này, không thể nói lời nào, có lẽ cũng không có người để ý đến đi!

"Ha ha, thế này thì không thể tốt hơn rồi! Ta cũng không hi vọng ngươi là địch, hi vọng ngươi có thể phân biệt rõ ràng, chớ để người khác châm ngòi." Vân Chi cười hào sảng, tay tự nhiên vỗ vỗ lên vai nàng, nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của nàng, vừa cười vừa thu hồi móng vuốt.

Quả nhiên nàng đã thích ứng rất nhanh cuộc sống trong quân doanh, đồng tình nhìn về phía vị Công chúa với vẻ ngoài dịu dàng bình tĩnh này, tội gì mà phải ở trong quân doanh chịu tội! Tuy nhiên nàng là một người mạnh mẽ thì hắn sẽ không thành vấn đề.

Nàng nổi giận đùng đùng chạy đến chất vấn bản thân, nhất định là có người vô ý nói lỡ miệng, dùng phương pháp này để châm ngòi, thật sự nhảm chán a! Trong lòng đã biết rõ là ai, tuy nhiên nàng cũng không muốn vạch trần, chuyện xảy ra thế nào bọn ta đều biết hết tất cả nhưng lại từ nguyên nhân này mà rút cùi dưới đáy nồi thì mới đau!

Nghe Vân Chi vô tình hữu ý nhắc nhở, Hách Liên Ngọc Nhi cũng không phải kẻ ngốc, bản thân nàng cũng có cách nghĩ riêng, gật đầu nói: "Vậy thì Ngọc Nhi đi về trước, vừa rồi đang làm dở bàn ăn cáo biệt mọi người, một lúc nữa còn muốn mời Vương gia và Vương phi nể mặt dùng chung."

"Nhất định nhất định!" Không ngờ lại buồn bán lời như vậy, quả nhiên Công chúa người ta lòng dạ thật là rộng lớn!

Nhìn dáng vẻ vui mừng của Vân Chi, Khâu Lệ Mang Lăng bỏ lại một cái nhìn khinh bỉ rồi tiêu sái đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Q.2 - Chương 31: Lại xông vào quân doanh, trong ứng ngoài hợp

"Ngươi muốn thế nào?" Rõ ràng là không có khả năng thả nàng đi, nhưng quan trọng nhất là muốn kéo dài thời gian với hắn, cánh tay sau người di

chuyển chậm chạp, chỉ cần thả được băng thiềm ra thì nàng sẽ có cơ hội thoát thân.

Khâu Lệ Thương Kinh ngồi xuống bên giường, bàn tay to chậm rãi nhẹ nhàng xoa lên dung nhan xinh đẹp mê hoặc lòng người này, lòng ngón tay có chút thô ráp cùng với những vết chai sạn chạm vào mặt Vân Chi có chút đau, cau mày, nhưng không nói chuyện, nhưng hai mắt vẫn cảnh giác nhìn chăm chăm vào nam tử như sói trước mặt này, trên mặt còn mang theo nụ cười đầy ý tứ, nàng không biết rốt cuộc nam nhân này đang muốn làm cái gì.

Cánh tay bên người vẫn đang tiếp tục nỗ lực, nhưng mà với tốc độ này thì không biết còn chờ đến khi nào, não nhanh chóng chuyển động, nàng cần nghĩ ra biện pháp nhanh hơn.

"Bốn vương đã mời ngươi hai lần, ngươi cự tuyệt hai lần, vậy thì lần này Bốn vương sẽ không hỏi lại ngươi nữa, chờ ngày mai đánh thắng trận, hoặc càn quét để hơn, giữ lấy tính mạng Mặc Kỳ Uyên, vậy thì lúc đó ngươi sẽ ngoan ngoãn về Khâu Lệ với Bốn vương, làm Ứng Vương phi của Bốn vương." Giọng nói trầm thấp của hắn mang theo nhiều chữ không rõ ràng, là giọng nói đến từ thảo nguyên, không giống với giọng nói thuần hậu trong veo của Mặc Kỳ Uyên.

Hắn còn muốn sát hại Uyên sao? Vân Chi nghe xong, trong lòng có một chút phẫn nộ và đau đớn, tuy rằng biết đương nhiên Uyên không phải là người dễ bị người khác khi dễ, nhưng lời này lại được nói ra từ miệng một nam nhân đầy nguy hiểm, trong lòng tự nhiên sinh ra cảm giác sợ hãi. Đặc biệt hiện tại bản thân không ở bên cạnh hắn, có lẽ bây giờ hắn còn đang suy nghĩ tất cả mọi cách bất chấp hậu quả để cứu bản thân mình ra cũng nên!

Không được, nhất định nàng phải nhanh chóng chạy thoát, không thể để mình trở thành gánh nặng cho Uyên! Hơn nữa, còn muốn nàng ngoan ngoãn tái giá sao? Nhìn hắn so ra còn kém hơn Uyên, loại hàng này lấy đâu ra tin tưởng nàng sẽ tái giá với hắn chứ! Ngay lập tức cảm thấy chán ghét cái loại không phải tư bản mà cứ ra vẻ lão đại như hắn, cứ như muốn tất cả mọi người đều vây quanh tên hắn vậy!

Tuy rằng trong lòng có đủ loại tức giận nhưng trên mặt không để lộ một chút biểu cảm nào.

"Muốn ta chấp nhận tái giá thì ngươi phải khiến ta tâm phục khẩu phục." Cho dù Vân Chi không thể động đậy, chỉ có thể ngơ ngác nằm ở đó, nhưng sắc mặt lạnh nhạt cùng với thần thái ung dung vô tình toát ra một khí thế khiến người khác phải mê muội.

Khâu Lệ Thương Kinh lướt qua đường cong tinh xảo trên khuôn mặt nàng, nghe xong lời nói của nàng, động tác tay có chút dừng lại, vốn dĩ muốn nhìn chăm chăm vào hai mắt chứa đầy ý cười của nàng, tay kia thì vô cùng tự nhiên vờ về mái tóc của nàng, đặt tay lên chóp mũi như đang ngửi một thứ gì đó vô cùng say mê, tóc cô gái này có một mùi có thể khiến người khác thần hồn điên đảo, trong cái túi nhỏ bên eo hắn vẫn còn giữ một nhánh tóc của nàng.

Nhìn dáng vẻ say mê đáng đánh đòn này của hắn, trần trụi mà đùa giỡn! Vân Chi cảm thấy vô cùng buồn bực, nếu không phải lúc này nàng không thể động đậy thì nhất định sẽ đá vào tiểu huyệt của hắn!

"Ngươi muốn thế nào mới tâm phục khẩu phục?" Giọng nói ni non đầy say mê, nhưng dáng vẻ không giống như sẽ trầm luân vào đó.

Người như vậy, say mê mà không trầm luân, làm bất kì chuyện gì cũng sẽ giữ lại một chút cảnh giác, đây là bản năng vương giả bẩm sinh.

"Ta muốn nhìn thấy tận mắt các ngươi một đánh một, từ trước đến nay ta chỉ nhìn vào người mạnh nhất, ai thắng ta ở với người đó! Đương nhiên, với tình hình hiện tại này của ta ngươi cũng có thể làm điều gì đó, nhưng thời gian còn nhiều, nhất định ta sẽ biến cuộc sống của ngươi thành tổ ong vô vế!" Nghe thấy hắn trả lời như vậy, Vân Chi vội vàng mở miệng nói, nàng tin tưởng rằng với một người kiêu ngạo như hắn nhất định sẽ làm theo yêu cầu của bản thân mình!

Thì ra là như vậy! Khâu Lệ Thương Kinh nở một nụ cười ngẩn ngui, yếu ớt, ngay cả khi nàng không nói thì đánh bại Mặc Kỳ Uyên cũng chính là mục đích của cuộc chiến tranh lần này của hắn. Tuy nhiên, hắn vẫn chờ mong cô gái trước mặt này sẽ lộ ra biểu cảm tâm phục khẩu phục như thế nào, liệu có giống với các cô gái trên thảo nguyên hay không, có coi hắn như một Chiến thần hay không!

Nghĩ đến một vài ngày nữa có thể chiến thắng Mặc Kỳ Uyên, biến kinh thành trong mắt Vân Chi thành ái mộ, kính ngưỡng, trong lòng hắn liền cảm thấy một sự hưng phấn không biết từ đâu đến, ý cười vào tận trong đáy mắt, thâm thúy sáng rõ.

"Này này này, còn chưa bắt đầu tỉ thí với Uyên mà ngươi đã lộ ra biểu cảm tiểu nhân đắc chí làm cái gì!" Vân Chi trợn cả hai mắt lên, hoàn toàn châm biếm, Uyên nhà nàng mà dễ đánh bại như vậy sao!

Tiểu nhân đắc chí? Tuy rằng Khâu Lệ Thương Kinh sinh ra ở thảo nguyên nhưng cũng có mười năm ở trong núi học sách, thành ngữ trung nguyên sư phụ dạy hắn cũng rất hiểu rõ, không để ý cách dùng từ của Vân Chi, ra vẻ nghiêm trang mở miệng chữa lại thành: "Hắn phải nên là đắc chí vừa lòng!"

Vân Chi bỏ lại một cái nhìn xem thường, cũng không phải là thư sinh yếu đuối mà lại muốn chơi chữ với nàng sao: "Văn hóa trung nguyên bác đại tinh thâm, một người ngoại bang như ngươi thì biết cái gì. Ta đói bụng, muốn ăn cơm!"

Khâu Lệ Thương Kinh không thêm để ý lời cự tuyệt trong lời nói của nàng, đứng dậy tự mình đi tìm đồ ăn cho nàng, hắn rất ít khi có nhẫn nại như vậy, nhưng mà hắn biết cô gái này cần phải từ từ, lần đầu tiên trong đời hắn từng bước xâm chiếm một con mồi, hy vọng kết quả sẽ không làm hắn thất vọng! Nếu không, không chiếm được thì hắn sẽ hủy diệt, hắn có gì để mà luyện tiếu đâu chứ!

Nhìn hắn thật sự đứng dậy đi lấy cơm canh, Vân Chi lại cố gắng cử động, tiếp tục nỗ lực lấy băng thiềm từ bên hông ra, cánh tay cứ nâng lên rồi lại vô lực hạ xuống chứ đừng nói là có thể di chuyển đến bên hông.

"Này! Băng thiềm! Khỏi băng! Giang hồ cấp cứu, nhanh đi ra cho ta!" Vân Chi buồn bực nhỏ giọng ra lệnh, tuy rằng biện pháp này thật ngốc nhưng

cũng đành hành động bất đắc dĩ: "Mau ra đây, giải độc xong ta cho ngươi ăn nữ điệp!"

Vốn dĩ không ôm lấy hy vọng gì trong tình huống cấp bách này nên đành mù quáng nói vài câu, đột nhiên Vân Chi cảm giác được bên hông có cái gì đó đang di chuyển chậm rãi, hai mắt vui sướng nhìn xuống, cố gắng nhìn đến bên eo mình, quả nhiên nhìn thấy cái hộp nhỏ chứa băng thiềm từ từ mở ra, sau đó băng thiềm với ánh sáng màu xanh ẩn hiện cùng thân hình béo mập đi ra, rất nhanh đã bò đến dưới cằm Vân Chi, cẩn thận nhìn có thể thấy hai con mắt của tiểu nhân vật này híp thành một đường nhìn Vân Chi, còn vui vẻ cọ cọ trên cằm nàng vài cái, không biết là có phải xác nhận lời nói vừa rồi của Vân Chi có thật hay không nhưng vẫn cố gắng lấy lòng nàng để được ăn nhiều một chút.

Vân Chi kích động, vui vẻ rồi đột nhiên lại thu hồi biểu cảm đó lại, giả bộ tức giận giáo huấn: "Ngươi cái tên tiểu gia hỏa này, ta mất nửa ngày ngươi không chịu đi ra, vừa nghe thấy có ăn là vui vẻ chạy đến! Mau giải độc cho ta, nếu không giải xong thì ta sẽ mang ngươi cho nữ điệp ăn!"

Cái đầu béo mập cúi xuống, vừa hổ thẹn lại vừa không phục nhờ giọng hừ hừ, băng thiềm cứ cúi đầu như thế di chuyển đến cổ tay nàng, rồi lật ngửa thân mình lên biến thành một đường ánh sáng chui vào trong da nàng, ngay lập tức Vân Chi cảm thấy có một luồng khí lạnh tập kích vào toàn bộ cơ thể.

Ngay sau đó băng thiềm lại hiện thân ở cổ tay bên kia, toàn thân mơ hồ có ánh sáng màu đen, không để ý thân thể mập mạp đang run rẩy bầy, rồi lại biến về màu xanh nguyên bản, ngẩng đầu cao ngạo, một chút độc áy đối với nó mà nói thì có đáng kể một chút nào.

Sau đó một lát, Vân Chi có thể cảm thấy cánh tay có thể từ từ nhúc nhích, trong lòng mừng rỡ, tay vịn vào băng thiềm rồi hôn xuống một cái: "Ai nha, tiểu băng biểu hiện tốt lắm, lát nữa ta sẽ đi tìm nữ điệp cho ngươi ăn nha!"

Ai nha nha, nụ hôn đầu tiên của ta! Băng thiềm rầu rĩ giấy dựa rồi chạy thoát khỏi tay Vân Chi, trên mặt còn xuất hiện hai khối màu đỏ đỏ, trông mất liếc nhìn Vân Chi một cái rồi một lần nữa về cái tổ của mình, nhanh chóng đóng chặt cửa lại.

Vân Chi bị vật nhỏ này chơi đùa cười to, xem ra nó ngoài trừ việc tham ăn thì cũng rất đáng yêu!

Đúng lúc này, từ cửa truyền đến tiếng bước chân, Vân Chi nhanh chóng cất kỹ cái hộp, còn bản thân thì khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, nàng muốn dùng kế bất biến ứng vạn biến.

Khâu Lệ Thương Kinh bưng một cái khay đi vào, cũng không nhận ra Vân Chi có cái gì đó không thích hợp, bưng một chén com lên tự mình bón cho Vân Chi.

Vân Chi cũng không từ chối, thoải mái ăn thìa com từ trong tay hắn, không để ý đến sự kinh ngạc chột lóc lên trong mắt hắn, đã có lao động hầu hạ miễn phí thì cần gì phải tốn sức, không vui vẻ mà hưởng thụ thì đúng là ngu xuẩn mà.

Suy cho cùng thì cũng đói bụng nên rất nhanh đã giải quyết xong một chén com, Khâu Lệ Thương Kinh cười vừa lòng, đặt bát xuống một bên: "Vân Chi, đây là lần đầu Bốn vương gặp một tù binh có thể bình tĩnh như ngươi."

"Sai, đó là vì ngươi không coi ta là tù binh để đối đãi, đương nhiên về điểm này thì ngươi cực kì thông minh!" Vân Chi được ăn uống no đủ, thoải mái nằm ở đó, cố gắng nhẫn nhịn dùng tay vuốt ve bụng thỏa mãn, tâm tình rất tốt nói.

"Này này này! Ngươi muốn làm gì?" Đột nhiên, Vân Chi tỉnh lại từ trong cảm giác thoải mái, nhìn Khâu Lệ Thương Kinh đang khom người bắt đầu mở vạt áo của mình ra, giật mình kêu to.

Động tác trên tay không ngừng, Khâu Lệ Thương Kinh thản nhiên nói: "Hầu hạ Vương phi tương lai của Bốn vương tắm rửa đi ngủ a!"

"Ngươi đừng dễ quên như thế chứ! Không phải vừa rồi đã nói là phải thắng được Uyên thì mới nói tiếp hay sao! Đừng có lộn xộn!" Trong miệng lớn tiếng giận dữ nằng, nhưng sau khi áo khoác ngoài bị cởi ra nhanh chóng, trong lòng bắt đầu có chút hoảng loạn.

"Đương nhiên Bốn vương sẽ thắng, yên tâm, chỉ là cời y phục cho ngươi mà thôi, ngươi trúng cổ nên không thể cử động, đây là lần đầu tiên Bốn vương hầu hạ người khác đó!" Dường như tâm tình của Khâu Lệ Thương Kinh đang rất tốt, đặc biệt khi nghe ra trong giọng nói của nàng có một chút sợ hãi, chính là khoái cảm khi không chế được con mồi trong tay.

Cởi cái đầu ngươi ý! Trong lòng Vân Chi thầm mắng, nếu như thật sự nàng không cử động được, nhờ đầu lau súng cướp cò thì hắn vẫn có thể gian lận nha!

A phi! Miệng không đoán, nàng không phải đang thi, nếu hiện tại nàng thừa lúc hắn chú ý đánh hấn ngắt xiù rồi bỏ chạy, nhưng khả năng chạy thoát không phải rất lớn, hơn nữa nhất định Uyên và bọn họ sẽ đến, nội ứng ngoài hợp đánh tan nơi này mới đúng là tác phong của nàng, nhưng mà hiện tại tình huống này.....A, có rồi!

"Này, đừng bảo là ta không nhắc nhở ngươi trước, làn da trên người ta đều là độc được trí mạng, lúc nữa ngươi chết rồi thì không ai có thể nhặt xác cho ngươi đâu nha." Vân Chi lập tức khôi phục về bình tĩnh, giọng nói lạnh lùng.

Quần áo đã bị tụt xuống hơn nửa, lộ ra áo lót bên trong, Khâu Lệ Thương Kinh đang nghiền ngẫm biểu cảm của Vân Chi, đáng vẻ khỏe mạnh bình tĩnh này thật sự tạo cho người ta cảm giác xúc động muốn bóc trần tất cả.

Nhìn thấy Vân Chi bắt đầu bất an, hắn cười cười, một tay nhẹ nhàng động vào cổ tay Vân Chi, thật sự muốn vì nàng mà làm vật thí nghiệm sao. Nhưng vừa cảm thấy thì mặt liền đen lại, sau đó toàn bộ khuôn mặt đều trở nên đen sì, hơn nữa còn có xu thế lan dần ra, quả nhiên là kịch độc!

Nhìn về mặt khinh thường, châm biếm của Vân Chi, bão táp trong mắt Khâu Lệ Thương Kinh tụ tập lại, một tay mạnh mẽ chế trụ lấy hàm dưới của Vân Chi, giọng nói ngoan độc: "Vậy mà ngươi lại hạ độc trên bản thân mình! Ngươi làm cái gì vậy! Muốn giữ mình trong sạch vì Mặc Kỳ Uyên sao?"

Trong lòng cô gái này rốt cuộc đang nghĩ cái gì, chẳng lẽ nàng còn có tư tưởng bất kì lúc nào cũng có thể tự sát sao! Nhưng đối với Khâu Lệ Thương Kinh hẳn thì con mồi trong tay sống chết ra sao đều phải do hắn quyết định!

"Này! Ngươi bị bệnh à, ta thích bôi độc được lên người ta thì mắc mớ gì đến ngươi!" Hàm dưới của Vân Chi bị nắm chặt sinh đau, cố gắng nói chuyện.

Người này không phải là bị bệnh chứ, sắc mặt còn thay đổi nhanh hơn cả bầu trời, nàng muốn giữ trong sạch thì đã sao, có bản lĩnh thì hẳn cứ thử động vào nàng xem! Ngay cả một chút độc trên tay kia đã đủ để chinh hấn rồi!

"Hừ, tình nguyện dùng độc để tổn thương đến bản thân chứ không chịu để Bồn vương chạm vào sao?! Vậy thì Bồn vương không cần động đây nhưng vẫn có thể cởi áo một cách đơn giản!" Đột nhiên, giống như một con sư tử bị chọc giận, hung ác xé rách áo của Vân Chi.

Mẹ nó! Hẳn quả nhiên làm thật! Tay nhanh chóng đánh vào trên người hắn, nhưng chỉ trong nháy mắt tay bị trật hướng đi!

Nhìn thấy hắn ngã xuống giường, dường như là không thể tiếp tục kiên trì mà ngất đi, nhưng hai mắt sáng như đuốc vẫn đang nhìn chằm chằm bản thân mình, Vân Chi mở miệng nói: "Ta đã nói là cho ngươi là có độc rồi mà, may mà ta còn cho ngươi một loại độc thoải mái nha!"

Tuy rằng trên người nàng không có loại độc nào thoải mái nhưng độc này cũng không thể mất mạng, nó chỉ khiến xương cốt toàn thân khó chịu mà thôi.

Khâu Lệ Thương Kinh tức giận ngã xuống mặt đất, gân cốt toàn thân như bị đập nát vậy, có thể nghe thấy tiếng răng rắc đáng sợ đó, mà trái tim ở ngực cũng như bị lửa nóng thiêu đốt. Chịu đựng đau đớn, hắn đứng dậy một cách khó khăn, tức giận trừng mắt Vân Chi một cái, nhưng lại không mở miệng yêu cầu thuốc giải, cứ nghiêng ngả đi ra ngoài.

Không ngờ là hắn còn có thể đứng lên, Vân Chi ngạc nhiên vô cùng, tuy nhiên thế cũng tốt, hiện tại hành động của nàng không có ai để ý, sửa sang lại quần áo rồi xoay người đi xuống giường, trước tiên tra xét chủ trường này một lần, còn cái lão yêu bà Khâu Lệ Đại Cơ cũng nhất định phải giết!

Lúc chạng vạng tối, đoàn người Mặc Kỳ Uyên cũng âm thầm vượt qua sông chuẩn bị vào thăm dò doanh trại quân địch.

Quả nhiên Lạc Băng Tuyết tinh thông trận pháp ngũ hành, lần trước sau khi bị bọn họ đột nhập thành công quân doanh Khâu Lệ thì lần này quảng đường ngăn ngại đến quân doanh lại càng rắc rối phức tạp hơn, còn Lạc Băng Tuyết quan sát phá giải thì không khỏi giật mình, nghĩ rằng nếu trong quân Mặc Kỳ mà không có người tinh thông nhiều chuyện trận thì những trận pháp này quả là rất khó khăn.

Mấy người nhanh chóng tiến gần đến quân doanh, trước khi đi họ đã thương lượng cụ thể, khi đến cửa quân doanh địch thì chia nhau ra hành động. Mặc Kỳ Uyên và Công Ngọc Viêm Bản đi vào bên trong cứu Vân Chi, còn Mang Lăng đi tìm Khâu Lệ Thương Kinh đàm phán, làm thế là để kéo dài thời gian.

Ẩn mình ở một nơi bí mật nào đó, mấy người chuẩn bị xong ngay lập tức lao về phương hướng đã được xác định trước.

Nhưng mà còn chưa kịp xuất phát thì đã bị Lạc Băng Tuyết nhỏ giọng ngăn cản: "Đừng nóng vội! Chúng ta lại bước vào một mê trận, trận pháp này huyền diệu hơn những cái vừa rồi rất nhiều, Tuyết nhi cần một chút thời gian."

"Khâu Lệ Thương Kinh này cũng quá cẩn thận rồi đi, ba bước là một trận pháp, hai bước một trò ảo thuật, chẳng trách mà trên đường đi ngay cả một con chuột cũng không có!" Công Ngọc Viêm Bản oán giận nói, may mắn có mang theo người biết phá trận nếu không thì đến ngày mai họ cũng chưa chắc lại gần được quân doanh!

Tuy rằng Mặc Kỳ Uyên vẫn bình tĩnh như mọi khi nhưng cũng không khó để nhận ra chút vội vàng trong mắt hắn, nhìn Lạc Băng Tuyết gật đầu, tỏ vẻ cố vũ.

Đi đến vị trí trung tâm của trận pháp, Lạc Băng Tuyết nhặt một nhánh cây lên rồi vẽ trên mặt đất một cái pháp thảo, sau đó tung một hòn đá nhỏ ra thăm dò, trong mắt hiện lên chút phức tạp, trong miệng lầm nhảm một khẩu quyết khó hiểu, một loại ngôn ngữ khiến người ta không thể hiểu nổi.

Từ nhỏ nàng đã học trận pháp ngũ hành từ phụ thân, cũng có thể nói là kế thừa được hoàn toàn phần tri thức này của phụ thân, thật ra nàng cũng thích mấy cái thần bí như thế này, phụ thân nói học giỏi cái này một ngày nào đó có thể giúp đỡ Uyên trên chiến trường, nàng liền cố gắng học thật chăm chỉ, hiện tại xem ra quả nhiên có tác dụng không nhỏ.

Lạc Băng Tuyết vừa nghiên cứu, vừa âm thầm tính kế, thật ra đối với nàng mà nói thì trận pháp này không cần nhiều thời gian như vậy nhưng muốn nhìn thấu toàn bộ sự ảo diệu bên trong nó thì sử dụng quãng thời gian này hoàn toàn không ngắn chút nào.

Cục đá trong tay liên tục lặp lại các thí nghiệm, ánh sáng trong mắt nàng càng sáng hơn, trong lòng tính toán, đôi môi khẽ mở ra: "Tọa Bắc âm cách.....Ngũ Hành Tương Khắc, Quy Nhất. . . . . Nam hợp thủy thông sinh, là trận hấn. . . Đông liên Âm Sơn quý phù, vì tử môn. . . . ."

Sau khi Lạc Băng Tuyết cân nhắc xong, đột nhiên nhánh cây trong tay vọt về phía đông, quay đầu lại nói: "Uyên, đây là đường ra, chúng ta đi thôi!"

Tuy rằng nàng đã phá giải xong đường tử nhưng chỉ là trận phía đông, nàng dám khẳng định nhất định Uyên sẽ lựa chọn đi về phía nam, bởi vì bằng mưu lược của hắn nhất định sẽ cho rằng đường sinh mới là đường an toàn nhất, không có khả năng đoạt mạng người, mà nàng cũng cho rằng như vậy.

Vừa nghe thấy giọng nói, Mặc Kỳ Uyên đã nhanh chóng đứng dậy muốn đi cứu người luôn, nhưng mà nghĩ đến cái gì lại quay đầu nói: "Tuyệt nhi, hiện tại người quay lại đường cũ mà trở về, con đường phía trước có nhiều nguy hiểm, chúng ta có thể tự đi được!"

"Không được, phía trước vẫn còn mê trận, nếu không để ta đi theo Khâu Lệ công tử là được, tuy rằng võ công Tuyệt nhi quá yếu nhưng kinh công vẫn có thể sử dụng, sẽ không trở thành gánh nặng cho mọi người, ta cũng muốn đi cứu tỷ tỷ nhanh một chút." Vừa nói hốc mắt vừa xuất hiện một vài giọt nước mắt.

Đương nhiên là nàng muốn đi, nếu không thì làm sao giúp được hảo tỷ tỷ Thiên Đại Vân Chi kia, còn cần nàng hỗ trợ một chút!

Thôi, đi theo Khâu Lệ Mang Lăng trao đổi, hẳn sẽ không làm sao, vậy thì cứ thuận theo ý nàng đi, Mặc Kỳ Uyên không nói gì nữa, để lại một câu cẩn thận rồi kíp Công Ngọc đi về phía Nam. Ánh sáng trong mắt Lạc Băng Tuyết chợt lóe lên, quả nhiên nàng vẫn hiểu rõ Uyên, nàng muốn Uyên không tìm thấy được Thiên Đại Vân Chi, để cho nàng ta tự sinh tự diệt!

Sau khi Khâu Lệ Thương Kinh trúng độc thì cố gắng đi một hơi đến chủ trường, gọi quân y đến giải độc, nhưng lại nghe hắn nói là loại độc này hắn chưa từng biết, không thể giải được, tuy nhiên cũng không phải là thuốc độc chết người, chỉ là phải chịu chút khổ cực mà thôi.

Đương nhiên hắn không muốn cúi đầu xin thuốc giải từ Vân Chi, sau khi ăn xong đan dược giải độc, khí độc được áp chế một chút, Khâu Lệ Thương Kinh đen mặt ngồi trên vị trí, nghĩ đến nữ nhân đáng giận kia, thế nào mà lại không biết cất nhắc như vậy hả!

Đột nhiên, ngoài cửa có tiểu binh lính chạy vào, quỳ xuống bẩm báo: "Vương gia, đột nhiên phía ngoài quân doanh có hai người xông vào, bảo là muốn gặp Vương gia giao dịch."

"Một đám phế vật! Chuẩn bị nhiều huyền trận như vậy mà người ta vẫn có thể xông vào!" Tâm tình Khâu Lệ Thương Kinh vốn dĩ không tốt, nay lại nghe thấy có người xông vào, nhất định là người của Mặc Kỳ Uyên, lại càng thêm tức giận, áp chế lửa giận, dừng lại một chút rồi lạnh lùng nói: "Đề hai người đó đi vào!"

Tiểu binh hốt ha hốt hoảng chạy đi, rất nhanh chóng đưa Khâu Lệ Mang Lăng và Lạc Băng Tuyết đi vào.

Nhìn thấy hai người đến là Khâu Lệ Mang Lăng và một nữ tử không biết tên, Khâu Lệ Thương Kinh vô cùng nghi ngờ, vì sao Mặc Kỳ Uyên không đến mà người mò đến lại là chất tử này, hẳn muốn giao dịch chuyện gì!

"Vương diệt, đêm khuya đến bái kiến Vương thúc là có chuyện gì vậy!" Khi nói Khâu Lệ Thương Kinh lại khôi phục ngữ điệu cùng với câu chữ đầy nguy hiểm, mà người nhìn qua cũng không có gì khác thường, ở trước mặt đối thủ điều quan trọng nhất là không được để lộ ra điểm yếu của bản thân!

Nghe thấy giọng điệu khiêu khích của hắn, Khâu Lệ Mang Lăng lạnh lùng hừ khê, tự nhiên tìm một vị trí ngồi xuống, có chút không cam lòng mở miệng: "Không phải người luôn muốn có được bảo vật Kim Lũ Y của bộ tộc Kim thị sao, ta có thể đưa cho người nhưng muốn người thả Vân Chi ra!"

"Nga? Không ngờ người có thể vì nàng mà đem Kim Lũ Y mà bộ tộc Kim thị đang liều chết bảo vệ ra đưa cho Bôn vương!" Khâu Lệ Thương Kinh hơi ngạc nhiên, không ngờ là hắn luôn liều mạng bảo vệ cái đó mà lúc này lại chỉ vì một nữ nhân mà sẵn sàng mang ra trao đổi.

Khê thờ dài một cái, ý tứ trong mắt Khâu Lệ Thương Kinh không rõ ràng, giọng nói lười nhác khiến người ta không thể đoán được trong lòng hắn đang nghĩ cái gì: "Nhưng mà làm sao bây giờ? Bôn vương lại vô cùng luyện tiết thả Vân Chi ra, nữ nhân có hương vị như thế, đây là lần đầu tiên Bôn vương có thể gặp được!"

Có hương vị? Hừ, làm sao mà có thể không có chứ, vừa rồi còn bị nàng bôi đen một phen!

"Người có ý gì, rốt cuộc người đã làm gì Vân Chi?" Nghe thấy hắn một câu đầy ý nghĩa như vậy, Khâu Lệ Mang Lăng không thể tiếp tục bình tĩnh được nữa, mạnh mẽ đứng dậy tiến lên chất vấn.

Nhìn ánh mắt của Khâu Lệ Mang Lăng, Khâu Lệ Thương Kinh cười to vài tiếng: "Vương diệt, người làm gì mà nóng vội như vậy, chẳng lẽ người cũng thích cô gái này hay sao? Không ngờ là có lúc chú cháu chúng ta lại có cùng ý kiến như vậy!"

Lạc Băng Tuyết đứng yên lặng một bên nghe được ý tứ trong lời nói của Khâu Lệ Thương Kinh, hẳn là hắn sẽ không dễ dàng thả người rồi. Hừ, như vậy mới hợp ý nàng, trong lòng cười lạnh lùng, chuẩn bị tiến lên cho thêm dầu vào lửa đang cháy.

"Ứng Vương Khâu Lệ, tốt nhất người mau thả tỷ tỷ ra, trong lòng tỷ tỷ cũng chỉ có một mình sư huynh, người cứ chiếm đoạt như vậy cũng sẽ không thể có được trái tim tỷ tỷ!" Lạc Băng Tuyết vừa mềm mại vừa lạnh lùng nói. Hơn nữa cũng biết nói như vậy chỉ càng chọc giận Khâu Lệ Thương Kinh hơn mà thôi.

Tự xưng là kẻ vương giả, đương nhiên sẽ không cam tâm để người khác nói chuyện mình làm là hèn mọn, còn nói là sẽ thất bại. Ngay lập tức sắc mặt Khâu Lệ Thương Kinh có phần đen hơn, cảm giác được luồng khí độc trong cơ thể mình cũng bắt đầu có chút dao động.

"Cô gái này, Bôn vương đã định rồi! Trong lòng nàng có ai thì đã sao, chỉ cần người còn đó thì trái tim có thể lấy đi bất kì lúc nào!"

Khâu Lệ Mang Lăng cố gắng áp chế cảm xúc muốn tiến lên đâm vào trái tim hắn một kiếm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tốt nhất người mau thả Vân Chi ra, nếu không người vĩnh viễn đừng mong có được Kim Lũ Y! Người cũng biết, hiện tại người có khả năng tìm được Kim Lũ Y chỉ có mình ta!"

Hắn biết Khâu Lệ Thương Kinh sát hại mẫu hậu vì mẹ là người của bộ tộc Kim thị, hẳn chính là phát rồ vì Kim Lũ Y, nhưng hiện tại đây là lợi thế tốt nhất



có thể cứu được Vân Chi, cho nên dù trên người hắn còn mang theo sứ mệnh trọng yếu nhưng hắn vẫn muốn cứu Vân Chi hơn.

"Nga? Như vậy cũng chưa hẳn đi!" Khâu Lệ Thương Kinh cười một cách quý dị liếc nhìn hắn một cái, ngay lập tức trong lòng Mang Lăng cảm thấy bất an.

"Bỏn vương đã sai người đến trạch viện của Kim gia thu dọn sạch sẽ, cuối cùng cũng không phụ sự khổ tâm của Bỏn vương, phía trước quả nhiên vẫn còn tộc trưởng tiền nhiệm của Kim thị, người nói xem, lão tộc trưởng hơn trăm tuổi có thể chịu được mấy hình phạt hay không!" Khâu Lệ Thương Kinh cười quý quái, nâng tay lên rồi vỗ nhẹ một cái.

Có thể nhìn ra ở trong mắt Mang Lăng hận hắn đến tận xương tận tủy, ngay lập tức có người nâng một cốc gỗ hình chữ thập đi ra, người trên cốc gỗ rõ ràng là một người có vẻ đã già, toàn thân như không có sức sống, tóc bạc rũ xuống toán loạn, không phân biệt rõ là sống hay chết.

Trong mắt Khâu Lệ Mang Lăng là sự khát máu, xiết chặt lấy nắm tay giống như muốn bóp nát toàn bộ xương cốt.

"Khâu Lệ Thương Kinh, rốt cuộc ngươi muốn thế nào?" Mỗi một chữ đều được rút từ kẽ răng ra, giống như muốn Khâu Lệ Thương Kinh bị hủy diệt bởi ngàn cân hỏa ngục.

Người bị buộc trên cốc gỗ chính ông ngoại của hắn, từ sau khi truyền giao lại chức vị tộc trưởng rồi đi du lịch hàng năm trời bên ngoài, không ngờ là vẫn bị tên tiểu nhân Khâu Lệ Thương Kinh này bắt được! Người Kim gia gần như toàn bộ đều bị họ giết sạch, hiện nay thậm chí ngay cả một ông già mà cũng không chịu buông tha!

"Bỏn vương muốn làm gì, muốn cái gì, hắn không phải Vương diệt luôn hiểu rất rõ sao?" Khâu Lệ Thương Kinh tự nhiên đá quả bóng lại phía Mang Lăng, rồi sau đó thân nhiên đùa nghịch quân cờ bên cạnh, giống như trong tay hắn đang nắm giữ được mọi quân cờ, không chế được từng sinh mệnh thì trong lòng mới có được sự vui vẻ.

"Bỏn vương cho người thời gian một nén nhang, từ từ nghĩ xem Bỏn vương muốn cái gì."

Nhất thời cục diện bị đình trệ, Khâu Lệ Thương Kinh cũng không thúc giục, đầu ngón tay kẹp lấy quân cờ màu trắng, bắt đầu một ván cờ chiến với chính bản thân mình.

Đúng lúc này, Mặc Kỳ Uyên và Công Ngọc Viêm Bân cũng đang đi về hướng Nam, cứ đi như vậy hết hai nén nhang thì đột nhiên Mặc Kỳ Uyên dừng động tác, đứng lại nhú mày.

"Làm sao vậy? Chúng ta cần tranh thủ thời gian, nhờ đâu Mang Lăng không cảm cự được thì làm sao bây giờ?" Công Ngọc dừng lại, nghi ngờ nhìn về phía Mặc Kỳ Uyên.

"Người không cảm thấy chỗ này có chút không thích hợp sao? Nơi chúng ta đi ngang qua chẳng những không có huyền trận hơn nữa thủ vệ cũng rất thưa thớt." Đột nhiên giọng nói Mặc Kỳ Uyên trở nên lạnh lùng: "Nếu ta đoán không sai thì Vân Chi không thể bị nhốt ở đây, chúng ta đi về bên kia!"

Nói xong cũng không để ý Công Ngọc, lập tức thay đổi phương hướng, trong lòng lại nảy sinh nghi ngờ, chẳng lẽ Khâu Lệ Thương Kinh làm ra nhiều mê trận đến mức bản thân bị mê hoặc rồi sao?

Công Ngọc Viêm Bân không nói gì lắc đầu, người này nói thế nào thì chính là thế đó nha!

Sau đó rất nhanh hai người giống như đã tìm được mục tiêu, bởi vì cái doanh trướng kế tiếp có lính canh phòng nghiêm ngặt, lúc này mới nhìn ra đây là nơi quan trọng trong quân đội cần được canh phòng cẩn thận, hai người tìm theo cảm giác, dời bước đến nơi được canh phòng cẩn mật nhất.

Trong bóng đêm, bóng dáng hai người nhẹ nhàng lướt qua màn đêm, chú ý đến một tỷ nữ xuất hiện phía trước một cái doanh trướng, ngay lập tức hiểu ra đó là doanh trướng của Khâu Lệ Đại Cơ, còn Vân Chi thì rất có khả năng là đang ở bên trong, ngay cả không ở đó thì mục đích phía trước của bọn họ cũng là phải giết Khâu Lệ Đại Cơ, hủy đi quân đoàn tử thi của nàng!

Nhanh chóng ẩn thân vào mặt sườn sau của doanh trướng, hai người nương theo ánh nến có thể nhìn thấy bên trong chỉ có một mình Khâu Lệ Đại Cơ.

Đột nhiên Mặc Kỳ Uyên cảm giác được có người đang đến gần, lập tức nghiêng người về phía sau, trong bóng đêm tiếp được những chiêu thức của người đó, vốn dĩ cũng không phải những chiêu thức dứt khoát nhưng lại bị đối phương thoải mái đánh trả được, trong lòng không khỏi giật mình.

Hơn nữa trong tình huống này không thể nhìn thấy rõ khuôn mặt đối phương, đột nhiên hắn ngửi thấy một mùi hương quen thuộc. Mặc Kỳ Uyên nhanh chóng thu hồi chiêu thức rồi vội vàng nói:

"Chỉ nhi! Là nàng sao? Nàng không sao chứ?"

"Uyên? Ta biết là người sẽ đến mà, ta không sao!" Vân Chi cũng chỉ vừa chạy đến, thật vất vả mới tìm được doanh trướng của lão yêu bà này, rồi đánh ngất tỷ nữ đưa trà rồi đổi y phục đi ra thì lại đụng phải người, không ngờ lại là Uyên và Công Ngọc, trong lòng không khỏi mừng rỡ!

"Ai? Vân Chi người bảo không sao mà thế nào lại trở thành tỷ nữ rồi hả?" Công Ngọc Viêm Bân kinh ngạc bước lên hỏi, trong lòng không hỏi ảo não, xem như bọn họ đi một chuyến không công.

"Đã biết là Vân Chi có thừa khả năng để trốn thoát, người xem, một chuyến đi không nha!"

"Đi vô ích cái đầu nguoi ỷ! Hiện tại ta đang chuẩn bị giết lão yêu bà Khâu Lệ Đại Cơ kia, nếu nguoi không dám đi thì về sớm một chút trông nhà trông cửa đi!" Vân Chi bắt mắ trách mắ Công Ngọc, nhưng trong lòng lại đang thầm cao hứng vì mình và Uyên tâm ý tương thông.

Giờ này mà trở về thì đúng là không đánh mà lui, hơn nữa nếu hấn mà là người gặp trận mà bỏ chạy thì chắc chắn Vân Chi sẽ càng nhân cơ hội này mà chê cười hấn rồi: "Hắc hắc, Vân Chi, ta nói đùa thôi, đương nhiên ta đoán được chắc chắn nguoi sẽ trốn được, nên tự nhiên muốn giúp nguoi một tay, một nơi náo nhiệt như thế này đâu thể thiếu Công Ngọc ta được!"

Nhìn thấy Vân Chi không làm sao, Mặc Kỳ Uyên cũng yên tâm hơn, nghe thấy hai người đấu võ mồm cũng khiến tâm tình trở nên thoải mái hơn cười cười, nhìn trang phục tỷ nữ của Vân Chi đã đoán ngay được nàng muốn làm cái gì, mở miệng nói: "Có cần chúng ta giúp gì hay không?"

"Ta đi vào trong cho nàng uống thứ này vào trước, các nguoi để ý tình huống mà đi vào." Vân Chi bình tĩnh nói.

Xoay nguoi đặt tổ yến đã được chuẩn bị tốt lên rồi bung vào, ánh mắt hai nguoi tập trung về phía doanh trướng.

Lúc này phía trước Vân Chi Khâu Lệ Đại Cơ vẫn đang duy trì động tác, chậm rãi uống trà từ từ suy xét vấn đề. Nếu nàng muốn có thêm công lực của Cửu Lễ thì nhất định phải đưa xú nha đầu Vân Chi kia cho hấn, hiện tại bất cứ lúc nào nàng cũng có thể đưa nha đầu kia đi nhưng mà còn chưa tra tấn được Mặc Kỳ Uyên thì trong lòng nàng vẫn chưa thể thoải mái!

Nàng không có lúc nào là không muốn róc xương lóc thịt Mặc Kỳ Uyên, khiến hấn hồn bay phách tán không còn khả năng về trời nữa! Nhưng nàng đã chậm một bước, Mặc Kỳ Uyên lại trở thành chủ nhân của chim Phượng, cắt đứt một nguồn năng lượng vô hạn, cho nên nàng không thể để họ có cơ hội trở nên mạnh hơn, nhất định trên chiến trường phải hủy diệt bọn họ một cách triệt để.

Nghe thấy có người bước vào, bỗng chốc nàng trở nên cảnh giác hơn, chỉ thấy Vân Chi cúi đầu thông thả đi vào, bụng khay tổ yến lên đặt trước mặt Khâu Lệ Đại Cơ, sau đó kính cẩn đứng sang một bên, chờ chủ nhân ăn xong rồi dọn dẹp.

Sau khi Khâu Lệ Đại Cơ có chút bàng hoàng xong liền nhanh chóng bình tĩnh lại, còn ánh mắt thì mơ hồ tập trung trên chân của tỷ nữ, ánh sáng lóe lên trong mắt, nhưng vẫn giả bộ tự nhiên không biết gì, bên cạnh đó còn bình tĩnh dùng thìa khuấy bát cháo tổ yến, rồi sau đó bung lên ăn một ngụm dưới cặp mắt chờ mong của người nào đó.

Cuối cùng nàng cũng nuốt vào, Vân Chi mừng rỡ, âm thầm hừ lạnh nói: dám hạ cổ nguoi với bản cô nương! Ta cho nguoi biết thế nào gọi là hạ cổ, cho nguoi biết cảm giác muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong!

Chờ nàng ăn xong hơn nửa bát, Vân Chi nghĩ thời cơ đã đến, tay vừa lật thì một đoàn kiếm tinh xảo dùng tốc độ sét đánh đâm về phía trước.

Nhưng hoàn toàn ngoài ý muốn, Khâu Lệ Đại Cơ vốn dĩ đang ngồi ở đó đột nhiên di chuyển, trong chớp mắt đã đi đến bên nguoi Vân Chi bóp chặt lấy cổ tay nàng, tốc độ đó mắt nguoi căn bản không thể nhìn ra được! "Hừ, một loại độc nho nhỏ mà cũng dám khoe khoang trước mặt bản cung sao!" Khâu Lệ Đại Cơ khinh thường nói, chỗ công lực nàng lấy được từ Cửu Lễ tuy rằng không bằng công lực của nàng kiếp trước nhưng cũng biến nàng thành nguoi bách độc bất xâm, ngăn cản được vạn loại vũ khí!

Vân Chi hoảng hốt, đây là loại tốc độ gì! Nàng hoàn toàn không nhìn thấy gì, hơn nữa nàng ta không phải đã trúng thực cổ của nàng sao? Vậy sao lại không có việc gì! Đúng rồi, nàng hấn không nên dùng ánh mắt của con nguoi nhìn nàng ta, đại chiến với từ thì hôm nay cũng đã biểu hiện được rõ ràng nàng không phải là người đang hoảng rồi!

"Khâu Lệ Đại Cơ, ngày chết của nguoi đến rồi!" Vân Chi lớn tiếng nói, chính là muốn báo cho hai nguoi bên ngoài còn tay thì như rần không xương nhanh chóng rút ra rồi quay nguoi một lần nữa đâm về phía nàng ta.

Mặc Kỳ Uyên và Công Ngọc nghe thấy tiếng đánh nhau cũng nhanh chóng phi thân tiến vào, cùng với Vân Chi vây lấy Khâu Lệ Đại Cơ: "Ha ha, bản cung đang nghĩ tới nguoi mà quả nhiên Mặc Kỳ Uyên nguoi đến đây thật!" Khâu Lệ Đại Cơ cười to vài tiếng, sáng khoái giống như hoàn thành được tâm nguyện của cuộc đời, nhìn thế vây công của ba nguoi: "Nếu đã đến đây thì bản cung sẽ khiến cho nguoi có đi mà không có về!"

Bốn nguoi ở trong trướng lượn vòng đấu đi đấu lại, nhóm binh lính đứng ở ngoài trướng sợ hãi căn bản không nhìn rõ một cái gì, cả đám đứng sững sờ ở đó, cũng không biết nên vào hỗ trợ hay là nên đi bẩm báo cho Vương gia bọn họ.

Rất nhanh sau đó, ba nguoi cảm giác được lực bắt tông tâm, bọn họ phát hiện khả năng của Khâu Lệ Đại Cơ đã vượt qua khả năng của con nguoi, đáng sợ quý dị giống như khi nàng biến thành một đám khói đen rồi biến mất trên chiến trường ngày hôm nay, nàng đặc ý xuyên qua thế vây công của ba nguoi, giống như một làn khói đen đao chém không dính, kiếm đâm không ảnh hưởng, chưởng đánh đến cũng không vấn đề gì, căn bản không giống như đánh nhau cùng với một con nguoi!

"Ha ha ha ha ha ha! Chỉ bằng các nguoi mà hiện tại muốn đối phó với bản cung sao! Hừ, bản cung sẽ khiến cho các nguoi ngay cả cơ hội đi đến Địa phủ đầu thai cũng không có!" Một chữ cuối cùng đi kèm theo một luồng khí thô bạo đánh vào giữa ba nguoi, kiếm khí chân khí xoay vòng khiến đồ vật trong doanh trướng đều bị phá hủy, còn lều trại thì lung lay sắp đổ giống như sắp không thể chịu đựng được sự tàn bạo đang bành trướng bên trong.

Ngay lập tức, Công Ngọc Viêm Bân là nguoi đầu tiên không thể tiếp tục chống đỡ được trận thế đó, bị đánh bay ra ngoài, phun ra một ngụm máu lớn.

Tuy rằng Vân Chi và Mặc Kỳ Uyên còn cố chống chọi được nhưng cũng không biết bọn họ còn có thể chống trả được khí thế bức nguoi của yêu nữ này trong bao lâu. Mặc Kỳ Uyên dứt ra một hơi trong lúc đánh nhau quay ra nói với Công Ngọc: "Công Ngọc, nguoi đi trước đi, bảo toàn quân đội lệnh, chờ chúng ta!"

Công Ngọc hiểu ý hân, quân đội đã an bày xong lúc này cần người đi hồi âm báo cáo tình huống, nếu không quân Mặc Kỳ mà tấn công trong hoàn cảnh này thì chỉ có nước bị tiêu diệt toàn quân mà thôi. Vỗ vỗ ngực, không nói thêm một câu vô nghĩa, Công Ngọc Viêm Bản quay đầu đi.

"Còn muốn chạy sao? Không dễ dàng như vậy đâu!" Khâu Lệ Đại Cơ cũng không muốn để một người nào chạy thoát, hừ lạnh một tiếng, không giằng co cùng hai người này nữa, dùng một chiêu mạnh mẽ đánh lui hai người rồi nhanh chóng đuổi theo Công Ngọc Viêm Bản, điểm lấy huyết đạo của hân.

Mặc Kỳ Uyên và Vân Chi kinh hãi nhìn nhau, bọn họ có thể nhận ra tình huống từ trong mắt đối phương, yêu nữ này sao có thể trở nên lợi hại trong thời gian ngắn như vậy được chứ, một chiêu như vậy đã khiến tâm mạch của cả hai người bị tổn thương mạnh, nếu tiếp tục tấn công chỉ sợ chỉ còn con đường chết mà thôi!

Khâu Lệ Đại Cơ vừa lòng nhìn một vòng kiệt tác xung quanh của bản thân, khuôn mặt vốn dĩ điềm đạm lờ lợt giờ càng thêm vui vẻ hân hoan, càng mê hoặc lòng người, nhưng cũng càng gây ra cho người khác cảm giác sợ hãi âm u, giống như một loại cảm dỗ từ địa ngục, chỉ cần hơi vớ bị hấp dẫn vào đó thì sẽ vĩnh viễn không thể siêu sinh!

Không để ý Công Ngọc Viêm Bản bị đứng yên ngoài cửa, Khâu Lệ Đại Cơ chậm rãi đi về hướng Mặc Kỳ Uyên, thấy hân cố gắng chống người đứng lên, cười lạnh châm chọc, cho dù xương cốt hân có cứng rắn đến đâu thì tối hôm nay, hân cũ kiếp trước nàng muốn tính toán rõ ràng với hân.

"Mặc Kỳ Uyên, cuối cùng ngươi cũng rơi vào tay bản cung, kiếp trước ta không có khả năng là đối thủ của ngươi nhưng hiện tại ngươi so với con kiến trong tay bản cung cũng không bằng!" Khâu Lệ Đại Cơ túm chặt lấy cổ áo hân, đôi môi đỏ sẫm phun ra những lời cay độc, nói xong một tay dơ lên, ngay lập tức trên đầu ngón tay xuất hiện những móng tay lợi hại, hung hăng vạch xuống ngực Mặc Kỳ Uyên giống như muốn xé tan lục phủ ngũ tạng của hân!

Mặc Kỳ Uyên đau đớn kêu lên một tiếng, trên trán đã xuất hiện một tầng mồ hôi nhưng vẫn cố gắng kiên trì không ngã xuống, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào yêu nữ đối diện, dùng ánh mắt tàn nhẫn giống như muốn xé toạc nàng ra: "Khâu Lệ Đại Cơ, ngươi ở Mặc Kỳ ta làm chuyện ác trong nhiều năm qua, hại người thân Bồn vương chết thảm ốm đau, kiếp trước ngươi và Bồn vương có ân oán gì chứ!"

Theo ý hân thì lão yêu bà này chính là người điên, không biết mục đích của nàng là gì, càng không thể nghe hiểu ngôn ngữ điên rồ của nàng: "Ha ha ha ha, đó là trừng phạt thích đáng cho bọn họ! Muốn trách thì phải trách bọn họ đã gặp phải một người như ngươi, trở thành người thân bằng hữu của Mặc Kỳ Uyên ngươi, bản cung cũng chỉ muốn cho bọn họ đau khổ sớm hơn một chút mà thôi!"

Lúc này khuôn mặt của Khâu Lệ Đại Cơ trở nên vô cùng dữ tợn, cho dù dung nhan có xinh đẹp đến đâu thì giờ phút này khuôn mặt đó cũng trở nên cực kỳ vặn vẹo. Vừa nói chuyện, vừa vung liên tiếp chiêu phong về phía Mặc Kỳ Uyên, khiến hân không bao giờ có thể đứng thẳng dậy được nữa, ngã sấp xuống.

Không tiếp tục nhìn đau được, một ngụm máu lớn được phun ra, bắn lên trên mặt đất, áo bào màu đen của hân cũng dính máu tươi nhưng không thể nhìn rõ được, trong lòng hân biết hiện tại tình trạng thân thể mình vô cùng xấu, nhưng lão yêu bà này nhất định sẽ không chịu bỏ qua cho hân.

"Uyên! Ngươi như thế nào rồi!" Vân Chi ngã xuống một bên vừa sợ hãi vừa đau lòng nhưng không có khí lực đứng dậy đến giúp Uyên, thậm chí không thể vì hân mà can lại chiêu thức của lão yêu bà kia, chỉ có thể lớn tiếng chửi rủa: "Ngươi là một lão yêu bà ghê tởm! Ngươi, khụ khụ, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

"Đau lòng rồi hả? Ha ha ha, như vậy mà đã đau lòng thì tiếp theo ngươi sẽ còn cảm thấy thế nào đây!" Khâu Lệ Đại Cơ cười một nụ cười xinh đẹp nhưng chứa đầy thù hận, ngay cả ánh mắt cũng biến thành màu đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Q.2 - Chương 32: Mạng treo lơ lửng, tình hình đại biến

"Đau lòng rồi hả? Ha ha ha, như vậy mà đã đau lòng thì tiếp theo ngươi sẽ còn cảm thấy thế nào đây!" Khâu Lệ Đại Cơ cười một nụ cười xinh đẹp nhưng chứa đầy thù hận, ngay cả ánh mắt cũng biến thành màu đỏ.

Nụ cười xinh đẹp trước mắt Mặc Kỳ Uyên đột nhiên trở nên tàn nhẫn, đáng sợ hung ác giống như muốn cắn nuốt Mặc Kỳ Uyên đã ngã trên mặt đất. Ngón tay với những chiếc móng sắc nhọn mạnh mẽ cắm chặt vào vị trí trái tim phía ngực phải Mặc Kỳ Uyên, bởi vì tốc độ quá nhanh nên không có một chút máu nào chảy ra.

Không thể tiếp tục nhìn đau thêm nữa, Mặc Kỳ Uyên hét lên một tiếng rồi ngã xuống, móng tay cắm trước ngực vẫn không di chuyển một chút nào, như một loại vũ khí sắc nhọn tàn phá da thịt hân, hơn nữa khoảng cách lại cực kỳ chính xác, còn lệch một chút so với trái tim, nàng còn muốn từ từ hành hạ nên sẽ để hân không chết nhanh như vậy được.

"Uyên!" Vân Chi nhìn từ đầu đến cuối một màn này, trái tim như rơi vào hầm băng, toàn thân trở nên đông cứng vô cùng đau đớn, ngay sau đó mới phản ứng kịp, muốn đứng lên, nàng muốn giết lão yêu bà này! Nàng muốn nàng phải nhận sự đau đớn gấp vạn lần Uyên!

Không để ý thân thể bị thương nặng, ngay cả chân cũng không thể đứng vững, Vân Chi lao đảo ngã xuống mặt đất, cách Mặc Kỳ Uyên chỉ một đoạn ngắn.

"Lão yêu bà! Ta nhất định sẽ khiến cho ngươi phải chết trong tay ta!" Vân Chi dùng tay chống đỡ thân thể trên mặt đất, dùng toàn bộ sức lực toàn thân mới có thể xuất ra toàn bộ hận ý!

Thật vừa lòng nhìn thần sắc thống khổ của hai người như vậy, Khâu Lệ Đại Cơ kiêu ngạo cười to thành tiếng: "Ha ha ha! Phải không? Ngươi cho là Bản cung sẽ cho các ngươi cơ hội đó sao? Hả?"

Một chữ cuối cùng vừa xuất ra, năm ngón tay Khâu Lệ Đại Cơ lại cầm xuống lồng ngực Mặc Kỳ Uyên, Mặc Kỳ Uyên đau đến mức ngất đi rồi lại tỉnh lại, nhưng vẫn cắn chặt răng không hé ra một tiếng kêu nào, dùng ánh mắt chết chóc nhìn chăm chăm nữ nhân trước mặt, trong ánh mắt chứa đầy sự kiên cường đáp lại. Cho dù có phải chịu đau đớn đến đâu thì sắc mặt hắn vẫn lạnh lùng như cũ, môi mỏng nhếch lên, không để lộ ra một chút chột vật nào trước mặt kẻ thù. Hàm răng cắn chặt, cũng không dám mở miệng nói một chữ nào, hắn sợ khi mở miệng máu sẽ không bị ngăn lại cuộn cuộn chảy ra sẽ dọa đến Vân Chi.

Nhưng máu trên ngực thì không thể ngăn cản, cứ chảy ra ồ ồ như nước suối, màu đen của áo bào cũng không thể tiếp tục che khuất màu đỏ khiến người ta phải sợ hãi, dòng máu đỏ tươi chảy xuôi trên mặt đất, lúc này hai mắt Vân Chi cũng bị nhuộm thành màu đỏ tươi, hai tay trên mặt đất đã cắm thật sâu vào trong đất đá, đất đá cắt qua ngón tay cũng không hề có cảm giác gì.

"Thế nào? Không đau sao?" Khâu Lệ Đại Cơ nhìn dáng vẻ cố gắng chống chọi của Mặc Kỳ Uyên liền cảm thấy vô cùng tức giận, ác ý trên gheo: "À! Nếu Bản cung tra tấn cô gái này thì hẳn ngươi sẽ đau thôi! Ha ha ha ha!"

Nói xong liền dùng tay xách Vân Chi lên, còn Vân Chi thì không thể nào phản kháng, cho dù nàng ta có muốn rút gân lột da thì nàng cũng không có biện pháp chống trả, chỉ có thể nhìn chăm chăm nàng, giống như muốn dùng lửa giận trong mắt mình đốt cháy hủy diệt linh hồn nàng vậy, cùng lúc đó, một luồng sức mạnh đang từ từ tập trung lại trong người nàng, chờ đợi thời cơ tiêu diệt nàng ta!

Mắt thấy một tay Khâu Lệ Đại Cơ đang cầm lấy Vân Chi, một tay khác đang chuẩn bị đánh đến, lúc này cho dù Mặc Kỳ Uyên có đau đớn đến đâu thì vẫn cố gắng đứng dậy nói: "Khâu Lệ Đại Cơ! Không phải ngươi nói Bôn vương là kẻ thù của ngươi hay sao? Cho dù Bôn vương có làm hại đến người nào của ngươi thì cũng là trừng phạt đúng tội đối với ngươi! Ha ha, giống như ngươi một nữ nhân hung ác tàn nhẫn thì đương nhiên sẽ gặp báo ứng! Ha ha ha, khụ khụ....."

Hắn đang muốn chọc giận nữ nhân này! Muốn dẫn sự chú ý của nàng về lại bản thân! Vân Chi chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra ý đồ của Mặc Kỳ Uyên, trái tim lại nhảy lên một cái, Uyên đã biến thành như thế này mà còn bị tra tấn thì sẽ thành như thế nào a! Hắn sao có thể như vậy, chẳng lẽ hắn không biết bản thân nàng ở bên cạnh có biết bao nhiêu đau lòng sao!

Quả nhiên, mặc dù Khâu Lệ Đại Cơ biết đây là phép khích tướng của Mặc Kỳ Uyên nhưng vẫn không kìm nén được tức giận trong lòng, một tay bỏ Vân Chi ra rồi đá một cước hướng về phía Mặc Kỳ Uyên, thân mình dưới chân tạo thành một đường thẳng bay đến cạnh góc doanh trường, khiến vách tường vốn dĩ chắc chắn của doanh trường cũng bị chấn động mạnh.

Nội thương, ngoại thương đầy người khiến sức sống của Mặc Kỳ Uyên trở nên kiệt quệ, nay lại tiếp nhận một cước đầy phần nộ của Khâu Lệ Đại Cơ nên nguy hiểm càng cận kề. Cho dù trong lòng hiểu rõ, không ngừng cảnh báo bản thân là không được ngã xuống, không thể bỏ lại Vân Chi một mình đối mặt nhưng mà ánh mắt không còn chút sức lực nào để mở ra.

Thời gian như đình trệ lại, đột nhiên hai mắt Vân Chi tròn to, nhìn chăm chăm Mặc Kỳ Uyên đang nằm ở một góc tường, thật lâu vẫn chưa có động tĩnh gì.

Một giây, hai giây, ba giây. . . . Tại sao Uyên không nhúc nhích, tại sao hắn còn chưa cử động? Vân Chi chưa từng có cảm giác thời gian lại trôi đi một cách thông thả như vậy, cứ nhìn Uyên như không còn sinh mệnh ngã ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích, thậm chí nàng còn có thể nhìn thấy nếp nhăn giữa hai hàng lông mày đang nhu chặt của Uyên.

Nhưng mà, hắn bất động lâu như vậy! Uyên, ngươi không nên làm ta sợ, không nên.....

Thời gian cứ chậm rãi trôi qua, máu huyết toàn thân Vân Chi đều ngưng tụ lại, trái tim cũng dần dần rơi vào vực sâu, rơi vào địa ngục ngàn tầng. Nàng sợ, nàng sợ phải nhìn thấy bộ dạng này của Uyên, nàng càng sợ hơn nếu Uyên cứ tiếp tục như vậy.....

Không! Sẽ không ! Uyên sao có thể bỏ lại nàng? Tuyệt đối sẽ không!

Nàng không thể cứ tiếp tục như vậy! Nàng phải mạnh mẽ hơn! Nàng muốn đứng lên, nàng không muốn nhìn Uyên như thế nào, nàng nhất định phải giết chết lão yêu bà này!

Mang theo tất cả lửa giận cùng với sự kiên cường, dường như nội thương bên trong đang phải chịu một loại đau đớn như khi bị lửa thiêu cháy! Thân thể nàng thông thả mà kiên quyết đứng lên, dường như trong cơ thể có một luồng năng lượng đang di chuyển, lực mạnh mẽ đến mức khiến thân thể vẫn chưa thể thừa nhận.

Nhưng mà, chính lúc này Vân Chi hoàn toàn nhận ra, giờ phút này, trong lòng nàng chỉ có một ý niệm - giết chết lão yêu bà này!

Khâu Lệ Đại Cơ khinh thường nhìn Mặc Kỳ Uyên rơi xuống góc tường, hiện tại hắn dựa vào cái gì mà muốn đối kháng với bản thân! Tuy nhiên, phạm là thân thể người phạm thật sự thì không thể chịu nổi vài kích này, hừ, cho dù chết thì phải làm thế nào, bản thân cũng sẽ nắm chặt hòn phách của hắn trong

lòng bàn tay, sau rồi đổ từ từ tra tấn đến hồn bay phách tán!

Quay đầu lại phát hiện Vân Chi có những hành động dị thường. Khâu Lệ Đại Cơ giống như một con quái vật khát máu, ung dung đứng nhìn Vân Chi từ từ đứng lên, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm nàng, nhìn vào sự kiên cường, thù hận của nàng!

"Hừ!" Khâu Lệ Đại Cơ mĩa mai cười lạnh nói: "Bản cung niệm tình kiếp trước của ngươi nên mới chưa cho ngươi đi gặp Diêm Vương, ngươi không cần nghĩ phải đi cùng Mặc Kỳ Uyên xuống địa ngục bởi vì Bản cung sẽ không cho hãn cơ hội luân hồi chuyển thế!"

Vân Chi nhếch miệng không nói chuyện, trên mặt mang theo hàn băng, hai mắt sáng như đuốc, giống như mang theo hàng vạn mũi tên hướng về phía Khâu Lệ Đại Cơ!

Cuối cùng năng lượng toàn thân không tiếp tục bị ngăn cản, Vân Chi dùng tốc độ của một tia chớp đánh đến lão yêu bà, mỗi một chiêu đều mang theo sát khí ngút trời, vốn dĩ Khâu Lệ Đại Cơ có thể tự nhiên tiếp chiêu nhưng giờ lại thấy có điều không ổn.

Làm sao nàng có thể trong tình huống bị trọng thương như vậy mà còn có thể đột phá cực hạn của bản thân? Khâu Lệ Đại Cơ kinh hãi, tận lực thừa nhận bất kì hậu quả nào từ những chiêu thức đẩy áp bức của nàng, trong lúc đánh nhau còn thấy quanh người Vân Chi có ánh sáng màu vàng ẩn hiện. Đúng rồi! Nàng lại quên mất hiện tại Thiên Đại Vân Chi là chủ nhân của chim Hoàng, đây chính loại năng lượng mà người thường khó có thể khống chế, không ngờ nàng lại có thể đột phá!

Chim Hoàng là Thần Thú, thần lực vô cùng lớn, hơn nữa thần lực này lại tương khắc với ma lực của bản thân, cho dù hiện tại nàng còn chưa hoàn toàn sử dụng hết thần lực của chim Hoàng nhưng cũng không thể khinh thường!

Không thể tiếp tục đấu tiếp, trong lòng Khâu Lệ Đại Cơ âm thầm tính toán, nghĩ muốn bớt chút thời gian để thoát thân, nếu không cứ tiếp tục đánh tiếp thì chỉ sợ ma lực của nàng sẽ bị linh lực của chim Hoàng đánh bại!

Đột nhiên, nàng rút ra từ bên hông một cây tiêu ngọc dài, chính là cây tiêu để khống chế đám tử thi ở chiến trường ngày hôm nay. Trong khi Vân Chi từng bước ép sát, nàng chỉ kịp thối ra một tiếng tiêu ngắn ngủi. Tiếng tiêu ngắn ngủi như tiếng triệu hồi vội vàng, lúc này nàng đang cần Vạn Ưc Liên đến giúp nàng ngăn cản trận này, để cho nàng có cơ hội thoát thân.

Tuy nhiên chỉ trong một lát, quả nhiên Vạn Ưc Liên với một thân màu đỏ phi đến, không nói lời nào đến chắn trước mặt Vân Chi, không chút ý thức bắt đầu đối chiến.

Vân Chi vừa bức mình vừa hận nữ nhân đề tiện này! Khép chặt hai mắt cố gắng đánh về phía Vạn Ưc Liên, nhin đau nhanh chóng chế trụ nàng, xoay người chuẩn bị đi truy kích người nào đó, nhưng lại tiếp tục bị Vạn Ưc Liên xông lên ngăn cản, giống như không đánh đến chết thì không dừng lại vậy.

Khâu Lệ Đại Cơ cười đắc ý, xoay người chuẩn bị rời đi. Nhưng đúng lúc nàng xoay người, hai mắt nàng tròn to, không dám tin nhìn vào một nơi nào đó.

Ở cửa doanh trướng, Mặc Kỳ Uyên chẳng biết đã tỉnh lại từ lúc nào đang đứng chờ ở đó, bộ mặt nghiêm nghị, một tay nắm chặt Long Đẳng kiếm không hề nhàn nhõng đâm xuyên qua thân thể nàng, quanh thân bảo kiếm có ánh sáng màu vàng sáng rực, dòng máu tươi màu đen chảy xuôi theo thân kiếm mà đi ra ngoài.

Khâu Lệ Đại Cơ từ từ cúi đầu nhìn thân thể bị xuyên thủng, trong mắt tràn ngập đau đớn sợ hãi và không thể tin, rõ ràng thân thể của nàng là đao kiếm bất nhập, tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ trên người hãn cũng có thần lực sao?

Mà lúc này nơi nào đó của Mặc Kỳ Uyên vẫn đang bị thương, cho dù miệng vết thương trước ngực vẫn đáng sợ như cũ nhưng lại không hoàn toàn ảnh hưởng đến sự phong hoa tuyệt đại của hãn lúc này, tựa như thần linh chiến thắng tất cả yêu ma, trên mặt vẫn là vẻ cương nghị tự nhiên, khẽ nói: "Bổn vương đã nói qua, nhất định ngươi sẽ gặp báo ứng."

"Ha ha ha ha, ngươi cho là có thể giết thân thể Bản cung sao! Bản cung sẽ không chết, vĩnh viễn sẽ không! Ta nhất định sẽ trở về báo thù!" Khâu Lệ Đại Cơ cười điên cuồng, mang theo tức giận thù hận ngút trời, tốc bay toán loạn hoàn toàn giống như một kẻ điên.

"Nga? Nếu như thế này thì chưa chắc đâu?" Mặc Kỳ Uyên lạnh lùng nhấc tay phải lên, năm ngón tay hơi cong lên, đối diện với khuôn mặt Khâu Lệ Đại Cơ, ánh sáng màu vàng xuất hiện dường như muốn hấp thụ cái gì đó từ đối phương.

Vốn dĩ đang cuồng ngạo thì nhất thời lại biến mất không thấy đâu, sự sợ hãi trong lòng Khâu Lệ Đại Cơ dâng cao, đôi đồng tử dần ra, giống như nhìn thấy được hình ảnh bản thân bị hủy diệt, trong miệng không ngừng ní non: "Không thể, không thể, ta không thể chết, ta không thể....."

Tay thu hồi lại, ánh sáng màu vàng còn chưa biến mất hãn giống như đang rửa đi cái gì đó dơ bẩn, cao thượng trong suốt giống như một cái gì đó cao quý, ngay sau đó Khâu Lệ Đại Cơ giống như một cục gỗ ngã thẳng xuống đất.

Đây chính là Hình Thần Cầu Diệt!

Lườn thân hình trên mặt đất một cái, Mặc Kỳ Uyên như đoán ra được cái gì đó.

Không để ý đến nàng nữa, Mặc Kỳ Uyên nhặt cây tiêu dài trên mặt đất lên, rồi thuận tay giải huyệt cho Công Ngọc, rồi quay người đi về phía Vân Chi.

Tuy rằng quyết tâm muốn đuổi theo Khâu Lệ Đại Cơ để giết nàng, nhưng mà người ngăn cản lại chính là mẫu thân của nàng, càng nhường nàng bao nhiêu thì nàng càng bức bối bấy nhiêu, mà Vạn Ưc Liên cứ quần lấy đánh nhau với nàng khiến nàng không thể nào phân thân.

"Oành!" Không hề có dấu hiệu báo trước, Vạn Ưc Liên ngay một khắc trước còn vô cùng khó chơi thì nay lại bất thành linh ngã xuống, khiến Vân Chi phát hoảng, vội vàng tiến lên xem xét.

"Chỉ nhi, yên tâm đi, nhục mẫu không sao, là vì Khâu Lệ Đại Cơ đã chết mà thôi!" Đúng rồi, người thi triển Khôi Lỗi Thuật mà chết thì Khôi Lỗi Thuật không còn tác dụng nữa!

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, trong lúc nhất thời Vân Chi không dám tin tưởng, từ từ ngẩng đầu lên, nàng sợ hãi âm thanh nàng vừa nghe được chỉ là ảo giác, dù sao tình huống của Uyên lúc này khiến nàng làm sao có thể tin tưởng hẳn còn có thể bình yên!

Quay lại hướng âm thanh phát ra, nhìn thấy Mặc Kỳ Uyên cười dịu dàng đứng ở nơi đó, trong con ngươi lóe lên ánh sáng, giống như đang an ủi trái tim phải chịu kinh hãi của nàng.

Đúng là Uyên, Uyên không sao, không có việc gì! Nàng biết là Uyên sẽ không bỏ lại nàng mà!

Khỏe miệng khẽ thả lỏng, một đường cong xinh đẹp được vạch ra, nước mắt từ khỏe mắt cũng không thể áp chế mà chảy xuống, vừa rồi nàng còn vô cùng căn hận, giờ phút này trái tim mới được thả lỏng giống như muốn vứt bỏ tất cả những sợ hãi mà vừa rồi phải trải qua.

Trong lòng xẹt qua đau lòng và áy náy, Mặc Kỳ Uyên tiến lên vài bước rồi ngồi xổm xuống ôm Vân Chi vào trong lòng: "Chỉ nhi, không sao, không có việc gì rồi."

Chỉ có lúc này, chỉ có ở trong lòng Uyên, cảm giác của Vân Chi mới là chân thật nhất, thật ra nàng cũng không quá kiên cường như hình ảnh nàng thể hiện trước mắt người khác, cho nên nước mắt lúc này cũng không phải quá xa xỉ gì.

Còn lúc này trong chủ trường, thời gian một nén nhang đã sớm trôi qua, Khâu Lệ Mang Lăng vẫn còn đang khó khăn lựa chọn.

Âm thanh thống khổ, tiếng kêu kéo dài phía bên kia càng khiến mồ hôi trên trán Mang Lăng chảy ra càng nhiều, sự đấu tranh trong ánh mắt càng ngày càng nhiều.

Còn Khâu Lệ Thương Kinh thì ung dung đặt một con sâu nhỏ lên trên cọc gỗ, dáng vẻ lịch sự, nhàn nhã giống như đang cho cá vàng ăn vậy, còn người trên cọc gỗ thì lại phải chịu thống khổ sống không bằng chết, đám sâu bò dọc trên thân cọc gỗ hung phấn di thường hướng về phía người lão, tiến vào trong quần áo rộng rãi của lão làm xằng làm bậy. Còn những chỗ lộ ra bên ngoài thì có thể nhìn thấy rõ ràng đám sâu đó đang cắn ăn da thịt lão, rồi theo lỗ hổng trên da thịt chui vào bên trong, đi dọc theo mạch máu tiếp tục ăn máu huyết, có thể nhìn thấy phía ngoài lớp da thịt có những vật khác thường bắt đầu di chuyển, cao thấp nối tiếp nhau nổi trên làn da vô cùng dọa người, hình ảnh khủng bố như vậy khiến tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy buồn nôn, không đành lòng nhìn tiếp.

Mấy con sâu đó là phê tùy cổ thông thường của Khâu Lệ, rỉa rói máu thịt, cho dù nó chết thì vẫn tham lam không biết dừng lại, bản thân nó cũng không phải là cái gì quá mạnh nhưng chính là phương pháp dùng trên người phạm nhân, đó là biện pháp giày vò con người tốt nhất, với loại hình phạt này thì cho dù không muốn thì cũng phải bức nói ra bằng được.

Giọng nói lão tộc trưởng đã trở nên khàn khàn, sự đau đớn khi máu thịt bị cắn nuốt này không phải người bình thường nào cũng có thể tiếp nhận, huống chi hắn đã sớm phải chịu qua các hình phạt khác!

Khâu Lệ Mang Lăng dùng hết sức lực bản thân nắm chặt hai tay, thân thể lạnh như băng. Hắn đang đấu tranh, đang kiên trì, hắn muốn cho đám người Mặc Kỳ Uyên càng nhiều thời gian, nếu như bọn họ thất bại, hắn còn có thể dựa vào điều kiện Kim Lũ Y này để cứu Vân Chi, nhưng hiện tại hắn nên làm cái gì bây giờ! Hắn không thể nghĩ ra biện pháp vẹn toàn cả hai bên!

"A!" Lại là một tiếng kêu thảm thiết, âm thanh bi thống giống như rút cuộc không thể chịu nổi được nữa, ý thức buông tha việc chống lại, có thể thấy được ông lão kia không thể tiếp tục chống cự được thêm nhiều thời gian nữa.

"Ta đồng ý với người!" Đến khi âm thanh này lọt vào tai, rút cuộc Khâu Lệ Mang Lăng không tiếp tục chịu nỗi âm thanh thống khổ giày vò như vậy nữa, ngẩng đầu lớn tiếng nói: "Ta đưa người đi tìm Kim Lũ Y."

Khâu Lệ Thương Kinh vừa lòng dừng động tác trong tay, bột phấn trong tay rơi xuống, đám phê tùy cổ trên người tộc trưởng không còn tham lam cắn nuốt nữa mà trốn còn nhanh hơn chuột trốn mèo, tuy rằng chỉ trong nháy mắt nhưng đám phê tùy cổ này đã bỏ chạy sạch sẽ, một người đứng bên cạnh vội vàng mở hộp cho đám sâu này đi vào.

Cuối cùng đau đớn trên người cũng dừng lại, có lẽ một nửa cái mạng của lão tộc trưởng cũng bị lấy đi rồi, nhưng mà đây lại là kết quả hắn không muốn dẫn đến, mặc dù không có khí lực nâng đầu lên nhưng lão tộc trưởng vẫn không quên liếc mắt nói một câu: "Mang Lăng, không, không được nói cho hắn, Kim Lũ....."

Cuối cùng không thể chống đỡ được nữa, lão tộc trưởng ngã đi, Khâu Lệ Mang Lăng biết lão tộc trưởng thả hy sinh bản thân cũng không nguyện ý để Kim Lũ Y rơi vào tay giặc. Liều chết bảo vệ Kim Lũ Y chính là chức trách của Kim gia bọn hắn, Kim gia truyền đến thế hệ hắn không còn một nam đinh nào nên hắn cũng sẽ là tộc trưởng chỉ định đời sau của Kim gia. Nhưng mà, hắn không thể làm một tộc trưởng tốt, cho dù Khâu Lệ Thương Kinh không dùng lão tộc trưởng để bức bách hắn ruồng bỏ sứ mệnh thì hắn cũng sẽ vì cứu Vân Chi mà ruồng bỏ.

Thong thả ngồi ở vị trí cao nhất, quan sát Mang Lăng phía dưới, thoạt nhìn có vẻ tâm tình Khâu Lệ Thương Kinh rất tốt: "Vương diệt, người thật không có hiếu a, nếu thức thời sớm một chút thì lão nhân gia đã không phải chịu hình phạt này đâu!"

"Khâu Lê Thương Kinh, ngươi nói xem thế nào ngươi mới chịu thả Vân Chi ra!" Khâu Lê Mang Lăng chưa từ bỏ ý định hỏi, Vân Chi cũng đâu có trêu chọc gì nam nhân hung tàn này, hẳn không biết rốt cuộc ý định mà Khâu Lê Thương Kinh giữ Vân Chi là gì!

Khâu Lê Thương Kinh hoàn toàn nắm giữ ưu thế nên từ từ chậm rãi dùng khăn ướt lau hai tay: "Đương nhiên Bôn vương sẽ không thả Vân Chi ra, bởi vì Chi nhi đã đồng ý trở thành Vương phi của Bản vương rồi."

"Ngươi nói vậy! Tỷ tỷ tại sao có thể như vậy? ! Tỷ tỷ sao có thể ruồng bỏ sư huynh được chứ, nàng làm sao có thể làm vậy được!" Khâu Lê Mang Lăng còn chưa kịp phản bác cười nhạo thì đã bị Lạc Băng Tuyết giành trước.

Vội về mặt khó có thể tin, thất vọng đối với Vân Chi, thương tiếc khó chịu thay cho Mặc Kỳ Uyên, biểu hiện vô cùng tình tế! Nhưng lúc này, trong lòng Lạc Băng Tuyết đang cao hứng không thôi, nàng có thể thấy được Ưng Vương Khâu Lê này có vẻ thích Thiên Đại Vân Chi, chí ít cũng có hứng thú, ha ha, một nữ nhân lăng ló như thế làm sao có thể xứng với Uyên được chứ, nàng ước gì nàng ta vĩnh viễn không trở lại bên cạnh Uyên.

Khâu Lê Mang Lăng khó hiểu liếc nhìn Lạc Băng Tuyết một cái, cho dù bản thân rất ít khi để ý Lạc cô nương này nhưng có thể nhìn ra đây là một người hành động đúng mực, ôn nhu, cẩn thận nhưng tại sao đêm nay dường như lại có vẻ kích động như vậy, gần như đều đưa ra phản ứng đầu tiên với câu nói của quân địch, chẳng lẽ nàng không suy xét kỹ vấn đề rồi mới kết luận hay sao!

"Khâu Lê Thương Kinh, ngươi đừng nghĩ mình có khả năng mê hoặc người khác, ta chỉ đang hỏi ngươi muốn như thế nào thì mới buông tha cho Vân Chi, chẳng phải ngươi đã có Kim Lũ Y rồi sao, ngươi còn muốn như thế nào nữa!" Trong giọng nói của Khâu Lê Mang Lăng có chút bất đắc dĩ, hiện tại thật sự ngay cả nửa phần thắng hẳn cũng không có.

"Vương diệt, thế nào mà đột nhiên ngươi lại trở nên ngu xuẩn như vậy!" Giọng nói của Khâu Lê Thương Kinh mang theo sự trêu tức rồi đột nhiên chuyển lạnh, hơi cúi người nhìn chằm chằm Mang Lăng nói: "Bôn vương lấy được Kim Lũ Y đương nhiên muốn tìm Tàng bảo đồ từ Kim Lũ Y, sau đó sẽ trở thành phủ khả địch quốc cùng với bí mật quyền khuynh thiên hạ trên Kim Lũ Y! Bôn vương muốn thống nhất ba nước, độc bá thiên hạ!"

Khí thế cao ngút mang theo sức mạnh khiến người ta khiếp sợ từ trong đáy lòng, trong nháy mắt khiến tất cả mọi người ở đây đều phải khiếp sợ, thậm chí bọn họ không biết người này lại có chí lớn như vậy, không nói chính xác hơn là dã tâm lớn như vậy!

Còn Mang Lăng thì lại càng kinh hãi, không ngờ hẳn lại có thể điều tra cẩn thận về Kim Lũ Y như vậy! Kim Lũ Y là thần vật mà nhiều đời gia tộc Kim thị bảo vệ, mọi người chỉ biết Kim Lũ Y thần bí nhưng không ai biết giá trị chân chính mà nó che giấu phía sau, lại càng không dám tùy ý có những hành động không chính đáng, đến Kim gia trộm cắp.

Trong doanh trướng, trong lòng mọi người đều cảm thấy kinh hãi, trong nháy mắt trở nên tĩnh lặng, lúc này chỉ còn tiếng hít thở của lão tộc trưởng là rõ ràng.

"Ha ha, độc bá thiên hạ sao? Còn phải xem Bôn vương có đồng ý hay không!"

Đột nhiên một âm thanh truyền vào khiến biểu cảm của tất cả mọi người ở đây đều thay đổi, Khâu Lê Mang Lăng nghe thấy giọng nói Mặc Kỳ Uyên, ngay lập tức cảm thấy thả lỏng, nếu hẳn đã đến đây thì nhất định đã cứu được Vân Chi, nếu làm không tốt thì đã không kiêu ngạo như thế này, giờ việc cần làm là chuẩn bị ác chiến với Khâu Lê Thương Kinh! Thoát khỏi tình thế không thuận lợi, trên mặt hẳn lộ ra vẻ kiên nghị rõ ràng, cảnh giác nhất cử nhất động của Khâu Lê Thương Kinh, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể chiến đấu.

Sắc mặt Khâu Lê Thương Kinh cũng thay đổi trong nháy mắt, hai mắt nhìn thẳng tắp về phía cửa, nhìn thấy Mặc Kỳ Uyên bình thân đi vào, bóng người màu đen mờ mờ trong bóng tối, mỗi bước đi đều vô cùng bình tĩnh tiêu sái, nhưng tốc độ lại nhanh khiến người ta phải tặc lưỡi. Đối mặt với Mặc Kỳ Uyên, Khâu Lê Thương Kinh cũng không lộ ra vẻ e sợ, nhưng khi nhìn thấy Vân Chi xuất hiện phía sau hẳn thì không thể tiếp tục bình tĩnh, hẳn yên tâm để một mình Vân Chi trong lều trại đó là vì hẳn biết nàng trượng cô ngũ, có thể giải được cô ngũ cũng chỉ có mấy người Khâu Lê mà thôi. Nhưng nàng, làm sao lại có thể?

Cũng không mong muốn nhìn thấy một màn như vậy là Lạc Băng Tuyết, một khắc nhìn thấy Vân Chi bước vào, lửa giận trong lòng lại nổi lên, hung quang trong mắt chợt lóe rồi biến mất, trong lòng thầm hận, cô gái này thế nào mà lại như âm hồn không tan vậy chứ!

Nhưng chỉ trong giây lát, Lạc Băng Tuyết đã thay bằng biểu cảm vui vẻ nghênh đón Vân Chi, nét mặt tươi cười như hoa: "Tỷ tỷ! Ngươi không có việc gì, ngươi không việc gì là tốt rồi, hạp Tuyết nhi lo lắng mãi không thôi!"

Vân Chi cũng không để ý đến sự nhiệt tình của nàng, mà nhìn về vẻ mặt kinh hi giống thế của Khâu Lê Mang Lăng, đáp lại bằng một nụ cười tươi đẹp, trong lòng có cảm kích, có tin tưởng.

Nàng nghe Uyên nói Mang Lăng đến đây dùng Kim Lũ Y của Kim gia bọn họ làm điều kiện để trao đổi lấy một mạng của nàng, trong lòng là cảm kích, hồ thẹn, nàng cũng từng nghe dân gian truyền miệng về sự thần bí kì diệu của Kim Lũ Y, nhưng điều quan trọng hơn là, nàng biết đây là thánh vật của Kim gia, đó hẳn là vật mà mọi người trong tộc đều liều chết bảo vệ, giống như lão già râu bạc bảo vệ sông Bàn Niết của Hách Liên.

Nhưng hiện tại lại vì nàng mà không ngại vứt bỏ sứ mệnh của gia tộc, Vân Chi nàng có thể có một bằng hữu như vậy, huynh đệ như vậy thì cũng không uổng cuộc đời này đi đến đây một lần!

Lạc Băng Tuyết nóng mặt, mặt âm thầm đen lại, nhưng cũng không biểu hiện rõ ràng ra ngoài, chuẩn bị lùi sang một bên nhưng hai mắt lại nhìn thấy miệng vết thương dữ tợn cùng với vết máu trên người Mặc Kỳ Uyên, nhất thời giật mình đau lòng.



Tiến lên vài bước, về mặt đau lòng, giữa mắt hai hàng lệ khê chảy ra: "Uyên! Ngươi không sao chứ! Là ai khiến ngươi bị thương như vậy, tại sao lại không băng bó đi một chút?"

Tự nhiên tránh khỏi đôi tay xem xét vết thương của Lạc Băng Tuyết, Mặc Kỳ Uyên thâm ý liếc nhìn nàng một cái, lạnh nhạt nói: "Cũng không có gì đáng lo ngại."

Bị thái độ lạnh nhạt của Mặc Kỳ Uyên gây tổn thương, Lạc Băng Tuyết rung rung nhìn hắn một cái, cũng không đoán ra suy nghĩ trong lòng hắn, chỉ có thể nhu nhu nhược nhược mang theo biểu cảm oan uổng, bị tổn thương lùi sang một bên.

"Ha ha, Dự Vương gia thật có phúc nha, đang ở quân doanh mà còn có ba vị nữ tử tuyệt sắc làm bạn, trong trung nguyên nên dùng một thành ngữ như thế nào để so sánh nha?" Khâu Lệ Thương Kinh khôi phục vẻ bình tĩnh rất nhanh, cười sáng khoái chuyển đề tài, còn liếc xéo Vân Chi một cái rồi giống như bưng tỉnh nói: "A, Bốn vương nghĩ ra rồi, cái này gọi là hưởng thụ tề nhân chi phúc nha!"

"A! Ở trước mặt người trung nguyên chúng ta mà dám khoe khoang thành ngữ hay sao!" Không đợi Mặc Kỳ Uyên mở miệng, Vân Chi liền tiến lên một bước nói: "Chưa nhìn rõ tình huống thì đừng nói liên thiên! Nói cho ngươi biết, nếu ngươi nói như vậy thì khác nào tự chui đầu vào rọ! Ngốc tử Uyên nhà ta nếu dám một phần thì ta đây cũng dám lập thêm một phần? Không đúng! Làm sao ta lại phải nói chuyện này với một người ngoài như ngươi! Mau mau mau, Uyên, nhanh chóng giải quyết xong chuyện này, chúng ta cũng phải về ngủ sớm một chút!"

Vân Chi và Mặc Kỳ Uyên tình cảm nhìn nhau, ý cười trong ánh mắt, không hề để ý câu nói đùa, bình tĩnh kiêu ngạo giống như nắm toàn bộ thế cục trong tay, khiến Khâu Lệ Thương Kinh ngồi một bên cảm thấy nghi hoặc không hiểu, bọn họ quên mất là mình còn đang ở trong quân doanh Khâu Lệ sao? Cho dù hiện tại độc tính trên người hắn vẫn chưa giải hết, không thể cứng rắn đối chiến, nhưng bọn họ còn đang ở trong doanh trường quân địch thì nên lo lắng tìm cách thoát thân mới đúng chứ!

Mặc Kỳ Uyên đáp lại Vân Chi, tự nhiên tiến lên, một tay thân nhiên vòng qua eo nhỏ của Vân Chi, chống lại ánh mắt của Khâu Lệ Thương Kinh, bình thường giống như đối với một bằng hữu vậy: "Hiện tại quý quân doanh nên biết đại quân Mặc Kỳ ta có một nhánh quân gồm năm vạn người chia làm hai ngả đánh đến, về cơ bản xem như hai mặt này đã bị hạn chế, còn phía nam thì hai quân còn đang đối chiến, nhưng mà, theo như Bốn vương biết Ưng Vương ngươi quá mức tin tưởng vào quân đoàn tử thi nên đã phái năm vạn đại quân đến các thôn trấn gần nhất gom góp lương thảo, đang muốn thừa thắng xông lên. Đáng tiếc là giờ chỉ còn 20 vạn đại quân thì làm sao có thể đối địch được với 30 vạn đại quân ta đây!"

"Báo! Báo! Báo....." Sau khi Khâu Lệ Thương Kinh nghe thấy Mặc Kỳ Uyên miêu tả tình hình, dĩ nhiên sắc mặt trở nên âm trầm khiến người ta phải sợ hãi, ngay sau đó một tiểu tướng chạy vào mở miệng bẩm báo cũng đã chứng minh rõ ràng lời nói của Mặc Kỳ Uyên là hoàn toàn không ngoa.

"Tướng quân! Địch, quân địch....." Tiểu tướng quỳ bên dưới sợ hãi, nóng ruột đến mức lời nói cũng không rõ ràng, còn Khâu Lệ Thương Kinh cũng không muốn đợi đến khi hắn nói xong, tay cầm lấy một quân cờ màu đen trên bàn, không chút lưu tình ném về phía tiểu tướng bên dưới, trong nháy mắt đã bị mất mạng.

Tuy rằng sắc mặt chỉ là trầm xuống nhưng từ đáy lòng Khâu Lệ Thương Kinh liên tục cảnh báo không ổn, hắn không ngờ là hôm nay Mặc Kỳ Uyên bị thiệt hại nặng như vậy mà vẫn có thể an bày đầu vào đây, lại còn nhanh chóng lên vào quân doanh Khâu Lệ hắn, phá hủy toàn bộ trận thế, khiến đại quân Khâu Lệ rơi vào tình cảnh khó khăn!

Đúng rồi, hôm nay bọn họ đã dùng quân đoàn tử thi đánh thắng một trận, quân đoàn tử thi vẫn còn thì bọn họ sẽ không thể thua!

Vân Chi liếc nhìn Khâu Lệ Thương Kinh một cái, chú ý đến biểu cảm biến hóa trên mặt hắn, dường như đã đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, tự nhiên cười quay đầu nhìn về phía Mặc Kỳ Uyên, cười nói giống như nói với tình nhân: "Uyên, có phải ngươi đã quên mất một đoạn hay không, quân đoàn tử thi lợi hại như vậy, người ta chỉ cần phái một trăm người ra cũng có thể đánh cho quân đội chúng ta không có đường về nha!"

Mặc Kỳ Uyên cũng vô cùng phối hợp, tình cảm nhìn Vân Chi, tay dịu dàng vén một sợi tóc lên viền tai nàng, âm giọng nói: "Chỉ nhi, trí nhớ nàng sao lại kém như vậy, Khôi Lỗi Sư Khâu Lệ Đại Cơ không phải đã bị chúng ta giết chết rồi hay sao, đám tử thi này giao cho Công Ngọc đi xử lý là được rồi, nhưng mà, nhiều tử thi như vậy thì cần một ngôi mộ thật lớn nha!"

Nghe thấy hai người phối hợp ăn ý nói, Khâu Lệ Thương Kinh không thể tiếp tục bình tĩnh được nữa, đột nhiên đứng dậy nhưng lại hơi lảo đảo, phải dựa vào ghế ngồi mới có thể đứng vững.

Thậm chí ngay cả quân đoàn tử thi cũng đã bị bọn họ tiêu diệt! Không, điều càng kinh ngạc hơn chính là năng lực của Khâu Lệ Đại Cơ rõ ràng đã vượt qua khả năng của con người, tại sao bọn họ lại có thể giết chết nàng! Mặc Kỳ Uyên, chẳng lẽ bản thân sẽ luôn luôn không có năng lực nhận thức hắn làm đối thủ thật sự sao?

Hít sâu một hơi, Khâu Lệ Thương Kinh cố gắng duy trì tác phong đúng mực, tuy rằng thắng thua trên chiến trường đối với hắn chính là một sự sỉ nhục, nhưng thua thì thua, Khâu Lệ Thương Kinh hắn vẫn còn gan thừa nhận việc này! Chỉ cần hắn còn ở đây, rồi sẽ đến một ngày hắn sẽ tìm đến Mặc Kỳ Uyên đại chiến một trận nữa!

"Mặc Kỳ Uyên, Bốn vương nhận thua, ngươi muốn thế nào thì sẽ thế đó, cho dù có muốn bắt Bốn vương làm tù binh thì Bốn vương cũng sẽ không nhủi mảy!" Thế cuộc trên chiến trường chính là chỉ cần nửa điểm không cẩn thận thì sẽ tạo cho đối phương cơ hội để lợi dụng, thắng bại lần này đã quyết, thắng thua đã phân!

Từ nhỏ Khâu Lệ Thương Kinh đã được coi là Chiến thần trên thảo nguyên, thậm chí là Chiến thần của thiên hạ, cho dù có thua thì khí thế bất khuất thoát ra từ con người hắn vẫn không giảm sút một chút nào.

Không tự giác nhìn về phía Vân Chi, Vân Chi trước mặt người khác vốn kiên cường, cơ trí thì giờ lại như một cô gái nhỏ rúc vào trong lòng Mặc Kỳ Uyên, hai mắt hấn tối sầm lại, tâm tình có chút phức tạp, vậy mà hấn lại cảm thấy nhận thua trước mặt Vân Chi rất là mất mặt, huống chi lại còn nhận thua trước mặt Mặc Kỳ Uyên!

Mặc Kỳ Uyên vẫn tươi cười như trước, hơn nữa nụ cười còn đặc biệt tươi đẹp hơn, biểu lộ hấn đã thành công, còn đối phương thì thất bại.

"Ứng Vương nghiêm trọng vấn đề rồi, mặc dù quý quân bị bao vây ba mặt nhưng vẫn còn một đường ra, đường lui biển rộng, Ứng Vương cần gì phải nhận thua."

Ai! Khâu Lệ Thương Kinh cười tự giễu một tiếng, đương nhiên hấn biết, ba mặt bị bao vây chỉ còn lại phía bắc cho hấn đi. Phía bắc đó là đường về Khâu Lệ, mà ý tứ của Mặc Kỳ Uyên chính là thả cho họ một con đường sống.

Mặc Kỳ Uyên, người thật sự rất hào phóng nha, bảo một người cao ngạo như hấn mang theo tàn binh bị đánh bại trở về Khâu Lệ, cái này so với bất hấn chịu khổ thì càng nhục nhã hơn. Hấn chẳng những muốn Khâu Lệ thiếu Mặc Kỳ một cái nhân tình mà còn khiến thanh danh của hấn ở Khâu Lệ tan biến toàn bộ, cho dù toàn quân không bị tiêu diệt nhưng cũng là nhờ Mặc Kỳ Uyên hạ thủ lưu tình mà hấn mới nhặt về được một cái mạng, bốn chữ Khâu Lệ Thương Kinh này vĩnh viễn là kẻ thua cuộc rồi!

Vân Chi nhìn thẳng vào ánh mắt phía trước, rồi lại nhìn vào nụ cười giả dối nghiêm túc của Mặc Kỳ Uyên, lại nhìn vào ánh mắt đã thất bại hoàn toàn của Khâu Lệ Thương Kinh, dường như đã hiểu ra cái gì đó.

"Này! Người còn thất thần làm cái gì! Còn muốn độc bá thiên hạ sao, còn không mau đi cứu binh lính của người đi, chẳng lẽ người chờ Khâu Lệ chuẩn bị diệt quốc sao!" Vân Chi nói lời trào phúng nhưng những người nghe ở đây đều không khó để nhận ra là nàng đang khích tướng Khâu Lệ Thương Kinh rút quân.

Nghĩ ngợi nhìn vào mắt Vân Chi, Khâu Lệ Thương Kinh không nói chuyện, đi lướt qua mọi người rồi đi ra bên ngoài. Vân Chi nói rất đúng, bản thân hấn đã định độc bá thiên hạ là mục tiêu, nhưng nếu chỉ vì mặt mũi danh dự của bản thân mà mất đi binh lực thì lần này hấn hoàn toàn làm không công. Lúc này, trong lòng hấn lại có chút cao hứng, ấy vậy mà Vân Chi lại có lòng lo lắng cho hấn, nói lời khuyên giải, ít nhất thì trong lòng hấn cũng nghĩ là như vậy.

Nhìn Khâu Lệ Thương Kinh đi xe, Mặc Kỳ Uyên liếc nhìn Vân Chi một cái, hấn hiểu hết ý tứ của Chi nhi, hiện tại ba nước hình thành cục diện tương đối ổn định, mà hiện thời Mặc Kỳ quốc không có năng lực nuốt trọn hai nước còn lại, cho nên, cục diện cân bằng này phải được duy trì, có lẽ là có duy trì đến khi Mặc Kỳ có năng lực kia.

"Ai ai ai! Thế nào mà ta vừa mới giải quyết đám tử thi kia xong thì đã phát hiện Khâu Lệ đã rút quân a! Ta còn chưa thi triển thần thủ đâu!" Bàu không khí ngưng trọng trong chủ trường còn chưa biến mất thì giọng nói của Công Ngọc Viêm Bản truyền vào, ngay sau đó một thân bạch y mang theo nhiều vết bẩn chạy vội vào, bắt mắt nói.

"Đó là do động tác của người quá chậm!" Vân Chi không chút lưu tình đã kích. "Một đám tử thi vô dụng mà lại phí của người thời gian dài như vậy sao!"

Cái này Công Ngọc không phục, giương đầu lên đấu võ mồm với Vân Chi: "Người không đi thi làm sao biết được! Đám tử thi phổ thông thì đương nhiên không vấn đề gì nhưng cái kia là, chính là cha người Thiên Đại Tướng quân lợi hại nha, ta thật vất vả mới có thể khống chế được hấn!"

"Đúng rồi Công Ngọc, nhạc mẫu đã an bài xong rồi chứ?" Nghe thấy hấn nhắc đến Thiên Đại Duật, Mặc Kỳ Uyên lo lắng hỏi.

Bất mãn nhìn Vân Chi rồi mới mở miệng nói: "Yên tâm đi, ta đã cho người đưa Thiên Đại Tướng quân và Thiên Đại Phu nhân về quân doanh, chờ ta về sẽ hảo hảo nghiên cứu một chút, thứ này sao có thể tà môn như vậy chứ!"

Nhớ đến dáng vẻ hiện tại của mẫu thân, nhất thời tâm tình của Vân Chi trùng xuống, lần này nàng thấy mẫu thân không chết, vô cùng cao hứng nhưng cũng không ngờ đây chỉ là một hình thức khác của cái chết mà thôi, tuy nhiên đã để cho nàng tìm ra thì không cần biết sẽ dùng biện pháp gì nàng cũng sẽ nhất định phải cứu sống mẫu thân!

An ủi vỗ vỗ bả vai Vân Chi, Mặc Kỳ Uyên mở miệng nói: "Chúng ta đi về trước đi!"

Ngày tiếp theo, Mặc Kỳ Uyên báo tin thắng trận về cho Mặc Kỳ Tẫn, sau đó ra lệnh cho lục quân về vị trí ban đầu, còn đoàn người bọn họ thì sẽ về kinh trễ mấy ngày.

Trong doanh trường, mấy người Vân Chi và Mặc Kỳ Uyên đang ngồi rất lâu phía phòng ngoài mà không có động tĩnh gì, cả đám đang vô cùng khẩn trương, thậm chí bọn họ không biết hai người Vạn Úc Liên và Thiên Đại Duật còn sống hay đã chết, hoặc nói chính xác hơn là dĩ nhiên trong lòng bọn họ biết rõ ràng hai người không thể dễ dàng còn sống, nhưng mà đối với Vân Chi nàng vẫn giữ một tia hy vọng, nàng hy vọng mẫu thân có thể tỉnh lại, để lúc ấy nàng lại được tiếp tục yêu thương.

Màn che bị xóc lên, Công Ngọc nhú mày chậm rãi đi ra.

"Như thế nào? Hiện tại thân thể mẹ ta như thế nào?" Vân Chi là người đầu tiên tiến lên hỏi, vừa sợ hãi hấn nói không thể cứu được nhưng lại vẫn có chút hy vọng chờ mong.

"Vân Chi, bá mẫu còn hơi thở nhưng mà ta không thể tìm thấy mạch tượng của con người, không có năng lực cứu nàng tỉnh lại. Tình huống của lão tộc trưởng Kim gia cũng không tốt lắm, hiện tại cũng coi như đã ổn định." Công Ngọc Viêm Bản nói một câu khiến tất cả mọi người ở đây đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần còn có hi vọng thì cũng rất đáng để vui vẻ rồi.

Mây vẫn nhũn nhũn như trước, Công Ngọc Viêm Bản thông thả bước đi nghỉ ngơi nói: "Ta càng cảm thấy kì lạ hơn là vì sao rõ ràng Thiên Đại Phu nhân vẫn còn hơi thở còn Thiên Đại Tướng quân thì lại chết rồi? Theo như ta được biết, khi Khôi Lỗi Thuật khống chế người sống thì uy lực càng lớn, mà rõ ràng là ngày đó hoạt động của Thiên Đại Tướng quân và Thiên Đại Phu nhân đều rất tự nhiên, võ nghệ lại siêu quần, vì sao.....Điều này, thật sự khiến người ta cảm thấy khó hiểu!"

Thiên Đại Duật chết đối với Vân Chi và Mặc Kỳ Uyên mà nói thì cũng không phải là ngoài ý muốn, dù sao thì ngày đó phủ Thiên Đại bị hủy, chính mắt hai người bọn họ nhìn thấy hắn đã chết. Nghỉ ngơi của Công Ngọc cũng kéo mọi người vào trầm tư suy nghĩ.

"Ta đi vào trước xem mẫu thân." Vân Chi nói một tiếng rồi tiến vào bên trong, dù sao những vấn đề thần bí này nàng cũng không hiểu.

"Ta đã từng nghe nói qua, có một biện pháp cũng có thể khiến tử thi có một sức mạnh cường đại." Giọng nói của Khâu Lệ Mang Lăng bất thành linh truyền ra từ trong góc. "Chỉ cần trước khi người đó chết cái một vật vào trong người thì có thể khống chế được giống như khi người đó đã chết."

Nếu nói như vậy thì quả là có sức thuyết phục, mọi người cái hiểu cái không gật đầu, càng cảm thấy đạo thuật quỷ dị của Khâu Lệ quốc này quả là tàn nhẫn.

"Các người mau vào, Công Ngọc! Mau đến xem sao tự nhiên lại như thế này!" Đột nhiên từ bên trong truyền ra mấy tiếng kêu của Vân Chi, mấy người vội vàng đi vào trong xem xét.

Chỉ thấy lão tộc trưởng Kim gia nằm trên giường phun đầy máu tươi, còn Vạn Ưc Liên thì không sao.

Công Ngọc nhanh chóng tiến lên điểm mấy huyệt đạo của Kim lão, rồi đặt tay lên mạch kiểm tra, dưới ánh mắt lo lắng của Mang Lăng lắc đầu: "Thương thế quá nặng, ngũ tạng đều bị tổn thương, bát mạch đứt đoạn, vô lực cứu chữa."

Lão nhân gia đã một bó tuổi như vậy rồi mà còn phải chịu hành hạ như vậy, có lẽ không cần phải chịu ốm đau, giết hại mà giải thoát được đi mới là tốt nhất, mọi người âm thầm thở dài một hơi.

"Mang Lăng, khụ khụ, lão phu có chuyện.....muốn....." Lão nhân liều mạng cố gắng mở miệng, dường như có di ngôn quan trọng muốn truyền lại.

Khâu Lệ Mang Lăng bước nhanh đến trước giường Kim lão, tuy rằng tình cảm với ông ngoại không phải là quá sâu nhưng cũng không đành lòng nhìn một người già như vậy phải chịu đau khổ mà chết, mà người hại chết hắn lại chính là Khâu Lệ Thương Kinh, một ngày nào đó hắn sẽ tìm hắn báo thù! Nhưng mà chẳng phải lúc đó hắn cũng là một tội nhân sao, khi Khâu Lệ Thương Kinh dùng hình tra tấn hắn lại còn do dự, giờ thì cảm thấy vô cùng nhục nhã xấu hổ, hắn không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của lão.

Mọi người thức thời lui ra ngoài, bên trong chỉ còn lại hai người một già một trẻ.

"Lão phu, ách, chết không đáng tiếc, nhưng mà, Kim Lữ Y bị kẻ xấu mơ ước, trong lòng lão phu, không, yên tâm, Mang Lăng, nhớ lấy điều này cho kĩ." Lão tộc trưởng Kim gia đè nén đau đớn dọc lòng nhấn nhá, đưa một cây sáo bằng thiếc màu đen cho Mang Lăng, giọng điệu rõ ràng đã trở nên run rẩy hỗn loạn, tốc độ nói cũng vội vã nhanh hơn: "Nhớ kĩ, nhất định phải tìm được chủ nhân chân chính của Kim Lữ Y trong Kim Môn trận, nhất định phải trụ vững cho đến lúc đó!"

Trước khi tắc thở dùng tốc độ nhanh nhất nói xong câu nói, nói xong lão tộc trưởng ngay lập tức nhắm mắt, qua đời.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trên Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Q.2 - Chương 33: Xứng danh nương tử câu dẫn tướng công

Trước khi tắc thở dùng tốc độ nhanh nhất nói xong câu nói, nói xong lão tộc trưởng ngay lập tức nhắm mắt, qua đời.

Việc của Thiên Đại Duật và lão tộc trưởng Kim gia được xử lý rất nhanh, không có lễ nghi long trọng, chỉ là lập ngôi mộ trên một nơi trống trải ở biên cương.

Dù sao thì Thiên Đại Tướng quân cũng một đời oai hùng, nằm lại ở chiến trường hắn vẫn là kết quả tốt nhất. Còn lão tộc trưởng Kim gia bình sinh thích đi ngao du, vô câu vô thúc, nên cũng sẽ không để ý là mình sẽ nằm lại ở đâu.

Đã nhiều ngày nay, Vân Chi đều ngày ngày chăm sóc Vạn Ưc Liên, hy vọng đến một ngày xa vời đột nhiên nàng tỉnh lại, nhưng sự thật lại tàn khốc, một chút hơi sắc cũng không có, Công Ngọc Viêm Bản thấy Vân Chi lo lắng như vậy, cũng thăm hận bản thân mình vô lực, khả năng có hạn, nếu cứ tiếp tục như vậy thì chỉ có đường chết mà thôi.

Đợi qua hai ngày sau, Công Ngọc không thể tiếp tục kiên trì đề nghị nói: "Trên đời này, chỉ sợ người có thể cứu Thiên Đại Phu nhân cũng chỉ có sự phụ ta, ta đưa bọn người đi tìm hắn!"

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì hắn sẽ không bao giờ dẫn người đến quấy rầy sư phụ, nhưng mà mỗi ngày nhìn dáng vẻ đầy hy vọng của Vân Chi, rồi Uyên cũng cả ngày đi theo cau mày, không dám lên tiếng khuyên giải an ủi, thì cảm thấy tình huống này vô cùng ngọt ngào, giống như có một cái đập chặn ở ngực hắn, muốn hắn vui vẻ cũng không nổi.

Tất cả mọi người đều biết đến danh hiệu thần y trên giang hồ của Công Ngọc, cũng có rất ít người biết sư phụ hắn là một ẩn sĩ nhiều năm qua, từng là một lão quái mặt lạnh uy chấn bốn phương!

Trong tin đồn, lão quái mặt lạnh có ba cái quái: rõ ràng y thuật vô cùng tuyệt diệu nhưng không dùng y thuật để chữa bệnh cho người khác! Rõ ràng võ nghệ vô cùng cao cường nhưng không đánh nhau với người khác! Cuối cùng là một cái vô cùng rõ ràng, trên đời này những người gặp qua hắn đều chưa từng nhìn thấy hắn nhếch miệng cười một chút?!

Con người lúc còn sống, hi vọng ai ở đều là những điều bình thường ở con người, nhưng lão quái mặt lạnh này từ khi sinh ra đã bắt đầu chưa từng mỉm cười, Mặc Kỳ Uyên cũng đã từng cảm thấy hứng thú, đuổi theo Công Ngọc hỏi hắn xem đi theo lão quái thời gian dài như vậy, chẳng lẽ thật sự chưa từng vô tình nhìn thấy lão quái cười một chút hay sao? Đáp án là, thật sự một giây cũng chưa từng xuất hiện.

Vì để hoàn thành tâm nguyện của Vân Chi, đương nhiên Mặc Kỳ Uyên vạn lần đồng ý muốn đi cùng Công Ngọc tìm sư phụ chữa trị. Lúc đó Vân Chi vì mẹ nàng mà mới tức giận như thế, thiếu chút nữa là ân đoạn nghĩa tuyệt với hắn, hiện tại chỉ cần có một tia hi vọng, hắn cũng sẽ phải cứu nhặc mẫu trở về, đồng thời cũng san bằng chuyện cũ này giữa hắn và Vân Chi.

Lão quái mặt lạnh cũng chọn một nơi để ẩn nấp vô cùng kín đáo, thậm chí mọi người đều chưa từng nghe đến Miên Linh Cốc, nếu như không có Công Ngọc Viêm Bản làm hướng dẫn viên du lịch thì chắc chắn là không có ai có khả năng tìm ra nơi này. Quyết định đến Miên Linh Cốc cũng đã chạng vạng tối, mọi người cũng không muốn chậm trễ thời gian, buổi tối nhanh chóng thu thập hành lý để sáng sớm ngày mai có thể khởi hành luôn.

Trời tối sương xuống, ở một nơi đất đá lởm chởm hoàn toàn không nhìn thấy rõ vật gì, chỉ duy nhất có một chút ánh sáng hỗn độn trên tảng đá như điểm thêm vào tối tăm của không gian xung quanh. Ánh sáng màu xanh xuất hiện mang lại vẻ âm u, cũng không hề có tác dụng chiếu sáng, nhưng nhờ đó cũng có thể nhìn thấy ở nơi ánh sáng tập trung có người đang đứng, mà hắn lại đang quan sát một cái quan tài bằng đá!

Bên trong quan tài bằng đá, Khâu Lệ Đại Cơ vốn dĩ đã chết với vẻ mặt đen sì, ở giữa cái trán còn có một hình vẽ màu đen, không nhìn rõ là hình dạng gì, nhưng lại tạo cho con người ta cảm giác vừa nhìn vào đã thấy kinh hãi. Những luồng khí màu đen cứ vờn đi vờn lại xung quanh thân mình nàng, rồi đột nhiên bị hình vẽ giữa trán hấp dẫn vào, còn Cửu Lễ đứng bên cạnh đang thương thức kiệt tác của hắn.

Đợi cho đến khi khí đen bị hấp thu toàn bộ, rồi dần dần lan tỏa trên khuôn mặt, thời khắc khí đen được hấp thu toàn bộ là lúc hai mắt Khâu Lệ Đại Cơ mạnh mẽ mở ra, sự tàn ác vẫn còn hiện lên giữa con ngươi khiến người ta phải sợ hãi, giữa cặp mắt vốn dĩ xinh đẹp kia đôi đồng tử màu đen giờ đã biến mất không thấy đâu nữa, mà thay vào đó là hai điểm màu đỏ như máu đang cán phá, dần dần tiến vào đôi đồng tử kia, có thể thấy ánh mắt trở nên khủng bố vỡ vụn, lạnh lẽo vô vọng giống như là tận thế.

Sau khi Khâu Lệ Đại Cơ tỉnh lại thì đầu tiên là ngồi dậy ngẩn ngơ, sau đó mới chú ý đến Cửu Lễ đứng bên cạnh thì mới hiểu ra là hắn đã cứu bản thân.

"Đa tạ Đế Thích Tôn chủ cứu mạng hoàn hồn, Âm Thần Ngọc Nữ nguyện đi theo bên người Tôn chủ, chỉ cần Tôn chủ đồng ý giúp ta báo thù khiến Mặc Kỳ Uyên vĩnh viễn không thể siêu sinh!" Sau khi hiểu ra thế cục hiện tại, nàng cũng hạ thấp mình hơn, chỉ cần có thể báo được mối thâm thù đại hận thì dưới một người cũng đã làm sao!

"Ha ha ha, tốt lắm." Cửu Lễ hết sức hài lòng thái độ của Âm Thần Ngọc Nữ, đi lên vài bước đến ngôi báu của bản thân rồi ngồi xuống, cười nói: "Bản tôn cũng không có năng lực cứu hồn phách của người trở về, người có thể trọng sinh là do Bản tôn dùng ma quan hợp hồn, ma linh tổ phách, thu lại những oán khí dày đặc của người, may mắn là Bản tôn đuổi đến kịp lúc, nếu ngay cả cái thân thể người kí gửi này cũng bị tiêu hủy thì vậy thì trong thời gian nhất định không thể tìm ra được thân thể phù hợp mà quang minh chính đại tiếp tục sống."

"Ý của người là, hiện tại ta là ma?" Hơi nhú màu, là một Âm Thần Ngọc Nữ, tuy rằng kiếp trước nàng sinh ra trong địa ngục hắc ám nhưng vẫn là một nữ thần, nghe thấy bản thân biến thành ma trong lòng vẫn có chút bực bội không vui. Nhưng cũng chỉ trong một lát, lửa giận trong lòng nàng đã lại được áp chế, chỉ cần có thể báo thù thì cho dù là ma thì cũng đã làm sao! Thần và Ma vốn dĩ tương khắc, nàng nhất định phải dùng ma lực này tiêu diệt bọn họ!

"Người yên tâm, năng lực hiện tại của người tuyệt đối mạnh hơn kiếp trước, nhưng người phải nhớ kỹ, là người của ma giới tuy rằng có thể sử dụng thân thể của con người nhưng cũng không thể quá trắng trợn táo bạo, nếu như vẫn không thể giải quyết thì phải đi tìm sự giúp đỡ, lúc đó đưa bọn họ đến Ma Vực, Bản tôn sẽ tự mình tiếp đãi!"

Nếu không phải Viêm Đế Thượng Cổ tạo ra một cái kết giới ở nhân gian thì hắn - người đứng đầu Ma giới cũng sẽ không phải hạ mình ở Nhân giới như vậy.

Nếu ở Ma Vực thì hắn chính là kẻ mạnh nhất! Là Vương giả mà không người nào có thể chiến thắng! Hừ, cho dù là Uyên Cực thì cũng giống nhau thôi!

Sau khi Âm Thần Ngọc Nữ cân nhắc xong thì màu đỏ trong đôi đồng tử có phần càng thêm đáng sợ: "Hừ, ta biết nên làm như thế nào rồi!"

Không đợi Cửu Lễ nói thêm gì nữa, nàng đã biến thành một làn khói đen trôi đi, nhanh chóng muốn thực thi kế hoạch báo thù của bản thân.

"Nhớ kỹ, không nên thương tổn Chi Tuyền." Giọng nói Cửu Lễ không hề bị ngăn cản truyền đến lỗ tai Âm Thần Ngọc Nữ, một thân ma thể ma do hắn kiến tạo ra đương nhiên hắn cũng sẽ nắm tất cả trong lòng bàn tay.

Bên bờ sông Niết Bàn, Lạc Băng Tuyết tâm tình buồn bực ngồi ở đó, khây khây cò đại bên bờ sông, hiện tại nàng không dám có một chút hành động gì bởi vì mấy ngày nay thái độ của Uyên đối với nàng luôn luôn vô cùng lạnh lùng. Nhất định Uyên đã bị Thiên Đại Vân Chi hạ độc, trước kia hẳn luôn ôn nhu đối với bản thân, còn hiện tại căn bản ngay cả một góc áo của Uyên nàng cũng không sờ đến được. Nàng hận Thiên Đại Vân Chi! Chẳng những đoạt đi Uyên mà còn muốn Uyên chán ghét nàng, nàng không dám có hành động gì chọc giận Uyên, hơn nữa nhiều ngày qua nhìn hai người này ngày ngày gần gũi nhau, dĩ nhiên sự ghen tị phần nộ trong lòng đã lên đến cực điểm!

Mọi người chuẩn bị đến Miên Linh Cốc cứu người mà chỉ có nàng ở lại không được đi, ý của Uyên là muốn ngày mai nàng theo Mặc Hình trở về kinh thành. Nhưng điều này làm sao có thể khiến nàng cam tâm, vui vẻ chạy đến, khi chiến tranh kết thúc lại bảo Mặc Hình đưa trở về sao? Rốt cuộc bọn họ coi nàng là cái gì chứ!

Hung hăng giật lấy mấy cây cò đại rồi ném xuống nước giống như đang phát tiết thù hận trong lòng đối với Thiên Đại Vân Chi, dựa vào cái gì mà nàng có thể giành được sự chú ý của mọi người, dựa vào cái gì mà nàng có thể cướp đi cái vốn dĩ nên thuộc về bản thân, cho dù có cướp đi tất cả mọi thứ của nàng thì cũng không nên cướp đi Uyên của nàng!

Đột nhiên, trên mặt nước xuất hiện thêm một khuôn mặt, lại vừa đúng là dung nhan mỹ lệ của Thiên Đại Vân Chi. Nàng cười vô cùng quý dị, giọng điệu bén nhọn: "Có phải rất hận ta hay không? Có phải rất muốn giết chết ta hay không? Ha ha ha, người đòi đòi kiếp kiếp chỉ là một bại tướng của ta, vĩnh viễn đều chỉ có thể bị ta dẫm nát dưới lòng bàn chân! Ha ha ha, người cứ cam chịu số phận này đi!"

Lạc Băng Tuyết là người cực kì bình tĩnh, sau khi khiếp sợ thì phát hiện đây rõ ràng chỉ là ảo giác, mạnh mẽ đứng lên quát: "Người là ai?"

Đáp lại lời nói đầy tức giận của nàng, một luồng khói đen từ mặt nước bay lên, dừng lại trước mặt nàng, chính là Âm Thần Ngọc Nữ.

"Người là.....Khâu Lê Đại Cơ? Không phải là người đã chết sao?" Giọng điệu của Lạc Băng Tuyết có chút run run, đột nhiên nhìn thấy một người đã chết dùng hình thức này hiện thân, không có chuyện không sợ hãi. Cảnh giác nhìn Âm Thần Ngọc Nữ trước mặt không biết là người hay là quỷ, nàng từ từ lui về phía sau vài bước, tay từ từ chạm vào lá bùa phía sau, đây là ngũ hành trận mà mọi người mang theo tùy thân bên mình.

"Không ngờ người lại trở nên nhát gan như vậy, vậy mà Bản cung lại nhớ là người rất tâm ngoan thủ lạt mà!" Âm Thần Ngọc Nữ không chút để ý tiến lên vài bước: "Bản tôn đến tìm người để hợp tác, người hận không thể giết chết Thiên Đại Vân Chi nhưng lại không có biện pháp đối phó với nàng, nhưng Bản tôn có thể giúp đỡ người!"

Nhìn ý tứ của nàng quả nhiên không muốn đả thương mình, Lạc Băng Tuyết cũng dần buông lỏng cảnh giác, nghe thấy nàng nói muốn giúp nàng tiêu diệt Thiên Đại Vân Chi, nhất thời mừng rỡ, chỉ cần Thiên Đại Vân Chi chết đi thì Uyên sẽ không bị nàng mê hoặc nữa rồi!

"Vậy người nói xem ta phải làm như thế nào!" Không có gì lo lắng, giống như cả đời đang cầu để hại chết Thiên Đại Vân Chi, đến được với Mặc Kỳ Uyên.

"Quả nhiên Bản tôn đã tìm được đồng bọn hợp tác tốt nhất, người vẫn là một người thông minh, ha ha ha, là một người có dã tâm!" Âm Thần Ngọc Nữ cười to vài tiếng, ta tặng cho nàng một vật thể không rõ ràng tiến vào thân thể nàng: "Người cần phải làm sao để có thể luôn đi theo bọn họ, Bản tôn sẽ tìm được người rồi nói cho người tiếp theo nên làm thế nào!"

Nói xong không đợi đến khi Lạc Băng Tuyết hoàn hồn từ trong sợ hãi thì đã biến thành làn khói đen biến mất trong đêm đen.

Ngày thứ hai, mọi người đã chuẩn bị xong để xuất phát, vốn dĩ nghĩ chỉ cần Công Ngọc, Vân Chi, Mặc Kỳ Uyên và Vạn Úc Liên đi là được nhưng mà cuối cùng lại thừa thêm mấy người cùng đi mà không cần đến một cái gậy đầu đồng ý.

Khâu Lê Mang Lăng vẫn chỉ trương ra một cái mặt lạnh, dù ai đến tiếp chuyện nửa ngày cũng không hé ra một lời, ý tứ của hắn thật rõ ràng, hắn muốn đi theo bảo vệ Vân Chi, đương nhiên không thể nghi ngờ loại tốt bụng cổ chấp này lại khiến trong lòng Mặc Kỳ Uyên thâm hận đến cực điểm.

Một người có chấp nữa là Hách Liên Ngọc Nhi, từ đầu đến cuối lấy lý do là muốn kiên trì theo hứa hẹn của bản thân, tự mình cảm thấy không thể cảm hóa Mặc Kỳ Uyên trong thời gian ngắn nên muốn tiếp tục đi theo bọn họ. Kỳ thật trong tâm tư nàng cảm thấy đi theo bọn họ đều có thể thu thập được nhiều kinh nghiệm vô cùng thú vị, trước kia nàng chỉ là một công chúa sống sung sướng an nhàn trong cung, chưa bao giờ được trải nghiệm cuộc sống thú vị như vậy, nàng không muốn kết thúc sớm loại cuộc sống này.

Giữa một đám người Mặc Kỳ Đình chính là không có một lý do nào chính đáng, nhưng mà nàng lại tuyên bố bản thân chính là nương tử tương lai của Công Ngọc, một ngày làm thầy cả đời làm cha, nàng sao có thể không đến bái kiến cha mẹ chồng tương lai! Đưa lý do đó là lý do chân chính khiến tất cả mọi người ở đây đều buồn cười, còn Công Ngọc Viêm Bản thì vô cùng bức tức với đủ loại ánh mắt khiêu khích của mọi người, hắn thâm hận đến nội thương, từ khi nào mà hắn lại rơi vào tay tiểu ma nữ này vậy!

Còn Lạc Băng Tuyết thì vẫn dùng phương pháp ngu xuẩn nhất, khóc lóc rơi lệ trong một buổi sáng, lấy cớ luyến tiếc mọi người nên muốn đi theo..  
V...V....

Mặc Kỳ Uyên không có biện pháp nào, đành phải để Mặc Hình đi về trước rồi dẫn theo đại đội ngũ, bốn nữ ba nam mang theo Vạn Úc Liên cùng Công Ngọc đến Miên Linh Cốc.

Giữa đường đi, Công Ngọc Viêm Vân không những muốn đảm đương vai trò hướng dẫn viên du lịch mà còn muốn đuổi xa phu và xe ngựa đi, bởi vì Đình nhi và Vân Chi mà ở cùng một chỗ thì hai thường coi hắn là quả hồng mềm, hắn không biết mình đã bị hố bao nhiêu vỏ rồi nữa.

Thời gian cấp bách nên trừ bỏ việc xe ngựa chờ Vạn Ưc Liên làm chậm trễ một chút thời gian ra thì đoàn người thúc ngựa chạy trong hai ngày cuối cùng đã đến nơi Công Ngọc miêu tả.

Mấy người đứng dưới khe núi, ngẩng đầu nhìn đỉnh núi cao trăm trượng cùng thác nước trắng xóa, phía trước hoàn toàn không có một con đường nào cả, một đám nghi ngờ không hiểu Công Ngọc dẫn bọn họ đến đây làm cái gì.

"Không cần nhìn, chúng ta đi xuyên qua thác nước này là có thể đến Miên Linh Cốc."

Công Ngọc Viêm Bản lộ ra vẻ mặt tươi cười sung sướng, ngẩng đầu nhìn thác nước cao ngàn thước chảy xiết trước mặt, nhắm mắt lại cảm nhận được hơi thở quen thuộc, đây chính nơi mà tâm hồn được hoàn toàn thư thái, hẳn đã ở trong này sinh hoạt vãn vãn đã 16 năm, sau khi xuất cốc mới bị phụ thân hắt hủi Thừa tướng Công Ngọc nhận là con nuôi, có thể nói nơi này là nơi hẳn sinh ra và lớn lên, sự phụ và sự mẫu chính là người thân của hắn.

Không đợi cho đến khi mọi người tỉnh lại từ trong nghi ngờ, Công Ngọc Viêm Bản mở to hai mắt lớn tiếng nói: "Theo ta đi đi!"

Nói xong tự động một mình dẫn đầu đoàn người, quất vào đầu con ngựa, xe ngựa thuận lợi tiến vào thác nước, hoàn toàn không có đáng sợ bị thương tổn khi nước rơi xuống.

Mấy người cũng không do dự nữa, đi theo hướng Công Ngọc mà vào, quả nhiên không gặp trở ngại gì, ở bên ngoài nhìn dòng nước trắng xóa có vẻ hung dữ nhưng hóa ra lại như dòng nước ấm áp rơi vào toàn thân, nhìn cái miệng mở ra không khép lại được của mọi người thì cũng có thể thấy được sự thần kì ở đây!

Quả nhiên, ngay khi vừa bước vào Miên Linh Cốc, tất cả mọi người đều quên mất phải đi theo con ngựa phía trước, ánh mắt đắm chìm vào cảnh đẹp phía trước, cảnh đẹp đó không thể dùng ngôn ngữ mà hình dung được, cây cối rậm rạp đan xen vào nhau, bên trong cũng toàn là kỳ cảnh dị thú (động vật, chim chóc kì lạ), thậm chí giữa lớp sương mù xung quanh còn có tiên hạc đang nhảy múa, giống như tiên cảnh mê hoặc lòng người, khiến cho người ta vừa bước vào là có cảm giác tâm hồn được gột rửa, muốn sinh sống vĩnh viễn ở đây.

"Thế nào? Không sai đi, nơi này mới là chính xác là nơi an dưỡng tốt nhất của con người, nếu không thì cũng không thể sinh ra một người tài tình trác tuyệt như Bản công tử!" Công Ngọc Viêm Bản đắc ý nhìn biểu cảm bị mê hoặc hấp dẫn của mọi người, lên mặt nói.

Vân Chi thật sự rất thích một nơi như vậy, hơn nữa không hiểu sao lại có chút quen thuộc, giống như kiếp trước nàng đã từng ở một nơi như vậy, tự nhiên mà yên tĩnh, mang theo tiên khí gột rửa mọi trần tục của vạn vật.

Hai mắt như mê muội nhìn cảnh đẹp trong cốc không rời, nhưng miệng vẫn không quên trêu chọc Công Ngọc: "Ta lại đang tò mò, một nơi yên tĩnh, lịch sự, tao nhã như vậy làm sao có thể sinh ra một kẻ nhiều chuyện như ngươi."

Công Ngọc Viêm Bản đang đắm chìm trong dương dương tự đắc đột nhiên hiểu ra, theo như lời nàng nói thì kẻ nhiều chuyện chính là bản thân, lập tức tức giận gườm gườm: "Ai nói ta là kẻ nhiều chuyện? Ta dài lưỡi từ lúc nào cơ chứ!"

Vân Chi cũng không để ý hắn nữa, cười ngửa cằm rồi thưởng thức cảnh đẹp, còn Mặc Kỳ Uyên đứng bên xem diễn liền cảm thấy buồn cười nhưng vẫn đuổi theo kịp Vân Chi, nhìn sự yêu thích không hề che giấu trong mắt nàng, hẳn liền âm thầm quyết định, chờ sau khi giải quyết xong hết tất cả mọi chuyện, nhất định hẳn phải mang theo Chi nhi đến một nơi sơn thủy hữu tình như thế này ẩn cư, sống một cuộc sống thần tiên quây quần!

Mặc Kỳ Đình thích Công Ngọc, nhưng mà mỗi lần nhìn Công Ngọc bị Tam tẩu khi dễ nàng lại không có chút tức giận nào, nàng thích nhìn thấy đáng sợ tức giận đến hồn hèn của Công Ngọc Viêm Bản, thường thường, nàng cũng sẽ học theo Tam tẩu khi dễ hắn vài cái, nhìn thấy đôi lông mày rậm của Công Ngọc héch lên cao liền vô cùng cao hứng, xem ra hẳn không phải là bức tức bình thường!

"Công Ngọc, ngươi yên tâm, cho dù lưỡi ngươi có dài bao nhiêu thì ta cũng sẽ thích ngươi, ha ha!" Rất ra dáng vỗ vỗ bả vai Công Ngọc Viêm Bản, Mặc Kỳ Đình "tốt bụng" an ủi rồi sau đó theo bước Tam ca Tam tẩu đi ngắm cảnh.

Đề lại một mình tứ cố vô thân, Công Ngọc bức tức thầm hận: "Này! Ngươi, các ngươi....."

"Oa, tiểu Cầu này thật đáng yêu!" Mặc Kỳ Đình đã xuống ngựa, đi xuyên qua từng cảnh đẹp bên trong giống như một con chim hò, nhìn thấy giữa một gian phòng có một con chó nhỏ màu trắng đang nằm ngủ, tiến lên ôm lấy vừa nhìn thấy là nhận ra đây là một con vật nhỏ đáng yêu, không khác một con chó nhỏ cho lắm, ưm, nói chính xác hơn là vô cùng đáng yêu!

"Tam tẩu, ngươi nhìn xem tiểu Cầu này đáng yêu chưa này!" Vui mừng ôm tiểu Cầu đến trước mặt Vân Chi, lúc này tiểu bạch cầu kia mới tỉnh lại, phát ra âm thanh bất nã, dường như vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại.

Lúc này Vân Chi mới nhìn kĩ cái con vật được gọi là tiểu Cầu gì đó, lông màu trắng mịn như nhung khiến cho người ta sờ rất thoải mái, nhẹ nhàng sờ sờ, quả nhiên cảm giác rất tốt, lông màu trắng mềm mại còn thoải mái hơn cả lông chồn tốt nhất. Bị Vân Chi sờ như vậy, vật nhỏ mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, miệng có phần hơi nhón giống như đang bĩu môi, hai hình tròn nhỏ trong mắt lóe lên tia sáng màu hồng ấm áp, linh khí bức người, quả nhiên là một tiểu thú đáng yêu a!

Mặc Kỳ Đình ôm tiểu thú vui vẻ cười toe toét, ngay cả người vốn dĩ không thích sủng vật như Vân Chi cũng cảm thấy vui vẻ.

Công Ngọc Viêm Bản vội vàng thúc xe ngựa đuổi theo nghe thấy hai người đối thoại như vậy, thỉnh thoảng hắt một chậu nước lạnh vào: "Đây là hồ ly, không phải chó! Không biết thương thức!"

"Cát, ta nói là chó thì chính là chó, từ giờ vật nhỏ này sẽ là của ta!" Mặc Kỳ Đình bất mãn hừ hừ, không hề để ý lời giải thích của Công Ngọc Viêm Bản, dù sau lần đầu tiên nâng nhìn thấy nó đã nhận định nó là một con chó rồi.

"Ai dám nói Tiểu Linh là của nàng! Có can đảm ở trong địa bàn của lão bà ta trộm Linh Thú sao, có phải là không muốn sống nữa hay không!" Người chưa đến âm thanh đã đến trước, sau khi giọng nói của lão bà bà vang lên là một tiếng huýt sáo, tiểu thú vốn dĩ đang an phận trong lòng Mặc Kỳ Đình đột nhiên nhảy vèo cái xuống rồi bỏ chạy ra xa, tốc độ cực nhanh khiến tất cả mọi người đều không thể phản ứng.

Nhìn về phía người đang đi đến, chỉ thấy một lão bà trên người mặc bộ y đang ôm tiểu thú vừa nhảy ra đang đi về phía mọi người, cách ăn mặc không khác so với người bình thường nhưng lại khiến người ta không khó để nhận ra đây là một vị tiền bối. Tóc mai đã ngả bạc được chải cẩn thận tỉ mỉ, trên mặt là vẻ mặt bình tĩnh, uy nghiêm đầy kiêu ngạo.

Mặc Kỳ Đình bị dọa sợ, vì đuôi lý nên cũng chỉ có thể cúi đầu nói: "Lão bà bà, ta không biết vật nhỏ này đã có chủ nhân rồi!"

"Sư mẫu! Hắc hắc, ta trở về gặp hai người a!" Không đợi đến khi lão bà mở miệng tức giận, Công Ngọc Viêm Bản đã nhảy đến trước mặt lão bà với vẻ mặt tươi cười nói to.

Khuôn mặt vốn dĩ đang lạnh nhạt đột nhiên biến mất không thấy đâu, trong ánh mắt của lão bà còn có thần sắc vui mừng, rồi ngay sau đó chỉ trong phút chốc chuyển thành lửa giận, vẻ mặt thay đổi còn nhanh hơn cả những người hát hí khúc: "Người, cái tên tiểu tử này, đi một năm không về thăm chúng ta, hôm nay sao tự nhiên lại về, còn mang theo nhiều người như vậy đến làm loạn, quấy rầy chúng ta hay sao! Xem ra lâu rồi ta chưa giáo huấn người nên người quên rồi hả!"

Giờ mọi người mới hiểu ra, lão bà trước mặt chính là sư mẫu của Công Ngọc.

Vân Chi âm thầm quan sát, theo ý nàng, lão bà này thoạt nhìn có vẻ đáng yêu, dễ gần, hẳn không phải là người khó nói chuyện, tại sao Công Ngọc khi giới thiệu lại dùng những từ ngạo độc, quái dị để miêu tả chứ? Tuy nhiên, nếu Công Ngọc đã nói như vậy thì nàng vẫn nên tiếp tục quan sát rồi hẵng nói.

Quả nhiên lão bà rất sùng ái Công Ngọc, chỉ thấy Công Ngọc không những không sợ bị nàng giáo huấn một trận mà còn tiến lên hào sảng khoát tay lên bả vai sư mẫu, giống như bạn cũ gặp lại nhau, hình tượng công tử cao quý ở thế giới bên ngoài giờ hoàn toàn sụp đổ không còn một mảnh nào.

"Sư mẫu, lần này ta mang nhiều bằng hữu đến đây, thật ra là....."

"Khụ khụ, khụ ân!" Không đợi đến khi Công Ngọc nói ra mục đích thật sự, Vân Chi dè dặt cổ họng ho khan vài tiếng, khiến cho mọi người quay lại chú ý, rồi tay lại âm thầm đẩy Mặc Kỳ Đình lên vài bước, giống như đang nhắc nhở nàng cái gì đó.

Quả nhiên dường như Mặc Kỳ Đình nhớ đến cái gì đó, lớn tiếng nói: "Sư mẫu! Ta quên mất không giới thiệu, tên ta là Đình nhi, là nương tử tương lai của Viêm Bản, hôm nay nhiều người chúng ta đến đây chính là muốn bái kiến sư mẫu, Viêm Bản nói sư phụ và sư mẫu của hắn giống như là ông nội bà nội hắn vậy, là người thân thật sự của hắn, cho nên chúng ta mới chuẩn bị đến đây thuận tiên tổ chức hôn sự luôn."

Mặc Kỳ Đình càng nói càng lưu loát, cũng không để ý đến vẻ mặt kinh hãi của Công Ngọc Viêm Bản bên cạnh, đối với lão bà thì tươi cười đáng yêu đến mức có thể rơi cả mặt ra.

"Sư mẫu, người nhìn xem, Đình nhi muốn giới thiệu với người, đây là Tam ca và Tam tẩu của ta, ba vị này, ách, là người Khâu Lê quốc và Hách Liên quốc, là bằng hữu đến chứng hôn cho chúng ta!"

Phốc, Vân Chi và Mặc Kỳ Uyên nhỏ tiếng cười cười, nha đầu kia quả thật có thể giải thích rõ ràng như vậy, thật đúng là khiến mọi người ở đây đều có quan hệ với nhau!

Lúc này mặt Công Ngọc Viêm Bản đã đỏ thành một mảnh, chuẩn bị vội vàng mở miệng chen vào phản bác nhưng căn bản không tìm thấy lỗ hổng nào, hai mắt nhìn vội qua sư mẫu hắn thì thấy trên mặt nàng lộ ra nụ cười hài lòng, trong lòng càng thêm vội vàng, thế nào mà đột nhiên Đình nhi lại ra một chiêu hiểm như vậy, cho tới bây giờ hắn còn chưa nói được nửa chữ nha, nàng bị đặt như vậy là muốn cường bức hắn đi vào khuôn khổ hay sao!

Vân Chi cười cười, nhìn trộm về phía Công Ngọc vừa ăn phải hoàng liên, phương pháp này là phương pháp cầu hôn trá hình Vân Chi nghĩ ra hộ Đình nhi, dù sao chuyện Đình nhi thích Công Ngọc là chuyện mọi người đều biết, bọn họ cũng có thể nhận ra không phải là Công Ngọc không có thích, nếu đã đến bước này thì cũng không thể để Đình nhi cứ suốt ngày đi theo đít hắn mãi được!

Nhưng hai lão nhân của Công Ngọc đều có tính tình rất cổ quái, người ngoài rất khó có thể lấy lòng, có thể nói là như thêm muối vào dầu, nhưng cũng may, chỉ cần bị逗 vui về thì cơ bản bất cứ chuyện gì họ đều sẽ đồng ý. Nên đầu tiên để có thể giải quyết được vấn đề vui vẻ của nhị lão thì đương nhiên phải để cho nhị lão được hưởng thụ cuộc sống mỹ mãn mới là biện pháp tốt nhất rồi!

"Tốt tốt, ha ha!" Lần này tốc độ thay đổi sắc mặt của lão bà có vẻ chậm, đuôi lông mày khẽ nhướng cao lên sắc mặt vui mừng từ từ tụ lại, khiến tất cả nếp nhăn trên mặt hiện ra, tình thế đánh giá giống như còn chưa xem đủ Đình nhi đang cười ngọt ngào phía trước, không ngừng gật đầu khê.

Vân Chi nhìn thấy thế trong lòng cũng mừng thầm, xem ra lần Công Ngọc bị sư mẫu bắt lấy đuôi rồi.

"Tốt, tốt cái gì mà tốt, ta còn chưa nói tốt đâu!" Rốt cuộc Công Ngọc Viêm Bản cũng cướp được cơ hội nói chuyện, tức giận nói, nếu nói như vậy mà bắt hắn phải ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ thì thật là mất mặt rồi!

Vân Chi thấy Đình nhi chuẩn bị đáp lại, vội vàng đứng ra phía trước đóng vai phản diện: "Công Ngọc, Đình nhi đã nói là không để ý, người lại cũng



không muốn tổ chức hôn lễ long trọng ở kinh thành chẳng phải chủ yếu là muốn hai lão nhân gia được vui vẻ hay sao!"

Công Ngọc vừa muốn giải thích nhưng lại bị lời nói của Vân Chi khiến tình huống xoay chuyển, lập tức bực bội bật cười khanh khách, mở to hai mắt kinh ngạc tức giận nhìn về phía Vân Chi. Nhưng đến khi nhìn thấy trong mắt nàng và Uyên là sự mừng thầm không hề che giấu, đột nhiên trong lòng đã hiểu ra, Dĩnh nhi không có khả năng khi chưa có sự đồng ý của hắn mà nói lung tung trước mặt sư mẫu như vậy, người thiếu đạo đức đầy đen tối mà nghĩ ra biện pháp này chắc chắn là Vân Chi hoặc Mặc Kỳ Uyên đã nói cho Dĩnh nhi!

Hai cái tên phúc hắc này, rốt cuộc hai người muốn làm cái gì! Công Ngọc hận nghiêng răng, nâng tay lên chỉ vào hai người: "Ngươi, ngươi, các ngươi!"

"Ngươi cái gì mà ngươi! Tiểu tử, mau dẫn những vị khách này đến nhà gỗ hảo hảo mà chiêu đãi, ngươi cũng thật là, Dĩnh nhi có làm gì đâu mà lại để người ta chịu ủy khuất như vậy!" Lão sư mẫu cười đến mức không khép miệng lại được, lúc này nào thèm quan tâm đến Công Ngọc Viêm Bân đang rối rắm buồn bực như thế nào, điển hình cho chuyện có cháu dâu là quên luôn cháu trai!

Một đám người đi theo lão nhân gia vào trước, chỉ còn lại một mình Công Ngọc Viêm Bân vẫn chưa bình định được lửa giận ở lại phía sau.

Dọc đường đi, lão sư mẫu dắt tay Dĩnh nhi vừa đi vừa nói, vui cười hơn hờ hởi dưỡng tình cảm, vẻ mặt tươi cười đó đối với Dĩnh nhi là vô cùng thỏa mãn!

Đi bộ không bao lâu, mọi người đã dừng lại trước một căn nhà gỗ thấp thoáng phía sau tán cây, các gian phòng được bố trí hợp lý có sự liên kết với nhau, từ bên ngoài nhìn vào giống như một căn biệt viện dùng để nghỉ ngơi, không hề có chút keo kiệt nào, đan xen hợp lý với cảnh đẹp tạo nên xung quanh, ở ngoài cốc rõ ràng đã vào mùa thu, cây cối hoa cỏ không còn vẻ diễm lệ nhưng ở đây mọi người lại có thể thấy được đủ loại hoa cỏ đẹp nhất, rất nhiều loại chưa từng nhìn thấy qua, giữa không gian tạo nên còn tăng thêm vài phần hoa lệ.

Vào trong phòng, ngay lập tức mọi người đã cảm giác được có một khí mát lạnh ập đến khiến tâm hồn thư thái thoải mái, mặc dù ở trong phòng nhưng lại tràn ngập sự nhẹ nhàng khoan khoái của thiên nhiên. Mà điều càng khiến người ta kinh ngạc hơn chính là khắp nơi trong phòng là đủ loại chim thú quý hiếm xinh đẹp, vô lo vô nghĩ chơi đùa, tiền hạc tạo nên nhảy múa, chim tước thì chơi đàn đệm nhạc, trên mặt đất còn có vô số con chồn nhỏ xinh đẹp cùng rất nhiều các loài động vật chưa từng nhìn thấy bao giờ đi lại xung quanh, cảnh tượng liên tiếp xuất hiện khiến cho người ta có cảm giác như lạc vào tiên cảnh chứ không phải một căn phòng tầm thường trong một cánh rừng.

Đám chim thú vốn dĩ đang chơi đùa thì cảm nhận được thấy có rất nhiều người đi vào, nhảy ào ào ra khỏi phòng giống như bị kinh hách, cảnh đẹp trước mắt bỗng chốc biến mất, mấy người có chút thất vọng, Vân Chi cẩn thận chú ý đến vẻ mặt không vui chột lóe trên khuôn mặt lão nhân trước mắt.

"Tiểu Bân Bân, ngươi tiếp khách đi, lão bà từ ta đi chuẩn bị trà bánh!" Nói xong không đợi mọi người nói lời khách sáo đã buông Tiểu Linh đang vô cùng lo lắng trong lòng đi chuẩn bị.

Lão bà bà vừa đặt chân đến cửa, Vân Chi không nhìn được nữa cười hi hi một tiếng, lớn tiếng nói: "Ha ha ha, tiểu Bân Bân! Ngươi như thế mà gọi là tiểu Bân Bân sao!"

Vậy thì con trai tương lai của hắn chẳng phải sẽ là Tiểu Tiểu Bân sao? Phốc!

Những người khác cũng âm thầm cười trộm, nhưng không cười khoa trương như Vân Chi, cái tên thân mật như vậy nếu để cho đám nữ tử sùng bái hắn bên ngoài mà nghe được thì sẽ đều muốn biến mình thành hoa si mất thôi!

Vẫn luôn cố gắng chịu đựng không tức giận nhưng lúc này mặt Công Ngọc đã đen hơn cả cái đất nòi, nghe thấy mọi người cười nhạo nhu danh của hắn, cực kì mất tự nhiên nên dùng lửa giận che giấu sự xấu hổ, lạnh mặt quát: "Ai cho các ngươi nói lung tung trước mặt sư mẫu, nếu nàng tưởng thật thì trên đời này không ai có thể khuyên trở lại đâu! Vân Chi, Dĩnh nhi, các ngươi nói xem, có phải hai người các ngươi hợp tác đến chính ta hay không!"

"Bình tĩnh bình tĩnh! Bản Quận chúa tự mình mở miệng mà ngươi còn ghét bỏ không muốn sao! Tuy rằng khi trở về có thể bảo Hoàng huynh từ hôn nhưng ta lại cảm thấy thành thân ở đây cũng tốt lắm!" Mặc Kỳ Dĩnh mạnh mẽ đập đổ khí thế của hắn, tuy rằng bên ngoài mạnh mẽ nói như vậy nhưng trong lòng vẫn vô cùng cao hứng, là một oan gia đi theo phía sau hắn làm ầm ĩ treu ghẹo nhiều năm như vậy, chỉ còn thiếu một bước nữa, nghe xong đề nghị của Tam tẩu nàng ngay lập tức quyết định tấn công, sớm trời hấn lại như vậy mới tốt, miễn để cho nữ nhân nào câu mất đi!

Vân Chi thật vất vả mới nhìn cười được: "Công Ngọc, đây là linh cảm mà ngươi cho ta nha, không phải ngươi luôn muốn nhị lão được vui vẻ sao, cụ thể làm như thế ngươi lại không chịu nhiều lời, ngươi xem xem chẳng phải cách này rất tốt hay sao!"

"Công Ngọc, thành thân là chuyện sớm hay muộn mà thôi, hiện tại đó cũng là một cách tốt, đẹp cả đôi đường. Tuy nhiên sau khi các ngươi hồi kinh, muốn nào nhiệt sẽ có nào nhiệt." Mặc Kỳ Uyên cũng phụ họa theo nương tử thân ái của hắn, bày ra một dáng vẻ nghiêm túc đứng đắn của một huynh trưởng.

Đây là một cách sao? Còn không phải là lừa hắn vào hố sao! Công Ngọc mặt hầm hầm không phục nhưng không có kết quả, âm thầm bực tức, các ngươi muốn nghĩ cách thì làm chi lại đem chuyện chung thân đại sự của hắn góp vui vào a! Hắn vẫn thích là một người vô lo vô nghĩ hơn, nếu cuộc sống sau này đều bị tiểu ma nữ này nắm trong tay thì chẳng phải sau này hắn còn cái gì mà tỏa sáng chứ!

"Tán gẫu cái gì thế mà lại vui vẻ như vậy!" Nghe thấy giọng nói của lão bà từ bên ngoài truyền vào, tất cả mọi người đang nói chuyện bên trong lập tức câm miệng: "Đến đến đến, mau ném thử một trung trà ở Miên Linh Cốc nào!"

Mọi người ngượng ngùng nhìn một lão tiên bối phải bận bịu vì chiêu đãi bọn họ, vội vàng tiến lên đón lấy nước trà, đập vào mặt là hương thơm mát mẻ người khiến tất cả mọi người ở đây không nhìn được muốn lập tức nhắm mắt xem trong đó có vị gì, xem ra nơi này thật đúng là một vùng đất tiên cảnh

a!

"Sư mẫu, tại sao sư phụ lại không ở trong cốc, gần đây tâm tình của sư phụ như thế nào, ta gặp phải một chứng bệnh rất khó trị nên muốn tìm sư phụ thương lượng." Công Ngọc Viêm Bân dưới ánh mắt của Vân Chi nói ra mục đích chân chính của chuyến viếng thăm lần này, hẳn hiểu rõ ràng tâm tình của sư mẫu lúc nào thích hợp nhất để nói ra những lời này.

Lão nhân gia đi đến ngồi xuống mạnh mẽ trên chỗ trống, hoàn toàn thất vọng nói: "Cái lão già kia, hẳn xuất cốc đi mua cái này cái nọ, cũng không biết khi nào mới trở về, lão già này, cứ ba ngày hai bữa không kêu một tiếng thì không chịu được, người nói xem nhờ đâu đột nhiên nhắm mắt ra đi thì ai sẽ nhặt xác cho hắn!"

"Khụ khụ khụ. . . . ." Mọi người vừa uống được ngụm nước trà vào miệng, trong lòng ngạc nhiên, hai lão nhân sống nương tựa lẫn nhau thì như thế này thì tình cảm hẳn phải là rất tốt mới đúng, thế nào mà mở miệng ra lại là có chết hay không, huống hồ y thuật của lão tiên bối rất cao thâm, làm sao có thể dễ dàng chết như vậy!

Điều làm Vân Chi lo lắng chính là tình hình hiện tại của mẫu thân không tốt chút nào, muốn nhanh chóng được khám và chữa bệnh, nhưng lại tìm đến đúng lúc lão tiên bối ra ngoài, nếu tạm thời hắn không trở lại hy vọng duy nhất của mẫu thân cũng không biết còn duy trì được lâu không!

Mặc Kỳ Uyên ngồi bên người nàng nhận ra Vân Chi nóng lòng như lửa đốt, âm thầm cầm chặt tay Vân Chi nhẹ nhàng nói an ủi: "Không cần phải quá lo lắng Chi nhi, có lẽ tiên bối sẽ trở lại nhanh thôi, uống chút trà trước đi."

Vân Chi vẫn lo lắng không yên, tay vừa đưa nước trà đến bên miệng, nhưng hương thơm của trà không thể hấp dẫn nàng, bất an suy nghĩ rồi vẫn đứng dậy cung kính nói: "Thỉnh bà bà cho vân bối biết tiên bối đến nơi nào, thăng thần mà nói thì người cần chữa bệnh chính là mẫu thân của vân bối, hiện tại là lúc tính mạng đang gặp nguy hiểm, mong rằng được bà bà tương trợ!"

Ngữ khí khẩn thiết khiến lão nhân ngồi vị trí cũng không khỏi có chút rung động, nhưng cũng không biểu hiện ra biểu cảm quá mức đồng tình, dù sao cũng là người một bó tuổi rồi, tình người nóng lạnh, ốm đau bệnh tật đều đã sớm nhìn thấu. Nếu là người khác đến thì chắc chắn sẽ bị đuổi ra, nhưng là do tiểu tử Công Ngọc này mang đến thì đuổi đi là không có khả năng, nhưng chuyện của lão già này nàng cũng quản không xong mà cũng chưa từng bao giờ muốn quản cả.

"Không cần ra ngoài đi tìm, lão già kia ở bên ngoài như gió thổi, cho dù là Tiểu Bản Bân cũng không có khả năng tìm thấy." Lão bà nói một câu vô tình xóa bỏ toàn bộ hy vọng trong mắt Vân Chi nhưng vẫn tốt bụng nói thêm: "Theo như lão bà bà ta đoán thì mấy ngày nữa hắn sẽ trở về, cũng có khả năng là ngày mai sẽ trở về cốc cũng nên, cũng sẽ không chậm trễ thời gian như vậy đâu! Hơn nữa cho dù lão già đó có trở về thì có chịu chữa trị hay không thì cũng rất khó nói!"

Nghe xong mấy lời này, cuối cùng mấy người có thể yên lòng, Công Ngọc cũng hoàn thành nhiệm vụ, lên mặt nói: "Không sao, ta biết cách để thu phục sư phụ, Vân Chi người đừng quá lo lắng!"

Giống như được uống thuốc an thần, tâm tình Vân Chi có chút thả lỏng hơn, ngồi xuống, nhưng vừa mới cử động liền có cảm giác cơ thể có cái gì đó không đúng.

"Này....." Ngay thời điểm đó, Mặc Kỳ Uyên cũng cau chặt mày lại, vẻ mặt không hiểu.

Nhìn tình huống của mấy người, chính xác là bọn họ đã trúng độc, người khác không rõ nhưng Vân Chi lại hoàn toàn rõ ràng, thời điểm chất độc bắt đầu phát tác trong thân thể mà bọn họ lại không hề nhận ra! Loại độc vô hại này nàng có biết, nhưng mà vì sao được tính lại mạnh như vậy, khiến toàn thân không còn chút sức lực nào, có thể phát huy được được tính mạnh mẽ như vậy thì mỗi dược liệu đều phải được điều chế một cách tinh chuẩn cực kì đáng sợ, thậm chí bên trong còn có nhiều thành phần mà bản thân không thể điều tra ra!

Hơn nữa lúc trước bọn họ cũng không ăn cái gì, chỉ duy nhất là uống trà mà lão bà bà mang lên mà thôi, chẳng lẽ là.....

"Bà bà, người đây là có ý gì?" Vân Chi có chút cảnh giác nhìn thẳng vào vẻ mặt ôn hòa của lão nhân trước mắt, chất vấn.

Công Ngọc Viêm Bân vẫn chưa uống trà, lại nhìn thấy mấy người có chút không thích hợp, lập tức hiểu ra đây là tình huống gì, bắt đầu nhìn qua mấy cặp mắt sắc bén bên cạnh, nhún vai tỏ vẻ hắn cũng không có cách nào cả.

Lão bà bà cũng không để ý đến mọi người đưa tay đặt bên miệng, thổi ra một loạt các âm điệu, chỉ chốc lát sau, nhóm chim thú lúc trước họ nhìn thấy lại trở về vị trí ban đầu, không coi ai ra gì đứng bên cạnh đùa giỡn, không có chút gì gọi là sợ hãi khi gặp người lạ.

"Các người là khách, lão bà từ ta đương nhiên không thể đuổi các người đi, nhưng vì để tránh cho các người gây thương tổn đến nhóm bảo bối nhà chúng ta nên đành phải để cho các người ăn Tức tán liều này để che giấu khí tức, tuyệt đối không gây hại, yên tâm đi!" Lão bà bà nhìn thấy đám chim thú đã trở lại, lúc này mới lộ ra nụ cười hài lòng, bình tĩnh giải thích.

Mọi người không hiểu thế nào nữa, chỉ vì dọa sợ đám động vật này mà hạ độc người ta? Không biết trong đầu lão bà bà này suy nghĩ cái gì nữa a!

Độc này quả thật không có hại, nhưng mà công lực toàn thân bị phong bế, hơi thở tự nhiên cũng không bị phát hiện mà thôi. Nhưng mà đối tượng lại chính là động vật a! Chẳng lẽ động vật ở nơi này cũng có thể dựa vào hơi thở mà phán đoán được sự tồn tại của vật thể khác sao?

Quả nhiên đúng là một nơi cổ quái, cả một đám hắc tuyến rơi đầy, vẫn nên để lúc nữa chất vấn Công Ngọc thì hơn, tại sao mà không chịu nói rõ ràng cho bọn họ gì cả!

Bên trong căn nhà gỗ có rất nhiều phòng nhỏ, sau khi lão bà an bài phòng cho mỗi cá nhân xong thì tiếp tục đi chơi đùa với đám sủng vật của nàng. Mọi người treo lên nụ cười tiến bước lão bà bà, rồi nhanh chóng dùng bữa thiêm giải độc, sau đó chính là thời gian Công Ngọc Viêm Bản chịu hình phạt rồi.

"A! Các người trước tiên cứ bình tĩnh một chút a!" Công Ngọc bị Mặc Kỳ Uyên bị khóa trái kêu lên: "Ta đã hứa với sư phụ không nhắc đến Miên Linh Cốc với người khác, sư phụ cũng đã bắt ta phải thề a!"

"Người phá lời thề còn ít sao? Nhanh một chút nói hết những điều mà người biết ra, nếu còn xảy ra tình huống gì khác người có tin là ta bán người đến kỹ viện làm tiểu quan không! Đừng quên người còn nợ ta lần thua cuộc đó nha!" Vân Chi hung dữ uy hiếp, đi đến phía trước nói chỉ để hai người nghe, ai biết là lão bà này lại hi vọng vô thường như vậy, công phu hạ độc này mà so với bản thân thì cho dù có học cả đời cũng không được!

Nếu không thể dụ dỗ hai người khám và chữa bệnh cho mẫu thân thì bảo nàng phải làm sao bây giờ!

"Làm, làm tiểu quan?" Công Ngọc nuốt một ngụm nước bọt, hần tin tưởng Vân Chi nói là sẽ làm được, hần cũng bị dính thủ đoạn của nàng phò Kim Thiên khai trương, hại hần bị một lão nữ nhân phi lễ, hu hu, cả đời hần không nên bị hủy trong tay Vân Chi nên vội vàng mở miệng đàm phán điều kiện: "Sau khi ta nói ra thì điều kiện đánh cuộc kia không còn hiệu lực!"

"Được, nói mau!" Vân Chi không kiên nhẫn thúc giục nhưng vẫn không quên trừng trị một phen: "Dĩnh nhi, người cũng chú ý mà nghe cho kĩ, để sau này hiểu kính trọng bối cho tốt!"

Tránh thoát được sự kiềm chế của Mặc Kỳ Uyên, Công Ngọc bắt mắt bữu môi, đúng là tên gấp sắc quên nghĩa, vì nương tử mà khi dễ huynh đệ!

"Hai lão nhân bọn họ kiêng kị tương đối nhiều chuyện, tạm thời cũng không thể kể hết ra được nên ta sẽ chỉ nói vài cái chủ yếu." Công Ngọc Viêm Bản tự nhiên ngồi xuống, uống một ngụm nước, tư thế này khiến tất cả mọi người đều phải nghiêm túc lắng nghe, giống như một đám học sinh tiểu học ham học hỏi, nhìn tình huống này xem ra là muốn bắt đầu thao thao bất tuyệt rồi!

"Các người vừa rồi cũng thấy được, đám động vật này chính xác là sở hữu của nàng, không cần nói đến các người, ngay cả sư phụ ta cũng không có chút phân lượng nào trước bọn chúng, cho nên mỗi ngày chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, cho nên mới có chuyện vài ngày lại chạy ra ngoài, sư phụ lạnh lùng là lạnh lùng thật, nhưng mà chỉ lạnh lùng ngoài mặt thôi, điểm yếu của sư phụ chính là tham ăn, cho nên chỉ cần có thể cho hần ném thử mồi vị thì cái gì cũng có thể nói chuyện!"

Công Ngọc tỉnh tể giải thích mọi chuyện về sư phụ sư mẫu hần - hai người quan trọng nhất với hần, nếu thực sự nói tất cả những gì quái lạ trong cuộc sống bình thường của sư phụ sư mẫu ra thì sự kì lạ đó có thể viết thành một bài hát hí khúc cũng nên!

Hần chỉ nhớ được từ khi hần hiểu chuyện đến nay, hần chú ý đến hàng tháng sư phụ đều phải bế quan phá giải một loại độc, còn sư mẫu thì mỗi khi trăng tròn lại tỉ mỉ phối chế một loại độc. Mỗi khi sư mẫu nhìn sư phụ bình yên vô sự đi ra sau khi bế quan trong phòng là lúc bọn họ khẩu chiến vài ngày, không để cho sư phụ ăn ngon, sư phụ tức giận, mặt lạnh không thèm nói liền chạy ra cốc, quy luật quý dị như vậy cứ âm thầm trôi qua trong vài thập niên, có lẽ đó cũng là chút tư vị trong cuộc sống của nhị lão bọn họ cũng nên!

Hiểu được tin tức quan trọng, dưới sự cam đoan của Công Ngọc, cuối cùng Vân Chi cũng thoáng yên tâm, chỉ cần quái sư phụ trở về thì mẫu thân có thể được cứu. Sau đó lại lo lắng kéo Công Ngọc đi kiểm tra Vạn Úc Liên đang hôn mê, xác định mẫu thân không có việc gì rồi mới lôi kéo Mặc Kỳ Uyên về phòng ngủ.

Trời đã chuyển sang màu đen, trong cốc không còn cảnh sắc mê người như ban ngày, cảnh trí buổi tối cũng vẫn thanh nhã mát mẻ, đặc biệt dưới ánh trăng, sáng trắng tròn bóng như được phủ một lớp hồ phách, trong phòng căn bản không cần dùng đến nến mà vẫn có thể chiếu sáng tất cả.

Sau khi rửa mặt qua loa, Vân Chi và Mặc Kỳ Uyên dựa vào nhau nằm trên giường, hai người không hẹn mà cùng đồng thời mở to hai mắt, rõ ràng mấy ngày chạy liên tục rất là mệt mỏi nhưng lại không có chút buồn ngủ nào.

"Uyên, người đang nghĩ cái gì?" Vân Chi nhàn nhạt hỏi, khẽ kề sát vào trên người hần, tìm được vị trí thoải mái nhất trên ngực rồi nằm sấp xuống.

Nghiêng tai lắng nghe tiếng tim đập của hần mới cảm thấy được bình yên, mấy ngày nay đều vì chiến sự rối ren, mỗi đêm hai người đều giống như vợ chồng già ngủ gần bên nhau, cảm thụ tấm chân tình ấm áp lẫn nhau.

"Suy nghĩ chuyện của nàng, còn nàng đang suy nghĩ chuyện gì." Cánh tay Mặc Kỳ Uyên vòng qua dưới thân thể nàng, nhẹ nhàng nói, rõ ràng trong câu nói tiếp theo có chút trêu đùa, từ trong miệng hần lại phun ra một lời không nghiêm túc như vậy.

Vân Chi cười xì ra tiếng: "Vì sao người khẳng định ta cũng đang suy nghĩ chứ?"

"Ta thật sự hy vọng tất cả mọi chuyện ta đều có thể giải quyết để nàng không cần phải phiền não nữa." Hần ôm thân thể Vân Chi vào ngực, đặt đầu nàng vào hõm cổ rồi nói tiếp: "Nàng có biết không? Ta cảm thấy nếp nhăn giữa lông mày nàng còn đáng sợ hơn thiên quân vạn mã."

Cảm giác được rõ ràng sự hạnh phúc ấm áp, trong lòng Vân Chi có chút xúc động, không hiểu sao lại cảm thấy có chút bi thương.

Kiểm chế sự bi thương trong lòng, Vân Chi cố gắng ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt hần nói: "Uyên, người cũng biết ta không phải là người yếu ớt nên cũng không cần người phải thương tiếc, có chuyện gì chúng ta đều có thể cùng nhau đối mặt, tựa như bây giờ, ta có thể biết tính sở hữu trong lòng người lớn như thế nào, ngay cả thể thì cảm giác của người cũng rất giống với ta."

Mặc Kỳ Uyên nhếch miệng, nhẹ nhàng cười, độ cong trên đôi môi mỏng của hắn ngày càng cong hơn, không cười mà bộc lộ lạnh lùng uy nghiêm, khi cười thì lại tao nhã mỉa mai, Vân Chi thích đáng vẻ khi hắn cười, đáng vẻ cười chỉ dành riêng cho nàng.

"Giờ chúng ta sẽ nói hết suy nghĩ trong lòng đối phương ra, ai đoán sai sẽ bị phạt!" Hắn biết Vân Chi muốn thoát khỏi bầu không khí có phần nặng nề này, nên cũng phối hợp theo.

Nghe thấy đề nghị của Uyên, Vân Chi như được giải đúng chỗ ngứa, dựa nửa người vào thân hắn, hai mắt nhìn chăm chăm vào hai mắt hắn, đáng vẻ vô cùng tin tưởng giống như đã sớm đoán được rõ ràng suy nghĩ trong lòng hắn.

"Người đang nghĩ - chiến tranh lần này thả Khâu Lệ Thương Kinh có đúng hay không, lão quái mặt lạnh có thể cứu được mẹ ta và cũng là nhạc mẫu của người hay không, hơn nữa liệu người có năng lực thỉnh cầu hắn cứu Hoàng huynh của người hay không, rốt cuộc thù hận của Khâu Lệ Đại Cơ đối với người là gì, tại sao trên người chúng ta lại tồn tại loại năng lượng tiềm ẩn như vậy, còn có....." Vân Chi nói một hơi những khả năng suy đoán, rồi đột nhiên dừng lại, dường như đối với suy đoán này có chút không xác định: "Còn có, người đang suy nghĩ xem mấy ngày nay hảo sự muội Tuyết Nhi của người hành động không bình thường rốt cuộc là muốn làm cái gì."

Nàng nhận ra được Lạc Băng Tuyết có địch ý đối với bản thân, mặc dù trên mặt vẫn là biểu cảm hoàn mỹ nhưng ánh mắt thì không lừa được người. Nàng khinh thường nên tự ứng phó với mấy thủ đoạn nhỏ này, chỉ cần không xem nàng là kẻ ngốc mà đùa giỡn thì nàng có thể nể mặt Uyên mà không so đo.

Nàng biết trong lòng Uyên có cân nhắc, cũng biết tại sao hắn lại đồng ý mang nàng đến đây, để người ta ngay dưới mí mắt mới dễ dàng nắm trong tay nhất. Nhìn thấy giữa lông mày Uyên xẹt qua chút kinh ngạc và áy náy, không khỏi thầm than một tiếng, tuy rằng thoát nhìn Uyên là người làm việc có phần cứng nhắc, sau khi bình tĩnh phân tích phán đoán sẽ giải quyết dứt khoát, không có chút nhân từ nương tay nào. Nhưng nàng có thể nhận ra Uyên có thể giết hết người trong thiên hạ không liên quan đến bản thân nhưng lại đặt những người thân nhất vào vị trí không thể thay thế, sẽ không gây một chút thương tổn nào.

Bình tĩnh nhìn lại Vân Chi, rồi đột nhiên cảm thấy tất cả lời nói đều là dư thừa, bắt đầu dĩ thời dài một hơi, Mặc Kỳ Uyên lại vòng tay dịu dàng ôm nàng vào trong lòng, nói khẽ: "Chỉ nhi, nàng nói cũng không hẳn, hơn nữa Băng Tuyết.....Lúc sư phụ gặp chuyện là lúc người cứu ta, ta từng nghĩ sẽ không phụ di ngôn cuối cùng của sư phụ, nhưng mà Băng Tuyết nàng làm ta rất thất vọng, dường như nàng thực sự làm ra việc không thể tha thứ, cho nên ta cũng chỉ có thể xin lỗi sư phụ."

"Àn, người làm cực kỳ tốt." Vân Chi nghiêm túc cổ vũ, cũng không nghĩ vấn đề này lại được bàn bạc kỹ thế này, nằm trên ngực hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt có phần mê người: "Vậy bây giờ đến lượt người đoán xem trong lòng ta đang nghĩ cái gì đi!"

"Đương nhiên là nàng đang nghĩ nhạc mẫu có thể khôi phục hay không a!" Mặc Kỳ Uyên muốn nghĩ nhưng cũng không cần thiết, trực tiếp mở miệng nói.

"Sai, còn nữa!" Vân Chi tiến sát lại gần hắn hơn: "Ta còn đang suy nghĩ làm sao có thể câu dẫn thành công người."

Mặc Kỳ Uyên thấy nàng nói như vậy nhất thời không phản ứng kịp, chớp chớp mắt, sau đó cười cười: "Nương tử tại thượng, không cần câu dẫn thì vi phu cũng đã bị dụ dỗ, ha ha, cả đời này hoàn toàn thuộc về nàng!"

"Không được! Như thế này thì khác gì có tiếng mà không có miếng, ta muốn làm chuyện xứng đáng với chức vụ nương tử này!" Vân Chi phủ định hoàn toàn, nói xong liền đứng lên, đưa tay ra muốn cởi bỏ quần áo Mặc Kỳ Uyên, nhưng lại cảm giác có cái gì đó không đúng, dừng lại một chút rồi ngay lập tức tìm lại được cảm giác.

Rút tay lại không kéo quần áo hắn nữa, mà cười một cách quyến rũ, thông thả tụt xiêm y mình xuống, khi đi ngủ vốn dĩ chỉ mặc một kiện áo mỏng, sau khi tụt xuống bà vai trắng như tuyết nhanh chóng lộ ra, vô cùng mê người.

Mặc Kỳ Uyên không hề ngờ tới Vân Chi thật sự nói là làm, lại cởi quần áo trên chộc bản thân, lập tức cảm thấy kinh hãi nên phản ứng có chút chậm chạp, ý của Chi nhi, chẳng lẽ là.....

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trên Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Q.2 - Chương 34: Ăn mặc sành sanh mới đúng đạo lý

Mặc Kỳ Uyên không hề ngờ tới Vân Chi thật sự nói là làm, lại cởi quần áo trên chộc bản thân, lập tức cảm thấy kinh hãi nên phản ứng có chút chậm chạp, ý của Chi nhi, chẳng lẽ là.....

Nghĩ đến đây, rốt cuộc hắn không thể nhịn được nữa xoay người đặt Vân Chi xuống dưới dùng thân mình che lại toàn bộ, thân hình cường tráng hoàn toàn có thể che giấu Vân Chi, không nhìn thấy một chút nào. Mặc Kỳ Uyên có chút kích động thờ hồn hèn, ánh mắt trở nên dọa người, nhìn chăm chăm vào hai mắt Vân Chi phía dưới, giống như muốn hút nàng vào bên trong vậy: "Chỉ nhi, nàng không phải là, có phải là nguyên ý hay không....."

"Nguyên ý cái gì chứ? Ta đây là đang muốn quyền rũ chàng, đừng nhúc nhích, để ta tiếp tục." Trong mắt Vân Chi dần dần xuất hiện ý cười, nhưng mặt lại mang vẻ nghiêm trang muốn đẩy Mặc Kỳ Uyên xuống.

Trong lúc lơ đãng xô đẩy khiến thân thể Mặc Kỳ Uyên có phản ứng ngay lập tức, Vân Chi cảm giác được, dừng động tác lại, ngơ ngác ngẩn người, dường như chớp mắt một cái lại có phản hồi hận.

Cũng không để ý Vân Chi trong lúc thất thần có chút hoàn hồn, Mặc Kỳ Uyên khẽ cười một tiếng, rồi nhanh chóng cúi người xuống ngậm chặt lấy đôi môi của nàng, trước tiên vẫn hôn từ từ chậm rãi khiêu khích, hướng dẫn một cách uyển chuyển, không muốn để nàng quá mức sợ hãi, muốn nàng có thể nếm trải được đầy đủ tư vị tuyệt vời này, cuối cùng cơ thể không chịu đựng được dục hỏa nóng cháy, động tác ngày càng nhanh hơn, không thể không chế được nữa, giống như muốn hủy diệt hết tất cả vậy.

Vân Chi bị hôn hôn cuồng nhiệt như vậy khiến mình trở nên mềm lòng hơn, nhất thời quên mất bản thân đang muốn làm cái gì, nhưng mà sự phối hợp thân mật của răng môi càng lúc càng khiến tay chân nàng có chút lú lút, chỉ cảm thấy đột nhiên cả người nóng lên, giống như đang khát khao một cái gì đó, hoặc giống như hoàn toàn không có một chỗ dựa nào, giống như ở giữa biển lớn chỉ ôm một cái bè gỗ nhỏ mà vô vọng tìm kiếm bờ biển, mà bè gỗ của nàng lại chính là Uyên, tự nói với bản thân ôm chặt lấy hắn, ôm chặt lấy, nhưng vẫn cảm thấy thiếu cái gì đó, nàng vô cùng khát vọng, nhưng lại mê mang không biết rốt cuộc mình muốn cái gì.

Nàng hoàn toàn chìm trong mê loạn, trong lòng Vân Chi có chút sợ hãi, chỉ có thể chịu đựng sự tấn công điên cuồng của Mặc Kỳ Uyên và nỗ lực tìm kiếm khát vọng của bản thân.

Mặc Kỳ Uyên sắp không thể khống chế được bản thân mình, giương mắt nhìn Vân Chi đang mơ màng lưỡng lự, đột nhiên bừng tỉnh, động tác thoáng dừng lại, cách xa Vân Chi một chút, một tay nâng đầu nàng lên nhìn nhau, trong mắt vẫn còn có dục vọng chưa kịp biến mất cùng với sự kiềm chế, nghiêm túc nói: "Chỉ nhi, có thể hay không?"

Hắn đang đợi, hắn luôn luôn đợi Vân Chi đồng ý, thân thể phù hợp, sinh mệnh có liên quan nhưng hắn không muốn chỉ là mê tình thác loạn trong nhất thời, cái hắn muốn là một đời một kiếp vô hối!

Thấy hắn đình chỉ động tác, khát vọng sôi nổi trong lòng Vân Chi lại càng dâng cao hơn, giống như muốn thôn tính tiêu diệt hoàn toàn nàng!

"Chàng nói xem có thể hay không?" Vân Chi bị dục vọng cắn nuốt, đôi mắt xinh đẹp càng thêm quyến rũ mê hoặc lòng người, nàng nâng cánh tay lửa lên từ từ chạm vào khuôn mặt trắng nõn như tuyết của Mặc Kỳ Uyên, dường như muốn đưa cho hắn một thư mời trí mạng, trầm luân giống như ăn phải cây anh túc (thuốc phiện) vậy.

Cơ bắp toàn thân co chặt, chỉ có Mặc Kỳ Uyên biết lúc này mình đang phải chịu đựng sự thống khổ như thế nào, nhìn thấy dáng vẻ này của Vân Chi, trên mặt lộ ra nhiều điểm bất lực và yếu ớt: "Chỉ nhi, nàng có biết, ta chính là muốn nàng thật sự nguyện ý." Chứ không phải là nguyện ý do hắn khơi mào dục vọng, hắn có chút hối hận, hắn không nên làm càn giống như một thiếu niên ngây thơ như vậy.

Thân thể bị một loại dục vô cùng khó chịu xâm nhập vào, nhưng Vân Chi vẫn có thể suy nghĩ, nàng nghe thấy được Uyên nói những cái gì, cũng hiểu ý mà Uyên vừa nói là như thế nào, nàng đã sớm chuẩn bị kỹ càng, chính là muốn giao cho hắn trong thời điểm hoàn mỹ nhất, nhưng nàng cũng bắt đầu sợ hãi, nàng sợ mình không chờ kịp, đêm đó đánh nhau với Khâu Lệ Đại Cơ, khi nàng nhìn thấy Uyên bên bờ sinh tử, nàng đã bắt đầu có ý nghĩ muốn quý trọng từng giây từng phút ở bên cạnh Uyên, ông trời đã cho nàng cơ hội đi đến đây gặp Uyên, như vậy cũng hẳn đã chuẩn bị tốt một cái kết hoàn mỹ cho nàng, nhưng tất cả đều không quan trọng, chỉ cần bọn họ được ở bên nhau, vĩnh viễn ở bên nhau.

Vân Chi cười dịu dàng, nhìn chăm chăm vào Mặc Kỳ Uyên, nhưng không nói câu nào, đến khi tình cảm mãnh liệt của Mặc Kỳ Uyên bắt đầu đông lạnh thì đột nhiên nàng than nhẹ một tiếng: "Đồ ngốc!" Sau đó hai cánh tay vòng lên cổ Uyên, hơi hơi cọ vào, tiếp theo đó đặt lên môi hắn một nụ hôn dịu dàng, giống như đang trấn an, càng giống như trả lời, nàng dùng hành động thực tế để nói cho hắn biết, nàng yêu hắn!

Quần áo trên người đã bị Vân Chi từ từ cởi ra, thân thể cường tráng bắt đầu lộ ra. Sau khi Vân Chi dịu dàng trấn an và đồng ý, dục vọng vừa bị Mặc Kỳ Uyên kiềm chế lại dâng lên, ùn ùn kéo đến, so với lúc này càng mãnh liệt hơn, rõ ràng là một người bình tĩnh mà đột nhiên lại trở lại tảo bạo như vậy.

"Chỉ nhi.....Thật tốt khi có thể gặp gỡ nàng....." Không ngừng thở dốc, hắn nói lời nhỏ nhẹ, giống như đang cố gắng biểu đạt cái gì đó.

Da thịt nhẵn nhụi khiến hắn khẽ vuốt ve mà không ngừng được, thân thể nàng mềm mại như rắn đang di chuyển, khoảng cách chỉ còn một lớp quần áo đầy đáng ghét, Mặc Kỳ Uyên điên cuồng hôn lên thân thể bên dưới, hai tay di chuyển theo dáng người xinh xắn của nàng, tìm cách đi vào trong lớp quần áo, nhưng dưới tình huống hỗn loạn không thu hoạch được cái gì, trong lòng quặn lên, một tia sáng chợt lóe trong bóng đêm, lớp quần áo duy nhất trên người Vân Chi bị rách thành những mảnh vụn nhỏ.

Cuối cùng thì trở ngại duy nhất cũng biến mất, Vân Chi cảm thấy có chút hoảng loạn, bỗng chốc không biết nên để tay chân ở đâu, nàng đã nói là muốn quyền rũ hắn, nhưng mà muốn nàng phải làm như thế nào, phải phối hợp làm sao? Trong lúc nhất thời cảm thấy rất bối rối, rõ ràng bản thân đã chuẩn bị để giao cho hắn, nhưng lúc này nàng lại hoàn toàn không nắm bắt được cái gì, tình huống hoảng loạn như vậy nàng chưa từng phải trải qua, rốt cuộc là phải làm cái gì?

Trong lúc hoảng loạn, giống như một đứa trẻ không tìm thấy đường về, cố gắng sờ soạng trong bóng đêm, tìm được gò má Uyên, từ từ đi lên, tạo ra khe hở để nói chuyện, giọng nói có chút khàn khàn: "Uyên, nói với ta, nên làm như thế nào?"

"Nàng không cần làm cái gì cả, cứ thả lỏng cơ thể, giao tất cả nàng cho ta." Mặc Kỳ Uyên nhẹ nhàng hướng dẫn, trong nụ hôn vẫn mang theo sự kiên nhẫn, giống như đang từ từ thăm dò đường đi thích hợp nhất đến tiên cảnh, rồi từ từ đi vào. Còn hai tay thì không ngừng nghỉ một chút nào, quen thuộc giống như đang chơi đàn, khoan khoái lại tiết tấu, khiến từ tận sâu trong linh hồn Vân Chi cũng phải run lên, không ngờ lại mang theo sự kì lạ như vậy.

Bàn tay treu chọc vuốt ve, giống như muốn buộc Vân Chi phải nói cái gì đó, làm chút gì đó, cực kì kiên nhẫn.

Thả lỏng cơ thể sao? Được, vậy thì cứ thả lỏng đi! Không suy nghĩ cái gì nữa, Vân Chi tiếp nhận tất cả động tác mang theo ma lực của hắn, giống như đang châm lửa trên người nàng, không hề có nguồn nước nào đến cứu vớt. Lúc này, ngọn lửa trong lòng cũng đang nóng cháy như vậy.

Hai tay nàng không hề ý thức mà tìm được vị trí thích hợp, nằm trong khuôn ngực kiên cố của hắn, không biết là muốn đẩy hắn ra hay là muốn kéo hắn lại gần hơn một chút, hai người kích động như đang tắm trong biển lửa, luồng nhiệt từ từ hướng lên trên, lan ra toàn bộ thân mình, ngay cả lí trí cũng dần bị xâm chiếm, thậm chí toàn bộ tư tưởng, giờ chỉ còn lại đối phương, bọn họ ở cùng nhau, bất kì một chỗ trống trong lòng cũng đều được lấp đầy.

Tay trái vuốt ve trên ngực hắn, Vân Chi hơi dừng lại một chút rồi rau đó chậm rãi xoa nhẹ lên vết sẹo, vô cùng dịu dàng cẩn thận. Đây là miếng vết thương ngày đó Khâu Lệ Đại Cơ để lại, trước khi chưa lành hẳn thì khủng bố giống như một hang động, huyết nhục mơ hồ, may mắn có thần lực băng thiềm chữa thương, mới có khả năng khép lại, bất kì vết thương nào băng thiềm cũng có khả năng chữa trị hoàn mĩ như lúc ban đầu, nên vết thương khủng bố như vậy cũng chỉ để lại một vết sẹo.

Nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, hôn lên vết sẹo, dán cánh môi ướt át lên trên da thịt, hành động vui đùa của nàng khiến toàn thân Mặc Kỳ Uyên dờ dẩn, hắn không chịu nổi khiêu khích của Vân Chi, chỉ nửa điểm cũng có thể khiến hắn điên cuồng! Không thể không lấy lại trận địa, chế trụ cặp môi anh đào không ngoan ngoãn kia, hoàn toàn đắm chìm, răng môi hòa hợp, quần lông không có một khe hở nào!

Đột nhiên bị thế tấn công cường ngạnh của hắn làm cho hoa đầu chóng mặt, trong lúc choáng váng Vân Chi hoàn toàn không tìm thấy đường ra, cũng như không có cách nào tìm thấy đường ra, nếu đã không tìm thấy thì buông tha đi, cùng hòa vào làm một, đạt đến cảnh giới cao nhất, tất cả hướng về trạng thái nguyên thủy nhất, viên mãn mà vĩnh hằng.

Hít sâu một hơi, cuối cùng Vân Chi tỉnh lại từ trong đau đớn, lập tức ôm lấy Mặc Kỳ Uyên, móng tay đâm vào lưng hắn, lộn xộn hôn lên môi hắn, giống như muốn đi đời sự chú ý của bản thân.

Phối hợp với hành động của Vân Chi, Mặc Kỳ Uyên dịu dàng vuốt ve đôi môi giống như đang thi triển một loại ma pháp muốn mang đi toàn bộ chỗ đau trên cơ thể nàng đi tiêu diệt.

Dưới sự trấn an không ngừng của hắn, cuối cùng Vân Chi thoát khỏi đau đớn, hoa nhĩ nở rộ, trong nháy mắt lớn dần lên, nàng dường như cũng cảm nhận được sự biến hóa trong chính cơ thể mình, hương vị mờ mịt như vậy thật khó có thể miêu tả. Hiện tại, cuối cùng nàng cũng trở thành nữ nhân, trở thành nương tử chân chính của hắn.

Tiếp theo, hai người triền miên trong thoải mái, giống như sóng nước dâng trào cuộn cuộn. Trong đêm tối, hai người điên cuồng đòi hỏi lẫn nhau, cho lẫn nhau, giống như chỉ một khắc sau là tận thế, trong nhất thời đạt đến cảnh giới cao nhất. Lần lượt đi lên tới đỉnh rồi lại lần lượt ngã xuống vực sâu, cứ lặp lại như thế, làm không biết mệt.

Không biết đã qua bao lâu, hai người ngủ thật say, trời đất thay đổi, nắng đã lên, hai người ngủ đến giữa trưa rồi mới từ từ tỉnh lại.

"Mẫu thân!" Vân Chi mở to mắt từ từ tỉnh táo lại, vừa rồi đột nhiên tỉnh dậy nhìn thấy Mặc Kỳ Uyên đã sớm tỉnh lại nửa ngồi nhìn nàng, gấp giọng nói: "Chàng tại sao không gọi ta dậy, ta muốn đi xem sự phụ hắn đã về hay chưa!"

Mặc Kỳ Uyên ngồi dậy đỡ lấy Vân Chi, dường như đã giữ tư thế này trong một khoảng thời gian dài, hắn cười nhẹ, không nhanh không chậm nói: "Không muốn gọi, nàng đã rất mệt rồi."

Nhìn thấy hắn cười như vậy, Vân Chi liền nghĩ ra ý hắn nói là gì, lại cảm thấy toàn thân mát rượi, đột nhiên chú ý đến quần áo còn chưa mặc, vội vàng chui vào trong chăn, không phục cãi lại: "Ta không sao! Ai nói ta mệt mỏi chứ, ta rất tốt, chàng mệt mỏi cũng không kém nha!"

"Nga? Chúng ta còn so đo cả cái này sao?" Mặc Kỳ Uyên cười xấu xa muốn xem nàng còn có thể nói gì nữa, tưởng mình là mãnh hổ thật sao, thật muốn xem trong đầu nàng đang nghĩ gì nữa.

"Này này này! Đã không còn sớm nữa, ta muốn đi nhìn mẫu thân!" Vân Chi nắm lấy chăn chống lại, động tác này của hắn khiến nàng cảm thấy có chút xấu hổ.

Mặc Kỳ Uyên cười khê, lùi người lại: "Yên tâm đi, nếu tiền bối trở về, Công Ngọc sẽ đến nói cho chúng ta biết, nàng còn có thể ngủ thêm một chút nữa."

Tuy rằng nàng luôn cố gắng phủ nhận nhưng Mặc Kỳ Uyên biết rõ rằng bản thân hắn tối qua điên cuồng đến mức nào, nhất định đã khiến Chi nhi mệt chết rồi.

"Ai nha, chàng mà cũng cho rằng như vậy sao, ta đâu có yết ớt như vậy! Ta không sao, dù sao ta cũng nhất định phải đi chờ người đến cứu mẫu thân, chàng đi lấy quần áo giúp ta." Vân Chi xem thường cố gắng làm nũng, muốn nói bản thân không có việc gì, Mặc Kỳ Uyên chỉ có thể thờ dài bất đắc dĩ, giúp nàng mang quần áo đến.

Chi chốc lát sau, quần áo toàn thân nàng được hai tay Mặc Kỳ Uyên mặc vào đầu vào đáy, Vân Chi đang chuẩn bị xoay người đi xuống giường, nhưng vừa nhấc chân một cái thì con đau kéo đến, thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống giường, may mắn có Mặc Kỳ Uyên bên cạnh đỡ kịp, ôm nhanh vào ngực, nhưng vẫn không quên tỏ cáo: "Đã bảo nàng là nghỉ ngơi thêm chút nữa, đâu còn sức mà chạy nhiều như vậy!"

"Chàng, chàng nói linh tinh gì vậy, không phải chuyện tốt chàng làm sao!" Vân Chi phun ra mấy chữ, vẫn duy trì động tác xoay người đợi con đau dịu

xuống.

Mặc Kỳ Uyên tự biết mình đuối lí nên không nói gì nữa, một tay vòng qua thân thể nàng, một tay kê sát vào phần bụng dưới của nàng từ từ truyền chân khí vào, luồng khí ấm áp quả nhiên thật thoải mái, Vân Chi nhanh chóng trở lại bình thường, đứng thẳng trên mặt đất: "Tốt lắm, lần này tha cho chàng, chúng ta đi ra ngoài nhanh một chút!"

"Thật sự không cần nghỉ ngơi tiếp sao?" Nhìn Vân Chi đi ra ngoài không thèm quay đầu lại, Mặc Kỳ Uyên thờ dài một tiếng, biết tình khí của nàng ngang ngược nên chỉ có thể đi theo sau lưng nàng để hộ giá.

"Lần sau nhớ kĩ phải mát xa như vậy cho ta biết chưa." Dùng tốc độ bình thường đi về phía trước, đột nhiên Vân Chi bỏ lại một câu như vậy rồi đi tiếp.

Lần sau? Mặc Kỳ Uyên nghĩ nghĩ một lúc rồi mới hiểu ý tứ Vân Chi nói là cái gì, nhất thời trong lòng như được mặt trời chiếu rọi, vô cùng dễ chịu.

Trước tiên hai người đi nhìn Vạn Úc Liên một chút, lại thấy dường như Công Ngọc đã đến kiểm tra qua. Đến khi hai người đi đến tiền sảnh thì cũng là lúc mọi người đang quây quần bên nhau chuẩn bị ăn cơm.

"A, đến thật đúng lúc lại còn có điểm tâm để ăn, thật tốt!" Vân Chi cười cười ngồi xuống chỗ trống, tâm tình rất tốt nói.

Khỏe miệng Công Ngọc Viêm Bàn giật giật, liếc nàng một cái nói: "Đây là cơm trưa, buổi sáng lúc ta đi gọi các người ăn cơm, Uyên nói người vẫn còn chưa tỉnh!"

Khụ khụ, thì ra nàng đã ngủ đến trưa à.

"Cơm trưa thì cơm trưa, ta đã tiết kiệm cho các người một bữa cơm mà, ha ha, có phải không bà bà?" Đột nhiên nhìn thấy lão bà bà mang đồ ăn đến, Vân Chi thức thời thu hồi khí thế, phía trước mẫu thân còn chưa được cứu chữa, tốt nhất hiện tại nàng vẫn nên hạ thấp giọng điệu, nên làm người tốt vẫn hơn.

"Đúng thế, lão già thích yên tĩnh, thật vất vả nơi này mới lại náo nhiệt như vậy, trong lòng lão bà từ ta cũng thật cao hứng, cũng không phải là không thể làm cái gì, các người cứ đồng ý ăn đi." Thoạt nhìn dáng vẻ của lão bà bà dường như hết sức cao hứng, nhìn một bàn đầy đồ ăn như thế này, tuy rằng toàn là đồ cay nhưng màu sắc hương vị đều có đủ cả, làm sao mà có thể chấp nhận chứ.

Lão bà bà cầm mâm trong tay đặt lên bàn, rồi đột nhiên xoay người, lập tức sắc mặt trầm xuống, ngay cả thời gian thay đổi cũng không có: "Các người đã giải được Tức tán liễu rồi hả? Làm sao mà giải được?"

A, Vân Chi ngăn người rồi mới từ từ hoàn hồn lại, vội vàng nhỏ giọng thừa nhận: "Tiền bối không nên tức giận, tuy rằng Tức tán liễu đã giải nhưng chúng ta đều có thể tự che giấu khí tức của bản thân, yên tâm, tuyệt đối chúng ta sẽ không dọa đến đám động vật đáng yêu của tiền bối. Hơn nữa chúng ta cũng không có khả năng giải được độc của tiền bối, chủ yếu là công lao của băng thiên, hắc hắc!"

"Băng thiên?" Thời điểm lão bà bà lạnh mặt trông vô cùng khủng bố, hoàn toàn là hai người khác nhau so với khi bà bà dùng khuôn mặt tươi cười chào đón, Vân Chi dưới cái nhìn chăm chú của nàng vội vàng chân chó gặt đầu, bên cạnh đó còn không quên nhanh chóng lấy băng thiên ra cho nàng xem xét.

Liếc mắt nhìn vật trong hòm trong tay Vân Chi đích thị là băng thiên, sắc mặt lão bà bà có phần quang đãng hơn, giọng nói vẫn chưa hết nóng: "Mặc kệ như thế nào, nếu như vẫn dọa đến bọn họ thì đừng trách lão bà từ ta trở mặt vô tình!"

Mọi người chây mò hỏi, đùa nhỏ? Lão bà từ này quả là một người có tấm lòng nhân ái, thế nào mà đãi ngộ của động vật lại còn cao hơn cả con người như vậy chứ!

Cuối cùng để không chọc giận lão nhân gia, mọi người toát mồ hôi dầm dề liền lần lượt ngồi xuống ăn cơm.

Mặc Kỳ Uyên đi theo sau Vân Chi với vẻ mặt gió xuân phơi phới, dáng vẻ tự nhiên như thế khiến tất cả mọi người ở đây đều âm thầm đoán xem là có chuyện gì xảy ra.

Mà đến khi Mặc Kỳ Uyên nhìn thấy một bàn đồ ăn toàn những món chay thì hơi hơi nhú mày, biểu cảm vốn dĩ vui vẻ nay lại có phần buồn cười, bất đắc dĩ dùng đũa gắp món ăn xa xỉ nhất là trứng gà vào trong bát Vân Chi: "Chỉ nhi, nàng cần bồi bổ thêm nhiều."

Một viên đá rơi xuống tạo ra từng đợt sóng, cần bồi bổ thêm sao? Liên tưởng đến việc lúc này hai người mới ra khỏi cửa, Mặc Kỳ Uyên thì lại khó có khi trước mặt mọi người lại phát gió xuân phơi phới như vậy, hiểu ra, xem ra tối hôm qua hai người này nhất định đã vô cùng kịch liệt nha.

Da mặt Vân Chi vốn dĩ rất dày, nhưng cũng không muốn ở trước mặt nhiều người nói những từ ngữ dẫn đến hiểu sai ý, âm thầm liếc một cái cảnh cáo, sau đó hoàn toàn không thèm nhìn đến hân nữa, vội đầu vào ăn cơm, giờ mới biết bỏ lỡ bữa sáng thôi mà đã cảm thấy rất đói bụng rồi.

"Ôi, cần bồi bổ thêm, ta cũng cần bồi bổ thêm, Uyên~!" Công Ngọc Viêm Bàn lập tức hiểu ra, vui vẻ reo chọc, lại bị một củ khoai lang hình dạng chân gà lấp đầy miệng, tức giận chống mắt nhìn lại Mặc Kỳ Đình bên cạnh, cả miệng đầy khoai lang, không nói được câu nào.

"Tiểu Bàn Bàn, muốn bồi bổ thì cũng nên là ta bồi bổ cho người." Mặc Kỳ Đình hoàn toàn không để ý đến đối phương đang trợn mắt cười nói, quay đầu với vẻ mặt đầy vui vẻ nhìn Mặc Kỳ Uyên và Vân Chi: "Hắc hắc, Tam ca lợi hại nhất, Tam tẩu cũng phải cố lên nga!"



"Phốc, khụ khụ, khụ khụ khụ. . . ." Vân Chi cũng không chịu thua kém, thức ăn đầy trong miệng khiến nàng bị sặc, Đình nhi này thật là, sao có thể nói như vậy! Còn chưa lập gia đình mà đã hiểu rõ như vậy, chẳng trách mà Công Ngọc không đầu lại nha đầu này!

Bên cạnh mấy người nhớn miệng cười thì sắc mặt Khâu Lệ Mang Lãng vẫn lạnh lùng như cũ, còn Lạc Băng Tuyết cúi đầu bên cạnh dĩ nhiên sắc mặt đã trắng bệch, từng câu từng chữ của bọn họ đều như đang rĩa rói lên vết thương của nàng, nàng không dám ngẩng đầu nhìn biểu cảm của bọn họ, sợ không thể khống chế được cảm xúc của bản thân. Nàng không tin, Uyên thật sự đã bị cô gái này mê hoặc rồi độc chiếm sao! Uyên từ trước đến nay đều bao dung quan tâm nàng, nàng biết trong lòng Uyên khẳng định mình vẫn còn ảnh hưởng nhất định, nhưng hiện tại nàng không dám có những hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì dường như nàng đã dừng ở ngoài tầm mắt Uyên, cho dù làm cái gì cũng không thể thu hút được ánh mắt chú ý của hắn.

Tại sao lại biến thành như thế này! Nàng rất muốn trở lại trước kia, khi nàng vẫn còn là nữ tử duy nhất được Uyên đối đãi đặc biệt, chứ không phải là Thiên Đại Vân Chi hiện tại, cho nên, nàng đang đợi, cho dù có làm giao dịch với ma quỷ nàng cũng tuyệt đối không hối hận!

Cũng lấy Mặc Kỳ Uyên là mục tiêu nhưng Hách Liên Ngọc Nhi không lộ ra biểu cảm gì, nàng đương nhiên sẽ không hẹp hòi đến mức ghen tị chuyện giữa hai vợ chồng người ta, tuy rằng nàng rất thương thức nam nhân này, hơn nữa cũng cảm thấy bản thân không kém Vân Chi một chút nào nhưng cũng không thể không thừa nhận là hai người rất xứng đôi. Nàng càng nói ra thì càng khiến tình cảm vợ chồng họ thêm thắm thiết, nàng khinh thường chen chân, chờ đợi bất lấy thời cơ rồi mới ra tay, nàng không tin bản thân mình lại dễ dàng nhận thua như vậy!

Nhìn bàn cơm hài hòa như vậy nhưng thật ra sóng ngầm cũng bắt đầu khởi động, không để vui buồn quá rầy, Mặc Kỳ Uyên vẫn vui vẻ gấp thức ăn cho Vân Chi, Vân Chi cũng rất biết nghe lời, vui vẻ ăn.

Đột nhiên một vật thể không rõ từ ngoài cửa phi vào trong khiến mọi người nảy sinh cảnh giác, đứng dậy phòng bị, rồi đột nhiên lại nghe thấy giọng nói lão bà bà vang lên: "Cái lão đầu tử nguoi, ta bảo nguoi mang về những loại sâm được tốt nhất, nguoi lại còn làm loạn muốn ăn thịt làm chi!"

Đột nhiên bị giọng nói lão bà bà thu hút sự chú ý, mọi người nhìn vào vật thể không rõ vừa được lão nhân mở ra đặt trên bàn, bên trong rõ ràng là một vài chân gà, chân vịt và thịt lợn, mọi người ngạc nhiên, đây là tình huống gì!

"Súc sinh, thì nên ăn cái này." Đó là một giọng nói không có độ nóng lạnh như băng khiến người ta phải hốt hoảng, mọi người lại đồng loạt đưa mắt hướng về phía nam tử đang tiến vào từ cửa chính, bước đi vững vàng, tóc mái hai bên có vài sợi hoa dâm, đi vào bên trong rồi trực tiếp ngồi xuống, không thèm liếc nhìn đám người ở đây một cái nhưng vẫn không quên trợn mắt với lão bà bà.

Lạnh, quả nhiên rất lạnh! Vân Chi âm thầm quan sát, trên khuôn mặt có vài nếp nhăn khắc sâu, giống như hoa văn được đao khắc trên mặt hắn, khiến vẻ mặt cứng nhắc không biến hóa càng trở nên cố định, không thể cử động tí nào, ngay cả tròng mắt cũng là màu xám, không nháy mắt cũng không di chuyển. Đây có lẽ chính là lão sư phụ mặt lạnh Công Ngọc!

Trái ngược với vẻ mặt không quan tâm hơn thua của lão quái mặt lạnh, ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, dĩ nhiên người bạn già của hắn đang trong cơn giận dữ, đi vài bước đến trước mặt hắn, hơi khom người, hai tay chống nạnh rống lên với hắn: "Đình Xuân Thu! Lão nương đã nói với nguoi bao nhiêu lần, nhóm bảo bối này không ăn những đồ thô tục! Hiện tại nguoi chạy đi mua sâm được ngay cho ta, bằng không đừng hòng ăn cơm!"

Khụ khụ, khụ, ngách khụ khụ. . . . . Vân Chi nhìn không được ho khan, Đình Xuân Thu? Đây không phải là Tinh Túc Lão Quái sao! Chẳng trách mà lại quái như vậy, cả nhà này thật sự đều vô cùng quái, nhưng giờ nàng lại có chút tò mò xem tên gọi của lão bà bà này là gì.

"Dung, nguoi!" Tinh Túc Lão Quái, à không, cuối cùng lão quái mặt lạnh cũng dao động, đứng dậy, nản lòng trước khí thế cường đại của người bạn già, khiêm tốn nói: "Được, ta sẽ quay lại sau."

Quay lại sau? Không được a! Vân Chi nóng nảy, thật vất vả mới trở lại mà còn định đi nữa sao, mẹ nàng vẫn còn đang chờ cứu nha!

Hắn phải đi đâu nữa cơ? Sâm được? Nàng có sâm được a, đâu cần để lão nhân gia phải chạy tới chạy lui làm gì!

"Tiền bối tiền bối! Ngài vừa trở về đã rất mệt, chỗ sâm được này vẫn bối có rất nhiều, có thể để lão tiền bối dùng trước, coi như văn bối thay Đình nhi kính lên một phần hiếu tâm." Vân Chi bả chân bốn cẳng chạy đến trước mặt lão quái, vẻ mặt tươi cười lấy lòng, giống như một nhân viên đang đuổi theo khách hàng để đẩy mạnh tiêu thụ vậy.

Nhìn thấy còn có người khác ở đây, lúc này lão bà bà mới kiềm chế lửa giận nói: "Coi như quên đi, hôm nay có khách đến, ta không so đo với lão đầu tử này! Tiểu Bản Bản đã trở lại, đây là Đình nhi nương tử của hắn, lão già, nguoi nhìn qua một cái cho ta."

Sau khi bị lão bà bà quát lớn, lúc này lão quái mặt lạnh mới lườm qua phía Mặc Kỳ Đình một cái, giống như muốn đóng băng máu huyết toàn thân nàng lại, khô khốc nói một tiếng: "Xin chào sư phụ, ha ha."

Công Ngọc ở bên cạnh xem diễn trò cười thầm một tiếng, ai bảo nguoi khi dễ ta, ta bảo sư phụ ta hù chết nguoi!

"Sư phụ, nguoi lại đi ra ngoài ăn ngon rồi, ta đây chỉ có thể tha thiết mong nguoi trở về, đồ đệ gặp phải bệnh này quả thật trị liệu rất khó khăn! Cuối cùng ta cũng đã tìm được cho nguoi một quái bệnh đáng giá để nguoi ra tay rồi!" Cuối cùng Công Ngọc Viêm Bản cũng chưa quên chuyện này, liền làm nũng và nịnh hót, khoa trương kích động miêu tả tình huống xảy ra.

Lão quái mặt lạnh không hề để mình bị đẩy vòng vòng, không thèm liếc nhìn Công Ngọc lấy một cái, trong miệng chỉ thốt ra hai chữ: "Dọa nguoi!"

"Lấy sâm được ra đây để ta còn đi ăn." Quay đầu hướng về phía Vân Chi, lạnh lùng nói.

"Ách, còn ở trong xe ngựa bên ngoài, tự bản thân ngài có thể đi lấy." Thật là lãnh khốc, kể cả sát thủ cao cấp cũng không tích chữ như vàng như vậy, mặt không đổi sắc quay đi!

Xoay người rời đi, giống như đang hoạt động trong thế giới của bản thân mình, hoàn toàn xem nhẹ mọi người.

Đã đi rồi sao? Mấy người sững sờ một lát rồi mới phản ứng kịp, đồng loạt nhìn về phía Công Ngọc Viêm Bân, tình huống này nên xử lý thế nào?

Công Ngọc nhún vai, tỏ vẻ tình huống là như vậy nhưng cũng không thể trách hấn.

"Lão đầu tử này rất khó giải quyết, à, còn đám thịt này để lại cho các người dùng!" Lão bà bà đứng một bên xem diễn bình luận, cũng chỉ có Công Ngọc hiểu rõ là sư mẫu hấn đang ám chỉ cái gì.

Mấy người ở trong cốc bàn bạc sách lược đối phó với lão quái, hoàn toàn không biết mấy ngày nay bên ngoài gió tanh mưa máu tràn ngập, thế cục đại biến, khiến giang hồ vốn dĩ không yên lại gặp phải một lần rung chuyển.

Trên giang hồ, việc Đỗ Trọng Nguyên làm việc cho Ly Thiên cung đang che giấu nhất thời bị sáng tỏ, chỉ vì trước đây không lâu một Hỏa Ma cung xuất hiện, thế lực phát triển nhanh đến mức khiến mọi người không kịp trở tay, không hề có một khúc nhạc dạo nào, mấy chục môn phái trong giang hồ đều cam tâm tình nguyện thuộc sở hữu của Hỏa Ma cung, trong đó Diễm Hỏa Môn có thực lực mạnh nhất, tự hạ thân mình cúi đầu trước Hỏa Ma cung, giống như chỉ trong một đêm xảy ra đột biến, khiến tất cả mọi người đều không thể ngờ được!

Mấy chục môn phái này, người nào cũng vô cùng kiêu ngạo, không có ai dám động đến họ, nhưng bây giờ chiến loạn không có lại trực tiếp quỳ gối thần phục! Mọi người càng thêm tò mò không biết Hỏa Ma cung rốt cuộc là thần thánh phương nào, Hỏa Ma cung tự nhiên xuất hiện là có ý nghĩa gì, tất cả mọi người đều đoán, thế lực của Hỏa Ma cung sẽ sớm vượt mặt Ly Thiên cung, nếu vậy thì chắc chắn sẽ có lúc hai con hổ đó đấu đá với nhau, còn bộ họ những linh tôn tướng của sẽ ở bên ngoài xem biểu diễn.

Âm Thần Ngọc Nữ vô cùng hoang mang, vì sao rõ ràng Cửu Lễ có năng lực xử lý sạch sẽ hết tất cả mọi thứ mà vì sao vẫn để cho đám người Mặc Kỳ Uyên được tiêu dao tự tại, còn bản thân thì hao phí khí lực đi đến Nhân giới tập hợp lực lượng, chỉ đơn giản là vẽ vờ thêm chuyện!

"Người vẫn đang suy nghĩ vì sao Bản tôn lại phải hao tâm tổn tứ như vậy?" Cửu Lễ một thân đen đỏ, ngồi trên xương trắng của động vật, chẳng hề để ý nhẹ giọng đoán suy nghĩ của nữ tử bên cạnh.

Âm Thần Ngọc Nữ có chút kinh ngạc, xoay người hướng về Cửu Lễ nói thẳng vào vấn đề: "Đúng thế, chính xác thuộc hạ có chút không hiểu, rõ ràng Tôn chủ người có năng lực như vậy thì cần gì phải để đám phàm nhân đề tiện đi làm việc, tự hạ thấp giá trị bản thân người."

Cửu Lễ cũng không tức giận, vẫn nhàn nhả như cũ, giống như mọi sự thay đổi của vạn vật đều không thể khơi dậy sự chú ý của hấn.

"Người sai lầm rồi. Trong tam giới, tất cả đều có số mệnh, tuy rằng Bản tôn là vua của Ma giới nhưng vẫn phải chịu giới luật này, nhưng Bản tôn lại dùng trò chơi quy tắc của Nhân giới để đối phó bọn họ, vậy thì cho dù Phật Tổ có hỏi thì Bản tôn cũng không liên quan gì!"

Lúc nói xong câu này, một tia ánh sáng chợt lóe lên trong đôi mắt đỏ như máu của hấn, nếu không phải trăm năm trước ác chiến với Uyên Cực một trận thì công lực của hấn cũng sẽ không trở về phạm vi kết giới của nhân gian có thể gây tổn thương, bệ quan tu luyện thời gian dài như vậy mà vẫn chưa lại được, nếu không phải như vậy thì đám người bọn họ đâu có cơ hội bình yên chuyển thế ở Nhân giới nhiều năm như vậy!

Nghe xong lời giải thích nửa thật nửa giả của Cửu Lễ, Âm Thần Ngọc Nữ mới có chút sáng tỏ, nàng luôn luôn cho rằng Đế Thú Cửu Lễ làm bất kỳ chuyện gì cũng đều vô cùng độc ác, dấu điểm vô cùng tốt không lộ ra chút dấu vết nào, cũng không thể để cho người khác có cơ hội tìm ra nhược điểm, cực kỳ giống với lúc hai người cùng nhau hợp tác hãm hại Uyên Cực trước kia.

"Nhưng mặc dù Tôn chủ là hóa thân của Cung chủ Huyết Ma của Hỏa Ma cung, thì làm sao có thể quanh mình chính đại hành động của ở Nhân giới được?" Ma lực càng nặng thì phạm vi làm việc càng ít, nàng có thể nhận ra được Cửu Lễ không dám tùy ý hành động ở Nhân giới.

Dừng lại những động tác bừa bãi, khuôn mặt vốn đầy yêu tà của Cửu Lễ lộ ra một nụ cười không rõ ý tứ: "Đây là Bản tôn muốn để người có cơ hội làm việc, chỉ cần lấy được Kim Lũ Y thì kết giới Thiên đề làm ra sẽ không còn làm gì ta được nữa, người nhất định phải khiến đứa nhỏ Khâu Lệ Mang Lãng đó nói ra vị trí cụ thể cho Bản tôn, đến lúc thì không còn chuyện gì có thể khiến Bản tôn sợ hãi nữa rồi!"

"Kim Lũ Y? Đây không phải là đồ vật của phàm giới sao?"

"Kim Lũ Y là vật lão già ngu xuẩn kia để lại từ thời thượng cổ, bảo là muốn truyền lại cho chủ nhân chân chính, cũng chỉ có người có được nó mới có căn cứ thống lĩnh thiên hạ! Tuy nhiên, nếu đã bị Bản tôn nhìn trúng thì tự nhiên Bản tôn sẽ trở thành chủ nhân của nó rồi!" Nhìn dáng vẻ của Cửu Lễ xem ra tâm tình rất tốt, khó có cơ hội hấn lại giải thích nhiều cho Âm Thần Ngọc Nữ như vậy.

"Thuộc hạ biết nên làm như thế nào." Âm Thần Ngọc Nữ ôm quyền lĩnh mệnh, trong lòng đã có chút không kiên nhẫn, nàng thầm nghĩ muốn tiêu diệt Mặc Kỳ Uyên sớm một chút, không có tâm tư chơi trò mèo vờn chuột với Cửu Lễ.

Lúc này, Khâu Lệ Thương Kinh đã về đến Khâu Lệ quốc, quả nhiên hoàn toàn giống trong tưởng tượng, ánh mắt mọi người nhìn hấn không còn giống như trước nữa, nhiều năm qua hấn đều kiêu ngạo nên lúc này vô cùng oán giận, đàn ông trên thảo nguyên đều đặt mặt mũi ở vị trí cao nhất, hiện tại hấn đại bại mà trở về, hấn lại không thể nghĩ ra biện pháp tốt nhất để đối phó với Mặc Kỳ Uyên, hấn không biết hấn nên làm như thế nào nên chỉ có thể ngày ngày chìm trong men say, muốn quên đi chuyện này.

"Hào đệ đệ của Bản cung, sao lại biến thành dáng vẻ này cơ chứ, sẽ khiến Bản cung rất đau lòng đó." Âm Thần Ngọc Nữ yên lặng không một tiếng động xuất hiện, giọng nói bén nhọn đánh vào trong đầu Khâu Lệ Thương Kinh đã say rượu.

Mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, cho dù có say thì hai mắt vẫn như chìm ung sắc nhọn, ngây ngốc nở nụ cười: "Bổn vương nên nhận lỗi rồi tự sát đúng không, chẳng lẽ tỷ tỷ ngươi cũng đồng ý như thế sao, muốn đến đây để đón Bổn vương sao? Nga, không đúng, ngươi không phải là tỷ tỷ, Bổn vương cũng không biết ngươi là thần thánh phương nào! Nếu đã đến âm tào địa phủ vì sao còn muốn xuất hiện dưới thân hình của tỷ tỷ!"

"Ha ha ha, không ngờ Tướng quân anh dũng bất bại luôn được tán dương của Khâu Lệ quốc lại bị một Mặc Kỳ Uyên đánh bại đến mức suy tàn như thế này, thật sự khiến Bản cung rất thất vọng! Nếu Bản cung mà chết đi thì còn ai có thể giúp ngươi đối phó Mặc Kỳ Uyên chứ, để ngươi còn có thể suy nghĩ về Thiên Đại Vân Chi kia chứ!"

Âm Thần Ngọc Nữ nửa ngồi nửa quỳ, nhìn thẳng vào Khâu Lệ Thương Kinh, một tay phát ra một đám bụi màu đen trước mặt hắn.

Đột nhiên ánh mắt trở nên tỉnh táo, Khâu Lệ Thương Kinh mở to hai mắt nhìn nụ cười của nữ tử đối diện, có một chút sợ hãi: "Ngươi không chết? Ngươi không bị đám người Mặc Kỳ Uyên giết chết sao? Ngươi đến đây định làm cái gì?"

"Bản cung làm sao có thể dễ dàng chết như thế được? Bản cung đến đây để nói cho ngươi một tin tức tốt!" Âm Thần Ngọc Nữ đứng dậy, đối với cảnh giác của Khâu Lệ Thương Kinh chỉ cười cười: "Ngươi không phải là luôn muốn lấy được Kim Lũ Y sao? Hiện tại Bản cung có thể cho ngươi biết vị trí tương đối của nó."

Khâu Lệ Thương Kinh trừng mắt lên, lộ ra kỳ vọng ngăn ngủ trong lòng hắn, nhưng rồi một lát hắn đã lại trầm xuống, xách vò rượu bên cạnh lên tiếp tục cuộc sống mơ màng, dường như không hoàn toàn để ý đến mấy thứ này, hắn cũng không tin lại có chuyện đơn giản như vậy xảy ra được.

"Bổn vương đã tra xét nhiều năm mà vẫn không có thu hoạch gì, làm sao ngươi có thể biết được? Vì sao Bổn vương lại phải tin ngươi?"

"Xem ra ngươi chính là không muốn thắng Mặc Kỳ Uyên, nhưng ngươi lại thích nha đầu kia, chỉ cần ngươi thắng được Mặc Kỳ Uyên thì chẳng phải nàng sẽ gả cho ngươi sao? Nhưng mà, ngươi vẫn đã biết tự lượng sức mình, biết bản thân không phải là đối thủ của hắn nên không đánh mà thua sao?" Âm Thần Ngọc Nữ khích tướng, vô cùng nhẫn nại, bởi vì nàng biết nam nhân này sẽ đồng ý, bởi vì nam nhân có dã tâm lại còn vô cùng kiêu ngạo, đây chính là điểm yếu trí mạng của hắn!

Muốn ta tái giá thì cũng có thể, nhưng ngươi phải khiến cho ta tâm phục khẩu phục!

Ta muốn tận mắt nhìn thấy hai người một đấu một, từ trước đến nay ta chỉ nhìn vào người mạnh nhất, ai thắng ta đi với người đó!

Giọng nói giòn tan của Vân Chi vang lên trong đầu, khóe miệng không tự giác cong lên, ngày đó giữa con mắt xinh đẹp của nàng rõ ràng lộ ra vẻ sợ hãi, nhưng vẫn có tư tưởng đàm phán điều kiện với bản thân, cho dù rơi vào tình huống không thể tự bảo vệ bản thân mình nhưng vẫn sẽ diện duy trì phong độ, khoảnh khắc đó của Vân Chi hắn lại cảm thấy vô cùng đáng yêu.

Hắn đã từng nói, cô gái này, hắn muốn có được! Hơn nữa vào giờ phút này, ý tưởng đó lại càng mãnh liệt hơn trong đầu hắn, chưa bao giờ hắn lại có mong muốn có được một nữ nhân đến mức như vậy, chưa bao giờ hắn lại chịu tiêu phí thời gian vì một nữ nhân như vậy. Ý nghĩ này so với việc muốn thắng Mặc Kỳ Uyên còn lớn hơn mấy phần.

Có lẽ hắn thật sự thích nữ nhân đặc biệt này đi, vì sao lại không thử chứ, dù sao hiện tại hắn cũng không có cái gì, đi cướp lấy Kim Lũ Y, nhất định sau đó có thể gặp lại đám người Vân Chi, cho dù không có được kết quả tốt thì ít nhất hắn vẫn có khả năng thắng được Mặc Kỳ Uyên trước mặt Vân Chi, giành lại được một chút mặt mũi.

A, từ khi nào mà hắn lại có những suy nghĩ dễ hèn như vậy! Khâu Lệ Thương Kinh cười tự giễu, ngẩng đầu không sợ nói: "Nói cho Bổn vương, ta đi!"

Âm Thần Ngọc Nữ cười như một người chiến thắng, mở miệng nói ra một vị trí tương đối: "Bản cung cũng chỉ có thể nói cho ngươi nghe vị trí tương đối, cụ thể thì phải hỏi Khâu Lệ Mang Lăng, yên tâm, chỉ cần ngươi đến đó, hắn mà phát hiện thì sẽ đuổi theo ngay thôi."

"Hừ!" Khâu Lệ Thương Kinh lão đảo đứng lên, không để ý đến Âm Thần Ngọc Nữ, đi thẳng ra ngoài, hắn biết nàng đang lợi dụng bản thân nhưng hắn vẫn không thể chùn bước, nếu không có người đến nói cho hắn biết nên làm cái gì thì có lẽ hắn hoàn toàn không có được mục tiêu phương hướng rồi.

Miên Linh Cốc.

Không khí tươi mát dần dần bị một mùi nồng đậm đầy dụ dỗ thay thế, hương thơm uyển chuyển thấm vào ruột gan, giống như muốn lôi toàn bộ ruột gan ra vậy.

Chỉ thấy bên một rừng cây nhỏ bên cạnh phóng ốc, phía sau vài cái cây nhỏ có từng làn khói trắng từ từ bay lên, mang theo mùi thơm đậm đặc, nhìn vào trong thì thấy Vân Chi đang bận bịu dùng một cây sắt lật tới lật lui còn Mặc Kỳ Uyên bên cạnh thì phối hợp thêm lửa thêm than, càng tiến lại gần thì mùi thơm của than trộn lẫn với mùi thơm của thịt nướng có thể khiến người ta muốn động chân động tay, không có khả năng kiềm chế.

Ở một nơi yên tĩnh khác cách đó không xa, dưới sự chăm sóc của Vân Chi mấy người còn lại đang vô cùng náo nhiệt, nhưng lại là phải chăm sóc cẩn thận đám chim thú trong nhà, Công Ngọc Viêm Bàn và Mặc Kỳ Đình đang canh giữ căn phòng nuôi nhốt đám chim thú, không để bọn chúng ảnh hưởng đến bọn họ.

Chân gà, thịt gà trên khung sắt đang dần dần chín, mùi thơm nồng đậm càng thêm mê người, hơn nữa Vân Chi còn tự làm ra nguyên liệu đặc biệt nên bên

ngoài thịt nướng có màu vàng sáng bóng hấp dẫn ánh mắt người khác, không phải là một món ăn quá tinh xảo nhưng lại vô cùng hấp dẫn những con sâu tham ăn đang ngủ say của mỗi người, mê hoặc thần kinh của con người giống như cây anh túc vậy.

Đây là món ăn Vân Chi làm ngon nhất, tuy rằng công phu không phải là quá khó nhưng món thịt nướng này cần có đủ gia vị, chỉ cần là thịt nướng nướng làm ra thì người ta đều sẽ không thể cưỡng lại được.

Mùi thơm lúc này đã bay xa, còn hai người đứng đó cũng đang vô cùng sốt ruột, nhìn trái nhìn phải xem có hấp dẫn được người nào đó đến thưởng thức hay không.

Vân Chi nhìn xung quanh, trong lòng sốt ruột, không phải là thế này a, hương vị này rõ ràng vô cùng hấp dẫn, nếu để lâu thêm nữa thì sẽ cháy mất nha, tin tức của Công Ngọc liệu có thể tin được hay không a!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trên Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Q.3 - Chương 1: Phong vân tề tụ

Vân Chi nhìn xung quanh, trong lòng sốt ruột, không phải là thế này a, hương vị này rõ ràng vô cùng hấp dẫn, nếu để lâu thêm nữa thì sẽ cháy mất nha, tin tức của Công Ngọc liệu có thể tin được hay không!

Mặc Kỳ Uyên ở bên cạnh giúp đỡ cũng đã bị mùi thơm này dụ dỗ đến mức phải nuốt nước miếng, nếu lão quái còn không đến thì hẳn cũng không dám cam đoan là đám thịt nướng có bị tan trong bụng mình hay không.

Đột nhiên, hần cảm thấy phía sau có người đang đến gần, hơn nữa tốc độ này cũng không phải là người có thiện ý, theo bản năng quay người chống lại người vừa đến, bảo vệ Vân Chi đang chăm chú nướng thịt,

Một chiêu đánh xuống, dĩ nhiên Vân Chi ở phía trước cảm giác được phía sau có phản không thích hợp: "Uyên, chuyện gì xảy ra vậy?"

Nhưng mà có tia lửa điện xẹt qua, dường như xung quanh còn chưa xảy ra chuyện gì, hai người trong nháy mắt mới phản ứng kịp, không nói gì nhìn bóng dáng đã chạy xa không thấy đâu, rồi lại quay đầu nhìn trên khung sắt bị mất đi hai cái chân gà, liếc mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ than nhẹ.

Trong này làm gì có lão quái mặt lạnh, còn không phải là lão ngoan đồng sao! Vân Chi mặt đầy hắc tuyến, một trưởng bối lại đi ra tay cướp đồ của vân bối, người này cũng thật là!

Tuy nhiên, bọn họ cũng chứng thực được rằng, lão già này thật sự khó có thể chống lại mỹ thực, chỉ cần có nhược điểm này thì mọi chuyện đều có thể thương lượng.

Tiếp tục cầm lấy que sắt với những miếng thịt to bên trên, Vân Chi như một chiến sĩ đầy sĩ khí ngẩng cao đầu: "Đi! Đến trước nhà phân xử!"

Mặc Kỳ Uyên tha thiết mong chờ Vân Chi để lại một vào miếng, há miệng thờ dõc muốn nói một câu để lại một miếng cho vì phu ta nha, nhưng rồi vẫn ngoan ngoãn ngậm miệng lại, hiện tại việc cứu nhạc mẫu vẫn quan trọng hơn, muốn ăn thì có thể bí mật nói với Vân Chi sau, ách, cũng nên bàn bạc về vấn đề này!

"Người dù sao cũng là một bậc tiền lai, lại đi làm việc vô lễ này mà không cảm thấy mặt mũi sao!" Vân Chi đưa mẩu thịt nướng nóng hổi đến trước mặt lão quái mặt lạnh, mở giọng chất vấn, không cẩn thận lấy lòng như trước nữa.

Dưới sự chất vấn của nàng, lão quái mặt lạnh vẫn bình tĩnh như cũ, giống như đao chém xuống cũng không loạn, trong lòng Vân Chi khinh bỉ, căn bản không phải là mặt lạnh, chính là một kẻ mặt dày mà thôi!

Quả nhiên Vân Chi đã đoán đúng, lão quái này trời sinh chính là mặt dày!

"Lão phu, không biết." Nói nhanh cho xong, trong lòng cũng đang vô cùng hối hận, không ngờ là khả năng chống lại mỹ thực của hần càng ngày càng kém, thật ra cũng không thể trách hần, muốn trách thì trách lão bà tử không cho hần ăn thịt, không thịt không vui nên hần làm sao có định lực tốt được! Hơn nữa hần cũng đã xem nhẹ công lực của tiểu gia hỏa này, trước kia trước mặt Công Ngọc hần đều có thể thần không biết quỷ không hay trộm lấy đồ ăn, nhưng ở đây lại bị hần phát hiện, mất hết cả mặt mũi rồi! Nếu lão bà tử biết thì chắc chắn sẽ cười nhạo hần rồi sau đó lại mắng chửi một chút!

Tuy rằng viện có mặt dày để chiếm ưu thế, đáng về đánh chết không thừa nhận kia xem ra đã chuẩn bị đuổi hai người đi rồi, nhưng mà không được, ánh mắt lại âm thầm nhìn chằm chằm mẩu thịt nướng bên cạnh, trong miệng hần vẫn còn lưu lại mùi của chân gà vừa rồi, hần chưa từng ăn qua loại thịt nào lại ngon mềm như vậy, hơn nữa còn có màu sắc bên ngoài cũng chưa bao giờ nhìn thấy, thật sự đến bây giờ vẫn còn muốn nhớ lại, và nếm thử lại.

Buồn cười nhìn lão quái mặt lạnh trong lúc vô thức xoay người, muốn đưa toàn bộ chỗ thịt nướng trên bàn vào trong bụng, Vân Chi cũng không ngăn cản, để xem hần làm sao có thể làm được!

Ngay khi tay của lão quái mặt lạnh bất giác đụng đến cái mâm, tay Vân Chi nhanh chóng cứu vớt cả mâm thịt trở về. Trong lúc bụng mâm còn ý hura đi hura lại trước mặt hắn, từng đợt từng đợt mùi thịt nướng xông thẳng vào mũi, hoàn toàn cầu hồn hắn đi rồi.

"Tiền bối, muốn ăn thì ăn thôi, văn bối cũng không thể bắt người nhỏ ra, chỗ này còn một mâm người nhân lúc còn nóng mà ăn đi!" Vân Chi vừa nói vừa bước lên, nhìn đáng vẻ này hắn xem ra đã không thể không chế được hấp dẫn nữa rồi.

Khó có dịp trong mắt lão quái mặt lạnh có một tia hưng phấn, dường như muốn nhảy lên ôm lấy mâm thịt luôn, nhưng vẫn không chế được tâm tính, phản ứng phản kích trên mặt hắn được sự lạnh lùng cân bằng lại ngay, khụ khụ nói: "Có thật không?"

"Thật sự thật sự! Văn bối làm sao dám lừa ngài đâu!" Nói xong còn vô cùng phối hợp đưa một khối thịt nướng đến trước mặt hắn.

Lão quái mặt lạnh không do dự, há mồm ra là nuốt ngay được toàn bộ miếng thịt vào trong miệng, tuy nhiên biểu cảm bên ngoài vẫn vô cùng nghiêm túc, phần miệng di chuyển theo động tác nhai nhưng lại không lộ ra một chút thỏa mãn nào, nhìn qua đáng vẻ đau khổ này thấy thật buồn cười.

Một miếng đã thu phục được, ngay lập tức Vân Chi lại đưa thêm một miếng ra, nhưng không đưa vào tay hắn: "Tiền bối, bắt người tay ngăn cản người miệng mềm những lời này hắn người cũng từng nghe qua đi, nhất định tiền bối đã biết văn bối đến là có chuyện muốn nhờ tiền bối, cho nên còn phải thỉnh tiền bối mở lòng từ bi cứu mẫu thân ta một mạng."

Tay vừa định đưa ra lấy miếng thịt nướng lại thụt về, quay đầu qua một bên không thèm nhìn vào mâm: "Không, không trị được."

Nha, lão già này thế nào mà giống khúc gỗ như vậy, chẳng lẽ ngoài việc ăn thì hắn không hiểu chút đạo lý đối nhân xử thế sao! Có trời mới biết muốn Vân Chi nằng xuống bếp còn khó hơn nhật thực và nguyệt thực trên trời nha!

Hít sâu một hơi, Vân Chi tự an ủi bản thân phải có tính nhẫn nại, đi vài bước đến phía chính diện lão nhân, tay bụng lấy mâm, âm thầm dùng nội lực làm nóng lại chỗ thịt trên mâm, khiến mùi hương sắp biến mất lại liên tục phát ra mạnh mẽ, tiếp tục dùng mùi dụ dỗ.

"Tiền bối, người thật sự không cân nhắc chút nào a, chỉ cần người ra tay, ta sẽ còn làm thêm càng nhiều món ngon cho người nha!" Chữ "càng" được đặc biệt nhấn mạnh, tất nhiên muốn đánh sập hoàn toàn chút lý trí cự tuyệt của hắn.

Thấy hai mi mắt hắn run lên nhẹ, môi cũng có chuyển động. Vân Chi cười khế, tiếp tục nói: "Đến lúc đó không chỉ có những món này nha, tay nghề của ta đều là do mẫu thân truyền lại, nếu mẫu thân tỉnh lại, nhất định sẽ vô cùng cảm kích ơn cứu mạng, làm hắn đại tiệc để hiếu kính ngài, ngài có biết tài nghệ của mẹ ta trác tuyệt đến mức nào không? Ai nha, ngay đến cả Hoàng thượng cũng thường nói là đây không phải mĩ vị của nhân gian, món ngon tuyệt thế.....Chắc chắn, hương vị tươi ngon, vào miệng như trôi xuống cổ họng, ta ăn đồ ăn của mẫu thân lớn lên, nhưng trong thời gian dài như vậy vẫn không thể làm ra đồ ăn có hương vị như vậy, những món ăn mẹ ta làm tuyệt đối đều vô cùng kinh điển!"

Vân Chi càng nói càng phóng đại, nhưng lại không nhìn ra sắc mặt của lão già hóa có chút biến đổi gì, khiến nàng cảm thấy vô cùng thất bại, đi tìm biểu cảm trên da mặt đó, bản thân cũng không phải là không có khả năng!

Ngay khi Vân Chi muốn buông tay, mâm cầm trong tay cũng chuẩn bị buông xuống, nhưng còn chưa đặt đến mặt bàn thì đã bị một cái tay khác cướp đi, không để ý đến hai người bên cạnh đang vô cùng sửng sốt, vừa cắn vừa nuốt, còn lạnh lùng phê phán: "Đã lạnh, không thể ăn."

Hai người đồng loạt chảy mồ hôi, lão già hóa này tại sao lại cứ thích đi cướp thế nhỉ!

Thấy lão quái mặt lạnh bụng mâm lên vừa đi vừa ăn, Vân Chi vội vàng đi lên ngăn cản: "Ai! Tiền bối, người thế nào mà vừa ăn vừa bỏ đi a!"

Bị ngăn cản, lão quái mặt lạnh đứng lại bình tĩnh, nghiêm trang nói: "Ta đây không cần đến chẩn đoán sao?"

Chẩn, chẩn đoán?

Vân Chi như vừa tỉnh dậy từ trong mộng, vội vàng thay bằng một khuôn mặt tươi cười: "A, tiền bối, mời ngài, mời ngài!"

Mọi người vô cùng hưng phấn, đi theo lão quái mặt lạnh đến phòng xem xét vết thương của Vạn Ước Liên.

Vừa bước vào đến cửa, chỉ mới đưa mắt nhìn lão nhân đã mở miệng nói: "Tà khí nhập thể, Khôi Lỗi Thuật."

"A, sư phụ, bá mẫu chính là trúng phải Khôi Lỗi Thuật, hơn nữa người vốn dĩ yếu ớt, lại bị quân chế lâu như vậy, tình khí cũng dần kiệt quệ, ta cũng chỉ có thể dùng sâm được tốt nhất bảo trụ tâm mạch của nàng." Công Ngọc Viêm Bán vội vàng đứng ra nói rõ tình hình, trên mặt không quá lo lắng sốt ruột, bởi vì trong lòng hắn hiểu rõ, chỉ cần sư phụ xuất mã thì nhất định có thể cứu chữa!

Không ngoài dự đoán, khuôn mặt của lão quái mặt lạnh cũng không có biểu cảm gì, cũng không biết là có nghe thấy lời Công Ngọc nói hay không, đi thẳng đến bên giường, một tay đặt vào sau gáy nàng, nội lực đi ra từ trong tay, hóa ra hắn dùng nội lực để bắt mạch xem bệnh.

Sau đó rất nhanh hắn hạ bàn tay xuống, thuận tiện điểm mấy huyệt đạo trên người nàng rồi nói: "Ma khí nặng nề, bức được ma khí ra, dùng châm cứu và thuốc thì có thể trị."

Ở đây cũng chỉ có Công Ngọc và sư mẫu hắn hoàn toàn hiểu được ý hắn nói là gì, Công Ngọc nhìn đáng vẻ mọi người cái hiểu cái không, mở miệng giải thích: "Ý sư phụ chính là, bá mẫu bị ma khí xâm nhập vào tâm mạch, nhưng vẫn chưa hoàn toàn bị ăn mòn, chỉ cần bức được ma khí ra, sau đó châm cứu đến mấy đại huyệt, cộng thêm dùng thuốc phụ trợ thì có thể chữa khỏi."

Nghe thấy có thể cứu được, vẻ mặt lo lắng của Vân Chi lập tức được thả lỏng, vội vàng khiêm tốn hỏi lại: "Vay tiền bối, người mau nói cho ta biết làm sao để bức được ma khí ra."

Nghe xong toàn bộ phương pháp thì chỉ có bức ra được ma khí là khâu quan trọng nhất.

"Đúng thế, trước ta cũng muốn bức ma khí ra, nhưng mà ma khí này xâm nhập sâu như vậy, vì không có sư phụ ở bên dẫn đường nên ta cũng không dám tùy ý thử." Công Ngọc Viêm Bản nghiêm mặt nói, hiếm khi hần lại có thời điểm nói năng nghiêm túc như vậy.

"Lão phu hướng dẫn, còn ai vào nữa." Lão quái mặt lạnh cũng rất phối hợp, mở miệng đồng ý, nhưng mà còn chưa đợi đến khi có người lên tiếng thì bỏ thêm một câu vào: "Ma khí nặng nề, nếu không địch lại được, có thể phản phệ."

Nghe thấy giọng nói cảnh cáo của lão nhân, Vân Chi bất an kéo Mặc Kỳ Uyên cùng tiến về phía trước, tuy rằng đã từng đại chiến với lão yêu bà, trong nháy mắt nội lực của Uyên đã cao đến trình độ khó có thể đoán, nhưng mà nàng vẫn sợ hãi, nếu Uyên không có cách nào chống lại được ma khí thì chẳng phải là sẽ có thêm một chuyện khiến bản thân phải chú ý, sẽ thêm người phải lâm vào đau khổ hay sao!

Mặc Kỳ Uyên dùng tay vỗ lấy bả vai Vân Chi: "Không sao đâu, để ta đi thử xem, ta sẽ cố gắng đến cùng."

"Àn." Vân Chi dưới sự chần an của hần buông tay ra: "Ta muốn ở bên giúp đỡ chàng."

Biết trong lòng nàng đang lo lắng, Mặc Kỳ Uyên cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý, hai người tiến lên nâng Vạn Úc Liên dậy, mỗi người ngồi một bên người nàng, còn lão quái mặt lạnh thì đứng phía sau, dùng nội lực hướng dẫn hai người cách bức độc ra, không để ma khí quấy nhiễu bọn họ.

Ba người nhanh chóng tập trung chữa thương, ngay lập tức, tất cả mọi người yên tĩnh đứng ở nơi đó, không thấy có cái gì bất ổn nên cũng thảnh thơi tâm.

Đột nhiên, Công Ngọc Viêm Bản bị sư mẫu hần kéo ra bên ngoài, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Bản Bản, sư mẫu đã quên hỏi người về chuyện ra ngoài lần này, người mau nói cho sư mẫu biết, mấy ngày nay ngoài một tiểu nương tử mang trở về thì còn có gặp người nào khác không? Ách, có người nào để lại ấn tượng sâu? Là nữ?"

Công Ngọc khó hiểu nhìn về phía sư mẫu, như thế nào mà phương diện này người cũng quan tâm nghiên cứu như vậy, sư mẫu kéo hần ra ngoài chỉ để hỏi vấn đề nhảm chán này thôi sao, chẳng lẽ nàng còn chưa vừa lòng Mặc Kỳ Đình? Ha ha, hần đương nhiên biết tính toán của các nàng sẽ không lừa được sư mẫu hần mà!

"Sư mẫu, nữ tử tốt bên ngoài quả thật rất nhiều, nếu người không vừa ý thì ta sẽ đi tìm một người khác, không sao hết!"

Đang vô cùng hưng phấn thì bị một nắm đầm rơi vào đầu: "Người cái tên xú tiểu tử này, ta dạy người hoa tâm vậy sao! Sư mẫu đang hỏi người có gặp phải một người kì quái nào không, đứng rồi, sư mẫu chỉ muốn nghe xem lần này người ra ngoài có gặp được chuyện gì lý thú không mà thôi."

"Người kỳ quái?" Công Ngọc cảm thấy kì lạ nhìn thoáng qua sư mẫu, trước kia nàng cũng chưa từng thấy hỏi qua những câu như vậy bao giờ!

Nhìn dáng vẻ vội vàng của nàng đành nhanh chóng phải nghĩ ra một người: "Nếu là nữ nhân kì lạ thì thật sự gặp được một người, một vũ nữ bị hủy dung, đi lên ôm chặt lấy ta, ta bị chiếm tiện nghi rồi! Sư mẫu, người hỏi cái này để làm gì?"

"Ha ha, không có gì không có gì, sư mẫu chỉ muốn quan tâm người một chút mà thôi." Lão bà bà cười ha ha, dường như đang che giấu cái gì đó, rồi đột nhiên chuyển đề tài: "Sư mẫu đưa cho người Ngự Hồn Bách Thảo Kinh nghiên cứu đến đâu rồi?"

A? Ngự Hồn Bách Thảo Kinh? Tại sao sư mẫu lại hỏi đến chuyện này, nếu như nàng biết bản thân tự tiện đưa cho Vân Chi thì có lẽ sẽ mắng chết hần nha!

"A! A, cái kia a. . . . ." Ngay khi hần lắp bắp không biết nên mở miệng như thế nào thì đột nhiên nghe thấy bên trong có động tĩnh, vội vàng chạy vào xem xét tình huống, đương nhiên ném vấn đề sư mẫu hần hỏi sang luôn một bên.

Ba người bên trong đã dừng động tác, chậm rãi tụ khí lại, xem ra thì hần không có vấn đề gì.

Mặc Kỳ Uyên và Vân Chi đồng loạt mở hai mắt ra, ăn ý nhìn nhau cười, vừa rồi dưới sự hướng dẫn của lão quái thuận lợi bức được ma khí ra, nếu không có điều gì bất ngờ xảy ra thì mẫu thân hần đã được cứu rồi.

Lão quái mặt lạnh mở to hai mắt, khuôn mặt luôn luôn bình tĩnh lúc này lại thoáng hiện lên một tia khiếp sợ, vô cùng không đồng nhất với sự cứng nhắc trên khuôn mặt.

"Nội lực, rất kì quái." Hần ở bên cạnh giúp hai người khai thông nội lực nên không khó để phát hiện hai loại nội lực này vô cùng mạnh mẽ, công lực của hần như thế mà lại yếu hơn một chút, nhất định sẽ bị bật trở lại, sức mạnh lớn như vậy không có khả năng xuất hiện trên hai người trẻ tuổi như bọn họ, nội lực hai người bọn họ cũng không khác nhau lắm, nhưng lại không thể phát hiện ra là của môn phái nào!

Công Ngọc tiến lên kiểm tra Vạn Úc Liên, vừa lòng gật đầu, rồi xoay người nhìn thấy sư phụ lộ ra vẻ mặt kinh dị, hiểu ra liền tiến lên giải thích: "Hai người bọn họ là chủ nhân của Phụng Hoàng, công lực này một năm có thể tăng lên cả trăm năm, khiến ta cũng bị áp hần xuống dưới."

"Chủ nhân Phụng Hoàng?" Đột nhiên lão quái mặt lạnh bình tĩnh nói ra mấy chữ hơn nữa còn đặc biệt nhấn mạnh, xem ra tin tức này vô cùng khiếp sợ,

nhưng cũng chỉ kinh ngạc trong chớp lát, vẫn còn chưa hỏi rõ Công Ngọc là như thế nào, hẳn vẫn sớm bình tĩnh trở lại vẫn hơn.

"Chủ nhân Phượng Hoàng?" Trái ngược với vẻ tương đối của lão quái mặt lạnh, đột nhiên lão bà bà xuất hiện với giọng nói đầy kinh ngạc hoàn toàn thu hút sự chú ý của mọi người.

Chú ý đến bản thân có phần thất thố, lão nhân vội vàng nói với mọi người: "Ngươi làm sao vậy?" Vừa lùi lại vừa giải thích: "Không có việc gì không có việc gì, chỉ là có chút kinh ngạc, lão bà tử ta chưa từng thấy qua trường nào như vậy mà thôi."

Lùi đến bên người Công Ngọc Viêm Bân, tiếp tục hạ giọng trách mắng: "Nói mau, tiểu tử ngươi đưa vật đó đi đâu rồi hả!"

"Ha ha, trị liệu phải nhân lúc còn nóng, ta phải đi chuẩn bị châm và thuốc ngay." Công Ngọc Viêm Bân cười ha hả rồi chạy biến, so với con thỏ còn chạy nhanh hơn.

Mấy người Vân Chi chìm đắm trong niềm vui có thể cứu mẫu thân nên không để ý đến hành động kì quái của thầy trò mấy người này. Một ngày tiếp theo, dưới sự trị liệu cẩn thận của Công Ngọc, cuối cùng Vạn Úc Liên có thể mở hai mắt ra, Vân Chi vô cùng vui mừng, giờ tất cả đều vô cùng viên mãn, tình yêu - tình thân, năng lượng lợi trở về.

Ngay khi Vạn Úc Liên hồi phục là lúc đột nhiên Mặc Kỳ Uyên nhận được thư của Mặc Hình, nếu không có chuyện quan trọng thì Mặc Hình sẽ không gửi thư cho hắn, lập tức nhìn nội dung bên trong, trong lòng vô cùng nghi ngờ, không ngờ trong thời gian ngắn, trên giang hồ lại có sự thay đổi mãnh liệt như vậy, xem ra bọn họ cần phải trở về sớm một chút rồi.

Mọi người cáo từ, sự nẫu của Công Ngọc còn oán giận mãi không thôi, không phải nói là muốn tổ chức hôn sự trong cốc sao giờ còn chưa hoàn thành tâm nguyện của lão bà tử mà đã chuẩn đi mất rồi! Khuyên can cả nửa ngày, cuối cùng mới chịu thả người, hơn nữa Công Ngọc cũng cảm thấy rất kì quái, ngày ấy khi hắn bị ép hỏi cưới cuối cùng cũng thừa nhận Ngự Hồn Bách Thảo Kinh bị hắn đưa cho Vân Chi, nhưng sự mẫu lại không hề trách cứ, cứ như vậy mà tiếp nhận chuyện này? Đây không phải là tác phong vốn có của sự mẫu hắn nha.

Mấy ngày nay thu hoạch của Vân Chi cũng không ít, thay đổi chút biện pháp khiến lão quái mặt lạnh ham ăn vật này dạy nàng rất nhiều cái linh tinh, mà bộ sưu tập của nàng chính là những dược liệu trân quý giá trên trời. Còn sự mẫu của Công Ngọc cũng tìm được mục tiêu, mỗi ngày chế tạo ra chút độc dược rồi bắt bằng thiềm làm thí nghiệm, tất nhiên là muốn nghiên cứu ra loại độc mà bằng thiềm không thể giải được, chứng minh trình độ chế độc cao siêu của bản thân, Vân Chi nhìn bụng bằng thiềm càng ngày càng lớn liền bị ai thay cho nó, nếu còn không đi thi tiểu Băng Băng của nàng sẽ bị độc biến thành màu xanh mất!

Một ngày sau đó, vẫn là thời điểm sáng sớm tinh mơ, một đám người chuẩn bị từ biệt hai vị lão nhân, đi ra từ chỗ thác nước của cốc.

"Ngọc Công chúa, tiếp theo chúng ta sẽ trở lại Mặc Kỳ, lúc này tình hình Mặc Kỳ không được ổn định, ngươi lại là thiên kim Công chúa Hách Liên, Bôn vương không dám mang theo ngươi đến những nơi nguy hiểm, cho nên mong rằng Công chúa khoan dung, độ lượng, trở về Hoàng cung Hách Liên." Mặc Kỳ Uyên đứng ở cửa cốc nói với Hách Liên Ngọc Nhi, trong lòng hắn biết rõ ràng là vị Công chúa này đi theo bọn họ chỉ muốn thu thập thêm kinh nghiệm, hơn nữa đoạn đường tiếp theo quả thật có chút nguy hiểm, để một Công chúa nước khác ở bên người nếu xảy ra chuyện gì thì chính là tiếp đãi không chu đáo.

Không ngờ là Mặc Kỳ Uyên vẫn muốn khuyên nàng trở về, thời gian ở chung dài như vậy nhưng hắn vẫn cư xử có lùi có tiến vô cùng thỏa đáng, khiến nàng rất có cảm giác thất bại. Nhưng mà nàng muốn được tự do đi theo mọi người, vì sao lại còn muốn đuổi nàng đi.

Trên khuôn mặt tinh xảo lộ ra vẻ bị thương, nhưng vẫn quật cường ngẩng đầu: "Không, ta muốn đi theo các ngươi, còn có nơi nào nguy hiểm hơn cả chiến trường hay sao!"

"Ngày mai chờ Mặc Hình đến tiếp ứng, Bôn vương sẽ chuẩn bị người hộ tống ngươi trở về." Mặc Kỳ Uyên hoàn toàn không để ý đến lời nàng nói, tự quyết định.

"Ta tiện đường có thể đưa nàng trở về Hách Liên." Đứng ở phía trước Hách Liên Ngọc Nhi, Khâu Lệ Mang Lăng thường không hay mở miệng nay lại đột nhiên nói, liền nhận về một ánh mắt oán giận sắc bén của Ngọc Nhi.

Đưa vị Công chúa ngạo mạn này đi coi như giải quyết hộ Vân Chi một vấn đề phiền toái.

"Ta còn chưa nói sẽ đi, vì sao phải cần đến ngươi đưa! Ngọc Nhi đã gửi thư nói rõ với Vương huynh rằng, cho dù ta đi cùng các ngươi mà xảy ra chuyện thì sẽ không liên quan đến Hách Liên, cũng hoàn toàn không cần các ngươi phải chịu trách nhiệm." Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hách Liên Ngọc Nhi đã xuất hiện từng trận tức giận, nàng chán ghét khi bị người khác sắp xếp hành tung của bản thân, càng chán ghét cái tên Khâu Lệ Mang Lăng đột nhiên mở miệng thêm nắm thêm muối này!

Lúc này Vân Chi đang ngồi cùng Vạn Úc Liên trong xe ngựa, đột nhiên nghe thấy từ bên ngoài Mang Lăng nói muốn rời đi, tại sao hắn lại không nói trước cho nàng, vội vàng kéo màn che ra: "Mang Lăng, ngươi đến Hách Liên làm cái gì?"

Khâu Lệ Mang Lăng nghe thấy có tiếng nói nhìn về phía Vân Chi, trên mặt vẫn là sự lạnh lùng, vốn dĩ hắn không muốn nói với Vân Chi, chỉ định lúc nào trước khi đi thì thông báo với nàng một tiếng, cũng coi như là lời tạm biệt.

"Ta muốn đến hang Quạt Lĩnh ở phía đông nam, hoàn thành sứ mệnh Kim gia để lại cho ta." Nếu có thể thuận lợi hoàn thành sứ mệnh, ta sẽ còn trở về.

Những lời này hắn không nói ra, mà nuốt vào trong bụng.



Sứ mệnh Kim gia? Chẳng phải là Kim Lũ Y sao? Trong lòng Vân Chi đã hiểu nhưng vẫn có chút bất mãn vì hắn không nói trước với bản thân một tiếng mà đã quyết định rồi đi..

Sắc mặt có phần trầm xuống: "Cũng không nhất định phải đi ngay, chờ xử lý xong mấy việc vặt rồi ta đi cùng ngươi."

Mang Lăng luôn đi theo bên cạnh bản thân mình, người nào không biết còn tưởng đó là thị vệ, nhưng nàng luôn coi Mang Lăng là bằng hữu, nàng không thể ngồi yên khi bằng hữu cần phải trợ giúp.

"Đứng rồi, Lăng nhi, đi trước một chuyến rồi về nghỉ ngơi sau." Vạn Úc Liên ở trong xe ngựa ngo đầu ra khuyên can, nàng vẫn thật thích Mang Lăng, vốn dĩ cho rằng có thể tìm được cộc hôn sự cho nữ nhi ngốc nghếch của mình, hiện tại lại thấy Chi nhi xuất sắc như thế, cực kỳ hạnh phúc, nàng làm mẫu thân cũng cảm thấy vui mừng.

Nàng có thể nhận ra, đứa nhỏ Mang Lăng này thích Chi nhi, nhưng đáng vẻ buồn bã của hắn càng khiến người ta cảm thấy thương tiếc, cũng là một đứa nhỏ đáng thương, về sau nàng sẽ coi đứa nhỏ này là con trai để đối đãi.

"Hang Quạt Linh phía Đông Nam? Ngươi chắc chắn là ở hướng đông nam sao?" Mặc Kỳ Uyên bên cạnh nhủ mảy, nghiêm túc mở miệng hỏi Mang Lăng, dường như cảm giác được sắp có chuyện gì đó xảy ra.

"Uyên, sao thế? Có vấn đề gì sao?" Vân Chi nhìn ra sự không thích hợp trong mắt hắn, bất an hỏi.

Mặc Kỳ Uyên cau mày không nói gì, lấy một tờ giấy từ trong tay áo ra đưa cho Mang Lăng, đó là truyền thư của Mặc Hình, trên đó viết thời gian gần đây trên giang hồ bắt đầu có những diễn biến bất an và triều đình Mặc Kỳ cũng có một chút hỗn loạn, hơn nữa hắn còn còn phát hiện hai ngày trước Khâu Lệ Thương Kinh dẫn theo 500 tinh binh hướng về phía đông nam mà đi, trong lúc đó hắn còn nghi ngờ không biết rốt cuộc Khâu Lệ Thương Kinh đang muốn làm cái gì, hiện tại thì hắn đã biết.

Xem xong tờ giấy, Mang Lăng không tự giác cầm chặt tờ giấy trong tay, Khâu Lệ Thương Kinh, vậy mà hắn vẫn chưa buông tha ý định cướp đoạt Kim Lũ Y! Chi cần hắn còn sống thì sẽ nhất định không để tên kia đạt được mục đích!

Vân Chi tiến lên lấy tờ giấy trong tay Mang Lăng đọc thoáng qua, đã hiểu rõ hai người đang sợ cái gì, tin đồn nói rằng có được bí mật trong Kim Lũ Y thì sẽ có được thiên hạ, nếu Khâu Lệ Thương Kinh muốn cố ý cướp đoạt Kim Lũ Y thì nhất định lại sắp xảy ra một trận gió tanh mưa máu.

"Muốn đi từ Khâu Lệ quốc đến bên kia Hách Liên còn phải mất một khoảng thời gian, trên đường chúng ta quay lại có thể sẽ gặp được bọn họ, Bôn vương sẽ phái Mặc Hình đến trước ngăn họ lại, ngươi không cần hành động thiếu suy nghĩ." Mặc Kỳ Uyên trầm giọng nói với Khâu Lệ Mang Lăng, cho dù có như thế nào thì hắn cũng được coi như là bằng hữu của Vân Chi, cho nên hành động lần này của Khâu Lệ Thương Kinh hắn sẽ dốc toàn lực ngăn cản.

Mang Lăng giương mắt nhìn về phía Mặc Kỳ Uyên, rồi lại nghe thấy Vân Chi ở bên nói đồng ý, không nói gì, xem như đồng ý với biện pháp của Mặc Kỳ Uyên.

Không thể tiếp tục trì hoãn, mọi người giục ngựa đi nhanh, Mặc Kỳ Uyên thúc ngựa chạy liên tục, truyền thư lệnh cho Mặc Hình thu thập càng nhiều tin tức càng tốt.

Hách Liên Ngọc Nhi vốn dĩ bị đuổi đi lại bị gạt sang một bên không ai hỏi thăm, nàng lại cảm thấy vui vẻ tự tại, dù sao lòng của nàng vẫn muốn chơi đùa tự do, tuyệt đối không muốn trở lại Hoàng cung không khác gì cái lồng kia.

Nhưng Hách Liên Diệp sau khi nhận được thư Hách Liên Ngọc Nhi gửi đến, trong lòng tức giận ném thư xuống mặt đất, nha đầu thật sự quá cứng đầu, một Công chúa thân phận tôn quý đi theo đại quân Mặc Kỳ bốn ba nơi chiến trường còn chưa nói, nay lại còn tiếp tục không danh không phận mù quáng đi đến Mặc Kỳ!

Còn Mặc Kỳ Uyên và Thiên Đại Vân Chi kia, dám quang minh chính đại dụ dỗ Ngọc Nhi, rốt cuộc bọn họ có rắp tâm gì!

Hừ, chuyện lần trước hắn còn chưa tính toán xong mà bọn họ lại còn can rờ như vậy, lần này hắn phải đến Mặc Kỳ gặp lại bọn họ mới được!

"Người đâu!"

Thị vệ nhanh chóng đi vào: "Vương thượng, có chuyện gì phân phó?"

"Mang theo Vương hậu, chuẩn bị thường phục cái trang." Hắn còn nhớ Thiên Đại Vân Chi để lại cho hắn một hảo lễ vật - Diệp Nguyệt Linh, mang theo nàng đến Mặc Kỳ, cũng nhất định muốn hoàn trả lại về.

Nữ tử này, quả thật có dung nhan mỹ lệ cực kì giống với Thiên Đại Vân Chi, nhưng mà hai người lại có hai khí chất khác nhau, Vương hậu này của hắn ôn nhu nội liễm, cả ngày chỉ trầm lặng, khiến hắn ngay cả trong đêm tân hôn lửa giận bùng bùng nhưng cũng không muốn tát nàng một cái nào, chỉ là gạt nàng sang một bên, trong vòng hơn một tháng qua thì phái người theo dõi nàng từng chút một, nếu phát hiện ra đây là mật thám Mặc Kỳ sắp xếp bên người hắn thì có thể nắm lấy nhược điểm này chém đầu không tha!

Hắn căn bản cũng không chán ghét nữ tử dịu dàng như nước, nhưng sau khi bị Vân Chi giả trang lừa gạt thì theo bản năng cảm thấy nhưng nữ tử nhu nhược kia đều chỉ là giả vờ, làm gì còn một tiểu thư khuê các hiền lành, mỹ lệ chân chính mười phần chứ!

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng vẫn là không thể không thừa nhận, hấn bị cái tên Thiên Đại Vân Chi ăn vào quá sâu, cho nên, thù này hấn nhất định phải báo!

Giữa đường xá

"Khụ khụ khụ. . ." Vội vàng di chuyển, cho dù trên xe ngựa đã lót thảm bông dày nhưng vẫn xóc nảy không chịu được, thân thể Vạn Úc Liên vẫn chưa khỏe hoàn toàn, còn cần phải tĩnh dưỡng, do xóc nảy liên tục nên bị ho khan.

"Mẫu thân, người không sao chứ, có muốn chúng ta dừng lại nghỉ ngơi một chút hay không." Vân Chi giúp nàng thuận khí, lo lắng hỏi.

Ngồi ở trong xe ngựa còn có Lạc Băng Tuyết, rót một chén nước ấm từ túi nước ra: "Bá mẫu, người uống trà đi."

"Cám ơn." Vân Chi tiếp nhận trà, nhân tiện đặt lên chóp mũi ngửi, xác định không có vấn đề gì mới đưa cho Vạn Úc Liên.

Động tác cực kì nhỏ của Vân Chi vẫn lọt vào trong mắt nàng, khoe miệng Lạc Băng Tuyết cong lên nụ cười châm biếm, nàng vẫn chưa ngu xuẩn đến mức này: "Tỷ tỷ không cần khách khí gì, có cái gì đâu mà cảm ơn với không cảm ơn, mẫu thân của tỷ tỷ chính là mẫu thân của Tuyết nhi a!"

Không muốn nói chuyện với nàng, Vân Chi cũng không lên tiếng trả lời, biết Lạc Băng Tuyết phát hiện ra hành động nhỏ của nàng, nàng liền cảm thấy nụ cười dối trá này thật sự ghê tởm, thấy Vân Chi không nói chuyện, nhưng Vạn Úc Liên uống xong nước trà không muốn dây dưa thêm nữa liền mở miệng nói: "Tuyết nhi cô nương hiền lành như vậy, lão thân làm sao có phúc làm mẫu thân của cô nương."

Nhiệt độ không khí trong xe bỗng nhiên lại giảm xuống, tuy rằng Vạn Úc Liên không muốn quản chuyện gì nhưng vẫn cẩn thận một chút vẫn có thể nhận ra được cái gì đó.

Lạc Băng Tuyết cắn chặt lấy môi, chảy ra vài tia máu tươi, dưới tay áo bên phải rộng rãi có một quả cầu tinh thể màu đen, âm thầm xiết chặt, giống như đang phát tiết hận ý trong lòng, lại giống như đang muốn tiếp thêm sức mạnh cho bản thân.

Chạy trong hơn nửa ngày, lại nhận được truyền thư của Mặc Hinh, nói Khâu Lệ Thương Kinh đã đến Mặc Kỳ, đi xuyên qua Mặc Kỳ để đến Hách Liên, đã đến biên giới Hách Liên rồi. Mặc Kỳ Uyên suy nghĩ xác định cụ thể vị trí đó là nơi nào, còn hiện tại bọn họ đang ở đâu, lúc này nên thay đổi tuyến đường, đi đường nhỏ có thể đuổi kịp ngăn lại, nếu dùng tốc độ bình thường, nhất định bọn họ có thể đuổi kịp Khâu Lệ Thương Kinh.

Đi đến một quán trà nhỏ, đột nhiên Mặc Kỳ Uyên ghìm ngựa lại, khiến tất cả đội ngũ dừng theo, đi đến bên cạnh xe ngựa nói với Vân Chi: "Chi nhi, chúng ta đi trước hội họp với đám người Mặc Hinh, nàng và nhạc mẫu ở lại đây nghỉ ngơi, xử lý xong ta sẽ lập tức trở lại tìm mọi người."

Vân Chi cũng đang lo lắng nơi bọn họ đến đây rất nguy hiểm, nhưng mà mẫu thân còn ở đây, nàng cần phải ở lại bảo vệ mẫu thân, nên chỉ có thể gật đầu đồng ý: "Vậy mấy người cẩn thận một chút."

Nữ quyến ở lại, ba người đàn ông thúc ngựa chạy đi, thoát khỏi từng trận gió cát, tiếng vó ngựa đát đát cũng khiến trong lòng Vân Chi có chút bất an.

Vân Chi mua chút lương khô rồi lên xe ngồi ăn cùng với Vạn Úc Liên, nhưng lại cứ mất hồn mất vía, chính là đang lo lắng bọn họ ở phía trước thế nào rồi.

"Chi nhi, nếu là lo lắng thì cứ đi nhìn xem đi, mẫu thân không có việc gì." Cuối cùng vẫn là mẫu thân hiểu nữ nhi, Vạn Úc Liên biết Vân Chi đang lo lắng cho Uyên, không khỏi mở miệng khuyên nhủ.

A? Vân Chi phục hồi tinh thần lại, đem bát cháo đã ăn xong đặt xuống: "Không được, con muốn ở trong này chiều cô mẫu thân."

Cười cười nắm lấy tay Vân Chi, giọng nói Vạn Úc Liên yếu ớt nhưng vẫn rất kiên định: "Đi đi đứa nhỏ, nếu thực sự xảy ra chuyện gì thì mẫu thân đắc tội quá."

"Được, con đi nhìn một chút rồi sẽ trở lại." Vân Chi đấu tranh một lúc rồi mới mở miệng quyết định, trong lòng nàng cứ có cái gì đó không yên, cảm thấy thật sự sắp có chuyện bất an xảy ra.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy lo lắng, liền đi ra ngoài gọi Hách Liên Ngọc Nhi cách đó không xa tiến vào: "Ngọc Nhi, ta đi xem tình hình một chút, giúp ta chiếu cố mẫu thân một chút có được không, ta đi sẽ nhanh chóng trở về."

Trong mấy người còn lại thì công phu của Hách Liên Ngọc Nhi tốt nhất, nàng vẫn không yên tâm về Lạc Băng Tuyết nên hy vọng Ngọc Nhi có thể đồng ý.

Hách Liên Ngọc Nhi đồng ý, nàng cũng muốn đi đến phía trước xem tình hình nhưng bọn hấn lại luôn muốn đuổi bản thân mình đi nên nàng vẫn an phận thì tốt hơn.

Vân Chi nói một tiếng cảm ơn rồi ngồi lên ngựa chuẩn bị đi thì nghe thấy Lạc Băng Tuyết vốn dĩ yên lặng không lên tiếng lại mở miệng: "Tỷ tỷ, ta cũng muốn đi xem xem."

Bình tĩnh nhìn gò má đỏ ửng đáng yêu này một chút, Vân Chi trầm nghĩ, đang nghĩ cách phòng bị nàng như thế nào, nếu có thể mang nàng bên người là tốt nhất, cũng khiến nàng không phải lo lắng an nguy của mẫu thân.

Hai người quát ngựa đi, đi không quá xa đã phát hiện ra có rất nhiều chân ngựa lộn xộn, đi theo vết chân ngựa, nhanh chóng phát hiện ra tiếng đánh nhau, Vân Chi càng sốt ruột hơn, đẩy nhanh tốc độ hướng về nơi đó mà đi.

Tới gần nơi phát ra âm thanh, quả nhiên gặp rất nhiều người ngựa đang đánh nhau, người Mặc Kỳ mang đến đều là người của Ly Thiên cung, tuy rằng ít người có võ công cao cường nhưng vẫn bình tĩnh đối phó được 500 tinh binh trước mặt. Giữa đồng lộn xộn, Vân Chi chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra được Mặc Kỳ Uyên đứng hiên ngang giữa một đám người, xuất kiếm ra, nhảy vào giữa vòng chiến đấu.

"Chỉ nhì, tại sao nàng lại chạy đến đây?" Không phải bảo nàng chờ ở đó sao! Thế nào mà lại vẫn tùy hứng như vậy!

"Ta cho lắng cho chàng, đừng nói chuyện nữa, xử lý xong rồi lại nói." Vân Chi chuyên chú đối phó kẻ địch, thời điểm hai người đánh nhau toàn thân tự nhiên phát ra ánh sáng màu vàng bảo vệ, chẳng biết bắt đầu từ lúc nào trong cơ thể bọn họ luôn tồn tại một luồng sức mạnh không ngừng phát triển bảo vệ, hiện tại trên giang hồ không còn mấy người có thể chống lại nữa rồi.

Khâu Lê Thương Kinh đang đánh nhau rất cuộc nghe thấy một giọng nói quen thuộc, mạnh mẽ quay kiếm lại chém xuống một người, hần thừa biết nơi nào có Mặc Kỳ Uyên thì làm sao mà không có Vân Chi được chứ, dường như rất hiểu rõ hai người, khoe miệng khê cong lên, nhanh chóng hướng về phía hai người.

Trong lòng hần biết rõ ràng mình không phải là đối thủ của hai người nên đương nhiên sẽ không tấn công chính diện, nhưng mà ít không thể địch lại nhiều, tuy rằng chỉ có 500 người nhưng cũng đủ hình thành một vòng vây nhỏ.

"Mặc Kỳ Uyên, Vân Chi, đã lâu không gặp!" Thoái mái đi đến đối diện, ba người đánh nhau hỗn loạn nhưng dường như lại giống như bằng hữu ôn lại chuyện cũ, hoàn toàn không thêm đề ý đến đao kiếm vung lên xung quanh.

"Ta đương nhiên rất khỏe, mới có ít ngày như vậy mà xem ra người đã khôi phục rất tốt nha, có phải lần đại chiến lần trước còn chưa thua đến cùng hay không?" Vân Chi tức giận nói, hần còn có bản lĩnh ở đây lấy nhiều địch ít sao.

"Đại chiến vừa kết thúc, Ung Vương đã đến Mặc Kỳ ta gây rối, chẳng lẽ muốn khởi động lại chiến tranh sao!" Mặc Kỳ Uyên đánh giọng hỏi, giả vờ như không biết hần định làm cái gì.

Khâu Lê Thương Kinh cười cười, không đề ý đến khuôn mặt hai người, nhưng mà nhìn hai người đứng cạnh nhau như vậy hần lại thấy có chút chói mắt.

"Bốn vương không phải có ý muốn đánh nhau, trong lòng người cũng đã hiểu rõ ràng, chính người đã khơi mào ra cuộc chiến lần này, nhưng lại vừa khéo với ý định đánh cược của Bốn vương, nếu ta thắng người thì người có thể trở về kiếm một Vương phi khác, quả thật không tệ chút nào!" Khâu Lê Thương Kinh thân nhiên lướt nhìn qua, nhìn Vân Chi đầy ý tứ, ý chính là không cần nói cũng biết.

Hai người nhận ra trong lời nói của hần sự tự cao đã giảm đi nhiều, nhưng cười đến mức quý dị căn bản không thể nhìn ra ý đồ của hần! Về mặt bí hiểm ấy nên xuất hiện trên khuôn mặt một cao tăng đắc đạo mới đúng nha. Nếu hần đi tìm Kim Lũ Y sớm một chút thì có thể không phải dây dưa ở đây với họ, hao binh tổn tướng.

"Chỉ cần người trở về Khâu Lê, chuyện hôn nay Bốn vương có thể coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra." Mặc Kỳ Uyên giọng kiêu lên, ý bảo tất cả mọi người dừng lại lui về.

Khâu Lê Thương Kinh cũng làm theo, ngay lập tức người ngựa hai bên đều lui về phía sau chủ nhân của mình, nghiêm chỉnh thi hành.

"Sau khi Bốn vương rút đám binh tướng này về sẽ cùng đấu một trận với Mặc Kỳ Uyên người, Bốn vương không muốn dây dưa mãi với người, Bốn vương nhất định phải có Kim Lũ Y, nếu ta thắng được Mặc Kỳ Uyên, ha ha....." Hần cười rồi chuyển ánh mắt về phía Vân Chi: "Vậy người nên thực hiện lời hứa trở thành Vương phi của Bốn vương rồi cùng Bốn vương quay về Khâu Lê!"

Vân Chi âm thầm bực bội, người này làm sao vậy, nhiều lần nhắc lại chuyện này làm chi, nàng có thể nói với hần bản thân muốn bội ước không? Có thể không? Có thể không?

"Ha ha, dưới tình thế cấp bách Bản phi bịa chuyện nói lung tung khiến Ung Vương hiểu lầm, thật sự rất đắc tội, thật ra thắng thua lần này cũng không quan trọng như vậy." Dưới cái nhìn sáng quắc của hần Vân Chi cảm thấy vô cùng bối rối, người này không phải tin là thật đấy chứ, vì biết bản thân có tội bội ước nên giọng điệu vừa rồi có chút xấu hổ.

"Đối với Bản vương thắng thua rất quan trọng, còn người chỉ cần tuân thủ lời hứa mà thôi." Khuôn mặt Khâu Lê Thương Kinh đang tươi cười bỗng chốc lạnh đi vài phần, giống như một con sói hung dữ muốn cắn lấy Vân Chi.

Mặc Kỳ Uyên nhìn thẳng vào hần, có thể khi ở trên chiến trường xem hần là đối thủ chân chính, nhưng mà lần này nhìn thấy hần ở trước mặt mình tuyên chiến và đánh chủ ý vào Chỉ nhì, vậy nên hần sẽ không còn gì để nói nữa rồi!

"Bốn vương sẽ không lấy Chỉ nhì ra làm tiền đặt cược thắng thua với người, tuy nhiên, nếu người đã tuyên chiến thì Bốn vương sẽ nhận lời! Kim Lũ Y chính là bảo vật nhưng muốn có được nó cũng phải có cơ duyên, trước tiên Bốn vương sẽ bảo vệ nó cho đến tìm khi được người hữu duyên, không bị những kẻ có dã tâm đoạt được!" Mặc Kỳ Uyên trịnh trọng tuyên bố, hần đã bị kích ra lửa giận, hai mắt sáng như đuốc nhìn chằm chằm Khâu Lê Thương Kinh vui vẻ cười châm chọc.

Hai người nhìn nhau giống như đang ở trên chiến trường, nhưng mà có chút không giống trước, hai người không công kích lẫn nhau như ở trên chiến

trường mà đã hoàn toàn coi đối phương là tình địch cần phải tiêu diệt, nhìn người kia rất không vừa mắt!

"Bản tôn đã tới chậm thì phải, dường như đã bỏ lỡ một trò hay rồi nha!" Ngay khi hai bên còn đang giằng co là lúc một tiếng than thở nửa thật nửa giả vang lên, một bóng dáng đen đỏ bay đến cùng với một bóng dáng màu xanh đen, trong nháy mắt đã đứng giữa mọi người, khiến cho tất cả những người ở đây đều cảm thấy có phần kinh hãi.

Chỉ vì, một bóng dáng màu xanh đen đó rõ ràng Khâu Lệ Đại Cơ đã bị Mặc Kỳ Uyên giết chết trong quân doanh Khâu Lệ, tại sao nàng vẫn còn sống?

Mặc Kỳ Uyên không dám tin Khâu Lệ Đại Cơ vẫn còn sống, cho dù thân mình có bị áo bào rộng rãi che khuất hoàn toàn chỉ để lộ ra một nửa gò má nhưng hẳn cũng có thể nhận ra cô gái này ngay lập tức! Rõ ràng hẳn đã phá hủy linh hồn của nàng, rõ ràng đã dùng thần lực tiêu diệt nàng, cho dù là thân tiên hay yêu ma thì cũng không thể bình yên vô sự như vậy mới đúng!

"Khâu Lệ Đại Cơ, rốt cuộc ngươi là người hay là quỷ, ban ngày ban mặt không cần đi ra dọa người!" Vân Chi tức giận quát lớn, lão yêu bà này chính là âm hồn không tan, nhìn thấy nàng xuất hiện như vậy trong lòng liền cảm thấy bất an, từ khi bắt đầu gặp gỡ cô gái này nàng liền gặp phải vài chuyện không may!

"Ngươi đã nói là ban ngày ban mặt, vậy ngươi nói xem Bản cung là người hay là quỷ đây!" Khuôn mặt vẫn bị áo choàng che khuất, chỉ có giọng nói lạnh lùng truyền qua: "Không phải các ngươi đang muốn đi tìm Cung chủ Hỏa Ma cung sao, Cung chủ của chúng ta đã đến đây!"

Hỏa Ma cung? Chẳng lẽ thân phận thật sự của nàng chính là người Hỏa Ma cung sao?

Nhưng mà vừa nghĩ đến như vậy Mặc Kỳ Uyên đã phủ nhận ngay suy nghĩ của bản thân, Hỏa Ma cung chỉ là một môn phái mới nổi lên gần đây, trước kia cũng không có va chạm gì với Hoàng cung, làm sao lại để lại thâm thù đại hận chứ, quan trọng hơn là trực giác của hắn nói cho hắn biết thân phận của cô gái này không đơn giản chỉ là chủ nhân của một môn phái nhỏ nhỏ như vậy!

"Không cần đoán, người các ngươi muốn tìm là Bản tôn." Sau khi mọi người bị sự xuất hiện của Âm Thần Ngọc Nữ mà dồn hết sự chú ý qua, Cừu Lễ bị bỏ quên một bên lạnh lùng mở miệng.

Mọi người đồng loạt đưa mắt nhìn về phía Cừu Lễ, màu đen đỏ trên trang phục của hắn tỏa ra một sự khát máu, mỗi một người nhìn qua hẳn đều nhận ra được người này luôn tỏa ra một khí thế khiến người ta phải sợ hãi.

Người này là ai vậy? Chưa từng nghe thấy trên giang hồ, Mặc Kỳ Uyên trầm mặt, ngay cả lão yêu bà còn tình nguyện đứng dưới trướng hắn, xem ra người này nhất định không dễ đối phó.

Không đoán ra mục đích họ tìm đến cửa, Mặc Kỳ Uyên thận trọng mở miệng nói: "Có thể ở một nơi hoang dã như thế này gặp được Cung chủ Hỏa Ma cung, quả thật có duyên, không biết Cung chủ có ý đến chào hỏi là có chuyện gì muốn làm?"

"Bản tôn muốn đến để nhắc nhở các ngươi, không cần tiêu phí thời gian và nhân lực ở đây để ngăn cản ý định có được Kim Lũ Y, các ngươi cũng không thể ngăn cản hết hàng trăm môn phái và nhân sĩ giang hồ tiến đến cướp đoạt Kim Lũ Y!" Giọng nói của hắn khàn khàn giống như âm thanh phát ra từ địa ngục, giống như một loại xiềng xích bóp chặt lấy cổ họng con người, vô duyên vô cớ khiến cho người ta có cảm giác như đến một cái gì đó vô cùng khủng bố.

Gương mặt dấu sau chiếc áo choàng không cần nhìn cũng có thể nhận ra sự kiêu ngạo của hắn, hắn đến đây chính là muốn thử xem sau khi chuyển thế Mặc Kỳ Uyên trở nên yếu kém đến mức nào, có đến mức khiến hắn khinh thường việc khiêu chiến hay không!

Hơn nữa còn có nữ nhân ngu xuẩn không biết tốt xấu kia, bị hại đến mức bị biến thành người phạm tội tày đình mà gương mặt vẫn cứ kiêu ngạo như thế được, hẳn cũng không tin, kiếp trước rồi đến kiếp này cho dù có bị hại hay bị lừa nàng vẫn cứ ngu xuẩn lựa chọn Uyên Cực! Tuy nhiên, cứ để cho nàng ngu xuẩn thêm mấy ngày nữa, sau vài ngày nữa, hẳn sẽ khiến tất cả đều trở nên hoàn hảo, đến cuối cùng ngươi vẫn sẽ phải ở lại bên người Bản tôn mà thôi!

Đột nhiên Vân Chi cảm thấy toàn thân có chút dao động bất an, ngẩng đầu lên, nàng có thể cảm giác được rõ ràng ánh mắt sáng quắc của nam nhân kia đang bắn về phía bản thân mình cho dù cặp mắt đó có bị che đi dưới lớp áo choàng! Vì sao hắn lại nhìn bản thân mình như vậy, chẳng lẽ hắn quen mình sao? Có vất hết óc ra thì nàng cũng không thể nhớ ra được nàng từng quen biết một nam nhân đáng sợ như vậy.

"Cung chủ Hỏa Ma cung thật sự thần thông quảng đại, ngay cả Kim Lũ Y cất giấu ở đâu cũng biết, hơn nữa còn thông báo cho mọi người cùng biết, nhưng thần vật kia có chủ, Bôn vương cũng vừa nhận lời là sẽ bảo vệ thần vật một cách thỏa đáng, nếu như Cung chủ có ý đến cướp đoạt thì phải bước qua cửa ải của Bôn vương trước đã!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.3 - Chương 2: Trở thành nữ nhân vật hi sinh

"Cung chủ Hỏa Ma cung thật sự thần thông quảng đại, ngay cả Kim Lũ Y cất giấu ở đâu cũng biết, hơn nữa còn thông báo cho mọi người cùng biết, nhưng thần vật kia sẽ có chủ, Bồn vương cũng vừa nhận lời là sẽ bảo vệ thần vật một cách thỏa đáng, nếu như Cung chủ có ý đến cướp đoạt thì phải bước qua cửa ải của Bồn vương trước đã!"

Mặc Kỳ Uyên không muốn cùng hấn dây dưa, ngay từ lúc đầu tiên hấn nhìn thấy người này lập tức có cảm giác giống như đã từng quen biết, hơn nữa toàn thân người này toát ra sự âm tà quỷ dị khiến từ đáy lòng hấn sinh ra cảm giác đối địch, giống như trời sinh đã trở thành kẻ thù, đối thủ, không có một con đường nào khác!

"Bản tôn cũng đang có ý đó, để Bản tôn xem bây giờ ngươi còn phải bao nhiêu phần năng lực!" Nói xong liền phi thân đến, không cho người ta một cơ hội suy nghĩ nào.

Mặc Kỳ Uyên cũng nhanh chóng phản ứng mà tiếp chiêu, hai người như gió xoáy vút lên tận trời cao, không cần mượn lực cũng có thể đánh nhau ở giữa không trung, bóng dáng một đen một đỏ dưới con mắt bình thường không thể phân biệt rõ ràng, hoàn toàn không thể nhìn thấy rõ chiêu thức, trực giác cho thấy hai người này không dùng năng lực của người để đánh nhau, hai hình ảnh xoay trong không khí giống như tia chớp khiến cho tất cả cây cối cảnh lá xung quanh bay tán loạn, giữa cuồng phong hoàn toàn không thể nhìn thấy rõ họ đang chiến đấu như thế nào!

Xung quanh bọn họ đều tản ra một làn ánh sáng màu vàng và màu đen! Vân Chi âm thầm kinh hãi, đại khái cũng đã biết Cung chủ Hỏa Ma cung là thần thánh phương nào. Nàng và Uyên đã suy nghĩ khá lâu, sức mạnh của Phượng Hoàng từng ngày sinh trưởng trong cơ thể bọn họ, hơn nữa nguồn sức mạnh này không phải là sức mạnh của nhân loại, thế mà trên người Cung chủ Hỏa Ma cung cũng có thần lực huyền bí màu đen, có thể đánh nhau với Uyên cả trăm chiêu mà không tỏ ra yếu thế, hấn cũng không phải là người bình thường!

Vân Chi chăm chú nhìn hai người đánh nhau giữa không trung, hoàn toàn không phát hiện có người đang đến gần.

"Tỷ tỷ, tại sao lại không quan tâm đến bản thân mình như vậy chứ?" Giọng nói âm trầm của Lạc Băng Tuyết vang lên phía sau Vân Chi, trong giọng nói có thể nhận ra được sự vui vẻ khiến Vân Chi cảm thấy không ổn.

Âm thầm di chuyển nội lực trong cơ thể, lúc này mới phát hiện ra trong đó có một luồng nội lực hắc ám đang được rót vào trong cơ thể nàng, rất khó phát hiện nhưng cũng đau đớn như bị điện giật vậy.

Hướng ánh mắt phần nộ về phía Lạc Băng Tuyết, nàng hạ độc lúc nào, vì sao bản thân lại không phát hiện ra!

"Thiên Đại Vân Chi, ngươi luôn đề phòng ta sẽ làm gì với mẫu thân ngươi, nhưng lại không phát hiện ra lúc ngươi sốt ruột lo lắng mới chính là cơ hội xuống tay tốt nhất!"

Khi nàng sốt ruột? Chẳng phải là tình huống vừa rồi khi nàng một lòng muốn đuổi theo Uyên sao, dưới tình thế cấp bách nên không có tinh thần để ý Lạc Băng Tuyết bên cạnh. Tuy rằng không biết rõ đây là độc gì nhưng nàng tin tưởng bằng thêm chắc chắn có biện pháp giải quyết, trong lòng âm thầm dùng ngữ âm triệu hồi băng thêm ra, trên mặt vẫn duy trì thần sắc thống khổ, kéo dài thời gian với Lạc Băng Tuyết.

"Vì Uyên ngươi mới trở thành một người có dã tâm, mới trở nên ngoan độc như vậy sao? Tuyết nhi, không phải là ngay từ đầu ngươi đã giả vờ dịu dàng, lừa gạt mọi người rồi đúng không!" Trên mặt giả bộ bị lừa gạt mà đau lòng, trong lòng thì đang âm thầm sôi sục, khi nào thì Tiểu Băng mới có thể ngăn chặn, chế trụ loại độc kì lạ này!

Cuối cùng có thể lật ngược ván bài, quang minh chính đại phát tiết hận ý trong lòng với nàng, Lạc Băng Tuyết tiến lên vài bước, khuôn mặt vốn dĩ xinh đẹp như hoa thì nay đã trở nên vặn vẹo không giống mặt người, giọng nói còn trở nên khàn khàn biểu lộ sự khó chịu bức tức trong lòng.

"Từ khi ta nghe thấy tên của ngươi thì đã bắt đầu chán ghét ngươi, hận ngươi! Dựa vào cái gì mà ta đi theo bên người Uyên nhiều năm như vậy lại không thể chống lại ngươi chỉ trong vòng nửa năm với thủ đoạn của hồ ly, chính ngươi đã cướp đi hết tất cả của ta! Vị trí Dự Vương phi vốn dĩ nên thuộc về ta! Từ sau khi ngươi xuất hiện, Uyên cứ ốm đau liên tiếp, vài lần tính mạng còn khó giữ được! Một cô gái như ngươi chính là một tai họa!"

Lạc Băng Tuyết ngày thường giả bộ ôn nhu dịu dàng, nhã nhặn, hiền thực, nói như vậy cũng đã thể hiện toàn bộ nội tâm một cách chân thực nhất ra, cho dù có ở trước mặt nhiều người như vậy, cũng không hề để ý trút hết toàn bộ tức giận, dù sao nữ nhân kia đã nói cho nàng, chỉ cần có quả cầu ma linh trong tay thì cô gái Thiên Đại Vân Chi sẽ biến mất từ đây, tất cả mọi chuyện đều sẽ trở lại đúng với ý bản thân!

Không ngờ nàng lại hận bản thân sâu như vậy! Khóe miệng Vân Chi cong lên một đường cong đầy mỉa mai, quả thật là một nữ nhân điên cổ tình gây sự, khi nào mà chuyện của nàng và Uyên đến lượt một người ngoài như nàng quản vậy! Cảm nhận được cảm giác toàn thân vô lực đã dần dần biến mất, nhưng mà tốc độ này rất chậm, xem ra băng thêm cũng không dễ dàng giải độc này!

"Vân Chi, ngươi không sao chứ? !" Nghe thấy giọng nói điên cuồng của Lạc Băng Tuyết, Khâu Lệ Thương Kinh ở cách đó không xa vẫn đang chú ý đến tình hình chiến đấu quay lại nhìn thấy sắc mặt thông khô của Vân Chi, vội vàng đi đến bên Vân Chi, muốn bảo vệ nàng.

"Đây là chuyện nhà người ta, ngươi đi xem náo nhiệt làm cái gì!" Âm Thần Ngọc Nữ vươn tay ra, tiến lên muốn không chế Khâu Lệ Thương Kinh, rồi quay đầu lại nhắc nhở Lạc Băng Tuyết: "Thời gian đã đến rồi, ra tay đi!"

"Khâu Lệ Đại Cô, ngươi đang muốn làm gì! Bồn vương đã đồng ý với ngươi là đi đến đây, kết cục ngươi lại muốn làm gì Vân Chi!" Khâu Lệ Thương Kinh bị cản lại, lập tức ra tay đánh trả, nhưng chỉ sau một chiêu đã bị nàng khống chế, chỉ có thể vội vàng nói lớn.

"Ha ha, yên tâm, Bản cung sẽ không giết nàng! Trong sương độc Huyết Ma, lại còn được đưa vào quả cầu ma linh, Bản cung muốn biến nàng thành ma quỷ, như vậy mới xứng đôi vừa lứa với Cung chủ Hỏa Ma cung, với Vua của Ma giới! Ha ha ha, Lạc Băng Tuyết, ngươi không ra tay đi, còn chờ cái gì

nữa!" Đường như Âm Thần Ngọc Nữ đã phát điên, áo choàng màu đen bên ngoài vốn dĩ đã quá dị nay lại lay động theo tiếng cười của nàng, lộ ra gò má màu đen cùng và ánh mắt không có con mắt, quả thật người không giống người quỷ không giống quỷ!

Nghe xong giọng nói của Âm Thần Ngọc Nữ, Lạc Băng Tuyết cắn chặt răng, giống như vẫn chưa thỏa mãn để nàng có thể tiện nghi như vậy, nhưng bù cảm xúc dao động đó xuống, nàng lấy ra từ trong tay áo một quả cầu màu đen, dùng tốc độ cực nhanh đẩy về phía Vân Chi.

Nhưng dường như là đồng thời, cả người Vân Chi được bao bọc bởi một luồng khí màu vàng đậm, khiến quả cầu màu đen bị chặn bên ngoài, hai bên hình thành và duy trì tư thái như vậy, lập tức trở nên yên lặng, bất động!

Nhìn thấy tình huống ngoài dự đoán như vậy, Âm Thần Ngọc Nữ đen mặt, không phải nàng đã trúng sương độc Huyết Ma rồi sao? Tại sao còn có khả năng phóng thích linh lực chim Hoàng vậy!

Nhìn thấy dáng vẻ Lạc Băng Tuyết sắp không thể kiên trì thêm được nữa, nàng nhanh chóng di chuyển đến phía sau Lạc Băng Tuyết xuất chiêu để giúp đỡ nàng, chỉ cần đưa được quả cầu ma linh này vào thì Thiên Đại Vân Chi cũng sẽ sa mà Ma giới giống như nàng!

Độc khí trong cơ thể từ từ bị băng thiềm tiêu tán, Vân Chi theo bản năng tỏa ra ngự khí để chống lại, đồng thời tích góp sức mạnh từng tí một, chờ đợi một kích phản công!

Khâu Lệ Thương Kinh lại được tự do nhìn thế giằng co của ba người, muốn tiến lên giúp đỡ Vân Chi nhưng lại bị luồng khí màu vàng ngăn cản, chỉ có thể tro mắt đứng nhìn ba người đấu pháp.

Dù sao khả năng của cũng Lạc Băng Tuyết cũng có hạn, hơn nữa bên trong còn có sự chen ngang của một vật dẫn có sức mạnh nên không bao lâu sau vô lực ngã xuống, nàng có thể kiên trì đến bây giờ là nhờ trong lòng có một cỗ lửa giận, nàng không tin Thiên Đại Vân Chi sẽ luôn tốt số như vậy, hôm nay nhất định phải khiến nàng biến mất!

Đột nhiên, đỉnh đầu Vân Chi có chút run rẩy, cảm giác được băng thiềm đã đi ra, cảm giác khác thường toàn thân cũng biến mất. Khóe mắt nhìn thành một đường tàn nhẫn, dám dùng tâm kế treu đùa nàng như một kẻ ngốc, vậy thì không nên trách bản thân không cho nàng cơ hội ăn năn!

Cánh tay vung lên, phóng ra toàn bộ năng lượng cất giấu trong người, âm thầm dùng suy nghĩ triệu hồi chim Hoàng đang ngủ say trong cơ thể nàng, dường như chim Hoàng gặp được con mồi, linh lực toàn thân phát ra mạnh hơn rất nhiều, nàng cảm giác được hơi thở hưng phấn của chim Hoàng đối với đối phương, đó là cảm giác kích động muốn hủy diệt, giống như hai vật tương sinh tương khắc từ thời viễn cổ đến nay, hai người đối đầu với nhau tất sẽ có một người bị thương!

Trong nháy mắt ánh sáng màu vàng trở nên rực rỡ, dùng dải màu vàng lượn vòng xung quang, khiến tất cả mọi người còn đang chăm chú vào tình hình chiến đấu bên kia bị hấp dẫn sang, tất cả đều kinh ngạc nhìn luồng ánh sáng màu vàng bao quang Vân Chi, kì diệu giống như tiên nữ giáng trần, lại vừa to lớn giống như thiên thần trừ gian diệt ác vậy!

"Sức mạnh này....." Công Ngọc Viêm Bản tự thì thầm, hẳn nhìn ra đây là sức mạnh chim Hoàng, hơn nữa so với lần ở sông Bàn Niết còn mạnh mẽ hơn, lớn hơn rất nhiều, không ngừng tăng thêm giống như không có điểm dừng, lợi hại đến mức đáng sợ!

Đến khi luồng sức mạnh quanh thân đã đốt cháy toàn bộ không khí xung quang, đột nhiên hai mắt Vân Chi mở ra, ở giữa dường như có hai ngọn lửa đang cháy, nếu nhìn gần vào thì có thể nghe thấy tiếng chim hót, toàn bộ luồng khí màu vàng bao xung quang biến thành một thanh kiếm hướng về phía hai người như một dòng nước lũ.

Sức mạnh cái thế, trời đất trở nên mù mịt, Âm Thần Ngọc Nữ thức thời buông tay ra, nhưng vẫn bị luồng linh khí đó ăn mòn, vốn dĩ linh lực và ma lực tương sinh tương khắc với nhau, tuy rằng vẫn chưa đạt đến giới hạn cao nhất nhưng cũng đủ để khiến ma lực của nàng bị hao tổn nhiều, ngay cả lúc này muốn tạo ra kết giới cũng vô cùng khó khăn!

Rốt cuộc luồng khí màu vàng xoay lại rồi từ từ biến mất, những cơn gió xoay cũng từ từ dừng đại, bụi đất rơi đầy, giữa lớp tro bụi có thể nhìn thấy Lạc Băng Tuyết nhếch nhác nằm trên mặt đất, hô hấp khó khăn nhưng có thể để cho người ta thấy nàng vẫn còn sống, nhưng đến gần để xem thì có thể nhìn thấy quanh người có khí đen bao phủ, thân thể hơi hơi run rẩy dường như đang phải chịu một cái gì đó vô cùng thống khổ.

Trong lòng Vân Chi biết nàng sẽ không chết vì lí do này, bởi vì căn bản nàng không ra sát chiêu, nhưng là mượn chiêu trả chiêu, trả lại những cái mà nàng nhận được mà thôi.

Chậm rãi thong thả bước đến bên người Lạc Băng Tuyết, nhìn xuống người nàng, nhìn thấy luồng khí màu đen bao trùm toàn thân nàng đang dùng tốc độ quỷ dị đi vào thân thể nàng, đây có lẽ chính là quả cầu đen mà vừa nãy nàng định đưa vào cơ thể mình đi! Hơi hơi nhíu mày, nhìn thấy Lạc Băng Tuyết dơ dáy bẩn thỉu như vậy có chút không quen, nàng luôn luôn mặc một bộ quần áo màu vàng, dù ở trong tình huống nào cũng đều sạch sẽ, dịu dàng thanh nhã, nhưng lại không ngờ bị trúng độc hãm hại rơi vào kết cục này.

Chịu đựng đau nhức khó chịu toàn thân, Lạc Băng Tuyết vẫn có thể đứng thẳng dậy, nàng luôn luôn hoàn mỹ, nàng không cho phép bản thân bị xấu mặt trước nhiều người như vậy.

"Thiên Đại Vân Chi! Ngươi không nên đắc ý, chỉ là lần này không thể giết ngươi mà thôi, hừ, chỉ cần ta còn còn sống một ngày thì ta sẽ không để cho ngươi sống tốt hơn ta!" Lạc Băng Tuyết nhanh chóng vén những sợi tóc lòa xòa trước trán ra sau, trong lúc độc ác cũng không muốn mình trở thành trò hề, nhưng mà nhìn vào khuôn mặt dơ bẩn đó lại thấy vô cùng buồn cười.

Vân Chi không biết nàng lấy ở đâu ra thâm thù đại hận như vậy, nàng vừa mở miệng thì đã nhắc nhở nàng phải giải quyết nhanh chóng quả cầu ma linh

kia đi trước khi nó tấn công lại, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt hung tợn như muốn nuốt sống mình thì lại ngậm miệng lại. Không muốn để ý đến nữ nhân đáng giận lại đáng thương này, Vân Chi xoay người rời đi, nàng sẽ để Lạc Băng Tuyết cho Uyên xử lý.

"Không cho người đi! A! Ách!" Lạc Băng Tuyết nhìn thấy sự khinh thường, châm chọc trong mắt Vân Chi, rắn độc trong lòng càng vùng lên dữ dội, nó thúc giục bản thân tiến lên giết nàng, cùng nàng đồng quy vu tận, khiến tất cả những tai nạn và rắc rối nàng gây ra dừng lại ở đây!

Nhưng mà cho dù kêu gào như vậy, đau đớn từ xương cốt truyền ra từ trong cơ thể, dường như muốn chiếm lấy linh hồn nàng, muốn rĩa rói toàn bộ da thịt, xương tủy của nàng! Đau đớn khiến nàng không di chuyển được, nàng đang bị như thế nào đây?

Ngay lập tức nghĩ đến cái gì đó, Lạc Băng Tuyết nâng tay phải lên, nhìn chăm chăm vào làn khí độc đang dần thấm vào mạch máu của mình, hoảng hốt không kêu được thành tiếng!

"A a, a! Tại sao có thể như vậy? Vì sao lại như vậy!" Lạc Băng Tuyết điên cuồng lau chùi đi làn khí đen này, nhưng lau thế nào cũng không xong, lúc này trông nàng giống như một kẻ điên, vô ý thức thì thảo tự nói: "Không muốn, không muốn, ta không muốn thành ma, không muốn, Uyên! Uyên, Uyên người ở đâu, cứu ta, mau cứu ta. . . . ."

Luồng khí đen vốn dĩ đang xoay tròn quanh người này đã nhanh chóng thấm thấu đi sâu vào trong cơ thể, toàn thân bị ma khí xâm chiếm phản ứng mãnh liệt, dường như đang bài xích luồng khí đen mạnh mẽ, trong cơ thể trở nên vô cùng hỗn loạn.

Tiếng gọi cuồng cuồng của Lạc Băng Tuyết thành công hấp dẫn bước chân Vân Chi trở lại, nhìn đáng vẻ người không ra người quý không quý của nàng, sợ đợi đến lúc Uyên đến xử lý thì cũng đã sớm chết mất, Vân Chi đành đen mặt quay người lại nhìn xem tình trạng của nàng.

Tốc độ của luồng khí đen lan ra càng ngày càng nhanh hơn, chỉ trong một khoảng thời gian mà toàn thân Lạc Băng Tuyết đã bị luồng khí đen đó nuốt trọn, giống như bị một loại trùng cắn nuốt, bám vào làn da vốn dĩ bóng đẹp để xây tổ, khiến sự sợ hãi đang cố kìm nén của nàng sụp đổ, rồi khuếch đại lên, loại hành hạ như vậy đối với một nữ nhân kiêu ngạo như nàng nói ra so với chết còn khổ sở hơn.

Vân Chi nhìn thấy tình trạng ngày càng xấu đi của nàng, muốn dùng sức ngăn cản khí đen phát tán ra toàn thân nhưng mà ma khí đã xâm nhập vào tim, không còn khả năng hồi chuyển. Quả cầu ma linh này vốn dĩ là chuẩn bị cho nàng, nay Lạc Băng Tuyết bị tấn công ngược trở lại nên cũng không đủ khả năng khống chế, cho nên nàng không cũng không biết nếu cơ thể mình bị ma khí này xâm nhập vào thì có bị thương như vậy hay không.

Sau khi điên cuồng gầm rú, hai mắt Lạc Băng Tuyết hoàn toàn bị hoa đi, toàn thân bị sự hắc ám bao phủ, giống như muốn tìm ở nàng cái gì đó, Vân Chi nhìn nhìn, vốn dĩ định dùng băng thiềm thử xem nhưng lại phát hiện ra băng thiềm bắt mất rứt đầu, hiển nhiên là cự tuyệt trị liệu cho nàng, giả vờ dẫn động rồi đi ngủ. Vân Chi cũng không quá bất ép, coi như để cho nàng một chút giáo huấn.

"Vân Chi, người không sao chứ?" Lúc này Khâu Lệ Thương Kinh mới có thể hoàn hồn, tiến lên quan tâm xem xét tình hình của Vân Chi, đồng thời trong lòng cũng âm thầm tức giận bản thân vô dụng, không thể tiến lên giúp đỡ Vân Chi, hắc vô dụng như vậy, làm gì còn khả năng đối chiến với Mặc Kỳ Uyên, càng không phải nói đến thắng thua nữa.

Vân Chi kinh ngạc quay đầu liếc nhìn Khâu Lệ Thương Kinh một cái, dường như muốn xác định xem hắc có bị bệnh không, tự nhiên đang êm đang đẹp lại quan tâm đến nàng làm chi, chẳng lẽ hắc đã quên bọn họ vẫn đang đứng trên lập trường đối địch nhau sao?

Tuy nhiên đối phương đã trở nên hòa nhã như vậy thì nàng cũng không thể hung dữ, đành phải cười giả dối: "Cảm ơn, ta không sao."

Khuôn mặt Khâu Lệ Thương Kinh đen lại, biết rõ hành động của bản thân rất đột ngột, rất quái dị, nhưng lại không thể kìm nén bộc lộ lo lắng, hoàn toàn không giống con người hắc chút nào, nên cố gắng che giấu cảm xúc, bắt buộc bản thân phải biểu hiện bình thường.

Vân Chi cũng không chú ý đến sự không thích hợp trên người hắc, ngẩng đầu nhìn về không trung nơi có hai người vẫn đang đánh nhau, mọi người có thể nhìn thấy hai màu một vàng một đen như hai con rồng đang uốn lượn với nhau, thâm nhập vào nhau, đẩy đưa lẫn nhau, hoàn toàn không nhìn rõ chiều thức và bóng dáng, chỉ có Vân Chi có thể nhìn thấy rõ ràng hai người này đánh nhau rất vui vẻ, đến bây giờ vẫn còn chưa phân thắng bại, nếu cứ tiếp tục đấu như vậy còn không biết phải đấu đến khi nào, hai người này cũng không biết mệt à!

Phía trên, Mặc Kỳ Uyên vừa cẩn thận đối phó vừa suy đoán xem rốt cuộc thân phận của đối phương là gì, trong lòng cũng có chút rõ ràng, người này có phần tương tự với lão yêu bà Khâu Lệ Đại Cơ, có lẽ hai người đều cùng một trường phái, chiều thức âm tà biến hóa khiến hắc phải xuất ra toàn bộ linh lực mới có thể đối kháng lại được, hai loại sức mạnh này tương sinh tương khắc với nhau, một tà một chính từng chiều từng chiều đối kháng nhau, sức mạnh có thể khiến cả Thiên Quân nhỏ nước mắt!

Giống như ở kiếp trước, hai người triền miên đấu với nhau, chẳng phân biệt được thắng thua sống chết, còn lúc này, bọn họ đang hoàn thành lại trận chiến vẫn còn đang dang dở ở thời Thượng Nhất Thế, muốn thanh toán hết tất cả ân oán khúc mắc, cuối cùng bọn họ vẫn là kẻ địch của nhau!

Thời gian đánh nhau dài như vậy, Cửu Lễ bắt đầu có chút tức giận, không ngờ là linh lực trong cơ thể hắc có thể tăng trưởng nhanh như vậy, nếu không phải hắc đã vượt ranh giới mà đến, ở nhân gian không thể thi triển toàn bộ sức mạnh hắc ám như ở Ma giới thì cũng sẽ không phải dây dưa với hắc lâu như vậy mà vẫn chưa phân được thắng thua!

Hừ, Uyên Cự, không ngờ kiếp này của người vẫn có thể là đối thủ của Bản tôn, nếu như thật sự để cho người có cơ hội chịu xong kiếp này mà trở về thì chẳng phải Bản tôn lại bại trong tay người sao! ! Đáng tiếc, Bản tôn sẽ không cho người cơ hội đó, một Ma giới lớn mạnh không cho phép một sức mạnh có khả năng uy hiếp nó tồn tại! Còn người, Chiến thần Uyên Cự, chắc chắn phải bị hủy diệt ở đây!

Đánh nhau càng ngày càng nghiêm trọng, luồng khí màu vàng và màu đen càng di chuyển xoay vòng hỗn loạn dường như muốn dung hòa vào một thể,



khíến bụi đất xoay xung quanh họ bay lên hợp thành màu vàng, hung hăng giống như một con rồng nổi giận, khí thế này khiến trời đất cũng phải khiếp sợ, trong nháy mắt trăm xuống, bầu trời thay đổi, nóng cháy ngập trời, khiến tất cả mọi người thấm cảm thấy không ổn, không biết những biến hóa này có phải do trận chiến của hai người quá mức giằng co hay không!

Không thể bình tĩnh quan sát tiếp, Vân Chi xoay người bay lên, không đợi đến khi Khâu Lê Thương Kinh kịp ngăn cản thì đã bay đến giữa không trung, tiến vào trong vòng cát bay gió thổi đó, biến mất không thấy đâu.

Mặc Kỳ Uyên và Cửu Lễ sử dụng tất cả khả năng của mình, muốn một lần để phân định thắng thua, hơi thở đậm đặc của một quỷ một thần khiến không một ai dám đến gần, chỉ cần đến gần sẽ bị luồng khí mạnh mẽ hủy diệt. Luồng khí xoáy sâu mãnh liệt như vậy không phải một người bình thường có thể tiếp nhận, nhưng thực lực của hai người tương đương với nhau, trong lúc đối chiến hai bên cũng nhất định muốn đánh một đòn phủ đầu!

Thành công to lớn phía trước khiến hai người cho dù có cảm giác không ổn vẫn không muốn lùi bước, đột nhiên giữa một màn khí đen dày đặc mờ mịt lại xuất hiện một bóng dáng màu trắng như tiên xông đến, khiến hai người hoảng sợ.

"Chi nhi! Nàng đến làm cái gì! Đi xuống!" Mặc Kỳ Uyên vội vàng nói lớn, muốn ngăn Vân Chi đến gần. Phải biết rằng, luồng khí hai người tạo ra quá mạnh, không muốn làm tổn thương đến nàng.

"Hai người các ngươi dừng lại cho ta, chẳng lẽ muốn đánh đến mức lưỡng bại câu thương sao!" Vân Chi hoàn toàn không để ý đến Mặc Kỳ Uyên, lấy kiếm ra rồi tụ khí đánh về phía trung tâm hai người, muốn chia bọn họ ra làm hai bên.

Nhìn thấy Vân Chi không để ý đến nguy hiểm mà xông lên, Mặc Kỳ Uyên không dám làm tổn thương đến Vân Chi, vội vàng rút linh lực của bản thân lại, nhưng lại không hề để ý đến đối phương còn chưa rút ma khí nên có thể gây thương tổn đến hắn.

Chỉ trong nháy mắt, Vân Chi cảm kiếm kiêu ngạo đứng giữa hai người, hơn nữa lại hoàn toàn không bị một chút tổn thương gì.

Mặc Kỳ Uyên và Vân Chi đều vô cùng kinh ngạc, rốt cuộc nam nhân này là ai, tại sao lại hạ thủ lưu tình? Mặc Kỳ Uyên thu hồi sức mạnh để bảo vệ Vân Chi là chuyện bình thường, còn hẳn Cung chủ Hòa Ma cung, vì sao cũng thu hồi sức mạnh để bảo vệ Vân Chi? Chẳng lẽ thật sự bọn họ quen biết nhau?

"Mặc Kỳ Uyên, Vân Chi, các ngươi nhớ kỹ, tên Bản tôn là Cửu Lễ, rồi sẽ đến một ngày các ngươi sẽ nhớ ra tất cả!" Không đợi đến khi hai người từ trong kinh ngạc trở lại bình thường, Cửu Lễ đã bay người ra xa chỉ để lại một câu nói, thuận thế kéo theo Âm Thần Ngọc Nữ trên mặt đất, tạo thành một đường màu đỏ biến mất trong không khí, không hề nhìn thấy động tác, hành động cực nhanh với công phu chỉ trong nháy mắt.

Ranh giới của sự thay đổi đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, đánh nhau dừng lại trên bãi đất trống, tất cả lại quay trở về trạng thái yên bình, mây đen trên bầu trời cũng dần dần tan biến, cứ như chưa từng xảy ra chuyện gì cả, mọi người như vừa trải qua một giấc mơ chấn động lòng người, cảm giác chân thật vô cùng kích thích.

Sau khi nán lại một lúc, mọi người đều quyết định trở về, Khâu Lê Thương Kinh cũng nói lời giữ lời, điều chỉnh về nước, còn hành tung của cá nhân hắn thì không đến lượt đám người Mặc Kỳ Uyên có thể quản rồi.

Vốn dĩ mọi người định trở về Mặc Kỳ trước rồi mới tiếp tục đi nhưng lại nhận được tin tức, quả nhiên có rất nhiều môn phái là thủ hạ của Hòa Ma cung đang đi về hướng đông nam nơi có hang Quật Linh, cho nên đã quyết định, đi trước để ngăn cản hành động của bọn họ, trước tiên lấy Kim Lũ Y về trong tay, để nó không trở thành vật mơ ước mà giang hồ tranh đoạt.

Hơn nữa mục đích quay về Mặc Kỳ cũng chính là để giải quyết việc Hòa Ma cung nhằm vào Ly Thiên cung và Hoàng cung, nếu đã biết mục đích của Cửu Lễ Cung chủ Hòa Ma cung là ở Kim Lũ Y thì bọn họ cũng sẽ gặp lại nhau tại hang Quật Linh.

Đoàn người chạy trong nửa ngày thì đến một trấn nhỏ, ở lại trong một túp lều lớn nhất, chuẩn bị đồ đoàn để ngày mai có thể xuất phát đến hang Quật Linh.

Lúc ăn cơm chiều, mấy người ngồi xung quanh một cái bàn bạc công việc.

"Mặc Hinh, ngươi trở về sắp xếp tất cả mọi chuyện ở Ly Thiên cung, chỉ cần không bị hỗn loạn, chờ Bồn vương trở về thì sẽ xử lý sạch sẽ." Mặc Kỳ Uyên bình tĩnh dặn dò, bây giờ còn phải chậm mấy ngày nữa mới có thể trở về, cũng không biết tình hình hiện tại của Hoàng huynh như thế nào rồi.

Nhìn thấy sự lo lắng của Mặc Kỳ Uyên, Vân Chi thức toài mở miệng: "Mặc Hinh, ngươi mang thuốc này về cho Hoàng thượng uống, chỉ cần đợi đến khi chúng ta về thì ta sẽ có biện pháp chữa khỏi cho hắn."

"Chi nhi, nàng nói thật sao? Độc của Hoàng huynh thật sự có thể giải sao? Tại sao ta chưa từng nghe thấy vậy!" Mặc Kỳ Uyên mừng rỡ, chẳng trách mấy ngày ở Miên Linh Cốc Chi nhi đều cố gắng lấy lòng lão quái mặt lạnh, thì ra là muốn nghĩ ra cách trị độc của Hoàng huynh, trong lòng xúc động, hóa ra Chi nhi cũng có lúc nghĩ cho hắn, trong lúc vô tình cho hắn niềm vui lớn.

Công Ngọc Viêm Bản ngồi một bên lạnh lùng mở miệng: "Đúng thế, ngươi không biết nương tử của ngươi lợi hại thế nào đâu, có thể dỗ sư phụ và sư mẫu ta lên tận trời, ta chỉ còn thiếu nàng một tiếng gọi sư muội mà thôi!"

"Ha ha, đó là do đồ đệ ngươi làm bọn họ rất thất vọng mà thôi, cho nên mới chuyển hi vọng lên trên người ta, ai bảo bản thân ngươi lại không tốt như vậy!" Vân Chi không chút khách khí nói trả, nhìn dáng vẻ ăn dấm chua này của hắn thật là thú vị.

"Đúng rồi, lâu rồi ta chưa để ý đến phố Kim Thiên, Mặc Hình, tình hình phố Kim Thiên như thế nào?" Vân Chi cười đùa, khó có dịp nàng lại nhớ đến chuyện chính sự, sau khi sắp xếp ổn thỏa hệ thống quản lý vận hành của phố Kim Thiên nàng liền để nó tự sinh tự diệt, hiện trạng bây giờ hẳn sẽ không quá thảm đi.

Nghe thấy Vân Chi nhắc đến phố Kim Thiên, trong mắt Mặc Hình đột nhiên lóe sáng, dường như nhớ ra cái gì đó: "Đúng rồi, Vương phi, tình hình hiện tại của phố Kim Thiên tốt lắm, đã mở được vài chi nhánh ở Hách Liên. Cửa hàng của Bách gia đều đã bị thuê hết, hơn nữa tiền tô phí thu về hằng ngày còn lớn chi phí tiêu dùng một ngày của toàn bộ Mặc Kỳ. Trong đó có hai bộ phận lớn nhất, có hơn ba mươi cửa hàng bị một lực lượng thần bí ở Hách Liên thu mua, số lượng thu vào rất khả quan, còn hơn bốn mươi cửa hàng hiện tại đều bị Hỏa Ma cung thuê với tư cách để buôn bán, thuộc hạ nghĩ, nếu dùng cho thuê những cửa hàng đó thì không biết Hỏa Ma cung có thể làm cần như thế nữa được không!"

Thì ra còn có chuyện này, không ngờ là lúc trước tạo ra phố Kim Thiên lại có chút tác dụng như vậy, phố Kim Thiên đã hoàn toàn hòa nhập với cuộc sống của dân chúng, chỉ cần động tay động chân một chút thì sẽ ngăn được con sông dữ, cũng có tính tác dụng quyết định.

"Nếu đã muốn dùng thì làm triệt để đi, có thể để phố Kim Thiên nghỉ ngơi năm ngày, cũng là để ngăn chặn con đường mua bán của Hỏa Ma cung bọn họ, để cho toàn bộ bọn họ ăn không khí mà sống đi, sau khi sắp hỗn loạn thì ta lại để phố Kim Thiên buôn bán lại bình thường." Năm ngón tay thon dài của Vân Chi nhẹ nhàng gõ lên trên mặt bàn, phắc hắc nghĩ đến đám người dưới của Hỏa Ma cung không được ăn trở nên nổi loạn liền cười khê thành tiếng.

"Đúng thế, phải thêm người bảo vệ phố Kim Thiên, không để cho người Hỏa Ma cung tức giận gây náo động." Mặc Kỳ Uyên gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với phương pháp của Vân Chi, chắn tài tức lấy mạng, tin tưởng nếu làm như vậy sẽ khiến người Hỏa Ma cung bớt làm bậy hơn.

"A! A! Tại sao có thể như vậy! A!" Ngay khi mọi người còn đang bàn bạc là lúc đột nhiên từ trên lầu truyền xuống tiếng kêu hoảng sợ của Lạc Băng Tuyết, trong lòng mọi người cũng biết rõ là chuyện gì xảy ra, quay đầu nhìn về phía cầu thang, nhìn thấy Lạc Băng Tuyết như người điên vừa chạy vừa hét lên, hoàn toàn không nhận biết phương hướng mà chỉ biết chạy xuống dưới lầu.

Hai tay nàng run run phủ lên mặt mình nhưng vẫn không thể che kín hết gương mặt với đầy những vết sẹo đen đầy dữ tợn, còn có vài chỗ nhẵn nhụi thối rữa, chỉ có vài khối thịt nhưng có thể che giấu toàn bộ da thịt vốn dĩ nhẵn nhụi của nàng, còn hai mắt Lạc Băng Tuyết thì mở ra như một cái chuông cái to cái nhỏ, điên cuồng thì thầm tự nói, không thể tin là nàng lại có cơ hội nhìn thấy một màn như thế này, tóc bay tán loạn, nhìn nàng điên điên khùng khùng mù quáng và chạm lung tung như vậy có thể so sánh với cả nữ quỷ.

Cứ va chạm lung tung như vậy mà chạy xuống dưới, còn dọa đến cả những vị khách đang ăn cơm, khiến ông chủ không thể không ra mặt giáo huấn nàng phá hủy việc làm ăn của hắn, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt Lạc Băng Tuyết thì sợ đến mức chút nữa thì ngã xuống mặt đất, càng khiến Lạc Băng Tuyết đang trong cơn điên cuồng một lần nữa nhận rõ sự thật, nàng đã trở nên vô cùng xấu xí!

Lạc Băng Tuyết nhào đến trên người Mặc Kỳ Uyên, hai tay nắm chặt lấy góc áo của hắn, mở to hai mắt cầu khẩn: "Uyên, Uyên, người nói cho ta biết đây không phải là sự thật, không phải là sự thật, tại sao ta lại có thể biến thành như thế này?"

Nhìn dáng vẻ này của nàng, Mặc Kỳ Uyên cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, sau khi nghe Vân Chi kể lại hành động điên cuồng của nàng, trong lòng buồn bực và tức giận, nhưng khi nhìn dáng vẻ đáng thương tự làm tự chịu của nàng thì cũng chỉ có thể áp chế lửa giận để nàng tự sinh tự diệt, coi như hủy dung này cũng là một giáo huấn. Trong lòng hắn biết Băng Tuyết là một nữ tử cao ngạo, mà khi xâm nhập khiến nàng bị hủy dung là chuyện so với cái chết còn khó chấp nhận hơn, có trách thì cũng có thể trách nàng tự mình sinh lòng ác niệm, nếu nàng thật sự làm tổn thương đến Vân Chi thì ngay cả bản thân cũng sẽ không thể nể mặt mà bỏ qua cho nàng!

Thấy Mặc Kỳ Uyên im lặng không nói gì, Lạc Băng Tuyết đau lòng lao đảo lù về phía sau vài bước, rồi lại nhìn thấy Công Ngọc Viêm Bên bên cạnh trong lòng sinh ra chút hi vọng, chạy đến bám lấy hắn điên cuồng cầu xin: "Người cứu cứu ta! Người cứu cứu ta được không, người không phải là thần y sao? Nhất định người sẽ có biện pháp đúng không!"

Lúc đó Công Ngọc cũng thấy được tất cả hành vi và lời nói ác độc của nàng, lập tức cảm thấy vô cùng chán ghét nàng, không ngờ là có một nữ tử có thể ngụy trang lâu đến như vậy, nhìn thế này thì Đinh nhi vẫn là một cô nương tốt lắm.

Tùy tiện đẩy cánh tay đang bầu víu của Lạc Băng Tuyết sang một bên, không để ý đến nữa, ngay cả băng thiềm cũng không xử lý được mà độc này thì hắn cũng không có biện pháp!

Theo quán tính, Lạc Băng Tuyết ngã lăn ra mặt đất, giống như đã mất đi toàn bộ sức lực, hai mắt trống rỗng vô thần, khiến trong lòng người xem phải hoảng sợ.

"Mặc Hình, ngày mai người trở về, đưa nhạc mẫu, Đinh nhi và Băng Tuyết về Vương phủ, bảo vệ các nàng cho tốt." Mặc Kỳ Uyên không nhìn đến Lạc Băng Tuyết trên mặt đất, lạnh nhạt phân phó Mặc Hình, nhiều người đến hang Quạt Lĩnh ngược lại sẽ gây hỏng việc, về phần Hách Liên Ngọc Nhi, đến lúc đó tiện đường tổng nàng trở về Hách Liên là được.

"Vâng, thuộc hạ lĩnh mệnh."

"Không! Ta không muốn trở về! Thật vất vả ta mới đến bên cạnh Uyên được, vì sao lại muốn bảo ta trở về!" Đột nhiên Lạc Băng Tuyết đứng thẳng lên, dường như đã tự mình sử dụng ngôn ngữ của người điên: "Có phải là do tiện nhân Thiên Đại Vân Chi kia không? Có phải do nàng bảo người đuổi ta đi không! Ta ở chung với người gần mười năm, tại sao so ra lại kém hơn một tiện nhân tai họa chứ! Vì sao người lại thay đổi tình cảm? Người nói xem ta có cái gì kém nàng! Người nói đi!"

Giống như đã hoàn toàn điên, giọng nói và câu chữ loạn hết cả lên, khiến tất cả mọi người ở đây phải nhú mày thật sâu, xem ra nàng quả thật đã trúng

độc rất sâu, không có thuốc nào cứu được!

Ngay khi Mặc Kỳ Uyên chuẩn bị điểm huyết ngăn cản hành vi điên cuồng của nàng thì Mặc Kỳ Đình không nhịn được nói ra một câu: "Bây giờ ngươi vừa xấu lại vừa điên khùng như vậy, có điểm nào có thể sánh với Tam tẩu của ta!"

Đương nhiên Lạc Băng Tuyết bị câu nói này chọc giận, lùi xuống cách xa Mặc Kỳ Uyên, nhìn ngó xung quanh như đang tìm kiếm cái gì đó, cuối cùng hai mắt cũng dừng lại ở một điểm, dừng lại trên người Vân Chi, trong nháy mắt gió tanh mưa máu tụ lại trong mắt, hận không thể lập tức tiến lên xé rách nàng cho hả giận!

"Chính là ngươi! Thiên Đại Vân Chi, cho dù ngươi có hóa thành tro ta cũng có thể nhận ra ngươi! Ngươi cướp đi Uyên của ta! Hại ta không đạt được mong ước! Ngươi còn hại ta hủy dung? ! Như vậy Uyên sẽ không thích ta nữa, hẳn trở nên như vậy do một mình ngươi tạo ra đúng hay không! Nữ nhân ác độc như ngươi, ta muốn giết ngươi!" Nói xong thì lao về phía Vân Chi giống như kẻ điên, dùng cảm như muốn phá hủy toàn bộ con người nàng vậy.

Nhanh nệm tránh né công kích của nàng, quay người điểm trúng huyết đạo phía sau, oanh một tiếng, Lạc Băng Tuyết một khắc trước còn giống như kẻ điên thì lúc này lại như một con rối gỗ ngã xuống, chặt vật đáng thương.

Mọi người đều thở dài một hơi, không ngờ là lòng ghen tị của nữ nhân lại có thể đáng sợ như thế, nếu không phải nàng thì cũng không đủ năng lực, chỉ sợ nếu là Khâu Lệ Đại Cơ thì sẽ càng điên cuồng hơn.

"Tiểu nhị! Người đâu, mau chuẩn bị hai gian phòng hảo hạng!" Mọi người bên này đi xuống không bao lâu thì từ ngoài cửa truyền đến một giọng nói sắc bén.

Đây đều là những người đã từng vào trong Hoàng cung, vừa nghe thì đã nhận ra được đây là giọng nói độc đáo của thái giám. Đồng loạt xoay người nhìn về mấy người vừa mới đi vào từ cửa chính, đi phía trước đích thị là một lão trung niên với cái mặt bóng loáng đang mặc thường phục, tuy rằng chỉ là đáng vẻ của một quan gia thông thường nhưng chỉ cần liếc mắt một cái có thể nhận ra khuôn mặt đầy phần xinh đẹp đó không thể nghi ngờ chính là một thái giám, mấy người chuyển ánh nhìn về mấy người đi phía sau hắn, tò mò xem sẽ đụng phải người quen nào đây.

Một thân cảm bào, ngọc diện kim quan. Khuôn mặt anh khí, phong thái khí thế có thể khiến bất kỳ nữ tử nào cũng sẽ vô cùng ái mộ. Nữ tử che mặt đi theo nhanh phía sau, cũng không khó để nhận ra được dáng người yếu điệu của nàng, cử chỉ quý tộc, hoàn toàn không thể soi mói, xem ra gương mặt sau lớp lụa mỏng kia chính là một gương mặt đẹp như phù dung, mỹ hoặc chứng sinh.

Một đám người bên này không khỏi ngẩn người, mãi mới phản ứng kịp, quả nhiên là người quen nha! Vân Chi âm thầm kêu rên, thế nào mà hôm nay trời vừa sáng đã gặp phải kẻ thù thế này!

"Vương huynh! Sao ngươi lại đến đây?" Ngay khi ánh mắt Hách Liên Diệp dừng lại trên người mọi người, Hách Liên Ngọc Nhi kinh ngạc kêu lên, Vương huynh vừa đăng cơ cách đây không lâu nên sao có thể bỏ chuyện quốc sự mà ra ngoài đi dạo chơi cứ! Người ở phía sau hẳn có lẽ là Vương tẩu, xem ra lời đồn không đúng nha, ai dám bảo Vương huynh vắng vẻ Vương tẩu chứ, đây không phải là vừa xuất môn là đã mang theo bên người sao?

Khi Hách Liên Diệp nhìn thấy đám người bọn họ cũng hơi ngạc nhiên, không ngờ là trên nửa đường đã đụng phải bọn họ, tuy nhiên thế cũng tốt, nhân tiện đây thì tính toán rõ ràng mọi ân oán rồi sớm ngày trở về Hách Liên.

Tuy rằng có muôn vàn nghi ngờ, rồi cả tức giận nhưng vẫn giữ lễ nghi tiến lên chào hỏi: "Quả nhân đang muốn đến Dự Vương phủ ở Mặc Kỳ để bái kiến, không ngờ có thể gặp được Dự Vương ở đây, thật là có duyên, nói vậy ông trời cũng nhất định muốn Quả nhân và Dự Vương gặp mặt nói chuyện ở đây!"

"Ha ha, quả thật rất có duyên, sau lần cáo từ vội vàng đó còn chưa kịp đến chúc mừng song hỉ Hách Liên vương đăng cơ và đại hôn, hiện nay vừa đúng lúc duyên phận đến, vậy thì Bốn vương ở trong quán nhỏ này mời khách, mặc dù có phần không chu đáo nhưng coi như cũng thể hiện hết tâm ý của Bốn vương, mong rằng Hách Liên vương không ghét bỏ." Mặc Kỳ Uyên tiến lên không cứng không mềm trả lời, trực tiếp chuyển đề tài đến ngày đại hôn đăng cơ khi đó.

Nghe thấy hai chữ đại hôn, lửa giận trong lòng Hách Liên Diệp lại bùng lên, coi hắn-Thái tử của một quốc gia thành đứa giong một hoi xong rồi còn để lại bên người hắn một nữ nhân, muốn lúc nào cũng nhắc nhở hắn lần đứa giong đó, thật sự là khinh người quá đáng!

"Vậy thì Quả nhân cung kính không bằng tuân mệnh!" Sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói, sau đó chọn một vị trí ngồi xuống, hoàn toàn không thèm để ý đến nữ tử bên người, hai mắt tìm trong đám người đối diện bóng dáng quen thuộc.

Trong khi tìm kiếm, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên bóng dáng màu trắng, Thiên Đại Vân Chi, chính là nàng! Nhớ lại bộ nam trang nàng mặc ngày đó ở đáy sông Bàn Niết hoàn toàn không giống chút nào sự dịu dàng nhã nhặn khi ở Hách Liên.

Hừ lạnh một tiếng nói: "Dự Vương phi, người quen gặp mặt, thế nào mà ngay cả một tiếng chào cũng không có vậy, chẳng phải ngươi chính là bà mai cho đại hôn của Quả nhân sao!"

Quả nhiên là đến tìm nàng tính nợ cũ, Vân Chi không nói gì bĩu môi, đã đưa cho hắn một đại mỹ nhân làm lão bà rồi mà hắn còn muốn như thế nào nữa!

"Hình như Bàn phi và Hách Liên vương chưa từng thân thiết như vậy đi, nhiều lắm cũng chỉ mới gặp mặt một lần mà thôi, hơn nữa còn dùng kiếm nói chuyện, nên không thể nói đến những nghi thức xã giao sau này! Về chuyện khác, thứ lỗi, Bàn phi nghe không hiểu!" Vân Chi hoàn toàn giả ngu, không thèm để ý đến sắc mặt tối sầm của hắn.

Thấy Vương huynh làm căng như vậy, Hách Liên Ngọc Nhi vội vàng lên tiếng giảng hòa: "Tại sao Vương huynh còn chưa bảo Vương tẩu ngồi xuống a, đi đường mệt nhọc như vậy mà, chờ cơm nước xong chúng ta phải đi sớm một chút!"

"Người im miệng! Tư tưởng chỉ muốn ở bên ngoài vui đùa, nào còn đáng vẻ của một Công chúa chứ, đến lúc đó thì hồi cung với Quân nhân, rồi học lại lễ nghi một lần nữa!" Hách Liên Diệp tức giận trút lên đầu Hách Liên Ngọc Nhi.

Đã nhắc đến Vương hậu của hân, lúc này mới quay đầu lại lạnh lùng nói: "Ngồi xuống đi, tháo mạng che mặt xuống."

Diệp Nguyệt Linh ngẩn ngơ, nhưng vẫn ngoan ngoãn tháo một góc mạng che mặt xuống, nàng không biết vì sao Hách Liên Diệp lại muốn mạng theo nàng xuất cung, cũng không biết vì sao giờ phút này lại bắt nàng lộ diện trước nhiều người không quen biết như vậy, nhưng nàng luôn phục tùng hân, ngay từ khi mở miệng đồng ý là Vương hậu Hách Liên, làm nương tử của hân thì nàng đã biết là mình phải đối mặt với chuyện này, đến bây giờ nàng cũng không xác định được quyết định lúc đó của bản thân là đúng hay sai nữa.

"Dù Vương phi nên cẩn thận nhìn kỹ khuôn mặt này, quả thật Vương phi đã tổn rất nhiều công sức nha, hiện tại Quả nhân đưa người hoàn hảo không tổn hao gì đến trả lại, hy vọng Dự Vương và Dự Vương phi trả lại cho Quả nhân một công đạo!" Giọng nói Hách Liên Diệp đầy dứt khoát, hoàn toàn nói rõ ràng mọi chuyện ra, không muốn để Vân Chi có cơ hội thất thần giả ngốc.

Còn Diệp Nguyệt Linh vẫn ngồi yên lặng cúi đầu bên cạnh sau khi nghe thấy lời Hách Liên Diệp nói thì người run lấy bầy, ngẩng đầu đầy khiếp sợ nhìn về phía Hách Liên Diệp giống như muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ là sự bất lực đau lòng trong hai mắt khiến người xem cảm thấy vô cùng thương tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.3 - Chương 3: Hách Liên Diệp tức giận

Còn Diệp Nguyệt Linh vẫn ngồi yên lặng cúi đầu bên cạnh sau khi nghe thấy lời Hách Liên Diệp nói thì người run lấy bầy, ngẩng đầu đầy khiếp sợ nhìn về phía Hách Liên Diệp giống như muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ là sự bất lực đau lòng trong hai mắt khiến người xem cảm thấy vô cùng thương tiếc.

"Dung mạo Bản phi thô tục, so ra kém hơn dung mạo cao quý mỹ lệ của Vương hậu, trên mặt có phần tương tự cũng là do trời định, cũng không phải Bản phi có thể quyết định, Vương thượng có gì cần nói nữa không?" Dĩ nhiên nhận ra sự tức giận của đối phương, chẳng những Vân Chi không ngả bài với hân mà còn vẫn giả vờ không biết, tất nhiên càng khiến cho Hách Liên Diệp càng tức giận thì càng vui vẻ.

Trên trán Hách Liên Diệp nhảy ra vài sợi gân xanh, tại sao trên đời lại có loại nữ nhân này, nói những lời đầy xảo quyết để nguy trang nhưng lại khiến mọi người cảm thấy hợp tình hợp lý, thật là phát điên mà!

Cuối cùng không thể tiếp tục đè nén lửa giận, Hách Liên Diệp đứng thẳng dật dờ nói: "Thiên Đại Vân Chi, ngươi đừng giả vờ ngu, ngươi lên vào Hách Liên đưa Quả nhân, rồi trong ngày đại hôn thì hạ thuốc khiến Quả nhân mơ màng mà đón dâu, ngươi thì lại thuận lợi mà trốn đi, đây đều không phải chuyện tốt mà ngươi làm sao?"

Mặc Kỳ Uyên cũng nhanh chóng đứng lên che trước mặt Vân Chi, không hề lo sợ nói: "Vương phi của Bôn vương đã nói là không biết chuyện, mà Hách Liên vương cũng chỉ nói miệng mà không có bằng chứng, cho nên tất cả những điều này đều không cần phải bàn đến nữa. Vương hậu của Hách Liên vương vốn có gia thế quan gia trong sạch, nói vậy cũng để cho ngươi được rõ ràng, Hách Liên vương chờ hành động nhất thời theo cảm tính!"

Ý tứ này chính là không hoàn toàn phủ nhận tất cả chuyện bọn họ đã làm ở Hách Liên, nhưng mà sự thật lại bị che bên dưới, Hách Liên Diệp cũng chỉ có thể chấp nhận xui xẻo. Thứ nhất không có chứng cứ để nói lí lẽ với Vân Chi, cũng không để đưa nàng về xử lý, thứ hai hân đã thành hôn, việc xử lý Vương hậu như thế nào không liên quan đến chuyện Mặc Kỳ Uyên và hân, Diệp Nguyệt Linh là cháu gái của nguyên lão tam triều của Hách Liên, là hậu nhân của danh môn, cho dù Hách Liên Diệp có chán ghét thì cũng không dám tùy ý đưa nàng trở về. Cho nên chuyện này hân chắc chắn phải nhận rồi!

Hách Liên Diệp bị ép đến mức không còn khí thế, rầu rĩ ngồi xuống, tuy rằng hân có tức giận nhưng ý tứ của Mặc Kỳ Uyên hân cũng rất rõ ràng, bọn họ tính kế bản thân mình rất chu toàn, nhưng mà khiến hân phải chịu bức tức này thì quả thật rất khó nhin!

"Quả nhân cũng không thể so đo điều gì với các ngươi, tự trong lòng các ngươi cũng đã rõ ràng, nhưng mà, cục tức này Quả nhân khó có thể nuốt, chẳng lẽ Dự Vương không nên làm gì để giảm sự tức giận trong lòng Quả nhân hay sao?" Đã sớm lường trước đường không thể dễ dàng giải quyết chuyện này trước mặt hai người, nhưng có thể lấy lại một chút gì đó cũng coi như là có đáp trả rồi.

"Ha ha, Bôn vương biết Hách Liên vương vừa tổ chức xong tang lễ liền tự mình đến Mặc Kỳ thỉnh cầu Hoàng huynh của Bôn vương thực thi lời hứa, hơn nữa còn muốn vận lượng hoàng kim, ngàn tám tơ lụa làm vật tạ lễ." Mặc Kỳ Uyên cũng rất hào phóng, liền đồng ý với rất nhiều vàng bạc này, cũng chính là muốn Hách Liên Diệp tiêu tan tức giận.

Vân Chi khinh thường trợn mắt, mở miệng nói kháy, cố ý khiến tất cả mọi người ở đây đều có thể nghe thấy: "Nói nửa ngày rớt cuộc không phải vì tiền sao, người đứng đầu Hách Liên cũng thật là keo kiệt, Trưởng lão thì bắt người làm Vương Hậu Hách Liên, tân vương của Hách Liên lại giả nghèo giả

khó đòi tiền, thật sự không có gì để nói nữa!"

"Ngươi!" Hách Liên Diệp tức giận, hẳn đã chịu nhường một bước lớn như vậy mà cô gái này còn muốn cái gì nữa!

"Mang thức ăn lên mang thức ăn lên, Vương huynh mau ngồi xuống dùng bữa đi, đừng uống phí tâm ý của Dự Vương." Hách Liên Ngọc Nhi vội vàng tiến lên đón lấy đồ ăn trên tay tiểu nhị, dẹp yên tình hình, thảm thán hình như Vương huynh đã trở nên bình tĩnh lạnh nhạt đi không ít.

Hách Liên Diệp bất mãn nhìn thoáng qua hảo muội muội của hắn, chỉ qua có mấy ngày như vậy mà tâm đã hướng về người ngoài như vậy! Xem ra trong lòng nàng sức nặng của Vương huynh như hắn còn kém hơn cả Mặc Kỳ Uyên, cũng không biết tính khí quật cường kiêu ngạo của Ngọc Nhi đi đâu mất, quả nhiên đã học được nhiều cái xấu từ cô gái này khi ở bên ngoài!

Tuy rằng trên bàn cơm tranh cãi đã dừng lại, nhưng cũng yên lặng không có tiếng động, thuận lợi ăn xong một bữa cơm. Hách Liên Diệp cầm nước xong xuôi liền đi thẳng lên phòng trên lầu nghỉ ngơi, trong cả quá trình cũng không liếc mắt nhìn Vương hậu của hắn lấy một cái, một nữ tử im lặng như vậy hoàn toàn bị lãng quên, chỉ có hơi thở ưu thương nhàn nhạt tỏa ra từ thân thể nàng mới có thể khiến cho người ta cảm giác được sự tồn tại của nàng.

Vân Chi nhìn những nét đẹp như phù dung trên mặt có vài phần tương tự với bản thân, trong lòng nhất thời có chút áy náy đồng tình, bởi vì nàng đùa giỡn một hồi rồi trốn tránh mới khiến cho một nữ tử vốn dĩ ở ngoài vòng phân tranh của Hoàng cung lại phải nhận sự ghét bỏ chán ghét của Hách Liên Diệp!

"Cái kia Vương hậu Hách Liên, ngươi tên là Diệp....." Vân Chi mở miệng muốn nói cái gì, lại quên cái tên của nàng mà Uyên từng nhắc qua.

"Tên ta là Diệp Nguyệt Linh." "Đối phương trả lời một cách không kiêu ngạo không siểm nịnh, giọng nói dịu dàng thanh nhã, chỉ cần nghe thấy thôi cũng có thể khiến người ta cảm thấy thư thái trong lòng.

"Nga. Nguyệt Linh, ta chỉ muốn nói là nếu ngươi muốn rời khỏi Hách Liên Diệp thì ta có thể giúp đỡ ngươi, nói thế nào thì thật sự chuyện này cũng là lỗi của ta." Vân Chi chân thành đề nghị, nàng không đành lòng nhìn một nữ tử tốt không liên quan phải thay nàng gánh vác chuyện nàng phạm sai lầm.

Nghe thấy giọng nói nghiêm túc và đề nghị của Vân Chi, Diệp Nguyệt Linh có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Vân Chi, vì sao nữ tử lại có được khẩu khí như vậy, có thể gọi thẳng tức danh của Vương thượng, hơn nữa còn nhiều lần chống đối khiến Vương thượng phải cam chịu, thật sự là một nữ tử dũng cảm. Để ý kỹ thì thấy quả thật khuôn mặt nàng có vài phần tương tự với bản thân, nhất là khuôn mặt và hai mắt, nếu đối phương trang điểm thêm một chút thì thật khó phân biệt được hai người, nhưng mà khí chất chất lão luyện của nàng là cái mình không học được, có lẽ đây mới chính là nguyên nhân chân chính mà Vương thượng ghét bỏ bản thân.

Mặc dù nàng không hỏi bất kỳ chuyện gì nhưng trong lòng cũng đã sáng tỏ, bản thân chỉ là người thay thế nữ tử trước mắt này trở thành Vương hậu Hách Liên, tuy rằng sau khi làm Vương hậu Hách Liên, cả ngày bị văng về đau buồn nhưng cũng là do bản thân nguyện ý, nàng vẫn luôn âm thầm hướng trái tim đến Thái tử Hách Liên Diệp trong nhiều năm qua, nên tất cả mọi chuyện bây giờ đều do nàng cam tâm tình nguyện, không có liên quan đến người khác.

"Dự Vương phi quá lời rồi, Nguyệt Linh cam tâm tình nguyện, rồi sẽ đến một ngày Vương thượng sẽ không chán ghét Nguyệt Linh nữa. Nguyệt Linh đi nghỉ ngơi trước, cáo từ." Thân nhiên cúi người thi lễ sau đó mới chân đi lên phòng.

Vân Chi ngăn người, không rõ vì sao nàng lại phải tiếp tục thích một nam nhân không thích mình như vậy, nhưng nếu là nàng tự nguyện thì bản thân không phải quan tâm đến nữa, hi vọng cái tên Hách Liên Diệp kia một ngày nào đó sẽ cảm thấy mình có phúc khi gặp được nữ tử như vậy.

Bóng đêm bao trùm, có một bóng dáng đi xuyên qua màn đêm, trong lúc đó có dừng lại trên nóc lầu, dường như đang tìm một vị trí nào đó, nhìn vào dáng vẻ của nàng thì không khó để nhận ra đây là một cao thủ võ lâm, tuy nhiên khi nàng còn chưa phát hiện được gì ở xung quanh thì đã có mấy người đã sớm phát hiện ra sự tồn tại của nàng.

Bay ra từ trong cửa sổ, Vân Chi dùng tốc độ quý dị tiến đến gần dò xét người mới đến, rồi điểm huyệt, dưới màn đêm có thể nhận ra đây là một nữ nhân.

Nghe thấy tiếng động, ngay lập tức đèn trong phòng một vài người sáng lên, mấy người Công Ngọc, Mặc Kỳ Đình và Hách Liên Ngọc Nhi vội vàng chạy đến xem xét tình huống.

Khi một loạt các căn phòng được thắp sáng lên, ngay lập tức chiếu lên gương mặt người mới đến, Vân Chi vừa sợ vừa nghi ngờ, nàng còn tưởng rằng người đến là người của Hỏa Ma cung muốn tập kích, nhưng thế nào cũng không ngờ đến lại là người này.

Ánh mắt có chút trốn tránh ánh nhìn chăm chú của mọi người, nàng cũng không mang theo mặt nạ để che mà lại quanh mình chính đại dùng khuôn mặt đầy sẹo không chút che giấu này đối diện với mọi người, mặc dù khuôn mặt này không bị hủy đến mức giống như Lạc Băng Tuyết nhưng chỉ thế này thôi cũng đủ để dọa người rồi.

Mặc Kỳ Uyên tiến lên lạnh giọng hỏi: "Vũ Cơ, đêm khuya ngươi đến thăm có việc gì sao! Có phải ngươi có ý lên vào phủ Kim Thiên để làm mật thám hay không?"

"Không phải! Ta!" Quý Vũ nương từ dưới sự tra xét của Mặc Kỳ Uyên mở miệng phủ nhận như phản xạ có điều kiện, muốn nói cái gì đó nhưng lại không thể nào giải thích, dường như cảm thấy hành vi của bản thân không giống với lẽ thường nên cảm thấy thực buồn cười.

Trên khuôn mặt chỉ còn duy nhất hai mắt trong suốt coi như thoát nạn, dĩ nhiên qua đó người ta có thể thấy được trong con ngươi kia đang hàm ẩn một chuyện xưa vô cùng phức tạp. Hai mắt liếc qua một vòng đám người vây xung quanh, đến khuôn mặt của Công Ngọc Viêm Bản thì dừng lại một chút,

rồi sau đó cúi đầu, giống như không muốn giải thích, tùy mọi người xử lý.

"Vũ bà bà, nếu người có lý do thì cứ việc nói thẳng, chúng ta cũng không muốn hiểu lầm người tốt." Vân Chi và Vũ Cơ ở chung mấy ngày, ấn tượng đầu tiên trong lòng chính là cảm thấy nàng không phải là người xấu, nhìn dáng vâng dạ này của nàng khẳng định là có nguyên nhân trong đó.

Lại ngẩng đầu lên, lúc này trên khuôn mặt không còn quá nhiều do dự chần chừ nữa: "Ta đến cũng không có ác ý, chỉ vì nghe nói trên đường các người bị ám sát dẫn đến chậm trễ, cho nên ta lo lắng, muốn đến xem các người có sao không."

Mấy người nhìn nhau vài lần, hiển nhiên là không thể tin tưởng lời nàng nói, tuy rằng có quen biết với nàng nhưng cũng không nhất thiết phải lo lắng sinh tử cho họ như vậy, còn cố ý chạy đến xác nhận.

Chắc chắn còn có điều nàng chưa nói, Vân Chi thở dài một hơi, cũng không ép buộc nữa, đưa tay lên giải huýt đạo cho nàng: "Nếu người đã lo lắng như vậy thì cứ đi theo chúng ta, nhưng đường sá nguy hiểm người phải tự bảo vệ lấy bản thân mình."

Nếu đã không biết được mục đích của nàng vậy thì đặt nàng bên cạnh để có thể liên tục quan sát. Mặc Kỳ Uyên đứng bên cạnh bất mãn liếc Vân Chi một cái, đặt một nhân vật nguy hiểm bên người, quyết định của Chi nhi ngày càng lỗ mãng rồi!

Vân Chi không được tự nhiên khụ khụ ho khan vài tiếng, chính nàng cũng cảm thấy đột nhiên sao bản thân lại mềm lòng, dường như gần đây nàng không muốn nhìn thấy người nào bị thương hoặc chết vậy, hiện tượng này thật sự không tốt, đúng thế, nàng nên bỏ!

Sau khi nghe thấy lời nói của Vân Chi, Vũ Cơ có chút không dám tin, ngay sau đó có một tia vui sướng xẹt qua hai mắt, tất nhiên trong ánh mắt nhìn Vân Chi còn có thêm vài phần cảm kích, một vài biểu cảm rất nhỏ cũng rơi vào mắt Vân Chi, càng khẳng định nàng không có ác ý.

"Tốt lắm không có việc gì, tất cả mọi người đi nghỉ ngơi đi!" Vân Chi vẫy tay giải tán mọi người, rồi đi về một gian phòng hào hạng để nghỉ ngơi, đương nhiên không thể thiếu việc bị Mặc Kỳ Uyên thuyết giáo.

Không bao lâu sau thì trời sáng, trước cửa tửu lâu có một vài người đã chuẩn bị xong để rời đi, tối hôm qua náo nhiệt một hồi như vậy, Vân Chi ngủ đến lúc mặt trời lên cao mới dậy, đương nhiên là Mặc Kỳ Uyên sùng thủ vô độ, chờ Vân Chi tỉnh lại một cách tự nhiên rồi mới bảo mọi người chuẩn bị hành trang xuất phát.

Khi mọi người đã tề tựu dưới lầu, đột nhiên một tiếng hô của Hách Liên Ngọc Nhi truyền đến từ trên lầu: "A! Không thấy Lạc Băng Tuyết đâu nữa!"

Chạy đến thông báo cho mọi người tin tức, Lạc Băng Tuyết vốn dĩ bị điểm huýt nằm trong phòng giờ lại không thấy đâu nữa.

Mặc Hình đang giúp Vạn Úc Liên ngồi lên xe ngựa nghe thấy như vậy thì vô cùng kinh ngạc, hẳn cảm thấy Vương phi điểm huýt tương đối an toàn nên không đi kiểm tra lại, không ngờ là đến sáng thì không còn thấy đâu nữa!

Mọi người lộ ra vẻ mặt lo lắng, dĩ nhiên biết được một Lạc Băng Tuyết bị điểm có thể làm ra những cái gì, nhưng hiện nay cũng không có thời gian để ý đến nàng.

"Thuộc hạ trở về sẽ phái người tìm kiếm Lạc cô nương, Vương gia không cần lo lắng." Mặc Hình mở miệng nói, trong lòng biết hiện tại chuyện quan trọng không nên đặt lên người Lạc Băng Tuyết.

"Ừ!" Mặc Kỳ Uyên lạnh nhạt trả lời, vẻ mặt khiến người ta không nhìn ra hi vọng.

"Vì sao người còn ở đây?" Hai mắt Khâu Lê Mang Lăng lạnh lùng liếc về phía Hách Liên Ngọc Nhi, trầm giọng hỏi, không phải nàng nên đi theo đám người Hách Liên Diệp sao?

Liếc mắt nhìn lại Mang Lăng, thế nào mà người kia lại cứ thích đối nghịch với bản thân như vậy, hẳn không thể tưởng tượng ra mình có thể tiếp tục đi cùng mọi người nên lúc này trên mặt nàng tràn ngập nụ cười tươi rực rỡ, vô cùng đặc ý: "Vương huynh có việc rất gấp đã xuất phát từ sớm, không có thời gian để ý đến ta, để bản thân tự trở về, vậy thì ta sẽ đi theo các người chơi xong sẽ tự trở về!"

Liếc nhìn khuôn mặt không chút biểu tình của Khâu Lê Mang Lăng, dường như không vừa lòng việc hẳn không biểu hiện ra vẻ mặt tức giận nào, tự đưa mặt mình lên gần nói: "Có phải người rất thất vọng đúng không? Người muốn ta đi nhưng ta lại không đi, ta còn định đi cùng các người!"

Mang Lăng hào phóng tặng cho nàng một cái nhìn xem thường, một chữ không cũng không nói đi thẳng đến ngựa của hắn. Vuốt ve trán an con ngựa đang cúi đầu ăn cỏ, rồi bất thành linh nói ra một câu: "Quả là một con ngựa ngoan."

Hách Liên Ngọc Nhi nghe thấy vậy vô cùng giận dữ, hẳn lại dám so sánh một Công chúa như mình với một con súc sinh! Có thể cũng có người nghe thấy được, nàng không thể tiến lên phản bác, chỉ càng khiến bản thân mất mặt thêm nên chỉ có thể tức giận dậm chân vài cái!

Sau khi chinh đồn đội ngũ xong chỉ còn lại sáu người cùng ngựa chạy đi, quả nhiên không nằm ngoài dự kiến, trên nửa đường đi gặp rất nhiều nhân sĩ vô lâm chạy về hướng đông nam nơi có hang Quật Linh, nhưng cũng không xác định được vị trí cụ thể của mục tiêu, mọi người tham lam đều muốn có được Kim Lũ Y nên đánh loạn giống như rắn không đầu, còn có một vài người chưa nhìn thấy bóng dáng của Kim Lũ Y đâu thì đã nói mấy câu gây bất hòa, cuối cùng dẫn đến đánh nhau, khiến cho toàn bộ đường đi bị chướng khí mù mịt bao phủ, khiến dân chúng đều phải lên tiếng oán thán vang trời.

Mấy người cũng không phải đến xem diễn nên không dừng lại nhìn chuyện xung quanh, dưới sự dẫn đường của Mang Lăng đi vào một con đường nhỏ, bỏ lại đám nhân sĩ giang hồ lỗ mãng phía sau, đi nhanh trên con đường nhỏ, không tốn một ngày đã đi đến cửa hang Quật Linh.

Hang Quật Linh được đặt tên do địa hình, đứng ở trên cao nhìn xuống chỉ có thể nhìn thấy những núi nhỏ chi chít như ma trận, đi vào bên trong tràn vào ánh mắt là màu vàng đất hoặc đỏ thẫm, bởi vì nơi này ngoài đá nham thạch thì vẫn là đá nham thạch, khiến người xem không khỏi cảm thấy thê lương buồn bã, dường như nơi hoang vắng này chưa từng tồn tại sự sống con người, cũng không biết vì sao phải đặt thần vật ở nơi này, một nơi còn kém hơn cả con sông Bàn Niết!

Mấy người nghỉ ngơi một chút rồi tiếp tục đi tiếp, đoạn đường phía trước còn rộng rãi một chút, càng đi vào bên trong thì càng khó để tìm thấy một con đường thoải mái, đá nham thạch lởm chởm đi lên rất đau chân, hơn nữa cũng không dám dùng ngựa, mấy người để ngựa lại tại chỗ rồi đi bộ vào bên trong tìm kiếm.

Vừa đi Mang Lăng vừa giải thích những tình huống mà khi đi vào bên trong có thể gặp phải, hẳn mạng theo đám người Vân Chi đến, trực giác cho hắn biết có lẽ hai người bọn họ chính là chủ nhân của Kim Lũ Y, cho dù không phải thì ba đại gia tộc sống ẩn dật đều tự bảo vệ một thần vật của mình, chắc hẳn phải có liên quan gì đó, bọn họ đã được chọn là chủ nhân của Phượng Hoàng thì chắc chắn phải có quan hệ gì đó với Kim Lũ Y.

Ngay khi mấy người men theo con đường đầy đá nhọn đi vào bên trong thì ở phía sau một núi nhỏ, có hai bóng dáng màu đỏ hiện lên giống như là u hồn vậy, hai mắt nhìn chăm chăm vào đoàn người đi phía trước.

"Tôn chủ, vì sao chúng ta không đi trước bọn họ một bước vào cướp lấy Kim Lũ Y, bằng công lực hiện tại của Tôn chủ thì hoàn toàn có thể đối phó." Âm Thân Ngọc Nữ không hiểu ý đồ của Cửu Lễ, chỉ cảm thấy chờ đợi như vậy thật mất thời gian, hôm qua dưới sự tấn công của Vân Chi nàng đã bị trọng thương, đã đợi không kịp muốn báo thù rửa hận.

Cửu Lễ có chút bất mãn nhìn nàng một cái, cô gái này làm việc quá mức vội vàng hấp tấp, hành sự quá đà, chẳng trách không thể làm đại sự.

"Kim Lũ Y là thần vật mà lão già trên chín tầng mây kia tí mĩ che giấu, nếu dùng lực lượng ở Nhân giới của Bản tôn thì cũng không thể miễn cưỡng. Nên chỉ có thể đợi bọn họ cầm đồ vật đó vào trong tay, rồi sẽ đưa bọn họ vào cảnh giới của ma linh, lúc đó sức khỏe của Bản tôn sẽ tự khôi phục đủ khả năng để đối phó với bọn họ!"

Hai mắt trên khuôn mặt tà khí bức người của Cửu Lễ sáng như đuốc, giống như đang được nhìn thấy thân thể Uyên Cực nằm rạp dưới chân hắn, khoe miệng cong lên một đường cong khát máu. Nơi này là nơi thần lực tiên khí dày đặc, nhưng cũng đồng thời là nơi gần nhất với U Linh của Ma giới, chính và tà, Thần và Ma thường thường cách xa nhau nhưng thật ra lại ở gần nhau nhất, chỉ cần vào đến địa bàn của hắn thì những người này chỉ là con kiến mà thôi.

Trải qua vài canh giờ đi lại, cuối cùng sáu người cũng đi đến trước cửa một hang động nham thạch rất lớn, sau cái gập đầu của Mang Lăng, mọi người không chút do dự bước vào bên trong, ở trong là một mảng tối đen, có mấy làn gió lạnh thổi qua, giá rét thấu xương một cách dị thường, Hách Liên Ngọc Nhi và Vũ Cơ hiển nhiên bị luồng gió rét lạnh đó thổi vào khó có thể chống đỡ được, lạnh run ớn lạnh lấy hai tay cắn răng đi tiếp.

Công Ngọc Viêm Bàn lấy ra hỏa chiết tử rồi châm lửa lên, phát hiện trong hang có vài cây đuốc châm lên rồi đưa cho mỗi người một cái, có tác dụng chống lạnh khá tốt.

Động đá rất dài hẹp âm u, hơn nữa càng đi về phía trước thì càng lạnh hơn, cái rét này không giống như giá rét trong hầm băng mà chính là âm khí sâu nặng, khí lạnh thấm thấu vào tận xương tủy, rét lên từng hồi.

Vân Chi cảm giác được trọng tâm của bản thân dần dần nghiêng về phía trước, nói như vậy thì hẳn là hang động này đi xuống dưới, tuy nhiên nhất thời lại cảm thấy vô cùng quý dị, thế nào mà lại có cảm giác như được đưa đi đầu thai vậy.

Sau khoảng một canh giờ đi trong hang động mới cảm giác được luồng gió rét âm u giảm đi không ít, không khí cũng bắt đầu thông thoáng hơn. Tiếp tục đi thêm một đoạn đường thì phát hiện phía trước lộ ra một miếng đất trống lớn, không phải là một con đường uốn lượn sâu vô tận mà đột nhiên phía trước lại xuất hiện một cửa đá lớn.

Lại là cửa đá? Vân Chi tròn mắt hai mắt, ý mà các bậc cao nhân thần tiên muốn nói đây chính là nơi giấu của các bảo bối thần vật, cũng quá keo kiệt ý tưởng đi, khiến cho người ta không cần suy nghĩ cũng biết cần phải đi qua cửa đá thì mới tìm được bảo tàng, quả thật khuôn sáo cũ rích!

Tất cả đưa mắt nhìn về phía Khâu Lê Mang Lăng, dùng ánh mắt muốn hỏi hắn làm sao giải quyết được cái cửa đá này để đi vào.

Lạnh nhạt đưa mắt nhìn một vòng quanh mọi người rồi nhìn xuống cửa đá, Mang Lăng tiêu sái đi đến phía bên trái cửa đá tìm kiếm cái gì đó, cuối cùng tìm ra một hòn đá rồi xoay tròn nó mở ra một cái cửa đá nhỏ, trên mặt như dự kiến vẫn là sự lạnh lùng như cũ, lấy cái nhẫn đeo trên ngón tay cái xuống, sau đó dùng hòn đá không rõ hình dạng trên đó ấn vào lỗ nhỏ trong cửa đá nhỏ kia, quả nhiên vô cùng vừa khít.

Mấy người chăm chú nhìn vào cửa đá một lát, đột nhiên khe hở từ phía sau cửa đá lộ ra từng dải ánh sáng màu trắng chói mắt, dường như đang mở ra cái gì đó bên trong, đánh thức một cửa đá đang ngủ say tỉnh giấc. Ngay sau đó, quả nhiên cửa đá âm ỉ mở rộng ra, ánh sáng chói mắt từ bên trong đi ra khiến mấy người không thể mở hai mắt ra được.

Mấy người lần lượt tiến vào bên trong, Khâu Lê Mang Lăng ở phía trước, đám người Mặc Kỳ Uyên theo sát phía sau, còn Vũ Cơ cũng luôn luôn lặng lẽ theo sát phía sau, im lặng không một tiếng động, nhưng mà hai mắt thì cứ nhìn chăm chăm vào Công Ngọc Viêm Bàn phía trước nàng, dường như nhìn mãi vẫn không thấy đủ, khiến Công Ngọc Viêm Bàn cảm thấy phía sau lưng như bị kim đâm vào cảm thấy rất không thoải mái, mấy lần quay lại đều dùng ánh mắt nhìn những kẻ bệnh thần kinh nhìn nàng.

Tuy rằng cảm thấy vô cùng khó hiểu nhưng lại cảm thấy dường như lại rất bình thường, bởi vì hắn nhìn ra trong ánh mắt của Vũ Cơ không hề có sự ác ý,



hơn nữa còn mang theo nhiều phần thương cảm cùng với vẻ mặt xúc động thì thoáng xuất hiện, có lúc khi hắn nhìn sang sẽ cảm thấy dường như Vũ Cơ muốn mở miệng nói cái gì đó nhưng rồi lại ngậm miệng không nói gì, có cái gì mà không thể nói ra chứ. Hắn cảm thấy nghi ngờ nhưng lại không thể hỏi nằng nên buồn bực đi về phía trước.

Khâu Lê Mang Lăng đã dừng lại ở phía trước được một lúc, dường như đang phán đoán phương hướng tiếp theo nên đi, trong lòng mấy người đi theo nghi ngờ, rõ ràng là chỉ có một con đường, vì sao Mang Lăng còn phải lựa chọn, chẳng lẽ đang đi sai đường sao.

Không bao lâu sau, bọn họ đã hiểu rõ. Chỉ vì bọn họ cứ tiếp tục đi, dưới sự dẫn đường của Mang Lăng bắt đầu lại từ đầu, một lần nữa đi theo một hướng đi khác nhưng đến khi bọn họ đặt chân đến con đường đó thì dường như lại phát hiện nó rất giống với con đường mà họ vừa bước qua.

Không có thừa thời gian để tò mò, sau đó rất nhanh mọi người đều cảm thấy được một luồng ánh sáng kì lạ chiếu đến, đi thêm vài bước thì thấy một cung điện lớn bằng đá trống trải. Sau khi nhìn thấy một cung điện rộng lớn xa hoa như vậy, tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc, tất cả mọi người ở đây đều đã từng gặp qua nhiều thứ, nhưng mà nếu so với khối kiến trúc trước mặt thì những tầm cung lộng lẫy xa hoa bọn họ lưu luyến trước kia chỉ còn là nơi phàm tục, ngay cả Văn Chi ở kiếp trước đã từng nhìn thấy nhiều kiến trúc hiện đại to lớn tráng lệ cũng bị khung cảnh tráng lệ trước mặt cảm thán một phen.

Nhìn lối bố trí ở nơi này mọi người không tìm ra một vật gì thừa thãi, cũng không có khuyết điểm gì, nơi này chẳng khác nào một nơi hoàn mỹ, khiến cho người ta không thể soi mói một chút nào!

Bên trong có mấy tảng đá lớn to lớn đứng thẳng tắp giống như muốn chống đỡ cho toàn bộ không gian, khiến tất cả sự tuyệt vời ở đây được triển khai ra toàn bộ. Trên cột đá trạm khắc tinh xảo, mỗi một góc đều vô cùng hoàn mỹ, không tìm ra một chút khuyết điểm nào. Trên đỉnh là một loạt các bức họa treo ngược, phát triển nhất trong hội họa trung nguyên là những bức tranh nữ thần tiên xinh đẹp, giống như đang hiện thân ra, vô cùng xa hoa.

Điều đặc biệt của nơi này chính là ở giữa có một cái ao khiến tất cả mọi người đều vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy nó, Văn Chi nhận ra đây là một cái ao hình bầu dục theo phong cách châu Âu, những điều khắc xung quanh cái ao đều là phong cách điêu khắc độc đáo của quý tộc châu Âu. Hơn nữa, bỏ qua việc nó tồn tại một cảnh đẹp độc đáo mà nói thì điều càng khiến người ta kinh ngạc hơn chính là nơi này là nơi sâu nhất của hang đá, hàng năm hang Quạt Linh đều thiếu nước đến mức cạn khô, dưới sự tích lũy của hàng ngàn vạn năm đã hình thành nên một dải nham thạch trải dài, còn làn nước trong suốt như thủy tinh trong ao này giống như nước tiên thần được, trên mặt còn có làn khí màu xanh bốc lên, khiến cảnh đẹp ở đây như thực mà như ao, dường như đang lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh. Mọi thứ ở nơi này đều tạo cho con người ta cảm giác muốn tìm tòi nghiên cứu vô cùng mãnh liệt!

Mấy người đi trên chiếc cầu đá phía trên cái ao, tựa như đi trên mặt nước vậy, hoàn toàn không có chút sức nặng nào cả, Văn Chi còn chú ý đến cảnh tượng xung quanh, bốn phía thoáng đãng, trên vách tường đều là hình mặt quỷ, thần tiên được điêu khắc tỉ mỉ, không nhìn rõ cụ thể là cái gì nhưng có năng lực khiến người ta thần phục, sợ hãi.

Đi đến bờ bên kia của cái ao thì lập tức xuất hiện một phiến đá. Tất cả những cảnh tượng vừa được chứng kiến đều biến mất không thấy đâu nữa, xung quanh lan tỏa luồng ánh sáng ấm áp, khiến cho người ta có cảm giác như được tắm rửa dưới ánh mặt trời, nhưng cũng chỉ cảm nhận được trong nháy mắt, tiếp tục chú ý đến sự vật xung quanh, lại biến thành một hình dạng khác, cảm thấy như có mây trôi gió thổi, gió thổi nhẹ phơ phất theo từng phiến lá.....

Những cảnh tượng như vậy không ngừng thay đổi, trong lòng mấy người cũng đã hiểu ra, không tiếp tục để ý đến cảnh đẹp xung quanh, để tránh bị mỹ vật hấp dẫn. Khâu Lê Mang Lăng nhìn mấy người đều tự mình hoàn hồn chăm chú nhìn bước đi của mình, cũng đỡ phải một lần giải thích, tiếp tục tiến về phía trước, nơi này cũng không có quá nhiều cơ quan bảo vệ, với điều kiện đầu tiên là phải có người biết chuyện dẫn đường thì mới có thể bình an.

Dừng lại theo bước chân Mang Lăng, mấy người phía sau cũng dừng lại theo, tiến lên vài bước về phía trước, nhìn xem tình huống trước mặt là như thế nào.

"Kim Lũ Y?" Văn Chi có chút nghi ngờ mở miệng, chẳng lẽ có thể có được Kim Lũ Y một cách dễ dàng như vậy sao?

P phía trước là một cái giá treo ao khảm đầy hoàng kim đá quý, trên đó rõ ràng được giắt một chiếc áo mỏng màu trắng nhẹ như cánh ve nhưng dường như lại rất nặng, ánh sáng màu trắng kết hợp với hào quang rạng rỡ phát ra từ chiếc áo, Văn Chi kinh ngạc, chẳng lẽ là bạc sao? Không ngờ Kim Lũ Y lại là có màu trắng bạc! Liếc mắt nhìn qua một cái, không có người nào lại không tin rằng đây chính là Kim Lũ Y trong truyền thuyết, nhưng dù thế nào thì trong lòng vẫn luôn cảm thấy là lạ, nếu có thể dễ dàng có được Kim Lũ Y như vậy thì đám người bộ tộc Kim thị đâu cần phải canh giữ nhiều năm như vậy, để ăn không khí sao!

Hướng ánh mắt nghi ngờ về phía người hiểu biết nhất ở đây, Mang Lăng, nhìn hắn tự tin đi vào con đường nhỏ này nên chắc chắn đã có nghiên cứu kĩ lưỡng nơi này.

"Không sai, đây chính là Kim Lũ Y." Bất thành linh, Mang Lăng mở miệng khẳng định nghi ngờ trong lòng mọi người, rồi lại tiếp tục mở miệng nói: "Nhưng mà còn một khoảng cách nữa, phải phá được Kim Môn trận thì mới có thể trở thành chủ nhân của Kim Lũ Y."

Kim Môn trận ? Kim Môn trận ở đâu? Văn Chi đi về phía trước vài bước, chỉ một khoảng cách ngắn như vậy, đi vài bước là có thể đến, làm gì còn chỗ đâu để làm ra một trận pháp nữa chứ!

Khâu Lê Mang Lăng tránh sang một bên, ý bảo Văn Chi có thể tiếp tục đi lên xem xét, Mặc Kỳ Uyên đi theo Văn Chi, nhưng chỉ đi được vài bước thì đột nhiên có một luồng ánh sáng đi lên từ trên mặt đất, Văn Chi và Mặc Kỳ Uyên ở gần luồng ánh sáng nhất ngay lập tức bị nó nuốt chửng, ngay sau đó thì biến mất không thấy đâu, Công Ngọc Viêm Bân đi phía sau hoảng sợ kêu lên một tiếng muốn tiến lên giữ lấy hai người thì lại bị Vũ Cơ ở phía sau theo bản năng kéo tay lại: "Nguy hiểm, cẩn thận!"

Trong nháy mắt, luồng ánh sáng còn chắn trước mắt mọi người nay lại biến mất không thấy đâu, tiếp tục đi lên thì không thấy có ánh sáng rọi ra nữa, theo sự biến mất vừa rồi còn có sự biến mất của châu báu và Kim Lũ Y ở cách đó không xa, tất cả đều vô cùng quý giá, dường như là vô tình xâm nhập vào cấm địa của thần tiên.

Công Ngọc ảo não quay đầu, ánh mắt oán hận nhìn cánh tay còn đang nắm chặt tay mình của Vũ Cơ: "Người tóm lấy tay ta làm gì! Nếu không vừa rồi ta đã có thể kéo hai người bọn họ quay trở về rồi!"

Dường như bị giật mình, Vũ Cơ có chút khôngỡ buông tay Công Ngọc ra, ngập ngừng giải thích: "Ta chỉ là sợ người cũng bị hút vào, ta không phải cố ý."

Vừa nhìn thấy nàng để lộ vẻ mặt này, Công Ngọc Viêm Bân cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, dường như không thể nhìn được đáng về bất lực đáng thương của nàng, hoàn toàn không giống với đáng về điên cuồng vô lễ trước kia ở phố Kim Thiên. Thờ dãi cũng không trọn mắt nhìn nàng mà hai mắt nhìn chăm chăm về phía trước, cầu nguyện hai vị này sẽ lại đột nhiên xuất hiện.

"Không phải người cố ý để hai người bọn họ đi vào đấy chứ? Người có ý gì?" Hách Liên Ngọc Nhi ở phía sau cảm thấy rõ ràng là do Khâu Lê Mang Lăng dụ dỗ họ đi vào, ngay tại chỗ lớn tiếng chất vấn, dường như muốn phát tiết toàn bộ bức tức khó chịu mà trước đó phải nhận, nàng không hề nhìn thấy nam nhân đánh lén cũng không thấy nói gì nhưng mà không nói ra một chút thì nàng không chịu được!

Không phủ nhận nghi vấn của Hách Liên Ngọc Nhi, vẻ mặt của Mang Lăng vẫn như cũ, dường như không có chuyện gì xảy ra có thể ảnh hưởng đến một chút biểu cảm của hắn, ở Miên Linh cốc Vân Chi cũng thường xuyên trêu đùa Mang Lăng, trước kia không biết vì sao vẻ mặt của hắn lại chỉ có một như vậy, hiện tại cuối cùng là đã biết, đều đích thị là loại mặt than giống như lão quái mặt lạnh.

"Yên tâm, bọn họ không có việc gì." Mang Lăng bình tĩnh mở miệng, tuy rằng khẩu khí chắc chắn nhưng hai mắt cũng nhìn chăm chăm về phía trước giống như Công Ngọc, vẻ mặt sốt ruột bên trong cũng không thể che giấu được.

Bình tĩnh trả lời nhưng vẫn khiến cho người ta cảm thấy không yên tâm, Hách Liên Ngọc Nhi tiếp tục mở miệng phản bác: "Làm sao người biết là không có chuyện gì? Chẳng lẽ người cũng từng đi vào rồi sao?"

"Tuy rằng ta chưa từng đi vào nhưng ta cũng đã tỉ mỉ nghiên cứu nơi này qua sách vở hàng trăm lần, ta sẽ không để cho Vân Chi xảy ra chuyện gì!"

Đối mặt với chất vấn của Hách Liên Ngọc Nhi, trong lòng Khâu Lê Mang Lăng vốn dĩ đang bình tĩnh thì đột nhiên quay đầu giải thích với Hách Liên Ngọc Nhi, câu nói cuối cùng hắn nói ra trước mặt người khác đã hoàn toàn đánh vỡ vẻ mặt luôn lạnh nhạt của hắn.

Giọng nói không lớn nhưng cũng có thể khiến Hách Liên Ngọc Nhi ngậm miệng lại, nàng nhận ra được sự sợ hãi trong lòng hắn, cho dù hắn có nghiên cứu kĩ địa hình ở nơi này kĩ đến đâu thì chưa trải qua cũng không dám khẳng định tuyệt đối tất cả nơi này đều an toàn, ngay cả khi Vân Chi và Mặc Kỳ Uyên đi vào Kim Môn trận, hắn nói chắc chắn như vậy cũng chỉ là để nói cho bản thân bên trong an toàn, nếu không hắn sẽ tự trách mình về chuyện này.

Phát hiện ra bản thân không khống chế tốt cảm xúc, ánh mắt Mang Lăng chợt lóe lên, rồi quay đầu đi không nhìn Hách Liên Ngọc Nhi nữa, một lòng chú ý đến tình huống phía trước, cùng đợi đến khi hai người cùng nhau trở về. Hắn đã làm Tộc trưởng Kim gia, gánh vác trách nhiệm bảo vệ Kim Lũ Y, lúc hắn nhận ra Vân Chi và Mặc Kỳ Uyên là người có khả năng nhất nên lúc đó hắn để bọn họ đi về phía trước ném thử, đây chính là biện pháp tốt nhất, khi Hách Liên Ngọc Nhi nhắc nhở bản thân là sẽ có nguy hiểm thì hắn không thể bình tĩnh được nữa, nếu như thật sự Vân Chi có làm sao thì hắn sẽ không thể tha thứ cho bản thân.

Không biết thế nào, rõ ràng bị rống giận hắn là nổi giận đùng đùng, nhưng nói một câu xong lại quay đầu đi Hách Liên Ngọc Nhi ngờ ngác không nói gì, phát hiện kì lạ là trong lòng cũng không có cảm giác tức giận. Trong đầu vẫn còn giữ lại vẻ mặt vội vàng của Mang Lăng, nhận ra tình cảm sâu đậm trong mắt hắn, chính từ một khắc này có thể thấy được hắn không hề là một cục gỗ không có tình cảm. Nhưng người mà trong lòng hắn quan tâm lại là Vân Chi, cho đến bây giờ cũng chỉ yên lặng ở một bên bảo vệ Vân Chi, lại không biết biểu đạt mà nói ra một chữ nào, thậm chí nàng còn có cảm giác ưu thương thay nam nhân chất phác này. Có thể được một nam nhân cẩn thận như vậy âm thầm thích và bảo vệ, thậm chí nàng có chút ghen tị với Vân Chi, cũng đã hiểu vì sao Lạc Băng Tuyết lại ghen tị với nàng.

Khi mọi người bên ngoài còn đang sốt ruột chờ đợi là lúc Vân Chi và Mặc Kỳ Uyên ở bên trong cũng không phải nhận bất kì tổn thương nào.

Sau khi bị một luồng ánh sáng khó hiểu bao phủ, hai người nắm chặt lấy tay nhau, sau khi ánh sáng chói mắt dần tắt, mở mắt ra thì nhận ra mình đã đến một nơi khác.

Nhất thời hai người còn chưa kịp thích ứng, vì xung quanh không có bất kì cái gì, dường như một cái hang sâu không đáy, cũng mau vẫn còn vài chỗ có ánh sáng, nhìn ra bốn phía thì có vô số cửa kim loại sáng loáng dựng đứng xung quanh bọn họ, dường như đang đợi bọn họ lựa chọn mà đi vào. Còn dưới chân bọn họ thì xuất hiện một vòng tròn sáng lên cùng với hình vẽ quý dị, đương nhiên hai người không biết cái hình vẽ quý dị này nhưng có thể đoán đại khái đây là một loại trận pháp.

Nhớ lại vừa rồi lúc tiến vào nghe thấy Mang Lăng nói đây là Kim Môn trận, cũng là cửa, vậy thì chỉ cần chọn đúng cửa mà vào, chỉ là nhất thời có nhiều cửa như vậy đặt trước mắt bắt họ lựa chọn, bọn họ phải chọn như thế nào đây?

Mỗi cánh cửa đều dài rộng và giống nhau như đúc, giống như một trò đùa quái đản đang xoay xung quanh hai người, di chuyển rất nhanh lại còn vô cùng hỗn loạn khiến cho người ta phải hoa đầu chóng mặt, một không chịu được, chẳng lẽ trận pháp này chính là muốn người ta phải hoa mắt chóng mặt không tìm được đường ra, khôn đốn mà chết hay sao?

"Uyên, chi bằng chúng ta chia nhau ra tìm?" Vân Chi lên tiếng đề nghị, tuy rằng phạm vi lựa chọn của hai người rất rộng nhưng đây cũng chính là biện

pháp tốt nhất.

"Không được! Ở trong này chúng ta không được chia nhau ra, mọi lúc đều phải đi cùng nhau, phòng ngừa mở sai cửa." Mặc Kỳ Uyên hoàn toàn phủ định, nếu tách ra cho dù có tìm được đúng cửa ra hay không thì việc không tìm thấy Vân Chi mới là tình huống khó chịu đau khổ nhất.

Hiểu rõ ý tứ của Mặc Kỳ Uyên, Vân Chi cũng không cãi lại, nhưng khi nhìn thấy có nhiều cánh cửa như vậy liền cảm thấy tâm phiền ý loạn, lập tức nghĩ ra một biện pháp không đáng tin, vươn tay ra mà lựa chọn.

Mặc Kỳ Uyên khó hiểu nhìn Vân Chi bắt đầu chỉ theo từng hướng cửa, trong miệng còn lầm bầm: "Điểm binh điểm tướng, điểm đến cái nào ta liền chọn cái đó. . . . ."

Sau đó hai mắt sáng lên: "A! Uyên, chính là cái này, chúng ta đi thôi!"

Dường như thật sự tìm được cửa ra thật sự, Vân Chi dùng tay lôi Mặc Kỳ Uyên đi đến cánh cửa kia, khiến cho dây thần kinh đang căng thẳng của Mặc Kỳ Uyên thả lỏng ra, cười khẽ ra tiếng, không quan tâm đi theo nàng đến cánh cửa đó, chỉ cần Vân Chi ở bên cạnh thì đi qua đó có cái gì cũng không cần để ý!

Sau khi đi vào, cảnh tượng xung quanh nhanh chóng thay đổi, hai người đã thích ứng với ảo giác thay đổi nên bình tĩnh đi về phía trước, nhưng lại không biết phải chú ý đến cái gì bởi vì toàn bộ xung quanh đều là màu trắng xóa, chỉ có cảnh giác chậm rãi đi thông thả, chờ đợi tất cả khả năng mà trận pháp bày ra.

Quả nhiên, không bao lâu sau, ở phía bên sườn hai người có phát sinh kì lạ, đẩy thân lực lên cao nhất hai người dùng tốc độ cực nhanh chóng lại người mới đến, sau khi liệch mạng hai người đánh người đến đánh lên lùi ra xa vài trượng, có thể thấy rõ kẻ đột kích không phải là người, mà là một tượng người bằng đồng, cứng nhắc không chút biểu cảm, biểu lộ ra bên ngoài chính là nhan sắc màu đồng, nếu không phải ở đây còn tồn tại dấu vết điêu khắc thô cứng thì thiếu chút nữa Vân Chi cho rằng đây chính là một trong những thành viên của Thập Bát La Hán.

Cảm thấy hai người bọn họ đối phó một tượng đồng không phải quá khó khăn, hai người đồng loạt xông lên, muốn nhanh chóng giải quyết xong hấn. Nhưng còn chưa đánh đến thì từ không gian trắng xóa lại xuất hiện một cái ra chặn Vân Chi, sau đó còn thêm cái thứ hai rồi cái thứ ba, cứ như vậy xuất hiện liên tục từ trong ánh sáng, từng cái đánh úp về phía hai người, cho dù có thâm cừu đại hận thì cũng chỉ như vậy.

Đây là muốn đánh luân phiên sao? Vân Chi dần dần vô lực, đây đều là tượng bằng đồng nha, dường như bọn họ cũng không dễ đánh như vậy! Vậy thì không biết kết quả sẽ ra sao a!

Nhiều kẻ vây quanh đánh lại bọn họ như vậy dường như không dừng lại chút nào.

Cũng may đây đều là vật chết, chiêu thức cũng đều có một hình thức, hai người nhanh chóng tìm được quy luật của chiêu thức, đánh nhau cũng thành thạo hơn, nhưng mà tượng đồng là vật chết, đánh không chết mà không động, chỉ là tiêu hao sức lực toàn thân mà không có kết quả gì mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trên Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Q.3 - Chương 4: Bị nhốt trong ma trận

Cũng may đây đều là vật chết, chiêu thức cũng đều có một hình thức, hai người nhanh chóng tìm được quy luật của chiêu thức, đánh nhau cũng thành thạo hơn, nhưng mà tượng đồng là vật chết, đánh không chết mà không động, chỉ là tiêu hao sức lực toàn thân mà không có kết quả gì mà thôi.

Tiếp theo một kích đánh đến, hai người dựa lưng vào nhau, biểu cảm nghiêm túc trên mặt hiển nhiên đã thực sự mệt mỏi khi phải đối phó.

"Chỉ nhì, gọi chim Hoàng ra thử xem, không thể cứ để tiêu hao như thế này!" Mặc Kỳ Uyên nghiêng đầu, trong giọng nói rõ ràng có sự vội vã.

"Được, cùng nhau."

Không hề nhiều lời, hai người tâm ý tương thông nên biết phải làm như thế nào, trải qua vài lần đại chiến bọn họ cơ bản đã khống chế được linh khí của Phượng Hoàng Thần Thủ trong cơ thể mình, hơn nữa cũng có thêm vài lần vô ý thức triệu hồi linh lực ngày càng mạnh, tuy rằng chưa thể hoàn toàn khống chế được linh lực nhưng thần quý giờ cũng không còn đáng ngại nữa rồi.

Nhắm mắt tập trung suy nghĩ, chỉ trong nháy mắt, toàn thân hai người phát ra ánh sáng màu vàng rực rỡ, khiến tất cả tượng đồng xung quanh chuẩn bị tấn công đều bị chặn lại ở ngoài, không thể đi vào trong.

Hai người nắm chặt tay nhau, tâm ý tương thông, tập trung triệu hồi sức mạnh, cảm thấy so với lần trước dường như Phượng Hoàng Thần Thủ trong cơ thể càng hưng phấn hơn, linh lực trong cơ thể mạnh mẽ tuôn lên giống như dòng nước lũ tràn về, mỗi một giọt máu đều hưng phấn đến mức nhìn không được kêu gào, mỗi lần không nhìn được đều rên thành tiếng, muốn bùng ra toàn bộ năng lượng mà mình sở hữu.

Hai tiếng kêu vang lên trong gió xen kẽ với dòng gió xoáy bao quanh lấy hai người, mang theo sự xúc động khi được tự do, hóa thân thành hai Phượng Hoàng Thần Thú bay xung quanh hai người, ánh sáng chói mắt tỏa ra vô cùng rực rỡ, tiếng kêu chói tai một cách dị thường, khiến tất cả những tượng đồng đều phải rụt cổ, lui về phía sau vài bước, hiển nhiên là có nỗi sợ hãi từ đáy lòng đối với Phượng Hoàng Thần Thú.

Hai Phượng Hoàng Thần Thú không ngừng nhảy múa, vừa phơi bày ra sự tao nhã duyên dáng của bản thân vừa dùng khí thế to lớn của mình xua đuổi kẻ địch, bảo vệ chủ nhân không bị tổn thương, ánh sáng màu vàng càng sáng chói lên, rồi vây đám tượng đồng lại, khiến toàn bộ chúng nó bị ánh sáng chói lọi thiêu đốt tiêu diệt mà không có chút sức lực phản kháng nào.

Đột nhiên vang lên một tiếng "Oanh", toàn bộ bức màn dệt từ ánh sáng màu vàng bị xé nát, những tia sáng màu vàng cũng dần dần biến mất. Hai chim Phượng Hoàng phóng thích linh lực giữa không trung, kiêu ngạo duỗi thẳng cổ, ánh mắt khê chớp di chuyển nhìn xung quanh, giống như đang kiêu ngạo sau khi giúp chủ nhân thoát khỏi nguy hiểm. Hai con chim bay xung quanh hai người làm núng một chút rồi đồng loạt biến thành hai bóng dáng màu vàng xinh đẹp tiến vào thân thể hai người.

Đi nhiên ánh sáng dần dần biến mất, nhìn lại xung quanh, hoàn toàn không còn thấy những tượng đồng nữa, còn vài điểm sáng màu vàng còn chưa kịp biến mất, sương trắng mờ mờ xung quanh cũng biến mất không thấy đâu, lại thấy mình đang ở trong cung điện sáng sủa long lanh lúc trước, dường như sau khi loại bỏ được sương mù thì ánh sáng hiện ra.

Hai người nhìn nhau cười, đi lại tiếp tục xem xét tình huống xung quanh, đã bị nhốt, thì phải cẩn thận tìm cách đi ra, vừa đi thẳng về phía trước nhưng vẫn chưa thể đi ra ngoài ngay lập tức.

Màu trắng dần dần biến mất ở phía sau, để lộ ra một con đường rất rõ ràng, kéo dài dưới chân bọn họ. Hai người thử thử, dường như chỉ có duy nhất một con đường này có thể đi, liền đặt chân lên mà đi.

Sau khi đi được khoảng trăm bước thì vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy phía trước chính là cảnh tượng phía trước Kim Môn trận khi hai người bị nhốt, vàng bạc châu báu bao xung quanh, còn Kim Lũ Y được treo trên giá cao đang tỏa ánh sáng thần thánh, màu bạc sáng chói, lóa mắt bức người.

Nhất thời hai người không thể tin được quả thật Kim Lũ Y có tồn tại, dè dặt cẩn thận đi về phía trước, không khí thiêng liêng phát ra từ bốn phía, khiến cho tất cả vàng bạc châu báu xung quanh có giá trị liên thành đều trở nên thô tục.

Mà ngay khi hai người còn cách Kim Lũ Y ba bước thì đột nhiên trên Kim Lũ Y biến thành một luồng khí, hướng thẳng tắp về phía hai người, ánh sáng chói lọi như vũ khí sắc bén, giống như vạn đao không thể chống đỡ, đánh thẳng về phía mặt. Mặc dù hai người dùng tốc độ nhanh nhất để phản ứng, tụ khí lại tạo ra bức chắn nhưng vẫn bị phá bỏ, kiếm quang đánh xuống, vạch xuống trên người hai người một vài đường lớn nhỏ giống nhau, tạo ra những giọt máu li ti đỏ tươi, diêm dúa lẳng lơ lóa mắt!

Nhưng sau đó, một chuyện thần kỳ xảy ra, máu chỉ lưu lại trên da một lát rồi bị ánh sáng thâm thấu ngược trở về, giống như khai sinh ra một sinh mệnh mới, tách đi khỏi cơ thể mẹ, kiếm quang theo sát cũng biến mất, sau đó lại biến thành ánh sáng phản quang, từ từ hộ tống máu tươi đến trước mặt Kim Lũ Y.

Hai giọt máu tươi vốn dĩ đỏ rực ngay lập tức nhuộm Kim Lũ Y thành màu đỏ, ánh sáng phát ra từ Kim Lũ Y vô cùng quý dị, dường như đang tiến hành một nghi thức thần bí mà trang trọng nào đó, chỉ có thể khiến cho người ta đứng bên cạnh thành kính mà xem. Còn chưa kịp hiểu lý do vì sao thì ánh sáng lại biến mất, tất cả mọi chuyện vừa mới xảy ra lại biến mất, chỉ còn kịp nhìn thấy hai giọt máu đỏ tươi bị hút vào toàn bộ, không hề bài xích một chút nào.

Quanh cảnh xung quanh đột nhiên trở nên nhạt nhòa, chỉ vì ánh sáng mà Kim Lũ Y phát ra khiến tất cả biến mất không thấy đâu nữa, giống như một vị tướng vô địch không còn lực công kích mạnh mẽ nữa nên phải lui xuống. Nhìn về phía trước, Kim Lũ Y như đang đặt mình trong vàng ngọc, ánh sáng chói lóa khiến cho đồng vàng ngọc kia không thể phô hết vẻ quý giá, chỉ còn lại vài đường sáng rọi để mọi người có thể nhận ra đây là thần vật duy nhất.

Không có gì ngăn cản, hai người tiến lên cầm Kim Lũ Y vào trong tay, quần áo vừa vào trong tay thì có thể cảm thấy nhẹ như gió. Vân Chi trầm ngâm, không hồ là thần vật, có nhiều vật quý giá được khám vào mà lại không hề nặng một chút nào, nàng cảm thấy rất thoải mái, có cảm giác muốn làm một hiền thê lương thiện, dùng nó làm quần áo để mặc, nếu Kim Lũ Y có suy nghĩ mà biết được ý tưởng này của Vân Chi thì nhất định sẽ đau khổ kêu lên, đây là người gì a, sớm biết như vậy thì đã không để nàng dễ dàng lấy được như vậy!

"Chúng ta mau trở về đi thôi, bọn họ chờ lâu sẽ sốt ruột."

Vân Chi cất kỹ Kim Lũ Y, gật đầu lên tiếng trả lời, đưa tay cho Mặc Kỳ Uyên, hai người chuẩn bị đi theo đường cũ mà quay lại nơi bắt đầu. Nhưng trên thực tế lúc xoay người là lúc sương trắng phía sau khôi phục, chỉ đi một đoạn đường ngắn, ở trong mây mù thấy được bốn người đối diện, chính là không nhúc nhích chờ ở nơi đó, vẻ mặt nghiêm túc.

"Chúng ta đã lấy được Kim Lũ Y, đừng trung ra vẻ mặt đau khổ đó nữa." Vân chỉ vui mừng như rồng mây, lớn tiếng mở miệng.

Nghe vậy, bốn người vô cùng mừng rỡ! Quả nhiên an toàn đã trở lại!

Khâu Lê Mang Lăng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, không có việc gì là tốt rồi, bọn họ đã mang Kim Lũ Y về đến đây thì bọn họ chắc chắn là chủ nhân của Kim Lũ Y, coi như hần đã hoàn thành sứ mệnh, kế tiếp chỉ cần tìm được bí mật bên trong nó là được rồi.

"Các người không có việc gì đúng không? Ta vốn dĩ muốn đi vào cùng các người như lại bị nàng lôi lại nên không thành, đừng trách ta không trọng nghĩa nha!" Công Ngọc thấy hai người đã an toàn trở về, mây nhúu chặt cũng giãn ra, cười khê trừu ghẹo, thuận tiện lờm Vũ Cơ một cái, giọng nói oán giận nhưng cũng không tức giận, Vũ Cơ cũng chỉ liếc mắt cười cười, không nói chuyện.

"Được rồi, không cần ngại phải để ý." Khó có dịp Mặc Kỳ Uyên cười đùa trước mặt người khác, mở miệng đáp lại Công Ngọc Viêm Bản.

Trên khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng của Mang Lăng lộ ra ý cười sảng khoái đang cố đè nén, nhưng không hoàn toàn để lộ ra, chỉ mở miệng nói ra mấy chữ: "Không có việc gì là tốt rồi."

Ngay khi mọi người cho rằng việc thành công có thể rút lui, trên mặt đầy vẻ vui sướng thì không biết một kiếp nạn lớn hơn còn đang đợi họ phía trước.

Đột nhiên mặt đất dưới chân trở nên chấn động, mấy người cảm thấy khác thường, cúi đầu xem xét tình huống, trên đất tự nhiên lại nứt ra một vết dài, vết nứt dần lan đến dưới chân mấy người, dưới sức hút đầy ma lực từ vực sâu nứt ra không để cho người ta có cơ hội trốn thoát, mọi thứ trở nên tối đen, sương mù theo kẽ đất nứt ra phun thẳng lên không trung phía trên, tạo thành một vòng vây mù mịt vây mấy người trong màu đen đó, vô lực chống lại.

"Vân Chi!" Lúc này Khâu Lệ Thương Kinh đi theo dấu vết mấy người để lại vừa đến đúng lúc nhìn thấy một màn như vậy, quát to một tiếng rồi không hề suy nghĩ ngay lập tức nhảy vào giữa màn sương đen đó.

Màn sương đen cũng không ở lại một nơi thần thánh như vậy quá lâu, chỉ trong một lát, màn sương đen biến mất không thấy đâu, mang theo đó là sáu người vẫn còn đang mang sắc mặt vui mừng cùng với Khâu Lệ Thương Kinh vừa nhảy vào.

Mấy người bị màn sương đen bao vây, cố gắng giãy giụa không thoát, cũng không thể chen ép, hơn nữa còn không thể nhìn thấy người đứng bên mình là ai. Chỉ có hai tay của Mặc Kỳ Uyên và Vân Chi vẫn đang nắm chặt lấy nhau, cố gắng giãy giụa giữa màn sương đen nhưng vô lực, hơn nữa linh lực mà bản thân sở hữu không thể thi triển ra ở trong này, dường như có một đám vải đang trói lấy tứ chi vậy, tay cũng không thể dễ dàng di chuyển, chỉ có thể để màn sương đen này tùy ý đưa mọi người đến Luyện Ngục chưa biết - thế giới của ma linh.

Cửu Lễ nói, thần ma vốn dĩ chỉ cách nhau một chút này thôi, cách dễ dàng nhất để thần nhập ma chính là khi một suy nghĩ ác độc bắt đầu nảy sinh, thần tiên thành ma thì càng đáng sợ hơn nhiều lần so với con người thành ma, không ai có thể dễ dàng đối phó.

Sau một hồi di chuyển, cuối cùng mấy người cũng dính đầy bụi bặm, dưới chân cũng đã có lực, sương mù đen bao quanh bốn phía cũng bắt đầu tiêu tán nhưng cũng chỉ khuếch tán đi mà thôi.

Thần kinh mấy người một lần nữa trở nên căng thẳng, bốn phía xung quanh trống rỗng đều bị một màu đen bao phủ. Sáu người đang quan sát thì Khâu Lệ Thương Kinh đột nhiên xuất hiện thì lộ ra vẻ mặt nghi ngờ, tại sao hẳn lại có thể im lặng như vậy mà theo kịp chứ!

"Khâu Lệ Thương Kinh, có phải đây là trò quỷ do ngươi làm không?" Công Ngọc không muốn chú ý đến nhiều chuyện, tiến lên dùng tay nắm chặt lấy cổ áo của hắn, hung tợn chất vấn, giống với khi ở sông Bàn Niết, chỉ cần hắn đến là sẽ chuẩn bị chuyện không tốt mang theo.

Sắc mặt Khâu Lệ Thương Kinh lạnh nhạt, cũng không biểu lộ ra biểu cảm gì, một tay bình tĩnh nắm chặt cổ áo đứt ra, không thèm nhìn nói: "Nếu Bồn vương là thì bản thân Bồn vương cần gì phải tự nhốt mình vào đây làm gì?"

"Chắc chắn là Cửu Lễ, hẳn hẳn không phải là ngươi." Mặc Kỳ Uyên cúi đầu xuống, giọng nói không lớn nhưng lại vô cùng chắc chắn.

"Ha ha ha ha! Xem ra ngươi vẫn còn minh mẫn, Mặc Kỳ Uyên, cuối cùng ngươi cũng rơi vào tay Bản cung, ở trong thế giới của ma quỷ này thì các ngươi còn năng lực gì có thể chống cự chứ! Ngoan ngoãn chịu chết đi!" Âm Thần Ngọc Nữ cười lớn bước ra từ trong khối đen, mu bàn tay nâng lên, trên mặt là vẻ thỏa mãn đắc chí, nằng chừ giờ phút này đã lâu lắm rồi!

"Cho dù đến đây thì cũng có thể tiêu diệt lão yêu bà như ngươi!" Vân Chi nhìn thấy dáng vẻ này của nàng liền cảm thấy tức giận, nàng năm lần bảy lượt đưa bọn họ vào nguy hiểm, lão yêu bà này điên rồi, thật sự điên rồi, thật sự điên rồi!

Vừa định tập trung suy nghĩ sử dụng thần lực thì phát hiện thần lực toàn thân đều đã chạy đi đâu mất, không còn lại một chút nào. Tại sao có thể như vậy? Vừa rồi ở trên còn tốt cơ mà, rốt cuộc đây là nơi quỷ quái nào!!

"Hừ! Trong địa phận của Ma giới thì đừng mong sử dụng linh lực chó má gì hết, vẫn nên chuẩn bị tinh thần hưởng thụ đãi ngộ ở nơi này đi!" Âm Thần Ngọc Nữ tiến lên phía trước khinh thường kêu một tiếng, ở trong địa phận Ma giới thì thần tiên hay Phật Tổ đều là chó má!

"Ngươi! Ta nhận ra ngươi! Chính là ngươi, ma nữ Khâu Lệ Đại Cơ này, ngươi hại ta trở nên như thế này! Ta muốn giết ngươi!" Vũ Cơ vốn dĩ vẫn yên lặng không nói gì lại đột nhiên nói lời oán giận rồi kích động đứng lên, ngón tay hướng về phía Âm Thần Ngọc Nữ, hung tợn trách cứ.

Không ai biết, chính ma nữ này đã khiến cuộc sống của nàng thay đổi toàn bộ. Chính nàng ép bản thân dùng ma lực nhảy múa bẩm sinh hấp dẫn lừa gạt tiên hoàng, cuối cùng sau khi hành thích vua thành công còn hủy dung sát hại nàng, những việc độc ác khiến người ta phải giận sôi!

Bị Vũ Cơ lớn tiếng thành công hấp dẫn sự chú ý, Âm Thần Ngọc Nữ lạnh nhạt liếc nàng một cái rồi không thèm để ý đến nữa, chỉ là một vũ nữ còn sống sót dưới tay nàng mà thôi, dù sao đã đi đến nơi này thì tất cả mọi người đều phải bỏ hồn mà chết, nàng chỉ cần đứng một bên mà xem mấy người phải chịu chết như thế nào mà thôi.

Không hề để ý đến mọi người tức giận chửi rủa, bóng đen biến thành một làn khói đen biến mất giữa màn đen không thấy đâu nữa.

"Tôn chủ, bọn họ đã đi vào." Nháy mắt di chuyển vị trí, đương nhiên Âm Thần Ngọc Nữ đi đến phía sau Cửu Lễ, khom người bẩm báo.

"Được, tốt lắm." Giọng nói âm trầm chậm rãi phát ra, giống như gong xiềng đến từ địa ngục khiến cho người ta nghe xong đến mức không thể thở nổi.

Cửu Lê đưa lưng đứng về nơi đó, ở đó đang đặt một quả cầu màu đen, ở chính giữa chính là mọi động tác tư thái của bảy người Mặc Kỳ Uyên, trong sự u ám lóe ra những tia sáng bất định chiếu xuống, khóe miệng hần kéo nhẹ, mở ra một đường cong khát máu, tất cả mọi chuyện đều sẽ kết thúc ở đây.

Hai tay kéo phần ống tay áo bay phần phật, một luồng ma lực mãnh liệt đi ra rồi rơi xuống bao phủ toàn bộ toàn bộ quả cầu màu đen rồi mang theo ma khí đi vào đó, giống như đang dùng phương pháp nguyên rừ thần bí nguyên thủy nhất, quả cầu quay nhanh, luồng ma khí màu đen vờn xung quanh nó, sau đó không còn nhìn thấy mọi thứ bên trong nữa.

"Tình trạng của nữ nhân kia thế nào rồi?" Cửu Lê xoay người lại thản nhiên hỏi Âm Thần Ngọc Nữ.

Vốn dĩ hần muốn để Chi Tuyền nhập Ma Môn của hần, giờ cũng không còn đường lui, ai biết được nữ nhân vô dụng kia lại một lần nữa làm hỏng việc, nàng đã đánh bảy đánh bạ tự biến mình thành ma quỷ, nhưng nếu hần bồi dưỡng thật tốt thì cũng là một mầm non không tệ!

"Lạc Băng Tuyết đã hoàn toàn hấp thu ma tính, sau đó không bao lâu nữa sẽ trọng sinh dưới thân thể của ma quỷ, thần lực ở kiếp trước dưới ma lực của Tôn chủ đã biến thành ma tính." Âm Thần Ngọc Nữ đã hoàn toàn quen với thực tế trở thành ma quỷ, kính cẩn bẩm báo tất cả với Cửu Lê.

"Được, chờ nàng tỉnh lại thì bảo nàng tự thân xuất mã đi, trong lúc kích động thì càng có thể phát ra ma lực cường đại."

"Vâng."

Cửu Lê thong thả bước lên ngôi vào ngôi báu của bản thân, một tay tùy ý đùa nghịch quả cầu, vui vẻ giống như đang nắm giữ toàn bộ sinh mệnh của những người này trong tay, cười tà tử biến hóa kỳ lạ. Hần đã từng nói, rồi sẽ đến một ngày Uyên Cực sẽ thua dưới chân Bản tôn, Chi Tuyền, người cũng chỉ có thể đi theo bên người Bản tôn, ha ha ha ha, ở trong này, hần Đế Thú Cửu Lê mới là Chúa Tể!

Khi Âm Thần Ngọc Nữ không thèm để ý Vũ Cơ tức giận nhào lên thì biến mất giống như quỷ, mà lúc này xung quanh mấy người đang bị một luồng khí đen xoay tròn cuộn cuộn như lốc xoáy không ngừng cuộn lấy, quanh cảnh màu đen vốn dĩ đang yên tĩnh lại bị phá vỡ, sau đó khiến bảy người hai mắt hoa đi, tâm thần rối loạn.

Ma khí màu đen càng cuộn càng thêm kịch liệt, gào thét tức giận vọt lên, mang theo luồng khí nóng cháy hắc ám tỏa ra xung quanh, rồi đột nhiên, chỉ trong khoảnh khắc những người xung quanh đều biến mất không thấy đâu, ngay cả Vân Chi và Mặc Kỳ Uyên đang nắm chặt tay nhau cũng bị mất đi mối liên hệ, tìm kiếm nhưng vẫn không thấy.

Vội vàng đi vòng quanh vài vòng, vô lực gọi nhưng không có một câu đáp lại, tình huống quỷ dị phát sinh căn bản không cho phép bọn họ có cơ hội chuẩn bị, chìm trong làn sương dày màu đen với đầy làn tinh bay xung quanh, chỉ còn lại một mình nàng mơ màng không tìm thấy đường ra, có cảm giác sức mạnh của nơi này đã đưa tất cả mọi người cách ly với bên ngoài, bên trong thân thể không còn chút sức lực để chống lại nào, chỉ có đi ra được chỗ này thì bọn họ mới được sống.

"Vân tỷ, tại sao ngươi lại còn sống?" Đột nhiên từ phía sau truyền đến một giọng nói quen thuộc, Vân Chi quay người lại, không dám tin vào nam nhân trước mặt, cái người mà nàng đã từng vô cùng tin tưởng, coi hần như một em trai kết nghĩa mà đối đãi, Mặc Lê, tại sao hần có thể xuất hiện ở nơi này?

"Ngươi trở về làm cái gì? Ha ha ha, toàn bộ gia sản của Thiên Đại đã bị ta chiếm giữ, ngươi trở về để ăn không khí sao? Vân tỷ!" Khuôn mặt của Mặc Lê trở nên vằn vẹo, hai mắt mở to sáng quắc, biểu cảm ghê tởm, đáng giận giống như khi hần khóa nàng lại trên xe dẫn đến cái chết lúc đó!

Trong mắt Vân Chi nhóm lên lửa giận, người mà nàng tin tưởng mười mấy năm vậy mà lại nảy sinh ý đồ xấu rồi phản bội nàng, khiến mẹ nàng không còn người hiếu kính, người như vậy nên sớm nhận báo ứng một chút!

"Ngươi đối xử với mẹ ta thế nào, ngươi dám động đến mẹ ta sẽ khiến cho ngươi chết không được từ tế!" Nắm chặt hai đấm, Vân Chi dường như rít từng chữ từ kẽ răng ra, nếu đã để nàng gặp được súc sinh này thì nhất định phải giải quyết hần, dù sao thì ở đây giết người cũng không đến lượt phát luật phụ trách!

Không hề muốn lui bước, dường như Mặc Lê còn muốn tiến lên, bộ mặt vô cùng đắc ý, giọng điệu trở nên vô cùng quái dị, dường như muốn khiến Vân Chi phát tiết toàn bộ lửa giận, đau khổ trong lòng ra, không đạt được mục đích thì sẽ không dừng lại!

"Ngươi vẫn nên đi chết đi, cái lão bà từ kia mỗi ngày đều khóc rống lên, ta đã sớm đưa nàng vào bệnh viện tâm thần rồi! Đám lão bà lớn nhỏ của ba ngươi đều nhớ đến thăm nàng thường xuyên! Ha ha ha ha. . . ." Tiếng cười điên cuồng cứ vang vọng trong tai Vân Chi mãi không thôi, khiến toàn bộ đầu nàng đều muốn nổ tung.

"Mẹ nó đi tìm chết đi!" Rốt cuộc không thể chịu đựng được nữa, toàn thân phát ra lửa giận, Vân Chi một tay nắm thành quyền, cũng không để ý là có lực hay không, hướng thẳng tập về phía hần, dường như muốn hủy diệt toàn bộ linh hồn hần!

Nắm tay như đánh vào trên bông, ngay cả một chút phản lực cũng không có, khuôn mặt đáng giận chẳng biết từ lúc nào đã biến mất không thấy đâu, trở về trạng thái lúc trước, giống như chưa từng xuất hiện một thứ gì. Vân Chi còn chưa tiêu hết lửa giận để tỉnh táo suy nghĩ lại thì phía bên sườn sau lại xuất hiện một giọng nói đã tường niệm rất lâu.

"Tiểu Chi a, hôm nay tại sao lại về sớm như vậy, hôm nay muốn ăn đồ ăn gì, mẹ đi làm."

Vân Chi xoay người lại, trong mắt lộ rõ vẻ bi thương, ngo ngắc nhìn cảnh tượng trước mắt, dường như đã trải qua mấy kiếp, nhưng lại chân thật đến mức

khoảng cách đó chỉ là hư vô. Chỉ thấy mẹ nàng vẫn giống như mỗi lần nàng trở về nhà, lời nói ảm áp nhỏ nhẹ chuẩn bị cho nàng dép và nước chè ấm nóng, cười hỏi nàng đêm nay muốn ăn gì.

Cảnh tượng quen thuộc mà xa lạ, Vân Chi cũng không dám tiến lên phía trước, chỉ sợ một hồi mộng đẹp như thế này chỉ cần bản thân bắt chợt tiến lên sẽ lại biến mất không dấu vết. Trong hốc mắt có cái gì đó ảm áp chảy ra, nội tâm bi thương lâu lắm rồi mới cảm nhận được sự ảm áp cảm động như vậy.

"Còn ngốc nghếch đứng đó làm gì? Mẹ làm cơm xong rồi, hôm nay có món cá dầm đường con thích ăn nhất, mau đến đây!" Mẹ cười ảm áp, một tay vươn ra hướng nàng khẽ gọi.

Theo bản năng, nàng chậm rãi hướng về phía đối diện, cố gắng khắc chế tâm tình của bản thân để nói lên được một câu cũng thật tốt.

"Mẹ, mẹ. . . . ." Hai chữ đi ra từ trong miệng, trên mặt Vân Chi mỉm cười rơi nước mắt.

"Ngaoan. . . . ." Tay còn muốn duy trì tư thế vuốt ve gò má của nữ nhi, nhưng động tác chỉ trong một khắc kia đã dừng lại.

Hai mắt của mẹ mở to một cách dị thường, nỗi sợ hãi trong lòng Vân Chi càng lớn hơn, cố gắng đỡ lấy mẹ sắp ngã xuống đất, ánh mắt từ từ đi xuống, hoảng sợ khi nhìn thấy một mảng máu đỏ tươi chảy ra từ bụng đi xuống, tốc độ nhanh đến mức cơ hội để người ta kêu đau cũng không có, máu tươi như được giải phóng mà chảy ra, mang theo mùi máu tươi gay mũi, trong lòng Vân Chi chưa bao giờ phát ra hận ý lớn đến như thế, hai mắt như đờ đẫn nhìn về phía sau, rõ ràng là khuôn mặt khát máu dữ tợn của Âm Thần Ngọc Nữ!

Lại là lão yêu bà này, chính nàng cũng thiếu chút đã là hại chết Uyên! Nàng nhất định phải khiến lão yêu bà này nợ máu phải trả bằng máu!

Lại là một kích tiến lên, nhưng đánh đến không phải là yêu nữ mà lại xảy ra chuyện như lúc trước.

"Người còn mặt dày mày dạn ở trong này làm cái gì? Uyên đã không cần đến người, người tại sao còn mặt mũi sống ở trên đời!" Tiếp tục xoay người, lại là một quanh cảnh khác, đầu Vân Chi như muốn nổ tung, biết rõ đây đều là cảnh giả, cũng biết không nên tin tưởng nhưng vì sao nàng vẫn không trốn tránh được, cho dù nhắm mắt không nghe thì vẫn không có tác dụng!

Người đang nói chuyện là một nữ tử đeo một chiếc khăn lụa dài để che mặt, sau khi gỡ khăn che mặt đó ra, một khuôn mặt hoàn toàn không bị che giấu xuất hiện, lộ ra vẻ mặt với những đường nét tinh xảo cùng với đôi môi màu hồng, Vân Chi có thể lập tức nhận ra đây chính là khuôn mặt của Lạc Băng Tuyết, nhưng điều khác lạ chính là trên mặt nàng không có dấu vết bị hủy, mỗi khi môi di chuyển là lại phát ra giọng nói đầy tính xúc phạm, sự đắc ý ngang ngược trong đó khiến cho người nghe cảm thấy cực kì khó chịu.

Ánh mắt dời về phía bên cạnh, phát hiện tay nàng còn kéo theo một nữ nam trong trang phục áo giáp, sắc mặt nữ nam lạnh lùng giống như đao thương bất nhập, mà người này lại chính là tướng công của Vân Chi, Mặc Kỳ Uyên!

"Uyên, người ở đây làm gì a, chúng ta nhanh chóng đi tìm đường ra, nơi này thật quý dị!" Vân Chi như ở trong biển rộng tìm được một bè gỗ, nhào về phía Uyên của nàng, chỉ cần có Uyên ở đây thì mọi việc sẽ không còn vấn đề gì nữa.

Trên khuôn mặt lạnh lùng lộ ra một vẻ khinh thường chán ghét, khiến Vân Chi đang một lòng vui mừng nhào lên phải dừng bước.

"Người cái nữ nhân ngu xuẩn này! Không biết liêm sỉ đến đây làm gì! Người đừng có không biết xấu hổ như thế, chớ để Bản thân buộc phải đưa người vào chỗ chết!" Nói xong huyền kiếm trong tay giơ lên, hướng thẳng tấp về phía Vân Chi.

Tan nát cõi lòng, Vân Chi không dám tin, thì thầm tự nói: "Uyên, ta là Chi nhi, người làm cái gì vậy?"

"Bản thân mặc kệ người là ai, Bản thân chán ghét người, không muốn tiếp tục dây dưa nữ!"

"Đúng vậy, nữ nhân không biết xấu hổ như vậy thì một kiếm giết chết nàng đi! Ta và Uyên mới là một đôi trời đất tạo nên." Giọng nói Lạc Băng Tuyết vang lên bên cạnh giống như một vũ khí lợi hại, uyển chuyển mà mê hoặc, hai tay đặt lên thân mình Mặc Kỳ Uyên, hôn lên gò má xinh đẹp.

Trong mắt Vân Chi vỡ vụn, Mặc Kỳ Uyên không hề lùi bước ngược lại còn tươi cười phối hợp với Lạc Băng Tuyết: "Nếu Tuyết nhi đã muốn như thế thì để nàng chết đi, Bản thân sẽ thỏa mãn yêu cầu này của Tuyết nhi."

Không đợi đến khi Vân Chi xác định tất cả mọi chuyện có phải là sự thật hay không thì từ trái tim truyền đến một cơn đau tê tâm liệt phế, hẳn thật sự đâm đến! Đau đớn chân thật như vậy truyền đến tứ chi, nhưng đau đớn thật sự không phải là từ trên người mà là trong lòng, hai mắt Vân Chi nhìn chăm chăm gương mặt thân thuộc này, cố gắng nghiền cứu xem có chỗ nào không đúng. Chẳng bỏ qua một điểm nhỏ nào khiến nàng có thể xác định tất cả mọi chuyện đều không phải là sự thật.

Nhưng mà, nàng lại nhìn thấy tất cả đều có cảm giác vô cùng chân thật, dường như thật lâu trước kia cũng từng có kết cục như vậy, ti hi vọng cuối cùng trong đầu tan biến, giờ chỉ còn lại sự thật tàn khốc.

Nàng không tin! Nàng hoàn toàn không tin Uyên sẽ đối xử với bản thân như vậy! Tất cả đều là giả dối, cho dù có là cảm giác chân thực thì nàng vẫn sẽ không thể tin tất cả mọi chuyện đều là thật!

Vân Chi thừa nhận đau đớn cúi người nhắm mắt ngưng thần, muốn vứt bỏ tất cả mọi chuyện xung quanh, mặc dù bên tai vẫn vang lên giọng nói khó nghe đó, khiến người ta phải đau lòng không thôi, nàng muốn tạo ra một bức bình phong chắn tất cả mọi thứ lại bên ngoài.



Ở trong lòng liên tục nói với bản thân mọi thứ đều là giả, đều không chân thực!

Đúng! Nàng muốn tự tay hủy diệt điều này, không chỉ muốn hủy diệt nó mà còn muốn hủy diệt tất cả suy nghĩ trong lòng!

Không biết lấy khí lực ở đâu ra, Vân Chi đứng thẳng dậy, dùng tay lấy thanh kiếm đâm trên người ra, dùng toàn bộ khí lực toàn thân quét ngang về phía hai người, nàng nhắm hai mắt, không muốn tiếp tục nhìn thấy gương mặt thân thuộc kia, mang theo khí thế quyết tâm, tiêu diệt toàn bộ sự giả dối này!

Bên tai không còn những thanh âm hỗn tạp, kiếm đang cầm chặt trong tay cũng không còn cảm thấy nữa, Vân Chi chậm rãi mở hai mắt ra, thờ ra từng hơi rồi đứng lên, tất cả không còn tồn tại nữa, dường như sẽ không có thêm người nào xuất hiện đánh vỡ sự yên tĩnh của nơi này.

Xoay tròn thân mình nhìn về phía xung quanh, tầm mắt lại được mở rộng ra rất nhiều. Nhưng kinh dị hơn khi nàng nhìn thấy được sáu người khác, không suy nghĩ nhiều, Vân Chi chạy về phía Mang Lăng ở gần nàng nhất, nhưng ngoài ý muốn, nàng chỉ có thể tiến đến sát rồi bước qua hắn, giống như căn bản là hai không gian này hoàn toàn cách xa nhau.

Kinh ngạc nhìn tình huống xung quanh, có thể phát hiện ra tất cả mọi người đều không nhìn thấy nàng, trong lòng tự nhiên nảy sinh cảm giác buồn bực hi vọng ái ô, dường như điên cuồng hoặc bị thương hoặc bàng hoàng vô lực. Nàng đã hiểu ra, cho dù bản thân vừa rồi dường như đã trải qua toàn bộ mọi chuyện, thì ra mọi cảnh tượng đều tùy tâm mà sinh ra, chính là thù hận, yêu, giận mà trong lòng không muốn đối diện nhất, chính là ma niệm trong lòng thức tỉnh, nhưng cuối cùng khi nàng trừ bỏ tâm ma đi thì có thể nói rằng ma niệm trong lòng nàng còn chưa đủ thâm hậu.

"Chi nhi!"

Giọng nói truyền đến từ phía sau, Vân Chi cẩn thận quay đầu nhìn về phía người đang đi đến, vẫn là gương mặt giống với vừa nãy, nhưng mà vẻ mặt trên đó lại hoàn toàn không giống, nàng không dám khẳng định người trước mặt là thật hay là giả, cho dù có là thật đi nữa thì nàng cũng không biết rốt cuộc bộ mặt nào mới là thật, dù sao vừa rồi chân thật như vậy, hơn nữa lại rất phù hợp với nội tâm thâm sâu ở trong lòng, dường như trước kia rất lâu cũng đã từng có đau đớn bàng hoàng như vậy.

Mặc Kỳ Uyên vừa đi nhanh đến bên Vân Chi, vừa lớn tiếng gọi Vân Chi đang đứng ngây người ở nơi đó mà không để ý đến hắn, trong lòng nghi ngờ.

"Chi nhi, nàng không sao chứ?" Tiến lên nắm lấy tay Vân Chi, trong ánh mắt tràn ngập lo lắng sốt ruột, dường như sợ hãi mất đi cái gì.

Nhìn hắn một cái, trong đầu lại hiện lên cảnh tượng vừa mới gặp lúc nãy, biểu cảm lãnh khốc như vậy hoàn toàn khác xa với Uyên giờ phút này, nên nhất thời nàng vẫn khó có thể chấp nhận, theo bản năng vung tay ra, giọng nói vẫn có chút cứng nhắc. "Ta không sao."

"Chàng gặp phải cái gì, tại sao có thể đi ra?" Nghi đến khẳng định Uyên cũng bị nhốt như nàng, thuận miệng hỏi.

Cảm giác được Vân Chi bất an, do dự, ánh mắt Mặc Kỳ Uyên lóe lên, dường như đang sợ hãi cái gì: "Ta, không gặp phải cái gì, chỉ là một ít ảo giác mà thôi."

"Chàng....." Vân Chi quay đầu nhìn về phía Mặc Kỳ Uyên, một ánh mắt kia dường như lập tức nhìn thấu nội tâm của hắn: "Thấy được, đúng hay không?"

Hắn biết ý của nàng nghĩa là gì, linh lực trong cơ thể hai người càng ngày càng mạnh, đã đạt đến mức tâm ý tương thông, chỉ cần thông qua một câu nói hay một ánh mắt là có thể đoán được suy nghĩ của đối phương. Quả thật vừa rồi hắn đã bị bóng ma tạp niệm khống chế và nhìn thấy Mặc Kỳ Uyên kia ra tay sát hại Vân Chi, nhưng mà căn bản chính là không thể có khả năng xảy ra chuyện này, cho dù hắn có giết hết mọi người trong thiên hạ, bao gồm cả bản thân thì cũng sẽ tuyệt đối không làm tổn thương đến Vân Chi, nhưng mà cảm giác chân thật mà bản thân cảm nhận lại quen thuộc như thế, hơn nữa trong lòng hắn cũng nảy sinh ra cảm giác sợ hãi và hối hận một cách khó hiểu.

Bị nhìn thấu tất cả, Mặc Kỳ Uyên đành phải vô lực gật đầu, lại sợ Vân Chi suy nghĩ miên man, vội vàng mở miệng giải thích: "Chi nhi, nàng phải biết, ta sẽ không tổn thương đến nàng, tất cả chuyện đó đều là giả dối!"

"Ta hiểu, nhưng mà, điều đó cũng thật quý dị, ta chỉ muốn biết rõ ràng." Vân Chi hơi cúi đầu, đáng về phần nào vô lực khiến Mặc Kỳ Uyên rất sốt ruột.

Đang muốn nói thêm chút gì thì nhìn thấy Vũ Cơ hoàn hảo không thương tổn gì đi về phía bọn họ, nàng cũng đi ra được rồi.

Trong lòng Vân Chi ngạc nhiên, trong mấy người thì hắn võ công của Vũ Cơ kém một chút, vì sao lại có thể thoát khỏi mộng cảnh trước bọn họ?

"Vũ bà bà, người làm thế nào để đi ra?" Bọn họ phải nhanh chóng tìm được biện pháp phá giải, khiến tất cả mọi người đều bình an đi ra, nếu còn đợi ở chỗ này thì không biết còn phát sinh thêm chuyện gì nữa!

Vũ Cơ nhìn thấy hai người, trên mặt cũng bình tĩnh hơn, giải thích: "Ta ở trong ảo ảnh chịu nhiều quấy nhiễu không có sức thoát khỏi, đành phải buộc bản thân nhảy múa để an thần, không biết thế nào mà lại múa ra được đến đây."

Những chuyện gặp phải trong đó quả thật khiến nàng điên cuồng, nếu không phải là nàng đánh bại đánh bại, nghĩ đến dùng vũ đạo để yên ổn tâm thần thì không biết chừng sẽ bị vây chết ở trong đó.

Người nhảy múa mà có thể thoát khỏi mộng cảnh ma niệm? Mặc Kỳ Uyên và Vân Chi rơi vào trầm tư, nghĩ ra nhất định trong này có cái gì đó ảo diệu.

"Ta đã biết, Vũ Cơ trời sinh có thể nhảy múa làm mê hoặc ma lực khiến ảo mộng mê hoặc bị kim hãm nên mới có thể loại trừ ma niệm mà xông ra ngoài." Mặc Kỳ Uyên cẩn thận phân tích, nghe qua cũng là một lý giải thập phần chuẩn xác.

"Vũ bà bà, người cứ tiếp tục nhập tâm nhảy múa, có lẽ sẽ tìm được đường ra cũng nên!" Vân Chi ở phía sau cao giọng nêu lên ý kiến, hiện tại trừ bỏ biện pháp này thì trong đầu cũng không suy nghĩ được cái gì nữa, cũng không thể làm cái gì khác.

Vũ Cơ nghiêm túc gật đầu, không nói hai lời liền thi triển kỹ năng múa, kỹ thuật nhảy hẫng là vô song khắp thiên hạ cũng không có đối thủ, khiến cho người ta chỉ cần nhìn một cái thì không bao giờ muốn dời mắt ra.

"Quả nhiên các người đều ở trong này!"

Hai người vừa dời ánh mắt khỏi người Vũ Cơ thì nghe thấy giọng nói đồng loạt quay đầu lại, thấy Lạc Băng Tuyết vừa nhẹ nhàng vừa lịch sự tao nhã, thân mặc một trường bào màu đen đi lại cực nhanh giống như một con dơi.

Mặc Kỳ Uyên nhíu mày, hẳn chỉ sợ Băng Tuyết sẽ làm đường lỡ bước, hiện tại đứng với lo lắng của hắn, lưu lạc đến cùng một chỗ với đám người Cửu Lễ.

Trên mặt Lạc Băng Tuyết vẫn là vẻ thê thảm khi bị hủy, nhưng mà kiểu tóc lại thay đổi, che đi phân nửa khuôn mặt, còn biểu cảm như hung thần ác sát thì hoàn toàn không thêm che giấu, giống như một yêu quái nữ quỷ khiến người ta phải sợ hãi.

"Có phải là không ngờ ta vẫn còn sống hay không? Hừ, các người đã nhẫn tâm ác độc biến ta thành như vậy, ta đây cũng sẽ trả lại đầy đủ cho các người, tất cả mọi thứ từng cái một!" Lạc Băng Tuyết lượn một vòng rồi tiến đến, mang theo từng trận gió âm u, tốc độ cực nhanh, rõ ràng trên người đã có sức mạnh hắc ám của bọn họ.

"Băng Tuyết, nếu hiện tại người quay đầu thì còn chưa muộn, ta sẽ nghe theo sự ủy thác của sư phụ mà chăm sóc người thật tốt." Mặc Kỳ Uyên cau mày, nhìn thấy Lạc Băng Tuyết biến thành dáng vẻ như thế này, trong lòng cũng sinh ra vài phần tự trách, trách hắn không chăm sóc tốt, như vậy thì sau này chết đi hẳn sao có gặp sư phụ.

Nghe Mặc Kỳ Uyên khuyên giải xong, hai mắt Lạc Băng Tuyết trợn trừng, trong phút chốc hướng về phía hắn giống như một kẻ điên, lớn tiếng quát: "Quay đầu? Vì sao ta phải quay đầu! Ta làm sai cái gì! Tất cả điều này đều do các người ép ta, ta đối với người tình thâm như vậy mà người lại đi cô phụ tâm ý của ta, cho đến bây giờ người đều muốn dựa theo sự ủy thác của cha ta mà chiếu cố ta nhưng có từng hỏi ta xem là ta muốn gì hay không?"

Giọng nói Lạc Băng Tuyết trở nên khàn khàn khó nghe, kích động gầm rú lên khiến lỗ tai người khác cũng cảm thấy đau, vẻ mặt kích động như vậy giống như biến thành soi muốn nuốt Mặc Kỳ Uyên vào bụng: "Hiện tại, ta sẽ khiến cho Thiên Đại Vân Chi chết đi, ta muốn người cam tâm tình nguyện nói yêu ta, ta muốn người vĩnh viễn đều ở bên người ta!"

Tiếng rống giận dữ, giống như nói là nhất định sẽ làm khiến hai người nghe không thể hoàn toàn không để ý.

Mặc Kỳ Uyên nghe vậy trong lòng cảm thấy lo lắng hốt hoảng, trong lòng biết rõ năng lực trong cơ thể bọn họ hoàn toàn không thể phóng thích khi ở trong này, nếu như Lạc Băng Tuyết thật sự động thủ thì Chi nhi sẽ rất nguy hiểm.

"Không nên làm tổn thương Chi nhi, có oán giận gì thì cứ phát tiết hết lên người ta, nếu người dám làm hại Chi nhi thì ta sẽ không để ý tình đồng môn nữa!"

Lạc Băng Tuyết lạnh lùng liếc hắn một cái, xoay người ngay lập tức vươn tay về phía Vân Chi, cho dù Mặc Kỳ Uyên có nhanh chóng phản ứng, muốn ra tay ngăn cản hành động của nàng thì phát hiện căn bản tốc độ động tác của hai người không phải ở cùng một cấp bậc, tay hắn còn chưa kịp vươn ra thì Lạc Băng Tuyết đã như một tia chớp bắt chặt lấy cổ Vân Chi, chỉ cần nàng bẻ cổ tay một tay một cái là người trong tay nàng sẽ lập tức ngã xuống.

"Người chính là dùng gương mặt hồ ly này đi dụ dỗ nam nhân, hừ, người hủy đi mặt ta, ta cũng muốn cho hủy đi gương mặt hồ ly của người!"

Đang định độc ác ra tay, Mặc Kỳ Uyên dùng tốc độ nhanh nhất tiến lên đánh một chưởng về phía nàng, nhưng lần này một chưởng đánh vào Lạc Băng Tuyết hoàn toàn không có tác dụng đáng kể, dễ dàng gạt Mặc Kỳ Uyên ra, một tay kia thì vẫn dùng khí giữ chặt lấy ngực Vân Chi, ngay khi nàng chuẩn bị đánh chưởng thứ hai thì đột nhiên chiêu thức bị một sức mạnh phá giải, phần nộ nhìn về người ngăn cản phía trước, lại phát hiện ra đó là Đế Thích Cửu Lễ.

"Không nên làm chuyện không cần làm!" Cửu Lễ lạnh lùng mở miệng, một chưởng hất Lạc Băng Tuyết ra, quay đầu nhìn Vân Chi đang ngã trên mặt đất, ánh mắt nàng vẫn là vẻ lạnh nhạt, quyết đoán như cũ, cho dù ngay sau đó có khiến nàng phải hồn bay phách tán thì cũng không thể khiến nàng nhận thua mà trốn tránh.

Đi đến phía trước Mặc Kỳ Uyên, Cửu Lễ cười tà tởm: "Đường đường là một Chiến Thần, không ngờ đến cuối cùng vẫn rơi vào tay Bản tôn! Bản tôn đã nói từ trước, hôm nay trên địa bàn này chỉ có Bản tôn mới là vô địch! Hôm nay, Bản tôn sẽ khiến tất cả mọi chuyện đều kết thúc."

"Cửu Lễ" Hai mắt Mặc Kỳ Uyên không hề kiêng dè nhìn thẳng vào hắn, không có nửa điểm lùi bước, chỉ là cảm thấy hai chữ này kêu lên rất quen miệng: "Ta không hiểu những lời người nói, nếu người muốn Bồn vương chết thì ít nhất cũng nên nói rõ ràng tất cả mọi chuyện với Bồn vương."

"Ha ha ha ha, người không cần biết nhiều như vậy, người còn phải cảm tạ Bản tôn, biết nhiều như vậy thì trước khi chết sẽ càng bất an thêm mà thôi!"

Cửu Lễ lớn tiếng cười, dường như đối với việc quên hết mọi chuyện sau khi chuyển thể cảm thấy rất thú vị, nhưng khi nụ cười còn chưa dứt trên môi Cửu Lễ thì đã lập tức thay đổi, tay đưa lên đầu Mặc Kỳ Uyên, giữa bàn tay tỏa ra ánh sáng màu đỏ âm u, tàn nhẫn giống như đang phá hủy cái gì đó, còn Mặc Kỳ Uyên lúc này không hề có sức chống cự, dường như ngay sau đó cũng sẽ bị hắn phá hủy toàn bộ.

## Q.3 - Chương 5: Mặc kỳ uyên trở nên ngốc nghếch

Cửu Lễ lớn tiếng cười, dường như cảm thấy đối với việc quên hết mọi chuyện sau khi chuyển thế rất thú vị, nhưng khi nụ cười còn chưa dứt trên môi Cửu Lễ thì đã lập tức thay đổi, tay đưa lên đầu Mặc Kỳ Uyên, giữa bàn tay tỏa ra ánh sáng màu đỏ âm u, tàn nhẫn giống như đang phá hủy cái gì đó, còn Mặc Kỳ Uyên lúc này không hề có sức chống cự, dường như ngay sau đó cũng sẽ bị hấn phá hủy toàn bộ.

Vân Chi kinh hãi nhìn một màn mãi rồi mới phản ứng kịp, đang định tiến lên ngăn cản thì lại bị Lạc Băng Tuyết bên cạnh đánh đến một chưởng.

Ánh mắt ác độc nhìn chằm chằm về phía Vân Chi, dường như đang nghĩ đến phải nấu ăn hay là trực tiếp nuốt con mồi đã đến tay này, khóe mắt liếc nhìn về phía Cửu Lễ, để ý phản ứng của hắn, nhưng rốt cuộc cũng không thêm để ý đến giáo huấn của hắn, dù sao hôm nay nhất định nàng phải giết chết nữ nhân này.

Bộ mặt dữ tợn đáng sợ, giống như một giấy sau sẽ khiến gương mặt xấu xí nứt toác ra, một tay nàng dùng ngự khí chế trụ Vân Chi, dễ dàng khiến nàng không thể nhúc nhích một chút nào, một tay âm thầm ngưng tụ ma khí, tất nhiên muốn dùng sức mạnh lớn nhất giết chết Vân Chi đến mức nàng không còn khả năng phản kích mới thôi!

Ma khí màu đen ngưng kết trong tay Lạc Băng Tuyết càng lúc càng lớn, mang theo trong đó hận thù và sự đố kỵ sâu đậm trong lòng, có thể tưởng tượng ra cảnh tượng khi luồng khí này đánh vào một người không có khả năng kháng cự sẽ bị trắng đến mức nào, có lẽ sẽ tan thành mây khói cũng nên!

Hai mắt nhìn thẳng, đồng tử dường như muốn nứt ra nhảy ra khỏi hốc mắt, luồng khí đen trong tay dùng tốc độ sấm sét hướng về phía Vân Chi, khí thế hủy diệt khiến cho người ta không dám mở to hai mắt quan sát.

"Oanh" một tiếng, một âm thanh hủy diệt làm cho người ta phải sợ hãi, Vân Chi cho rằng đây là âm thanh cuối cùng mà bản thân có thể nghe được, một chiêu này đánh đến thân thể nàng thì sẽ phá hủy toàn bộ, a, cũng không biết nàng có được toàn thân hay không nữa!

Nhưng mà, vì sao không hề cảm nhận thấy đau đớn, chẳng lẽ sức mạnh tà ma ngoại đạo đánh vào người sẽ không đau sao? Nếu nói như vậy thì không phải là chết không toàn thân mà là có toàn thân đi, Vân Chi dần dần nghĩ, nàng không muốn giãy dụa thêm nữa, chỉ vì nàng không thể làm gì, một nơi âm u quý dị như vậy là vì bọn họ mà tạo ra, hoàn toàn không phải là nơi mà bọn họ có thể thi triển sức mạnh, thôi, có thể chết cùng Uyên thì cũng coi như là một loại thỏa mãn.

Nhưng mà khi nàng đã hoàn toàn tiếp nhận sự thật rồi vì sao mũi lại ngửi thấy mùi máu tươi gay mũi vô cùng nồng đậm?

Đột nhiên Vân Chi mở to hai mắt, lập tức hóa đá ở tại vị trí, ngờ ngác không biết nên phản ứng thế nào, tại sao có thể như vậy, nàng không hề có một tổn thương nào, mà phía trước nàng một đoạn một người đang nằm vật ở nơi đó như đang ngủ say, vẫn là khuôn mặt bướng bỉnh lý lợm nhưng lúc này lại đang nhắm mắt, nhìn thế nào cũng không thấy thích hợp với hắn.

Vừa rồi, ngay khi Lạc Băng Tuyết đánh một chưởng mà khí mạnh mẽ về phía Vân Chi là lúc Khâu Lệ Thương Kinh mới thoát ra từ trong mộng cảnh rồi chạy vội lên từ phía sau lưng nàng, dường như không hề có một chút thời gian dừng lại để suy nghĩ, ngay sau đó hắn đã ngã xuống trước mặt Vân Chi. Lạc Băng tuyết không cam lòng, đánh tiếp chưởng thứ hai, đương nhiên Cửu Lễ bên cạnh không để cho nàng có cơ hội làm hại Vân Chi nữa, vung Phệ Hồn trong tay về phía Mặc Kỳ Uyên, còn một tay tụ khí đánh về phía Lạc Băng Tuyết khiến nàng ngã trên mặt đất, giãy dụa rồi phun ra máu đỏ.

Trên khóe miệng còn đọng lại máu tươi, đọng lại cả trên khuôn mặt, trên má với những vết sẹo màu đen, vô cùng xấu xí, nhưng mà nàng vẫn còn sức cười nham nhở thành tiếng, dường như đối với tình hình phía trước rất vừa lòng.

Vân Chi đã hoàn toàn mất đi năng lực suy xét, người nằm trước mặt là Khâu Lệ Thương Kinh, hóa ra hắn đã cứu bản thân? Vì sao hắn phải làm như vậy? Trên tay còn dính máu tươi của hắn ở trên đất, trên thân thể bị đã thương có những mảng vết thương lớn với máu thịt mơ hồ, giống như bị nổ tung bởi thuốc nổ, khủng bố khiến người ta buồn nôn.

Nhưng trên thực tế, Vân Chi lại cảm thấy ngực bị đè nén, có một vàng đi lên từ phía dưới cổ họng, nàng cố gắng đè nén khó chịu trong bụng, đến xem Khâu Lệ Thương Kinh còn sống hay không, trong lòng thì sốt ruột và bàng hoàng đến cực điểm, nàng không dám dùng tay đi tìm hơi thở, nếu hắn thật sự chết vì nàng, nàng không biết sau này phải đối mặt với hắn như thế nào.

Đúng, hắn bị như thế này cần phải chữa trị! Cần phải băng bó! Tay chân Vân Chi luống cuống, lấy thuốc chữa thương tốt nhất từ bên hông ra, đồ lên vết thương của hắn, tiện tay xé xuống một mảnh vải lớn nhất trên người vội vàng băng bó cho hắn, nhưng mà cho dù có làm như thế nào thì miệng vết thương lớn do dính ma khí bắt đầu thối rữa căn bản khiến cho người ta không thể hi vọng, máu tươi chảy ra ồ ồ không làm sao ngừng lại được, khiến một tay một mặt đầy máu tươi, vô cùng chật vật!

Vô ích thôi, cho dù nàng có làm như thế nào thì sự thật đều đang ở trước mắt, khó có thể không chấp nhận sự thật tàn khốc đó.

Vân Chi dừng động tác trong tay, ngơ ngác liếc nhìn Khâu Lệ Thương Kinh một cái, nhân tình này để kiếp sau trả lại đi!

Nhưng mà, Uyên ở đâu? Đột nhiên Vân Chi bừng tỉnh, hai mắt gần như trống rỗng lại sáng lên, đi tìm bóng dáng của Uyên!

Ánh mắt dừng lại ở một nơi cách đó không xa, Mặc Kỳ Uyên cũng giống với Khâu Lệ Thương Kinh, không còn sinh khí nằm ở nơi đó, không rõ sống hay chết. Rõ ràng đã biết trước kết quả khi đi đến đây nhưng trong lòng vẫn là sự nặng nề, run rẩy, khổ sở đến cực hạn, Vân Chi dùng nốt sức lực còn lại để đứng lên nhưng không thành công, chỉ muốn lướt qua Khâu Lệ Thương Kinh đến chỗ Mặc Kỳ Uyên, chết cùng huyết, chính là ý này đi!

Chỉ còn một chút nữa là có thể đến chỗ Uyên, Vân Chi cố gắng di chuyển dường như đây chính là nguyện vọng cuối cùng của cuộc đời. Lúc này trong đầu thoáng hiện lên tất cả khuôn mặt của Uyên, từ nụ cười quý quai lúc giả ngốc, rồi mặt nạ cao quý lạnh lùng, hơn nữa khi lộ ra khuôn mặt hoàn mỹ nhất còn ôn nhu mỉm cười với nàng.

Ngay khi nàng muốn chạm vào Uyên là lúc đột nhiên thân mình bị một luồng sức mạnh nâng lên, trong nháy mắt đã bị đưa đến trước mặt Cửu Lễ, chống lại hai tròng mắt tà tử, yêu dã kia, mơ hồ lóe tia sáng màu đỏ, cho dù nói ra những lời nói giống nhau thì mùi tanh hôi cũng thấm vào tận xương tủy.

"Hắn chết thì cũng đã chết rồi, ngươi còn gì lưu luyến mà không bỏ xuống được, kiếp trước ngươi cự tuyệt tình cảm của Bản tôn, lúc này trên trời dưới đất không còn có người, thần tiên hay yêu ma nào có thể địch lại Bản tôn, ngươi nhất định là của Bản tôn!"

Hai mắt chưa từng dời khỏi người Mặc Kỳ Uyên, quay lại bình tĩnh nhìn Cửu Lễ phía trước, trong ánh mắt không vui cũng không giận, chỉ là sự lạnh nhạt coi thường tất cả, dường như chỉ một khắc sau đó sẽ cùng tất cả mọi người ngọc nát đá tan.

"Buông ra ta." Ba chữ không nặng không nhẹ nhưng khủng bố khiến người ta hoảng sợ, không hề lo lắng trước sau, chỉ cầu được chết bên người là đã tốt lắm rồi.

Nhưng mà người trước mặt lại là Đế Thủ Cửu Lễ, hắn không đồng ý vì bây giờ không còn sức mạnh nào có thể ngăn cản những chuyện hắn muốn làm, nữ nhân kiên cường bất khuất không biết phân biệt trước mặt này, nhất định hắn phải khiến nàng cam tâm tình nguyện thần phục, dường như khi bây giờ hủy đi tất cả đường lui của nàng, nhìn thấy toàn bộ nguy trạng trên người nàng bị bóc ra, trong lòng nảy sinh một loại khoái cảm không rõ, sáng khoái giống như đánh thắng trận vậy.

"Tiếp theo, vĩnh viễn, ngươi chỉ có thể thuộc quyền sở hữu của Bản tôn, trừ phi Bản tôn chán ghét mà vứt bỏ bằng không sẽ không tồn tại hai chữ buông ra." Cửu Lễ hung dữ tuyên thệ, dường như muốn đánh nát thành tro hi vọng sinh tồn cuối cùng của nàng!

"Công Ngọc, Khâu Lệ Thương Kinh.....hắn....." đi được một nửa đường, diendanlequydon.comVân Chi dừng bước, đột nhiên nhớ đến Khâu Lệ Thương Kinh vì nàng mà chấn một chiêu, sự áy náy trong lòng khiến nàng không biết nên làm như thế nào.

Nàng không dám nghĩ đến nam tử kiêu ngạo như chim ưng kia lại hi sinh vì nàng, nàng chỉ là một chiến lợi phẩm mà hắn nói sẽ thuộc về hắn khi hắn dành thắng lợi, vì sao lại lựa chọn hành động như vậy, khiến nàng không thể trả nổi nhân tình lớn như vậy!

"Hắn, đã đi, ta không có cách nào cứu hắn." Công Ngọc cũng dừng bước, về mặt đầy thâm lương, cho dù luôn luôn không thích hắn, nhưng hắn vì cứu Vân Chi mà chết chính là điều mà tất cả mọi người đều không ngờ đến.

Lấy một túi gấm nhỏ màu đen từ trong tay áo, trên mặt vải có thêu hình một con chim ưng màu đen hung dữ, chính là túi gấm bên người Khâu Lệ Thương Kinh: "Đây là vật trước khi hắn tắt thở muốn ta giao lại cho ngươi."

Nhận lấy túi gấm từ trên tay hắn, Vân Chi nhẹ nhàng mở ra, nhưng nhất thời lại cảm thấy túi gấm này nặng vô cùng, dường như có cái gì đó không nắm bắt được đã rơi xuống, run run bắt đầu mở ra, ngay lập tức sững sờ đứng yên tại chỗ, bên trong cũng không có gì đặc biệt, chỉ có một đoạn tóc đen dài nhỏ, đã có chút dấu vết tổn hại.

Đây là tóc mà hắn ác ý lấy đi khi lần đầu tiên gặp bản thân, vậy mà hắn lại luôn giữ bên mình, đây là ý gì, nàng không dám nghĩ nhiều, càng suy nhiều sẽ càng khiến lòng nàng càng thêm nặng nề, nặng nề đến mức muốn hít thở cũng không thông.

Hít một hơi thật sâu, Vân Chi cất túi gấm vào, trầm giọng nói: "Tiếp tục đi thôi."

Nàng không biết có thể làm cái gì, nói cái gì, cho dù có thể coi nàng đang tàn nhẫn mà quên đi, nhưng kiếp này lòng của nàng đã ở nơi này, cho dù nàng có áy náy thì cũng không tìm được người để trả, vậy thì cứ để nàng sống ích kỷ qua một kiếp này, kiếp sau nàng sẽ trả lại tất cả.

Công Ngọc nhìn chằm chằm Vân Chi lạnh nhạt đi phía trước, cũng không nói gì, toàn tâm toàn ý dẫn đường, cũng không biết phía trước sẽ gặp phải tình huống như thế nào.

Cũng không đi trên con đường dài hơn, nhanh chóng đi đến Ngự Hoa Viên, mặc dù thời tiết cuối thu mát mẻ, nhưng trong Ngự Hoa Viên vẫn là sắc xuân mê người, hoa thơm chim bướm bay lượn, cảnh vật được trang trí vô cùng sống động, diendanlequydon.comnhưng mà, cảnh đẹp vui vẻ như vậy mà lòng người không thể vui vẻ theo.

Đột nhiên, từ một góc cây truyền đến vài âm thanh quen thuộc, khiến Vân Chi đang đi phải lập tức dừng bước chân lại, âm thanh này, đương nhiên nàng biết, trong lòng vô cùng vui mừng xen lẫn một chút nghi hoặc, tại sao Uyên lại phát ra kiểu cười như thế này?

Bước nhanh về phía bụi hoa, từ nơi trống trải này có thể thấy người mà trong lòng luôn nhớ nhưng, Uyên - chàng không sao, chàng đang đứng phía trước, không hề có dáng vẻ gì là bị thương không trị được cả, trong lòng vui mừng đến mức không biết nên phản ứng như thế nào, cứ tưởng rằng khi

mình nhìn thấy Uyên thì sẽ xảy ra vô số khả năng, nhưng lại không nghĩ rằng Uyên lại có thể hoàn hảo như vậy đứng ở trước mắt mình.

Không thể áp chế sự vui sướng trong lòng nữa, Vân Chi bước nhanh chạy đến ôm chặt lấy Mặc Kỳ Uyên đang chơi đùa vui vẻ, không còn dằn vặt về lạnh nhạt nữa, bình tĩnh nói: "Uyên, thật tốt quá, chàng không việc gì, thật tốt quá, chàng đã khiến ta sợ muốn chết!"

"Người là, ai à? Khụ khụ, người ôm ta chặt quá, ta không thờ nổi rồi." Một giọng nói buồn bực vang lên bên tai, trong lòng Vân Chi lạnh đi, dừng lại động tác, giọng nói này rõ ràng là của Uyên, vì sao lại nói ra những lời này?

Nhanh chóng lùi ra, hai mắt vội vàng nhìn vào hắn: "Uyên, chàng sao có thể không nhận ra ta? Ta là Chi nhi mà!"

Nói ra lời như vậy chứa đựng vô vàn sự sợ hãi, còn nhớ rõ khi ở trong ma cảnh, nàng cũng gặp phải tình huống như vậy, nói ra lời nói như vậy, chẳng lẽ những chuyện xảy ra trong ma cảnh tất cả đều là sự thật sao?

Hơn nữa, không hiểu sao dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Vân Chi, Mặc Kỳ Uyên lùi lại vài bước, nhưng vẫn quan sát tỉ mỉ nàng một lần, ngoại trừ sự lương thiện lóe lên trong hai mắt, ánh sáng màu xanh nhạt hấp dẫn lực chú ý của hắn, về mặt dần trở nên mơ màng, rồi trịnh trọng lắc đầu, dường như cảm thấy sử dụng lực lắc đầu càng lớn thì sẽ càng làm cho người khác tin tưởng lời hắn nói là chính xác!

Không tiếp tục nhìn về mặt vỡ vụn của Vân Chi, Mặc Kỳ Uyên quay đầu nhìn về phía Hách Liên Ngọc Nhi xin giúp đỡ, giọng nói giống như một đứa trẻ xin sự trợ giúp từ người lớn trong nhà: "Ngọc Nhi, nàng ta là ai, vì sao lại tự nhiên đi đến ôm ta như vậy?"

Ở đây có Mang Lăng, Hách Liên Ngọc Nhi và Mặc Kỳ Đình, trên khuôn mặt của mấy người đều là sự đau khổ vô hạn, không ngờ đến là ngay cả Vân Chi Mặc Kỳ Uyên cũng không nhận ra. Như vậy thì Vân Chi sẽ rất thương tâm đây!

"Uyên, người không nhận ra Vân Chi sao? Nàng là nương tử của người, người hắn là phải nhận ra chứ!"

Hách Liên Ngọc Nhi có chút không dám tin, dường như đang nghi ngờ thuyết giáo một điều gì đó nhưng lại khiến về mặt mơ màng của của Mặc Kỳ Uyên càng thêm mơ màng, bởi vì Ngọc Nhi nói là biết thì phải là biết, nhưng mà, hắn thật sự không biết à!

Mấy người ở đây đều nhìn thấy về mặt bị thương của Vân Chi, tất cả đều muốn tiến lên đánh một chưởng lên Mặc Kỳ Uyên để đem sự ngu ngốc đó mất đi, nhưng không nóng vội được, tình huống như vậy thật sự rất gầy vò người ta mà!

"Người theo ta đi!" Khi tất cả mọi người đang lo lắng tâm trạng của Vân Chi đang xấu đến mức nào thì lại thấy Vân Chi cố gắng bày ra một vẻ mặt lạnh lùng, không kêu một tiếng đã tiến lên giữ chặt Mặc Kỳ Uyên lôi đi, không biết nàng sẽ làm cái gì nữa.

Hách Liên Ngọc Nhi đang muốn nói rõ ràng, giải thích chút gì đó thì đã thấy Mặc Kỳ Uyên bị Vân Chi lôi đi, vội vàng muốn đuổi theo thì lại bị Khâu Lệ Mang Lăng ngăn cản.

"Người cản ta làm cái gì, ta còn có chuyện chưa nói nha!" Về mặt Hách Liên Ngọc Nhi có phần sốt ruột, khi Mặc Kỳ Uyên tỉnh lại người đầu tiên hắn nhìn thấy chính là nàng, sau đó trở nên rất tin tưởng nàng, nàng muốn chạy lên nói rõ ràng để Vân Chi không bị Uyên lừa gạt quen nha!

Chi lạnh nhạt liếc nhìn nàng một cái, trong giọng nói của Khâu Lệ Mang Lăng có chút địch ý: "Hai vợ chồng bọn họ có chuyện muốn nói, người không cần đi!"

Thần nhiên quay đầu lại, Hách Liên Ngọc Nhi có thể hiểu rõ ý tứ của hắn, hắn muốn nói bản thân không nên mặt dày mà thừa nước đục thả câu muốn giành lấy sự yêu thích của Mặc Kỳ Uyên? Không ngờ theo như ý hắn nói thì bản thân lại là một tiểu nhân đê tiện, xấu xa, bỉ ổi như vậy! Lửa giận trong lòng bốc lên, nhưng lại không biết nên phát tiết như thế nào, chỉ có thể chiếu hai ánh mắt căm tức vào Khâu Lệ Mang Lăng, dường như đang mạnh mẽ lên án cái gì đó.

Bỗng nhiên, nàng cười nhón nhơ, mang trong đó nhiều phần khinh thường: "Đúng thế, ta muốn là Dự Vương phi, như thế thì đã sao! Ít nhất ta đã nghiêm túc, chăm chỉ thực hiện, hoàn toàn không giống người, chỉ biết buồn bực ở bên cạnh làm con rùa đen rứt cổ, không dám đối mặt với tất cả, người có dám đến trước mặt nàng nói ra tình cảm của mình không? Hừ, hiện tại người dùng tư cách gì mà ngăn cản ta! Ta nói cho người biết, ta cảm thấy không thể chịu nổi suy nghĩ như vậy của người!"

Sau khi Hách Liên Ngọc Nhi phát hỏa xong thì quay đầu bước đi, nàng không biết vì sao bản thân lại tức giận như vậy, từ nhỏ nàng đã tiếp nhận sự giáo dục nghiêm ngặt ở cung đình, cho dù có tức giận thì cũng không thể bộc phát lửa giận một cách rõ ràng như vậy được, vậy mà nàng lại đột nhiên không thể khống chế được!

Khâu Lệ Mang Lăng bị mắng, người trước mặt cũng đã rời đi, nhưng vẫn chưa phản ứng kịp, tay vẫn duy trì tư thế ngăn cản, chưa buông. Trong lòng đang suy nghĩ đến mỗi câu nói của Hách Liên Ngọc Nhi, không ngờ nàng lại nhận ra tất cả mọi chuyện như vậy, lại càng không ngờ nàng lại nói ra trước mặt mình như vậy.

Quả thật là hắn không dám biểu lộ cảm xúc trong lòng với Vân Chi, hắn sợ sau khi nói với Vân Chi, sợ sau khi bị Vân Chi cự tuyệt thì ngay cả cơ hội ở bên cạnh nàng bảo vệ nàng cũng không còn, cho nên luôn dấu kín trong lòng, cảm thấy cứ yên lặng ở bên cạnh nàng như vậy chính là biện pháp tốt nhất, để ý, thỏa mãn tất cả yêu cầu của nàng cũng là một loại thỏa mãn, cũng là một loại hạnh phúc, nhưng nếu nhìn thẳng vào vấn đề thì đây cũng là một loại yếu đuối.

Hắn không giống như Hách Liên Ngọc Nhi có thể dũng cảm biểu lộ tình cảm và suy nghĩ của mình, hắn không dũng cảm đối mặt với chính trái tim của mình, cho nên hắn mất đi cơ hội, hiện tại tình cảm của hắn sẽ càng tạo ra thêm gánh nặng cho Vân Chi mà thôi, cho nên có lẽ hắn vẫn sẽ yên lặng ở bên

cạnh bảo vệ nàng.

Vân Chi kéo Mặc Kỳ Uyên đến một nơi trống trải không có ai quấy rối rồi mới dừng bước, sau khi dừng lại mới phát hiện đây chính là nơi mà Hoàng cung tổ chức yến hội ngày đó, cũng là nơi mà hai người bọn họ gặp nhau lần đầu tiên.

"Người dẫn ta đến nơi này làm chi?" Mặc Kỳ Uyên bỏ tay Vân Chi đang nắm ra, khuôn mặt tuần tú giờ đây đầy bất mãn, bối rối, đối diện với hành động của cô gái này không hiểu sao có chút tức giận.

Vân Chi khẽ cúi đầu hít một hơi thật sâu, sau đó ngẩng đầu lên, dửng dưng nắm lấy cổ áo hắn: "Chàng còn giả vờ cái gì! Còn muốn giả ngốc sao? Chàng giả ngốc cũng đi quá giới hạn rồi! Không cần khiêu chiến với tính nhẫn nại của ta, động một tí là muốn khảo nghiệm lực chống đỡ của ta, bây giờ lại còn giả ngốc! Rốt cuộc là chàng muốn ta như thế nào, chẳng lẽ chàng muốn ta sớm đi đâu thai một chút để trả lại nhân tình của Khâu Lệ Thương Kinh sao?"

Mặc Kỳ Uyên đột nhiên bị Vân Chi hung dữ như thế sợ hãi nuốt một ngụm nước bọt, sự sợ hãi biểu hiện rất rõ ràng và chân thật trên khuôn mặt đang đại ra một cách mơ màng.

Thật lâu sau, Mặc Kỳ Uyên mới run run mở miệng, giọng nói có phần yếu ớt hơn trước: "Ngọc Nhi nói người là nương tử của ta, Khả ma ma nói làm nương tử không thể quá hung dữ, nếu người nói lời hung dữ ta có thể bỏ người."

Về mặt đầy tức giận, Vân Chi hừ lạnh một tiếng cười trào phúng, tiến lên gần hỏi: "Ngay cả những lời nói như vậy cũng nhớ ra được để nói, còn dám nói là bản thân bị ngốc nghếch sao? Nếu chàng ở trước mặt ta còn dám giả ngốc thì cẩn thận ta sẽ làm ra chuyện chàng hối cũng không kịp đâu!"

Rõ ràng nhớ ra được những lời nói trước kia khi giả ngu để khiến nàng tức giận, giờ lại còn nói lại để trêu đùa nàng, nàng không đoán được rốt cuộc Uyên muốn làm cái gì!

"Ta, ta chưa từng nói a, ta cũng không biết, ta không biết đã từng nói ra, người không cần đánh ta, ta, ta không bỏ người là được thôi!" Bị đáng về đẳng đẳng sát khí của Vân Chi dọa sợ, trong mắt không che giấu được sự kích động sợ hãi, vẻ mặt giống như đứa trẻ gặp phải người xấu, dường như sợ nàng sẽ ăn thịt chính bản thân mình.

Vân Chi nhìn chằm chằm hai mắt đối diện, không bỏ qua bất kì biểu cảm nào trên khuôn mặt hắn, biểu cảm non nớt hoảng sợ chân thật như vậy hiện ra trước mắt mình, cho dù trước đây giả vờ ngốc hèn cũng chưa từng biểu hiện ra vẻ mặt non nớt chân thật như vậy, nàng bắt đầu không xác định, không xác định được nam nhân trước mặt có phải đang giả ngốc hay không.

"Nhìn thẳng vào mắt ta, nói với ta, chàng không biết ta, không thương ta." Thoảng buông lỏng tay đang nắm chặt cổ áo hắn, bình tĩnh mở miệng ra lệnh, dường như đang đấu tranh lần cuối cùng.

Không biết thế nào, nhìn thấy sự ưu thương trong đôi mắt màu đối diện, trong lòng hắn có một chút không đành lòng không hiểu, vô cùng bối rối, không hình dung được cảm giác này, chỉ cảm thấy cảm giác này rất không thoải mái, đoán thế nào cũng không đi.

Nhấn hai hàng lông mày rậm lại, nhưng vẫn nghiêm túc trả lời vấn đề của đối phương: "Ta, không quen biết người, ta không thương, ngô, yêu là cái gì?"

Tất cả sự chắc chắn đều được thể hiện rõ ràng trong mắt hắn, ánh mắt không thể gạt người như vậy rút đi toàn bộ sức lực của Vân Chi chỉ trong nháy mắt, không còn sức tranh cãi với hắn, buông tay đang nắm lấy cổ áo, vô lực ngồi xuống đất.

Vì sao lại như vậy, vì sao Uyên lại biến thành như vậy, dường như còn thiếu cái gì đó, có một cảm giác quý dị không hình dung ra cứ đang lớn dần lên. Uyên như vậy thật khiến nàng sợ hãi, dường như bất kì lúc nào cũng có thể biến mất, trong ánh mắt hắn đã hoàn toàn không còn sự tồn tại của bản thân, cảm giác xa lạ như vậy khiến nàng vừa lo sợ, vừa vô lực. Nàng không biết đây là kết quả của chuyện gì, nàng nên làm như thế nào để cứu vãn tất cả mọi chuyện.

Ngơ ngác nhìn nữ tử đối diện đột nhiên trở nên mất mát thương tâm, trong ánh mắt có mấy giọt nước mắt đang muốn rơi xuống đất, hai mắt mở to lại càng khiến hai giọt nước trong suốt ở hai khóe mắt càng có cảm giác lớn hơn, dường như không thể tiếp tục đọng lại ở khóe mắt nữa, khiến hắn có cảm giác đau lòng khó hiểu, không biết vì sao hắn muốn tiến lên an ủi nàng, ít nhất nói cho nàng, để nàng không cần phải thương tâm như vậy nữa.

"Nương tử." Mặc Kỳ Uyên tiến lên vài bước, tiếng gọi yếu ớt khiến ánh mắt rời rạc của Vân Chi thoáng tụ lại, mang theo một chút chờ mong nhìn vào ánh mắt hắn.

Nhưng mà, trên mặt Mặc Kỳ Uyên chỉ có biểu cảm yếu ớt, ngốc nghếch cùng với vẻ mặt đồng tình, dường như muốn an ủi nàng: "Người đã là nương tử của ta, bây giờ ta sẽ nhận biết người, người đừng khóc có được hay không?"

Vân Chi không nói gì thêm, mà hoàn toàn ngồi xổm xuống, tựa đầu vào giữa hai chân, dường như muốn thoát khỏi thế giới xung quanh trong thời gian ngắn, muốn suy nghĩ rõ ràng tình cảm của bản thân.

"Uyen, người đi trước đi, ta không sao." Giọng nói buồn bã mang theo sự cô độc truyền ra từ người nàng, nàng muốn một mình yên lặng một chút.

Mặc Kỳ Uyên lo lắng nhìn hai mắt Vân Chi, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đi xa.

Cont.....

Trên thềm đá trống trải, chỉ còn lại một mình Vân Chi ngồi xổm ở nơi đó, có thể thấy rõ ràng hai vai đang run lên nhẹ, dường như thân mình đơn bạc

này đang phải chịu sức nặng ngàn cân, áp chế khiến nàng không thở nổi.

Không biết qua bao lâu, Vân Chi cảm thấy trên vai có một bàn tay dày rộng đặt xuống, dường như đang tiếp thêm sức mạnh cho nàng, cổ vũ nàng, cố gắng ngẩng đầu lên, thời gian nhăm mắt có chút dài nên ánh mắt có chút mơ màng nhìn về người đến phía trước.

Đã nhận ra là Mặc Kỳ Tẫn, lạnh nhạt đứng bên cạnh nàng, vẻ mặt thương tiếc cúi người nhìn bản thân: "Uyên còn sống, tất cả sẽ tốt lên thôi."

Hắn bình tĩnh an ủi, hơi thở chừng chạc tỏa ra từ trên xuống dưới khiến người ta có cảm giác an tâm, đúng vậy, Uyên còn sống, nàng vẫn còn chưa biết đủ sao? Chỉ còn người tồn tại thì sẽ có biện pháp giải quyết. Giống như đột nhiên tìm được sức mạnh, Vân Chi lao đảo đứng dậy, thời gian ngồi khá dài khiến hai chân nàng mất đi cảm giác.

Vừa rồi nàng đã suy nghĩ rất nhiều, nàng biết bản thân không nên yếu ớt như vậy, hơn nữa trước đó khi nàng làm bất kì cái gì đều dứt khoát, đó là bởi vì nàng biết phía sau nàng vẫn còn có Uyên giúp nàng thu thập cục diện rối rắm, làm hậu thuẫn vững chắc nhất của nàng. Nhưng hiện tại, chỗ dựa này đã tạm thời mất đi, lần này nàng sẽ để Uyên dựa vào nàng, mặc kệ hiện tại hắn biến thành cái dạng nào thì chắc chắn nàng sẽ tìm ra được biện pháp giải quyết tất cả các vấn đề. Hơn nữa đứa nhỏ cũng đã đến, đó chính là sức mạnh mà ông trời tiếp thêm cho bọn họ, có một sinh mệnh mới đang chờ được sinh ra, trên mặt Vân Chi dần khôi phục nụ cười xinh đẹp, bản năng của người mẹ tỏa ra sáng chói, bóng đẹp lóa mắt khiến người ta không thể mở mắt ra được.

Nhìn cảm xúc trên mặt Vân Chi đã có chuyển biến, nhận ra nàng đã điều chỉnh tốt tâm tình, chuẩn bị đối mặt với tình hình hiện tại.

Cảm thấy có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi, có trời mới biết khi hắn nhìn thấy một đám người hoặc bị thương, hoặc chết, hoặc trở nên ngu ngốc đã khiến hắn sợ hãi như thế nào! Hắn không biết mấy tháng này bọn họ ở chiến trường kia đã xảy ra chuyện gì, thậm chí hắn đã bắt đầu nghi ngờ quyết định đồng ý để Uyên xuất chinh, rồi lừa Vân Chi đến quân doanh là đúng hay sai, nếu không có quyết định đó của hắn thì có phải là tất cả chuyện này sẽ không xảy ra hay không?

Sau khi tóm tắt được hiện thực, cũng không thể thay đổi cũng như đảo ngược chuyện của bọn họ, hiện tại chỉ có thể cố nghĩ biện pháp để đưa Uyên trở lại, nhưng về việc này nghe về thật khó khăn.

Vân Chi đã hoàn toàn khôi phục cảm xúc trong lòng, hai mắt bình tĩnh liếc nhìn Mặc Kỳ Tẫn đang phát ngốc bên cạnh, không nói gì chọc hắn một cái: "Này, người đến an ủi người ta à! Thế mà tại sao bản thân lại bày ra vẻ mặt đau khổ suy nghĩ như vậy!"

Mặc Kỳ Tẫn đột nhiên bị chọc, hoàn hồn, nhìn Vân Chi trước mặt đã khôi phục lại, vẻ mặt nặng nề đã sáng sủa hơn, nhưng trên mặt của hắn vẫn là vẻ ồm ồm, trong suốt, tái nhợt, khó tiếp cận, cũng chỉ có lúc cười lên thì khuôn mặt mới có chút sức sống.

"Cuối cùng đã trở lại bình thường rồi hả? Thế này thật không giống người nhà Vân Chi. Thế nào mà tự nhiên lại thích khóc như vậy rồi!" Mặc Kỳ Tẫn cười trừ gheo, giống như muốn xoa dịu bầu không khí.

Khịt khịt mũi, Vân Chi phản bác: "Cái này chắc chắn là do đứa nhỏ, là hắn đang khóc, ta làm sao có thể có nhiều nước mắt như vậy!"

"Khụ khụ, ta đã không có việc gì rồi." Nhanh chóng phát hiện ra dùng đứa nhỏ làm lý do có chút buồn cười, Vân Chi nhanh chóng chuyển đề tài: "Thân thể người thế nào rồi, ta bảo Mặc Hình mang thuốc về cho người uống thế nào rồi? Không cần cảm ơn ta, ta đã tìm được biện pháp giải quyết bệnh của người, chỉ cần làm theo biện pháp của ta, ta cam đoan thân thể người sẽ cường tráng đến mức nam nữ đều xoi được!"

Đang bị hành động nàng luôn nhớ đến độc bệnh của bản thân mà cảm động, thì lại bị nửa câu sau của nàng làm cho sắc mặt trở nên rối rắm, khoe miệng Mặc Kỳ Tẫn run rẩy nhiều lần rồi mới dừng lại được: "Mặc kệ thế nào, ta vẫn muốn cảm ơn người, thay mặt dân chúng Mặc Kỳ cảm ơn người."

Hắn cũng không để ý đến sống chết của bản thân, dù sao sống hay chết này đã ở bên cạnh hắn hơn mười năm qua, nhưng mà hiện tại Mặc Kỳ còn cần đến hắn, hiện tại Uyên lại biến thành như vậy, cho nên hắn không thể xảy ra chuyện gì.

"Nói nghiêm trọng như vậy làm gì, cũng không phải là chuyện gì quá khó!" Vân Chi có chút ngượng ngùng trả lời: "Ta muốn đi gặp Công Ngọc tìm hiểu tình hình, người có đi không?"

"Trăm không đi, còn một vài chuyện chính sự cần xử lý." Nhàn nhạt cười, cả người phát ra khí thế vương giả, cẩn thận quan sát có thể thấy hắn và Uyên vẫn có vài điểm giống nhau, nhưng mà do bị khí độc quán lấy nhiều năm, đáng vẻ suy yếu dẫn đến người ta khó có thể so sánh với sự mạnh mẽ của Uyên mà thôi.

Vân Chi không nói thêm gì nữa, chỉ gật gật đầu rồi xoay người đi tìm Công Ngọc, đi được một đoạn, không biết tại sao lại muốn xoay người lại, lại phát hiện Mặc Kỳ Tẫn vẫn đứng thẳng tắp tại chỗ, ním cười nhìn nàng rồi đi, khí chất cao quý chậm rãi tỏa ra từ trên người hắn, mang theo ma lực có thể khiến người ta yên tâm, Vân Chi cười cười, bỏ qua một tia thương cảm khó hiểu dâng lên trong lòng, quay đầu rồi đi.

"Công Ngọc, nói với ta rốt cuộc hiện tại Uyên xảy ra chuyện gì?" Vân Chi tìm thấy Công Ngọc Viêm Bàn đang ở trong Thiên Điện phối thuốc, hỏi dồn dập.

Công Ngọc đang dùng cân đòn nhỏ để cân dược liệu bị giật mình, cái cân nhỏ và thuốc đều rơi xuống đất.

"Vân Chi, người định hù chết ta sao, lúc đó ai sẽ để ý sống chết của các người nữa, đây chính là thuốc dưỡng thai của người nha!" Công Ngọc vỗ ngực đầy oán giận, thật không biết thông cảm cho hắn một chút, hắn vì lo lắng cho hai người này mà cuộc sống hàng ngày của mình ngày càng trở nên khó khăn hơn rồi!



Cẩn thận nhìn có thể thấy thâm quảng dưới mắt Công Ngọc, Vân Chi phát hiện quả thật bản thân đối với hắn rất không khách khí, đành phải áp chế nóng vội trong lòng, ngừng một chút rồi nói: "Ta muốn biết tình hình hiện tại của Uyên, muốn nhanh chóng nghĩ biện pháp giải quyết."

"Tình huống xảy ra trên người Uyên, ta cũng không nói rõ ràng được." Công Ngọc thở dài một hơi, ngồi xuống, ý bảo Vân Chi cũng ngồi xuống, một phụ nữ có thai mà cứ luôn nóng nảy thế này thì còn muốn an thai thế nào nha!

"Rõ ràng thì kiểm tra thì không phát hiện một vết thương nhỏ nào, thậm chí trong đầu cũng không có vấn đề gì! Có thể, hẳn chính là như vậy, vừa tỉnh lại thì nhìn thấy người đầu tiên đang chăm sóc hẳn là Hách Liên Ngọc Nhi, sau đó cứ giống như đứa nhỏ. Ta cảm thấy, chuyện này không thể dùng ngôn ngữ bình thường để giải thích được."

"Không thể dùng ngôn ngữ bình thường để giải thích....." Vân Chi cảm thấy giật mình, nói lảm bảm. Nhớ đến lúc đầu bọn họ gặp Cửu Lễ, hoặc nói chính xác hơn là khi nàng bắt đầu trở thành chủ nhân của Phụng Hoàng, tất cả những chuyện xảy ra đều không thể dùng lẽ thường để giải thích nữa rồi.

Hơn nữa nhớ đến Khâu Lệ Đại Cơ nói đến nơi bao vây bọn họ có tên là ma cảnh, đó còn là hang ổ của bọn họ, nói như vậy, bọn họ không phải là ma? Rốt cuộc, ngày ấy Cửu Lễ đã làm cái gì với Uyên!

"Ta đã từng xem qua quyển sách Âm Thần Cổ, trên đó có ghi lại, hồn dương, định khí của linh hồn, gốc rễ của linh hồn, cách chế ngự linh hồn. Cho nên, ta nghi ngờ Uyên là do bị mất bảy hồn nên mới trở nên ngốc nghếch như vậy, nếu không nhanh chóng gọi hồn thì có khả năng tinh khí không đủ, từ từ suy yếu trong vô hình, vong hồn, rồi phách tán."

Khi Vân Chi đang suy nghĩ đến cái gì đó thì Công Ngọc ở bên cạnh gần từng tiếng phân tích tỉ mỉ, nghĩ đến điều này đã hao tổn không ít công phu suy nghĩ tìm kiếm của hắn.

Vân Chi sững sốt một thời gian rồi mới tiếp nhận cách nói như vậy, cau mày nói: "Vậy có biện pháp giải quyết không?"

"Cái đó, không biết." Bỗng nhiên Công Ngọc trở nên ủ rũ, cái này đâu phải là vấn đề mà y thuật có thể giải quyết?

Ngẩng đầu nhìn Công Ngọc, Vân Chi không nói gì nữa. Đúng vậy, vấn đề thần bí này sao có thể giải quyết rõ ràng như vậy! Nhìn nhau chẳng thể nói gì, có thể cảm giác được sự vô lực nhỏ bé của bản thân.

"Có lẽ ta có biện pháp có thể giải quyết." Đột nhiên từ cửa truyền đến giọng nói của Khâu Lệ Mang Lăng, hấp dẫn sự chú ý của hai người.

Khi sắp tuyệt vọng Vân Chi có thể thử bất kỳ điều gì, vội vàng chạy vài bước hỏi: "Có biện pháp sao?"

"Kim Lũ Y." Mang Lăng bình tĩnh nói ra ba chữ. "Từng nghe nói trong Kim Lũ Y cất giấu bí mật thần bí, thật ra Kim Lũ Y chính là thần bảo hộ, mà sẽ chỉ bảo vệ chủ nhân của nó, chỉ cần ngươi có thể phá giải sự huyền bí của Kim Lũ Y thì sẽ có khả năng cứu Mặc Kỳ Uyên."

Biểu cảm lạnh lùng, giọng nói đầy thần nhiên, dường như không tạo ra một điểm nào để người ta nghi ngờ, đương nhiên Vân Chi tin tưởng những lời mà Mang Lăng nói, lúc này sự hy vọng lại được thấp lên trên khuôn mặt: "Vậy ngươi mau nói cho ta biết phải làm như thế nào, hiện tại ta phải nhanh chóng nghĩ ra biện pháp!"

"Đừng vội, chờ ta tra cứu rõ ràng, sau đó cẩn thận bàn bạc." Mang Lăng nhẹ giọng trấn an, hẳn chỉ không muốn nhìn thấy Vân Chi hao tổn tinh thần như vậy, rốt cuộc Kim Lũ Y có tác dụng gì, hẳn cũng chưa thể đoán ra được, hiện tại có thể cho Vân Chi một ít hy vọng, như vậy cũng tốt rồi.

An lòng lui xuống, Vân Chi tin tưởng vững chắc không hề nghi ngờ, thần vật thì nên có tác dụng hữu hiệu của thần vật, đương nhiên Kim Lũ Y cũng cực kỳ có sức thuyết phục.

Dưới sự cam đoan của Mang Lăng, cuối cùng Vân Chi cũng yên lòng, ngoan ngoãn trở về nghỉ ngơi.

Sắc trời đã hoàn toàn tối đen, Vân Chi hỏi rõ Uyên ở phòng nào rồi đi thẳng đến đó, lúc trước không hề để ý, nhưng hiện tại cảm thấy rất buồn ngủ, nên muốn nhanh chóng tìm giường để ngủ, hơn nữa tinh thần không yên nên cảm giác cũng rất khó chịu, trong lòng nàng biết đây là phản ứng khi mang thai, cũng chỉ có lúc này mới bị phản ứng đó ảnh hưởng đến, mới có thể khiến nàng nhớ ra hiện tại nàng là một phụ nữ có thai, không thể cứ không quan tâm mà vui đùa âm thầm, làm việc quá sức được.

Uyên ở đâu, nàng biết, hẳn ở một cung điện đặc biệt trong cung, không phí chút khí lực nào liền tìm được nơi đó, Vân Chi đẩy cửa vào, liên tục hỏi, nàng chỉ nghĩ phải nhanh đi lên giường ngủ.

Trong phòng không mở đèn, nhìn thấy trên giường có một bóng dáng đang nằm, Uyên đang ngủ, sớm như vậy đã đi ngủ, quả nhiên lần đầu tiên nàng mới nhìn thấy. Trước kia khi ở cùng nhau Uyên đều thức rất muộn, muốn chuẩn bị tốt tất cả, thậm chí còn vì nàng mà mặc quần áo, nghĩ lại mà trên khuôn mặt tự nhiên lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Nhẹ nhàng bước chân đến giường, theo ánh trăng, quả nhiên thấy Uyên đang tươi cười thỏa mãn như một đứa trẻ, ngủ rất sâu, hô hấp đều đặn có tiết tấu, nàng cũng từng nhìn qua vài lần dáng vẻ khi đang ngủ của Uyên, chính là dù thế nào ở giữa hai hàng lông mày sẽ luôn có một nếp nhăn, nàng còn chưa kịp đưa tay ra san bằng thì Uyên đã tỉnh lại. Giờ phút này nhìn Uyên vô lo vô nghĩ ngủ say như vậy đột nhiên cảm thấy cũng rất tốt.

Nếu như Uyên không thể khôi phục lại như trước, mặc dù là một đứa ngốc thì cũng là Uyên ngốc nghếch. Yêu một người thì sẽ yêu tất cả của hắn, đứa ngốc thì kệ đứa ngốc, cho dù là Uyên trước kia thì đều dễ dàng khiến hắn quỳ gối dưới váy nàng, trước mắt lại chỉ là một Uyên ngốc nghếch thì càng giải

quyết dễ dàng.

Cởi áo khoác, Vân Chi trèo lên giường, nằm nghiêng thân mình bình tĩnh nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Uyên, nhìn không được vươn tay ra khẽ vuốt ve, cho dù như vậy thì hẳn cũng không có dấu hiệu sẽ tỉnh lại, cứ như vậy nhìn và vuốt ve đến lúc thỏa mãn, Vân Chi dần dần không chống cự lại được dần chìm vào giấc ngủ.

Sau khi mang thai, chẳng những Vân Chi ngủ nhiều thêm mà còn ngủ rất sâu, thẳng cho đến khi mặt trời cao ba sao mới bị tiếng kêu sợ hãi của Mặc Kỳ Uyên đánh thức.

Mơ màng mở hai mắt nhìn về phía Uyên ở bên cạnh, cũng không lập tức phản ứng cái gì, chỉ mơ mơ màng màng nói một câu: "Uyên, đừng làm ồn!" Sau đó lại ôm gối tiếp tục đánh cờ với Chu Công, chỉ vì, đây là tình huống bình thường trong một buổi sáng bình thường mà thôi.

"Tại sao ngươi lại chạy đến giường của ta! Ngươi, ngươi đi lên lúc nào vậy, vì sao ta lại không biết!"

Mặc Kỳ Uyên lên tiếng chất vấn cuối cùng cũng đánh thức Vân Chi hoàn toàn, ý thức trở lại, mới nhớ ra Uyên đã là trở nên ngốc nghếch, xoay người một cái ngồi dậy, Vân Chi nghiêm túc nhìn biểu cảm của đối phương.

Ở phía đối diện, hai tay Mặc Kỳ Uyên nắm chặt che khuất hoàn toàn bản thân, trên mặt là sự sợ hãi, kinh ngạc, hai mắt lóe sáng, đứng lên để phòng nhìn Vân Chi, thiếu chút nữa là gào khóc ầm ĩ như muốn Vân Chi phụ trách sự trong sạch của hắn!

Thấy thế nào cũng là người làm nương tử như nàng đã phi lễ tướng công nàng a! Vân Chi đỡ trán, trong lòng liên tục nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh, cần phải tạm thời tiếp nhận sự thật lão công anh minh thần võ của mình biến thành đứa ngốc.

"Chính chàng thừa nhận ta là nương tử chàng, nương tử ngủ cùng giường với phu quân chẳng lẽ không đúng với lễ thường sao? Cho dù không phải là vợ chồng thì người ta chửi cũng là chàng nha, bởi vì chàng là nam, mà ta là nữ." Dần dần hạ giọng xuống, Vân Chi mỉm cười bắt đầu tẩy não hắn.

Đối với lí do thoái thác của nàng, Mặc Kỳ Uyên nghiêm túc xoay xoay tròn mắt suy nghĩ, cũng không nghĩ ra nguyên do vì sao, đành phải áp dụng phản bác: "Có thể, nhưng mà, ngươi đi lên thế nào mà không đánh thức ta, ngươi thích thì giường này ta tặng cho ngươi là được."

Vốn đang hợp tình hợp lý thì Mặc Kỳ Uyên lại tự nhiên nhận ra được sơ hở trong lời nói của Vân Chi, ngoan ngoãn thỏa hiệp.

Nhưng mà thỏa hiệp như vậy khiến Vân Chi rất không hài lòng! Lúc này giọng nói có phần đề cao lên: "Nhường cái gì mà nhường! Từ hôm nay trở đi, chàng phải ngủ cùng với ta, nếu không, không phải vậy....."

Nếu không làm sao nhỉ? Hiện tại là Uyên ngốc nghếch, thật sự nàng không dám chắc là hắn sợ hãi cái gì, còn trước kia, căn bản nàng không cần phải ép buộc hắn, bởi vì Uyên sẽ không cãi lại nàng điều gì. Không biết nên nói tiếp như thế nào, nếu không làm sao, Vân Chi đành phải nhìn chăm chăm vào Uyên ngốc nghếch, muốn hắn tự thân phục dưới ánh mắt của nàng.

"Được thôi, ta ngủ ở đây là được, vậy ai nằm trên ai nằm dưới?" Uyên ngốc nghếch cắn môi, cũng không biết xuất phát từ nguyên nhân gì mà ngoan ngoãn quy thuận.

Ai trên ai dưới? Vân Chi nhíu mày, chẳng lẽ hắn không nhớ được cái gì nhưng lại nhớ ra được duy nhất việc này? Khóe miệng giật giật, nàng đã nói mà, đôi tới đôi lui cũng chỉ là kiểu đó, bản tính sắc quý khó dời! Tuy nhiên như vậy thì cũng chứng minh được ít nhất trí nhớ trước kia của Uyên vẫn mơ hồ, tình huống này rất tốt!

"Trên hay dưới ta cũng không để ý, nếu chàng muốn thì có thể ở trên." Vân Chi mặt không đỏ tím không đập loạn nghiêm túc thảo luận vấn đề này với hắn. Vốn đang chuẩn bị mà dạy bảo một chút nhưng mà Uyên lại không hiểu cái gì, hiện tại có thể tiết kiệm một lần giải thích, phương diện này chưa từng quên!

Nghe thấy sự cho phép của Vân Chi, vốn dĩ trên mặt Mặc Kỳ Uyên có một chút oán khí thì ngay lập tức tươi cười vui vẻ, nhanh chóng tiến lại gần, đôi mắt lóe sáng lên.

"Ngươi nói thật chứ? Vậy đêm nay ngươi ngủ dưới giường, ta ngủ trên giường nha!" Nhìn khuôn mặt trước mắt đột nhiên đen đi, Uyên ngốc nghếch rụt cổ lại: "Được rồi, ta ngủ dưới đất, ngươi ngủ trên giường."

Vân Chi bối rối, xem ra quá trình dạy tướng công của nàng là cả một quãng đường dài khó khăn nha!

Nhìn thấy Vân Chi lại không nói chuyện, Uyên ngốc nghếch cũng thông minh không nói thêm gì nữa, ngoan ngoãn lấy quần áo bản thân bên cạnh mặc vào, sau khi nhanh chóng mặc vào thì phát hiện Vân Chi không có vẻ muốn cử động, thuận tay cầm quần áo của Vân Chi bên cạnh mặc vào giúp nàng, động tác thuần thục giống như đã từng làm qua rất nhiều lần, khiến Vân Chi đang cảm thấy ngọt ngào đột nhiên không thể phản ứng kịp, bởi vì đây là hành động đương nhiên mỗi ngày.

Cho đến khi quần áo được mặc vào hoàn hảo, Vân Chi mới nghĩ ra, không ngờ đến Uyên trở nên ngốc nghếch nhưng những việc nhỏ trong cuộc sống vẫn ở trong tiềm thức, giống như lời nói vô ý nói ra lúc này, tự nhiên như vậy. Trong lòng Vân Chi tràn đầy vui mừng, đây là chuyện vô cùng tốt, biết đâu nếu Uyên ở cùng nàng và không ngừng làm ra những chuyện này lại có khả năng có thể nhớ ra tất cả.

"Chàng, vì sao phải giúp ta mặc quần áo?" Tâm tình Vân Chi rất tốt, xấu xa hỏi vặn lại, đôi môi anh đào cố ý tiến sát gò má Mặc Kỳ Uyên, hỏi thờ phun ra trên mặt hắn, cười hời.

Đột nhiên bị hơi thở tiến lại gần làm rối loạn tinh thần, theo bản năng Mặc Kỳ Uyên hơi lùi về phía sau trốn tránh, trái tim trong lồng ngực đập mạnh khiến hắn không biết nên đối phó như thế nào, dường như có cảm giác muốn nhảy ra, cảm giác kích động nhưng lại kỳ diệu như vậy, sợ hãi muốn trốn tránh, nhưng mà Vân Chi nhất quyết không muốn buông tha, dưới sự dụ dỗ đành phải ngoan ngoãn gấp giọng đáp lại: "Ta không biết, không biết tại sao lại làm như vậy, ta sai rồi, lần sau ta sẽ không bao giờ mặc quần áo cho người nữa!"

Vân Chi vòng một tay ra sau gáy hắn không chế hắn không lùi được ra phía sau nữa, giọng nói chắc chắn: "Không được! Về sau phải giúp ta mặc quần áo, cho đến khi ta muốn tự mặc mới thôi! Nếu không ta sẽ hôn chàng!"

Ha ha, nhìn dáng vẻ thẹn thùng hồn nhiên của Uyên, thật sự không giống trước kia một chút nào, Vân Chi cười sáng lạn: "Tiếp tục giúp ta mặc quần áo được không, tướng công!"

"Được, được!" Mặc Kỳ Uyên ngoan ngoãn lên tiếng trả lời, vừa rồi bản thân cảm thấy có chút không khỏe, sau khi hiểu ra lại cảm thấy cảm giác này rất tốt đẹp, còn nghĩ nếu có thể tiếp tục nếm thử, có thể hắn không biết phải biểu đạt như thế nào, chỉ có thể mơ màng nhìn sự vui vẻ của Vân Chi, nụ cười tươi rói như vậy khiến hắn dễ dàng chìm sâu vào, chỉ cảm thấy có thể nhìn thấy nụ cười tươi như vậy đối với hắn rất thỏa mãn, thỏa mãn giống như được ăn mật vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Q.3 - Chương 6: Hôn môi của ý nghĩa gì

Editor: nhungchuoai

"Được, được!" Mặc Kỳ Uyên ngoan ngoãn lên tiếng trả lời, vừa rồi bản thân cảm thấy có chút không khỏe, sau khi hiểu ra lại cảm thấy cảm giác này rất tốt đẹp, còn nghĩ nếu có thể tiếp tục nếm thử, có thể hắn không biết phải biểu đạt như thế nào, chỉ có thể mơ màng nhìn sự vui vẻ của Vân Chi, nụ cười tươi rói như vậy khiến hắn dễ dàng chìm sâu vào, chỉ cảm thấy có thể nhìn thấy nụ cười tươi như vậy đối với hắn rất thỏa mãn, thỏa mãn giống như được ăn mật vậy.

Vân Chi hưởng thụ cảm giác như kí kết khế ước ngầm này, mặc dù đã quên tất cả, mặc dù trở nên ngốc nghếch, nhưng cảm giác giữa bọn họ vẫn tồn tại như cũ. Cho nên nàng có thể nhìn thấy hi vọng, nàng còn phải tiếp tục kiên trì. Mang Lăng đã nói Kim Lũ Y có biện pháp vậy thì nhất định có biện pháp có thể chữa khỏi tình trạng này cho Uyên!

Đột nhiên, Vân Chi như nghĩ ra cái gì đó, quay đầu lại nhìn Mặc Kỳ Uyên, chăm chú hỏi: "Uyên, chàng nói xem chàng thích, ách, chàng cảm thấy Ngọc Nhi tốt hay là ta tốt?"

Khi thấy dáng vẻ nói gì nghe nấy của Uyên đối với Ngọc Nhi, trong lòng không phải không có cảm giác gì, mặc dù hiện tại Uyên mất đi khả năng suy xét nhưng nàng vẫn muốn bá đạo giữ lấy hắn, không muốn chia sẻ sự chú ý, giống như trước kia đối với bản thân vậy.

"Đương nhiên là Ngọc Nhi tốt rồi!" Mặc Kỳ Uyên buộc chặt dây lưng cuối cùng trên người Vân Chi, không hề lo lắng mà trả lời, sự thẳng thắn trên mặt khiến người ta phải tin tưởng tất cả lời hắn nói đều vô cùng đáng tin cậy.

Lúc này Vân Chi bị tức đến mức mặt đỏ cả lên, ngón tay trước mặt Uyên run lên, miệng muốn nói cái gì nhưng vẫn nhịn xuống không nói, nhắm mắt lại cố dồn nén sự tức giận, hít sâu nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh, bình tĩnh.

Mặc Kỳ Uyên không hề phát hiện ra biểu hiện đỏ bừng bất thường của Vân Chi, vừa lo lắng tiến lên lấy tay sờ sờ vừa hỏi: "Người làm sao vậy, sinh bệnh sao?"

"Ta không sao." Vân Chi hất cái tay đang sờ xuống, ép bản thân phải trung ra khuôn mặt tươi cười: "Nếu chàng nói Ngọc Nhi tốt, vậy nàng tốt chỗ nào, ta không tốt chỗ nào?"

Nhấn nạy là tính tốt nhất của nàng, nếu thật sự khiến tướng công thích nữ nhân khác thì đó chính là thất bại của Thiên Đại Vân Chi nàng, cho dù hiện tại là Uyên ngốc nghếch cũng không được!

"Ngọc Nhi tốt ở....." Mặc Kỳ Uyên nâng đầu lên, ánh mắt di chuyển suy nghĩ những điểm tốt của Hách Liên Ngọc Nhi, dường như nghĩ mãi không hết vậy.

Ngay sau đó, dường như hắn tìm được cách nói, quay sang nhìn Vân Chi bắt đầu dùng ngón tay đếm: "Ngọc Nhi đỡ ta rời giường, cho ta kẹo ăn, cười với ta, chơi với ta, nha, còn có, nàng đút cho ăn cái này cái kia!"

"Đút cái này cái nọ, ta cũng biết nha!" Phía trước cũng không là cái gì, theo như đánh giá của hắn thì cũng chỉ có cái này đáng chú ý. Vân Chi vừa không phục giờ tay biểu quyết, dường như muốn biểu hiện điều này trước tiên, lấy được sự khẳng định của hắn.

Bước dài một bước xoay người xuống giường, hai mắt Vân Chi đang tìm kiếm cái gì đó ở trong phòng, cuối cùng dừng lại trên một đĩa điểm tâm đặt trên bàn, vội vàng bưng cái đĩa đó về, ngón tay mảnh khảnh cầm một miếng bánh phù dung lên, nhẹ nhàng đưa đến bên miệng Mặc Kỳ Uyên, ý bảo hân mở miệng.

"Như thế nào, dứt cho chàng ăn cái gì đó, rất đơn giản nha, hiện tại chàng nói xem ai tốt?" Vân Chi hỏi, cuối cùng cũng bắt đầu cẩn thận tính toán để dụ dỗ Mặc Kỳ Uyên ngốc nghếch.

Không hề thỏa hiệp ngay lập tức, Mặc Kỳ Uyên ăn xong điểm tâm trong miệng rồi mới mở miệng nói: "Như thế này không giống nha, Ngọc Nhi đều dứt cho ta ăn những món nàng tự mình làm!"

Tự mình làm sao? Chuyện này cũng không khó, Vân Chi đặt cái đĩa lên tủ bên cạnh giường, đứng ở đó cong lưng cúi người nhìn thẳng vào mắt Uyên đang ngồi trên giường: "Vậy chàng thích ăn cái gì, hiện tại ta đi làm cho chàng!"

Hôm nay nàng phải giải quyết xong việc này, dám ở trước mặt bản thân nói nữ nhân khác tốt, nếu như nàng không thu được tâm hân thì sau này làm sao có thể giáo huấn hân được!

"Ta thích ăn a, ta thích ăn ăn ngon!" Mặc Kỳ Uyên trả lời, mặc dù đáp án rất chung chung nhưng biểu hiện trên khuôn mặt tuấn tú kia lại vô cùng kiên định.

Vân Chi nâng trán, xem ra nàng vẫn nên thể hiện sở trường của bản thân, trước kia cũng không biết Uyên thích ăn cái gì, hình như cái gì cũng ăn được.

"Chàng ngoan ngoãn rửa mặt chờ ta, ta đi chuẩn bị ngay, sau đó thì không nên nói những lời không đúng đó nữa!" Vân Chi dứt tợn nói, rồi sau đó thân nhiên mở cửa đi thẳng đến Ngự Thiện Phòng.

Mặc Kỳ Uyên ngạc nhiên nhìn Vân Chi vội vàng đi ra cửa, trong lòng không hiểu, không biết vì sao nàng lại hỏi mình nhiều vấn đề như vậy, hân không biết là những điểm tốt của Ngọc Nhi có xung đột gì với những cái không tốt của nàng hay không, hơn nữa hân cũng không cảm thấy nàng không tốt, nếu kể ra thì hân cũng có thể kể ra rất nhiều điểm tốt của nàng nha!

Thời gian đợi đồ ăn sáng nhưng mãi không thấy cung nữ mang đồ ăn sáng lên, sau khi Mặc Kỳ Uyên đợi hơn nửa canh giờ thì dĩ nhiên cảm thấy vô cùng đói.

Đột nhiên, một mùi thơm từ cửa truyền vào, mùi thơm mê người như vậy chưa từng ngửi thấy ở đâu, không chịu nổi sự hấp dẫn, Mặc Kỳ Uyên lần theo mùi hương đi đến cửa viện, hai chân tự nhiên đi theo mùi hương của mỹ thực trước mắt, mở hai mắt ra, trên bàn đá trước mặt đang bày một chậu than nhỏ, mà trên đó lại có vài thanh sắt đang nướng vài chân gà và cánh gà, màu vàng óng mê người khiến người ta muốn động tay động chân.

Hai mắt Mặc Kỳ Uyên nhìn chằm chằm mỹ thực trước mắt, khóe miệng chảy ra một hàng nước miếng, dường như chân cũng bắt động đứng lặng yên ở nơi đó, không đợi người đến tiếp đón, hân muốn vươn tay lấy.

Tay duỗi ra được một nửa thì bị đánh đau phải quay về, Mặc Kỳ Uyên không hiểu nhìn Vân Chi ở phía đối diện, ngay lập tức có thể thấy hàng nước miếng của hân chảy ra vì mỹ thực là bút tích của bản thân nàng, hai mắt Mặc Kỳ Uyên tỏa sáng biểu lộ sự cầu xin: "Ta muốn ăn, ta muốn ăn....."

Nhìn Mặc Kỳ Uyên trước mặt không ngừng nuốt nước miếng, Vân Chi tự biết là đã thành công lôi kéo dạ dày hân, cười dẫn dắt: "Vậy chàng nói xem, là nướng từ chàng tốt hay vẫn là Ngọc Nhi tốt? Trả lời đúng có thể ăn."

"Nướng từ tốt, Ngọc Nhi cũng tốt." Mặc Kỳ Uyên cười hắc hắc trả lời cấp tốc, dường như muốn tiết kiệm thời gian nói chuyện, rồi nhanh chóng vươn tay ra đi đến mỹ thực trước mặt đưa vào miệng.

Lại đánh, tay vươn ra phải trở về, Vân Chi không vừa lòng đáp án của hân: "Chỉ có thể lựa chọn một người, chàng nói xem, ai tốt?"

Điều này khiến Mặc Kỳ Uyên khó xử, một tay xoa xoa cái tay bị đánh trở về, ánh mắt quanh quẩn dừng ở mỹ thực trên bàn đá, do dự không biết nói như thế nào để có thể ăn mỹ thực trước mắt. Thực sự rất khó nha, vốn dĩ cả hai đều tốt mà, tại sao lại còn bắt hân phải lựa chọn?

"Nướng từ không tốt, không cho ta ăn." Thật sự không biết nên trả lời như thế nào, Mặc Kỳ Uyên đặt mông ngồi trên ghế đá, không muốn tiếp tục đấu tranh vô vị, nhưng mà mùi hương từ bên cạnh không ngừng truyền vào kích thích vị giác của hân, rất khó chịu, vì không muốn khó chịu, hân dần lòng đứng lên rời khỏi nơi này để không bị hấp dẫn nữa!

Không ngờ đến bước hân nói đúng trọng tâm câu nói lại khó đến như vậy, nhìn Mặc Kỳ Uyên bị ép buộc đến mức sẽ không giằng co cùng với nàng nữa, Vân Chi nhanh chóng tiến lên đưa chân gà đến bên miệng hân: "Chậm chạp gì nữa, ăn đi ăn đi, thật là, nói một câu dễ nghe thì cũng sẽ không chết người mà!"

Biểu cảm hưng phấn kích động lập tức bao trùm lên mặt, Mặc Kỳ Uyên nhanh chóng tiếp nhận chân gà đưa vào trong miệng cắn, sự thỏa mãn khiến khóe mắt cũng nhăn lại thành nếp nhăn, ngấu nghiến ăn một cái chân gà to bự trong miệng, Mặc Kỳ Uyên lầm bầm trong miệng: "Ta đã nói là đều tốt mà, một người tốt, hai người cũng tốt! Như vậy ta có thể có càng nhiều đồ ăn ngon để ăn!"

Mặt Vân Chi đầy hắc tuyến, hân đang khoe mẽ đây sao, lời nói vừa rồi cũng là vì được ăn mới nói! Nhìn hân ném xương trong tay ra, một tay lại vươn đến trên khung sắt lấy tiếp, Vân Chi bước nhanh đến trước mặt hân, dùng chân gà trên tay hân ra, trợn mắt nhìn: "Không cho chàng ăn, vì ăn mà dám lừa gạt tình cảm của nướng từ chàng là ta, thật không ngoan!"

Ý thức được chuyện bắt đầu nghiêm trọng, sững sờ nhìn bàn tay không có gì của mình, ánh mắt lại cấp tốc tìm vị trí của chân gà, mĩ vị vừa rồi còn chưa kịp tỉnh tã nhấm nháp thì đã ăn xong rồi, hân còn muốn ăn nữa.

"Ta không lừa, ta nói thật nha, các ngươi đều tốt, đều cho ta ăn ngon, ăn của nương tử càng ngon hơn, ta còn muốn ăn nữa!" Con sâu tham ăn hoàn toàn bị dẫn dụ ra, Mặc Kỳ Uyên cũng không biết phải nói như thế nào, chỉ hy vọng nói như vậy sẽ làm cho Vân Chi đang khổng chế mĩ thực trước mặt cao hứng một chút, đưa chân gà cho hân ăn, cái kia ăn thật sự rất ngon nha!

Vừa lòng liếc mắt một cái, cuối cùng Vân Chi cũng nghe thấy được câu trả lời tương đối hài lòng, nhưng vẫn muốn nghe nội dung càng vừa lòng hơn, đưa chân gà đến trước mặt hân nói: "Vậy chàng nói thêm một câu nữa, nương tử ta tốt hơn so với Ngọc Nhi, chàng thích chính là nương tử của chàng!"

Tại sao phải nói như vậy a! Mặc Kỳ Uyên bất mãn nhìn về phía Vân Chi, vì sao phải nói như vậy thì mới được ăn, hân cũng không hề nói dối mà! Tuy rằng nương tử trước mặt cũng tốt lắm, nhưng mà Ngọc Nhi cũng không kém nha! Còn cái gì tốt mà hân không biết thì hân sẽ không nói lung tung!

Trong mắt có sự kiên định, không muốn vì mĩ thực mà nói dối, nhưng mà lực hấp dẫn của mĩ thực vẫn vô cùng cường đại, mùi thơm bay qua khiến hân lâm vào bối rối, cúi đầu nghiêm túc tự hỏi, giống như đang suy nghĩ để xem có biện pháp gì để lấy được chân gà trong tay nàng ăn vào bụng.

Nhìn thấy hân không muốn quy thuận đến quật cường như vậy, Vân Chi đang chuẩn bị thỏa hiệp thì lại nhìn thấy Mặc Kỳ Uyên mạnh mẽ ngẩng đầu lên, biểu cảm nghiêm túc đến mức dường như chuẩn bị ra chiến trường chịu chết vậy, nhưng ngược lại thật sự khiến nàng nhớ đến sự bình tĩnh ứng phó của Uyên khi ở chiến trường.

Chi thấy hân cứng rắn đuổi thẳng cổ, nghiêng người đến trước Vân Chi, cất cao giọng nói: "Ta sẽ không nói ! Ta cũng rất muốn ăn chân gà! Nếu không ngươi hôn ta đi, cho ngươi hôn rồi ngươi sẽ cho ta ăn chân gà!"

Nói xong thì đúng như anh hùng chuẩn bị hy sinh khép chặt hai mắt lại, đợi sự "trừng phạt" hôn môi của Vân Chi.

Không ngờ đến hành động nhất thời của bản thân dẫn sai đường cho hân đến một loại trừng phạt là hôn môi, dùng hôn môi để đổi lấy để đổi lấy đồ ăn ngon, quả nhiên hân dám hy sinh nha! Vân Chi buồn cười, một chút bối rối và ghen tuông trong lòng đều tiêu tán, xem ra nàng cần phải chỉ dạy phu quân đáng yêu của nàng một chút hôn môi có ý nghĩa gì rồi!

"Vậy chàng chuẩn bị tốt nha!" Vân Chi cười nhắc nhở, tay cầm một cái chân gà to bự đưa đến trên môi mình, cắn một miếng thật to, để trong miệng mà không nuốt luôn, rồi nghiêng thân mình dùng đôi môi mình phủ lên đôi môi của hân.

Không ngờ thật sự hôn môi trừng phạt như lời nói, Mặc Kỳ Uyên không mở mắt ngay lập tức, chỉ là nhất thời có chút nghi ngờ, buổi sáng ở trong phòng hôn môi không phải là như vậy a, không phải chỉ là hôn lên gò má một chút thôi sao? Nhưng mà, cảm giác như thế này càng thêm chân thật, sự tiếp xúc mềm mại trên môi khiến toàn thân hân giống như bị điện giật, dường như muốn tỉnh lại nhưng cũng muốn đáp lại.

Cảm giác được đôi môi thơm mềm của Vân Chi kề sát môi hân có cảm giác tuyệt vời vô cùng quen thuộc, mềm dẻo mềm dẻo thơm ngát, mềm mềm phấn nộn, còn có một hương vị rất thơm ngọt. Không đợi đến khi hân đoán ra được đây là cái gì thì lại thấy đối phương hé miệng ra, dường như muốn đẩy cái gì đó vào, thịt gà mềm ngọt đưa vào trong miệng là tan, dưới sự nhấm nuốt của hai người càng đưa mĩ vị đến từng góc ngách trong khoang miệng.

Thì ra là dứt cho hân ăn thịt gà, Mặc Kỳ Uyên nghĩ như thế, nhưng lại cảm thấy thịt gà không phải ăn ngon đến như vậy, ăn ngon cũng chỉ vì giờ phút này đồ ăn được đưa vào nhờ đôi môi, học Vân Chi cách thực hiện, Mặc Kỳ Uyên cũng vội vàng quán lấy lưỡi nàng, dây dưa qua lại cùng với đối phương, nóng cháy lưu luyến.

Mặc Kỳ Uyên học cực nhanh, dường như bản thân có một luồng sức mạnh dẫn đường để hân biết nên làm như thế nào, môi lưỡi giao chiến, lửa tình bắn ra bốn phía, đến ngay cả Vân Chi giữ thể chủ động từ lúc đầu cũng dần dần bại trận, thể tấn công mạnh mẽ của hân rất nhanh chóng đảo khách thành chủ, đoạt lấy toàn bộ không khí trong miệng nàng, khiến cho nàng muốn thở cũng không thở nổi!

Không được, Vân Chi không thể tiếp tục kiên trì được nữa, mạnh mẽ đẩy đối phương ra, đến khi được lấy được chút không gian thì hít thở thật sâu.

Mặc Kỳ Uyên đột nhiên bị đẩy ra có chút bất mãn, chỉ cảm thấy bị Vân Chi làm như vậy, máu huyết toàn thân sôi trào bốc cháy lên, nóng lòng muốn tìm nguồn nước dập tắt lửa, mà biện pháp vừa rồi chắc chắn là biện pháp tốt nhất, chỉ muốn tiếp tục hôn môi triền miên như vừa rồi, nhưng lại không biết phải nói như thế nào, hai mắt như có lửa đang bốc cháy, lóe ra nhiều tia ao ước, nhìn chăm chăm vào mặt Vân Chi, muốn dùng ánh mắt biểu lộ tất cả, muốn thỏa mãn nguyện vọng của hân.

Còn Vân Chi khi dừng lại đột nhiên có cảm giác ngực bị đè nén sắp phun ra đến nơi, cúi đầu dựa vào Mặc Kỳ Uyên mới lấy lại được chút bình tĩnh và cảm giác, cũng không biết là do vừa rồi ăn thịt gà béo ngậy hay là do nụ hôn vừa rồi với Uyên nữa, xem ra phụ nữ có thai không nên làm những loại vận động quá sức.

Chú ý đến trên đỉnh đầu có một ánh mắt nóng cháy khẩn thiết đang nhìn chăm chú vào bản thân, Vân Chi ngẩng đầu nhìn về phía khuôn mặt đầy khẩn thiết khó có thể diễn tả bằng ngôn ngữ của Mặc Kỳ Uyên, khó hiểu nhìn hân, không biết hân muốn biểu lộ cái gì, neho mắt, dùng ánh mắt ý hỏi hân muốn gì thì cứ nói thẳng.

"Ta, ta nghĩ muốn. . . ." Nghĩ cái gì đâu? Hân không biết nên nói như thế nào, đột nhiên chú ý đến chân gà bên cạnh, ánh sáng trong mắt chợt lóe lên: "Ta muốn ngươi dứt cho ta ăn chân gà!"

Giống như vừa rồi dứt cho hân ăn vậy, thật sự rất tốt nha!

Vân Chi không hiểu nhìn hấn, nửa ngày mới hiểu được tầng nghĩa hàm ẩn mà hấn muốn biểu đạt, âm thầm cười cười, không ngờ đến hấn còn có thể suy một ra ba. Tuy nhiên, bảo nàng lại ăn thịt gà như vậy quả không chịu nổi, cũng không thèm để ý dáng vẻ chờ đợi của Uyên, Vân Chi cố ý làm như không biết, dịu dàng lấy một cái chân gà đưa đến bên miệng Uyên.

Nhưng mỹ thực đưa đến bên miệng đã hoàn toàn không thể gây sự chú ý cho Uyên, hấn có chút sốt ruột lý giải lại sự hiểu lầm của ý tứ mà hấn nói của Vân Chi, đành phải dùng đầu lắc thật mạnh: "Không đúng không đúng! Ta muốn người dứt, dứt!"

Vân Chi lại tiếp tục không để ý xé một miếng thịt gà xuống đưa đến bên miệng hấn, dứt cho hấn ăn giống như hiền thê lương mẫu vậy.

Thấy nàng còn chưa hiểu rõ ý của bản thân, Mặc Kỳ Uyên rất sốt ruột, cũng không biết lấy sức mạnh ở đâu ra, một tay đưa tay Vân Chi qua một bên, một tay kéo cái eo nhỏ của Vân Chi lại, vô cùng chuẩn xác đặt lên đôi môi đỏ sẫm của nàng, triển miên hôn, giống như muốn pha loãng toàn bộ sự tuyệt vời bên trong, không để lại một chút dấu vết nào.

Vân Chi bị tấn công mãnh liệt như vậy không khỏi có chút khản trương, kêu rên thành tiếng muốn lùi bước. Mặc Kỳ Uyên dường như cảm nhận được Vân Chi không khỏe, thế tấn công có phần chậm lại, tinh tế vỗ về, tinh thông giống như đã từng làm qua rất nhiều lần, rằng môi triển miên khiến Vân Chi nhanh chóng bình tĩnh lại, giây phút hai người ở cùng nhau, dây dưa thăm dò nhau càng thêm thân bí, thỏa mãn.

Dưới thời tiết sáng sủa, ánh nắng mặt trời chiếu xuyên qua những tán lá cây rậm rạp, chiếu vào khuôn mặt hôn nhau thắm thiết của hai người, ánh sáng bóng dáng đều lộ ra hương vị hạnh phúc, bởi vì giữa hai người không chỉ có sự hòa hợp về tâm hồn mà còn được sự ủng hộ của vạn vật xung quanh.

Lúc này, hai người đang đứng trước cửa cũng dừng chân nghỉ tại nơi đó, mỉm cười nhìn về phía cảnh sắc xinh đẹp phía này.

Vạn Úc Liên và Vũ Cơ cùng đi tản bộ, vốn định đến xem Mặc Kỳ Uyên thế nào, không ngờ đến mặc dù Mặc Kỳ Uyên bị thương trở nên ngốc nghếch nhưng tình cảm của hấn và Chi nhi vẫn tốt như vậy, khiến hai bà già đây cảm thấy yên tâm hơn, lúc này cũng không muốn tiến vào quấy rầy thế giới của hai người bọn họ, nhìn nhau cười rồi xoay người đến nơi khác, chuyện của bọn nhỏ thì để chính bọn chúng tự giải quyết.

Vừa mới chuyển mình thì lại đụng phải Công Ngọc Viêm Bân - người mỗi ngày đều đến kiểm tra thân thể Mặc Kỳ Uyên.

Công Ngọc vừa muốn lên tiếng chào hỏi Vạn Úc Liên thì lại bị nàng lắc đầu ngăn lại, Vạn Úc Liên cười một cách thần bí ý bảo bọn họ không nên đi vào bên trong, ý bảo Công Ngọc cũng cùng trở về, không muốn quấy nhiễu chuyện tốt của vợ chồng bọn họ.

Thấy Vạn Úc Liên nhắc nhở, Công Ngọc ngăn người một lúc rồi mới phản ứng kịp, cười cười cũng không tiếp tục đi nữa, nghiêng người để hai người Vạn Úc Liên đi phía trước, còn hấn thì đứng mực đi theo phía sau trường bối.

Mỗi lần nhìn thấy Công Ngọc, trên mặt Vũ Cơ luôn lộ ra nụ cười dịu dàng xinh đẹp nhất, cho dù khuôn mặt đã bị hủy trở nên xấu xí, nhưng nụ cười ấm áp xinh đẹp không bị suy giảm đi chút nào, dường như trong mắt có sự dịu dàng muốn bày tỏ ra, ánh mắt luôn theo sát Công Ngọc.

Tuy rằng đương sự Công Ngọc Viêm Bân không nhận ra cái gì nhưng Vạn Úc Liên chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra biểu cảm của Vũ Cơ đang biểu lộ cho điều gì, nụ cười tươi nhưng vẫn đầy lo lắng như vậy những người làm mẹ như nàng đều có thể dễ dàng nhận ra, cảm thấy giữa Công Ngọc Viêm Bân và Vũ Cơ có một quan hệ nào đó, mà đứa nhỏ Viêm Bân lại không hề biết.

Đi được một đoạn đường, Vạn Úc Liên mở miệng hỏi Công Ngọc Viêm Bân: "Viêm Bân, người nói xem Uyên nhi có thể khôi phục hay không?"

"Tình trạng của Uyên tương đối phức tạp nhưng ta tin tưởng nhất định sẽ có biện pháp giải quyết !" Công Ngọc trịnh trọng nói, đồng thời cũng tự tăng thêm sự tin tưởng cho bản thân.

Đi rất nhanh đã đến cửa kế tiếp, ba người chia nhau rồi đi, Vạn Úc Liên chậm rãi gật đầu, biết bệnh tình của Uyên nhi cũng không thể gấp gáp: "Viêm Bân, vậy người đi trước đi, ta tiếp tục đi dạo với Vũ Cơ."

"Vũ bà bà, ta có thể hỏi người một chuyện được không?" Ngay khi hai người chuẩn bị thay đổi phương hướng, đưa lưng về phía hấn, Công Ngọc vội vàng kêu lên, dường như câu nói vừa rồi đã được chuẩn bị từ rất lâu trước kia nhưng giờ mới có thể nói ra nên bỗng chốc cảm thấy rất thoải mái.

Nghe thấy cuối cùng Công Ngọc cũng mở miệng, Vạn Úc Liên cười hiểu ý, lấy tay vỗ vào mu bàn tay của Vũ Cơ, trấn an cổ vũ nàng, sau đó bỏ lại Vũ Cơ một mình đi về phía trước.

Lúc này, trái tim Vũ Cơ đã đập nhanh đến mức muốn nhảy ra, nàng không biết nên đối mặt với Viêm Bân như thế nào, nàng chỉ muốn được nhìn thấy hấn đã tốt lắm rồi, như vậy nàng đã cảm thấy thỏa mãn, đối với nàng mà nói thì tất cả những cái khác đều không quan trọng bằng.

Hai người cứ bồi rồi như vậy, không nói gì đứng một trước một sau, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn.

Công Ngọc nhìn bóng lưng trước mắt, nghĩ đến kết quả có thể xảy ra, nhưng nhất thời không biết phải hỏi như thế nào để xác định được, thật ra hấn đã nghĩ đến việc sớm đi tìm Vũ Cơ để xác nhận, nhưng mà mấy ngày nay Uyên và Vân Chi bị bệnh đã hao tổn tinh thần của hấn, không có nhiều sức lực để ý đến chuyện khác, hơn nữa hấn còn chưa chuẩn bị tốt nếu như không biết được kết quả.

Cũng không biết qua bao lâu, cuối cùng Công Ngọc cũng mở miệng, trong đó mang theo vài phần xúc động: "Người, có phải là mẫu thân của ta không?"

Lúc hấn bị ảo ảnh, trong lúc mơ mơ màng màng cảm thấy tất cả những gì mà hấn sở hữu đều không chân thật, nhưng cái cơ bản có thể xác định một thứ

chân thật chính là dung nhan bị hủy đáng thương của một nữ nhân, chính là của khuôn mặt của Quý Vũ Nương Tử - Vũ Cơ.

Tuy rằng đã cảm thấy được Công Ngọc muốn nói cái gì, nhưng cho đến khi nghe thấy chính miệng hắn hỏi ra vẫn cảm thấy vô cùng kinh ngạc bàng hoàng, xoay người lại, hai mắt dịu dàng nhìn Công Ngọc Viêm Bân, há to mồm, muốn nói cái gì đó nhưng vẫn không phát ra được âm thanh, ánh mắt đầy lưỡng lự, trong lúc nhất thời không biết nên đối mặt với hắn như thế nào.

Nhìn thấy biểu cảm như vậy của Vũ Cơ, trong lòng Công Ngọc đã xác định được nàng chính là mẫu thân của bản thân, không ngờ đến từ lúc sinh ra đến nay hắn vẫn cho rằng bản thân không cha không mẹ, mười sáu tuổi xuất cốc thì trở thành con nối dõi của Tướng phủ, có cha, nhưng càng không ngờ đến hắn còn có nương, hơn nữa còn chưa bao giờ gặp, cũng không biết.

Nhưng mà mặc kệ thế nào đây chính là chuyện tốt, hắn càng muốn biết, rốt cuộc đời trước bọn họ đã xảy ra chuyện gì, vì nguyên nhân gì mà lại vứt bỏ hắn, may mắn là hắn còn có sư phụ, sư mẫu nuôi dưỡng và dạy dỗ bản thân.

Khẽ mỉm cười, Công Ngọc đi lên phía trước vài bước, dừng lại trước mặt Vũ Cơ, nhẹ giọng mở miệng: "Mẫu thân, kể cho ta chuyện xưa của người đi."

Hắn không biết nên ở chung với mẫu thân như thế nào, bởi vì từ lúc sinh ra hắn đã không biết mẫu thân ở trong sinh mệnh của hắn nắm giữ vị trí nào. Nhưng hắn không biết, chỉ hai chữ mẫu thân này đã khiến cho đáy lòng Vũ Cơ sôi sục lên.

Nằm mơ cũng muốn nghe thấy hai chữ này, rồi nghĩ đến vài thập niên chịu bao đau khổ, hai mắt Vũ Cơ nhanh chóng đầy nước mắt, cuối cùng hốc mắt không chịu tải được nữa thì liên tục rơi xuống khiến Công Ngọc phải cau mày.

Lấy một cái khăn tay từ trong tay áo ra đưa cho nàng, âm giọng nói: "Chúng ta đi bên kia ngồi, người lại nói cho ta nghe đi."

Vũ Cơ đi theo phía sau Công Ngọc, dè dặt cẩn thận giống như một đứa trẻ, giống như chỉ cần động mạnh một chút thì sẽ khiến thời gian tuyệt vời này lặng lẽ tan biến đi.

Hai người ngồi trong đình, Công Ngọc nhìn nài nhìn Vũ Cơ, chờ đợi nàng bình phục cảm xúc. Tinh tế nhìn gò má bị hủy của nàng, cũng không hề chán ghét đáng về này, hắn tỉ mỉ suy nghĩ, tìm kiếm trong lòng sự ỷ lại, thân thiết đã che giấu đối với mẫu thân.

"Con cũng biết, ta vốn dĩ là nữ tử phong trần ở một hồng lâu ở Mặc Kỳ, lấy được danh hiệu vũ kỹ nổi tiếng nhất thiên hạ, khả năng nhảy múa có thể mê hoặc tâm hồn người khác, đây chính là một khả năng trời sinh của ta, hoặc có thể nói đây là ma lực." Trong khi Công Ngọc còn đang ngẩn người là lúc Vũ Cơ chẳng biết đã ổn định được cảm xúc từ lúc nào, kể ra chuyện xưa khiến nàng bỏ lỡ hai mươi năm sinh mệnh của con trai nàng.

Cuộc sống bức bách, nàng cũng chỉ có thể ở chỗ phong trần làm xiếc mà sống, nhưng mà bán vũ không bán thân, cũng nhận được sự ái mộ của rất nhiều danh sĩ, đạt được danh vọng tiền tài, nhưng đồng thời cũng mang đến tai họa cho nàng.

Trước khi mối họa ập đến, sau khi nàng cự tuyệt sự ái mộ của một nhân sĩ thì lâm vào một đoạn tình cảm lưu luyến vô nghĩa, lúc đó Công Ngọc Sách còn chưa trở thành Tướng gia trong lúc vô tình nhìn nàng múa mà bị mê hoặc, hai người cũng nhất kiến chung tình, tự định cả đời. Nhưng vì mặc dù Công Ngọc Sách còn chưa bước vào con đường làm quan nhưng cũng là đệ tử quý tộc, đương nhiên không cho phép cưới vũ nữ vào cửa, cho dù lúc đó Công Ngọc được sinh ra cũng không xoay chuyển được chút nào, lại là một màn tranh cãi rối rắm, củ rích, Vũ Cơ vì thế mà lo lắng trở nên tiêu tụy.

Rồi có một ngày, một nữ tử như bước ra từ địa ngục đến tìm nàng, nói là sẽ giúp nàng hoàn thành tâm nguyện, khiến con trai nàng được danh chính ngôn thuận. Kế tiếp, nàng bị nữ tử kia mang vào Hoàng cung, dưới sự chỉ thị của nữ tử kia, cả ngày lấy vũ đạo khiến Hoàng thượng tỏ nên ngu muội, lâm cầm, loại phương pháp giết người này ngay cả thần y cũng không thể nhận ra. Nữ nhân kia chính là thân thể Khâu Lệ Đại Cơ mà Âm Thần Ngọc Nữ vừa tìm được.

Không quá bao lâu sau, tư tưởng của Hoàng thượng hoàn toàn bị nắm trong tay, nàng cũng mất đi giá trị lợi dụng, đương nhiên Âm Thần Ngọc Nữ sẽ không hảo tâm đến giúp nàng hoàn thành tâm nguyện, ngay khi chuẩn bị trừ khử nàng thì Vũ Cơ giống như đã phát hiện ra, mang theo Công Ngọc còn đang bú mẹ cố gắng chạy trốn, nhưng vẫn không tránh được sự đuổi giết của Âm Thần Ngọc Nữ, giết chết nàng, hơn nữa còn tàn nhẫn dùng độc hủy đi dung mạo của nàng. Dưới sự bảo vệ của nàng Công Ngọc bị trọng thương.

Vốn dĩ vì vậy mà mất đi tính mạng nhưng mẫu tử hai người lại may mắn gặp được một lão quái mặt lạnh xuất môn mua đồ, nhất thời ngửa tay cứu mẫu tử hai người, nhưng mà Vũ Cơ cũng không khác người chết là mấy, hết cách cứu chữa, còn lão quái mặt lạnh thì lại vừa vặn tìm được một người sắp chết để luyện tập, tìm kiếm sự đột phá, bần giả hắn cười nhạt, khinh thường càng khiến hắn muốn cứu sống Vũ Cơ, hắn dùng vèn vèn 16 năm điều dưỡng mới đưa được Vũ Cơ từ trong tay Diêm Vương trở về, còn trong khoảng thời gian đó, tất nhiên nhị lão vô cùng thích Công Ngọc sau khi được cứu trở về, nuôi dưỡng dạy dỗ hắn khôn lớn.

Sai lầm một đời, nếu không chắc chắn một nhà ba người bọn họ đã không phải đau khổ ly tán, có lẽ Công Ngọc vẫn hạnh phúc hơn cả khi gặp gỡ được sư phụ và sư mẫu hắn.

Sau khi nghe xong chuyện xưa đau khổ này, Công Ngọc ngẩn người, nhất thời cảm thấy bi thương, không biết trước được nữ nhân trước mặt cũng chính là mẫu thân của hắn phải trải qua nhiều cực khổ như vậy, có lẽ từ đầu đến cuối, sự kiên cường của nữ tử này đều là vì hắn mà có. Giờ phút này, cuối cùng hắn cũng hiểu được tình thương của mẹ là cái gì rồi.

"Mẫu thân, tất cả đã qua rồi, giờ để cho ta được hiếu kính ngài đi!" Đặt tay lên trên mu bàn tay Vũ Cơ, lời nói của Công Ngọc vô cùng kiên định.

Vũ Cơ ngẩng đầu nhìn về mặt kiên định của Công Ngọc, nước mắt không ngừng chảy ra, lần này là nước mắt vui vẻ, kích động. Nàng cho rằng bản thân đã là tội nhân, sẽ không được mọi người tha thứ, không được con trai chấp nhận, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng Viêm Bân lại thừa nhận nàng là mẫu



thân.

Hai người ngồi ở trong đình nhìn nhau không nói gì, biểu cảm trên mặt không biết là vui vẻ hay là thương tâm nữa.....

Trong phòng Mang Lăng

"Mang Lăng, người bảo ta đến có chuyện gì? Có phải đã tìm ra phương pháp rồi đúng không?" Vân Chi vô cùng lo lắng chạy đến, vừa vào cửa đã liên tục hỏi.

Về mặt Khâu Lệ Mang Lăng rất nghiêm túc, không mở miệng nói trước cái gì đó mà ý bảo Vân Chi trước tiên cứ ngồi xuống đã, đã có thai rồi nên không thể cứ kích động như vậy.

Âm thầm đồng ý với lời nói của Vân Chi, Mang Lăng mang một mảnh giấy bia từ trên bàn xuống, gọi nó là giấy bia nhưng cũng không hẳn là giấy bia vì nó mỏng hơn rất nhiều so với một mảnh giấy bia bình thường. Vân Chi có chút nghi ngờ, chẳng lẽ cổ đại đã có kỹ thuật này rồi, có thể làm ra một loại giấy không khác khăn giấy là mấy sao?

"Vân Chi, người xem, ta đang dựa theo phương pháp này để phá giải Kim Lũ Y, chữ viết trên đó không biết có ý nghĩa gì."

Thân là gia tộc bảo vệ Kim Lũ Y, chỉ có Kim gia mới biết cách phá giải Kim Lũ Y, hẳn là Tộc trưởng lâm thời, nghiên cứu mấy ngày mới tìm ra được cách phá giải bí mật Kim Lũ Y, nhưng không nghĩ rằng cuối cùng chỉ tìm ra một tờ giấy mà thôi, Kim Lũ Y lựa chọn hai người Vân Chi là chủ nhân, có lẽ nàng sẽ biết được trong này che giấu ý nghĩa gì.

Vân Chi vội vàng mở tờ giấy ra, nhìn thấy trong đó một đoạn chữ được viết bằng cổ văn, nhìn nửa ngày mới hiểu những lời trong này: Tội lỗi tiêu tan, phổ lợi vô biên, vượt khỏi Minh U, thần Phật hiển linh. Hạo tinh tìm cách trừ bỏ Cửu U, cười mây quay về trời, có thể trở về.

Vân Chi lập đi lập lại mấy từ đó vài lần, dường như bắt đầu hiểu ý của nó, nhưng lại không biết nên hành động như thế nào, nhất thời cau mày trầm tư suy nghĩ, cảm thấy hẳn là nàng có thể hiểu một chút ý tứ trong câu nói này mới đúng.

"Ta nghĩ ở đây có cất dấu phương pháp, vượt khỏi Minh U, thần Phật hiển linh, trong hai câu này, nhưng mà ta cũng nghĩ ra được rốt cuộc có ý gì." Mang Lăng nhún mày trầm tư nhìn Vân Chi, đứng một bên giải thích cận kề suy nghĩ của mình.

"Vượt khỏi Minh U, thần Phật hiển linh....." Vân Chi thì thầm thành tiếng, mình u, đây là nơi nào?

"Mang Lăng, người có từng nghe đến một nơi là Minh U chưa?" Trong lòng Vân Chi có phần xác định, chỗ này phải là nơi quan trọng, nhưng mà nghe qua hẳn không giống với một nơi ở nhân gian.

Mang Lăng cũng từng nghĩ đến điểm này, nhưng mà nơi Minh U này thật sự chưa từng bao giờ nghe nói, cũng không biết chính xác là chỗ nào.

"Không biết, phải người đi thăm dò có lẽ có thể biết được." Một nơi chưa từng nghe nói giờ muốn tìm quả thực như đang mò kim đáy bể.

"Được, ta đi tìm Mặc Kỳ Tần phái người đi thăm dò ngay!" Không thể tiếp tục chờ đợi nữa, Vân Chi đứng lên đi ra cửa, trong mắt Mang Lăng đáng vẻ vội vàng, phiền não của Vân Chi càng khiến hắn thêm đau lòng, càng cảm thấy bất đắc dĩ hơn vì sự bất an, bối rối của nàng.

Trên đường Vân Chi đi vẫn còn lẩm nhẩm phỏng đoán ý nghĩ của mấy câu nói đó, đến Minh U, nhắc đến mấy chữ này nàng luôn nhớ lại ngày ấy đang đi tìm Kim Lũ Y, cái nơi quỷ dị mà Cửu Lễ vây mọi người lại, ma cảnh, không biết có quan hệ gì với Minh U này không? Nàng nên làm như thế nào để thông qua ma cảnh để tìm được Minh U?

Giữa lúc đầu óc đang ngu muội thì nhìn thấy giữa bụi hoa lá bên cạnh có một con bướm bay lên, đột nhiên trong đầu có một ý nghĩ lóe lên, lúc này thay đổi phương hướng, đi đến nơi Vũ Cơ đang ở.

"Vũ bà bà! Vũ bà bà! Người mau nói cho ta biết người múa thế nào mà tạo ra được ma lực!" Vân Chi chạy vào trong phòng, sốt ruột lên tiếng hỏi, vừa vào trong phòng thấy được Vạn Úc Liên đen mặt khi thấy nàng chạy vào, bước chân có phần thu liễm hơn.

Tuổi Vạn Úc Liên và Vũ Cơ xấp xỉ nhau, đương nhiên thường xuyên cùng nhau tán gẫu tản bộ, nhìn thấy Vân Chi có thai mà vẫn không chú ý như vậy, ngay lập tức đen mặt giăng lí lẽ.

"Mẫu thân, con thật sự có việc gấp muốn thỉnh giáo Vũ bá mẫu, ngài đợi một lát rồi nói." Trước tiên Vân Chi ngăn Vạn Úc Liên chuẩn bị thuyết giáo lại, vội vàng hỏi Vũ Cơ ở bên cạnh: "Vũ bá mẫu, ngài nói cho ta biết ngài nhảy múa thế nào mà tạo ra được ma lực? Ngài có biết đến một nơi gọi là Minh U không?"

Không biết vì sao đột nhiên Vân Chi chạy đến hỏi vấn đề này, Vũ Cơ vẫn mở miệng đáp lại: "Ta nhảy múa tạo ra ma lực từ khi sinh ra đã có, nhưng ta cũng rất vô dụng, múa có thể mê hoặc tâm trí con người, tạo ra ảo giác, không khác lắm so với ma cảnh ngày hôm đó, ta dùng khả năng nhảy múa để thoát khỏi ảo ảnh! Minh U là nơi nào? Ta chưa từng nghe thấy."

Cái này chẳng phải giống với thôi miên sao? Vào Minh U, có lẽ đây chính là biện pháp đi vào! Mặc kệ thế nào thì cũng phải thử một lần mới biết được!

"Bá mẫu, có lẽ người có thể giúp chúng ta, vậy nhờ ngài nhảy múa đưa chúng ta vào ảo ảnh." Vân Chi khẩn thiết cầu xin sự giúp đỡ, cho dù thế nào thì hiện tại đây là biện pháp duy nhất có thể nghĩ ra.

## Q.3 - Chương 7: Đại kết cục

Editor: nhungchuo

"Bá mẫu, có lẽ người có thể giúp chúng ta, vậy nhờ ngài nhảy múa đưa chúng ta vào ảo ảnh." Vân Chi khẩn thiết cầu xin sự giúp đỡ, cho dù thế nào thì hiện tại đây là biện pháp duy nhất có thể nghĩ ra.

"Chỉ nhi, đã tìm ra phương pháp chữa trị cho Uyên rồi sao?" Vạn Úc Liên lo lắng hỏi, có thể khiến Chỉ nhi hoảng sợ như vậy cũng chỉ có chuyện này mà thôi.

"Vâng, trên Kim Lũ Y có ghi, chỉ cần tìm được một nơi là Minh U, có thể sẽ được vị thần trong Kim Lũ Y giúp đỡ, Uyên có thể khôi phục!" Có lẽ, không chỉ có thể khiến Uyên khôi phục mà còn có thể giải quyết triệt để Cửu Lễ và lũ ác ma này!

"Chỉ nhi người đừng vội, ta có thể giúp đương nhiên sẽ giúp, nhưng mà ma lực tạo ra khi ta nhảy múa sẽ gây ra tổn hại cho các người, trong quá trình nếu không khỏe thì bảo ta dừng lại!" Vũ Cơ nửa vui nửa buồn, cả đời này nàng đều bị ma lực của nhảy múa dẫn đường, hoặc nổi tiếng hoặc bị hại nên vẫn cho rằng khả năng này là một tai họa cho con người, cũng không ngờ còn có một ngày có thể có công dụng.

Nghe thấy Vũ Cơ đồng ý với bản thân, Vân Chi vui mừng như sấm, lúc này nàng phải đi tìm Mang Lăng để bàn bạc.

Cuối cùng tất cả mọi người đi vào phòng Mặc Kỳ Uyên, bảo vệ Vân Chi, Mặc Kỳ Uyên và Vũ Cơ nhảy múa vào ảo ảnh tìm kiếm Minh U.

Mặc Kỳ Uyên không biết vì sao nhiều người đến phòng hắn như vậy, có chút sợ hãi trốn tránh đi theo phía sau Vân Chi. Nhìn thấy Hách Liên Ngọc Nhi cũng đến, vốn định đi lên tiếp đón thì lại Vân Chi hung dữ trợn mắt đánh phải lùi lại ngoan ngoãn đi theo phía sau lưng nàng, nghe lời giống như một đứa trẻ vậy.

Sau khi chuẩn bị ổn thỏa, Vân Chi lôi Mặc Kỳ Uyên đến ngồi xuống giường. Hiện tại Mặc Kỳ Uyên rất bất an, buộc lòng phải yếu ớt hỏi một cái: "Bọn họ muốn làm cái gì vậy?"

"Bọn họ đến biểu diễn vũ đạo cho chàng xem, nhớ kỹ, chút nữa phải tập trung tinh thần xem." Vân Chi thân nhiên nói, thật ra chỉ cần liếc hai mắt, dựa vào định lực hiện tại của Uyên thì cũng không thể kiên trì để không bị mê hoặc thần trí đi.

"Nga, thật là tốt!" Mặc Kỳ Uyên không ngờ đến có nhiều người như vậy đến biểu diễn cho hắn xem, lúc này ngồi nghiêm chỉnh, muốn thành khẩn nhận ý tốt của mọi người.

Cũng không cần chuẩn bị quá nhiều, Vũ Cơ ở trước mắt hai người bắt đầu nhảy múa, váy bay lên nhẹ nhàng, mỗi một cái đặt chân lên đường như nắm trong đó toàn bộ tinh thần của mọi người, vũ điệu của nàng nhanh chóng hòa vào tiết tấu, bông bèo như sóng ngoài biển xanh đang cuộn lên từng đợt, cảm giác tuyệt vời len sâu vào trí não, nhanh chóng khiến người ta quên đi giờ là lúc nào, bản thân là ai.

Ngoại trừ Vân Chi và Mặc Kỳ Uyên mở to hai mắt nhìn màn múa duyên dáng này của Vũ Cơ thì những người khác đều không dám liếc nhìn lấy một cái, chỉ vì chỉ cần liếc mắt một cái thì chắc chắn tâm trí sẽ trở nên mơ màng.

Hai người nắm chặt tay nhau, Vân Chi cố gắng triệu hồi linh lực chim Hoàng, hy vọng có thể tâm ý tương thông với Uyên cùng tiến cùng lui, cho dù có bị ma lực làm mê man tâm trí thì nàng cũng có thể dắt theo Uyên.

Điệu múa cực kỳ kiên nhẫn dẫn dụ hai người, tuy rằng ánh mắt bọn họ còn đang mở thật to nhưng cũng không khó để phát hiện ra thần thái bên trong đã dần dần biến mất, chỉ còn lại con người trống rỗng, trên đó là hình ảnh không ngừng xoay tròn của điệu múa, trên mặt là biểu cảm thỏa mãn, giống như được đến với một thế giới kỳ diệu, là một giấc mộng đẹp nhất.

Vân Chi cảm giác được toàn thân mình dường như nhẹ bẫng đi, hoàn toàn không có sức nặng, chắc là đã vào ảo ảnh, có chút vui vẻ nhìn ngắm bốn phía, nhưng lại phát hiện tay vốn dĩ nên nắm chặt tay Uyên giờ lại không cánh mà bay, trong lòng lo lắng, Uyên ngàn vạn không nên để tâm trí mê hoặc vậy khôn ở trong này mới tốt!

"Uyen! Uyen chàng ở nơi nào? !" Giọng nói phát ra nhưng giống như chỉ nói ra một loại mây mù đáng sợ, vang lên từng hồi, căn bản không phát ra được giọng nói hoàn chỉnh.

Không gọi to nữa, Vân Chi nhắm chặt hai mắt, dùng suy nghĩ triệu hồi linh lực chim Hoàng, tìm kiếm sự giúp đỡ.

"Chỉ nhi, ta đã trở về." Nghe thấy giọng nói bình thường, Vân Chi bừng tỉnh lại, nhìn thấy Mặc Kỳ Uyên đang bình yên đứng bên cạnh mỉm cười với bản thân, đó là vẻ mặt khi Uyên bình thường!

Đến nơi này có thể biến Uyên trở về bình thường sao? Vân Chi mừng rỡ, mỉm cười tiến lên ôm lấy hắn.

Nhưng mà, còn chưa tiến lên được vài bước thì bên cạnh Uyên kia lại xuất hiện một Mặc Kỳ Uyên khác, khẽ cắn môi, vẻ mặt trên khuôn mặt rất là bất mãn: "Nuơng tử, ta muốn ngươi đút cho ta ăn."

Nụ cười đông cứng lại trên khuôn mặt, Vân Chi dừng bước, ngơ ngác đứng yên tại nơi đó, tiếp theo đó trước mặt xuất hiện càng nhiều Uyên, có đủ loại vẻ mặt, nói đủ loại lời nói, tranh cãi ồn ào đến mức khiến đầu nàng cũng phải đau lên!

Ở đâu ra nhiều Uyên như vậy! Tại sao lại có thể có nhiều Uyên như vậy! Vân Chi thống khổ nhắm mắt ôm chặt đầu, ở trong lòng lớn tiếng gọi, Uyên chỉ có một, cho dù là anh mình hay vẫn là gốc ghéech thì Uyên vẫn chỉ có một!

Uyên! Chàng đi ra cho ta!

"Nuơng tử, ngươi bảo ta làm cái gì?" Một giọng nói lạnh nhạt mê hoặc truyền vào lỗ tai Vân Chi, mang theo tác dụng trấn an lòng người, thành công khiến Vân Chi thu hồi lại những suy nghĩ xung quanh, ngừng đầu nhìn về phía Mặc Kỳ Uyên bên cạnh, còn bốn phía cũng không còn có nhiều bóng dáng Uyên như vậy nữa.

Nhìn một tay Uyên đang nắm chặt tay mình, một tay cầm lấy điểm tâm vui vẻ ăn, trên mặt hoàn toàn là biểu cảm thỏa mãn.

Vân Chi bình tĩnh lại, hít một hơi thật sâu, coi như tất cả những điều vừa rồi chỉ là một cơn ác mộng ngắn ngủi, nháy mắt đã lướt qua.

"Đi, chúng ta đi tìm một nơi tên là Minh U." Vân Chi lời kéo tay Mặc Kỳ Uyên, ý bảo hắn đi theo bản thân để không bị lạc.

Mặc Kỳ Uyên chưa bước theo Vân Chi, mà còn có chút khó hiểu nhìn Vân Chi nói: "Nơi này không phải là không tốt nha, nếu như ngươi muốn thì đều có thể, ngươi xem, nếu ta muốn nó hiện ra, nuơng tử ngươi muốn ăn cái gì, ta sẽ bắt nó hiện ra cho ngươi, ăn ngon lắm nha!"

Hắn cười thỏa mãn, dường như tất cả vui vẻ đều được biểu lộ hết ở nụ cười này, mỹ vị đẹp mắt trong tay được giơ lên cao cho Vân Chi xem, giống như một đứa trẻ đang tranh công. Thấy Vân Chi không có phản ứng gì, cho rằng nàng không tin bản thân, vì thế ném điểm tâm trong tay đi, trông mắt khẽ chuyển, ngay lập tức trong tay lại xuất hiện một chân gà to bự.

Nhờ sự nhắc nhở của Mặc Kỳ Uyên, cuối cùng Vân Chi cũng biết trong này nên làm như thế nào, tất cả nơi này đều là suy nghĩ trong lòng, chỉ cần không quá ham mê một cái gì thì sẽ không bị nhốt, bị mê hoặc, hơn nữa đồng thời, nếu muốn đến chỗ nào làm cái gì đó thì ở nơi này đều có thể làm được dễ dàng!

Vân Chi cảm thấy vô cùng vui vẻ, tiến lên ôm chặt lấy Mặc Kỳ Uyên, ní non bên tai hắn: "Uyên, nếu như ta muốn chàng, nếu muốn chàng luôn luôn đi theo ta thì có được không?"

Sau khi nghe thấy hắn rầu rĩ đồng ý, Vân Chi nhắm chặt hai mắt, trong lòng nhắc đi nhắc lại hai chữ Minh U, cho dù không biết Minh U là một nơi như thế nào, trông nó ra sao, cũng không biết được bọn họ có thể đến đó hay không, chỉ hy vọng khi mở hai mắt ra bọn họ có thể an toàn đi đến nơi.

"Ha ha ha, cuối cùng các ngươi đã đến đây, lão phu cung kính chờ đợi đã lâu." Giọng nói già nua vang lên bên tai hai người, tuyệt vời giống như một loại âm thanh đến từ thiên đường ngay lập tức khiến Vân Chi tỉnh lại.

Vân Chi dùng tốc độ nhanh nhất vọt đến trước mặt lão già, nhìn những sợi tóc bạc và dáng vẻ của hắn, dáng vẻ càng thêm hưng phấn, loại ánh mắt như lang sói này khiến trong lòng Bắc Minh lão nhân cảm thấy lo sợ, sợ bản thân sẽ bị người trước mắt không thể trên chọc này giải quyết, dù sao trong lòng hắn cũng có chút xấu hổ, cũng có lẽ bởi vì bị phạt nhốt ở chỗ này chờ đợi hai người phá giải được Kim Lũ Y cả ngàn năm qua.

"Ngươi chính là vị thần trong Kim Lũ Y phải không? Ngươi có biện pháp cứu Uyên, có khả năng tiêu diệt Cửu Lễ đúng không?" Vân Chi đang vô cùng kích động, cầm lấy quần áo lão già liên tục hỏi.

"Khụ khụ." Bắc Minh lão nhân ho khan, biết được hiện tại Vân Chi trước mắt cũng chỉ là người phạm mà thôi, trong lòng cũng yên tâm hơn: "Lão phu tên là Bắc Minh lão nhân, các ngươi có thể gọi là Bắc Minh, các ngươi có cái gì cần giải quyết đều có thể tìm lão phu giúp đỡ."

Vân Chi ngẩn người, không biết vì sao một vị thần tiên lại khách khí đối với bản thân như vậy, chẳng lẽ đúng như lời Mang Lăng nói, bản thân sẽ là chủ nhân của một vị thần tiên sao?

Tuy nhiên mặc kệ nó, nếu đã khách khí đối với bản thân thì cũng không cần phải khách khí với hắn rồi! Vân Chi tiếp tục vấn đề vừa rồi, giọng nói rất vui vẻ: "Này lão thần tiên, ngươi mau nói cho ta biết vì sao hiện tại Uyên bị như vậy, phải làm như thế nào mới có thể giúp hắn khôi phục lại?"

"Được, ách, hắn bị Cửu Lễ phá hủy bảy hồn gây ra, tiêu diệt sức sống, tinh khí không đủ, hồn phách tan rã, nếu như không nhanh chóng tụ hợp lại bảy hồn chắc chắn tinh khí sẽ bị kiệt quệ mà chết." Bắc Minh lão nhân giải thích cẩn thận, quả nhiên không khác nhiều so với dự đoán của Công Ngọc.

Nhìn thấy trông mắt của Vân Chi sắp rơi cả ra, không đợi đến khi nàng hỏi tiếp, Bắc Minh lão nhân tự giác mở miệng nói ra biện pháp giải quyết: "Muốn bảy hồn tề tụ lại thì bằng lực lượng hiện tại của các ngươi vẫn chưa đủ, cần phải có sự trợ giúp của Tộc trưởng ba đại gia tộc ẩn thân của phạm giới, bảy Ngưng Hồn trận để tụ tập hồn phách, Ngưng Hồn trận đều được giải thích rõ ràng trong sách mật của ba đại gia tộc ẩn thân, các ngươi chỉ cần dùng thân phận chủ nhân Phượng Hoàng để ra lệnh, đến lúc đó ta sẽ ở Minh U tương trợ."

Đưa ánh mắt nhìn về phía Mặc Kỳ Uyên bên cạnh, chỉ thấy hân mơn màng không từ bỏ việc tham quan xung quanh, nhưng không có một phát hiện thú vị nào dành yên lặng chơi đùa trong thế giới của bản thân, giống như một đứa trẻ ngoan ở bên cạnh tự chơi đùa với bản thân mình.

Trong lòng Bắc Minh lão nhân không biết nên cảm thấy may mắn hay là tiếc hận, may mắn chính là lúc này Uyên Cực mất hồn mất vía, không có trí nhớ nếu không mà biết bản thân phạm phải sai lầm nhỏ như vậy nhất định sẽ lấy hân ra luyện kiếm cũng nên! Tiếc hận chính là đến khi Uyên Cực chịu hết thiên kiếp trở về có lẽ sẽ tìm bản thân tính sổ, lại thêm một trận than ngấn thở dài, chỉ hy vọng hiện tại biểu hiện tốt một chút để bản thân có thể được giảm hình phạt.

"Ba đại gia tộc ân thân? Nhưng chúng ta chỉ biết có hai, còn một gia tộc là gì?" Vân Chi không hiểu hỏi. Nếu còn phải tiêu tốn thời gian đi tìm nốt gia tộc ân thân còn lại thì sẽ còn phải đợi đến khi nào, từng nghe Mang Lăng nói qua trong số ba đại gia tộc ân thân thì có một một nhà đã sớm xuống dốc chẳng biết tung tích đâu nữa, trở thành một nhà ân thân chân chính.

Bắc Minh lão nhân cười bí hiểm, vuốt vuốt chòm râu nói: "Ha ha, sau khi ngươi ra ngoài nhắc đến trước mặt mọi người thì sẽ có người biết."

Nếu hân đã nói như vậy thì Vân Chi cũng thoáng yên lòng hơn, nhưng mà trong lòng còn rất nhiều nghi ngờ chưa được giải thích, nếu đã tìm được một lão thần tiên như vậy thì nhân tiện hỏi rõ tất cả mọi thứ luôn đi.

Không còn sự khấn trương như vừa rồi, Vân Chi đánh giá khuôn mặt Bắc Minh lão nhân từ trên xuống dưới một lần, cảm thấy lão nhân trước mặt còn có rất nhiều chuyện gạt bản thân, nhún mày nói: "Ngươi thật sự là thần tiên? Ta và Uyên là chủ nhân của ngươi?"

"Ha ha, lão phu là thần tiên, không thể giả được. Ách, tạm thời nhị vị là chủ nhân của lão phu." Tuy rằng nói nhận hai vị thượng thần là chủ nhân không phải là chuyện gì quá dọa người, nhưng cũng chính vì một sai lầm nhỏ nhỏ mà hân bị giam ở chỗ này cả ngàn năm qua, cũng có chút khó chịu, thật sự muốn sớm thay hai vị giải quyết xong xuôi vấn đề trước mắt, hân cũng muốn sớm ngày được thoát thân hưởng thụ tự do.

Vân Chi gật đầu: "Vậy tiếp theo ta hỏi cái gì nếu như ngươi biết thì không được che giấu nữa lời."

Không ngờ đến vị thượng thần này nhanh như vậy đã ra vẻ tự cao tự đại như vậy, Bắc Minh lão nhân bắt đầu đi hít sâu rồi thở dài một hơi: "Đó là đương nhiên."

"Cửu Lễ không phải người, rốt cuộc là ai? Khâu Lệ Đại Cơ là ai?"

"Cửu Lễ là người đứng đầu Ma giới, hân có thể dùng ma lực của mình trừ khử bất kì ai trong thế giới này, dường như không có người nào có thể địch nổi. Khâu Lệ Đại Cơ chính là một thân thể người phạm mà Âm Thần Ngọc Nữ sống nhờ mà thôi, nàng vốn dĩ là Âm Thần nắm giữ trong tay linh hồn ở Địa phủ."

Một hỏi một trả lời, Bắc Minh lão nhân ngoan ngoãn trả lời theo như hiểu biết của mình, trả lời cẩn thận đúng trọng tâm.

Vân Chi gật đầu, gắn sát với sự hiểu biết của bọn họ: "Vậy hai người bọn họ có quan hệ gì với chúng ta? Chẳng lẽ có thâm thù đại hận gì mà chúng ta không biết?"

Theo lý thì không nên trả lời khi Vân Chi vẫn còn là người phạm, có thể nàng vẫn sẽ không hề né tránh mà hỏi liên tục, nhất thời cảm thấy bối rối, lắp bắp không biết nên nói lý do vì sao.

"Nói mau! Đừng cho là ta không nhận ra, ngươi là bị nhốt ở chỗ này đi, nếu như ngươi không nói, vậy thì đừng hy vọng ta thả ngươi đi ra ngoài!" Vân Chi vốn không phải là người dễ đối phó, thấy hân lắp bắp bối rối như vậy sự tò mò trong lòng càng dâng cao.

"Ta nói ta nói." Bắc Minh lão nhân đành phải khuất phục, hai bó mày trắng nhăn lại, nghĩ chỉ là lộ ra một điểm mà thôi cũng không xem là lộ Thiên Cơ đi!"

"Hai vị đều là thượng thần trên trời cao, từng có một chút khúc mắc với Đế Thú Cửu Lễ. Còn Âm Thần Ngọc Nữ, bởi vì phu quân nàng Si Mị Chân Quân bị Tướng quân giết chết mà ghi hận trong lòng, sau khi Tướng quân chịu thiên kiếp thì thừa cơ báo thù cho nên mới có khúc mắc yêu hận một đời như vậy."

Nhiều như vậy sao? Vân Chi chiếu ánh mắt nghi ngờ về phía lão nhân, uy hiếp, có cái gì thì nói hết ra, nói qua loa như vậy thì đừng có trách!

"Thượng thần, thật sự lão phu chỉ biết được như vậy, chỉ cần sau khi hai vị khôi phục thần lực thì sẽ nhớ ra tất cả." Bắc Minh lão nhân khóc không ra nước mắt, đánh chết hân cũng sẽ không thể nói những lời không nên nói ra, bị nhốt ở chỗ này cũng chỉ là nhốt, nếu tiết lộ Thiên Cơ thì một thần tiên nhỏ nhỏ như hân mà gặp phải trừng phạt sét đánh thì chắc chắn sẽ khiến một lão già lom khom như hân nổ tan cũng nên!

Nhìn thấy vẻ mặt đau khổ trên khuôn mặt Bắc Minh lão nhân nhưng vẫn vô cùng kiên định, biết là tiếp tục uy hiếp cũng vô tác dụng nên cũng không tiếp tục truy hỏi nữa.

"Vậy ngươi nói cho ta, khi nào thì có thể khôi phục thần lực và trí nhớ, khi nào thì có thể đối chiến với Cửu Lễ được?"

Đế Thú Cửu Lễ, kẻ địch mạnh nhất của bọn họ, người nguy hiểm như vậy nhất định phải giải quyết càng sớm càng tốt, nàng không quan tâm trước kia có những khúc mắc gì, một đời này đã chọc đến nàng, vậy thì chắc chắn sẽ bị nàng liệt vào danh sách đen. Diệt trừ tận gốc!

"Thật ra Phượng Hoàng Thần Thú là thần lực bổ sung thêm cho hai vị thượng thần, nhưng mà bị phong ấn che giấu đi mà thôi, mỗi lần hai vị gặp nạn hoặc bị thương linh lực sẽ tùy theo đó mà tăng lên rất nhiều. Hơn nữa chỉ cần có cơ hội cơ thể có thể dung hợp Phượng Hoàng, sau đó giải thoát thần lực vô

tận, ngay lập tức nhị vị sẽ có được thần lực một lần nữa. Ngưng Hồn trận đó là một cơ hội vô cùng tốt, đến lúc đó, lão phu sẽ hướng dẫn cụ thể."

Nói như vậy, tất cả đều đã hiểu rõ, thì ra Uyên nhiều lần từ bên bờ cái chết mà vẫn tìm được đường sống trong chỗ chết là vì như vậy, hơn nữa còn càng lợi hại thêm, nhưng mà nguyên nhân gì khiến Phương Hoàng phong ấn thần lực trong người hai người!

Trong lòng Vân Chi âm thầm sắp xếp lại thông tin một lần, trước mắt quan trọng nhất là phải tìm được gia tộc ẩn thân kia, sau đó dùng Ngưng Hồn trận gọi bảy hồn Uyên về, sau đó biết rõ chân tướng mọi chuyện kiếp trước thì Cửu Lễ và Âm Thần Ngọc Nữ không thể tiếp tục gây sóng gió được nữa!

"Bây giờ ta đi ra ngoài, nhưng làm sao có thể gặp lại ngươi?" Vân Chi hỏi xong vấn đề, đang chuẩn bị ra ngoài nhưng lại không biết nên đi ra ngoài như thế nào, quay lại tìm người như thế nào.

Cuối cùng cũng tiến được hai vị Phật sống này đi, Bắc Minh lão nhân nhanh nhẹn chuẩn bị đưa tiễn, trưng lên vẻ mặt tươi cười nói: "Khi thượng thần muốn tìm lão phu thì lão phu sẽ hiện thân đón chào. Thượng thần muốn đi ra ngoài sao? Lão phu đưa hai vị đi ra ngoài."

Không hề để ý đến dáng vẻ chân chó của một thần tiên, hắn chỉ muốn tiễn bọn họ đi sớm một chút!

Vân Chi lạnh mặt ừ một tiếng, Bắc Minh lão nhân dùng tốc độ cực nhanh đưa bọn họ ra ngoài, không phải thấy hai vị thượng thần đầy sức ép này nữa, hắn thoải mái thờ dài, ngày hắn đi ra ngoài cũng hẳn không còn xa nữa rồi.

A! Hắn còn quên một chuyện chưa dặn dò!

Áo ảnh lướt qua, muốn đuổi theo hai người vừa tiễn bước, để lại một lời khuyên.

Không bao lâu sau, Vân Chi cảm thấy cảm giác mơ màng ở toàn thân biến mất, vừa định trở về hiện thực thì nghe thấy trong gió truyền đến một tiếng la hét: "Lão phu đã quên nói cho thượng thần, ở Ngưng Hồn trận, nhớ không được để người khác quấy rầy, nếu không mọi người trong trận đều hồn bay phách tán, không thể chuyển thế được nữa!

Trong lòng Vân Chi nguyên rủa một tiếng: "Này lão bắt từ! Nếu có gì sơ suất xem ta chính chết ngươi!"

"Vân chi, như thế nào? Lão bắt từ nào cơ?" Vân Chi mở hai mắt, đã thấy Công Ngọc Viêm Bân ở trước mặt vội vàng hỏi, có lẽ vừa rồi trong lòng mắng chửi nhưng lại vô tình nói ra!

"A! Của ta chân gà! Không được, ta còn muốn trở về ăn! Ta muốn trở về ăn. . . ." Mặc Kỳ Uyên ngồi bên cạnh Vân Chi vừa trở về phát hiện chân gà trong tay mình cũng không còn nữa, vô cùng đau lòng, túm lấy quần áo Vân Chi làm nũng khẩn cầu.

Vân Chi đang vội vả muốn cùng bàn bạc với mọi người, liền nghĩ ra chiêu mở miệng chấm dứt sự ồn ào của Mặc Kỳ Uyên: "Chàng đi ngủ đi, ngủ là có thể ăn ngon."

Quả nhiên Vân Chi nói xong một câu, Mặc Kỳ Uyên liền chạy về giường, khép chặt hai mắt nhanh chóng tiến vào giấc ngủ. Hơn nữa hắn thật sự mệt mỏi, dường như có cảm giác ngủ thế nào cũng không đủ vậy.

Nhìn dáng vẻ của Uyên, Vân Chi bắt đầu dĩ thờ dài, quay đầu ý bảo mọi người đi nơi khác rồi nói sau.

"Các ngươi có ai biết còn có một gia tộc ẩn thân không? Bọn họ ở đâu? Hiện tại chúng ta cần ba đại gia tộc ẩn thân giúp đỡ!" Mọi người đi đến một gian phòng nhỏ, Vân Chi vội vã hỏi chuyện, thật sự nặng không xác định được bọn họ có biết được có một nơi như vậy hay không.

Hai người Mang Lăng và Hách Liên Ngọc Nhi dưới cái nhìn chăm chú của Vân Chi bắt đầu dĩ lắc đầu, gia tộc ẩn thân kia đã mai danh ẩn tích nhiều năm, thế hệ này của bọn họ không hề được biết đến, hơn nữa bọn họ cũng chưa từng nghe thấy đời trước nhắc qua, có lẽ đời trước cũng không biết còn một gia tộc ẩn thân tồn tại.

"Các ngươi đều không biết sao? Vậy làm sao bây giờ! Tình hình hiện tại của Uyên không thể cứ tiếp tục kéo dài nha!" Sắc mặt Vân Chi có chút đỏ lên, chẳng lẽ thật sự phải tốn thời gian thật lâu tìm gia tộc ẩn thân kia sao?

Cái lão bắt từ đáng giận kia, vậy mà dám khẳng định nơi này có người biết gia tộc ẩn thân kia ở nơi nào! Lần sau gặp lại nhất định phải tìm lão mà tính sổ!

"Khụ khụ, một gia tộc ẩn thân kia, ta biết ở đâu." Sau khi sững sờ một lúc, Công Ngọc Viêm Bân nói áp ứng.

"Xoát" một cái, mọi ánh mắt tập trung lên trên mặt Công Ngọc, tất cả đều tò mò vì sao mọi người đều không biết gia tộc ẩn thân kia mà sao Công Ngọc lại biết được!

Dưới cái nhìn mãnh liệt của mọi người, Công Ngọc bối rối ho khan vài tiếng nói: "Cái gia tộc ẩn thân kia chính là sư phụ và sư mẫu ta, thực ra coi như đã sớm xuống dốc, cũng không muốn để cho người ngoài biết họ tồn tại, cho nên hai đại gia tộc ẩn thân khác cũng không biết rõ ràng."

Hắn cũng chỉ biết được trong lúc vô ý, ai biết được một gia tộc ẩn thân không hỏi thế sự lại còn có một ngày có đất dùng như vậy đâu, nếu hôm nay Vân Chi không nhắc đến thì sư phụ sư mẫu cũng sẽ ở Miên Linh Cốc an hưởng tuổi già, ai còn để ý đến họ ẩn thân thật hay giả nữa!

Xem ra lão già này cũng thức thời, không lừa bản thân mình, trong lòng Vân Chi suy nghĩ, dù đang ở trong Minh U, thật ra thần thức của Bắc Minh lão

nhân luôn ở bên cạnh Vân Chi, thấy mình bị nhắc đến, trái tim trong lồng ngực bay lên đến cổ họng rồi lại hạ xuống về chỗ cũ.

"Công Ngọc, thấy người kịp thời nói ra chân tướng như vậy, ta sẽ giao cho người một nhiệm vụ nhẹ nhàng, trong vòng hai ngày mời sư phụ và sư mẫu người về đây, OK?" Về mặt Vân Chi khôi phục lại sự bình tĩnh, vừa thông thả dạo một vòng quanh người Công Ngọc, tay vỗ vỗ lấy bờ vai hần, giao phó một nhiệm vụ không thể phản bác.

Trong vòng hai ngày?! Công Ngọc bị câu này dọa nhảy dựng lên! Tuy rằng không biết câu sau Vân Chi nói có ý nghĩa gì nhưng lúc này hai ngày đã khiến hần không thể tiếp tục bình tĩnh, hai ngày? Đây là quy định thời hạn kiểu gì a? Nhiệm vụ này giao trên tay hần, hần cũng sẽ nhận nhưng mà đi qua đi lại Miên Linh Cốc mà lại còn phải mang theo hai lão nhân chạy đi ít nhất cũng phải mất sáu bảy ngày nha! Vân Chi muốn bọn họ bay đến đây sao?

"Vân Chi, thật sự hai ngày quá gấp rút làm khó người khác quá, thư thả một chút thời gian đi!" Công Ngọc meo mắt cầu xin, chẳng lẽ muốn bản thân mang đến hai mạng già của nhị lão sao!

"Không được!" Vân Chi không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt: "Kim gia có Mang Lăng ở đây, có thể không cần phiền phức. Lão già bộ tộc Hộ Hà còn phải tốn một chút công phu, hai ngày là thời gian ta cho nhiều nhất, Bắc Minh lão nhân nói Uyên không còn nhiều thời gian, chỉ có mau chóng tập hợp đủ ba đại gia tộc ẩn thân tạo thành Ngưng Hồn trận mới có thể cứu được tính mạng Uyên trở về."

Công Ngọc cúi đầu, Vân Chi bày ra vẻ mặt nghiêm túc như vậy thì nửa điểm thương lượng cũng không có, xem ra hần chỉ có ngày đêm lên đường, cố gắng dành nhiều thời gian nhất có thể để cho nhị lão đi lại, cho dù như vậy thì chỉ sợ lúc về cũng là không ăn không ngủ mà đi! Hần thấy Vân Chi nhận định sư phụ hần là thân y tuyệt đỉnh, chết vì nguyên nhân này chắc chắn không thể xảy ra trên người bọn họ được!

"Ngưng Hồn trận, ta chưa từng nghe qua, hai ngày hần có thể tra xét đầy đủ." Khi ánh mắt Vân Chi dừng lên trên người Mang Lăng, hần liền mở miệng nói ra vấn đề Vân Chi muốn hỏi, có lẽ, trên đời này, ngoại trừ Mặc Kỳ Uyên hần là người còn lại có thể dễ dàng đọc được suy nghĩ trong lòng Vân Chi, cho dù có thể thấy rõ đây là một loại đau khổ.

"Được, rất tốt, ta sẽ khởi hành đến Hách Liên tìm lão già kia, mọi người chia nhau ra hành động, hai ngày sau tập hợp lại ở đây." Vân Chi trầm giọng nói, lần này không chỉ muốn Uyên khôi phục lại mà còn muốn hành động một lần tiêu diệt đám người Cửu Lễ, theo như lời nói của Bắc Minh lão nhân, giải quyết được Cửu Lễ thì mới là thắng lợi cuối cùng của hai người bọn họ!

Vân Chi nhanh chóng chuẩn bị tất cả, nằng đang chạy đua cùng thời gian, nằng sợ Uyên không đợi được!

"Không cần, Vân Chi, Vương huynh đã đến Hoàng cung, chỉ là người còn không biết mà thôi, chỉ cần tìm được Vương huynh, trực tiếp mời Trương lão đến đây thì không cần phải đi một chuyến nữa." Hách Liên Ngọc Nhi luôn muốn giúp đỡ đột nhiên mở miệng nói, có chút thỏa mãn, cuối cùng có thể giúp đỡ mọi người một chút trong khi mọi người đang hoang mang lo lắng rồi.

Nghe vậy Vân Chi mừng rỡ, lại giám bớt được một ít thời gian, vốn định đi đến Hách Liên tìm lão già đáng chết kia, rồi chắc chắn còn tốn một phen lời lẽ nữa, cái này chỉ cần Hách Liên Diệp thu phục là có thể, theo như nằng biết thì Hách Liên Diệp mới là một quả hồng mềm.

"Ngọc Nhi, cảm ơn người đã nói với ta, ta phải đi tìm hần ngay." Vân Chi chân thành nói lời cảm ơn, thật ra từ đầu đến cuối, nằng vẫn không thể nào chán ghét Hách Liên Ngọc Nhi, chỉ cần nằng không để ý Uyên thì cái gì cũng tốt, khụ khụ, nằng thừa nhận nằng là một đồ phụ bụng nhỏ như bụng gà.

"Hoàng thượng, Hách Liên vương thỉnh cầu yết kiến!" Vân Chi đang muốn ra ngoài thì bất ngờ gặp phải đại tổng quản đi vào bẩm báo, nếu không phải Vân Chi đột nhiên xuất hiện, thiếu chút nữa thì đụng phải lão tổng quản này.

Đại tổng quản ngẩng đầu nhìn người mà mình thiếu chút nữa va chạm - Vân Chi, lúc này mới sợ đến mức quỳ rạp xuống đất, giọng run run: "Vương phi thứ tội, Vương phi thứ tội!"

Đây là người đầu tiên không thể chọc được trong Hoàng cung này, thân phận là Dự Vương phi nhưng ở trong Hoàng cung lại được Hoàng thượng đối đãi đặc biệt, nghe nói còn mang trọng trách trị bệnh cho Hoàng thượng, cũng thuộc một nhân vật truyền kỳ.

"Không có việc gì, người vội vàng vàng đi như vậy là muốn nói gì? Hách Liên vương muốn làm gì?" Vân Chi cũng không chờ Mặc Kỳ Tần đi ra từ bên trong, giúp hần hỏi luôn chuyện này, vừa rồi hình như nghe thấy hần nói đến Hách Liên vương muốn làm gì đó.

Mấy người trong phòng cũng đã đi đến cửa, Mặc Kỳ Tần nhìn đại tổng quản đang quỳ rạp ở bên ngoài, lạnh mặt nói: "Cho người nói, nói luôn đi!"

"Hoàng thượng, Hách Liên vương thỉnh cầu yết kiến, nhìn dáng vẻ rất vội vàng!" Đại tổng quản nhìn thấy Mặc Kỳ Tần đi ra mới mở miệng trả lời, gấp mặt mọi người cũng không biết phải hành bao nhiêu cái lễ nên trực tiếp quỳ luôn trên mặt đất không đứng dậy luôn.

"Này Vân Chi, người đi cùng trăm đi, người cứ lạnh chanh láu táu như vậy cũng không hợp lễ nghi." Mặc Kỳ Tần nhú mày, lúc này mới nhớ tới đã để ý đến chuyện của Uyên mà chưa kịp nói vài câu với Hách Liên Diệp, đã để hần ở trong Hành cung nhiều ngày nay, cũng không lạ khi hần không chịu nổi nữa phải cầu kiến trước, hần là có việc muốn nói đi.

Vân Chi gật đầu, Hách Liên Diệp đã đưa đến cửa thì nằng càng đỡ phải chạy đi.

"Đi giá đến chính điện, mời Hách Liên vương chờ ở trong điện." Mặc Kỳ Tần trầm giọng cấm dận, sau khi uống thuốc Vân Chi đưa thì giọng nói cũng khỏe mạnh lên không ít.

"Nô tài đi ngay." Đại tổng quản phui mông đứng lên, nhanh chóng bỏ chạy.

Chờ đến khi Mặc Kỳ Tần thay quần áo đi cùng Vân Chi đến chính điện là lúc Hách Liên Diệp ngồi ở đó suốt ruột nhìn quanh, phải dùng nước trà dập tắt lửa nóng ruột của hắn.

"Chậm trễ Hách Liên vương rất nhiều ngày nay, là sơ sót của trẫm." Còn chưa đi đến vị trí, Mặc Kỳ Tần đã thay bằng vẻ mặt tươi cười chuẩn mực để giải quyết việc chung, lên tiếng khiến Hách Liên Diệp chú ý, đột nhiên đứng lên thiếu chút nữa khiến chén trà trên bàn đổ xuống.

"Hoàng thượng nói quá lời, quả nhân có việc tìm Hoàng thượng thương lượng, còn thỉnh Hoàng thượng chớ nên trách tội quả nhân vô lễ cầu kiến." Hách Liên Diệp đứng lên đáp lại một cách công thức hoá, tuy rằng trong miệng cũng không có lời nói nào không ôn nhưng oán giận trong giọng nói thì người nào cũng có thể nhận ra.

Mặc Kỳ Tần đi lên vị trí trên cùng ngồi xuống, từ từ nói: "Hoàng đế ở Hách Liên đã đồng ý điều gì trẫm đều biết, Hách Liên vương không cần lo lắng, trẫm đã hứa thì sẽ thực hiện lời hứa. Còn có chuyện gì thì Hách Liên vương cứ việc nói thẳng đi!"

Vân Chi cũng không khách khí ngồi xuống vị trí gần nhất, chờ đợi hai người mau chóng bàn bạc chính sự xong thì mới mở miệng, cho dù giờ phút này nàng vẫn còn đang vẫn vô cùng hưng phấn.

Kể cả đại tổng quản thì ở đây cũng chỉ có bốn người, Hách Liên Diệp nhìn lần thứ hai mới chú ý đến một bóng dáng màu trắng bên cạnh, đương nhiên đó là Vân Chi! Hắn không biết vì sao Mặc Kỳ Tần phải mang theo Vân Chi đến đây, biểu cảm trên mặt vốn dĩ là nghiêm túc, sốt ruột giờ lại càng tăng thêm vài phần, trong đầu cũng có vài tia suy đoán.

"Quả nhân đương nhiên tin tưởng Hoàng thượng sẽ tuân thủ lời hứa." Hách Liên Diệp không tiếp tục suy đoán nữa, bình tĩnh ngồi xuống, trọng tâm đề tài tiếp theo hắn muốn nói còn quan trọng hơn: "Hoàng thượng cũng biết, Hách Liên và Mặc Kỳ vốn là hai nước láng giềng, đương nhiên thường xuyên có giao dịch kinh tế, nhưng mà gần đây có mấy đại thương đoàn đều hạn chế ra vào Hách Liên, không giao dịch với Hách Liên, vốn dĩ một giao dịch nhỏ nhỏ không nên nhắc đến với Hoàng thượng, nhưng mà....."

Hách Liên Diệp dùng một chút, dường như đang tự trách về quyết định sai lầm của bản thân, thờ dãi một hơi nói: "Không lừa gạt Hoàng thượng, quả nhân từng mua hơn mười cửa hàng ở trên con phố phồn thịnh nhất Mặc Kỳ - phố Kim Thiên, thế nhưng chỉ trong vòng một ngày chặt đứt tất cả giao dịch đang có, quả nhân phải đền bù tổn thất giá trị hơn nửa quốc khố Hách Liên quốc rồi! Phố Kim Thiên cũng đã hoành hành như thế trong Kinh thành Mặc Kỳ, gây trở ngại cho giao dịch của thương nhân, nhất định Hoàng thượng cũng phải phiền lòng nhiều, quả nhân khẩn cầu Hoàng thượng ra mặt chấn chỉnh lại phía sau phố Kim Thiên."

Thì ra là vì chuyện này, trong lòng hai người đã rõ ràng, hơn mười gia đình đại thương hộ? Thế này chẳng trách phải bồi thường rất nhiều rồi!

Vân Chi không biết, thì ra theo như lời Mặc Kỳ Tần một thế lực khác của Hách Liên lại chính là thù hạ của Hách Liên Diệp, vốn dĩ nàng đã tưởng đó là người của Cửu Lê và Hòa Ma Cung kia, không ngờ đến chó ngáp phải ruồi lại nhắm vào Hách Liên Diệp! Ha ha, nếu đã nhắm vào thì không hẳn là chuyện xấu, ít nhất chuyện tiếp theo muốn nói cũng sẽ có lợi thế hơn rồi!

Liếc mắt nhìn đáng vẻ cúi đầu cân nhắc của Vân Chi, Mặc Kỳ Tần cười bất đắc dĩ, biết chắc chắn nàng lại đang suy nghĩ nhân cơ hội này khiến Hách Liên Diệp đi vào khuôn khổ.

Ngồi cân nhắc cả nửa ngày, Mặc Kỳ Tần ra vẻ rất khó xử, khiến Hách Liên Diệp đã đứng ngồi không yên lại càng thêm sốt ruột, không đợi thêm được nữa mở miệng nói: "Điều này không phải là trẫm không muốn nghĩ cách giải quyết giúp Hách Liên vương, nhưng mà chủ nhân phố Kim Thiên ngay cả trẫm cũng không có biện pháp..... Ai, Hách Liên vương người cũng chỉ có thể dựa vào chính mình mà giải quyết rồi."

"Hoàng thượng, nhưng mà. . . . ." Nghe thấy Mặc Kỳ Tần nói ra lời không chịu trách nhiệm như vậy, Hách Liên Diệp xúc động đứng lên muốn nói thêm cái gì đó nhưng lại không biết nên nói như thế nào, chẳng lẽ muốn hắn phải cúi đầu xin sự trợ giúp của Mặc Kỳ sao? Hay là cho rằng thù lao chưa đủ lớn để hắn đồng ý?

Không phải là vạn bất đắc dĩ hắn sẽ không đến Hoàng cung Mặc Kỳ tìm Mặc Kỳ Tần nhờ giúp đỡ, chỉ vì thế lực của hắn ở Mặc Kỳ không tìm hiểu được nửa tin tình báo nào liên quan đến chủ nhân phố Kim Thiên, chỉ biết sau lưng phố Kim Thiên có chỗ dựa là Ly Thiên cung, mà tất nhiên Ly Thiên cung không phải là một môn phái mà một Hách Liên nho nhỏ có thể chọc vào, vốn dĩ có thể hợp sức với Hòa Ma cung cùng chống lại nhưng nguyên nhân của họ cũng giống như mình, bị phố Kim Thiên bức đến mức nội loạn bên trong, vài ngày nay hắn đang buồn bực muốn chết, hôm nay thật vất vả mới nhìn thấy Mặc Kỳ Tần, thế mà hắn lại dùng một câu nói qua loa, tặc trách mà đẩy vấn đề trở về cho hắn!

Mất thấy Hách Liên Diệp sắp không kìm chế được cơn tức giận, Vân Chi thiếu chút nữa bị lãng quên đột nhiên mở miệng: "Không ngờ đến ta lại tạo ra rắc rối lớn như vậy cho Hách Liên vương, thật sự là lỗi của Kim mẫu rồi."

Hách Liên Diệp sùng sốt, gương mặt nhìn về phía Vân Chi ngồi bên cạnh, nàng nói vậy là có ý gì? Kim mẫu? Chẳng lẽ nàng chính là người phía sau của phố Kim Thiên.

"Người nói vậy là có ý gì?" Hách Liên Diệp không nói luôn suy đoán trong lòng ra, nhưng mà lạnh giọng gặng hỏi.

"Ý tại ngôn ngoại." Vân Chi từ từ đứng dậy, không chút yếu thế chống lại hai mắt Hách Liên Diệp, dùng điều kiện này để đàm phán, bỗng chốc sự tự tin của Vân Chi lại tăng lên.

"Ngượng ngùng, Hách Liên Diệp, người đứng phía sau phố Kim Thiên khiến người hận nghiêng răng nghiêng lợi chính là ta." Nhìn lửa giận bùng lên trong ánh mắt Hách Liên Diệp, Vân Chi không có nửa điểm lùi bước: "Muốn ta lập tức hủy bỏ việc ngăn chặn thương hội cũng không phải không thể, chỉ cần



ngươi dùng tốc độ nhanh nhất đưa lão già Hộ Hà Trường lão kia đến đây, trước tiên ta sẽ cứu vớt thủ hạ của ngươi bằng cách mở lại các nguồn hàng cung cấp!"

Thiên tính vạn tính cũng không ngờ rằng vẫn lại rơi vào tay Vân Chi, ánh mắt Hách Liên Diệp rất muốn thiêu cháy Vân Chi, hắn cũng không biết có nên tin tưởng hay không, trên đời này sao lại có một nữ nhân có thể khiến lửa giận của bản thân hắn đạt đến mức này, cô gái này chỉ sợ là ác mộng cả đời của hắn, việc làm thành công nhất của hắn khi còn sống chính là tẩy sạch cái vết đen này không còn chút tích.

Lúc đó trong cơn giận dữ, Hách Liên Diệp phải đấu tranh gian nan, một bên là mạch máu kinh tế của quốc gia, là khối tài sản vĩ đại bằng cả nửa quốc khố, một bên là tự tôn uy nghiêm của một người thân là vua một nước như hắn. Tuy rằng lý trí luôn luôn cảnh báo bản thân phải bình tĩnh để đưa ra sự lựa chọn chính xác, nhưng mà tức giận khiến hắn không hít thở nổi, chỉ biết là lúc này nếu không áp chế lửa giận trong lồng ngực thì sẽ tức mà chết!

"Thiên Đại Vân Chi! Cho dù Bổng vương khiến quốc gia tổn hại, diệt vong thì cũng tuyệt đối không cúi đầu trước ngươi, không ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của ngươi!" Cho dù muốn giải quyết việc này thật sự rất khó, nhưng mà hắn không đồng ý, hắn là vua một nước sao có thể để một nữ tử tùy ý sai khiến như thế được!

Sắc mặt Vân Chi lạnh đi, không ngờ đến Hách Liên Diệp sẽ mở miệng cự tuyệt như vậy, cau mày lạnh lùng nhìn khuôn mặt thối trước mặt, não tên này bị chặn mạch hay sao? Rõ ràng chỉ là một chuyện quá đơn giản vậy mà vì tự tôn của mình mà muốn đưa giặc quốc khố của chính mình hay sao?

"Ta tính hộ ngươi món nợ thứ nhất." Vân Chi cũng không lập tức trở mặt, mà lại đứng lên đi lại, tính tế thay hắn tính toán sổ sách: "Ở phố Kim Thiên ngươi sở hữu mười ba cửa hàng mà trong đó đều là các cửa tiệm lớn nhất, các cửa hàng này đều có lượng hành khách vô cùng tốt, không thể không nói ngươi cũng rất biết cách kiếm tiền, những cửa hàng như thế cho dù không kiếm được nhiều tiền thì cũng có nguồn thu ổn định, và lại nếu biết bổ sung đúng lúc thì cửa hàng có thể bội thu trở lại. Càng kiếm được nhiều tiền sẽ càng tạo áp lực lớn hơn cho ngươi, từng cửa hàng trên phố Kim Thiên bình quân mỗi ngày kiếm hơn mười vạn lượng bạc trắng, một tháng là có trăm vạn lượng hoàng kim. Mà kiếm nhiều thì đương nhiên vốn cũng phải nhiều, nếu như việc cung cấp hàng hóa bình thường thì cửa hàng càng kiếm được một cách kinh ngạc, nhưng một khi chặt đứt nguồn cung cấp, cung không đủ cầu, hàng mới không đến, hàng cũ không đi, các đơn đặt hàng của khách hàng đều phải bồi thường hoặc trì hoãn, nói như vậy thì tiền kiếm một tháng cũng không đủ để bồi thường trong một ngày đi."

Vân Chi phân tích thấu đáo tình hình, dĩ nhiên đã khiến mặt Hách Liên Diệp xám như tro, lúc trước hắn đã chuẩn bị một mảnh đất tốt, trong vòng mấy tháng cũng xác định được phương pháp kiếm tiền rất khả quan, nhưng mà lúc này phải đền tiền đã khiến quốc khố hao tổn đi rất nhiều, nếu như còn tiếp tục thì chỉ sợ là Hách Liên sẽ không chịu nổi!

"Vì sao ngươi phải làm như vậy? Phố Kim Thiên là sở hữu của ngươi, kiếm tiền bồi thường đều là những thương nhân bình thường, vì sao ngươi lại phải chèn ép quả nhân như vậy, cố ý tác quái, ngươi thật khinh người quá đáng!" Hách Liên Diệp lạnh giọng, từng chữ đều lạnh thấu xương khiến người ta sợ hãi: "Vậy thì quả nhân sẽ tiêu hủy hoàn toàn mười ba cửa hàng này để thoát thân, cũng tốt hơn là phải chịu hạ nhục mình trước ngươi."

Quả nhiên cơn nóng nảy đều sẽ nhảy vượt tường, hướng chỉ là sự nhẫn nhịn của Hách Liên Diệp, hôm nay dù có đâm chết hắn thì hắn cũng sẽ không cúi đầu trước Vân Chi, giờ phút này theo ý hắn, cúi đầu với Vân Chi quả thật còn khó chịu hơn so với việc bắt hắn phải chết!

"Ngươi!" Vân Chi tự nhận là đã cố gắng dằn lại tính tình để thương lượng với hắn, không ngờ đến người này thật sự lại bướng bỉnh như vậy!

"Rốt cuộc ngươi muốn như thế nào, chỉ cần khiến Hộ Hà Trường lão nhanh chóng đến đây thì cái gì ta cũng đồng ý với ngươi." Hai người ở đây đều ngạc nhiên, không thể tin vào mắt mình, Vân Chi không hề tức giận nhảy lên mắng mà lại cúi đầu thỏa hiệp như thế, Vân Chi như vậy trong lúc nhất thời khiến người ta khó có thể tin, dường như đã được trút giận, tháo toàn bộ gai nhọn xung quanh bản thân xuống biến thành một người bình thường.

Hách Liên Diệp đề phòng nhìn chằm chằm Vân Chi, cố đoán xem nàng có phải đã nghĩ ra trò đùa mới không, dù sao Vân Chi như thế này cực kỳ khó nhận ra.

"Thật sự? Nếu ta mở miệng muốn phố Kim Thiên thì sao?" Hách Liên Diệp hỏi dò, nghĩ đến sau khi hắn hỏi ra vấn đề này, Vân Chi nhất định sẽ tức giận từ chối.

"Cho ngươi!" Nhưng mà ngoài dự kiến của hắn, sau khi hắn nói dứt lời Vân Chi chỉ nói hai chữ, một câu cũng không nói thêm, ngay cả thời gian suy nghĩ cũng không có.

Nhất thời sửng sốt, Hách Liên Diệp nghi ngờ có lẽ lỗ tai mình hỏng rồi, hắn sờ đầu mà trán mới có được mười ba cửa hàng trong phố Kim Thiên, hơn nữa cũng chỉ muốn thăm dò một tiếng mà nói muốn phố Kim Thiên, nàng vậy mà không cần suy nghĩ đã đồng ý? Trên phố Kim Thiên có vên vên một trăm thương hội, số tiền kiếm được còn nhiều hơn số tiền trong quốc khố mấy quốc gia cộng lại, nàng vậy mà lại đồng ý, cũng không có vẻ gì là quá dễ ỷ! Rốt cuộc là vì sao nàng mới vội vàng như vậy, chỉ muốn tìm Hộ Hà Trường lão hay sao?

Chẳng biết từ lúc nào, Hách Liên Diệp phát hiện đột nhiên lửa giận trong lòng đã biến mất, có lẽ là do đột nhiên Vân Chi thay đổi gây ra.

"Chỉ cần ngươi để cho 13 cửa hàng này có thể khai trương đi vào hoạt động, dùng sự thành kính đưa công hàm xin lỗi Hách Liên ta, dẫn Diệp Nguyệt Linh đi, bồi thường tổn thất, quả nhân cũng không phải không thể giúp người mời Trường lão đi lại một chuyến."

Hách Liên Diệp nghĩ, nói các yêu cầu ra, đương nhiên không thể lấy phố Kim Thiên, vốn dĩ là thế lực của Hách Liên, nếu như giữ lấy vị trí quan trọng ở Mặc Kỳ, trong lúc đó hai nước xảy ra chiến tranh mà hắn viện vào ra lý do này thì cũng là hợp tình hợp lý rồi.

"Được, như vậy cũng không có vấn đề gì." Vân Chi mắt cũng không chớp, nếu như cứng rắn không được vậy thì chỉ có thể mềm, chỉ cần có thể nhanh chóng mời được ba đại gia tộc ẩn thân thì tất cả đối với nàng mà nói thì đều không quan trọng. "Vậy ngươi có thể khiến Trường lão dùng tốc độ nhanh

nhất đến đây hay không, tốt nhất là trong vòng hai ngày, ta thật sự có việc gấp!"

Không ngờ là nàng sẽ thật sự đồng ý như vậy, nếu quan sát tinh tế thì có thể phát hiện trong mắt kia thật sự là đang vội vàng chờ đợi, nhất thời lần đầu tiên, hân không mang theo sự phẫn nộ mà đứng lên nhìn Vân Chi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến cô gái này lại sốt ruột như vậy, có thể dễ xuống tất cả vậy!

"Quả nhân sẽ hết lòng tuân thủ lời hứa khiến Trương lão nhanh đi đến đây." Hách Liên Diệp lạnh nhạt trả lời, nghĩ lúc nữa đi tìm Ngọc Nhi hỏi xem là có chuyện gì, không ngờ đến có lúc hân lại sinh ra tò mò đối với nữ nhân mà mình luôn chán ghét như vậy.

"Vậy các người từ từ tán gẫu, ta đi trước." Vân Chi muốn nói mà lại thôi, còn tưởng là thúc giục, nhưng vẫn là không nhiều lời, xoay người chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng vẫn không nhìn được mở miệng: "Diệp Nguyệt Linh, Vương hậu của người, nếu bởi vì ta mà chán ghét nàng, người tốt nhất không nên, đó là nữ tử tốt người nên quý trọng."

Nàng cũng không biết vì sao bản thân phải nói mấy lời này, có lẽ không quen nhìn một mỹ nhân như Diệp Nguyệt Linh vì hân mà phạm thời gian, ai, thật là, sau khi có thai lại thường xuyên mềm lòng như vậy, thói quen xấu này khi nào thì tốt lên đây!

Vân Chi xoay người bước đi, một chút bi thương này khiến Hách Liên Diệp hơi hoảng hốt, vẻ mặt như vậy của nàng thật sự không giống với trong ấn tượng, vô cùng khó hiểu, nhưng lúc này trong miệng hân lại bay ra một câu: "Trương lão cười thần thú chỉ cần nửa ngày có thể đến đây."

Vân Chi đi đến cửa nghe thấy vậy thì hơi dừng lại, khoe miệng cong lên thành một nụ cười, sáng lên như được mặt trời chiếu vào.

Lời nói khỏi miệng, Hách Liên Diệp cảm thấy bản thân mở miệng bổ sung như vậy là một câu vô cùng đột ngột, hân hối hận, hân bối rối, thiếu chút nữa thì cắn lưỡi luôn.

Vân Chi cũng không quay đầu mà là lập tức đi ra ngoài, cũng khiến Hách Liên Diệp đang bối rối mà thở phào nhẹ nhõm một hơi vì bản thân không bị nàng coi là trò hề.

Đi ở trên đường, Vân Chi ngẫm lại cảm thấy buồn cười, nếu như hiện tại trong bụng mình đứa nhỏ đã xuất hiện, cha và con trai có thể xưng huynh gọi đệ với nhau, một mình nàng mà lại mang theo tướng công lại còn mang theo con trai, ha ha, vậy thì chính là nương tử và mẫu thân điển hình rồi!

Vào đến trong phòng, phát hiện Uyên vẫn chưa tỉnh lại, vậy mà cũng ngủ vài canh giờ rồi! Nhìn thấy Uyên ngủ mà tươi cười thỏa mãn như vậy, vô cùng ấm áp, nàng không nở gọi hân dậy, thôi, có thể ngủ cũng là phúc, không hề nghĩ nhiều, Vân Chi bỏ bớt xiêm y rồi cũng lên giường ngủ.

Một đêm hoảng hốt mà trôi qua, đợi đến khi Vân Chi tỉnh dậy thì không thể tiếp tục bình tĩnh được nữa, lúc nàng rời giường thì mặt trời đã phơi ba sào, nhưng không ngờ là dáng vẻ của Uyên dường như vẫn chưa muốn tỉnh giấc, tính ra thì hân đã ngủ gần 20 canh giờ, làm gì có người nào có thể ngủ nhiều như vậy!

Lập tức Vân Chi vô cùng nôn nóng, vội vàng dùng cả tay lẫn chân gọi Uyên dậy, nhưng lại phát hiện động tác của nàng không có một chút tác dụng nào, Uyên ngủ say như chết, bình thường cũng không đến nông nỗi này, ngoại trừ hô hấp vẫn đều đều nhưng lại không có tiếng vang cứ như người chết vậy!

"Bác Minh! Bác Minh người đi ra cho ta!" Trong Vân Chi sợ hãi, sợ Uyên cứ im lặng như vậy mà ngủ mãi, nói như vậy thì nàng tình nguyện nhìn thấy Uyên si si ngốc ngốc cũng vui vẻ hơn, Uyên như vậy ít nhất cũng khiến nàng yên tâm hơn.

Không để Vân Chi tiếp tục sợ hãi, một tiếng vang truyền qua không khí truyền vào lỗ tai Vân Chi: "Thượng thần, tìm lão phu có chuyện gì?"

Quay đầu nhưng cũng không nhìn thấy bóng dáng lão nhân kia, cũng may mà hân không đến, nếu không Vân Chi chắc chắn sẽ nhảy đến mà nhổ bộ râu của lão xuống!

"Người giải thích rõ ràng cho ta, tại sao lại không nói với Uyên sẽ xuất hiện tình trạng như thế này! Chẳng làm sao vậy?" Không nhìn thấy bóng dáng Bác Minh lão nhân để xả giận, Vân Chi đành lớn tiếng nói to, hơi thở thô bạo khiến thần thức của Bác Minh cũng phải run rẩy.

"Lão phu đã nói qua, nếu không nhanh chóng tụ hợp lại bảy hồn thì tình khí sẽ kiệt quệ mà chết, giấc ngủ say đó là biểu hiện của chuyện tình khí kiệt quệ." Bác Minh oan uổng trả lời, thật ra hân cũng đã tính trước được tình huống này, có ai lại có khả năng sau khi mất bảy hồn còn có thể vui vẻ? Có thể cố gắng đến khi bảy hồn tề tụ chỉ sợ cũng chỉ có Chiến thần Tướng quân chuyển thế mà thôi.

Như vậy đây là biểu hiện của tình khí suy kiệt? Ánh mắt Vân Chi liếc nhìn Mặc Kỳ Uyên đang ngủ say, nàng không muốn nhìn thấy Uyên như vậy, thật sự không muốn.

"Vậy người nói xem, như vậy, Uyên còn có thể duy trì bao lâu?" Vân Chi cố nén bi thương trong lòng, bình tĩnh hỏi.

"Chậm thì hai ngày, lâu hơn thì ba bốn ngày, ách, cụ thể ra sao còn phải xem ý chí của hân."

Tốt rồi tốt rồi, thời gian nàng cho bản thân cũng là hai ngày, hai ngày, chỉ có hai ngày, hi vọng tất cả đều đến kịp!

Vân Chi vừa thì thầm tự nhủ, vừa tự cân nhắc, hi vọng hai ngày không để lộ ra tin tức gì, nàng không biết vì sao mấy ngày nay đám người Cửu Lễ không đuổi theo, nhưng đồng thời cũng là may mắn của nàng, cũng cầu xin hân ngàn vạn lần đứng xuất hiện quầy rồi ở Ngưng Hồn trận khi đang tụ bảy hồn cho Uyên, hậu quả như thế nào nàng thật sự không dám tưởng tượng.

Hai ngày, cũng không tính là quá dài, cũng không phải là quá ngắn, ít nhất, đúng như sự sợ hãi trong lòng Vân Chi, mấy người Cửu Lễ bị hao tổn ma lực đã khôi phục, mặc dù so với trước kia thì bị nhọc nhằn không hề nhỏ nhưng vẫn có năng lực đi xuyên qua kết giới tìm mấy người để báo thù.

Lúc đó, Hách Liên Diệp đã tuân thủ lời hứa, truyền thư khiến Hộ Hà Trưởng lão dùng tốc độ nhanh nhất đi lại một chuyến, quả nhiên buổi chiều ngày thứ hai đã thấy lão trừng mắt dựng râu đi vào trong cung, lão đang vì bị lừa gạt mà vô cùng tức giận.

Lại đợi thêm một ngày, Công Ngọc cũng không phụ sự kỳ vọng của Vân Chi vượt vạn dặm đưa sư phụ và sư mẫu hấn đến, vì hai người là biểu đệ biểu muội, cũng không biết ai mới truyền nhân chân chính của gia tộc bọn họ. Vân Chi thuận miệng hỏi thăm bọn họ xem gia tộc họ bảo vệ thần vật gì, vậy mà nhị lão lại đồng loạt xấu hổ, nói là hai người đã đánh mất, tiếp theo thì ta oán giận ngươi, ngươi oán giận ta, tranh cãi đến mức đứng cả lên, đương nhiên, chính là sư mẫu Công Ngọc một mình nói là nhiều hơn.

Vân Chi nhìn hai người rồi thờ dài một cái, dường như hai đại gia tộc ẩn thân khác không được phóng khoáng như hai vị, cũng không có nhiều tai nạn và bức tức.

Trong hai ngày này, tình trạng của Mặc Kỳ Uyên cũng không khá lắm, trong đó cũng tỉnh lại một hai lần, hơn nữa sau đó thời gian ngủ càng dài thêm, vừa rồi Vân Chi ngồi bên cạnh chờ đợi hần tỉnh lại cũng cảm thấy kinh hồn bạt vía, chỉ sợ hần sẽ không chống đỡ nổi đến khi mọi người đến.

Cuối cùng đợi khi Mặc Kỳ Uyên tỉnh lại một lần nữa, Vân Chi lập tức triệu tập mọi người, lập Ngưng Hồn trận. Trong trận, cho dù Hộ Hà Trưởng lão vẫn rất không tình nguyện, nhưng Vân Chi dùng thân phận chủ nhân Phượng Hoàng ra lệnh cho hần, hần cũng chỉ có thể phục tùng, chỉ vì đây là chức trách, là sức mệnh từ nhỏ của hần.

Bắc Minh, ta cần làm cái gì? Vân Chi dùng suy nghĩ hỏi.

Chờ đến khi bảy hồn tụ tập, lão phu sẽ giải phóng thần lực trong cơ thể hai vị.

Không tiếp tục nói nhiều, Vân Chi cũng nhắm mắt tập trung tư tưởng, trong lúc mơ hồ, nàng có thể cảm nhận được trong cơ thể Uyên đang triệu hồi cái gì đó từ bên ngoài, lực dẫn rất mạnh, hấp thụ dụ hoặc, cực kỳ nhẫn nại. Phải nói là Ngưng Hồn trận dần dần có tác dụng, chỉ cần tụ tập lại được bảy hồn thì Uyên có thể hoàn toàn bình an.

Trong khi mấy người ở trong phòng bày trận thì mấy người ngoài cũng không dám sơ suất, Công Ngọc Viêm Bân, Mặc Kỳ Tẫn, Hách Liên Ngọc Nhi, thậm chí cả Hách Liên Diệp bảo vệ tầng tầng lớp lớp bên ngoài, bảo vệ mấy người bọn họ, chỉ vì Vân Chi nói, giai đoạn này vô cùng quan trọng, không được để lộ ra bất kỳ điều gì, nếu không cả năm người trong trận đều sẽ hồn bay phách tán.

Nhưng mà, sợ cái gì thì cái đó sẽ đến, một trận gió đen cuốn đến, trong nháy mắt ba người Cửu Lễ xâm nhập từ trong làn khói đen, thế như chẻ tre trực tiếp xông vào, ngay cả thời gian để liếc mắt với nhau cũng không có, ba người, không, ba ma quỷ này đã đến trước cửa!

Công Ngọc phản ứng kịp, trong lòng thầm nguyện rủa một tiếng, vội vàng tiến lên ngăn cản người đến.

Cửu Lễ trưng ra một bộ mặt đen sì, hoàn toàn không để sự chào đón của mọi người vào trong mắt, vung tay áo màu đỏ rộng rãi lên, luồng khí màu bạc nhanh chóng đánh bại mấy người, hần vốn dĩ không cần tự mình ra mặt đối phó với đám người phạm này, nhưng bọn họ lại nhiều lần may mắn thoát chết dưới tay hần, lại còn tạo ra cho Uyên Cực cơ hội sống sót, như vậy chẳng phải sẽ uống phí tâm sức nghìn năm qua của hần sao! Chỉ có trừ bỏ Uyên Cực để tránh hậu họa, lúc đó Ma giới của hần sẽ lớn mạnh mà không còn trở ngại gì nữa, hần muốn những thần tiên vô dụng đều phủ phục dưới chân Đế Thú Cửu Lễ hần!

Mấy người Mặc Kỳ Tẫn dưới ma lực lớn mạnh của Cửu Lễ thì nhỏ bé giống như tro bụi, nếu Cửu Lễ dùng sức thêm thì bọn họ đều phải chết hơn trăm ngàn lần, cho dù lúc này ma lực của hần không phải là mạnh nhất.

Dọn sạch trở ngại, tiếp tục một luồng khí đen nữa, cửa phòng đang đóng chặt ầm ầm rồi vỡ vụn mở rộng ra, gỗ vụn bay tứ tung, biểu thị bầu không khí đang nguy hiểm đến mức nào, mấy người bị ngã đều cố gắng đứng dậy, nhưng không có một chút sức lực nào để đứng dậy ngăn cản, ma lực như vậy bọn họ hoàn toàn không có khả năng chống lại!

"Hừ, Ngưng Hồn trận sao?" Cửu Lễ nhìn thấy năm người ngồi ngay ngắn trong nhà, khóe miệng cong nhẹ lên thành độ cong tà mị, khinh thường hừ nhẹ.

Những người này không hề động dậy, chắc chắn là thần thức không ở đây. Muốn dùng Ngưng Hồn trận để tụ tập lại bảy hồn của hần trước khi bị hồn bay phách tán, vậy còn phải xem bọn họ có cơ hội này không!

Tay phía sau đang có luồng khí đen ngưng tụ, khí đen cuộn cuộn mang theo sự âm tà đang không từng tăng lên, thấp thoáng trong đó là khuôn mặt tà mị, kiêu ngạo của Cửu Lễ, vô cùng âm u!

Các ngươi đã vì Uyên Cực mà tụ tập lại đây, vậy Bản tôn sẽ giúp các ngươi một phen, khiến hồn phách của hần đều bị tiêu tan, ngay cả thân thể cũng bị hủy diệt!

Đột nhiên Vân Chi mở mắt ra, trong lòng vô cùng hoảng sợ!

Ta cảm giác được Cửu Lễ đã đến đây! Bọn họ gặp nguy hiểm, ta được đi ra ngoài cứu bọn họ không!

Không được! Ngươi là một mắt xích trong Ngưng Hồn trận, ngươi mà đi ra ngoài như vậy thì mọi người trong trận chỉ có nước tan thành mây khói mà thôi!

Bắc Minh lão nhân cũng mở hai mắt ra, dùng suy nghĩ vội vàng ngăn Vân Chi không được xúc động. Tất cả chuyện xảy ra bên ngoài hẳn đương nhiên cũng có thể cảm giác được, nhưng đã vào Ngưng Hồn trận này thì không có đường lui, lùi là chết!

Không có cách nào khác, Vân Chi đành phải yên lặng, không thể hành động theo cảm tình, trong lòng vô cùng sốt ruột, không biết đến lúc nào bảy hồn của Uyên mới tụ hợp lại được!

Nhìn xem, đến rồi!

Bắc Minh thét lên một tiếng đầy kinh hãi, đột nhiên Vân Chi quay đầu nhìn về phía cách đó không xa, quả nhiên từ cửa chính có từng đợt ánh sáng bảy màu từ từ hướng về phía bọn họ, dường như đang được cái gì đó dẫn vào, nhưng mà vẫn yếu ớt và có phần sợ hãi từ từ đi đến phía trước, Vân Chi sốt ruột đến mức trái tim cũng muốn nhảy ra ngoài!

Cuối cùng bảy hồn cũng đến, Bắc Minh lão nhân nhanh chóng tụ khí ở hai tay đưa bảy luồng ánh sáng này vào trong lòng bàn tay, sau đó đẩy vào giữa trận. Lập tức, ngoại trừ Mặc Kỳ Uyên thì ba người ở ngoài đều đã tỉnh lại, đồng thời dung sức vây bảy luồng ánh sáng này để nó hết đường trốn chạy!

Ngay khi mấy người còn đang ở trong trận vất vả hợp lực đồng lực đưa bảy hồn vào trong cơ thể Mặc Kỳ Uyên thì ở bên ngoài ma khí trong tay Cửu Lễ đã lớn mạnh đến mức gió cuốn mù trời, đánh bay tất cả vật trang trí xung quanh, bên trong phòng đã vô cùng hỗn loạn, chỉ còn mấy người trong Ngưng Hồn trận là còn có thể ngồi ngay ngắn ở đó, còn mấy người còn lại thì căn bản không có năng lực đến gần người Cửu Lễ mà ngăn cản, cho dù bọn họ có lại được rất gần, vô cùng gần nhưng sẽ bị luồng khí vô cùng mạnh mẽ này thiếu chút nữa thổi bay!

Đôi mắt màu đỏ khát máu chột lóc lên tia sáng, luồng khí mạnh mẽ trong tay vọt về phía Mặc Kỳ Uyên ở chính giữa, biến thành tro bụi đi! Uyên Cực!

"Oanh" một tiếng!

Đáng sợ giống như long trời lở đất! Đáng sợ như là ngày tận thế vậy!

Phòng ốc kiên cố trong cung điện lúc này tràn ngập khói đen, tất cả đều bị phá hủy, những mảnh ngói vụn bị gió lớn thổi bay đầy trời, sau đó bị luồng khí mạnh mẽ của Cửu Lễ đánh vỡ vụn, dường như chưa từng bay xung quanh người hần!

"Ha ha ha! Hủy diệt đi! Tất cả đều hủy diệt! Chỉ có Ma giới mới có thể tồn tại vĩnh viễn! Uyên Cực, Bản tôn không thể để ngươi sống!" Giữa gió lớn, Cửu Lễ cao giọng cười to, những sợi tóc của hần bay theo gió lướt nhẹ qua y phục màu đỏ trên người hần, trong sự u ám hần đặc biệt nổi bật! Hần, vốn là Sứ giả Địa Ngục, tàn nhẫn, quỷ quái hơn cả Diêm Vương!

Khói bụi bay đi, cung điện bị hủy cũng dần dần hiện lên trong làn bụi, nhưng vào lúc này, tiếng cười điên cuồng của Cửu Lễ im bật!

Chỉ vì, thấp thoáng giữa khói bụi, năm người vẫn ngồi ngay ngắn như cũ, hoàn toàn không bị tổn thương gì!

Làm sao có thể? Rõ ràng hần đã ra tay chính xác vào Uyên Cực!

Ánh mắt khe di chuyển, Cửu Lễ phát hiện dưới chân mình cách đó không xa, Mặc Kỳ Tần với khuôn mặt đầy khí đen, không nhìn rõ khuôn mặt, trên khuôn mặt đó nhìn vô cùng khủng bố, một đôi mắt mở thật to, hần mang theo quyết tâm dùng cái chết ngăn chặn lại, hoảng sợ nếu để bọn họ rơi vào tình trạng hôn bay phách tán, ở thời điểm mấu chốt hần dùng toàn bộ sức mạnh và thân thể người phạm của mình đỡ lấy chiêu trí mạng của Cửu Lễ!

Khoảnh khắc này có thể khiến hần hôn bay phách tán, nhưng lại có thể khiến tình hình hiện tại có chuyển biến đảo ngược ngay lập tức!

Trong lòng Cửu Lễ không tin, vung một tay đưa Mặc Kỳ Tần đi ra, ngay sau đó thì sẽ tung ra chương thứ hai, cho dù không có uy lực lớn như vừa rồi nhưng cũng phải phá cho được trận này, khiến tất cả mọi người trong trận không thể hoàn thành việc tụ hợp bảy hồn!

Chương phong vung ra, không có vật gì trở ngại xuất hiện, ma khí đánh vào thân thể mọi người nhưng ngay lập tức bị một luồng ánh sáng màu vàng đánh trở về, đó là lúc bảy hồn của Uyên Cực đã trở về và muốn dung nhập vào trong cơ thể!

Cửu Lễ hoảng hốt, không thể để trong thời khắc mấu chốt này mà cho bọn họ cơ hội! Nếu không chắc chắn sẽ lại hậu quả về sau!

Chưa từ bỏ ý định tiếp tục ngưng tụ ma khí, cố gắng đưa toàn bộ ma khí tập hợp lại: "Còn thất thần ở đó làm gì! Tất cả đi lên hỗ trợ đi!"

Quát lớn với Âm Thần Ngọc Nữ và Lạc Băng Tuyết còn đang đứng ngu ngơ bên cạnh, nếu bảy hồn Uyên Cực tụ hợp về thì bằng ma lực hiện tại của hần không thể chống lại!

Âm Thần Ngọc Nữ không nói câu nào tiến lên đưa ma lực vào Cửu Lễ, giúp hần tăng lên sức mạnh, lúc này vốn dĩ tưởng rằng có thể kết thúc tất cả, khiến tất cả đám người Uyên Cực bị hủy diệt, nhưng không ngờ lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn!

Không được! Lúc này nhất định phải thành công, nguyện vọng duy nhất của nàng là lấy tính mạng của Uyên Cực để báo thù cho phu quân của nàng, chỉ có nhìn thấy Uyên Cực diệt vong thì trái tim một lòng muốn báo thù của nàng mới có thể bình tĩnh trở lại! Xuất ra toàn bộ ma lực của bản thân, cho dù có phải ngọc nát đá tan nàng cũng không hối tiếc!

Dưới sự thúc giục của Cửu Lễ, Lạc Băng Tuyết còn chút do dự, cho dù không biết rốt cuộc bọn họ muốn làm gì nhưng có thể nhận ra, bọn họ muốn đối phó với Mặc Kỳ Uyên, cho dù nàng có hận Uyên vô tình với nàng nhưng mà bảo nàng ra tay với Uyên, nàng vẫn không ra tay được, muốn giết thì cũng

là giết Thiên Đại Văn Chi!

Khí xoay thành vòng tròn, ánh sáng màu vàng chiếu sáng xung quanh, lòng mày Mặc Kỳ Uyên động đậy, hắn cảm giác được luồng khí nguy hiểm bên ngoài, trong lòng có một hơi thở bất an xoay quanh, muốn nhanh chóng mở hai mắt ra, nhưng lại cảm thấy toàn thân giống như vừa bị nghiền nát đi rồi sống lại, còn chưa thể hoàn toàn thích ứng, chỉ có thể áp chế cảm giác xấu, một luồng sức mạnh không ngừng được di chuyển vào trong thân thể hắn, quá rõ ràng muốn quy nạp vào cơ thể hắn.

"Ba tộc tương trợ! Lão phu giúp hai vị thượng thần giải khai phong ấn, giải phóng thần lực!" Đột nhiên Bắc Minh lão nhân lớn tiếng kêu lên, khiến tất cả mọi người khẽ cử động!

Sắp đạt đến thành công rồi! Văn Chi khép chặt khước mắt, từ đó chảy xuống một hạt nước mắt lớn, bi thương mà rơi xuống, nàng biết, Mặc Kỳ Tẫn, nam nhân tàn ra hơi thở bi thương kia, mất. . . . .

Ở bên ngoài, Cửu Lễ và Âm Thần Ngọc Nữ nghe thấy như vậy thì kinh hãi, bọn họ vậy mà lại muốn hai thân thể người phạm này tiếp nhận thần lực kiếp trước của bọn họ!

Mặc dù không biết bọn họ có thành công hay không, nhưng đương nhiên trong lòng vẫn vô cùng lo lắng, nếu khôi phục thần lực thì bằng tình trạng hiện tại của bọn họ căn bản không phải là đối thủ của hai người bọn họ!

Thời điểm trước mặt, cũng chỉ có thể cố gắng xuất ra sức mạnh lớn nhất, phá bỏ Ngưng Hồn trận, khiến tất cả mọi người trong đó đều diệt vong!

Không còn nhiều thời gian để lo lắng, Cửu Lễ và Âm Thần Ngọc Nữ đồng thời ra tay, không hề do dự đưa ma khí màu đen đã được ngưng tụ lại hướng về phía năm người.

Ma lực giống như ngọn lửa ma quỷ, ánh sáng chói mắt thâm nhập vào bên trong, với thể đánh hủy diệt, sức mạnh to lớn đánh vào nhiều nơi bên trong, mạnh mẽ tiến vào, với sức mạnh này có thể thay thế ánh sáng màu vàng, khiến màu đen bao phủ đánh thức kêu hoan hô của quỷ!

Ánh sáng màu vàng bảo vệ bên ngoài bị ma khí xâm nhập từ từ nứt rồi vỡ ra, để lại một lỗ hổng rất lớn, dường như muốn trêu chọc sự nhản nại của con người, từ từ vỡ ra, không biết là đã mang lại cho những kẻ bên ngoài khoái cảm từ từ hủy diệt, cuối cùng vẫn có thể khiến mấy người này vô lực ngã xuống đất rồi đưa đến địa ngục từ từ mà tra tấn!

Luồng ngự khí này như dự kiến sắp phá được vòng tròn bảo vệ màu vàng kia, trên khuôn mặt Cửu Lễ và Âm Thần Ngọc Nữ dần dần hiện lên vẻ điên cuồng thậm chí không hề e ngại mà cười sáng khoái, không bởi vì chèn ép thành công mà bởi vì khoái cảm khi có thể hủy diệt người ta, cảm giác tuyệt vời không gì sánh kịp!

"Oành" ánh sáng không dùng tốc độ từ từ phá hủy nữa mà là âm ầm phá hủy, phá hủy toàn bộ, ánh sáng màu vàng như những mảnh ngói vụn lượn vòng thật lâu giữa không trung, dần dần biến mất, dệt thành cảnh tượng thần kỳ, đẹp mỹ lệ, vô cùng huyền diệu.

Vài mảnh vụn cuối cùng tan ra trước mắt Cửu Lễ, dần dần biến mất, theo sự biến mất đó là khước miệng của hắn tươi cười càng kiêu ngạo.

Nhưng Cửu Lễ không dám tin vào mắt mình, Mặc Kỳ Uyên vững vàng đứng lên, vẻ mặt lạnh lùng, sát khí còn mạnh mẽ hơn so với ma quỷ khiến người ta sồn tóc gáy, hắn bước từng bước về phía Cửu Lễ, mỗi một bước đi dường như muốn phá hủy nền gạch, bình định Địa phủ, dường như vẫn chưa dùng hết sức mạnh được giải phóng, nhưng cũng đang đè nén, chính là muốn đè nén lửa giận, liên tục tăng lên, cho đến khi không thể khống chế được nữa, âm vang muốn hủy diệt tất cả!

Hai mắt chiếu thẳng trên người Cửu Lễ, bước từng bước về phía trước, đến khi còn cách hắn vài bước nhưng cũng không mở miệng nói cái gì hoặc làm cái gì, mà hơi hơi cúi người, động tác nhẹ nhàng nâng Mặc Kỳ Tẫn đang chết ngất đến một vị trí thoải mái.

Tự khí trong tay, ánh sáng tản ra chói mắt, xẹt qua trên người Mặc Kỳ Tẫn, những nơi đi qua khói đen trên người đều bị bức ra, khôi phục bộ mặt vốn có, nhưng mà trên khuôn mặt tái nhợt hai mắt vẫn đang khép chặt, không còn khả năng thay đổi nữa. Bởi vì vừa rồi là hồn bay phách tán!

"Cửu Lễ, Bản thần sẽ có một trận chiến chân chính với ngươi!" Sau khi đối chiến mới là báo thù!

Từ trong kinh ngạc Cửu Lễ đã hoàn hồn, rất nhanh đã tiếp nhận sự thật, nếu như hắn đã không có cách nào thay đổi vậy thì để cho bọn họ đều về điểm bắt đầu đi, tiếp tục trận chiến ngàn năm trước, hắn không tin, hắn lại một lần nữa thua dưới tay Uyên Cực vừa mới khôi phục thần lực!

"Được!" Không có nửa chữ dư thừa, chỉ có một chữ.

Dẫn đầu quay người phi thân vào giữa đám mây trên không trung, đợi Uyên Cực ứng chiến!

"Uyên!" Đang chuẩn bị bước lên, lại bị âm thanh truyền đến từ phía sau mà dừng bước, quay người lại bắt gặp vẻ mặt đầy bình tĩnh kiên định của Văn Chi, trên đó không hề có lo lắng sợ hãi mà vô cùng phức tạp với ngàn lời muốn nói.

"Nhớ kỹ, ta còn có chuyện muốn nói!" Đúng vậy, nàng còn có vô số lời muốn nói rõ ràng, trí nhớ ngàn năm trước trở lại, muốn nói, muốn truy cứu làm sao thì không phải chỉ một lời của thể diễn tả hết!

Hơn nữa điều kiện trước tiên là hắn phải trở về, Văn Chi cũng tin rằng hắn sẽ về, bởi vì hắn là Chiến thần, là nam nhân mà nàng yêu!

Về mặt trên khuôn mặt Uyên Cực khẽ động, nhưng cũng không nói chữ nào, gật đầu liên tục rồi xoay người bay lên, chói mắt giống như một con rồng múa lượn, tư thế oai hùng, cùng lúc đó ánh sáng hiện lên xung quanh thân mình hắn, lúc này không còn là trang phục áo vải phổ thông mà là áo giáp ngự lân với tầng tầng vảy sáng hiện lên, là chiến bào do tự tay Chi Tuyền làm, cơ bản có thể phát huy sức mạnh vô cùng trên chiến trường!

Mặc áo giáp bạc vào người càng khiến dáng người to lớn của Uyên Cực hiện ra, tư thế oai hùng giữa bầu trời, oai phong không gì sánh kịp!

Đối diện là áo bào màu đỏ bay trong gió của Cửu Lễ, toàn thân được ma khí bao phủ, so với Uyên Cực thì như một chính một tà, hoàn toàn đối nghịch nhau!

"Uyên Cực, Bản tôn không ngờ đến còn có cơ hội để đại chiến với ngươi! Ha ha ha, cho dù ngươi chuyển thể thành người phàm thấp hèn nhưng Bản tôn vẫn không làm sao bắt được ngươi, lúc này đây, nhất định Bản tôn phải khiến ngươi phải thân phục dưới chân! Bên trong thế giới này, chỉ có Đế Thú ở Ma giới ta là quyền năng không thể khiêu chiến!"

Cửu Lễ luôn luôn kiêu ngạo như vậy, vì kiêu ngạo cho nên mới coi Uyên Cực - người luôn khiêu chiến sự kiêu ngạo của hắn là cái đinh trong mắt, thậm chí đã dùng đủ mọi thủ đoạn để tiện cũng chỉ vì muốn diệt trừ tận gốc Uyên Cực!

"Ma sinh tâm ma, đó là tự chịu diệt vong! Cửu Lễ, ngươi đứng đầu Ma giới mà lại vi phạm luật, đừng tưởng muốn làm gì ở Nhân giới thì có thể làm, Bản thân tiếp nhận sứ mệnh trời đất giao, lấy đi tính mạng của ngươi!" Câu nói mạnh mẽ từ từ thoát ra giữa môi mỏng, giọng điệu bình tĩnh, vững vàng không nhanh không chậm, không chút a dua nịnh bợ, sắc bén coi thường vạn vật!

Hắn cũng không tiếp tục cho rằng Đế Thú Cửu Lễ trước mặt này có tư cách trở thành kẻ địch của Uyên Cực, ít nhất, đó không phải là một kẻ địch đáng được kính trọng, chỉ còn lại là một đối thủ thật sự, đặc biệt bắt mắt một cách kì lạ.

Tự nhiên bay lên cao, toàn thân Uyên Cực được bao bọc bằng một vòng ánh sáng màu vàng, ánh sáng chói mắt trên không trung khiến mọi người phía dưới chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn rõ.

Hai màu va chạm vào nhau, ầm ầm rung động! Ngay cả khi khói đen và ánh sáng vàng vỡ tan giữa không trung cũng không hòa lẫn vào nhau, cho đến bây giờ bọn họ đều bài xích lẫn nhau, chính là từ thời điểm ngàn năm trước!

Ma lực của Cửu Lễ bị hao tổn, tự biết không thể cứ kéo dài thời gian, nên dùng toàn bộ ma lực phóng ra trong một lần! Cho dù đây là trận chiến cuối cùng thì cũng ngại gì!

Luồng ánh sáng mạnh mẽ đó bị vị thần tiên kia dùng một chiêu mà khiến nó quay ngược trở về, không phải là chiêu thức đẹp mắt, không phải trực tiếp đối mặt, chỉ là dùng toàn lực chống lại ma lực, thanh toán tất cả ân oán!

Người phía dưới nhìn lên cũng không thể nhìn rõ cái gì, chỉ có thể nhìn thấy hai sức mạnh đang đánh nhau trên đó.

Vân Chi cũng không chú ý đến cuộc chiến giữa không trung mà đang chuẩn bị giải quyết mọi chuyện dưới mặt đất, từ từ đi đến trước mặt Âm Thần Ngọc Nữ, lạnh nhạt nhìn nàng, không hận cũng không tức giận, chỉ là trong ánh mắt kia lộ ra nhiều tia thương hại.

"Ngươi muốn làm gì cứ làm đi, đừng có biểu hiện ra biểu cảm ghê tởm như vậy!" Đương nhiên Âm Thần Ngọc Nữ không còn chống cự nữa, nói với giọng nói ác độc.

Nhìn Vân Chi, không, hẳn phải là ánh mắt của Chi Tuyền, trong đó tràn đầy thương hại, khiến cho nàng tức giận điên cuồng, nàng cảm thấy đáng thương cho bản thân, đáng thương cho sự điên cuồng của bản thân. Nhưng mà, nàng có tư cách gì để thương hại bản thân, chỉ vì nàng may mắn, chỉ vì nàng may mắn chứng kiến bản thân đáng thương hay sao, bản thân trở nên đáng thương như vậy đều là do Uyên Cực của nàng tạo thành!

"Ta thực sự đang thương xót cho ngươi, ngươi chỉ vì một nam nhân không đáng giá như vậy, ngươi chỉ vì điên cuồng đến mức làm ra đủ chuyện ma quỷ đáng khinh thường, bị kịch của ngươi chính do một tay ngươi tạo nên!"

Ánh mắt Chi Tuyền đầy thương xót nhưng không hề nhẹ nhàng khuyên giải, mà trực tiếp chỉ trích, nàng thương xót cô gái này, vô cùng thương xót, bởi vì thật đáng trách nên nàng mới có thể thương xót!

Bi kịch của nàng do một tay nàng tạo nên sao? Vì sao? Vì sao lại nói như vậy, rõ ràng nàng chỉ muốn thay phụ quân báo thù, rõ ràng nàng không hề sai, kẻ sai đích thực là Uyên Cực, chính Uyên Cực đã phá hủy hạnh phúc của nàng, nàng muốn báo thù thì có gì là sai?

"Ta không sai! Ta không sai! Ngươi dựa vào cái gì mà nói như vậy!" Âm Thần Ngọc Nữ tức giận, nàng vì báo thù nhưng lúc này suy nghĩ kĩ lại cảm thấy tất cả mình sở hữu có chút hư vô, dung nhan Si Mị ở trong đầu dần dần tiêu tan, sự dịu dàng của hắn luôn được nàng coi như trân bảo chôn vào một nơi sâu nhất trong lòng, nhưng vì sao trải qua gần ngàn năm những cái đó lại dần trở nên mờ nhạt đi!

Chi Tuyền tiến lên vài bước, năm ngón tay hơi cong lên, nhiều luồng ánh sáng màu xanh nhạt chiếu rọi vào trong đầu Âm Thần Ngọc Nữ, đây là trí nhớ ngàn năm trước, cũng chính là ảo ảnh vô tận của Âm Thần Ngọc Nữ.

Ánh sáng màu xanh dần dần biến mất, Chi Tuyền lui về phía sau vài bước, bình tĩnh nhìn phản ứng tiếp theo của nàng, có lẽ nàng không nên có phản ứng gì bởi vì chỉ cần một đoạn kí ức ngắn ngủi này cũng đủ để chứng minh nàng ngu xuẩn đến cỡ nào, đủ để nhận ra nàng là nữ nhân đáng thương nhất trên thế giới!

"Ha ha ha ha ha ha. . . ." Hai mắt trống rỗng ngơ ngác một lúc lâu, lúc này Âm Thần Ngọc Nữ mới cười ha ha, cười roi nước mắt, cười đến mức giọng

nói cũng dần mất đi nhưng nàng cũng không dừng lại.

Cười điên cuồng tự giễu sự ngu xuẩn của chính bản thân nàng, là vạn vật trong thế gian đều không hi vọng phải chịu đau khổ, sự tồn tại của nàng có lẽ một chuyện cười, chệch cười một vật không nên tồn tại!

"Ha ha ha, Si Mị, Mị, ngươi lừa ta, vì sao ngươi lại lừa ta!" Tiếng cười im bặt, Âm Thần Ngọc Nữ điên loạn giống như một phụ nữ bị vứt bỏ, lúc này nàng không còn độc ác, tàn bạo, cái còn lại chỉ là một nữ nhân đáng thương mất đi trái tim mình.

Nghiêng ngả lão đảo đi đến trước mặt Mang Lăng, đột nhiên hai mắt Âm Thần Ngọc Nữ tròn to, giữ chặt lấy ống tay áo Mang Lăng: "Ngươi nói đi, vì sao ngươi lại lừa ta? Vì sao?"

Trong phút chốc, vẻ mặt nàng trở nên cực kì dịu dàng: "Mị, phu quân, ngươi nói là ngươi yêu ta, ngươi nói chúng ta là một đôi xứng đôi nhất trong trời đất này, ngươi nói đi!"

Mang Lăng lạnh mặt bỏ tay nàng ra, nữ nhân điên này, hấn mặc kệ. Cái hấn tò mò hơn chính là vì sao sau khi Vân Chi tỉnh lại, hấn cảm thấy nàng có gì đó không giống với trước kia, cảm giác xa lạ cứ quẩn quanh trong lòng khiến hấn thấy rất không thoải mái.

Không hề cảm nhận được ánh mắt bất an của Mang Lăng từ phía sau, bước chân Chi Tuyền không dừng lại mà ngay lập tức hướng về phía Lạc Băng Tuyết, ha ha, cô gái này, nàng thật sự nhớ rất rõ ràng đó!

"Ngươi ngươi ngươi, muốn làm gì? Thiên Đại Vân Chi, ngươi đừng tưởng rằng ta sẽ sợ ngươi!" Vốn dĩ Lạc Băng Tuyết muốn nhân cơ hội chạy trốn thì lại nhận ra ở đây có nhiều người như vậy nên căn bản không có hi vọng chạy thoát. Nhìn thấy Vân Chi đi về phía nàng, biết không thể địch lại nàng, trong lòng có chút căng thẳng, nhưng cũng không sợ hãi, nàng chỉ biết là mình hận Vân Chi, hận đến tận xương tủy!

"Ta tên là Chi Tuyền!" Chi Tuyền đi đến trước mặt nàng thì dừng lại, lạnh lùng báo lại tên thật của bản thân, hi vọng có thể khiến trí nhớ đang ngủ say của nàng tỉnh lại. "Ta tin tưởng ngươi hẳn là sẽ có một chút ân tượng, nếu không đúng như vậy thì ta sẽ giúp ngươi nhớ lại."

Chi Tuyền? Nàng thì thầm tự nói, có cảm giác một nơi sâu thẳm trong đầu thấy cái tên này vô cùng quen thuộc, nhưng đó là gì thì nàng cũng không muốn biết, nhưng bỗng nhiên cảm thấy cái tên này giống như con ác mộng từng bước xâm chiếm đầu óc nàng, đây là mùi vị của hận thù!

"Ngươi nói cái gì ta nghe không hiểu! Ta chỉ biết ngươi là người ta hận nhất, vĩnh viễn là như vậy!"

"Chính xác, ngươi thật sự vô cùng hận ta!" Căn thận nhắm nuốt hương vị thù hận trong miệng, dường như muốn thương thức thù hận của đối phương đối với bản thân, nhưng mà nàng càng nhắm nháp mùi vị này lại càng cảm thấy nó vô cùng buồn cười.

Vân Chi không hề có vẻ đang tức giận, bởi vì nữ nhân trước mặt còn không đáng để nàng tức giận!

"Cho nên, ta muốn giết ngươi!" Buông tha việc đấu tranh trong đầu, Lạc Băng Tuyết vung tay lên truyền ma khí ra đánh về phía Chi Tuyền, cho dù chỉ còn một mình nàng chiến đấu thì nàng cũng muốn giết chết nữ nhân này!

"Để ta giúp ngươi khôi phục trí nhớ của kiếp trước, có lẽ lúc đó ngươi sẽ càng thêm hận ta!" Thoải mái gạt đi, luồng khí mạnh mẽ ngăn lại chiêu thức của Lạc Băng Tuyết, tiếp theo nhân tiện khéo léo mà tiến lên, chụp lại mặt của nàng, ngăn chặn được động tác tiếp theo của nàng, ánh sáng màu xanh sáng lên trong tay, từ từ lật ra từng hồi từng hồi trí nhớ trong đầu óc nàng.

Tất cả mọi thứ đều phải để đối phương biết rõ ràng để còn thanh toán cụ thể, nếu mà chỉ trong lòng mình biết rõ ràng thì không có nhiều ý nghĩa lắm!

Trí nhớ như từng đợt thủy triều đáng úp trong đầu khiến tạm thời Lạc Băng Tuyết không thể thích ứng, nhũn nhũn bày ra dáng vẻ nội tâm đau khổ, bối rối.

"Như thế nào? Có phải là càng hận ta hay không?" Vân Chi rút bàn tay trên đỉnh đầu nàng về, âm u nói, nàng không sợ loại hận thù buồn cười này, chỉ sợ là hận thù này không đủ mạnh mẽ, chỉ có trong lòng vô cùng phẫn nộ mới có thể lộ ra bản chất của một người, thậm chí là cả sự yếu đuối của người đó.

Mà có lẽ đối với nàng và Uyên, thì Lạc Băng Tuyết - Bắc Sơn Tuyết Nữ Tuyết Cơ chính là nhược điểm, là nỗi đau của cả hai người.

Mở hai mắt ra, trong mắt Tuyết Cơ dường như đang nổi giông bão, tức giận dâng lên, oán hận đang cháy bùng bùng!

"Chi Tuyền, thì ra ta lại hận ngươi như vậy!"

Hận như vậy, một con rắn độc cứ quẩn quanh trong lòng, đốt cháy vạn vật, vậy mà đã kéo dài mấy ngàn năm!

Hận nàng luôn ngăn cản hào quang của bản thân! Hận nàng lấy đi nam nhân mà bản thân yêu đến tận xương tủy! Hận thần lực của nàng ở xa xa phía trên nàng, khiến bản thân chỉ có thể ngụy trang đi theo! Hận nàng khi cuối cùng bản thân sắp đạt được giấc mộng của bản thân thì nàng lại đến hủy diệt!

"Chi Tuyền, ta hận ngươi! Nhưng so với ngươi ta yêu Uyên nhiều hơn!" Giải thích như vậy cũng có chút không ra gì, nàng hận Chi Tuyền, không gì có thể đo được!

"Tốt lắm, nhưng mà ngươi cũng chỉ có thể hận mà thôi!" Vân Chi ghé sát vào khuôn mặt đã bị hủy đi, trên dung nhan tuyệt mỹ nụ cười khê nỏ, nhưng lại tàn nhẫn mà tà ác tuyên bố: "Bởi vì căn bản ngươi không có tư cách đối kháng với ta, năng lực như thế mà Uyên cũng như thế!"



Không đợi đến khi Tuyết Cơ giận dữ muốn nói cái gì đó, thì đột nhiên ánh sáng trong tay Vân Chi sáng lên, biến ra một cái gương thủy tinh, đặt trước mặt nàng chiếu ra rõ ràng dung nhan xấu xí của nàng.

Đó là một gương mặt xấu xí có thể khiến người ta sợ mất hồn mất vía! Trục tiếp đánh tan toàn bộ phòng tuyến của Tuyết Cơ, hai mắt nàng nhắm lại che kín sợ hãi, dùng tay cố gắng che đậy khuôn mặt mình lại, dường như đang trốn tránh ác ma, không muốn để bản thân mình nhìn thấy!

"Mang đi! Mau mang đi! Đây không phải là ta, không phải là ta!" Nàng xấu xí, ngay cả nội tâm ghen ghét cũng xấu xí chính là phòng tuyến yếu ớt nhất của nàng, đánh chửi chỉ có thể khiến thù hận bị bôi đen của nàng càng thêm mạnh mẽ!

"Đứng, đây không phải ngươi, ngươi còn có một đôi mắt bị mù nữa!" Một tay nhẹ nhàng gạt cái tay đang che trên mặt ra, trên khuôn mặt nữ tử xấu xí lại nhiều thêm một đôi mắt mù thối rữa đã kết vảy, càng thêm quỷ dị, càng khiến người ta sợ hãi!

Đây là hậu quả kiếp trước gieo xuống của nàng, lúc Chi Tuyền vạch tầng tầng lớp lớp về mặt xấu xí của nàng trước mặt mọi người là lúc nàng không bao giờ có thể lừa mình dối người được nữa, đau khổ điên cuồng lan tràn trong lòng, nàng thật sự không có cái gì, không có tư cách kiêu ngạo, cũng không có dũng khí chống đỡ thù hận.

Uyên Cực, nam nhân có trái tim cứng rắn còn hơn thiếc kia, nàng làm nhiều điều như vậy nhưng vẫn không thể đổi lấy một sự an ủi, một khuôn mặt tươi cười, một đoạn tình cảm ngắn ngủi!

"Chi Tuyền, ngươi thắng, ngươi thật sự thắng! Nhưng mà ngươi thắng thì cũng đã sao! Ha ha ha ha, ta nguyện rửa ngươi, ta nguyện rửa ngươi vĩnh viễn không có được hạnh phúc! Ngươi hẳn còn chưa quên lúc trước Uyên tự tay đánh ngã ngươi ở Tuyệt Tiên Dao đài đi! Ha ha ha, cảm giác đó hẳn không dễ chịu chút nào đi!"

Tuyết Cơ cười điên cuồng, chính nàng đau khổ, nhưng nàng cũng không muốn Chi Tuyền tốt hơn! Nàng có sợ nhưng cũng không thể khẳng định Chi Tuyền không có vết sẹo, muốn đau khổ, vậy thì cùng nhau đau khổ đi, giống như ngày đó khi rơi xuống Tuyệt Tiên Dao đài vậy, tất cả mọi người đều bị hủy diệt, đứt khoát như vậy đi!

Miệng vết thương trong lòng rách ra từng khúc đau đớn, nhưng Chi Tuyền kiên quyết không biểu hiện trên mặt, chỉ vì sự thống khổ của bản thân chính là cổ vũ lớn nhất cho đối thủ!

Cho dù đau lòng, nàng cũng hiểu rõ ràng, tất cả còn chưa sáng tỏ, kiếp trước còn có nhiều điểm đáng ngờ, cái bọn họ muốn chính là tất cả đều rõ ràng!

"Mọi chuyện kiếp trước ta đều không để ý, chỉ cần hiện tại ta và Uyên hạnh phúc là được, nguyện rửa của ngươi vẫn nên giữ lại để dùng cho chính ngươi thì càng thích hợp hơn đó." Trên mặt Chi Tuyền là nụ cười thỏa mãn xinh đẹp, tươi đẹp ấm áp như ánh nắng mặt trời, lại tựa như một đóa Mạn Châu Sa Hoa nở ra mềm mại, diễm dứa lãng lợ độc ác.

Một tay nhẹ nhàng xoa bụng bản thân, dùng tươi cười đập nát công kích của Tuyết Cơ: "Hạnh phúc, ta đã sớm có được, nhìn thấy không? Đứa nhỏ chính là kết tinh cho hạnh phúc của chúng ta."

Đúng vậy, hạnh phúc biết bao nhiêu, có nam nhân mà mình yêu thương, có thể có được tất cả, đứa nhỏ sinh mệnh mới này chính là nguồn suối hạnh phúc vô tận, làm sao mà có thể không hạnh phúc chứ! Nàng muốn thể hiện tất cả sự tốt đẹp nhất ra trước mặt Tuyết Cơ, hạnh phúc nàng có đều sẽ giống như dùng dao khoét thêm vào miệng vết thương đang đau đớn của nàng, đau đớn mà không thấy máu!

Tuyết Cơ ngã quỵ xuống đất, vô lực thì thầm tự nói: "Chi Tuyền, vì sao ngươi lại quá lóa mắt như vậy, khiến ta từ mấy ngàn năm trước lần đầu tiên nhìn thấy ngươi thì đã bắt đầu thù hận tất cả sự hoàn mỹ của ngươi, không có cách nào khắc chế sự thù hận đó....."

Đôi mắt màu xanh lam hơi giật giật, lóa mắt lắm sao? Tại sao nàng không biết?

Đột nhiên, một tiếng động ầm ầm vang lên, ngăn lại những lời mà Chi Tuyền muốn nói ra.

Mọi người ngẩng đầu nhìn về giữa không trung, ánh sáng màu vàng và khí đen đều đột nhiên bị vỡ tan, ngay sau đó, hai bóng dáng một vàng một đen dùng tốc độ tia chớp lượn vòng xuống phía dưới.

Chỉ trong nháy mắt, trước mặt đã thấy Uyên Cực hoàn hảo không thương tổn gì đứng yên trên mặt đất, dùng ánh mắt lạnh lẽo, khinh thường nhìn Cửu Lễ đang quỳ xuống đất bằng chân sau.

Hắn, đã bị thương nặng!

"Ha ha, Uyên Cực, quả nhiên ngươi là khắc tinh của Bản tôn, Bản tôn chỉ hồi hận vào ngàn năm trước trong trận chiến đó chưa ra tay độc ác nên tạo thành hậu quả của ngày hôm nay!"

Trong trời đất này, nếu như không đột nhiên xuất hiện một Uyên Cực thì Ma giới của hắn đương nhiên là sự tồn tại đầy nguy hiểm của cả thần và người!

Nghe thấy như vậy, trong lòng Chi Tuyền khẽ động, trận chiến ngàn năm trước, là trận đại chiến cuối cùng của Uyên, thì ra đối thủ lúc đó là Đế Thú Cửu Lễ, nhất định là hắn, nhất định hắn đã động tay động chân với Uyên! Lúc trước, trong lòng nàng tràn ngập thù hận và đau khổ nên dễ dàng xem nhẹ điểm đáng ngờ này, có lẽ tinh táo hơn thì cục diện cũng không đến mức như hiện tại!

Thôi, chuyện cũ đã rồi, hiện tại tất cả đều hiểu rõ ràng thì cũng không phải quá muộn.

"Cửu Lễ, trận chiến khi đó, rốt cuộc ngươi đã làm gì với Uyên?"

"Ha ha, làm cái gì? Bản tôn chính là muốn cho ngươi nếm thử cảm giác bị thương. Nhìn thấy người lạnh lùng như ngươi cũng có lúc bị người yêu gây đau khổ, trong lòng Bản tôn cảm thấy rất vui vẻ!"

Cửu Lễ chuyển ánh mắt về phía Chi Tuyền, nữ nhân này lần đầu tiên nhìn thấy đã nhận định là Ma Hậu của mình, vậy mà nàng liên tiếp cự tuyệt tâm ý của hắn, điều này không đơn thuần là miệt thị người đứng đầu Ma giới là hắn mà còn là giẫm lên tình cảm thật sự của hắn!

Cho nên, hắn quyết tâm muốn lấy được nàng! Khiến nàng hết hy vọng, hủy diệt Uyên, kế hoạch hoàn hảo này lại bị rối loạn, không biết là do thiên ý trêu ngươi hay là ngay từ khi bắt đầu hắn coi trọng Chi Tuyền là một sai lầm!

Trong lòng đã hiểu rõ, Vân Chi không nói gì nữa, những chuyện nàng không muốn cho dù là ai thì cũng không thể thay đổi! Những chuyện Cửu Lễ làm chỉ có khiến nàng thêm chán ghét!

"Cửu Lễ, ngươi nói nhiều như vậy cũng vô dụng thôi, hôm nay Bản thân sẽ thu lại Ma hồn của ngươi, kết thúc trận chiến ngàn năm trước." Uyên Cực lạnh lùng nói, lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng là lúc ánh sáng trong lòng bàn tay ngưng kết lại, một luồng khí tối tăm bị thu vào lòng bàn tay, Cửu Lễ cũng nằm xuống trên mặt đất, trở thành một cái xác.

"Uyên! Uyên! Ta là Tuyệt nhi! Ngươi từng chính miệng nói ra ta là Tuyệt nhi ngươi yêu nhất, ngươi còn nhớ đúng không?" Uyên Cực thoáng xoay người, Tuyệt Cơ điên loạn bỏ đến, lách đến đưa Chi Tuyền sang một bên, về mặt vô cùng sốt ruột, giống như chỉ cần Uyên Cực nói ra một câu thì bất năng lập tức đi tìm cái chết thì cũng cảm thấy mỹ mãn!

Nhưng mà, Uyên Cực vẫn là Uyên Cực, vô cùng lạnh lùng, khinh thường chúng sinh!

Đôi mắt màu vàng không hề gợn sóng chỉ lạnh nhạt liếc nhìn Tuyệt Cơ một cái liền chuyển hướng về phía Âm Thần Ngọc Nữ đang cười ngu ngốc ở một góc, môi mỏng khẽ mở: "Thần là thần tiên, lại gia nhập ma đạo, làm việc gian trá, Bản thân sẽ mang bọn ngươi lên chín tầng mây để Thiên đế trừng trị!"

Vừa dứt lời, khí lực toàn thân Tuyệt Cơ bị rút đi, ngã thẳng xuống đất, cười ngốc ngếch tự giễu, không còn chút sức sống nào, khuôn mặt xấu xí của nàng càng làm tăng thêm vẻ đáng thương của nàng.

Bí mật ẩn thân ở một góc gần đó, Bắc Minh lão nhân nhìn thấy tất cả, lúc này chạy đến trước mặt Chi Tuyền và Uyên Cực, khuôn mặt tươi cười nhắc nhở: "Thiên đế sớm có ý chỉ, sau khi hai vị thượng thần chịu Thiên kiếp xong tự động về trời phục mệnh, hắc hắc."

Hắn nhân lúc Ngưng Hồn trận bị phá mà thoát thân ra, ở Minh U chịu cảnh mệt nhọc đã ngàn năm, cuối cùng có thể hưởng thụ bầu không khí mới mẻ, với điều kiện tiên quyết là phải hầu hạ cẩn thận hai vị thượng thần trước mắt này.

Hai người với bốn con mắt đồng thời nhìn thẳng về phía Bắc Minh lão nhân, chính là ánh mắt lạnh lùng khiến hắn sợ đến mức run lấy bầy, khí thế như thế không phải là của người bình thường, à không, không phải một vị thần có thể tiếp nhận!

Hai người ăn ý không nói gì, ngồi xuống đất, tập trung xuất thần, biến thành hai luồng ánh sáng chiếu thẳng về phía chân trời. Bởi vì thân thể người phạm không thể đi đến chín tầng trời cao.

Mọi người chỉ nhìn thấy hai đường ánh sáng vàng xanh sáng chói bắn về phía không trung, một lát đã biến mất không thấy đâu, theo đó còn có Âm Thần Ngọc Nữ và Tuyệt Cơ vốn dĩ cũng nằm trên mặt đất giờ cũng không thấy đâu.

Tất cả đều như một giấc mộng khó có thể tưởng tượng, mọi người mất rất lâu cũng chưa lấy lại được bình tĩnh, không biết là do ngạc nhiên vì tình hình như vậy hay là sợ hãi Vân Chi và Mặc Kỳ Uyên cũng biến mất không thấy đâu, nhìn hai thân thể ngồi ngay ngắn trên mặt đất, từ vong giống như Mặc Kỳ Tần, yên lặng vô thần, khiến từ đáy lòng người ta sinh ra sợ hãi.

Hai đường ánh sáng một trước một sau dừng lại trên Tuyệt Tiên Dao dài, đây là đường phải đi khi muốn đến điện Lăng Tiêu.

Lại đến chỗ này, trong đầu hai người không hẹn mà cùng hiện ra hình ảnh tranh cãi hiểu lầm từ ngàn năm trước, trong lòng đau đớn hồi hận, vậy mà dường như đã qua mấy đời. Trên thực tế, quả thật bọn họ cũng đã trải qua một cuộc đời mới, học được nhiều thứ, cũng càng kiên định hơn.

Trên chín tầng trời cao vẫn tuyệt vời như vậy, vẫn là nơi tam giới người - thần - quỷ đều muốn hướng đến, ánh sáng màu trắng thần thánh chiếu sáng từng góc nhỏ, hai người vừa chạm đến mặt đất thì mọi bụi bặm ở phạm giới đều được rửa sạch, sống lại một cách tự nhiên!

Chi Tuyền thở dài một hơi dài, chuẩn bị bước lên tiến về phía trước thì lại bị giọng của Uyên Cực gọi lại.

"Tuyệt nhi, tha thứ cho ta." Giọng nói của hắn có chút thê lương, xen lẫn trong đó là tự trách.

Cho dù tất cả điều này đều do Cửu Lễ âm toán bọn họ, nhưng việc hắn tổn thương nàng cũng là sự thật, nghĩ lại cũng không dám tin, vậy mà hắn lại ra tay với Chi Tuyền người mà hắn yêu nhất! Mỗi khi nhớ đến, hắn đều muốn khoét mấy lỗ lớn lên trên bản thân mình, hắn nghĩ hắn cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân!

Động tác của Chi Tuyền ở phía trước dừng lại, nhưng không xoay người nói bất kỳ cái gì, khiến Uyên Cực vốn đang khấn trương, sợ hãi lại càng trầm

trọng hơn, tổn thương như vậy, phải làm thế nào để Chi Tuyền có thể tha thứ!

"Ta nghĩ....." Đột nhiên, Chi Tuyền đang đưa lưng về phía hấn mở miệng, dây thần kinh của Uyên Cực căng ra, nghiêng tai lắng nghe, giống như hiện tại mà nàng nói ra trừng phạt hoặc ý chỉ gì đó thì chắc chắn hấn sẽ lập tức đi hoàn thành ngày, không chút chậm trễ!

"Nếu hiện tại mà trở về Thiên giới, vậy còn thân thể kia, con của chúng ta phải làm sao bây giờ?" Nàng tự nhiên xoay người, tươi cười xinh đẹp, khiến tất cả ánh sáng ở Thiên giới đều kém sắc hơn: "Cho nên, vẫn là sống hết một đời này rồi hãy trở về Thiên giới đi!"

Con? !

Uyên Cực nhận ra hấn đã kích động đến mức không thể phát ra âm thanh, hấn có con? Hấn và Chi Tuyền có con?

Hơn nữa, Chi Tuyền nói như vậy có phải là có ý không trách hấn rồi đúng không? Nàng muốn cùng hấn có một cuộc sống mỹ mãn ở nhân gian, đây là thật hay giả? Trong lúc nhất thời hấn thật sự không thể tin được.

Không biết làm sao để biểu đạt nội tâm đang vui mừng như điên của mình, Uyên Cực chỉ có thể cười ngây ngô, tươi cười ngắm nhìn vẻ mặt xinh đẹp của Chi Tuyền.

Trên Tuyết Tiên Dao đài, Chiến thần Uyên Cực người không có đối thủ trong đời đất lúc này lại vui vẻ, tươi cười thỏa mãn giống như một đứa trẻ vậy.

HOÀN CHÍNH VĂN

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.3 - Chương 8: Ngoại truyện 1: Cái kết của kiếp này

Editor: nhungchuo

Trời cao trong xanh, trong Dự Vương phủ Mặc Kỳ quốc luôn hỗn loạn khó có dịp có được sự yên tĩnh một lúc.

Bởi vì, mỗi một tháng trong Vương phủ lại được thưởng thức một màn mỹ nhân diễn tấu.

Hách Liên Ngọc Nhi với một thân áo màu xanh, ngồi ở trong đình râm mát, ngón tay khẽ vuốt dây đàn dài dài nhỏ, tiếng nhạc du dương uyển chuyển phát ra từ đầu ngón tay thon dài mảnh khảnh của nàng, tự nhiên mà thuần thực, chỉ cần để ý tinh tế một chút có thể nhận ra vẻ mặt của nàng rất không bình tĩnh, ánh mắt nhìn chăm chú vào cửa sổ một gian phòng phía trước, có thể nhìn thấy mờ mờ trong đó một vài bóng người.

"Khụ khụ, Nhiên Nhiên, ngươi có biết đây là khúc gì không?" Một tiểu nhân nhi phấn điều ngọc mài với một thân màu đỏ, đáng vẻ khoảng hai ba tuổi, khuôn mặt tinh xảo như búp bê sứ.

Một bé gái với dáng vẻ của một tiểu đại nhân, ngồi ngay ngắn bên cạnh cửa sổ, tuy rằng đúng là nói cho người bên cạnh nghe nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm không hề che giấu liếc ý đồ một lòng tính sổ về phía Mang Lăng đang ngồi bàn bên cạnh, vô cùng ác ý hỏi dò.

Một bé gái khác bị hỏi vấn đề này mặt lạnh đi, lúc đó ngồi cùng hàng còn có một bé gái có khuôn mặt giống y như đúc, nhưng mà màu áo đỏ sậm hoàn toàn khác biệt, cùng với biểu cảm lạnh lùng có thể dễ dàng phân biệt hai người.

Bé gái áo màu đỏ sậm rất không khách khí liếc mắt nhìn gương mặt trắng nõn bên cạnh, lời kéo nàng vào chuyện này làm chi!

"Phượng Cầu Hoàng!" Giọng nói có phần tức giận, thật ra từ đáy lòng nàng cũng không muốn xem trò hay này, ai bảo các nàng lại là hai phúc hắc kế thừa đầy đủ phẩm chất của cha mẹ chứ, cho dù không hoàn toàn nhưng vẫn di truyền, ảnh hưởng rất nhiều.

Vừa lòng với sự phối hợp của Nhiên Nhiên, An An nhếch đôi mắt đáng yêu lên, cao giọng nói: "A, Phượng Cầu Hoàng, ta cũng biết nha, chính là nữ muốn theo đuôi nam mà thôi, giống với Đinh nhi cô cô theo đuôi Công Ngọc cô phụ! Vậy Ngọc Nhi cô cô cũng muốn theo đuôi, ai.....vậy.....!"

Giọng nói có phần nâng cao hơn, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía Mang Lăng, tất nhiên muốn lôi nhân vật chính ra bằng được.

"Phượng là nam, Hoàng là nữ, hấn phải nam theo đuôi nữ, An An, ngươi thật ngu xuẩn!" Nhiên Nhiên ngồi bên cạnh xem thường, nhin không được phân bác An An, nếu chỉ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của hai người thì chắc chắn sẽ tưởng tượng một người sắm hai vai khác nhau.

Không ngờ đến Nhiên Nhiên vừa rồi còn phối hợp với bản thân giờ lại muốn đối nghịch với bản thân, An An khó chịu, ngón tay nhỏ bé béo ụt ịt vung lên: "Ta đề ý cái gì mà nam theo đuôi nữ, hay là nữ theo đuôi nam, dù sao hiện tại là Ngọc Nhi cô cô đang theo đuôi người, lại còn là theo đuôi người khác phái, ta cảm thấy rất thương Ngọc Nhi cô cô, rõ ràng là nam sinh nên chủ động trong chuyện này, sao lại khiến Ngọc Nhi cô cô phải làm chứ!"

Lần này Nhiên Nhiên không phản bác lại, chỉ gật đầu, dường như đang khẳng định rằng cuối cùng An An cũng nói được một câu đúng, hai tỷ muội đồng loạt bắn ánh mắt về phía người còn đang giả vờ như người ngoài cuộc Mang Lăng, hai mắt tràn ngập lửa giận chính nghĩa.

Mang Lăng day trán, lễ rủa tội mỗi tháng một lần kiểu này đúng là hần không thể không tiếp nhận, hai đứa trẻ này biết càng nhiều thì nói càng nhiều, hần cũng càng ngày càng không chống đỡ nổi nữa!

"An An, Nhiên Nhiên, Ngọc Nhi cô cô của các người đánh đàn rất mệt, hai người các người đi đến chơi đùa với Ngọc Nhi cô cô đi, Lăng thúc thúc còn phải tính toán sổ sách". Cho dù Mang Lăng có lạnh lùng đến đâu thì cũng không biểu hiện chút nào trước mặt hai tiểu tổ tông này, thậm chí đã hoàn toàn bị cái cách hóa.

"Không được!" Hai khuôn mặt nhỏ bé rất nghiêm túc, đáng vẻ lần này giống như được sao chép ra vậy: "Ngọc Nhi cô cô nói, hôm nay là lần cuối cùng nàng đàn ở đây, cho nên nhất định phải đàn hai canh giờ mới được, nhiệm vụ hôm nay của chúng ta là ở trong này nghe đàn, tìm Hoàng."

Một lần cuối cùng? Mang Lăng thoáng cau mày, Ngọc Nhi luôn lấy lý do ở lại Mặc Kỳ quản lý cửa hàng của Vương huynh trên phố Kim Thiên mà chưa về, việc đánh đàn này cũng là mỗi tháng một lần chưa bao giờ gián đoạn, tuy rằng hần luôn cố gắng bỏ qua ý nghĩa của việc chơi đàn ở đây nhưng hiện thực vẫn là hiện thực, trong lòng hần cũng hiểu rõ hơn bất kì ai.

Hần còn nhớ rõ lần giáo huấn đó của Ngọc Nhi với bản thân, ngay cả dũng khí để biểu đạt tình yêu cũng không có, cái mà hần khuyết thiếu lại được biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn trên người nữ tử này, trong lòng nảy sinh dao động, là hâm mộ hay vẫn là tán thưởng đây?

Nhìn Mang Lăng cứ cau mày suy nghĩ mà đứng lên như vậy, An An không đợi được, liếc mắt ra hiệu với Nhiên Nhiên ở bên cạnh, men theo mép trượt xuống, động tác thuần thục, uyển chuyển.

Hai người cùng nhau đi đến bên người Mang Lăng, mỗi người túm lấy một bên người cao lớn: "Lăng thúc thúc, người phải đi khuyên nhủ Ngọc Nhi cô cô, không thể để nàng rời đi, chúng ta đều rất không nỡ để Ngọc Nhi cô cô đi, nếu có thể khiến Ngọc Nhi cô cô ở lại, chúng ta hứa mỗi ngày sẽ ngoan ngoãn, không đi náo loạn phố Kim Thiên, ta có thể thề!"

Viêm Bân thúc thúc và Dĩnh nhi cô cô đã thành thân sinh con, hiện tại chỉ có Ngọc Nhi cô cô mới có thể mỗi ngày đưa các nàng đi khắp nơi chơi đùa, hiện tại không thể đánh mất chỗ dựa duy nhất này được!

Trong lòng có chút dao động, đồng ý với hai đứa trẻ này, Mang Lăng chiều theo từ từ bước về phía cửa, chỉ trong chốc lát đã bị hai người kéo đến trong đình bên ngoài, đứng phía sau Hách Liên Ngọc Nhi, hai tiểu gia hỏa này sau khi thành công thì lui người, nhanh chóng đi đến một nơi bí ẩn gần đó để xem diễn.

"Khụ khụ, Ngọc Nhi, đàn lâu như vậy, mệt rồi rồi trước hết nghỉ ngơi đi đã." Im lặng một lát, Mang Lăng mới từ từ mở miệng.

Đột nhiên tiếng đàn dừng lại, giống như có ai chặn lại cổ họng vậy, Hách Liên Ngọc Nhi hơi cúi đầu thở dài một tiếng: "Đúng vậy, đủ lâu rồi, yên tâm đi, đây là lần cuối cùng rồi."

Mang Lăng nhận ra sự bi thương trong giọng nói của nàng, biết nàng hiểu sai ý nghĩa lời nói của bản thân, sắc mặt hần có chút bối rối, muốn giải thích thật ra hần không hề phản cảm việc nàng đánh đàn, lời nói cần giải thích đi đến bên miệng lại cảm thấy không nói nên lời, nói ra thì cũng đại diện cho cái gì chứ? Chỉ là muốn trần thuật lại một lần câu chuyện ba năm qua của Ngọc Nhi mà thôi.

Đột nhiên tiếng ghé di chuyển vang lên, trong nháy mắt Hách Liên Ngọc Nhi đứng dậy đi đến trước mặt Mang Lăng, vẻ mặt cực kì nghiêm túc, mang theo sự quyết tâm!

"Đừng nói những lời linh tinh kiểu như ta không hiểu ý người, hiện tại ta sẽ ngã bài rõ ràng với người, ta thích người, từ lần đầu ta đánh đàn ở trong này đã muốn tỏ ý như vậy, hiện tại, lần cuối cùng, người cho ta đáp án! Gật đầu, ta ở lại, lắc đầu, ta đi làm ni cô!"

Nàng biết trong lòng hần do dự, nàng cũng biết vị trí của Vân Chi trong lòng hần không thể thay thế, nhưng trong lòng nàng đã nhận định là thích, vậy thì sẽ không chút do dự mà cố gắng, đã cho hần thời gian ba năm để tiếp nhận nhưng vẫn chậm chạp như vậy, từ đáy lòng nàng đã cho mình thời hạn, cho nên, quyết định, đây là lần cuối cùng!

Mang Lăng im lặng, ánh mắt đầy bối rối, trong lòng không yên càng khiến hần bối rối hơn, nhưng cũng không biết tại sao mấy năm nay lại có thể kiên trì như vậy, cái trán đã lấm tấm mồ hôi, hai người yên tĩnh đứng giữa sự bối rối.

Cách đó không xa, thấp thoáng ở sau gốc cây có hai người đang nhìn xuyên qua chạc cây về phía bên này, trong mắt đều là vội vàng.

"Ai, Uyên, chàng nói xem, rốt cuộc hai người này có thể thành hay không? Khiến ta đợi lâu muốn chết nha!"

Vân Chi bụng lớn phệ nộ, một tay nâng bụng, một tay gạt những vật chướng mắt sang một bên, chuyển sức nặng toàn thân dựa vào nam tử phía sau người, trên khuôn mặt xinh đẹp có sự sốt ruột.

Ngày đó khi hai người trở về, trên trời một ngày, một năm dưới mặt đất, trong lúc vô cùng kinh ngạc thì hai tỷ muội xinh đẹp như hoa bình an sinh ra từ cơ thể mẹ, đồng thời may mắn khiến phiền toái của Vân Chi giảm đi, và chứng kiến cục diện cứng nhắc của hai người trước mặt này.

"Hần là không thành, không thành cũng tốt, mấy cửa hàng trên phố Kim Thiên Ngọc Nhi không quản nữa thì chúng ta không cần hả thủ lưu tình, tồn thất chút bạc trắng." Mặc Kỳ Uyên đứng phía sau khẽ cười nói, hần hiểu rõ ràng sự kiên trì trong lòng Mang Lăng, nhưng trong lòng vẫn hy vọng hần sớm có

một ngày bị Hách Liên Ngọc Nhi tóm đi.

Vân Chi quay đầu, trừng mắt miệng cười đầy đắc ý với Mặc Kỳ Uyên: "Chàng thế nào mà càng ngày càng nhỏ nhen vậy! Ta nói hai người bọn họ chắc chắn sẽ thành, đâu có nhiều lần ba năm như vậy để hoang phí chứ! Ta đánh cược với chàng, ta cược Mang Lăng sẽ giữ Ngọc Nhi lại, mọi chuyện sẽ được hoàn thành trong năm nay!"

"Vậy tiền đặt cược là cái gì vậy nương tử?" Nghe vậy, Mặc Kỳ Uyên vui mừng, hai mắt sáng quắc nhìn về phía Vân Chi, dùng ánh mắt nói lên tất cả.

Hai người dùng chuyện phòng the ai trên ai dưới thành tiền đặt cược không phải chuyện lần một lần hai, nhưng sau khi Vân Chi mang thai, hẳn đã phải cảm dục thật lâu rồi!

"Lần này chàng nghiêm túc cho ta, đừng có tưởng tượng linh tinh!" Vân Chi trừng mắt, biết ngay hẳn đang nghĩ đến cái gì, nhiều lần đặt cược đều là bản thân thua, sau đó gần một năm nàng đều bị áp bức ở trên giường! Nghĩ lại là cảm thấy tức giận!

"Lần này không cược chuyện tầm thường như vậy!" Vân Chi nhướn lông mày nhỏ nhắn lên khinh thường, suy nghĩ tiền đặt cược, khoe mắt liếc đến hai bóng dáng nho nhỏ nép sau cái cây xem diễn kia, đôi mắt sáng ngời: "Lần này ta đặt cược hai đứa con gái dờ hơi của chúng ta đi!"

Thấy Mặc Kỳ Uyên đen mặt, Vân Chi từ từ giải thích: "Nếu hai người bọn họ thành, ta thắng, vậy để An An gả cho con trai tương lai của Mang Lăng và Ngọc Nhi! Nếu bọn họ không thành, chàng thắng, để Nhiên Nhiên gả cho con trai của Công Ngọc và Dĩnh nhi đi!"

Dù sao hai đứa nhỏ dờ hơi này cũng sắp nằm ngoài phạm vi khống chế của bọn họ rồi, sớm đưa hai người bọn chúng sang nhà khác cũng là một biện pháp giảm đi gánh nặng cho mình.

"Khụ khụ, nếu như An An không gả được thì chẳng phải rất nguy hiểm hay sao?" Mặc Kỳ Uyên nói theo phụ họa, nhưng có thể nhận ra trong đó không hề có ý phản bác!

"Ai! An An như vậy làm sao có thể không gả được chứ, yên tâm đi, cho dù là khát cái cũng có thể bị nàng nói đến mức hăm dọa tiến lên phía trước, tìm một Trạng Nguyên đến cưới nàng là xong!" Vân Chi không thèm để ý trả lời, hai mắt vẫn chăm chú nhìn động tĩnh phía trước, hai người này tại sao còn chưa nói gì? Cũng nên có chút động tĩnh gì chứ!

Bất thành linh, trong tầm mắt hai người xuất hiện thêm hai cái bóng, một khuôn mặt thì vui vẻ, một khuôn mặt thì không biết nên nói cái gì.

Vân Chi và Mặc Kỳ Uyên liếc mắt nhìn nhau, đến nước này thì phải đi xem tình hình như thế nào.

Đi vào trong, lúc này An An dưới sự giúp đỡ của Nhiên Nhiên, trèo lên ghế rồi thuần thục trèo lên bàn đá, một cánh tay ngắn trắng như bạch ngọc với đến đỉnh đầu Mang Lăng, cố gắng chuyển khí xuống dưới, sau đó thì hưng phấn cười to: "Nga nga nga! Lăng thúc thúc đồng ý rồi, Ngọc Nhi cô cô không cần đi rồi, ha ha ha!"

Vân Chi và Mặc Kỳ Uyên vừa đuổi đến nơi nhìn nhau liền hiểu, buồn cười.

Tiến lên vài bước giải huyệt đạo cho người này, sau đó làm ra vẻ trách cứ hai tiểu quý này: "Chuyện của người lớn, hai người các người không cần quấy rối! Còn không ngoan ngoãn trở về chịu gia pháp của mẫu thân!"

"Hừ, mẫu thân không cần chúng ta, chúng con không ngoan thì cũng đã không ngoan rồi!" Sự lạnh lùng trên mặt Nhiên Nhiên không hề thay đổi, vẫn lộ ra sự tức giận thuần túy của trẻ nhỏ: "Con vừa mới nghe thấy mẫu thân nói, Lăng thúc thúc và Ngọc Nhi cô cô thành thì sẽ gả An An ra ngoài, nếu không thành thì gả con ra ngoài!"

Cho nên, nàng cần phải trợ giúp hai người thành công!

"Khụ khụ, ai nói! Ta chưa nói nha!" Trước mặt hai đứa trẻ Vân Chi vệt chết còn cứng mồm, khoảng cách xa như vậy, nàng không tin một đứa trẻ có thể nghe thấy!

Ánh mắt Nhiên Nhiên lộ ra ánh sáng nguy hiểm: "Mẫu thân, nếu người không thừa nhận thì không cần nhắc đến chúng con, con sẽ kể lại cho mọi người là người tính kế Viêm Bân thúc thúc và Dĩnh nhi cô cô như thế nào hết ra."

"A! Nhóc con này!"

"Ha ha, là ai dám không cần tiểu Công chúa của chúng ta!"

Vân Chi đang định tức giận thì lại nghe thấy một giọng nói truyền đến từ phía sau lưng, bóng dáng còn chưa đến mà người đã đến, Nhiên Nhiên vừa rồi còn đứng trước mặt thì trong nháy mắt không thấy bóng dáng đâu nữa.

Quay đầu lại, thấy Nhiên Nhiên đã nhảy vào trong lòng một nam tử mặc cẩm bào màu đen, thân mình nho nhỏ cuộn lại bên trong tùy tiện ăn đậu hũ, vô cùng đắc ý, lúc này Nhiên Nhiên nào còn đáng vẻ lạnh lùng, bình tĩnh nữa! Mà người ôm Nhiên Nhiên chính là Mặc Kỳ Tẫn người đã hôn bay phách tán lúc trước!

An An nhìn dáng vẻ này của nàng, hoàn toàn xem thường, cũng không biết tại sao Nhiên Nhiên lại như thế này, suốt ngày chỉ biết Hoàng bá bá, dường như chỉ cần thấy Hoàng bá bá là thay đổi thành một người khác vậy!

Về mặt hai vợ chồng bắt đầu đi nhìn cảnh tượng Mặc Kỳ Tần cười sáng khoái sùng nịnh Nhiên Nhiên trong lòng, đồng loạt lắc đầu, chỉ có lúc này thói quen xấu của Nhiên Nhiên mới lòi ra!

Ngày đó khi hai người trở về thì đã thấy Mặc Kỳ Tần và An Nhiên đang ở trong Hoàng cung xử lý chính sự, ba lần bốn lượt kinh ngạc rồi vui sướng khiến hai người không có cách nào phải thừa nhận! Sau này mới biết được ngày Tần gặp chuyện đó chính là ngày chim Thanh Linh đánh tan hồn phách hai thần tiên, nghe nói là được một tiểu thần nữ cứu, sau đó tiểu thần nữ này cũng biến mất không thấy đâu, dường như không có tiếng tăm rồi biến mất trong không khí vậy.

Dưới sự gặng hỏi không ngừng, cuối cùng thần lão Nguyên Quân đưa tin tức đến, nói là vị thần tiên kia khi cứu hai đứa trẻ kia đã dùng Long Hồn đỉnh để cứu người phạm vào Thiên Quy, đương nhiên sau đó phải hạ phạm chịu Thiên kiếp, lúc này thân phận ở dưới hạ giới là Mặc Kỳ Tần, tiểu nữ thần đó cũng được đầu thai vào một đứa nhỏ trong ba nước, sau đó lại phát hiện trong mấy người thì Nhiên Nhiên lại là một trong số đó, hơn nữa còn có linh khí hơn người.

Từ đây, sự sùng nịnh không rõ này hoàn toàn có thể so sánh với Mặc Kỳ Uyên sùng Chi nhi!

Nhiên Nhiên ru rú trong lồng ngực ấm áp này, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu tươi cười vô cùng hạnh phúc, vô cùng thỏa mãn, nàng sao có thể nói cho mọi người biết, khi đi đầu thai dưới hạ giới nàng không mất đi chút trí nhớ nào, cái này là phải dựa vào sự tốt bụng của Mạnh bà!

Nhiên Nhiên đương nhiên biết Tần vì cảm kích bản thân nên mới sùng nàng như vậy, nhưng cuộc sống như vậy nàng cũng đã chờ đợi sắp ngàn năm! Chờ nàng từ từ bồi dưỡng tình cảm, sau trăm tuổi, trên chín tầng trời cao càng có nhiều thời gian ép buộc, nàng hoàn toàn không ngại phiền toái!

"Khụ khụ, chúng ta trở lại chuyện chính sự được không? Ngọc Nhi, Mang Lăng cũng đã gặt đầu rồi, người sẽ không cần phải đi nữa!" Vân Chi kịp thời kéo lực chú ý của mọi người về, rất chân thành nhìn về phía Hách Liên Ngọc Nhi, hơn nữa đưa hai đứa trẻ vào chuyện này cũng đã được tính toán hết cả rồi!

Hách Liên Ngọc Nhi lườm Mang Lăng một cái, buồn bã nói: "Gặt đầu là phải xuất phát từ trong lòng, chứ không phải là động tác qua loa."

"Mang Lăng, người nhanh lên một chút, trong lòng gặt đầu một cái, sau đó nói người đã gặt đầu!" Vân Chi thúc giục, Mang Lăng này có phải muốn nàng chết không hả!

Dưới sự thúc giục của mọi người, lúc này Mang Lăng mới khụ khụ nói: "Ta thật sự có gặt đầu."

Vừa rồi dưới sự giúp đỡ của An An, quả thật cái đầu này có gặt xuống, quả thật không hề nói sai.

Khỏe miệng mọi người run rẩy, lần này coi như cộc gỗ Mang Lăng biểu hiện không tồi.

Cuối cùng cũng có chút tiến bộ, khỏe miệng Hách Liên Ngọc Nhi cong lên mỉm cười, sau đó thì nghiêm mặt nói: "Ta cho người thời gian một tháng, lần sau không phải là gặt đầu mà là chính miệng nói ra!"

"Được! Ta chắc chắn, ách, cố gắng!" Trên khuôn mặt Mang Lăng xẹt qua một tia vui vẻ, khiến tất cả mọi người ở đây đều thấy hấp dẫn, một đám người vui mừng hân hoan.

"Mang Lăng người, a, a.....ách!" Vân Chi đang định nói cái gì đó thì đột nhiên dừng lại, lưng hơi hơi cong lên, dáng vẻ đau đớn khó chịu.

"Chi nhi! Chi nhi! Nàng làm sao vậy? Bụng đau sao?" Lập tức Mặc Kỳ Uyên không thể lạnh nhạt được nữa, ôm lấy Vân Chi lớn tiếng hỏi, dáng vẻ này so với lúc trước càng đau hơn.

"Ta, ta muốn sinh rồi!" Vân Chi run rẩy trả lời, nàng không biết phải làm sao với đau đớn này, thì ra sinh con lại khó chịu như vậy!

Mấy người cũng nhanh chóng hoàn hồn: "Ta đi gọi Công Ngọc, Uyên, người mau đưa Vân Chi vào trong phòng đi!"

Nói xong Mặc Kỳ Tần vội vàng tiến lên gọi người, ngay cả Nhiên Nhiên còn đang ôm trong lòng cũng quên thả xuống.

Mấy người dùng tốc độ nhanh nhất sắp xếp ổn thỏa, lúc này từ trong phòng liên tục truyền ra tiếng kêu đau đớn, đồng thời cũng khiến lòng Mặc Kỳ Uyên loạn thành một đoàn. Lần trước khi trở về, An An và Nhiên Nhiên đều đã bình yên vô sự ra đời, đây chính là lần sinh nở chân chính đầu tiên của Vân Chi, tiếng kêu thấu trời thấu đất khiến tất cả mọi người trong này đều cảm thấy khó chịu.

"Mặc Kỳ Uyên! Chàng nha! Đây, đây tuyệt đối là, là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng! Lão nương kiên quyết không bao giờ muốn chịu tội kiểu này một lần nữa!" Vân Chi ở bên trong lớn tiếng gào to cho hả giận, Công Ngọc và bà đỡ bên cạnh chỉ thị cô lên, mồ hôi toàn thân chảy ra liên tục.

Cho dù muốn sinh thì nàng cũng phải lên thiên đình một ngày rồi quay trở về, đau đớn này không phải người nào cũng có thể chịu đựng!

"A!" Lại là một âm thanh sắc nhọn đủ sức phá tan màng nhĩ, theo sát đó là tiếng trẻ con khóc thét truyền ra, cho thấy lần đại chiến sinh con này thành công rực rỡ.

Mặc Kỳ Uyên vội vàng chạy vào trong sau khi nghe thấy tiếng trẻ con khóc, vội vàng nhìn tình trạng của Vân Chi, thương tiếc nhẹ nhàng lau sạch mồ hôi trên trán nàng.

Công Ngọc không nhận được bầu môi: "Thời gian ngắn như vậy xem như cũng thuận lợi, các người làm gì mà đến mức này vậy!"

"Người có thể về nhà cho con bú được rồi đó!" Mặc Kỳ Uyên lạnh lùng bắn đến một ánh mắt lạnh, rõ ràng muốn đuổi người!

"A, các người mau nhìn xem, mắt đứa bé này màu đỏ nha, hình như ta đã gặp qua ở đâu rồi đó!" Hách Liên Ngọc Nhi vừa ôm bé trai vừa sinh ra, vừa vui cười khi thấy phát hiện trọng đại, nếu nhớ không lầm thì ánh mắt đứa bé này giống Cửu Lễ như đúc, đôi mắt màu đỏ, trong đồng tử ẩn hiện dấu ấn của Ma tộc, khiến trong lòng mấy người kinh hãi.

"Mau, cho ta xem!"

Ôm hài tử đến trước mặt Vân Chi, quả nhiên nàng cũng đã nhận ra, vô cùng kinh ngạc, đứa con này khi ra đời cũng chỉ kêu lên vài tiếng, tỏ vẻ là hần còn sống, nhưng hiện tại khi bị nhiều người nhìn như vậy mà mặt không hề đổi sắc, lạnh nhạt như vậy khiến Vân Chi rất bất an.

Mấy người cảm thấy hiện tượng kì lạ yên lặng nhìn nhau không nói gì, vẫn là Mặc Kỳ Uyên mở miệng nói: "Mặc kệ là ai, hiện tại, đây là con trai của chúng ta."

Một câu nói, đập tan sự kinh ngạc sợ hãi của mọi người. Đúng thế, chỉ là một đứa trẻ thôi mà, hơn nữa biết đâu còn có thể trị được hai nha đầu An An Nhiên Nhiên?

"Chỉ nhi, mau đặt cho con một cái tên đi!" Mặc Kỳ Uyên mỉm cười trấn an, đưa trọng trách này vào tay Vân Chi.

Nhìn đứa trẻ trước mặt, kiên quyết không muốn hần có liên hệ với Cửu Lễ, hơn nữa phát hiện ra đứa con này còn đáng đáng yêu, tuấn mĩ hơn cả hai tỷ tử của nó, tình thương của mẹ nhuộm khắp khuôn mặt, mỉm cười hiền lành, sáng rọi ra bốn phía, còn trong miệng thì nói ra lời khiến mọi người phải dừng lại suy nghĩ: "Gọi là Thương Thương đi."

Thương Kinh chính là Thương.....

Mấy người đều biết ở trong lòng Vân Chi vẫn không quên được chuyện Khâu Lệ Thương Kinh vì cứu mình mà chết, nhưng đó chuyện không cách nào cứu vãn, cũng không biết phải làm sao.

Chỉ im lặng trong chốc lát, mọi người lấy lại nụ cười, tươi cười phụ họa: "Tên này hay lắm, ha ha, tiểu oa nhi này thật đáng yêu nha!"

Tiếng nói tiếng cười vui mừng của mọi người trong phòng thấp sáng toàn bộ không gian, khiến tất cả mọi người đi ngang qua Dự Vương phủ đều cảm nhận được không khí ấm áp vui vẻ ở bên trong.

Phía chân trời màu xanh, trên không trung thấp thoáng có một bóng dáng hư ảo không ai chú ý đến, trên mặt Khâu Lệ Thương Kinh mang theo nụ cười thỏa mãn, trong con mắt như chim ưng là sự thanh thản, nhàn hạ, thấy được một màn như vậy hần có thể yên tâm đến nơi hần nên đi rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trên Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Q.3 - Chương 9: Ngoại truyện 2: Kiếp trước hỗn loạn

Trước khi trời đất được hình thành, tam giới vô cùng hỗn loạn, lực lượng tương đương nhau. Thần trên Thiên Đình khống chế trời đất, ngược lại Ma giới lại không ổn định.

Mặt trời chiếu sáng, mây lớn bay quanh.

Chỉ Tuyên từ Nam Hải đi qua Nhân giới hướng về phía ngục phủ, thiếu chút nữa đã bị cảnh đẹp bên dưới mê hoặc, luôn muốn dừng chân.

Đi một lát đã đến cửa ngục phủ trên núi Đào Chi, hơn nữa cũng không quá xa cảnh đẹp nhân gian kia nên liên tục quay đầu chăm chú nhìn.

"Cửu Hà tỷ tỷ, cái nơi thô tục này có gì mà đẹp mắt chứ, vẫn nên mau làm chính sự đi!" Tuyết Cơ đứng sau lưng nàng thúc giục, rất khinh thường ánh mắt lưu luyến của Chỉ Tuyên với Nhân giới.

Lưu luyến quay đầu, gương mặt xinh đẹp chói mắt cười rộ lên có thể sánh với ánh sáng nhật nguyệt, không có từ ngữ nào có thể diễn tả được.

"Ta thấy rất chân thật, là một nơi rất tốt đẹp!" Chỉ Tuyên cười khê: "Đi thôi!"

Quả nhiên, Địa Phủ dưới Hạ giới rất khác với trên Thiên Đình, xung quanh đều là hơi trở âm u, kì dị, nếu không phải có tiên khí hộ thể, chắc chắn Chỉ Tuyên không nghĩ mình có thể bước lên phía trước.



Đôi lông mày nhỏ nhắn khẽ nhăn lại, nàng nhìn xung quanh, không biết nên đi hướng nào. Quanh thân đều là tiếng gào khóc thảm thiết, nhưng u hồn cứ qua lại xung quanh thân mình, không chịu nổi phiền hà nữa, vẫn nên dọa một chút để chúng cách xa nàng một trượng, thần lực của thượng thần vốn là cội nguồn sự sợ hãi của ma quỷ.

Đột nhiên, ánh mắt Chi Tuyền dừng lại ở phía trước, chân mày đang nhíu chặt cũng dần hơn ra, chỉ cảm thấy trong bóng tối này có một bóng dáng nhẹ nhàng, mát mẻ khiến tâm tình nàng lập tức sáng sủa hơn.

Ánh mắt dừng lại chỗ nam tử kia, khuôn mặt anh tuấn này quả nhiên là phong hoa tuyệt đại, hơn nữa trên người hắn còn tỏa ra hơi thở cực kỳ thanh cao hoàn toàn không phù hợp với nơi đây hơi thở ô uế như này. Hắn đang nhíu mày, đứng yên cần thần đánh giá khuôn mặt kia, theo như sắc mặt, Chi Tuyền thấy được hắn không vui, chỉ vì căn bản nơi này không nên là nơi hắn ở lại.

Nhất thời, thời gian như dừng lại, Chi Tuyền nhìn không biết một bóng dáng kia, cho nên lúc đó nàng cũng không nhận ra, Tuyết Cơ đứng phía sau cũng si ngốc mà nhìn.

"Chi Tuyền, sao ngươi lại đến đây?" Một giọng nói có phần kinh ngạc vang lên bên tai, Chi Tuyền biết là ai nên không quay đầu, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn nam tử phía trước, dường như cảm thấy nhìn thế nào cũng không đủ.

"Nhân rồi vô sự, giúp Thiên đế đưa văn kiện cho Diêm Vương." Chi Tuyền run run nhìn một tia ánh sáng trong tay, rồi đột nhiên quay đầu, hai mắt tỏa sáng nhìn về phía nữ tử đang nói chuyện với nàng: "Âm Thần tâu tâu, người mau nói cho ta biết, nam nhân kia là ai, hắn là thủ hạ của Diêm Vương sao?"

Âm Thần Ngọc Nữ nhìn theo phương hướng Chi Tuyền chỉ, thấy Uyên Cực một tay cầm bút, một tay cầm sách, chính là đang ghi chép. Trong ánh mắt xẹt qua một tia chán ghét, giải thích: "Địa Phủ này sao dung hạ được vị tôn đại thần này! Hắn là Đại Tướng quân thủ hạ của Thiên đế, nghe nói thần lực trác tuyệt, nhưng tính tình kiêu ngạo, đắc tội với nhiều người trên Thiên đình, bị Thiên đế phạt đến Địa phủ làm quân Thôi phủ mấy ngày, ta cảm thấy trừng phạt này còn quá nhẹ!"

"Chỉ dẫu, ta thấy người rất nhẫn tâm, mới thành thân với biểu ca mà vẫn con nhẫn tâm như vậy, cẩn thận biểu ca thay lòng đổi!" Nói xong thì nhìn thấy biểu cảm sợ hãi của Âm Thần Ngọc Nữ, Chi Tuyền nhanh nhạy cười nói: "Đùa thôi, ta đi trước gặp vị tôn đại thần này, ha ha!"

Tiếng cười khẽ của nàng dễ nghe như chuông ngân, giống như một tia sáng chiếu rọi Địa phủ âm sâu khí nặng.

Uyen Cực còn đang bận bịu làm việc thì nghe thấy tiếng cười như chuông ngân này, có chút tò mò quay đầu nhìn quanh, cảm thấy tiếng cười này như đang rửa trôi những hắc ám trên người hắn.

"Người đang tìm ta sao?" Chi Tuyền nhảy đến chỗ của hắn, dễ dàng thu hút sự chú ý của người khác giống như một tinh linh vậy.

Cảm thấy hơi kinh hãi nhưng trên mặt Uyên Cực vẫn là sự thông thả, lạnh lùng, quay đầu nhìn về phía Chi Tuyền, nhất thời quên mất mình đang ở nơi nào.

Nụ cười tuyệt mỹ của nàng không ngôn từ nào có thể miêu tả, đây là nụ cười không thể nhìn thấy ở Địa phủ, thậm chí trên thế giới này cũng sẽ tuyệt đối không có một khuôn mặt tươi cười tuyệt mỹ như vậy. Quanh thân là ngự khí màu xanh nhạt, tất cả những cái không sạch sẽ đều bị ngăn lại ở bên ngoài, khiến trong mắt hắn tràn ngập hình ảnh sạch sẽ, thâm thấu đến tận đáy lòng.

Cố gắng che giấu sự kinh diễm xuống đáy lòng, ngay lập tức Uyên Cực khôi phục dáng vẻ bình tĩnh lạnh lùng: "Không phải."

Hai chữ bay ra từ môi mỏng, mang theo sự lạnh lùng ngăn cách vạn vật, nhưng lại không thể khiến Chi Tuyền thất vọng, bởi vì nàng nhìn ra được ánh mắt hắn đang hướng về cái gì, hướng về ánh sáng có thể gạt sạch mọi thứ.

"Sau khi Thiên đế mở tiệc, người đến chín tầng trời cao, ta có thể giúp người rời khỏi nơi ngục phủ đầy âm khí này." Chi Tuyền tự tin để lại một câu nói rồi quay đi hoàn thành nhiệm vụ của nàng, dường như trong lòng đang vô cùng vui vẻ, nàng nghĩ có lẽ mình để ý tên nam tử trác tuyệt kia rồi.

Uyen Cực ngạc nhiên quay đầu, đương nhiên đã không còn nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp đâu nữa, một tia thất vọng nổi lên trong lòng, nhưng ngay sau đó thì cau mày, áp chế cảm xúc kì quái đó xuống. Nhưng mà âm thanh tuyệt mỹ không thể bỏ qua vừa rồi cứ không ngừng vọng lại trong đầu hắn, giống như một lời thề vậy.

Một ngày sau, trên chín tầng trời cao, khèn tiêu Nguyệt Vũ, hoa lệ Lăng Nhiên.

Trong buổi tiệc, chúng thần tiên không ai vắng mặt, không đơn thuần bởi vì đây là chiếu chỉ của Thiên đế mà còn bởi vì muốn nhìn đã con mắt của mình.

Mọi người đều nghe nói, Cửu Hà thần nữ xinh đẹp nhất trong trời đất của Nam Hải hôm nay sẽ nhảy múa góp vui trong buổi tiệc, một đám vô cùng tò mò, tề tụ đầy đủ trước điện Lăng Tiêu, cảm thấy có thể xem tiên nữ thượng thần này hiến múa thì nhất định có thể mở rộng tầm mắt.

Mãi đến khi tất cả tiết mục đều biểu diễn xong, Chi Tuyền nhìn quanh bốn phía, vẫn không nhìn thấy bóng dáng kia, chỉ có thể thàn thán một tiếng, kéo váy dài tiến lên múa.

Một âm thanh tươi đẹp vang lên, đột nhiên giữa đại điện xuất hiện trăm ngàn con chim Tước, xếp hàng nhảy múa trong đại điện, không cần có ai chỉ đạo mà có thể tự động nhảy múa, tiếng kêu chirp chirp vang lên có nhịp điệu tạo nên vũ điệu tuyệt mỹ nhất, bóng dáng Phượng Hoàng ẩn hiện trong hàng trăm chim Tước, sắc xanh vàng rực rỡ khiến tất cả tiên đạo đều chấn động.

Ánh sáng màu xanh lam vừa hiện lên, Chi Tuyền linh hoạt như một dải băng dừng lại trên lưng Phượng Hoàng, nhảy múa uyển chuyển, kỹ thuật nhảy vô song.

Cùng với tiếng kêu to của chim Tước, Chi Tuyền bước nhẹ nhảy múa giống như chim Yến về tổ, bay lên cao giống Du Long nhảy múa. Trở thành một cảnh tượng mỹ lệ nhất trên chín tầng trời cao.

Thân mình di chuyển đến một độ cong quý dị, ánh mắt Chi Tuyền sáng lên, nhìn về đối diện đằng trước, nàng có thể nhìn thấy cặp mắt bình tĩnh màu vàng ẩn hiện trong đám người nhìn về phía nàng, tuy rằng sắc mặt vẫn lạnh lùng như trước nhưng vẫn có thể nhìn thấy sự kinh diễm chột lóc lên trong đôi mắt kia.

Trong lòng cao hứng, nàng càng nhảy múa hăng say hơn, động tác xoay tròn dường như không còn là thân thể nàng nữa, mà mềm dẻo giống như đang chơi một bản tuyệt khúc của thể gian.

Khi bài múa kết thúc, Chi Tuyền bay thẳng lên phía trên chim Hoàng, khí thế và sự diễm lệ đều có đủ cả, vô cùng kiêu ngạo!

Không đợi đến khi Thiên đế nói gì đó, Chi Tuyền nhanh nhẹn bay lên, trong nháy mắt đã biến mất ở đại điện, trong lòng có suy nghĩ riêng, đương nhiên không hề nhìn thấy ẩn hiện trong bóng tối có một đường ánh mắt ghen ghét như rắn, giống như một con sói đang săn mồi.

"Ta nhảy múa nhìn có được không?" Chi Tuyền mang theo sự kiêu ngạo của một thiếu nữ tươi cười lộng lẫy đến trước mặt Uyên Cự.

Trên mặt hiện lên một chút mất tự nhiên, đột nhiên nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện trước mặt khi còn mình đang thất thần, rầu rĩ ừ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

"Đi thôi, ta đã nói là sẽ giúp ngươi mà." Chi Tuyền cũng không vì sự chậm chạp của hắn mà tức giận, cực kì tự nhiên kéo cánh tay hắn đi thực hiện hứa hẹn của bản thân.

Đôi mắt màu vàng khẽ di động, Uyên Cự không nói gì mà để nàng tùy ý kéo mình đi. Có lẽ nghĩ lại hắn cũng không thật sự vì lời hứa của nàng mà đến.

"Ngươi định giúp ta như thế nào, ta sẽ phải cảm tạ ngươi như thế nào?"

"Ly Tân có loạn, chỉ có biểu ca Si Mị chân quân mới có thể bình định, Thiên đế đang vội vàng mà biểu ca còn chưa đồng ý, chỉ cần biểu ca tự mình yêu cầu ngươi làm Phó tướng thì nhất định Thiên đế sẽ đồng ý." Chi Tuyền dừng lại thuận miệng nói ra, lại cảm thấy quần áo trên người rất vướng víu, xoay người một cái đổi một bộ trang phục màu xanh lam đơn giản tiện gọn hơn.

"Cảm ơn như thế nào? Ta còn chưa nghĩ ra."

"Vì sao ngươi lại giúp ta?" Không biết tại sao, Uyên Cự rất muốn hỏi vấn đề này.

"Bởi vì . . . ." Quay đầu cười khẽ nhìn về phía khuôn mặt lạnh lùng của nam tử, ánh mắt sáng lên: "Dường như Bồn tiên nữ coi trọng ngươi rồi."

Uyen Cự đứng yên tại chỗ, không biết nên phản ứng như thế nào, còn Chi Tuyền thì cười khẽ bước lên phía trước, giống như mọi chuyện đã nắm chắc trong tay.

Hai người đi đến một khu rừng bí mật, rõ ràng có thể nghe thấy phía sau mấy cây đại thụ truyền đến một đoạn đối thoại, Chi Tuyền cười tự nhiên, chính là giọng nói của biểu ca nàng, đang định kéo Uyên Cự tiến lên thì lại bị hắn ngăn lại đứng yên, biểu cảm nghiêm túc ý bảo nàng chú ý lắng nghe.

Chi Tuyền nghi ngờ đứng lại, âm thanh tình tế truyền vào trong tai.

"Lần này nếu Thiên đế phái ngươi đi đánh trận thì ngươi định làm như thế nào?" Một giọng nói kiêu ngạo biến hóa kì lạ vang lên, giống như đến từ địa ngục, Chi Tuyền chưa từng nghe thấy.

"Biến trăm vạn thần binh thành ma binh, chiếm Nhân giới phản Thiên đình cướp đoạt thể gian, Bản quân làm việc đó dễ như trở bàn tay!" Đây là giọng nói của Si Mị chân quân! Biểu ca của nàng!

"Ha ha, có thể tin tưởng như vậy được không? Chớ để đến lúc đó bại trận làm liên lụy đến Bản tôn!"

"Hừ, ngươi cho rằng Bản quân cưới Âm Thần Ngọc Nữ là vì sao, đương nhiên là vì đất phong đầy âm khí ở đó, hồn phách của sống lại, giúp ta hoàn thành đại kế! Nếu không, chỉ là một thần nữ nhỏ nhỏ dưới mặt đất sao có thể lọt vào thần nhãn của Bản quân!"

"Vậy Bản tôn chờ mong biểu hiện của ngươi!" Một bóng dáng màu đỏ lóe lên, dễ dàng đi xuyên qua Thần giới.

Theo sát phía sau, Chi Tuyền không nói một tiếng liền bám theo, nàng nhận ra, bóng dáng màu đỏ kia không giống bất kì thượng thần nào trong giới thần tiên, nàng muốn đuổi kịp để biết rõ ràng!

Uyen Cự chưa kịp ngăn cản hành vi của Chi Tuyền, thậm chí nguyên rủa một tiếng, đành phải theo sau. Hắn biết bóng dáng màu đỏ kia chính là người đứng đầu Ma giới Đế Thú Cửu Lễ, không phải là một kẻ mà một nữ thần có thể đối phó!

"Đứng lại! Ngươi là yêu ma phương nào, sao dám tự tiện xông vào Thần giới!" Chi Tuyền lớn tiếng kêu to phía sau Cửu Lễ, rất quanh minh chính đại!

Hoàn toàn có khả năng thoát khỏi Chi Tuyền, khoe miệng Cửu Lễ khẽ nhếch lên, bình tĩnh dừng lại, kiêu ngạo nhìn Chi Tuyền, ánh mắt như chim ưng khóa chặt nàng lại, dường như đang nhìn một vật phẩm vốn thuộc về bản thân, khiến Chi Tuyền cảm thấy rất không tự nhiên.

"Bản tôn đi không gặp trở ngại, tại sao lại thêm để một thần tiên nhỏ vào mắt!" Ánh mắt như chim ưng xẹt qua : "Người đã đưa đến cửa, vậy thì trở về với Bản tôn, làm Vương hậu Ma giới, cùng hưởng trời đất!"

Chi Tuyền dùng ánh mắt ngu ngốc nhìn hắn: "Hồ ngôn loạn ngữ! Thì ra là Đế Thú Ma giới đại danh鼎鼎, hừ, vậy mà dám đồng dục tuyên bố muốn đối nghịch với Thiên đình! Xem ra Bản thân nữ không thể không bắt người đền tội!"

Đang định gọi thủy kiếm ra thì lại bị Uyên Cực ngăn lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào Cửu Lễ.

"Người ngăn cản ta làm gì?"

Uyen Cực không để ý đến Chi Tuyền mà nhìn chăm chăm vào Cửu Lễ rồi nhẹ nhàng nói ra mấy chữ: "Gặp lại ở chiến trường."

Hắn biết, sẽ có một trận chiến sinh tồn giữa cả hai, là một cuộc chiến tranh bắt tử bắt diệt.

"Hừ, Bản tôn sẽ chờ." Xoay người rồi biến mất, bóng dáng màu đỏ mà quý dị.

"Làm sao bây giờ? Vậy mà biểu ca lại dám làm phản, Thiên đế còn chưa biết, chúng ta....!" Về mặt của Chi Tuyền nghiêm túc, đến lúc này không thể hờ hững với dã tâm của phản loạn của Si Mị chân quân.

"Bây giờ ta sẽ đi nói với Thiên đế, người chớ có rút dây động rừng." Thiên đế dù có phiền muộn chuyện hắn bị phạt nhưng cũng không dám bỏ qua lời nói của hắn, mà lần này hắn ra chiến trường chính là chuyện vui của giới thần tiên.

Giọng nói của Uyên Cực lạnh nhạt, nó dễ dàng khiến thần kinh đang căng lên của Chi Tuyền thả lỏng hơn.

"Vậy người đi nhanh đi! Ta về Nam Hải xem hắn còn điểm đáng ngờ nào nữa không." Chi Tuyền nhanh chóng quay ngược trở lại, vô cùng lo lắng nên muốn trở về.

Uyen Cực không ngờ là nàng sẽ vội vàng như vậy, muốn mở miệng nói cái gì đó nhưng chỉ kịp nói ra một câu: "Người tên là gì?"

Không quay đầu, vậy mà đến tận bây giờ hắn còn chưa biết tên mình là gì!

"Ta tên là Chi Tuyền." Nhận ra hắn sẽ báo cáo tên bản thân sau khi nghe được tên mình, Chi Tuyền lập tức lớn tiếng nói: "Ta biết, tên người là Uyên Cực."

Lườm một cái rồi xoay người rời đi, trong lòng có chút tức giận khi hắn không để ý đến bản thân, gọi tùy tiện một người ở đây đều có thể nói nàng là ai!

Hình như có sự chán nản lướt qua trên khuôn mặt, lúc này Uyên Cực không biết nên nói như thế nào về tâm tình của hắn, giống như khi vừa không nhìn thấy dung nhan mỹ lệ này liền cảm thấy trong lòng bắt đầu nhớ nhung, ánh mắt dừng lại trên một viên đá màu xanh ngọc trên mặt đất.

Tiến lên xoay người nhặt lên, xoa nhẹ nó một chút thì sẽ cảm nhận được hơi thở của chủ nhân nó, thì ra vừa rồi trong lúc đi vội vàng Chi Tuyền đã đánh rơi.

Thủy châu băng ngọc? Quả thật rất phù hợp làm trang sức của Chi Tuyền, thanh nhã mà không mất đi sự hoa lệ, có thể khiến tinh thần bình yên, là một thần vật tốt nhất. Bỏ nó vào trong đai lưng, nghĩ đến lần sau gặp lại Chi Tuyền sẽ trả lại.

Nhưng thời gian không đợi người, vẫn chưa đến lúc gặp lại Chi Tuyền. Sau khi hắn bẩm báo cho Thiên đế biết, chỉ thị cho hắn lãnh binh xuất chiến, chinh phạt Si Mị chân quân ở Đồng Hải.

Lúc cấp bách, sau khi Chi Tuyền nghe nói như vậy chỉ kịp đến nhìn Uyên Cực xuất phát, không kịp nói câu nào chỉ có thể vẫy tay tạm biệt.

Cuối cùng, thủy châu băng ngọc này vẫn không đưa lại được Chi Tuyền, chỉ vì hắn nghĩ sẽ còn cơ hội gặp lại.

Quả nhiên, chỉ cần mười ngày, Uyên Cực đại thắng trở về, không mất một thần binh nào. Có thể nghe thấy chiến tích anh dũng của Uyên Cực truyền khắp trời đất, hắn một mình đứng giữa trung tâm, trên chiến trường không kẻ nào có thể địch lại, tự tay lấy hồn vía của Si Mị chân quân, không tổn chút thần lực nào!

Xem ra danh hiệu Chiến thần cũng không phải là hữu danh vô thực, bên trong trời đất này chỉ sợ là không còn ai có thể chiến thắng hắn!

Cao cao trên mặt nước biển, Chi Tuyền đứng trên bờ biển, nhìn Uyên Cực còn chưa kịp cởi chiến bào đang đứng trước mặt mình, liên tục cười yếu ớt, Uyên Cực mặc chiến bào vào thoát nhìn càng thêm oai hùng, không ai có thể sánh kịp, dường như sinh ra hắn đã như vậy, anh dũng hào hùng trên chiến trường!

"Người đến đây làm cái gì?" Nàng hỏi, hi vọng sẽ nhận được đáp án trong lòng mong muốn.

Đầu ngón tay đã chạm vào thủy châu băng ngọc nhưng vẫn chưa lấy ra để trả về, đối với câu hỏi này hắn chỉ áp ứng trả lời lại: "Không có gì, vừa vịn đi ngang qua."

Vừa vịn đi ngang qua? Nam Hải cách xa cung điện trên chín tầng trời cao như vậy, làm gì có chuyện đi ngang qua như hắn nói!

Chỉ Tuyền buồn bực, quả thật là một cục gỗ, ngay cả một câu nói dễ nghe cũng không có! Đợi hắn đến mười ngày mới trở về vậy mà chỉ nói một câu là đi ngang qua!

"Đi ngang qua, ngươi có thể đi tiếp rồi, thật khéo Bản nữ thần cũng có việc phải ra ngoài, thứ lỗi không thể phụng bồi!"

Nói xong xoay người rời đi, nhất thời khiến Uyên Cực không biết nên đối phó như thế nào, cũng không biết phải nói ra sao. Có trời mới biết hắn có biết bao nhiêu lời muốn nói, nhưng không biết bắt đầu nói từ đâu, nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp này sẽ biến mất trong tầm mắt, Uyên Cực vội vàng đuổi kịp, theo sát phía sau, không chế trong khoảng cách thích hợp, vừa không làm phiền Chỉ Tuyền nhưng cũng không để nàng rời khỏi tầm mắt.

Nghe thấy phía sau luôn truyền đến tiếng bước chân, khóe miệng Chỉ Tuyền khẽ nhếch lên, có chút thỏa mãn, đi thêm một đoạn đường nữa, đột nhiên xoay người đối diện với Uyên Cực.

"Cho ngươi thêm một cơ hội nói ra điều ngươi muốn nói!"

Rốt cuộc là phải nói gì, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên một tia khó xử, phá hủy hình tượng lạnh lùng vốn có, đành phải cầm thủy châu băng ngọc giơ lên, có chút không nỡ: "Ngươi đánh rơi, trả lại cho ngươi."

Chỉ Tuyền tức đến xù lông, thật sự không biết trong đầu hắn suy nghĩ cái gì!

Bước nhanh tiến đến trước mặt Uyên Cực, cướp lại thủy châu băng ngọc, nghiêng răng nghiêng lợi: "Cảm ơn! Chiến thần Uyên Cực!"

Quay đầu tiếp tục đi về phía trước, bước chân nhanh hơn dường như muốn phát tiết lửa giận trong lòng, nhưng người phía sau vẫn tiếp tục đi theo.

Nàng nhanh, hắn nhanh. Nàng chậm, hắn chậm. Nàng dừng, hắn dừng.

Hai thượng thần giống như một đứa trẻ đang chơi một trò chơi đuổi bắt không thú vị.

"Ngươi đi theo ta làm cái gì? !" Chỉ Tuyền tròn mắt nhìn hắn, cực ghét sự chậm chạp của hắn.

Uyen Cực nhàu mày, không biết nên nói cái gì, hắn đi theo nàng làm cái gì? Hắn không biết, chỉ cảm thấy không muốn thấy người trước mặt biến mất trong tầm mắt của bản thân.

"Nếu ngươi còn đi theo phía sau ta lặng lẽ không tiếng động như vậy, ta sẽ, sẽ đến Điện Cửu Hà tùy tiện tìm một linh tôn tướng của mà gả cho!"

Dưới tình thế cấp bách nên thốt ra lời nói, vừa nói xong, nàng đã thấy hối hận, nói như vậy vừa kì lạ vừa đột ngột, cho dù nàng có nhận ra tâm ý của Uyên Cực nhưng bất nữ từ nói ra miệng thì cũng có chút khó khăn.

Đang định quay đầu rồi đi trốn tránh cảm giác xấu hổ này thì lại đụng phải một bức tường thịt, cứng trắng lạnh cứng.

Ngẩng đầu lên, không biết Uyên Cực từ lúc nào đã đến trước mặt nàng, vẻ mặt hung ác nham hiểm nhìn bản thân, môi mím lại thành một đường thẳng, cứng nhắc bắn ra mấy chữ.

"Ngươi, chỉ có thể là của ta!"

Lời nói như vậy rất khó có thể tưởng tượng lại đi ra từ trong miệng hắn, nháy mắt trong lòng Chỉ Tuyền nở hoa, nàng biết, thì ra đối phó với Uyên Cực thì phải uy hiếp hắn!

Hai người xác định tình cảm, trở thành một đôi thần tiên quyền lữ được cực kì hâm mộ trong trời đất này.

Một tháng sau, bên bờ biển Nam Hải.

Chỉ Tuyền mặc chiến bào mà mình tự tay làm cho Uyên Cực.

Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên tiễn hắn ra chiến trường, nhưng lần tiễn đưa này, đáy lòng nàng nảy sinh một tia bất an, không biết tại sao lại thế này, theo lý thuyết với năng lực của Uyên Cực thì không cần lo lắng, cho dù kẻ địch có là kẻ đứng đầu Ma giới - Đế Thú Cửu Lê.

Hai người ôm nhau tạm biệt, một câu ta chờ ngươi, một câu ta sẽ trở về.

Có bao nhiêu ngôn từ cũng không thể diễn tả hết cõi lòng, như vậy cứ để ở đáy lòng vì hai người đều tự mình biết rõ.

Trên chiến trường.

Hai bên ngang nhau, sấm sét đầy trời!

Ý nghĩa chân chính của trận đại chiến lần này là để tìm ra Thần Ma ai mạnh hơn, nhưng mà khí thế của trận chiến Thần Ma này khiến tất cả mọi người đều sợ đến mức phải lui binh sau một hồi ác chiến, cho đến nay vẫn còn là câu chuyện được kể lại một cách say sưa.

Tất cả mọi người chỉ nhớ rõ, trận đại chiến này diễn ra trong vãn vện mười ngày mười đêm, cuối cùng ngay cả ai thắng ai thua bọn họ cũng không biết rõ được.

Chỉ có hai người trong cuộc chiến là biết, Uyên Cực thắng, chỉ có điều là chỉ thắng nửa chiêu, nhưng như thế cũng đủ.

Nhưng mà, không ai nhận ra, trong lúc đối đầu, Cửu Lễ gieo vào người Uyên Cực một ma căn, ai thua ai thắng, thật sự vẫn chưa biết được!

Sau khi đại chiến, song phương giữ thế giằng co, khiến người ta không khỏi suy nghĩ.

Ai lại biết, lúc đêm khuya, Uyên Cực dường như trở nên mê muội ngoan ngoãn đi vào địa bàn của Cửu Lễ, không hề có chút thần thức nào, mặc cho xử lý.

"Tốt lắm, quả nhiên hồn chú địa giới lợi hại!" Trong bóng đêm, giọng nói Cửu Lễ vô cùng đắc ý, trong mắt lóe lên tia sáng, hôm nay hẳn mới biết được thì ra trong trời đất này còn có nhân vật lợi hại như vậy, có thể thắng được một chiêu của hắn.

Cho nên, không thể giữ lại Uyên Cực!

"Người đồng ý rồi, cuối cùng nam nhân này phải giao lại cho ta!" Cặp mắt nham hiểm độc ác kia giống như khí độc lan tràn, quét qua trên người Uyên Cực, người này chính là Âm Thần Ngọc Nữ vừa phải chịu nỗi đau mất chồng! Còn Uyên Cực trước mắt chính là kẻ thù của nàng!

"Ha ha, Bản tôn đã đồng ý thì đương nhiên sẽ giữ lời, nhưng mà nên sử dụng kết công dụng đã, rồi sẽ lại có một đoạn chuyện xưa đặc sắc để kể lại mới hay!" Trong đôi mắt màu đỏ âm u chột lóe lên tia sáng, yên lặng dò xét một bóng dáng trong suốt, trong nháy mắt một đường ánh sáng màu đỏ xẹt qua, hiện hình: "Đã đến đây rồi thì đừng có trốn trốn tránh tránh!"

Một tiếng kêu rên, nơi ánh sáng màu đỏ đánh đến, Tuyết Cơ yên lặng ngã xuống đất, vẻ mặt quật cường nhìn về phía Cửu Lễ: "Không cho ngươi làm tổn thương Uyên Cực!"

"Nga? Vì sao không cho? Ngươi dùng thân phận gì mà không cho?" Cửu Lễ bước từ từ đến trước thân mình nàng ngồi xổm xuống, một tay nắm chặt lấy cằm của nàng, khinh thường giễu cợt.

"Ta, ta....." Thân phận gì? Nàng không có tư cách nói chuyện thân phận, ngay lần đầu tiên nhìn thấy Uyên Cực nàng đã không thể kiềm chế mà yêu hắn, nhưng vĩnh viễn nàng chỉ có thể đứng sau hào quang của Chi Tuyền, chỉ có thể bí mật đứng ở một nơi gần đó nhìn hai người bọn họ hạnh phúc, ở một nơi bí mật gần đó tưởng tượng thấy Uyên Cực hoàn hảo.

Thậm chí, lặng lẽ đi ra chiến trường cùng với Uyên Cực, hưởng thụ cảm giác Chi Tuyền không ở bên người hắn.

"Không biết nên lấy thân phận gì đúng không? Vậy Bản tôn cho ngươi một thân phận!" Cửu Lễ xiết chặt lấy cằm của nàng, để nàng ngẩng đầu nhìn thẳng vào bản thân, dùng một âm thanh vô cùng hấp dẫn như từ địa ngục: "Chỉ cần ngươi gật đầu, Bản tôn sẽ khiến cho Uyên Cực yêu ngươi, quên đi Chi Tuyền, từ nay về sau trong lòng hắn biết đến một người duy nhất là ngươi!"

Yêu nàng? Quên Chi Tuyền?

Vô cùng tốt đẹp, hấp dẫn, đây luôn là ảo tưởng, là hy vọng xa vời trong lòng nàng, chẳng lẽ thật sự có một ngày có thể thực hiện được hay sao? Nàng cho rằng, đời đời kiếp kiếp này đều sẽ bị đứng sau Chi Tuyền, là cái bóng của nàng.

Nhưng mà có trời mới biết, trong lòng nàng không phục bao nhiêu? Trong lòng nàng luôn luôn kêu gào, kêu gào muốn hủy diệt tất cả hạnh phúc của Chi Tuyền!

"Ngươi nói đi, muốn ta làm cái gì?" Giao dịch với ma quỷ, đương nhiên không có chuyện miễn phí.

"Ha ha ha ha." Cửu Lễ buông tay ra, đứng dậy cao giọng cười to, dường như đang khen ngợi trí thông minh của nàng.

Tiếng cười dừng lại, đôi ung mâu khóa chặt hai mắt Tuyết Cơ, tàn nhẫn đến cực điểm vô cùng khát máu: "Bản tôn muốn ánh mắt của ngươi!"

Ánh mắt nhìn thấu mọi thần tiên, có khả năng khống chế tâm trí, ánh mắt nàng vào tay Cửu Lễ có thể trở thành một vũ khí lợi hại, chính là một ma chú khống chế thần tiên!

Tuyết Cơ run run vuốt ve hai mắt bản thân, có chút do dự.

Ánh mắt này chính là nguyên nhân khiến nàng căm ghét, đau khổ nhưng cũng đồng thời điểm đặc biệt duy nhất của nàng.

Bởi vì, ánh mắt này có ánh sáng xanh nhè nhẹ, cũng là dấu hiệu là Tuyết Nữ của nàng, nhưng cũng đồng thời khiến nàng trở thành cái bóng của Chi Tuyền! Nàng ta cũng chỉ có duy nhất màu xanh mới có được sự chú ý của Uyên Cực, cũng không hơn gì nàng.

Nàng chán ghét khi phải là bóng dáng của Chi Tuyền! Vậy nên cặp mắt này cũng không cần thiết!

Trên mặt Tuyết Cơ đầy sự kiên định: "Lấy đi!"

Cửu Lễ cười cười, đắc ý giống như vừa giành chiến thắng, lại dường như cảm thấy thú vị với tiết mục mà bản thân an bày.

Lúc Uyên Cực tỉnh lại, dường như cảm thấy tất cả đều thay đổi, trong lòng cảm thấy vô cùng kì lạ.

Cố gắng suy nghĩ, từng đoạn trí nhớ lướt qua xen kẽ trong đầu, từng đoạn trí nhớ nhỏ được gom góp lại, dường như đang sắp xếp lại, nhưng lại cảm thấy đã bỏ qua cái gì, bỏ lỡ cái gì đó.

Hắn đứng dậy, cảm giác bên cạnh có người, trợn mắt nhìn qua thì thấy có một nữ tử mặc y phục trắng ngời bên người hắn, hai mắt khép chặt, từ khóe mắt chảy ra hai hàng máu tươi chói mắt, khởi động sóng lớn mãnh liệt trong đầu hắn.

Có những đoạn kí ức ngắn ngủi lướt qua, cặp mắt này vốn dĩ phải là màu xanh lam, cũng chính là màu sắc hắn yêu thích, bởi vì đó là màu mắt của nữ nhân mà hắn yêu.

Những hình ảnh trong đầu nhanh chóng được quay ngược trở lại, hắn nhìn thấy chiến trường u ám, sau một chường của đối phương, hắn không có cách nào lui lại, một chường này chắc chắn sẽ đánh trên người hắn nhưng lại bị một bóng dáng màu trắng ngăn lại, đỡ toàn bộ chiêu thức, toàn bộ sức mạnh giã vào bóng dáng màu trắng kia, hai mắt bị ma khí ăn mòn mà hồng.

Đột nhiên quay đầu nhìn về phía Tuyết Cơ đang ngủ bên cạnh, là nàng đã cứu bản thân? Nàng là ai?

Đúng lúc hắn nghi ngờ thì Tuyết Cơ tỉnh lại, nhưng mà hai mắt nhắm nghiền, không mở được.

"Uyên, ta là Tuyết nhi người yêu nhất, người không việc gì là tốt rồi." Cho dù trên khuôn mặt xinh đẹp có bị vết máu dử tợn bao trùm thì nụ cười của nàng vẫn mị hoặc như cũ, dường như đang dẫn đường cho Uyên Cực, giúp hắn hoàn thiện nốt đoạn trí nhớ.

Lời nói dối vụng về này, thủ đoạn ti tiện này kéo theo ngàn năm tình thù, kiếp nạn một đời.....

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Ngốc Nghếch Trêu Chọc Vương Phi Ngây Ngô* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.